ଶ୍ରୀମା

ଧ୍ୟାନ ଓ ପ୍ରାର୍ଥନା

ନବଜ୍ୟୋତି କାର୍ଯ୍ୟାଳୟ, ପ୍ରକାଶନ ବିଭାଗ
ଶ୍ରୀଅରବିନ୍ଦ ଆଶ୍ରମ, ପଣ୍ଡିଚେରୀ - ୬୦୫୦୦୨

ଶ୍ରୀମା

ଧ୍ୟାନ ଓ ପ୍ରାର୍ଥନା

ନବଜ୍ୟୋତି କାର୍ଯ୍ୟାଳୟ
ଶ୍ରୀଅରବିନ୍ଦ ଆଶ୍ରମ, ପଣ୍ଡିଚେରୀ

ଧ୍ୟାନ ଓ ପ୍ରାର୍ଥନା
ଶ୍ରୀମାଙ୍କର ‘Prières et Mèditations’ ଗ୍ରନ୍ଥର ଓଡ଼ିଆ ଅନୁବାଦ

ପ୍ରଥମ ମୁଦ୍ରଣ ୧୯୬୯
ପଞ୍ଚମ ଓ ପୂର୍ଣ୍ଣାଙ୍ଗ ସଂସ୍କରଣ ୧୯୯୬
ନବମ ପ୍ରକାଶନ ୨୦୧୧

ଅନୁବାଦ : ଶ୍ରୀ ରାମକୃଷ୍ଣ ଦାସ, ଶ୍ରୀ ପ୍ରପତ୍ତି, ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନା ମହାନ୍ତି

© ଶ୍ରୀଅରବିନ୍ଦ ଆଶ୍ରମ ଟ୍ରଷ୍ଟ ୧୯୬୯, ୧୯୯୬

ପ୍ରକାଶକ
ନବଜ୍ୟୋତି ପ୍ରକାଶନ
ଶ୍ରୀଅରବିନ୍ଦ ଆଶ୍ରମ ପ୍ରକାଶନ ବିଭାଗ, ପଣ୍ଡିଚେରୀ - ୬୦୫ ୦୦୨

Dhyana O Prarthana (Oriya)
Prayers and Meditations by the Mother

First edition 1969
Fifth complete edition 1996
Ninth impression 2011

Translators: Sri Ramkrishna Das, Sri Prapatti, Jyotsna Mohanty

Rs 90

ISBN 978-81-7058-841-2

© Sri Aurobindo Ashram Trust 1969, 1996

Published by Navajyoti Publication
A unit of Sri Aurobindo Ashram Publication Department
Pondicherry - 605 002

Printed at Sri Aurobindo Ashram Press, Pondicherry
PRINTED IN INDIA

ପ୍ରକାଶକଙ୍କ ବକ୍ତବ୍ୟ

ଶ୍ରୀମା'ଙ୍କ ଫରାସୀ ଭାଷାରେ ଲିଖିତ 'Prieres et Meditations' (ଧ୍ୟାନ ଓ ପ୍ରାର୍ଥନା) ଗ୍ରନ୍ଥଟି ପ୍ରଥମେ ୧୯୩୨ ଖ୍ରୀଷ୍ଟାବ୍ଦରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥିଲା । ଏକାଗ୍ର ଧ୍ୟାନାବିଷ୍ଟ ଅବସ୍ଥାରେ ପାର୍ଥିବ ଚେତନା ସହ ଏକୀଭୂତ ହୋଇ ସମଗ୍ର ପୃଥିବୀର ତଥା ମାନବସମାଜର ପ୍ରତିନିଧିରୂପେ ପରମ ପ୍ରଭୁ ବା ପରାପ୍ରା ଜନନୀଙ୍କ ନିକଟରେ ଅପରା ପ୍ରକୃତିର ଦିବ୍ୟରୂପାନ୍ତର ନିମିତ୍ତ ଶ୍ରୀମା ଏହି ଐକାନ୍ତିକ ପ୍ରାର୍ଥନାଗୁଡ଼ିକ ନିବେଦନ କରିଛନ୍ତି । ମୂଳତଃ ଶ୍ରୀମା ହେଲେ ପରାଚେତନା ସହ ଏକ ଓ ଅଭିନ୍ନ, କିନ୍ତୁ ଅପରା ପ୍ରକୃତିର ଦିବ୍ୟରୂପାନ୍ତର ନିମିତ୍ତ ସେ ଏହି ପାର୍ଥିବ ଚେତନାରେ ସଶରୀରେ ଅବତରଣ କରି ଯେଉଁ ପ୍ରାର୍ଥନାସକଳ ନିବେଦନ କରିଥିଲେ ତନ୍ମଧ୍ୟରୁ ତାଙ୍କଦ୍ୱାରା ନିର୍ବାଚିତ ପ୍ରାର୍ଥନାଗୁଡ଼ିକହିଁ ଏହି ଗ୍ରନ୍ଥରେ ସଂକଳିତ ହୋଇଛି । ଏହିସବୁ ପ୍ରାର୍ଥନା ସାଧାରଣ ପ୍ରାର୍ଥନା ନୁହେଁ; ଏଗୁଡ଼ିକ ଅଧ୍ୟାତ୍ମ ଚେତନା ସମ୍ବଳିତ ଏବଂ ଏହାର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅକ୍ଷର ଓ ଶବ୍ଦ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ମନ୍ତ୍ର । ବ୍ୟକ୍ତି ନିଷ୍ଠାପର ଓ ନିୟମିତ ଭାବେ ଯଦି ଏହାର ସ୍ୱାଧ୍ୟାୟ କରେ ତେବେ ଅଧ୍ୟାତ୍ମ ଲକ୍ଷ୍ୟରେ ପହଞ୍ଚି ପାରିବ । ଲକ୍ଷ୍ୟପ୍ରାପ୍ତିର ବିଭିନ୍ନ ଉପାୟ ମଧ୍ୟରୁ ଏହା ଏକତମ । ଏହି ମୂଳ ପ୍ରାର୍ଥନାଗୁଡ଼ିକର ଭାଷାନ୍ତରୀକରଣ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦୁରୂହ ବ୍ୟାପାର ଏବଂ ଭାଷାନ୍ତରିତ ପ୍ରାର୍ଥନାଗୁଡ଼ିକରେ ମୂଳଭାବ ପୂର୍ଣ୍ଣ ମାତ୍ରାରେ ଉପଲବ୍ଧ କରିବା ସମ୍ଭବ ନ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ପାଠକମାନେ ତହିଁରୁ କିୟଦଂଶ ହୃଦୟଙ୍ଗମ କରି ଶ୍ରୀମା'ଙ୍କ ସାମାନ୍ୟ ସଂସ୍ପର୍ଶରେ ଆସିପାରିଲେ ତାହା ଯଥେଷ୍ଟ ହେବ ବୋଲି ସ୍ୱୟଂ ଶ୍ରୀମା ଆଶ୍ୱାସନା ଦେଇଛନ୍ତି ।

ଏହି ଗ୍ରନ୍ଥରେ ଧ୍ୟାନ ଓ ପ୍ରାର୍ଥନା ପରେ ରହିଛି ଶ୍ରୀମା'ଙ୍କ ନବବର୍ଷ ପ୍ରାର୍ଥନାବଳି । ୧୯୩୩ ଖ୍ରୀଷ୍ଟାବ୍ଦରୁ ୧୯୭୩ ଖ୍ରୀଷ୍ଟାବ୍ଦ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବର୍ଷର ଆରମ୍ଭରେ ପାର୍ଥିବ ପରିସ୍ଥିତିକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ଶ୍ରୀମା ଯେଉଁସବୁ ପ୍ରାର୍ଥନା ବା ଆନ୍ତର ଅନୁଭୂତିମୂଳକ ବାଣୀ ପ୍ରକାଶ କରିଛନ୍ତି ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଧ୍ୟାନ ଓ ପ୍ରାର୍ଥନାର ସମପର୍ଯ୍ୟାୟଭୁକ୍ତ ମନେ କରି ଆମ୍ଭେମାନେ ଏହି ଗ୍ରନ୍ଥରେ ସ୍ଥାନ ଦେଇଛୁ ।

ପରିଶେଷରେ ରହିଛି ଧ୍ୟାନ ଓ ପ୍ରାର୍ଥନା ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ କେତେକ ପ୍ରଶ୍ନ ଉପରେ ଶ୍ରୀଅରବିନ୍ଦଙ୍କ ପତ୍ରାବଳୀ । Sri Aurobindo Birth Centenary Library, Vol. 25 (P. 48 & pp. 383-87) ରେ ପ୍ରକାଶିତ ଶ୍ରୀଅରବିନ୍ଦଙ୍କ ଇଂରାଜୀ ପତ୍ରଗୁଡ଼ିକରୁ ଏହା ଅନୂଦିତ ।

Ce livre a été composé avec les extraits d'un journal ecrit durant des années de discipline yoguique intensive. Il peut servir de guide spirituel à trois catégories principales de chercheurs : ceux qui ont entrepris la conquête de soi, ceux qui veulent trouver le chemin menant vers le Divin, ceux qui aspirent à se consacrer de plus en plus à l'Œuvre Divine.

କେତେ ବର୍ଷ ଧରି ତୀବ୍ର ଯୌଗିକ ସାଧନାବସ୍ଥାରେ ଲିଖିତ ଦୈନନ୍ଦିନ ବିବରଣରୁ ଏହି ଗ୍ରନ୍ଥଟି ରଚିତ । ଏହା ମୁଖ୍ୟତଃ ତିନି ଶ୍ରେଣୀର ସାଧକଙ୍କୁ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପଥନିର୍ଦ୍ଦେଶ କରିପାରେ : ପ୍ରଥମତଃ, ଯେଉଁମାନେ ଆତ୍ମଜୟୀ ହେବାକୁ ସାଧନା କରନ୍ତି; ଦ୍ୱିତୀୟତଃ, ଯେଉଁମାନେ ଭଗବଦଭିମୁଖୀ ମାର୍ଗର ଅନ୍ୱେଷଣ କରିବାକୁ ଚାହାନ୍ତି; ତୃତୀୟତଃ, ଯେଉଁମାନେ ଭଗବତ୍ କର୍ମରେ ନିଜକୁ କ୍ରମଶଃ ପୂର୍ଣ୍ଣତରଭାବେ ଉତ୍ସର୍ଗ କରିବାକୁ ଅଭୀପ୍ସା କରନ୍ତି ।

— ଶ୍ରୀମା

କେତେକ ବ୍ୟକ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ଆତ୍ମାକୁ, କେତେକେ ସେମାନଙ୍କ ଜୀବନକୁ, କେତେକେ ସେମାନଙ୍କ କର୍ମକୁ ଏବଂ କେତେକେ ସେମାନଙ୍କ ଅର୍ଥକୁ ଭଗବାନଙ୍କ ନିକଟରେ ଅର୍ପଣ କରନ୍ତି । ଅତି ଅଳ୍ପ ଲୋକହିଁ ସର୍ବତୋଭାବେ ନିଜକୁ ତଥା ନିଜର ଯାହାକିଛି ଅଛି ସେସବୁକୁ – ଆତ୍ମା, ଜୀବନ, କର୍ମ ଓ ଧନସମ୍ପଦକୁ – ଭଗବାନଙ୍କଠାରେ ଉତ୍ସର୍ଗ କରିଥା'ନ୍ତି; ଏହିମାନେହିଁ ଭଗବାନଙ୍କର ଯଥାର୍ଥ ସନ୍ତାନ । ଅନ୍ୟମାନେ କିଛି ବି ଦିଅନ୍ତି ନାହିଁ – ଏମାନଙ୍କର ପଦବୀ, କ୍ଷମତା ଓ ଧନସମ୍ପତ୍ତି ଯାହା ବି ଥାଉ ନା କାହିଁକି, ଭଗବତ୍ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଏମାନେ ମୂଲ୍ୟହୀନ ଶୂନ୍ୟ ।

ଏହି ଗ୍ରନ୍ଥଟି ସେହିମାନଙ୍କ ନିମିତ୍ତ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଯେଉଁମାନେ ଭଗବାନଙ୍କ ନିକଟରେ ନିଜକୁ ନିଃଶେଷରେ ଉତ୍ସର୍ଗ କରିବା ନିମିତ୍ତ ଆସ୍ପୃହାଶୀଳ ।

୧୯୪୧ – ୧୯୪୮ — ଶ୍ରୀମା

Some give their soul to the Divine; some their life, some offer their work, some their money. A few consecrate all of themselves and all they have - soul, life, work, wealth; these are the true children of God. Others give nothing. these whatever their position, power and riches are for the Divine purpose valueless cyphers.

This book is meant for those who aspire for an utter consecration to the Divine

M.

1941 - 1948.

ନଭେମ୍ବର ୨, ୧୯୧୨

ହେ ମଙ୍ଗଳମୟ ପରମ ବିଧାତା ! ତୁହିଁ ସକଳ ବସ୍ତୁର ଜୀବନ, ଜ୍ୟୋତିଃ ଓ ପ୍ରେମ । ମୋର ସମସ୍ତ ସତ୍ତା ତତ୍ତ୍ୱତଃ ତୋଠାରେ ନିବେଦିତ, କିନ୍ତୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ କ୍ଷୁଦ୍ର କ୍ଷୁଦ୍ର ବ୍ୟାପାରରେ ଏହି ନିବେଦନ ପ୍ରୟୋଗ କରିବା ଏବେ ବି କଠିନ । ମୋର ଏହି ଲିଖିତ ଧ୍ୟାନର ହେତୁ ଓ ସାର୍ଥକତା ଠିକ୍ ଏହିଠାରେ ଯେ ତାହା ପ୍ରତିଦିନ ତୋ’ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ନିବେଦିତ; ଏହି କଥା ବୁଝିବାକୁ ମୋତେ କେତେ ସପ୍ତାହ ଲାଗିଛି । ପ୍ରତିଦିନ ପ୍ରାୟ ତୋ ସଙ୍ଗେ ମୋର ଯେଉଁ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହୁଏ ତାହାକୁ ଏହିପରି ଲେଖି ସ୍ଥୂଳ ରୂପ ଦେଇ ପାରିବି । ମୁଁ ତୋ ପାଖରେ ସମସ୍ତ କିଛି ଖୋଲି କହିବି – ଏହି ବିଶ୍ୱାସ ସହ ନୁହେଁ ଯେ ମୁଁ ତୋତେ ନୂତନ କିଛି କହିପାରିବି – କାରଣ ତୁହିଁ ସମସ୍ତ ବସ୍ତୁ – କିନ୍ତୁ ଏହି ସକାଶେ ଯେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ବୁଝିବାର ଓ ଦେଖିବାର ଯେଉଁ ବହିର୍ମୁଖୀ କୃତ୍ରିମ ଉପାୟ ତାହା ତୋ ପାଖରେ ଅପରିଚିତ – ଯଦି ଏପରି କହିବା ସମ୍ଭବ ହୁଏ – ତାହା ତୋ ପ୍ରକୃତିର ବିପରୀତ । ତେବେ, ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ତୋ ଆଡ଼କୁ ଫେରିବି, ଏହିସବୁ ବସ୍ତୁ ଦେଖିବା ସମୟରେ ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ତୋ ଆଲୋକରେ ନିଜକୁ ଅଭିଷିକ୍ତ କରିବି, ସେତେବେଳେ କ୍ରମଶଃ ସେହିସବୁ ତାହାର ଯଥାର୍ଥ ସ୍ୱରୂପରେ ଯାହା, ତାହାହିଁ ଦେଖିପାରିବି – ଶେଷରେ ଏପରି ଏକ ଦିନ ଆସିବ, ମୁଁ ତୋ ସଙ୍ଗେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଏକ ହୋଇଯିବି, ସେତେବେଳେ ମୋର ତୋତେ କିଛି କହିବାର ନ ଥିବ, କାରଣ ‘ମୁଁ’ ହୋଇଯିବି ‘ତୁ’ । ଠିକ୍ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ୟରେ ମୁଁ ପହଞ୍ଚିବାକୁ ଚାହେଁ; ଠିକ୍ ଏହି ବିଜୟ ହାସଲ କରିବା ନିମିତ୍ତ ମୋର ସକଳ ପ୍ରୟାସ ଅଧିକରୁ ଅଧିକଭାବେ ଚାଲିବ । ମୁଁ ସେହି ଦିନ ନିମିତ୍ତ ଅଭୀପ୍ସା କରୁଛି, ଯେଉଁଦିନ ମୁଁ ଆଉ ‘ମୁଁ’ ବୋଲି କହିବି ନାହିଁ, କାରଣ ମୁଁ ହୋଇଯିବି ‘ତୁ’ ।

ଦିନରେ କେତେଥର, ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବି, ତୋତେ ସମର୍ପଣ ନ କରି ମୁଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛି; ସେଥିପାଇଁ ହଠାତ୍ ନିଜ ଭିତରେ କିପରି ବୋଧକରେ ଗୋଟାଏ ଅଜ୍ଞାତ ଅସ୍ୱସ୍ତି, ଯାହା ମୋ ଶରୀରରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୁଏ ହୃଦୟର ଖେଦ ଦ୍ୱାରା । ସେତେବେଳେ ମୁଁ କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ ନିଜଠାରୁ ପୃଥକ୍ କରି ସମ୍ମୁଖରେ ରଖେ ଆଉ ତାହା ମନେହୁଏ ଯେପରି ହାସ୍ୟକର, ବାଲୋଚିତ ଅଥବା ଦୋଷଯୁକ୍ତ; ସେଥିପାଇଁ ଦୁଃଖ ହୁଏ, ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ପାଇଁ ବିଷଣ୍ଣ ହୋଇପଡ଼େ । ତା’ପରେ ଯେବେ ମୁଁ ତୋ ମଧ୍ୟରେ ବୁଡ଼ିଯାଏ ଏବଂ ଶିଶୁର ନିର୍ଭରତା ସହ ଯେବେ ମୁଁ ନିଜକୁ ତୋ ମଧ୍ୟରେ ହରାଇ ଦିଏ, ଅପେକ୍ଷା କରେ ତୋଠାରୁ ପ୍ରୟୋଜନୀୟ ପ୍ରେରଣା ଓ ସାମର୍ଥ୍ୟ ପାଇବାକୁ, ମୋ ଭିତରର ଓ ମୋ ଚାରିପାଖର ଭ୍ରମ ସଂଶୋଧନ

କରିବାକୁ – ଯେଉଁ ଦୁଇଟି ବିଷୟ ଏକହିଁ ବସ୍ତୁ; କାରଣ, ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ସୁସ୍ପଷ୍ଟ ଓ ନିରବଚ୍ଛିନ୍ନଭାବେ ଦେଖିପାରୁଛି ଯେ ବିଶ୍ୱବ୍ୟାପୀ ଐକ୍ୟହିଁ ସକଳ କ୍ରିୟାବଳୀର ମଧ୍ୟରେ ପାରସ୍ପରିକ ଏକାନ୍ତ ନିର୍ଭରତା ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିଦେଇଛି ।

ନଭେମ୍ବର ୩, ୧୯୧୨

ତୋ ଦିବ୍ୟଜ୍ୟୋତିଃ ମୋ ଭିତରେ ଗୋଟିଏ ଜୀବନ୍ତ ଅଗ୍ନିଶିଖା ତୁଲ୍ୟ ଜଳୁଛି ଆଉ ତୋ ଦିବ୍ୟପ୍ରେମ ମୋ ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛି । ମୁଁ ମୋ ସମସ୍ତ ସତ୍ତା ସହ ଅଭୀପ୍ସା କରୁଛି ଯେ ତୁ ଏହି ଶରୀରରେ ଏକଛତ୍ର ଅଧୀଶ୍ୱର ହୋଇ ରାଜତ୍ୱ କର, ଏହି ଦେହ ହେବାକୁ ଚାହେଁ ତୋର ଅନୁଗତ ଯନ୍ତ୍ର, ତୋର ବିଶ୍ୱସ୍ତ ସେବକ ।

ନଭେମ୍ବର ୧୯, ୧୯୧୨

ତୋତେ ମୁଁ ଯଥାର୍ଥଭାବେ ପାଇଛି, ତୋ ସଙ୍ଗେ ମୋର ମିଳନ ନିରନ୍ତର, ଏହି କଥା ସେହି ଇଂରେଜ ଯୁବକକୁ ଗତକାଲି କହିଲି, ଯେ କି ଯଥାର୍ଥ ଐକାନ୍ତିକ ଆକାଂକ୍ଷା ସହ ତୋତେ ଅନୁସନ୍ଧାନ କରୁଛି । ବାସ୍ତବିକ ଏହାହିଁ ହେଲା ମୋର ଅବସ୍ଥା ଯାହା ସମ୍ବନ୍ଧେ ମୁଁ ସଚେତନ । ମୋର ସମସ୍ତ ଚିନ୍ତା ତୋ ଆଡ଼କୁ ଯାଉଛି, ମୋର ସମସ୍ତ କର୍ମ ତୋ ପାଖରେ ଉତ୍ସର୍ଗୀକୃତ; ତୋ ଉପସ୍ଥିତି ମୋ ପାଖରେ ଧ୍ରୁବ, ଅଖଣ୍ଡ, ଅଚଞ୍ଚଳ, ବାସ୍ତବ, ଆଉ ତୋ ଶାନ୍ତି ମୋ ହୃଦୟରେ ନିରନ୍ତର ବିଦ୍ୟମାନ । ତଥାପି ମୁଁ ଜାଣେ ଯେ କାଲି ଯେଉଁ ଅବସ୍ଥା ଲାଭ କରିବାର ସମ୍ଭାବନା ଅଛି, ତାହା ତୁଳନାରେ ଏହି ମିଳନ ଅବସ୍ଥା ଅତି ସାଧାରଣ ଓ ଅସ୍ଥାୟୀ । ଏବେ ବି ମୁଁ ସେହି ଏକାତ୍ମତାଠାରୁ ଦୂରରେ, ନିଶ୍ଚୟହିଁ ବହୁ ଦୂରରେ, ଯେଉଁଠାରେ 'ମୁଁ' ବୋଧ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଲୋପ ହୋଇଯିବ, ଯେଉଁ 'ମୁଁ' ଶବ୍ଦଟି ବର୍ତ୍ତମାନ ନିଜକୁ ପ୍ରକାଶ କରିବା ସମୟରେ ମୁଁ ବ୍ୟବହାର କରେ, କିନ୍ତୁ ଯାହା ପ୍ରତ୍ୟେକ ବାର (ବ୍ୟବହାର କରିବାରେ) ଗୋଟିଏ ବାଧା ବୋଲି ମନେହୁଏ, ଯେପରି କୌଣସି ଶବ୍ଦ ଏକ ପ୍ରକାଶ ଅଭିମୁଖୀ ଚିନ୍ତାକୁ ବ୍ୟକ୍ତ କରିବାକୁ ଚାହେଁ, କିନ୍ତୁ ତାହା କରିବାକୁ

ଅଯୋଗ୍ୟ । ମନେହୁଏ ମାନବିକ ଆଦାନପ୍ରଦାନ ସକାଶେ ଏହା ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇପାରେ, କିନ୍ତୁ ସବୁ ନିର୍ଭର କରେ ଏହି 'ମୁଁ' କ'ଣ ବ୍ୟକ୍ତ କରେ ତାହା ଉପରେ; ଏପରିକି ବହୁ ସମୟରେ ଯେତେବେଳେ 'ମୁଁ' ଶବ୍ଦଟି ମୁଁ ଉଚ୍ଚାରଣ କରେ, ସେତେବେଳେ ତୁ ମୋ ଭିତରେ କଥା କହୁ, କାରଣ ମୋର ସକଳ ପାର୍ଥକ୍ୟବୋଧ ଲୁପ୍ତ ହୋଇଯାଇଛି ।

କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହିସବୁ ବସ୍ତୁ ଭ୍ରୂଣ ଅବସ୍ଥାରେ ଅଛି ଏବଂ କ୍ରମଶଃ ପୂର୍ଣ୍ଣତା ଆଡ଼କୁ ବୃଦ୍ଧି ପାଇବ । ତୋର ସର୍ବଶକ୍ତିମତ୍ତା ଉପରେ ପ୍ରଶାନ୍ତ ନିର୍ଭରତା କି ନିଶ୍ଚିତତା ଆଣି ନ ଦିଏ !

ସବୁକିଛି ତୁ, ସର୍ବତ୍ର ତୁ, ସମସ୍ତଙ୍କ ଭିତରେ ତୁ । ଏହି ଯେଉଁ ଦେହ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛି, ସମଗ୍ର ଦୃଶ୍ୟମାନ ବିଶ୍ୱ ତୁଲ୍ୟ ତାହା ଠିକ୍ ତୋ ନିଜର ଦେହ; ତୁ ଶ୍ୱାସ ନେଉଛୁ, ଚିନ୍ତା କରୁଛୁ, ପ୍ରେମ କରୁଛୁ ଏହି ସତ୍ତା ମଧ୍ୟରେ ରହି ଯେଉଁ ସତ୍ତାଟି ତୁ, ସେଥିପାଇଁ ସେ ହେବାକୁ ଚାହେଁ ତୋର ଅନୁଗତ ଦାସ ।

ନଭେମ୍ବର ୨୬, ୧୯୧୨

ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ମୋ ଅନ୍ତରତମ କୃତଜ୍ଞତା ଜଣାଇ ତୋର ସ୍ତୁତି ଗାନ କରିବି । ମୋ ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ, ସର୍ବତ୍ର, ସକଳ ବସ୍ତୁ ମଧ୍ୟରେ ତୁ ନିଜକୁ ପ୍ରକାଶ କରୁଛୁ, ଏବଂ ମୋ ଭିତରେ ତୋ ଚେତନା, ତୋ ସଂକଳ୍ପ ସର୍ବଦା କ୍ରମଶଃ ସ୍ପଷ୍ଟତର ହେଉଛି; ଏତେଦୂର ତାହା ଅଗ୍ରସର ହୋଇଛି ଯେ ''ମୁଁ'' ଏବଂ ''ମୋର'' ବୋଲି ଏହି ଅତି ସ୍ଥୂଳ ଭ୍ରାନ୍ତି ପ୍ରାୟ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଲୋପ ହୋଇଯାଇଛି । ଏହି ଯେଉଁ ବିଶାଳ ଜ୍ୟୋତିଃ ତୋତେ ପ୍ରକାଶ କରୁଛି, ତା' ମଧ୍ୟରେ ଯଦି ବର୍ତ୍ତମାନ କିଛି ଛାୟା ଓ କିଛି ସାମାନ୍ୟ ତ୍ରୁଟି କେଉଁଠି ଦେଖାଦିଏ, ତେବେ ସେସବୁ କେତେଦିନ ତୋର ସେହି ଭାସ୍ୱର ପ୍ରେମର ଅପରୂପ ଦୀପ୍ତି ସହ୍ୟ କରି ରହିବ ? ଯେଉଁ ସତ୍ତାଟିର ନାମ ଥିଲା ''ମୁଁ'' ତାକୁ ତୁ ଯେପରି ଗଢୁଛୁ, ଆଜି ସକାଳେ ମୋ ଚେତନାରେ ତା'ର ତୁଳନା ଆସିଲା ଖଣ୍ଡିଏ କାରୁଶ୍ରୀମୟ ବିଶାଳ ହୀରକର ସଙ୍ଗେ, ଯାହାକୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିଗରୁ କାଟି କାଟି ସୁଷମ, ସୁରେଖ ଜ୍ୟାମିତିକ ଆକାର ଦିଆ ହୋଇଛି – ଯେଉଁ ହୀରକ ତା'ର ଘନତା, ଦୃଢ଼ତା, ବର୍ଣ୍ଣହୀନ ନିର୍ମଳତା ଓ ସ୍ୱଚ୍ଛତାରେ ଅପରୂପ କିନ୍ତୁ ସେହି ସଙ୍ଗେ ତାହା ଯେପରି ଗୋଟିଏ ଦୀପ୍ତ ପ୍ରଜ୍ୱଳ ଶିଖା – ଏପରି ତାହାର ପ୍ରଖର ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱଗାମୀ ଜୀବନୀଶକ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏହିସବୁ ଉପମାଠାରୁ ତାହା ଆହୁରି ବେଶୀ କିଛି, ଆହୁରି

ଉତ୍କୃଷ୍ଟ କିଛି; କାରଣ ସେ ବସ୍ତୁଟି ବାହ୍ୟ ବା ଆନ୍ତର ସବୁପ୍ରକାର ଅନୁଭବକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିଯାଏ । ପୂର୍ବୋକ୍ତ ଚିତ୍ରଟି ମୋ ମନ ମଧ୍ୟରେ ଆସି ଦେଖାଦେଲା ଯେବେ ବାହ୍ୟ ଜଗତର ଚେତନା ପୁନର୍ବାର ମୋ ଭିତରକୁ ଫେରି ଆସିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲା ।

ଅନୁଭୂତିକୁ ତୁହିଁ ଫଳପ୍ରସୂ କରୁ, ତୋରି କଲ୍ୟାଣରେ ଜୀବନ କ୍ରମୋନ୍ନତି ଲାଭ କରେ, ତୁହିଁ ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ମଧ୍ୟରେ ଆଲୋକ ସମ୍ମୁଖରେ ଅନ୍ଧକାରକୁ ଅନ୍ତର୍ହିତ ହେବାକୁ ବାଧ କରୁ, ତୁହିଁ ପ୍ରେମକୁ ଦେଉ ତାହାର ସକଳ ସାମର୍ଥ୍ୟ, ତୁହିଁ ସର୍ବତ୍ର ଜଡ଼କୁ ତୋଳି ଧରୁ ତାହା ମଧ୍ୟରେ ଏହି ଜ୍ୱଳନ୍ତ ଓ ଅପରୂପ ଅଭୀପ୍ସା ଓ ଶାଶ୍ୱତଙ୍କ ପ୍ରତି ମହତ୍ ତୃଷ୍ଣା ଭରି ଦେଇ ।

ତୁହିଁ ସର୍ବତ୍ର ଓ ସର୍ବଦା; ମୂଳତତ୍ତ୍ୱରେ ଓ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିରେ କେବଳ ତୁହିଁ ।

ଛାୟା ଓ ମାୟା, ମିଳେଇ ଯାଅ ! ଦୁଃଖକଷ୍ଟ, ନିଶ୍ଚିହ୍ନ ହୁଅ, ଲୁପ୍ତ ହୁଅ ! ଭଗବାନ୍ ସର୍ବେଶ୍ୱର, ତୁ କ'ଣ ସେଠାରେ ନାହୁଁ !

ନଭେମ୍ବର ୨୮, ୧୯୧୨

ଧ୍ୟାନ-ଧାରଣାରେ ଯେଉଁ ସମୟ ଅତିବାହିତ ହୁଏ, ତା'ର ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ପରିପୂରକ ନୁହେଁ କି ବାହ୍ୟ ଜୀବନ, ପ୍ରତିଦିନର ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତର କର୍ମ ? ଏହି ଦୁଇଟିରେ ଯେତେ କରି ସମୟ ଦିଆହୁଏ, ସେହି ଅନୁପାତହିଁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କରେ ମନୁଷ୍ୟକୁ କେତେ ଚେଷ୍ଟା କରିବାକୁ ହେବ ପ୍ରସ୍ତୁତି ନିମନ୍ତେ ଓ କେତେ ଚେଷ୍ଟା କରିବାକୁ ହେବ ବାସ୍ତବ ସିଦ୍ଧି ନିମନ୍ତେ । କାରଣ ଧ୍ୟାନ-ଧାରଣା ଭଗବତ୍ ମିଳନ, ଏହାହିଁ ହେଲା ଲବ୍ଧ ଫଳ, ପୂର୍ଣ୍ଣପ୍ରସ୍ଫୁଟିତ ପୁଷ୍ପ । ଆଉ ଦୈନନ୍ଦିନ କର୍ମ ହେଲା ତାହାହିଁ ଯାହା ଉପର ଦେଇ ଆମର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅଙ୍ଗ ଓ ଉପାଦାନକୁ ହାତୁଡ଼ିର ଆଘାତ ଭିତରେ ପାର ହେବାକୁ ହେବ ଯାହାଦ୍ୱାରା ସେମାନେ ହେବେ ଶୁଦ୍ଧ, ସଂସ୍କୃତ, ନମନୀୟ ଓ ପରିପକ୍ୱ ଯେପରିକି ଧ୍ୟାନ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଯେଉଁ ଜ୍ୟୋତିଃ ପ୍ରକାଶ ଆଣିଦିଏ ତାହା ଧାରଣ କରିପାରିବେ । ଏହିପରି ଗୋଟିଏ ପରେ ଗୋଟିଏ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅଙ୍ଗକୁ ଅଗ୍ନିପରୀକ୍ଷା ଭିତର ଦେଇ ସେତେଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯିବାକୁ ହେବ ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସର୍ବାଙ୍ଗୀଣ ବିକାଶ ପାଇଁ ଆଉ ବାହ୍ୟ କ୍ରିୟାର ପ୍ରୟୋଜନ ରହିବ ନାହିଁ । ବାହ୍ୟ କ୍ରିୟା ସେତେବେଳେ ହୋଇଉଠିବ ତୋ ପ୍ରକାଶର ଯନ୍ତ୍ର, ଯାହାଫଳରେ ଚେତନାର ଅନ୍ୟ କେନ୍ଦ୍ରସବୁ ଜାଗ୍ରତ୍ ହେବ ସେହି ଯୁଗ୍ମକ୍ରିୟା ନିମନ୍ତେ — ଗୋଟିଏ ଦିଗରେ ଦାହନ ବା ଅଗ୍ନିଶୁଦ୍ଧ, ଅନ୍ୟ ଦିଗରେ ଦୀପନ ବା ଜ୍ୟୋତିଃ ସିଦ୍ଧି । ସେଥିପାଇଁ ଆତ୍ମଶ୍ଳାଘା ଓ

ଆତ୍ମତୁଷ୍ଟିଠାରୁ ବଳି ବଡ଼ ବାଧା ଆଉ କିଛି ନାହିଁ । ଏହି ଯେଉଁସବୁ ଅସଂଖ୍ୟ ସତ୍ତା ଓ ଉପାଦାନ ରହିଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ଭିତରୁ କେତେକଙ୍କୁ ତଳେଇ କରି ଶୁଦ୍ଧ କରିବାକୁ ହେବ, ଯେପରିକି ସେସବୁ ହୋଇଉଠିବେ ନମନୀୟ, ନୈର୍ବ୍ୟକ୍ତିକ, ଯେପରିକି ସେମାନେ ଶିଖି ପାରିବେ ଆତ୍ମବିସ୍ମୃତି, ଆତ୍ମତ୍ୟାଗ, ନିଷ୍ଠା, ମୈତ୍ରୀ ଓ ନମ୍ରତା – ଏଥିପାଇଁ ଯେଉଁସବୁ ସୁଯୋଗ ଆସେ, ତାହା ଯେତେ ସାମାନ୍ୟ ହେଲେ ବି ଆମକୁ ତତ୍‌କ୍ଷଣାତ୍ ସେସବୁକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ହେବ କୃତଜ୍ଞତାର ସହିତ । ଯେତେବେଳେ ଜୀବନର ଏହି ପ୍ରକାର ବୃତ୍ତିସବୁ ଆମର ସେହିସବୁ ସତ୍ତା ଓ ଉପାଦାନ ନିମନ୍ତେ ସ୍ୱାଭାବିକ ହୋଇଉଠେ ସେତେବେଳେ ସେମାନେ ଧ୍ୟାନଧାରଣାର ଅଧିକାର ପାଆନ୍ତି, ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୁଅନ୍ତି ପରମ ତାଦାତ୍ମ୍ୟ ଭିତରେ ତୋ ସଙ୍ଗେ ଏକୀଭୂତ ହୋଇଯିବାକୁ । ସେଥିପାଇଁ ମୁଁ ମନେକରେ ଯେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସାଧକ ପକ୍ଷରେ ବି ଏହି ସାଧନା ଦୀର୍ଘ ଓ ମନ୍ଥର ହେବାକୁ ବାଧ୍ୟ । ହଠାତ୍ ସିଦ୍ଧିସବୁ କେବେହେଲେ ସର୍ବାଙ୍ଗୀଣ ହୋଇପାରେ ନାହିଁ । ତା’ ଫଳରେ ସତ୍ତାର ଦିଗ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୁଏ, ସତ୍ତାକୁ ଏହା ସିଧା ମାର୍ଗରେ ରଖିଦିଏ, କିନ୍ତୁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ଲକ୍ଷ୍ୟରେ ପହଞ୍ଚିବାକୁ ହେଲେ ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ସବୁପ୍ରକାରର ଅଗଣିତ ଅଭିଜ୍ଞତାର ପ୍ରୟୋଜନକୁ ସ୍ୱୀକାର ନ କରି କାହାରି ଉପାୟ ନାହିଁ ।

... ହେ ପରମ ଅଧୀଶ୍ୱର, ମୋ ଭିତରେ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ବସ୍ତୁ ମଧ୍ୟରେ ତୁ ପ୍ରଜ୍ୱଳ; ତୋ ଜ୍ୟୋତିଃର ଆବିର୍ଭାବ ହେଉ, ତୋ ଶାନ୍ତିର ରାଜତ୍ୱ ଆରମ୍ଭ ହେଉ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ।

ଡିସେମ୍ବର ୨, ୧୯୧୨

ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସତ୍ତାର ଗୋଟିଏ ବି କ୍ଷୁଦ୍ର ଅଂଶ, ଚିନ୍ତାର ଗୋଟିଏ ବି କ୍ରିୟା କୌଣସି ବାହ୍ୟ ପ୍ରଭାବର ଅଧୀନରେ ରହିଛି, ଅର୍ଥାତ୍ ଏକମାତ୍ର ତୋ ଅଧୀନରେ ନାହିଁ, ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତୋ ସହ ଯଥାର୍ଥ ମିଳନ ସଂଘଟିତ ହୋଇଛି ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରେ ନାହିଁ; ତଥାପି ସେହି ବିଶୃଙ୍ଖଳ ଓ ଜ୍ୟୋତିଃହୀନ ଭୟଙ୍କର ମିଶ୍ରିତ ଅବସ୍ଥା ରହିଛି । କାରଣ ସେହି କ୍ଷୁଦ୍ର ଅଂଶଟି, ଚିନ୍ତାର ସେହି କ୍ରିୟାଟି ହେଲା ଗୋଟିଏ ଜଗତ୍, ବିଶୃଙ୍ଖଳା ଓ ଅନ୍ଧକାରର ଜଗତ୍, ଯେପରି ସମଗ୍ର ପୃଥିବୀ ଏହି ଭୌତିକ ଜଗତ୍ ମଧ୍ୟରେ ଏବଂ ଯେପରି ଭୌତିକ ଜଗତ୍ ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱ ମଧ୍ୟରେ ।

ଡିସେମ୍ବର ୩, ୧୯୧୨

କାଲି ରାତିରେ ମୁଁ ଅନୁଭବ କଲି – ନିର୍ଭରତା ସହ ତୋ ଚାଳନାରେ ନିଜକୁ ଛାଡ଼ିଦେଲେ ତାହା କିପରି ଫଳପ୍ରଦ ହୁଏ । ଯେତେବେଳେ ଯାହା ଜାଣିବା ଆବଶ୍ୟକ ହୁଏ ତା' ଠିକ୍ ସେତେବେଳେ ଜାଣିହୁଏ, ତୋର ଜ୍ୟୋତିଃ ଆଡ଼କୁ ମନ ଯେତେ ବେଶୀ ନିଶ୍ଚଳ ହୁଏ, ସତ୍ୟର ପ୍ରକାଶ ତା' ମଧ୍ୟରେ ହୁଏ ସେତେ ଅଧିକ ସ୍ପଷ୍ଟ ଓ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ।

ତୁ ମୋ ଭିତରେ କଥା କହୁଥିଲୁ ମୁଁ ତାହା ଶୁଣିଛି, ଇଚ୍ଛା ହେଉଥିଲା ଯାହା କହୁଥିଲୁ, ତାହା ଲେଖି ରଖିବାକୁ, ତା' ହେଲେ ତୋର ଯଥାଯଥ ବାକ୍ୟଟି ଟିକିଏ ବି ନଷ୍ଟ ହୋଇ ନ ଥା'ନ୍ତା; କାରଣ ତୁ ଯାହା କହୁଥିଲୁ ଏବେ ତାହାକୁ ଠିକ୍ ଭାବରେ ପୁନରୁକ୍ତି କରିବା ମୋ ପକ୍ଷେ ଅସମ୍ଭବ । ପରେ ମୁଁ ଭାବି ଦେଖିଲି ଯେ ଲେଖି ରଖିବାର ଏହି ଆସ୍ପୃହା ତୋ ଉପରେ ନିର୍ଭରତାର ଅଭାବ, ଏଥିରେ ତୋତେ ଅପମାନିତ କରାହୁଏ, କାରଣ ମୋତେ ଯାହା ହେବାକୁ ହେବ, ତାହା ମୋ ଦ୍ୱାରା ତୁ କରାଇ ନେଇପାରୁ; ଯେଉଁ ପରିମାଣରେ ମୋର ମତିଗତି ତୋତେ ମୋ ଉପରେ ଓ ମୋ ଭିତରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ପଥ ଛାଡ଼ିଦିଏ, ସେହି ପରିମାଣରେ ତୁ ଅବାଧରେ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ୍ ହୋଇଉଠୁ । ଏହି ଜ୍ଞାନ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ ଯେ ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଯାହା ହେବା ଉଚିତ ତାହାହିଁ ହୁଏ, ଯଥାସମ୍ଭବ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ, ଅବଶ୍ୟ ସେହିମାନଙ୍କ ପକ୍ଷରେ ଯେଉଁମାନେ ସକଳ ବସ୍ତୁରେ ସର୍ବତ୍ର ତୋତେ ଦେଖିପାରନ୍ତି । ସେତେବେଳେ ଆଉ ଭୟ ନାହିଁ, ଉଦ୍‌ବେଗ ନାହିଁ, କ୍ଷୋଭ ନାହିଁ, ଅଛି କେବଳ ପରମ ପ୍ରସନ୍ନତା, ଚରମ ନିର୍ଭରତା ଓ ଅବିଚଳ ପ୍ରଶାନ୍ତି ।

ଡିସେମ୍ବର ୫, ୧୯୧୨

ଶାନ୍ତି ଓ ନିଶ୍ଚଳ ନୀରବତା ଭିତରେ ଶାଶ୍ୱତଙ୍କର ପ୍ରକାଶ ହୁଏ, କୌଣସି ବସ୍ତୁ ଦ୍ୱାରା ନିଜକୁ ବିଚଳିତ ହେବାକୁ ଦେବ ନାହିଁ, ତା' ହେଲେ ଶାଶ୍ୱତ ପ୍ରଭୁ ପ୍ରକାଶିତ ହେବେ; ସକଳ ଅବସ୍ଥାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମତା ରଖ, ତା' ହେଲେ ସେ ବିରାଜମାନ କରିବେ... ହେ ପ୍ରଭୁ, ତୋତେ ଖୋଜିବାରେ ଅତିରିକ୍ତ ଉଗ୍ରତା ବା କଷ୍ଟସାଧ୍ୟ ପ୍ରୟାସ ରଖିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ସେହି ଉଗ୍ରତା ଓ ପ୍ରୟାସହିଁ ତୋ ସମ୍ମୁଖରେ ଏକ ଆବରଣ ପରି ହୋଇଯାଏ । ତୋତେ ଦେଖିବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଆମର କୌଣସି କାମନା ରହିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ, କାରଣ

ତାହା ମଧ୍ୟ ଏକ ପ୍ରକାର ମାନସିକ ଚାଞ୍ଚଲ୍ୟ ଯାହା ତୋର ଶାଶ୍ୱତ ଉପସ୍ଥିତିକୁ ଆବୃତ କରେ । ଯେଉଁଠାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣତମ ଶାନ୍ତି, ପ୍ରସନ୍ନତା ଓ ସମତା ସେଠାରେ ସବୁକିଛିହିଁ ତୁ ଓ ତୁହିଁ ସବୁକିଛି, ଏବଂ ଏହି ପୂର୍ଣ୍ଣତମ ବିଶୁଦ୍ଧ ଓ ପ୍ରଶାନ୍ତ ପରିବେଶ ମଧ୍ୟରେ ସାମାନ୍ୟତମ ସ୍ପନ୍ଦନହିଁ ତୋର ପ୍ରକାଶରେ ଅନ୍ତରାୟ ହୋଇଉଠେ । କୌଣସି ତ୍ୱରା ନାହିଁ, ଚାଞ୍ଚଲ୍ୟ ନାହିଁ, ଉତ୍ତେଜନା ନାହିଁ, କେବଳ ତୁହିଁ ରହିଛୁ, ତୋ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କିଛି ନାହିଁ । ବିଶ୍ଳେଷଣ କରି, ଜ୍ଞାନର ବିଷୟ କରି ତୋତେ ପାଇହୁଏ ନାହିଁ; ତୁ ରହିଛୁ, ସେଥିରେ ବିନ୍ଦୁମାତ୍ର ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ, କାରଣ ସବୁକିଛି ହୋଇଉଠିଛି ବିଶୁଦ୍ଧ ଶାନ୍ତି, ଦିବ୍ୟନୀରବତା ।

ଏହାହିଁ ହେଲା ପୃଥିବୀର ସମସ୍ତ ଧ୍ୟାନଠାରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ।

ଡିସେମ୍ବର ୭, ୧୯୧୨

ନୀରବତାରେ ଅଗ୍ନିଶିଖା ଯେପରି ଜଳେ, ସୁଗନ୍ଧିତ ଧୂପ ଯେପରି ଅବିକମ୍ପିତ ଭାବେ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ଉଠିଚାଲେ, ସେହିପରି ମୋର ପ୍ରେମ ତୋ ଆଡ଼କୁ ଯାଉଛି । ଶିଶୁ ଯେପରି ବିଚାର କରେ ନାହିଁ ବା କୌଣସି ପାଇଁ ଚିନ୍ତା ବି କରେ ନାହିଁ, ମୁଁ ସେହିପରି ତୋ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିଛି, ତୋ ଇଚ୍ଛା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଉ, ତୋ ଜ୍ୟୋତିଃ ପ୍ରକଟ ହେଉ, ତୋର ଶାନ୍ତି ବିକୀର୍ଣ୍ଣ ହେଉ, ତୋର ପ୍ରେମ ସମସ୍ତ ଜଗତକୁ ଆଚ୍ଛାଦିତ କରିଦେଉ । ତୁ ଯେବେ ଇଚ୍ଛା କରିବୁ ମୁଁ ତୋ ଭିତରେ ରହିବି ଅଭିନ୍ନ ହୋଇ, ସେହି ଶୁଭକ୍ଷଣର ଅପେକ୍ଷାରେ ମୁଁ ରହିଛି, କୌଣସି ଭାବରେ ଅଧୀର ନ ହୋଇ ନିଜକୁ ଛାଡ଼ିଦେଇଛି ଅବ୍ୟର୍ଥ ଭାବେ ତାରି ଆଡ଼କୁ ବହିଯିବାକୁ, ପ୍ରଶାନ୍ତ ନଦୀ ଯେପରି ବହିଯାଏ ଅପାର ସାଗର ଆଡ଼କୁ ।

ତୋ ଶାନ୍ତି ମୋ ଭିତରେ ବିରାଜିତ, ଏବଂ ଏହି ଶାନ୍ତି ଭିତରେ ମୁଁ ଦେଖୁଛି ତୁହିଁ କେବଳ ରହିଛୁ, ଶାଶ୍ୱତର ନିଶ୍ଚଳତା ସହ ।

ଡିସେମ୍ବର ୧୦, ୧୯୧୨

ହେ ପରମ ବିଧାତା, ଶାଶ୍ୱତ ଗୁରୁ, ପୁଣି ଥରେ ତୁ ମୋତେ ନିଃସଂଶୟ ଭାବେ ବୁଝାଇଦେଲୁ ତୋ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଉପରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ଭରତା କି ଅନୁପମ ସଫଳତା ଆଣିଦିଏ ।

ଗତକାଲି ମୋର ବାଣୀ ମଧ୍ୟଦେଇ ତୋ ଜ୍ୟୋତିଃ ଅବାଧରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଛି; ଯନ୍ତ୍ର ହୋଇଛି ସୁନମ୍ୟ, ଅନୁଗତ ଶାଣିତ ।

ସକଳ ବସ୍ତୁ, ସକଳ ଜୀବ ମଧ୍ୟରେ ତୁ କର୍ମ କରୁଛୁ; ଆଉ ଯେ ତୋର ଏପରି ସାନ୍ନିଧ୍ୟରେ ଆସିଛି, ଯେ ଯାବତୀୟ କର୍ମରେ କେବଳ ତୋତେହିଁ ଦେଖେ, ସେ ଜାଣେ ସକଳ କର୍ମକୁ କିପରି ତୋ ଆଶୀର୍ବାଦରେ ରୂପାନ୍ତରିତ କରିହୁଏ ।

ଏକମାତ୍ର ପ୍ରୟୋଜନ, ତୋ ମଧ୍ୟରେ ସର୍ବଦା ବାସ କରିବା, ତୋ ମଧ୍ୟରେ ସର୍ବଦା, ନିରନ୍ତର ଗଭୀରରୁ ଗଭୀରତର ଭାବେ,– ମିଥ୍ୟା, ମାୟା, ଇନ୍ଦ୍ରିୟର ଛଳନାକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ଅଥଚ କର୍ମରେ ବୀତରାଗ ନ ହୋଇ, ତାହାକୁ ଅସ୍ୱୀକାର ବା ପରିତ୍ୟାଗ ନ କରି, କାରଣ ସେପରି ସଂଗ୍ରାମ ନିଷ୍ଫଳ, ଅଶ୍ରେୟସ୍କର – କିନ୍ତୁ ଯେଉଁ କର୍ମ ହେଉ ନା କାହିଁକି ତାହାରି ମଧ୍ୟଦେଇ ତୋ ଭିତରେ ସଦାସର୍ବଦା ବାସ କରିବା । ସେତେବେଳେ ସକଳ ଭ୍ରାନ୍ତି ଦୂର ହୁଏ, ଇନ୍ଦ୍ରିୟର ମିଥ୍ୟା ଛଳନାର ଅବସାନ ହୁଏ, ବନ୍ଧନ ମୋଚିତ ହୁଏ ଓ ସବୁକିଛି ରୂପାନ୍ତରିତ ହୁଏ ତୋ ଶାଶ୍ୱତ ସାନ୍ନିଧ୍ୟର ମହିମାରେ ।

ତେବେ ତାହାହିଁ ହେଉ ।

ଡିସେମ୍ବର ୧୧, ୧୯୧୨

...ଧୀରସ୍ଥିର ଭାବରେ ମୁଁ ଅପେକ୍ଷା କରୁଛି ଆଉ ଗୋଟିଏ ଆବରଣ ଛିନ୍ନ ହୋଇଯିବାକୁ, ଯେତେବେଳେ ତୋ ସଙ୍ଗେ ମିଳନ ହେବ ସୁସଂପୂର୍ଣ୍ଣ । ମୁଁ ଜାଣେ, ଏହି ଆବରଣ ତିଆରି ହୋଇଛି କ୍ଷୁଦ୍ରକ୍ଷୁଦ୍ର ତ୍ରୁଟି ଓ ଅସଂଖ୍ୟ ବନ୍ଧନର ସମଷ୍ଟିରେ... ଏସବୁ ଗ୍ରନ୍ଥି କିପରି ଅପସାରିତ ହେବ ? ଧୀରେ ଧୀରେ, ଅଗଣିତ କ୍ଷୁଦ୍ର ପ୍ରୟାସ ଓ ଅନିମେଷ ଅତନ୍ଦ୍ର ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣ ସାହାଯ୍ୟରେ ନା ଅକସ୍ମାତ୍ ତୋର ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ୍ ପ୍ରେମର ଏକ ବିପୁଳ ଉଦ୍ଭାସନରେ ? ମୁଁ ଜାଣେ ନାହିଁ, ମୁଁ ନିଜକୁ ଏ ପ୍ରଶ୍ନ ମଧ୍ୟ କରୁ ନାହିଁ, ଅପେକ୍ଷା କରୁଛି ଯଥାସାଧ୍ୟ ସତର୍କ ଦୃଷ୍ଟି ରଖି, କିନ୍ତୁ ନିଶ୍ଚୟ ଜାଣେ ଯେ ଏକମାତ୍ର ତୋର ସଂକଳ୍ପହିଁ ବିଦ୍ୟମାନ, କେବଳ ତୁହିଁ କର୍ମ କରୁଛୁ, ମୁଁ କେବଳ ଯନ୍ତ୍ର, ଯନ୍ତ୍ରଟି ଯେତେବେଳେ ପୂର୍ଣ୍ଣତର ପ୍ରକାଶ ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେବ ସେତେବେଳେ ସେହି ପ୍ରକାଶ ସ୍ୱତଃ ଘଟିବ ।

ଆବରଣର ଅନ୍ତରାଳରୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ବି ଶୁଭୁଛି ଆନନ୍ଦର ମୌନ ସଂଗୀତ ଯେକି ତୋର ମହାନ୍ ଆବିର୍ଭାବକୁ ପ୍ରକଟ କରୁଛି ।

ଫେବ୍ରୁଆରି ୫, ୧୯୧୩

ମଧୁର ଏକ ସଂଗୀତ ପରି ତୋର କଣ୍ଠଧ୍ୱନି ମୁଁ ଶୁଣୁଛି ମୋ ହୃଦୟର ନୀରବତାରେ, ମୋ ମସ୍ତିଷ୍କରେ ତାହା ରୂପ ନେଉଛି ଅପୂର୍ବ କଥାରୂପେ, ଯଦିଓ ସେସବୁ କଥାରେ ତୁହିଁ ରହିଛୁ ସର୍ବତୋଭାବେ ଓତପ୍ରୋତ । ଏହି କଥାଗୁଡ଼ିକ କୁହାହୋଇଛି ପୃଥିବୀକୁ ସମ୍ବୋଧନ କରି, ଏବଂ ତାହା ହେଲା, ''ଦୁଃଖିନୀ ପୃଥିବୀ, ମନେରଖ ମୁଁ ତୋ ମଧ୍ୟରେ ରହିଛି, ନିରାଶ ହୁଅ ନା; ତୋର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଚେଷ୍ଟା, ପ୍ରତିଟି ବ୍ୟଥା, ପ୍ରତ୍ୟେକ ଉଲ୍ଲାସ ଓ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବେଦନା, ତୋ ହୃଦୟର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆହ୍ୱାନ, ତୋ ଆତ୍ମାର ପ୍ରତିଟି ଅଭୀପ୍ସା, ତୋ ଋତୁଚକ୍ରର ପ୍ରତିଟି ଆବର୍ତ୍ତନ, ସବୁକିଛି – କୌଣସିଟିକୁ ବାଦ୍ ନ ଦେଇ – ତୋ ପାଖରେ ଯାହା ଦୁଃଖକର ମନେହୁଏ ଆଉ ଯାହା ମନେହୁଏ ସୁଖକର, ଯାହା ମନେହୁଏ କୁତ୍ସିତ ଏବଂ ଯାହା ମନେହୁଏ ସୁନ୍ଦର, ସକଳ – ସକଳ ଅନିବାର୍ଯ୍ୟଭାବେ ତୋତେ ନେଇ ମୋ ଆଡ଼କୁ ଚାଲିଛନ୍ତି – ମୁଁ ଅନ୍ତହୀନ ଶାନ୍ତି, ଛାୟାହୀନ ଜ୍ୟୋତି, ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ସମନ୍ୱୟ, ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଶ୍ଚୟତା, ବିଶ୍ରାନ୍ତି ଓ ପରମ ଆଶୀର୍ବାଦ ।''

ଶୁଣ, ହେ ପୃଥିବୀ, ଏହି ଯେ ଫୁଟି ଉଠୁଛି ଅପରୂପ ଧ୍ୱନି ।
ଶୁଣ ଓ ନୂତନ ସାହସ ରଖ ।

ଫେବ୍ରୁଆରି ୮, ୧୯୧୩

ହେ ପ୍ରଭୁ, ତୁହିଁ ମୋର ଆଶ୍ରୟ ଓ ମୋର ଆଶୀର୍ବାଦ, ମୋର ଶକ୍ତି, ମୋର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ, ମୋ ଆଶା ଓ ସାହସ । ତୁହିଁ ପରମ ଶାନ୍ତି, ଅବିମିଶ୍ର ଆନନ୍ଦ ଓ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆତ୍ମପ୍ରସାଦ । ମୋର ସମଗ୍ର ଆଧାର ତୋ ସମ୍ମୁଖରେ ସାଷ୍ଟାଙ୍ଗ ପ୍ରଣତ ଅସୀମ କୃତଜ୍ଞତା ଓ ଅବିଚ୍ଛିନ୍ନ ଆରାଧନା ସହ । ଏହି ଆରାଧନା ମୋ ହୃଦୟରୁ, ମୋ ମନରୁ ଉଠି ଚାଲିଛି ତୋ ଆଡ଼କୁ ଭାରତବର୍ଷର ସୁଗନ୍ଧିତ ବିଶୁଦ୍ଧ ଧୂପଶିଖା ପରି ।

ଲୋକଙ୍କ ପାଖରେ ମୁଁ ଯେପରି ତୋର ଆଗମନୀ ଘୋଷଣା କରିପାରେ, ଯାହାଫଳରେ ଯେଉଁମାନେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଛନ୍ତି ସେମାନେ ଯେପରି ସେହି ଆନନ୍ଦ ଉପଭୋଗ କରି ପାରିବେ ଯେଉଁ ଆନନ୍ଦ ତୁ ମୋତେ ପ୍ରଦାନ କରିଛୁ ତୋର ଅସୀମ କରୁଣାରେ । ତୋର ଶାନ୍ତି ପୃଥିବୀରେ ବିରାଜମାନ କରୁ ।

ଫେବ୍ରୁଆରି ୧୦, ୧୯୧୩

ମୋର ସତ୍ତା ସ୍ତୁତିମୁଖର ହୋଇ ଉଠିଚାଲିଛି ତୋ ଆଡ଼କୁ, ଏଥିପାଇଁ ନୁହେଁ ଯେ ତୁ ଏହି ଦୁର୍ବଳ ଆଧାରଟିକୁ ଆଶ୍ରୟ କରି ଆତ୍ମପ୍ରକାଶ କରିଛୁ, କିନ୍ତୁ ତୁ ଯେ ନିଜକୁ ପ୍ରକାଶ କରିଛୁ ଏଇଥିପାଇଁ । ତାହାହିଁ ହେଲା ସକଳ ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟର ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ, ସକଳ ଆନନ୍ଦର ଆନନ୍ଦ, ସକଳ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ । ଯେଉଁମାନେ ସାଗ୍ରହରେ ତୋତେ ଖୋଜନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କର ଜାଣିବା ଉଚିତ ଯେ ଯେତେବେଳେ ଯେଉଁଠାରେ ପ୍ରୟୋଜନ ସେତେବେଳେ ତୁ ସେହିଠାରେ ଉପସ୍ଥିତ । ସେମାନେ ଯଦି ଏଇ ସ୍ଥିର ବିଶ୍ୱାସ ନେଇ ରହିପାରନ୍ତି, ତୋତେ ଖୋଜାଖୋଜି ନ କରି ତୋ ସେବାରେ ନିଜକୁ ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ, ଅଖଣ୍ଡ ଭାବରେ ନିୟୋଗ କରି କେବଳ ଅପେକ୍ଷା କରି ରହନ୍ତି, ତା'ହେଲେ ଯେତେବେଳେ ଆବଶ୍ୟକ ହେବ ସେତେବେଳେ ତୁ ଆସି ଉପସ୍ଥିତ ହେବୁ; ଆଉ ତୋର ଉପସ୍ଥିତି କ'ଣ ସବୁ ସମୟରେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଆବଶ୍ୟକ ନୁହେଁ – ଯେଉଁ ରୂପ ନେଇ ତୋର ସେ ଆବିର୍ଭାବ ହେଉନା କାହିଁକି – ଅନେକ ସମୟରେ ତାହା ଅପ୍ରତ୍ୟାଶିତ ହେଲେ ବି ?

ତୋର ମହିମା ଘୋଷିତ ହେଉ,
ଜୀବନ ସେଥିରେ ବିଶୁଦ୍ଧ ହୋଇଉଠୁ,
ମନୁଷ୍ୟର ହୃଦୟକୁ ଏହା ରୂପାନ୍ତରିତ କରୁ,
ପୃଥିବୀରେ ତୋର ଶାନ୍ତି ବିରାଜିତ ହେଉ ।

ଫେବ୍ରୁଆରି ୧୨, ୧୯୧୩

ଗୋଟିଏ ସୃଷ୍ଟି ମଧ୍ୟରେ ଯେତେବେଳେ କୌଣସି ଚେଷ୍ଟା ରହେ ନାହିଁ, ସେତେବେଳେ ତାହା ହୋଇଉଠେ ଅତି ସରଳ, ଫୁଲ ଯେପରି ଫୁଟେ ସେହିପରି ସରଳ – ଯେତେବେଳେ ଫୁଲ ତାହାର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରକାଶ କରେ, ତାହାର ସୌରଭ ବିଚ୍ଛୁରିତ କରେ ବାଗାଡ଼ମ୍ବର ନ କରି ବା ରୂଢ଼ ଅଙ୍ଗଚାଳନା ନ କରି । ଆଉ ଠିକ୍ ଏହି ସରଳତା ମଧ୍ୟରେହିଁ ରହିଛି ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ଶକ୍ତି, ଯେଉଁଶକ୍ତି ଏକେବାରେ ଅବିମିଶ୍ର ଏବଂ ଯାହାର ପରିଣାମ ଏକେବାରେ କୁପ୍ରତିକ୍ରିୟାବିହୀନ । ପ୍ରାଣଶକ୍ତି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସତର୍କ ରହିବ, କର୍ମସାଧନା ପଥରେ ଏହା ପ୍ରଲୋଭକ, ତା'ର ଫନ୍ଦିରେ ପଡ଼ିବାର ବିପଦ ସର୍ବଦା ରହିଛି;

କାରଣ ସେ ଆଶୁଫଳ ଦେଖାଇ ତୁମର ପ୍ରୀତି ସମ୍ପାଦନ କରେ । ଆଉ କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ ଭଲ ଭାବରେ କରିବା ପାଇଁ ଉତ୍ସାହ ସହ ଆମ୍ଭେମାନେ ଏ ଶକ୍ତିର ସାହାଯ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରୁ । କିନ୍ତୁ ପରେ ଦେଖିପାରୁ ଯେ ତାହା କର୍ମକୁ ବିକର୍ମରେ ନେଇଚାଲିଛି ଏବଂ ଯାହାକିଛି କରାହୁଏ ତା' ମଧ୍ୟରେ ଆଣିଛି ବିଭ୍ରାନ୍ତି ଓ ମୃତ୍ୟୁର ବୀଜ ।

ସରଳତା, ସରଳତା ! ତୋ ଉପସ୍ଥିତି କେତେ ନିର୍ମଳ ଓ ମଧୁର !

ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୩, ୧୯୧୩

ପବିତ୍ରୀକରଣର ବିଶୁଦ୍ଧ ସୁଗନ୍ଧିତ ଧୂପ ଜଳିଉଠୁ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରୁ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ଆଡ଼କୁ, ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ସିଧାସଳଖଭାବେ, ଯେପରି ପୂର୍ଣ୍ଣ ସତ୍ତାର ଅବିରାମ ପ୍ରାର୍ଥନା ଉଠିଚାଲେ ତୋ ସଙ୍ଗେ ମିଳିଯିବା ନିମନ୍ତେ, ତୋତେ ପ୍ରକଟ କରିବା ପାଇଁ ।

ମେ ୧୧, ୧୯୧୩

ଯେତେବେଳେ ମୋର କିଛି ସ୍ଥୂଳ ବୈଷୟିକ ଦାୟିତ୍ୱ ନ ଥାଏ, ସେତେବେଳେ ସେ ସମ୍ପର୍କରେ ମୋର ସମସ୍ତ ଭାବନା-ଚିନ୍ତା କୁଆଡ଼େ ଦୂରକୁ ଚାଲିଯାଏ, ଏବଂ ମୋର ମନ ଏକାନ୍ତଭାବେ, ପୂର୍ଣ୍ଣଭାବେ ତୋଠାରେ ଓ ତୋ ସେବାରେ ବ୍ୟାପୃତ ରହେ । ସେହି ପୂର୍ଣ୍ଣ ଶାନ୍ତି ଓ ପ୍ରସନ୍ନତା ମଧ୍ୟରେ ମୁଁ ମୋର ଇଚ୍ଛାକୁ ତୋ ଇଚ୍ଛା ସଙ୍ଗେ ଏକ କରିଦିଏ ଏବଂ ସେହି ଅଖଣ୍ଡ ନୀରବତା ମଧ୍ୟରେ ଶୁଣେ ତୋର ସତ୍ୟ ଓ ତା'ର ସ୍ଫୁରଣ ।

ଯେତେବେଳେ ତୋର ଦିବ୍ୟ-ଇଚ୍ଛା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆମେ ସଚେତନ ହେଉ, ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ଇଚ୍ଛାକୁ ତୋ ଇଚ୍ଛା ସଙ୍ଗରେ ମିଳାଇ ଦେଉ, ସେତେବେଳେହିଁ ଆମେ ଲାଭ କରୁ ଯଥାର୍ଥ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରତା ଓ ସର୍ବଶକ୍ତିମତ୍ତାର ରହସ୍ୟ, ସାମର୍ଥ୍ୟର ପୁନରୁଜ୍ଜୀବନ ରହସ୍ୟ ଓ ସତ୍ତାର ରୂପାନ୍ତରରହସ୍ୟ ।

ତୋ ସଙ୍ଗେ ସର୍ବାଙ୍ଗୀଣ ଓ ନିରବଚ୍ଛିନ୍ନଭାବେ ଏକ ହୋଇ ରହିବା ଅର୍ଥ ନିଃସଂଶୟରେ ସମସ୍ତ ବାଧା ଅତିକ୍ରମ କରିବା, ବାହାରର ଏବଂ ଭିତରର ସମସ୍ତ ବିଘ୍ନ ଜୟ କରିବା ।

ଭଗବାନ୍, ହେ ଭଗବାନ୍, ସୀମାହୀନ ଆନନ୍ଦ ମୋ ହୃଦୟକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିଛି, ଆନନ୍ଦଗାନର ଅଦ୍ଭୁତ ତରଙ୍ଗ ମୋ ମସ୍ତିଷ୍କରେ କଲ୍ଲୋଳିତ ହେଉଛି, ତୋର ବିଜୟ ସ୍ଥିରନିଶ୍ଚିତ — ଏହି ଦୃଢ଼ ପ୍ରତ୍ୟୟ ମଧ୍ୟରେ ମୁଁ ପାଇଛି ପରମ ଶାନ୍ତିର ଅଜେୟ ଶକ୍ତି । ତୁ ମୋ ସତ୍ତାରେ ପୂରି ରହିଛୁ, ତାକୁ ସଞ୍ଜୀବିତ ରଖିଛୁ, ତାହାର ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ଉତ୍ସସକଳକୁ ସଞ୍ଚାଳିତ କରିଛୁ, ତାହାର ବୁଦ୍ଧିକୁ ଆଲୋକିତ କରିଛୁ, ତାହାର ପ୍ରାଣକୁ ପ୍ରଖର କରିଛୁ, ତାହାର ପ୍ରେମକୁ ବହୁଗୁଣିତ କରିଛୁ; ମୁଁ ଜାଣିପାରୁ ନାହିଁ, ମୁଁ ହେଉଛି ବିଶ୍ୱ ନା ବିଶ୍ୱ ହେଉଛି ମୁଁ, ତୁ ମୋ ମଧ୍ୟରେ ନା ମୁଁ ତୋ ମଧ୍ୟରେ । ଏକମାତ୍ର ତୁହିଁ ରହିଛୁ, ସବୁକିଛିହିଁ ତୁ, ତୋର ଅସୀମ କରୁଣାର ପ୍ରବାହ ସମସ୍ତ ଜଗତକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିଛି ଓ ପ୍ଲାବିତ କରିଛି ।

ହେ ପୃଥିବୀ, ସ୍ତବ ଗାନ କର !
ସ୍ତବ ଗାନ କର ହେ ମନୁଷ୍ୟ ଓ ଜାତିସକଳ !
ଦିବ୍ୟସମନ୍ୱୟ ଆସିଛି ।

ଜୁନ୍ ୧୫, ୧୯୧୩

ନୀରବତା ଓ ନିର୍ଜନତାରେ ଯେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଧ୍ୟାନସିଦ୍ଧି କରିଛି, ସେ ଅବସ୍ଥା ସେ ଲାଭ କରିଛି ନିଜକୁ ନିଜ ଶରୀରରୁ ପୃଥକ୍ କରିଦେଇ, ନିଜକୁ ବିଯୁକ୍ତ କରିଦେଇ, ଫଳରେ ଏହି ଶରୀର ଯେଉଁ ଉପାଦାନରେ ଗଠିତ ତାହା ଠିକ୍ ପୂର୍ବପରି ଅଶୁଦ୍ଧ ଓ ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ରହିଯାଏ, କାରଣ ତାକୁ ଛାଡ଼ି ଦିଆହୁଏ ସେ ଯେପରି ଥିଲା ସେହିପରି ପଡ଼ି ରହିବାକୁ । ଗୋଟାଏ ଭ୍ରାନ୍ତ ଅଧ୍ୟାତ୍ମ-ସ୍ପୃହା, ସ୍ଥୂଳାତୀତ ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରତି ଆକର୍ଷଣ, ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ତୃପ୍ତି ସକାଶେ ତୋ ସଙ୍ଗେ ମିଳନର ଅହଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଆକାଙ୍କ୍ଷା, ଏହିସବୁ କାରଣରୁ ମନୁଷ୍ୟ ପାର୍ଥିବ ଜୀବନର ସାର୍ଥକତାରୁ ମୁହଁ ଫେରାଇନିଏ, ଜଡ଼ର ଶୁଦ୍ଧି ଓ ରୂପାନ୍ତର-ସାଧନର ଯେଉଁ ବ୍ରତ ସେଥିରୁ କାପୁରୁଷ ପରି ପଛଘୁଞ୍ଚା ଦିଏ; ଆମ ସତ୍ତାର ଗୋଟିଏ ଅଂଶ ସର୍ବତୋଭାବେ ଶୁଦ୍ଧ, ଏହି ଜ୍ଞାନ ଓ ଏହି ଅଂଶଟି ସଙ୍ଗେ ସଂଯୋଗ ଓ ଏକାତ୍ମତା ଆମର ଉପକାରରେ କେବଳ ସେତିକିବେଳେ ଆସିପାରେ ଯେତେବେଳେ ସେହି ଜ୍ଞାନ ପ୍ରୟୋଗ କରାହୁଏ ପାର୍ଥିବ ରୂପାନ୍ତରକୁ ଦ୍ରୁତତର କରିବାରେ ଓ ତୁମର ସୁମହାନ୍ କର୍ମର ସଂସିଦ୍ଧି ନିମନ୍ତେ ।

ଜୁନ୍ ୧୭, ୧୯୧୩

ହେ ଭଗବାନ୍, ଅଗ୍ନି ଯେପରି ଆଲୋକ ଓ ଉତ୍ତାପ ଦିଏ, ଝରଣା ଯେପରି ତୃଷା ନିବାରଣ କରେ, ବୃକ୍ଷ ଯେପରି ଛାୟା ଓ ଆଶ୍ରୟ ପ୍ରଦାନ କରେ, ମୁଁ ଯେପରି ସେହିପରି ହୋଇଉଠେ... ମନୁଷ୍ୟ ଏତେ ଦୁଃଖୀ, ଏଡ଼େ ଅଜ୍ଞାନ, ସେମାନଙ୍କର ଏତେ ବେଶୀ ସାହାଯ୍ୟ ପ୍ରୟୋଜନ ।

ତୋ ଉପରେ ମୋର ସମସ୍ତ ନିର୍ଭରତା, ମୋ ଅନ୍ତରର ନିଶ୍ଚୟତା ଦିନୁଦିନ ବଢୁଛି, ପ୍ରତିଦିନ ମୁଁ ଅନୁଭବ କରୁଛି ମୋ ହୃଦୟରେ ତୋର ପ୍ରେମ ଆହୁରି ଜୀବନ୍ତ ହେଉଛି, ତୋ ଜ୍ୟୋତିଃ ଯୁଗପତ୍ ମଧୁରତର ଓ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳତର ହେଉଛି । କ୍ରମଶଃ ମୁଁ ମୋ ଜୀବନରୁ ତୋ କର୍ମକୁ, ମୋ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱରୁ ସମଗ୍ର ପୃଥିବୀକୁ ଆଉ ପୃଥକ୍ କରି ରଖିପାରୁ ନାହିଁ ।

ଭଗବାନ୍ ! ଭଗବାନ୍ ! ଅସୀମ ତୋର ମହିମା, ଅପରୂପ ତୋର ସତ୍ୟ; ତୋର ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ୍ ପ୍ରେମହିଁ ଜଗତକୁ ଉଦ୍ଧାର କରିବ ।

ଜୁନ୍ ୧୮, ୧୯୧୩

ତୋର ଅଭିମୁଖୀ ହେବା, ତୋ ସଙ୍ଗେ ଏକ ହେବା, ତୋ ମଧ୍ୟରେ ଓ ତୋ ନିମିତ୍ତ ଜୀବନଧାରଣ କରିବା, ଏହାହିଁ ପରମ ସୁଖ, ଅମିଶ୍ର ଆନନ୍ଦ ଓ ଅଖଣ୍ଡ ଶାନ୍ତି । ଏହାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଅନନ୍ତଙ୍କୁ ପ୍ରତି ପ୍ରଶ୍ୱାସରେ ଗ୍ରହଣ କରିବା, ଶାଶ୍ୱତଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଉଡ଼ି ବୁଲିବା, ଦେଶ ଓ କାଳକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିବା । ତେବେ କାହିଁକି ମନୁଷ୍ୟ ଏହି ସୌଭାଗ୍ୟକୁ ଛାଡ଼ି ପଳାଏ, କାହିଁକି ସେ ଏସବୁକୁ ଭୟ କରେ ? କି ଅଦ୍ଭୁତ ଏହି ଅଜ୍ଞାନ, ଯାହାକି ସକଳ ଦୁଃଖକଷ୍ଟର ଉତ୍ସ । ଏଇ ମୂଢ଼ତା କେଡ଼େ ଦୟନୀୟ, ଯାହାକି ମନୁଷ୍ୟକୁ ଠିକ୍ ସେଇ ଜିନିଷରୁ ଦୂରରେ ରଖିଛି ଯାହା ତା' ପାଇଁ ଆଣିଦିଅନ୍ତା ପରମ ସୌଭାଗ୍ୟ, ଏବଂ ତା' ପରିବର୍ତ୍ତେ ଏହା ମନୁଷ୍ୟକୁ ଦାସ କରି ରଖିଛି ସାଧାରଣ ଜୀବନର ସଂଗ୍ରାମ ଓ ଦୁଃଖକଷ୍ଟରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଏହି ଯନ୍ତ୍ରଣାଦାୟକ ପରୀକ୍ଷାଗାରରେ ।

ଜୁନ୍ ୨୭, ୧୯୧୩

ତୋ କଣ୍ଠ ଏଡ଼େ ନମ୍ର, ନିରପେକ୍ଷ, ଏପରି ମହିମମୟ, ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଓ କରୁଣାରେ ଏପରି ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଯେ ତା' ଭିତରେ କର୍ତ୍ତୃତ୍ୱ ଓ ସ୍ୱେଚ୍ଛା-ପ୍ରୟୋଗର କୌଣସି ଚିହ୍ନ ନାହିଁ। ମଳୟ ସମୀରଣ ପରି ତାହା ସ୍ନିଗ୍ଧ ଓ କୋମଳ, ବିଶୁଦ୍ଧ ଧ୍ୱନି ପରି ତାହା ବେସୁରା ବାଦ୍ୟ ସଙ୍ଗୀତ ଭିତରେ ଆଣେ ଐକ୍ୟତାନର ସୁର। ଯେ ଜାଣେ ସେହି ସ୍ୱର କିପରି ଶୁଣିବାକୁ ହୁଏ, ସେହି ମଳୟ ବାୟୁ କିପରି ପ୍ରଶ୍ୱାସରେ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ହୁଏ, ସେହି ମନୁଷ୍ୟ ସନ୍ଧାନ ପାଏ ଏପରି ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟର ଭଣ୍ଡାର, ଏପରି ଅମଳ ପ୍ରସନ୍ନତା, ସମୁଚ୍ଚ ମହିମାର ଏପରି ସୁରଭି ଯଦ୍ଦ୍ୱାରା ସକଳ ମିଥ୍ୟା-ମାୟା ଦୂର ହୋଇଯାଏ ଅଥବା ରୂପାନ୍ତରିତ ହୋଇ ସାନନ୍ଦରେ ଗ୍ରହଣ କରେ ସେହି ପ୍ରକାଶୋନ୍ମୁଖ ମହାସତ୍ୟକୁ।

ଜୁଲାଇ ୨୧, ୧୯୧୩

ବାସ୍ତବିକ କେତେ ଧୈର୍ଯ୍ୟର ପ୍ରୟୋଜନ ! ଉନ୍ନତି ତ ଜାଣି ହୁଏ ନାହିଁ !...

ମୁଁ ତୋତେ କେତେ ଆବାହନ ନ କରେ ହୃଦୟର ଅନ୍ତଃସ୍ଥଳରୁ — ହେ ଭଗବାନ୍, ହେ ଅଧୀଶ୍ୱର, ହେ ସତ୍ୟତମ ଜ୍ୟୋତିଃ, ହେ ମହତ୍ତମ ପ୍ରେମ, ତୁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଦେଇଛୁ ଜୀବନୀଶକ୍ତି, ଆଲୋକ, ତୁହିଁ ପଥପ୍ରଦର୍ଶକ ଏବଂ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ରକ୍ଷକ, ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ପ୍ରାଣର ପ୍ରାଣ, ଜୀବନର ଜୀବନ, ତୁହିଁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ସତ୍ତାର ମୂଳ କାରଣ, ତୁହିଁ ପରମତମ ଜ୍ଞାନ, ଅବ୍ୟୟ ଶାନ୍ତି।

ଜୁଲାଇ ୨୩, ୧୯୧୩

ହେ ପ୍ରଭୁ, ହେ ଅଚିନ୍ତ୍ୟ ମହିମା, ତୋର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ପୃଥିବୀକୁ ପରିପ୍ଲାବିତ କରୁ, ତୋ'ର ପ୍ରେମ ସକଳଙ୍କ ହୃଦୟରେ ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ ହେଉ, ତୋର ଶାନ୍ତି ସମସ୍ତଙ୍କ ଉପରେ ରାଜତ୍ୱ କରୁ।

ଗୋଟିଏ ଗମ୍ଭୀର, ଗଭୀର, ପ୍ରସନ୍ନ, ସୂକ୍ଷ୍ମ ସଙ୍ଗୀତ ମୋର ଅନ୍ତରରୁ ଉତ୍‌ଥିତ ହେଉଛି । ଜାଣେ ନାହିଁ ସେ ସଙ୍ଗୀତ ମୋଠାରୁ ତୋ ଆଡ଼କୁ ଯାଉଛି ନା ତୋ ଆଡୁ ମୋ ନିକଟକୁ ଆସୁଛି କିଂବା ତୁ, ମୁଁ ଓ ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱ ହେଲା ସେହି ଅଭୁତ ସଙ୍ଗୀତ ଯାହା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ସଚେତନ ହୋଇଛି... ପୃଥକ୍ ଭାବେ ମୁଁ ନାହିଁ, ତୁ ନାହୁଁ, ବିଶ୍ୱ ବି ନାହିଁ – ଏହା ନିଶ୍ଚିତ । ଅଛି ଗୋଟିଏ ବିପୁଳ ସମୁଚ୍ଚ ଅସୀମ ଛନ୍ଦ ଯାହାକି ଏ ବିଶ୍ୱର ବସ୍ତୁସକଳ ଏବଂ ଯାହା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ବିଶ୍ୱର ବସ୍ତୁସକଳ ଦିନେ ନିଶ୍ଚୟ ସଚେତ ହେବେ । ଏହାହିଁ ହେଲା ସୀମାହୀନ ପ୍ରେମର ଛନ୍ଦ – ସର୍ବସନ୍ତାପହାରୀ, ସର୍ବତମୋଜୟୀ ।

ଏହି ପ୍ରେମର ବିଧାନ ଅନୁସାରେ, ତୋର ବିଧାନ ଅନୁସାରେ ମୁଁ ଜୀବନ ଧାରଣ କରିବାକୁ ଚାହେଁ ପୂର୍ଣ୍ଣରୁ ପୂର୍ଣ୍ଣତରଭାବେ; ଏହି ପ୍ରେମ ପାଖରେ ମୁଁ ନିଜକୁ ନିଃଶେଷଭାବେ ସମର୍ପଣ କରୁଛି ।

ଏକ ଅନିର୍ବଚନୀୟ ଶାନ୍ତି ମଧ୍ୟରେ ମୋର ଆତ୍ମା ଆତ୍ମହରା ହୋଇପଡ଼ିଛି ।

ଅଗଷ୍ଟ ୨, ୧୯୧୩

ଯେଉଁ ମାସଟି ଆରମ୍ଭ ହେବ, ଆଜି ସକାଳେ ମୁଁ ଯେତେବେଳେ ତା' ପ୍ରତି ଦୃଷ୍ଟିପାତ କଲି, ନିଜକୁ ପଚାରିଲି, ତୋର ସେବା କରିବାର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପନ୍ଥା କ'ଣ – ନୀରବତା ମଧ୍ୟରେ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଗୁଞ୍ଜନ ପରି ଛୋଟ ଏକ ଅନ୍ତରବାଣୀ ଶୁଣିଲି, ତାହା ମୋତେ କହିଲା : ''ଦେଖ, ବାହ୍ୟ ଅବସ୍ଥାସବୁର ମହତ୍ତ୍ୱ କେତେ କ୍ଷୁଦ୍ର, ତୁ ସତ୍ୟର ଯେଉଁ ଧାରଣା କରିଛୁ, ତାହାର ସିଦ୍ଧି ପାଇଁ ଏତେ ଯତ୍ନ, ଏତେ ପ୍ରୟାସ କାହିଁକି ? ଆହୁରି ନମନୀୟ ହୁଅ, ହୁଅ ଆହୁରି ନିର୍ଭରଶୀଳ । ତୋର ଏକମାତ୍ର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ହେଲା କୌଣସି କିଛି ଦ୍ୱାରା ଚଞ୍ଚଳ ନ ହେବା । କାର୍ଯ୍ୟ ଭଲ କରିବା ପାଇଁ ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇପଡ଼ିବା ଦୁଃସଙ୍କଳ୍ପ ପରି କୁଫଳ ନେଇଆସେ । ଗଭୀର ଜଳ ପରି ପ୍ରଶାନ୍ତିର ମଧ୍ୟରେହିଁ ନିହିତ ଅଛି ଯଥାର୍ଥ ସେବାର ଏକମାତ୍ର ସମ୍ଭାବନା ।''

ଏହି ଉତ୍ତର ଏତେ ଦୀପ୍ତ ଏବଂ ଏତେ ପବିତ୍ର ଓ ତାହାର ସତ୍ୟ ଏତେ ଶକ୍ତିମୟ ଯେ ତାହାର ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଅବସ୍ଥା ସହଜରେ ମୋ ମଧ୍ୟରେ ସଞ୍ଚାରିତ ହୋଇଗଲା । ମନେହେଲା ମୁଁ ଯେପରି ଗଭୀର ଜଳର ପ୍ରଶାନ୍ତି ମଧ୍ୟରେ ଭାସୁଛି । ମୁଁ ବୁଝିପାରିଲି, ସ୍ପଷ୍ଟ ଦେଖି ପଚାରିଲି ଯେ କେଉଁ ମନୋଭାବ ରଖିବା ଉଚିତ । ହେ ସର୍ବାଧୀଶ । ହେ ପରମ ଗୁରୁ !

ଏପରି ଅବସ୍ଥାରେ ଯେପରି ନିରନ୍ତର ରହିପାରେ, ସେଥିପାଇଁ ମୋର ଆଉ କିଛି କରିବାର ନାହିଁ, କେବଳ ଚାହେଁ ତୋ ପାଖରୁ ଶକ୍ତି ଓ ଦିବ୍ୟଦୃଷ୍ଟି ।

''ହେ ଶିଶୁ, ବ୍ୟସ୍ତ ହୁଅ ନାହିଁ, ନୀରବ ହୁଅ, ଶାନ୍ତି ଶାନ୍ତି !''

ଅଗଷ୍ଟ ୮, ୧୯୧୩

ହେ ମଧୁଛନ୍ଦ, ସକଳ ବସ୍ତୁର ଅନ୍ତରରେ ତୁ ରହିଛୁ, ମୋ ହୃଦୟ ଭରିଦେଇଛୁ ମଧୁର ଛନ୍ଦରେ, ବର୍ତ୍ତମାନ ଜୀବନର ସବୁଠାରୁ ସ୍ଥୂଳତମ ରୂପ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୁଅ – ସକଳ ଅନୁଭବରେ, ସକଳ ଚିନ୍ତାରେ, ସକଳ କର୍ମରେ ।

ସବୁକିଛି ମୋତେ ବୋଧହୁଏ ସୁନ୍ଦର, ସୁଛନ୍ଦ, ନୀରବ – ବାହାରେ ଯେତେ କୋଳାହଳ ଥାଉ ନା କାହିଁକି । ହେ ଭଗବାନ୍, ଏହି ନୀରବତା ମଧ୍ୟରେ ମୁଁ ତୋତେହିଁ ଦେଖୁଛି, ତୋତେ ମୁଁ ଏପରି ଉପଲବ୍ଧ କରୁଛି ଯାହା ମୁଁ ଗୋଟିଏ କଥାରେ ପ୍ରକାଶ କରିପାରେ – ନିତ୍ୟ ଏକ ମନ୍ଦମଧୁର ହାସ୍ୟ । ବାସ୍ତବିକ ଅତି ମଧୁର, ଅତି ପ୍ରଶାନ୍ତ, ଅତି ସହୃଦୟ ହାସ୍ୟ ଯେଉଁ ମନୋଭାବ ଜାଗ୍ରତ୍ କରାଏ, ତାହାରି ସାରବସ୍ତୁଟି ସଙ୍ଗେ ସାମାନ୍ୟ ତୁଳନା କରାଯାଇପାରେ ତୋ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ମୋର ଏହି ଉପଲବ୍ଧିଟିକୁ ।

ତୋର ଶାନ୍ତି ସମସ୍ତେ ଲାଭ କରନ୍ତୁ ।

ଅଗଷ୍ଟ ୧୫, ୧୯୧୩

ଏହି ଆସନ୍ନ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ତୋର ଶାନ୍ତି ଆହୁରି ଗଭୀର ଓ ଆହୁରି ଘନିଷ୍ଠ ହୋଇଉଠିଛି, ଯେଉଁ ନୀରବତାରେ ମୋର ସତ୍ତା ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ତା' ମଧ୍ୟରେ ତୋର କଣ୍ଠ ସ୍ପଷ୍ଟ ଶୁଣାଯାଉଛି ।

ହେ ପରମ ବିଧାତା ! ଆମର ଜୀବନ, ଆମର ଚିନ୍ତା, ଆମର ପ୍ରେମ, ଆମର ସମଗ୍ର ସତ୍ତା, ସବୁ ତ ତୋର । ତୋର ସମ୍ପତ୍ତି ତୁ ଅଧିକାର କର, କାରଣ ତୁହିଁ ତ ଆମର ଯଥାର୍ଥ ସତ୍ତା ।

ଅଗଷ୍ଟ ୧୬, ୧୯୧୩

ପ୍ରେମ, ହେ ଭାଗବତ ପ୍ରେମ, ତୁ ମୋର ସତ୍ତାକୁ ଭରି ରହିଛୁ, ମୋର ଚତୁଃପାର୍ଶ୍ୱରେ ପ୍ରବାହିତ ହେଉଛୁ । ମୁଁହିଁ ତୁ, ତୁହିଁ ମୁଁ, ଆଉ ମୁଁ ତୋତେ ଦେଖୁଛି ସକଳ ସତ୍ତାରେ, ସକଳ ବସ୍ତୁ ମଧ୍ୟରେ, ପବନର ମୃଦୁ ପ୍ରବାହଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ତେଜୋପୂର୍ଣ୍ଣ ସୂର୍ଯ୍ୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯେ ଆମକୁ ଆଲୋକ ଦାନ କରେ ଓ ତୋର ପ୍ରତୀକ, ଏସବୁ ମଧ୍ୟରେ ତୋତେହିଁ ଦେଖୁଛି ।

ତୁ କିଏ, ମୁଁ ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ୱାରା ତୋତେ ବୁଝିପାରେ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ପବିତ୍ର ଶ୍ରଦ୍ଧା ଓ ଭକ୍ତିର ନୀରବତାରେ ତୋତେ ପୂଜା କରେ ।

ଅଗଷ୍ଟ ୧୭, ୧୯୧୩

ହେ ପରମେଶ୍ୱର, ଜୀବନର ପ୍ରଭୁ ! ଆମ୍ଭେମାନେ ଯେପରି ସ୍ଥୂଳ ଶରୀର-ସଂରକ୍ଷଣର ଦୁଶ୍ଚିନ୍ତାରୁ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ, ଅତି ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ଉଠିଯାଉ । ଶରୀରରକ୍ଷଣ ପାଇଁ ସର୍ବଦା ଚିନ୍ତା କରିବା, ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ନିମନ୍ତେ, ଆହାର ନିମନ୍ତେ, ଜୀବନର ଆକାରପ୍ରକାର ନେଇ ଏଇ ବ୍ୟସ୍ତତା – ଏହାଠାରୁ ଦୁଃଖପୂର୍ଣ୍ଣ ଦୀନହୀନ ଅବସ୍ଥା ଆଉ କ'ଣ ଅଛି... । କେତେ ନଗଣ୍ୟ ଏହିସବୁ ବସ୍ତୁ, ଯେପରି ଗୋଟିଏ ପତଳା ଧୂଆଁର ରେଖା ସାମାନ୍ୟ ନିଃଶ୍ୱାସ ପବନରେ ମିଳାଇଯାଏ ସେହିପରି ତୋ ଅଭିମୁଖୀ ଟିକିଏ ମାତ୍ର ଚିନ୍ତାରେ ଏହିସବୁ ଜିନିଷ କୁଆଡ଼େ ମରୀଚିକା ପରି ମିଳାଇଯାଏ ।

ଏହି ଦାସତ୍ୱର ଅଧୀନରେ ଯେଉଁମାନେ ଅଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ମୁକ୍ତ କର, ମୁକ୍ତ କର ଯେଉଁମାନେ ପ୍ରବଳ ରିପୁର ଦାସ । ତୋ ଆଡ଼କୁ ଯିବା ପଥରେ ଏହି ସବୁ ବାଧା ଯେପରି ନିଦାରୁଣ ସେହିପରି ପୁଣି ଅକିଞ୍ଚିତ୍କର – ନିଦାରୁଣ ସେଇମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଯେଉଁମାନେ ଏବେ ବି ସେସବୁର ଦାସ, ଅକିଞ୍ଚିତ୍କର ସେଇମାନଙ୍କ ପକ୍ଷେ ଯେଉଁମାନେ ଏସବୁକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ଚାଲିଯାଇଛନ୍ତି ।

କେତେ ଅନିର୍ବଚନୀୟ ସେଇ ପରମ ବିଶ୍ରାନ୍ତି, ଲଘୁତ୍ୱର ସେଇ ମଧୁର ଅନୁଭବ, ଯେତେବେଳେ ନିଜର ଭାବନାରୁ ଆମେ ମୁକ୍ତ ହେଉ, ମୁକ୍ତ ହେଉ ଜୀବନ, ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ, ଭୋଗ ଏପରିକି ଆତ୍ମୋନ୍ନତି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦୁଶ୍ଚିନ୍ତାରୁ ।

ଏହି ବିଶ୍ରାନ୍ତି, ଏହି ମୁକ୍ତି ତୁ ମୋତେ ଦେଇଛୁ, ହେ ପରମ ପ୍ରଭୁ, ମୋ ଜୀବନର

ଜୀବନ, ମୋ ଆଲୋକର ଆଲୋକ, ନିରନ୍ତର ମୋତେ ଦେଇଚାଲିଛୁ ପ୍ରେମର ଶିକ୍ଷା ଓ ମୋତେ ଜଣାଇ ଦେଇଛୁ ମୋର ଅସ୍ତିତ୍ୱର ହେତୁ ।

ମୋ ଭିତରେ ତୁ ବାସ କରୁ, କେବଳ ତୁହିଁ; ତା' ହେଲେ ମୁଁ ନିଜକୁ ନେଇ, ନିଜର କ'ଣ ଘଟିବ ଏସବୁ ନେଇ ବ୍ୟସ୍ତ ହେବି କାହିଁକି ? ତୋ ବିନା ଧୂଳିଗଠିତ ଏହି ଶରୀର, ଯେ ତୋତେ ପ୍ରକାଶ କରିବା ଚେଷ୍ଟାରେ ନିରତ, ତାହା ସକଳ ରୂପ ହରାଇ, ସକଳ ଚେତନା ହରାଇ ଲୋପ ହୋଇଯାଆନ୍ତା । ତୋ ବିନା ଏହି ଇନ୍ଦ୍ରିୟବୋଧ ଯେ କି ଅନ୍ୟସବୁ ପ୍ରକାଶକେନ୍ଦ୍ର ସଙ୍ଗେ ଆମର ସମ୍ବନ୍ଧ ସ୍ଥାପନ କରେ ତାହା ଏକ ତାମସ ଜଡ଼ତା ଭିତରେ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଆନ୍ତା; ତୋ ବିନା ଏହି ଚିନ୍ତାଶକ୍ତି ଯେ କି ଆମର ସତ୍ତାର ସଂହତିକୁ ଅନୁପ୍ରାଣିତ, ଉଦ୍ଭାସିତ କରି ରଖିଛି ତାହା ବିକ୍ଷିପ୍ତ, ଅସମର୍ଥ ଓ ବ୍ୟର୍ଥ ହୋଇ ପଡ଼ିଥା'ନ୍ତା; ତୋ ବିନା ଦିବ୍ୟପ୍ରେମ ଯାହାକି ସକଳ ବସ୍ତୁକୁ ସଜୀବ କରେ, ସୁଶୃଙ୍ଖଳ କରେ, ଅନୁପ୍ରାଣିତ କରେ, ସତେଜ କରେ, ତାହା ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରହିଥା'ନ୍ତା କେବଳ ଏକ ଅଜଣା ସମ୍ଭାବନାରୂପେ । ତୋ ବିନା ସବୁକିଛି ନିଷ୍ପ୍ରାଣ, ପଶୁବତ୍, ନିରାଟ ଅଚେତନ । ଯାହାକିଛି ଆମକୁ ଆଲୋକ ଦାନ କରେ, ମୁଗ୍ଧ କରେ, ଆତ୍ମମାନଙ୍କ ଜୀବନର ସମସ୍ତ ଅର୍ଥ, ସମସ୍ତଲକ୍ଷ୍ୟ, ସବୁକିଛିହିଁ ତୁ । ଏହାହିଁ କ'ଣ ଯଥେଷ୍ଟ ନୁହେଁ ସମସ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଚିନ୍ତାରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇବା ପାଇଁ ଏବଂ ଡେଣା ମେଲିଦେଇ ସ୍ଥୂଳ ଜୀବନର ଯାବତୀୟ ଅନିତ୍ୟତାର ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ବିଚରଣ କରିବା ପାଇଁ – ତା' ହେଲେ ସିନା ଆମେ ଉଡ଼ିଯାଇ ପାରିବୁ ତୋର ଦିବ୍ୟ ସାଲୋକ୍ୟ ମଧ୍ୟକୁ ଏବଂ ପୁଣି ପୃଥିବୀକୁ ଫେରିଆସି ପାରିବୁ ତୋର ଦିବ୍ୟ ବାର୍ତ୍ତାବହରୂପେ ତୋର ଆସନ୍ନ ଆଗମନୀର ମହିମମୟ ସନ୍ଦେଶ ଘୋଷଣା କରିବାକୁ ।

ହେ ଜଗଦୀଶ୍ୱର, ପରମବନ୍ଧୁ, ଅନୁପମ ଶିକ୍ଷାଦାତା, ପୂର୍ଣ୍ଣଗର୍ଭ ନୀରବତା ମଧ୍ୟରେ ତୋତେ ପ୍ରଣତି ଜଣାଉଛି ।

ଅକ୍ଟୋବର ୭, ୧୯୧୩

ତିନି ମାସ ଅନୁପସ୍ଥିତି ପରେ, ହେ ଭଗବାନ୍ ତୋ ନାମରେ ଉତ୍ସର୍ଗୀକୃତ ଏହି ଗୃହକୁ ଫେରି ମୋର ଦୁଇଟି ଉପଲବ୍ଧି ହେଲା । ପ୍ରଥମତଃ, ମୋର ବାହ୍ୟ ସତ୍ତାରେ, ମୋର ସ୍ଥୂଳ ଚେତନାରେ ମୁଁ ଆଉ ଆଦୌ ଅନୁଭବ କରୁ ନାହିଁ ଯେ ମୁଁ ମୋ ନିଜ ଘରେ ରହିଛି, ଅଥବା ସେଠାରେ ମୁଁ କୌଣସି କିଛିର ମାଲିକ । ମୁଁ ଯେପରି ବିଦେଶରେ ଜଣେ ବିଦେଶିନୀ – ଲୋକାଳୟର ବାହାରେ ବନସ୍ଥଳୀର ତରୁଲତା ମଧ୍ୟରେ ଯେପରି ବିଦେଶ

ପରି ମନେହୁଏ, ତା'ଠାରୁ ବି ଅଧିକ । ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋତେ ହସ ଲାଗୁଛି, ଯେଉଁ ବିଷୟ ଜାଣି ନ ଥିଲି ତାହା ଜାଣି, ଏହା ମନେ ପକାଇ ମୋତେ ହସ ଲାଗୁଛି ଯେ ଏ ଘର ଛାଡ଼ିବାର ପୂର୍ବ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମଧ୍ୟ ମୁଁ ବୋଧ କରୁଥିଲି ମୁଁ ଏହି ଘରର କର୍ତ୍ତ୍ରୀ ବୋଲି । ମୋର ଅହଂବୋଧ ଭାଙ୍ଗି ଚୂରି ପେଷି ହୋଇଯାଉ ଚିରକାଳ ପାଇଁ, ଏହାହିଁ ତ ପ୍ରୟୋଜନ ଥିଲା, ଯାହାଫଳରେ ମୁଁ ବୁଝିପାରିବି, ଦେଖିପାରିବି, ଅନୁଭବ କରିପାରିବି ବସ୍ତୁର ଯଥାର୍ଥ ସ୍ୱରୂପକୁ । ହେ ଭଗବାନ୍, ଏହି ଗୃହ ମୁଁ ତୋତେ ଅର୍ପଣ କରିଥିଲି ସତ ଯେପରି ନିଜର ବୋଲି କିଛି ରହିବା ସମ୍ଭବ ଯାହାକି ମୁଁ ତୋତେ ଉତ୍ସର୍ଗ କରିପାରେ । ହେ ପ୍ରଭୁ, ସବୁକିଛି ତ ତୋହରି, ତୁହିଁ ସବୁକିଛିକୁ ଆମ ହାତରେ ଦେଇଛୁ ବ୍ୟବହାର କରିବାକୁ । ଆମେ ସତେ କେତେବଡ଼ ଅନ୍ଧ, ଯେତେବେଳେ ମନେକରୁ ଆମେ କିଛିର ମାଲିକ । ମୁଁ ତ ଅତିଥି ମାତ୍ର, ଏଠାରେ ଯେପରି ସର୍ବତ୍ର ସେହିପରି, ପୃଥିବୀରେ ମୁଁ ତୋତେ ବାର୍ତ୍ତାବହ, ତୋର ସେବକ, ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବିଦେଶିନୀ ମୁଁ, ତଥାପି ସେମାନଙ୍କ ଜୀବନର ପ୍ରାଣ, ହୃଦୟର ପ୍ରେମ ମୁଁ...

ଦ୍ୱିତୀୟତଃ, ଗୃହଟିର ସମସ୍ତ ବାତାବରଣରେ ମିଶି ରହିଛି ଗୋଟିଏ ପୁଣ୍ୟ ଗାମ୍ଭୀର୍ଯ୍ୟ, ସେଠାରେ ପ୍ରବେଶ କରିବା ମାତ୍ରେ ଯେପରି ଗଭୀରକୁ ବୁଡ଼ିଯାଏ, ଧ୍ୟାନ ସେଠାରେ ହୁଏ ନିବିଡ଼ତର ଓ ମହତ୍ତର, ବିକ୍ଷିପ୍ତତା ଚାଲିଯାଏ, ଆସେ ଏକାଗ୍ରତା – ଆଉ ଏହି ଏକାଗ୍ରତା, ମୁଁ ସ୍ପଷ୍ଟରୂପେ ଅନୁଭବ କରୁଛି ଯେ ତାହା ମସ୍ତକରୁ ଓହ୍ଲାଇ ହୃଦୟ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରେ, ଆଉ ମନେହୁଏ ଯେପରି ହୃଦୟ ଲାଭ କରେ ମସ୍ତିଷ୍କ ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକତର ଗଭୀରତା । ତିନି ମାସ ହେଲା ମୁଁ ଅନୁଭବ କରୁଛି ଯେପରି ଏତେଦିନ ମୁଁ କେବଳ ମସ୍ତିଷ୍କ ଦେଇ ପ୍ରେମ କରୁଥିଲି, ବର୍ତ୍ତମାନ ଆରମ୍ଭ କରିଛି ହୃଦୟ ଦେଇ ପ୍ରେମ କରିବାକୁ, ଏହାର ଅର୍ଥ ଏକ ଅନୁପମ ଭାବଗାମ୍ଭୀର୍ଯ୍ୟ ଓ ଭାବମାଧୁର୍ଯ୍ୟ ।

ମୋର ଆଧାରରେ ଏକ ନୂତନ ଦ୍ୱାର ଖୋଲିଯାଇଛି, ଏକ ବିଶାଳତା ଆସି ଦେଖାଦେଇଛି ।

ଦରଜା ମୁଁ ପାର ହୋଇ ଆସିଛି ଗଭୀର ଭକ୍ତିର ସହ, ତଥାପି ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୁଁ ଏ ପଥରେ ଚାଲିବା ପାଇଁ ନିଜକୁ ଉପଯୁକ୍ତ ବୋଲି ଠିକ୍ ମନେ କରିପାରୁ ନାହିଁ । ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ଏହି ପଥ, ବାହ୍ୟଦୃଷ୍ଟି ପାଇଁ ଆବୃତ କିନ୍ତୁ ଅନ୍ତରରେ ଅଦୃଶ୍ୟଭାବେ ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟ ।

ସବୁକିଛି ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇଯାଇଛି, ସବୁହିଁ ନୂତନ, ପୁରାତନ ଜୀର୍ଣ୍ଣବସ୍ତ୍ର ଖସିପଡ଼ିଛି, ନବଜାତ ଶିଶୁ ଅର୍ଦ୍ଧ ଉନ୍ମୀଳିତ ଚକ୍ଷୁରେ ଚାହିଁ ରହିଛି ଉଦୀୟମାନ ଉଷାର ଆଲୋକ ଆଡ଼କୁ ।

ନଭେମ୍ବର ୨୨, ୧୯୧୩

ତୋ ସମ୍ମୁଖରେ ନୀରବରେ କେତୋଟି ମୁହୂର୍ତ୍ତ କଟାଇବା ଶହ ଶହ ବର୍ଷର ଆନନ୍ଦଭୋଗ ସଙ୍ଗେ ସମାନ...

ପ୍ରଭୁ, ସମସ୍ତ ଅନ୍ଧକାର ଦୂର କରିଦେ, ମୁଁ ଯେପରି ନିଷ୍ଠା ଓ ପ୍ରଶାନ୍ତିର ସହ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ତୋର ଅନୁଗତ ସେବକ ହୋଇଉଠିପାରେ; ତୋ ସମ୍ମୁଖରେ ମୋର ଅନ୍ତର ହୋଇଉଠୁ ଏକ ବିଶୁଦ୍ଧ ସ୍ଫଟିକ ପରି, ଯେପରିକି ତାହା ସର୍ବତୋଭାବେ ତୋତେହିଁ ପ୍ରତିଫଳିତ କରିବ ।

ତୋ ସମ୍ମୁଖରେ ନୀରବ ହୋଇ ରହିବା କି ମଧୁର !

ନଭେମ୍ବର ୨୫, ୧୯୧୩

ତୋତେ ନୀରବରେ ଧ୍ୟାନ କରିବାର ସବୁଠୁ ବଡ଼ ଶତ୍ରୁ ହେଲା, ଆମେ ସଂସ୍ପର୍ଶରେ ଆସୁଥିବା ଅସଂଖ୍ୟ ଘଟଣାବଳୀର ଛାପକୁ ଧରି ରଖିବା ପାଇଁ ଆମ ଅବଚେତନାର ଯେଉଁ ନିରନ୍ତର କ୍ରିୟା ଚାଲିଥାଏ । ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମର ମସ୍ତିଷ୍କ ସକ୍ରିୟ ଥାଏ ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମର ଜାଗ୍ରତ୍ ଚିନ୍ତାର ଅନ୍ତରାଳରେ ଗ୍ରହୀଷ୍ଣୁ ଅବଚେତନାର ଏହି କର୍ମଚାଞ୍ଚଲ୍ୟ ଆବୃତ ରହିଥାଏ । କିନ୍ତୁ ଆମର ଅଜାଣତରେ ଆମର କ୍ଷତିସାଧନ କରି ଆମ ଚିତ୍ତର ଏକ ବୃହତ୍ ଅଂଶ ଚଳଚ୍ଚିତ୍ରର ଯନ୍ତ୍ର ପରି କାମ କରି ଚାଲିଥାଏ । ସକ୍ରିୟ ଚିନ୍ତାକୁ ଯେତେବେଳେ ଆମେ ସ୍ତବ୍ଧ କରି ରଖୁ, ତୁଳନାରେ ଯାହା ବିଶେଷ କଠିନ ନୁହେଁ, ସେତେବେଳେ ଦେଖୁ ଚାରିଆଡୁ ଉଠିଆସୁଛି ଅବଚେତନାର ରାଶୀକୃତ କ୍ଷୁଦ୍ର କ୍ଷୁଦ୍ର ଛାପସବୁ, ଅନେକ ସମୟରେ ତା'ର ପରିପ୍ଲାବନ ଏପରି ଅଧିକ ହୁଏ ଯେ ଆମକୁ ତାହା ପୂରା ବୁଡ଼ାଇଦିଏ । ଏପରି ଘଟେ ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଗଭୀର ଧ୍ୟାନର ନୀରବତା ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁ, ଆମେ ସେତେବେଳେ ଅସଂଖ୍ୟ ଚିନ୍ତା ଦ୍ୱାରା ଆକ୍ରାନ୍ତ ହେଉ – ଯଦି ଏସବୁକୁ ଚିନ୍ତାର ଆଖ୍ୟା ଦିଆଯାଇ ପାରେ – ସେସବୁ ଚିନ୍ତା ଆମ ପାଇଁ ଆଦୌ ଚିତ୍ତାକର୍ଷକ ନୁହେଁ, ଆମର କୌଣସି ଜାଗ୍ରତ୍ କାମନା ବା ସକ୍ରିୟ ଆସକ୍ତିର ସେଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରତିନିଧି ନୁହନ୍ତି, ସେମାନେ କେବଳ ପ୍ରମାଣ କରନ୍ତି ଯେ ଆମର ଅବଚେତନା ଯନ୍ତ୍ର ଭଳି ଯେଉଁ ଛାପ ଗ୍ରହଣ କରିଚାଲିଛି ତାହାକୁ ସଂଯତ କରିବାର କ୍ଷମତା ଆମର ନାହିଁ । ଏହି ସବୁ

ନିରର୍ଥକ କୋଳାହଳକୁ ନୀରବ କରିଦେବାକୁ ହେଲେ, ଏହି ନୀରସ ଚିତ୍ରାବଳୀର ଶ୍ରାନ୍ତିକର ଧାରାପ୍ରବାହକୁ ବନ୍ଦ କରିବାକୁ ହେଲେ, ଏହି ମୂଲ୍ୟହୀନ କ୍ଷୁଦ୍ର ତୁଚ୍ଛ ବିଷୟସବୁ ଅଯଥା ଯାହା ମନର ଭାର ବଢ଼ାଇ ଦିଅନ୍ତି, ମନ ଭିତରୁ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଦୂର କରିବାକୁ ହେଲେ ବେଶ୍ କିଛି ପରିଶ୍ରମ ଦରକାର । ଆମର କେତେ ସମୟ ଅଯଥାରେ ନ ଯାଉଛି, ସମୟର କି ଭୀଷଣ ଅପବ୍ୟୟ !

ତେବେ ଏହାର ପ୍ରତିକାର କ'ଣ ? କେତେକ ତପସ୍ୟାର ମାର୍ଗ ଅତି ସରଳ ଭାବରେ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କରିଥାଆନ୍ତି ନୈଷ୍କର୍ମ୍ୟ ଓ ନିର୍ଜନତା — ଅବଚେତନାକୁ ସବୁପ୍ରକାର ଚିତ୍ରଗ୍ରହଣର ସମ୍ଭାବନାରୁ ଆଡୁଆଳରେ ରଖିବା; ମୋର ମନେହୁଏ ଏ ହେଉଛି ପିଲାଳିଆ ପ୍ରତିକାର, କାରଣ ଏଥିରେ ପ୍ରଥମ ଆତର୍କିତ ଆକ୍ରମଣରେହିଁ ତପସ୍ୱୀ ଅଭିଭୂତ ହୋଇପଡ଼େ, ଦିନେ ଯେତେବେଳେ ସେ ମନେକରେ ନିଜ ଉପରେ ତା'ର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ କର୍ତ୍ତୃତ୍ୱ ଆସିଯାଇଛି, ସେତେବେଳେ ସେ ଯଦି ଫେରିଆସେ ଅନୁଷ୍ୟ ବନ୍ଧୁମାନଙ୍କ ଭିତରକୁ, ସେମାନଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ, ତେବେ ଦେଖାଯିବ ଯେ ତା'ର ଅବଚେତନା ଏତେଦିନ ଧରି ସ୍ୱକୀୟ ବୃତ୍ତିରୁ ବଞ୍ଚିତ ରହିଥିବା ହେତୁ ସାମାନ୍ୟ ଟିକେ ସୁଯୋଗ ପାଇବା ମାତ୍ରେ ସେ ତା'ର କାମରେ ଆହୁରି ତୀବ୍ର ଭାବରେ ଲାଗିଯାଇଛି ।

ତେବେ ଅନ୍ୟ କିଛି ପ୍ରତିକାର ନିଶ୍ଚୟ ଅଛି । ତାହା କ'ଣ ? ନିଃସନ୍ଦେହ ଭାବରେ ଅବଚେତନାକୁ କିପରି ସଂଯମ କରିବାକୁ ହୁଏ ତାହା ଆମକୁ ଶିଖିବାକୁ ହେବ, ଯେପରି ମନକୁ ସଂଯମ କରାଯାଏ । ଏଥିପାଇଁ ବିଭିନ୍ନ ଉପାୟ ରହିଛି । ବୌଦ୍ଧମାନଙ୍କ ପରି ନିୟମିତ ଆତ୍ମ-ବିଚାର କିଂବା ଦେଖିଥିବା ସ୍ୱପ୍ନର ନିୟମିତ ବିଶ୍ଳେଷଣ — କାରଣ ସ୍ୱପ୍ନ ପ୍ରାୟ ସର୍ବଦା ତିଆରି ହୁଏ ଅବଚେତନାର ବିଭିନ୍ନ ଛାପକୁ ଆଶ୍ରୟ କରି । ଏହିପରି ନାନା ଉପାୟ ରହିଛି । କିନ୍ତୁ ଏହା ଅପେକ୍ଷା ଅନେକ ଆଶୁଫଳପ୍ରଦ ଅନ୍ୟ ଏକ ଉପାୟ ନିଶ୍ଚୟ ଅଛି...

ହେ ପ୍ରଭୁ, ସନାତନ ଅଧୀଶ୍ୱର ! ତୁହିଁ ହେବୁ ଶିକ୍ଷାଦାତା ଓ ମନ୍ତ୍ରଦାତା; ତୁହିଁ ମୋତେ ଶିଖାଇ ଦେବୁ ମୋତେ କ'ଣ କରିବାକୁ ହେବ; ଯାହାଫଳରେ ମୋ ନିଜ କ୍ଷେତ୍ରରେ ତା'ର ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରୟୋଗ ପରେ ସେହି ଶିକ୍ଷାରୁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଯେପରି ଲାଭବାନ୍ କରାଇପାରିବି ।

ପ୍ରେମ ଓ ନିର୍ଭରତାରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଭକ୍ତି ନେଇ ତୋତେ ପ୍ରଣାମ କରୁଛି ।

ନଭେମ୍ବର ୨୮, ୧୯୧୩

ଭୋର ହେବା ପୂର୍ବରୁ ଏହି ଯେଉଁ ପ୍ରଶାନ୍ତ ସମାହିତ, ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଅପେକ୍ଷା ଏଇ ବର୍ତ୍ତମାନହିଁ ବେଶୀ ସୁନ୍ଦର ଭାବରେ ମୋର ଚିନ୍ତା ଏକ ନିବିଡ଼ ପ୍ରାର୍ଥନାର ଭାବ ନେଇ ତୋ ଆଡ଼େ ଉଠିଚାଲିଛି, ହେ ମୋର ଆଧାରର ଅଧୀଶ୍ୱର !

ଏହି ଯେ ଦିନଟି ଆରମ୍ଭ ହେବାକୁ ଯାଉଛି, ପୃଥିବୀ ଓ ମଣିଷ ପାଇଁ ଏହା ଆଣିଦେଉ ବିଶୁଦ୍ଧତର ଆଲୋକ ଓ ସତ୍ୟତର ଶାନ୍ତି, ତୋର ପ୍ରକାଶ ଯେପରି ଆହୁରି ପୂର୍ଣ୍ଣତର ହୋଇଉଠୁ ଏବଂ ତୋର ମଧୁର ବିଧାନ ଆହୁରି ବେଶୀ ସ୍ୱୀକୃତ ହେଉ; ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱତର, ମହତ୍ତର ଓ ସତ୍ୟତର କିଛି ଯେପରି ମଣିଷଜାତି ନିକଟରେ ଉଦ୍‌ଘାଟିତ ହେଉ, ଏକ ବିପୁଳତର ଓ ଗଭୀରତର ପ୍ରେମ ପରିବ୍ୟାପ୍ତ ହେଉ ଯେଉଁଥିରେ ସମସ୍ତ କ୍ଷତ ଓ ଯନ୍ତ୍ରଣା କେଉଁଆଡ଼େ ମିଳାଇ ଲୋପ ପାଇଯିବ । ଏଇ ଯେଉଁ ସୂର୍ଯ୍ୟର ପ୍ରଥମ କିରଣ ଫୁଟିଉଠୁଛି, ତାହା ଯେପରି ଘୋଷଣା କରୁ ଆନନ୍ଦ ଓ ସମନ୍ୱୟ ଏବଂ ଜୀବନର ମର୍ମମୂଳରେ ଯେଉଁ ପ୍ରୋଜ୍ଜ୍ୱଳ ମହିମା ଲୁଚି ରହିଛି ଏହା ହୋଇଉଠୁ ତା'ର ପ୍ରତୀକ ।

ହେ ଦିବ୍ୟ ପ୍ରଭୁ, ଆମ ପାଇଁ ଆଜି ଦିନଟି ଏକ ଶୁଭଯୋଗ ହେଉ ଯେଉଁଥିରେ ଆମେ ତୋର ବିଧାନର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଅନୁଗତ ହୋଇଉଠିବୁ, ତୋ କର୍ମରେ ଅଖଣ୍ଡଭାବେ ନିଜକୁ ଉତ୍ସର୍ଗ କରିଦେଇ ପାରିବୁ, ନିଜକୁ ଏକାନ୍ତଭାବେ ଭୁଲିଯାଇ ପାରିବୁ ଓ ଲାଭ କରିପାରିବୁ ବୃହତ୍ତର ଆଲୋକ ଓ ଶୁଦ୍ଧତର ପ୍ରେମ । ତୋ ନିକଟରେ ଏହି ପ୍ରାର୍ଥନା – ତୋ ସଙ୍ଗେ ଯେପରି ନିତ୍ୟ ଆହୁରି ଗଭୀର ଭାବେ, ଆହୁରି ନିରବଚ୍ଛିନ୍ନ ଭାବେ ସଂଯୋଗ ସ୍ଥାପନ କରିପାରୁ, କ୍ରମେ ଯେପରି ତୋ ସଙ୍ଗେ ଆହୁରି ଏକୀଭୂତ ହୋଇଯାଇପାରୁ, ଯେପରି ହୋଇଉଠୁ ତୋର ସୁଯୋଗ୍ୟ ସେବକ । ଆମର ଅହମିକା ଦୂର କରିଦେ, ଦୂର କରିଦେ ସକଳ ତୁଚ୍ଛ ଗର୍ବ, ସକଳ ଲୋଭ, ସକଳ ମୋହ; ଯେପରି ତୋ ପ୍ରେମର ଅଗ୍ନିରେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଳିଉଠି ଆମେ ଜଗତରେ ହେବୁ ତୋର ପ୍ରଦୀପ୍ତ ମଶାଲ ।

ମୋର ଅନ୍ତର ଭିତରୁ ଉଠୁଛି ଏକ ନୀରବ ସ୍ତୁତି, ପ୍ରାଚ୍ୟ ଧୂପର ଶୁଭ୍ର ଧୂଆଁ ଯେପରି ।

ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆତ୍ମଦାନର ପ୍ରଶାନ୍ତି ନେଇ ମୁଁ ତୋତେ ପ୍ରଣାମ ଜଣାଉଛି ଏହି ପ୍ରଭାତର ଆଲୋକରେ ।

ନଭେମ୍ବର ୨୯, ୧୯୧୩

କାହିଁକି ଏଇ କୋଳାହଳ, ଏଇ ଆନ୍ଦୋଳନ, ଏଇ ବିକ୍ଷୋଭ ? କାହିଁକି ଏହି ଘୂର୍ଣ୍ଣିବାତ୍ୟା ମନୁଷ୍ୟକୁ ନେଇ ଛୁଟିଚାଲିଛି ଝଡ଼ ଭିତରେ ପଡ଼ିଯାଇଥିବା ଦଳେ ମାଛି ପରି । କି କରୁଣ ଦୃଶ୍ୟ, ଶକ୍ତିର କି ଅପବ୍ୟୟ, ଏତେ ପରିଶ୍ରମ କେବଳ ନଷ୍ଟ ! ସୂତାରେ ଟଣା ହୋଇ କଣ୍ଢେଇ ପରି ସେମାନଙ୍କର ଏଇ ଯେଉଁ ନୃତ୍ୟ ଚାଲିଛି ତା' କେବେ ବନ୍ଦ ହେବ, କ'ଣ ବା କାହାଦ୍ୱାରା ଏଇ ସୂତା ଧରା ହୋଇଛି ସେମାନେ ତାହା ବି ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ । କେବେ ସମୟ କରି ସେମାନେ ଟିକେ ସ୍ଥିର ହୋଇ ବସିବେ, ନିଜ ଭିତର ଆଡ଼କୁ ଦୃଷ୍ଟି ଦେବେ ଓ ଆତ୍ମସ୍ଥ ହୋଇ ଅନ୍ତରର ଦ୍ୱାରକୁ ଖୋଲି ଧରିବେ, ଯାହାକି ଆଡୁଆଳ କରି ରଖିଛି ତୋର ଅମୂଲ୍ୟ ସଂପଦସବୁକୁ, ଅସୀମ କଲ୍ୟାଣସବୁକୁ ।

ଲୋକମାନଙ୍କର ଅଜ୍ଞାନ ଓ ଅନ୍ଧକାରର ଜୀବନ, ସେମାନଙ୍କ ନିର୍ବୋଧ ଉତ୍ତେଜନା ଓ ବ୍ୟର୍ଥ ବିକ୍ଷିପ୍ତତାର ଜୀବନ ମୋର ମନେହୁଏ କି ଦୀନହୀନ, କି ବେଦନାକ୍ଳିଷ୍ଟ । ଅଥଚ ତୋର ପରମଜ୍ୟୋତିଃର ଗୋଟିଏ ମାତ୍ର କଣା, ତୋର ଦିବ୍ୟପ୍ରେମର ଗୋଟିଏ ମାତ୍ର ବିନ୍ଦୁ ଏଇ ବେଦନାକୁ ଆନନ୍ଦର ମହାସାଗରରେ ପରିଣତ କରିପାରେ !

ଭଗବାନ୍, ମୋର ପ୍ରାର୍ଥନା ତୋ ଆଡ଼କୁ ଉଠିଚାଲିଛି; ସେମାନେ ଲାଭ କରନ୍ତୁ ତୋର ଶାନ୍ତି, ଆଉ ସେଇ ସ୍ଥିର ଅଦମ୍ୟ ଶକ୍ତି, ଯାହାର ଉତ୍ସ ହେଲା ଅଟଳ ପ୍ରସନ୍ନତା – ଏ ବସ୍ତୁ ସେଇମାନଙ୍କର ରାଜଭାଗ ଯେଉଁମାନଙ୍କର ଆଖି ଖୋଲିଛି ଓ ଯେଉଁମାନେ ସେମାନଙ୍କ ସତ୍ତାର ଆଲୋକିତ ଗଭୀର ପ୍ରକୋଷ୍ଠରେ ତୋତେ ଉପଲବ୍ଧି କରନ୍ତି ।

କିନ୍ତୁ ତୋ ଆବିର୍ଭାବର ସମୟ ତ ହୋଇଛି ।

ଅବିଳମ୍ବେ ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗ ଧ୍ୱନିତ ହୋଇଉଠିବ ଉଲ୍ଲାସ ଓ ଜୟଗାନରେ ।

ସେଇ ଶୁଭ ମୁହୂର୍ତ୍ତର ଗୁରୁତ୍ୱ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ମୁଁ ଗଭୀର ପ୍ରଣାମ ଜଣାଉଛି ।

ଡିସେମ୍ବର ୧୩, ୧୯୧୩

ହେ ପ୍ରଭୁ, ମୋତେ ଜ୍ଞାନଦୀପ୍ତ କର, ମୁଁ ଯେପରି ଭୁଲ ନ କରେ । ଯେଉଁ ଅସୀମ ଶ୍ରଦ୍ଧା, ଏକାନ୍ତ ଭକ୍ତି ଓ ତୀବ୍ର ଗଭୀର ପ୍ରେମ ନେଇ ମୁଁ ତୋ ନିକଟକୁ ଯାଉଛି, ତା' ଯେପରି ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ଆଲୋକ ବିଚ୍ଛୁରଣ କରୁ, ବିଶ୍ୱାସ ସଞ୍ଚାର କରୁ, ସଂକ୍ରାମକ ହୋଇଉଠୁ, ଯେପରି ତାହା ସମସ୍ତଙ୍କ ହୃଦୟରେ ଜାଗରିତ ହେଉ ।

ହେ ଭଗବାନ୍, ସନାତନ ପ୍ରଭୁ, ତୁ ମୋର ଜ୍ୟୋତିଃ, ମୋର ଶାନ୍ତି । ପ୍ରତି ପଦରେ ମୋତେ ଚାଳିତ କର, ମୋର ଆଖି ଖୋଲିଦିଅ, ହୃଦୟ ଆଲୋକିତ କର, ଯେଉଁ ପଥ ସିଧା ଭାବରେ ତୋ ଆଡ଼କୁ ଯାଇଛି ସେଇ ପଥରେ ମୋତେ ନେଇଚାଲ ।

ପ୍ରଭୁ, ପ୍ରଭୁ, ତୋର ଇଚ୍ଛା ବ୍ୟତୀତ ମୋର ଯେପରି ଆଉ କୌଣସି ଇଚ୍ଛା ନ ରହେ । ମୋର ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମ ଯେପରି ହୁଏ ତୋର ଦିବ୍ୟବିଧାନର ପ୍ରକାଶ ।

ଏକ ବିପୁଳ ଜ୍ୟୋତିଃ ମୋତେ ପ୍ଳାବିତ କରିଛି, ତୋ ଛଡ଼ା ମୋ ଚେତନାରେ ଆଉ କିଛି ନାହିଁ ।

ଶାନ୍ତି, ଶାନ୍ତି ସମସ୍ତ ପୃଥିବୀ ଉପରେ ଶାନ୍ତି ଆସୁ ।

ଡିସେମ୍ବର ୧୬, ୧୯୧୩

ବିଶୁଦ୍ଧ ନିଃସ୍ୱାର୍ଥ ପ୍ରେମ, ତୋ ପ୍ରେମ – ତା'ର ଯେତେ ଟିକେ ଆମେ ଧରିପାରୁ ଓ ପ୍ରକାଶ କରିପାରୁ – ତାହାହିଁ ଏକମାତ୍ର ଚାବି ଯାହା ସେମାନଙ୍କ ହୃଦୟ ଖୋଲି ଦେଇପାରେ ଯେଉଁମାନେ କି ତୋତେ ଖୋଜୁଛନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ବୁଦ୍ଧିର ପଥ ଅନୁସରଣ କରନ୍ତି, ସେମାନେ ଅତି ଉଚ୍ଚ ଓ ଅତି ସତ୍ୟ ଏକ ଧାରଣା କରିନେଇ ପାରନ୍ତି – ସତ୍ୟ ଜୀବନ, ତୋ ସଙ୍ଗେ ଏକୀଭୂତ ଜୀବନ କ'ଣ, ସେ ସମ୍ପର୍କରେ ମଧ୍ୟ ବେଶ୍ ଧାରଣା କରିପାରନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ତାହା ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଉପଲବ୍ଧି କରନ୍ତି ନାହିଁ, ସେ ଜୀବନ ସମ୍ପର୍କରେ ସେମାନଙ୍କର ଆନ୍ତର ଅନୁଭୂତି ନ ଥାଏ ଏବଂ ତୋ ସଙ୍ଗେ ସାକ୍ଷାତ୍ ସମ୍ପର୍କର ଅନୁଭୂତି ସେମାନଙ୍କର ନାହିଁ । ଏହି ଯେଉଁମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିଗତ ଜ୍ଞାନ ଯଥେଷ୍ଟ ଥାଏ, କର୍ମର ପ୍ରୟୋଜନରେ ନିଜକୁ ସେମାନେ ମନ ଦ୍ୱାରା ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବିବେଚିତ କୌଣସି ରଚନା ଭିତରେ ବାନ୍ଧି ରଖିଥାଆନ୍ତି, ଏହିସବୁ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ଚିତ୍ତପରିବର୍ତ୍ତନ ସବୁଠୁ ଦୁରୂହ । ସଦିଚ୍ଛାସମ୍ପନ୍ନ ଅନ୍ୟ ଯେକୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ଅପେକ୍ଷା ଏମାନଙ୍କ ଅନ୍ତରରେ ଭଗବଦ୍‌ବୋଧ ଜାଗ୍ରତ୍ କରିବା ବିଶେଷ ଆୟାସସାଧ୍ୟ । କେବଳ ପ୍ରେମହିଁ ଏହା ସମ୍ଭବ କରାଇପାରେ, କାରଣ ପ୍ରେମ ସକଳ ଦରଜା ଖୋଲିଦିଏ, ସକଳ ପ୍ରାଚୀର ଭେଦ କରିଯାଏ, ସକଳ ବାଧା ପାର ହୋଇଯାଏ । ଯଥାର୍ଥ ପ୍ରେମରୁ ସାମାନ୍ୟ ଟିକେ ଶ୍ରେଷ୍ଠତମ ବକ୍ତୃତା ଅପେକ୍ଷା ଅନେକ ବେଶୀ କାମ କରେ ।

ହେ ପ୍ରଭୁ, ପ୍ରେମର ଏହି ବିଶୁଦ୍ଧ ଫୁଲଟି ମୋ ଭିତରେ ଫୁଟିଉଠୁ, ଯେଉଁମାନେ ମୋ ନିକଟକୁ ଆସନ୍ତି, ସେମାନେ ଯେପରି ତା'ର ସୌରଭରେ ଭରିଉଠନ୍ତି ଓ ସେ ସୌରଭରେ ସେମାନେ ଯେପରି ହୋଇଉଠନ୍ତି ଆହୁରି ବିଶୁଦ୍ଧ ।

ଏହି ପ୍ରେମ ଭିତରେହିଁ ରହିଛି ଶାନ୍ତି ଓ ଆନନ୍ଦ, ଏଇଠିହିଁ ସକଳ ଶକ୍ତି, ସକଳ ସିଦ୍ଧିର ଉତ୍ସ । ଏଇ ପ୍ରେମହିଁ ଅବ୍ୟର୍ଥ ଚିକିତ୍ସକ, ପରମ ସାନ୍ତ୍ୱନାଦାତା – ଏଇ ପ୍ରେମହିଁ ସର୍ବଜୟୀ, ସାର୍ବଭୌମ ଶିକ୍ଷାଦାତା ।

ହେ ପ୍ରଭୁ, ହେ ମଧୁମୟ ଦେବତା, ତୋତେ ମୁଁ ନୀରବରେ ପୂଜା କରେ, ତୋ ନିକଟରେ ମୁଁ ସର୍ବତୋଭାବେ ନିବେଦିତ, ମୋ ଜୀବନକୁ ତୁହିଁ ଚଳାଇ ନେଉଛୁ, ତୋ ପ୍ରେମର ବହ୍ନିରେ ମୋର ହୃଦୟକୁ ପ୍ରଜ୍ୱଳ କର, ସେ ହୋଇଉଠୁ ଏକ ଜ୍ୱଳନ୍ତ ହୋମକୁଣ୍ଡ, ସମସ୍ତ ତ୍ରୁଟିକୁ ଦହନ କରୁ ଏବଂ ଅହଂକାରର ଶୁଷ୍କ କାଷ୍ଠ ଓ ଅଜ୍ଞାନର କୃଷ୍ଣ ଅଙ୍ଗାର ଭିତରୁ ଆଣିଦେଉ ସ୍ୱସ୍ତିର ଉଷ୍ଣତା ଓ ଆଲୋକର ଛଟା ।

ହେ ପ୍ରଭୁ, ମୁଁ ତୋ ଆଡ଼କୁ ଫେରୁଛି ଉତ୍‌ଫୁଲ୍ଲ ଅଥଚ ଗଭୀର ଭକ୍ତି ନେଇ, ମୋ ପ୍ରାର୍ଥନା :

ତୋର ପ୍ରେମ ବ୍ୟକ୍ତ ହେଉ,
ତୋର ରାଜତ୍ୱ ଆରମ୍ଭ ହେଉ,
ତୋର ଶାନ୍ତି ପୃଥିବୀକୁ ଶାସନ କରୁ ।

ଡିସେମ୍ବର ୨୯, ୧୯୧୩

ବର୍ଷଶେଷ ସମ୍ପର୍କରେ ଯେଉଁ ପ୍ରଚଳିତ ସାମୂହିକ ପରମ୍ପରା ରହିଛି, ହେ ପ୍ରଭୁ, ସେହି ସୁଯୋଗ ନେଇ ଯେପରି ଶେଷ ହୋଇଯାଉ ଆମ ଭିତରେ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯେଉଁସବୁ ବନ୍ଧନ, ଆସକ୍ତି, ମାୟାମୋହ, ଦୁର୍ବଳତା ଆଦି ରହିଛି, ଯାହାର କି ଆମ ଜୀବନରେ ରହିବାର ଆଉ କୌଣସି ଅର୍ଥ ନାହିଁ । ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଅତୀତକୁ ଝାଡ଼ି ଫୋପାଡ଼ି ଦେବାକୁ ହେବ, ଧୂଳି ପରି ସେ ଯେପରି ଖସିପଡ଼େ, ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଯେଉଁ ନୂତନ ନିଷ୍କଳଙ୍କ ପଥ ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଖୋଲୁଛି ତାହାକୁ ଯେପରି ମଳିନ ନ କରେ ।

ଆମ ଭିତରେ ଯେଉଁସବୁ ଭୁଲ ସ୍ୱୀକୃତ ଓ ସଂଶୋଧିତ ହେଉଛି, ସେଗୁଡ଼ିକ ଯେପରି ଶୂନ୍ୟ ମରୀଚିକାଠାରୁ ଅଧିକ କିଛି ହୋଇ ଦେଖା ନ ଯାଉ, ଯେପରି ସେଗୁଡ଼ିକ ଆଉ କୌଣସି ଫଳ ପ୍ରସବ ନ କରେ; ଯାହାକିଛି ଆଉ ରହିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ, ସକଳ ଅଜ୍ଞାନ, ସକଳ ଅନ୍ଧକାର, ସକଳ ଅହଙ୍କାରକୁ ପଦ ଦଳିତ କରି ଆମେ ଯେପରି ଅକୁତୋଭୟ ହୋଇ ଉଡ଼ିଚାଲୁ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ, ପ୍ରଶସ୍ତତର ଦିଗନ୍ତ ଅଭିମୁଖରେ, ତୀବ୍ରତର ଜ୍ୟୋତିଃ, ପୂର୍ଣ୍ଣତର ପ୍ରୀତି, ନିଃସ୍ୱାର୍ଥ ପ୍ରେମର ଅଭିମୁଖରେ... ତୋ ଅଭିମୁଖରେ ।

ହେ ଭଗବାନ୍, ତୋତେ ପ୍ରଣାମ କରୁଛି, ହେ ଜୀବନର ଅଧୀଶ୍ୱର ! ମୁଁ ଘୋଷଣା କରିବି ପୃଥିବୀ ଉପରେ ତୋ ରାଜତ୍ୱ ଆଗମନୀ ।

ଜାନୁଆରି ୧, ୧୯୧୪

ଏହି ନୂତନ ବର୍ଷର ପ୍ରଥମ ମୁହୂର୍ତ୍ତଟି ମୁଁ ଉତ୍ସର୍ଗ କରୁଛି ତୋତେ – ଯାବତୀୟ ମଙ୍ଗଳର ଅଦ୍ୱିତୀୟ ବିଧାନକର୍ତ୍ତା ତୁ, ଜୀବନକୁ ଶୁଚିମୟ, ଶ୍ରୀମୟ, କଲ୍ୟାଣମୟ କରି ତୁ ଆଣିଦେଇଛୁ ତା'ର ସାର୍ଥକତା ।

ଏହିପରି ଉତ୍ସର୍ଗରେ ଯେପରି ମହିମାନ୍ୱିତ ହୋଇଉଠୁ ନୂତନ ବର୍ଷଟି । ତୋତେ ପାଇବାକୁ ଯେଉଁମାନେ ଆଶା କରୁଛନ୍ତି, ସେମାନେ ଯେପରି ତୋତେ ଖୋଜନ୍ତି ଯଥାର୍ଥ ମାର୍ଗରେ ଓ ଯେଉଁମାନେ ତୋତେ ଖୋଜୁଛନ୍ତି ସେମାନେ ଯେପରି ତୋତେ ପାଆନ୍ତି, ଆଉ ଯେଉଁମାନେ କଷ୍ଟଭୋଗ କରୁଛନ୍ତି ଅଥଚ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ ତା'ର ପ୍ରତିକାର କେଉଁଠି, ସେମାନେ ଯେପରି ଅନୁଭବ କରନ୍ତି ତୋର ଜୀବନଧାରା ଧୀରେ ଧୀରେ କିପରି ସେମାନଙ୍କର ତମସାଚ୍ଛନ୍ନ ଚେତନାର କଠିନ ଆବରଣକୁ ଭେଦ କରି ଯାଉଛି ।

କଲ୍ୟାଣମୟ ତୋର ଯେଉଁ ଭାସ୍ୱର ମହିମା, ତାହା ସମ୍ମୁଖରେ ଗଭୀର ଭକ୍ତି ଓ ଅଶେଷ କୃତଜ୍ଞତା ନେଇ ମୁଁ ପ୍ରଣତ । ପୃଥିବୀ ତରଫରୁ ମୁଁ ତୋତେ କୃତଜ୍ଞତା ଜଣାଉଛି ତୁ ନିଜକୁ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରୁଛୁ ବୋଲି, ପୃଥିବୀ ତରଫରୁ ମୁଁ ନିବେଦନ କରୁଛି ତୁ ଆହୁରି ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ନିରନ୍ତର ପ୍ରକଟ ହୁଅ, ତୋର ଜ୍ୟୋତିଃ, ତୋର ପ୍ରେମ ଅବିରାମ ଭାବରେ ବୃଦ୍ଧିଲାଭ କରୁ ।

ଆମର ଚିନ୍ତା, ଆମର ଅନୁଭବ, ଆମ କର୍ମରାଜିର ତୁ ଅଦ୍ୱିତୀୟ ଅଧୀଶ୍ୱର ହୁଅ ।

ତୁହିଁ ଆମର ସତ୍ୟସତ୍ତା, ଏକମାତ୍ର ସତ୍ୟସତ୍ତା ।
ତୋ ବ୍ୟତୀତ ସବୁକିଛି ମିଥ୍ୟା, ମରୀଚିକା, ଶୋକପୂର୍ଣ୍ଣ ଅନ୍ଧକାର ।
ତୋ ମଧ୍ୟରେ ଜୀବନ, ଜ୍ୟୋତିଃ, ଆନନ୍ଦ ।
ତୋରି ମଧ୍ୟରେ ପରମା ଶାନ୍ତି ।

ଜାନୁଆରି ୨, ୧୯୧୪

ମନୁଷ୍ୟର ସମସ୍ତ ଚାଞ୍ଚଲ୍ୟ ଓ ଉତ୍ତେଜନା ସତ୍ତ୍ୱେ ଏହି ଅପୂର୍ବ ନୀରବତା ତୋତେ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରୁଛି । ଏଇସବୁ ବ୍ୟର୍ଥ କୋଳାହଳ, ନିରର୍ଥକ ବିକ୍ଷୋଭ, ଶକ୍ତିର ବୃଥା କ୍ଷୟ, ଏସବୁର ବିରୋଧକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ତୋର ସେହି ଅଚ଼ଳ ଅବ୍ୟୟ ନୀରବତା ସକଳ ବସ୍ତୁ ମଧ୍ୟରେ ଏତେ ଜୀବନ୍ତ ଭାବରେ ବିରାଜମାନ ଯେପରିକି କାନ ଦେଲେ ତାହା ଶୁଣାଯାଇ ପାରିବ । ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସେହି ନୀରବତା ପ୍ରସ୍ଫୁଟିତ ହେଉ ଆଲୋକ ଓ ଶାନ୍ତିର ଉତ୍ସ ପରି ଏବଂ ତା'ର ପ୍ରଭାବ ସମସ୍ତଙ୍କ ଉପରେ ଖେଳିଯାଉ କଲ୍ୟାଣମୟ ତରଙ୍ଗରୂପେ ।

ସକଳ ଜୀବନର ରସବସ୍ତୁ ତୁ, ସକଳ କ୍ରିୟାର ହେତୁ, ସକଳ ଚିନ୍ତାର ଲକ୍ଷ୍ୟ ।

ଜାନୁଆରି ୩, ୧୯୧୪

ମଝିରେ ମଝିରେ ନିଜ ଭିତରକୁ ଦୃଷ୍ଟିପାତ କରି ଦେଖିବା ଭଲ ଯେ ଆମେ ନିଜେ କିଛି ନୋହୁଁ, କିଛି ବି କରିପାରିବୁ ନାହିଁ; କିନ୍ତୁ ପରମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ପୁଣି ତୋ ଆଡ଼କୁ ଦୃଷ୍ଟି ଫେରାଇବାକୁ ହେବ ଏବଂ ଜାଣିବାକୁ ହେବ ଯେ ତୁହିଁ ସବୁକିଛି ଓ ତୁ ସବୁକିଛି କରିପାରୁ ।

ତୁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ଜୀବନର ଜୀବନ,
ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ସତ୍ତାର ଆଲୋକ,
ତୁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ଭାଗ୍ୟର ବିଧାତା ।

ଜାନୁଆରି ୪, ୧୯୧୪

ସ୍ଥୂଳ ବିଷୟୀ ମନ ସର୍ବଦା ଟାକି ରହିଥାଏ ସାମାନ୍ୟ ଟିକେ ଦୁର୍ବଳତା ପାଇଁ, ଆମ୍ଭେମାନେ ଯଦି ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ପାଇଁ ବି ଅସତର୍କ ହେଉ, ଅତି ସାମାନ୍ୟ ପରିମାଣରେ ବି ଯଦି ଶିଥିଳତା ବା ଅବହେଳାକୁ ପ୍ରଶ୍ରୟ ଦେଉ ତେବେ ସେହି ମନ ହଠାତ୍ ଜୁଆର ପରି

ମାଡ଼ିଆସେ ଓ ଚାରିଆଡୁ ଘେରି ଆକ୍ରମଣ କରେ, ଅନେକ ସମୟରେ ତାହାର ବନ୍ୟାଗ୍ରାସରେ ବୁଡ଼ାଇଦିଏ ଆମର ଅଗଣିତ ପ୍ରଚେଷ୍ଟାର ଲାଭସବୁକୁ । ଫଳରେ ଆଧାର ନିସ୍ତେଜତା ଭିତରେ ବୁଡ଼ିଯାଏ, ଆହାର ନିଦ୍ରାଦିର ସ୍ଥୂଳ ପ୍ରୟୋଜନ ବଢ଼ିଯାଏ, ବୁଦ୍ଧି ତମସାଚ୍ଛନ୍ନ ହୋଇଯାଏ, ଅନ୍ତର୍ଦୃଷ୍ଟି ଆବୃତ ହୋଇଯାଏ; ଯଦିଓ ଏହିସବୁ ବାହ୍ୟ କ୍ରିୟା ପ୍ରତି ଏହାର କିଛି ଆଗ୍ରହ ନ ଥାଏ ତଥାପି ଏସବୁରେ ତାକୁ ବ୍ୟାପୃତ ରହିବାକୁ ପଡ଼େ । ଏ ଅବସ୍ଥା ଅତି କଷ୍ଟଦାୟକ ଓ ଶାନ୍ତିକର; କାରଣ, ଜଡ଼ ବିଷୟରେ ଚିନ୍ତା କରିବାଠାରୁ ଅଧିକ କ୍ଳାନ୍ତିକର ଆଉ କିଛି ନାହିଁ, ପିଞ୍ଜରାରେ ଆବଦ୍ଧ ପକ୍ଷୀ ପରି ପୀଡ଼ିତ ମନ ଯନ୍ତ୍ରଣା ପାଏ, ଡେଣା ମେଲିପାରେ ନାହିଁ, ଯଦିଓ ସେ ଉତ୍କଣ୍ଠିତ ଥାଏ ମୁକ୍ତ ଆକାଶରେ ଉଡ଼ିବୁଲିବା ସକାଶେ ।

ହୁଏତ ଏହି ଅବସ୍ଥାରେ ଏକ ପ୍ରୟୋଜନୀୟତା ଅଛି ଯାହା ମୁଁ ଦେଖିପାରୁ ନାହିଁ... ଯାହାହେଉ ମୁଁ ଆଉ ସଂଘର୍ଷ କରିବି ନାହିଁ; ମା କୋଳରେ ଶିଶୁ ପରି, ଗୁରୁଙ୍କ ପଦତଳେ ଶିଷ୍ୟ ପରି ତୋ ନିକଟରେ ନିଜକୁ ଅର୍ପଣ କରିଛି, ଛାଡ଼ିଦେଇଛି ତୋର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ହାତରେ, ମୁଁ ଜାଣେ ତୋର ବିଜୟ ସୁନିଶ୍ଚିତ ।

ଜାନୁଆରି ୫, ୧୯୧୪

ଖାତା ଖଣ୍ଡିକ ଖୋଲି ବହୁ ସମୟରୁ ବସିଛି, କ'ଣ ଲେଖିବି କିଛି ସ୍ଥିର କରିପାରୁ ନାହିଁ – ଦେଖୁଛି ସବୁକିଛି ମୋ ମଧ୍ୟରେ ଅତି ସାଧାରଣ, ମୂଲ୍ୟହୀନ, ପ୍ରାଣହୀନ, ଏତେ ତୁଚ୍ଛ ଯେ କହିବା କଥା ନୁହେଁ । ମୋ ମସ୍ତିଷ୍କରେ କୌଣସି ବିଚାର ନାହିଁ, ହୃଦୟରେ କୌଣସି ଅନୁଭବ ନାହିଁ, ସବୁ ବସ୍ତୁ ପ୍ରତି ରହିଛି ପୂର୍ଣ୍ଣ ଉଦାସୀନତା ଓ ଅନତିକ୍ରମଣୀୟ ଜଡ଼ତା ।

ଏପରି ଅବସ୍ଥାର କ'ଣ ବା ଉପଯୋଗିତା ?

ସଂସାରରେ ମୁଁ ଯେପରି ପୂରା ଶୂନ୍ୟ ।

ଅବଶ୍ୟ ଏସବୁର କିଛି ମହତ୍ତ୍ୱ ନାହିଁ । ଯଦି ତୋ କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପନ୍ନ ହୁଏ, ତୋ ଆବିର୍ଭାବ ଯଦି ଘଟେ, ପୃଥିବୀ ଯଦି କ୍ରମଶଃ ତୋରହିଁ ସୁସମୃଦ୍ଧ, ସୁସମଞ୍ଜସ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ହୁଏ, ତେବେ ସେହି କାର୍ଯ୍ୟ ମୋ ଦ୍ୱାରା ହେଉ ବା ନ ହେଉ ସେଥିରେ କିଛି ଯାଏ ଆସେ ନାହିଁ ।

କାରଣ ଏହା ନିଶ୍ଚିତ ଯେ ଏହା ଅବଶ୍ୟ ହେବ, ମୋର ଚିନ୍ତା କରିବାର କୌଣସି କାରଣ ନାହିଁ, ଯଦିଓ ସେଥିପାଇଁ ମୋର ଇଚ୍ଛା ଓ ପ୍ରବୃତ୍ତି ରହିଛି । ଅତି ଗଭୀରତମ

ପ୍ରଦେଶରୁ ଅତି ବାହ୍ୟତମ ପ୍ରଦେଶ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୋର ଏହି ସମସ୍ତ ସତ୍ତା ସାମାନ୍ୟ ଧୂଳିକଣାଟିଏ ମାତ୍ର, ତେଣୁ ଏହା ସ୍ୱାଭାବିକ ଯେ କୌଣସି ଚିହ୍ନବର୍ଣ୍ଣ ନ ରଖି ଏହା ବାୟୁ ଦ୍ୱାରା କୁଆଡ଼େ ଉଡ଼ି ଉଭେଇଯିବ ।

ଜାନୁଆରି ୬, ୧୯୧୪

ତୁହିଁ ମୋ ଜୀବନର ଏକମାତ୍ର ଲକ୍ଷ୍ୟ, ମୋ ଅଭୀପ୍ସାର ମୂଳ ବସ୍ତୁ, ମୋ ଚିନ୍ତାର କେନ୍ଦ୍ର, ମୋ ସମନ୍ୱୟର ଚାବି । ତୁହିଁ ସକଳ ଅନୁଭବ, ସକଳ ଆବେଗ, ସକଳ ଚିନ୍ତାର ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ, ଆଉ ତୁହିଁ ଜୀବନ୍ତ କିନ୍ତୁ ଅନିର୍ବଚନୀୟ ଅନୁଭୂତି, ସେହି ସଦ୍‌ବସ୍ତୁ ଯାହାଙ୍କୁ ସତ୍ତାର ଗଭୀରରେ ଉପଲବ୍ଧି କରାଯାଏ କିନ୍ତୁ ତୁଚ୍ଛ ବାକ୍ୟର ମାଧ୍ୟମରେ ଯାହାଙ୍କୁ ବ୍ୟକ୍ତ କରାଯାଇପାରେ ନାହିଁ । ଆଉ ଅନୁଷ୍ୟର ବୁଦ୍ଧି ତୋତେ କୌଣସି ସୂତ୍ରରେ ଆବଦ୍ଧ କରିବାକୁ ଅକ୍ଷମ ବୋଲି ବହୁ ଲୋକ ତାଚ୍ଛଲ୍ୟଭାବେ ତୋ ଉପଲବ୍ଧିର ସମ୍ଭାବନାକୁ ''ଭାବାବେଗ'' ନାମରେ ଉଡ଼ାଇଦିଅନ୍ତି; କିନ୍ତୁ ତାହା ଭାବାବେଗଠାରୁ ଯେତିକି ଦୂର, ମସ୍ତିଷ୍କଗତ ଚିନ୍ତାଠାରୁ ସେତିକି ଦୂର । ଯେତେଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମ୍ଭେମାନେ ଏହି ପରମ ଜ୍ଞାନକୁ ଲାଭ କରି ନାହୁଁ, ସେତେଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କୌଣସି ସୁଦୃଢ଼ ଭିତ୍ତି ନାହିଁ, ମନୋଗତ ଓ ଭାବଗତ ସମନ୍ୱୟର ସ୍ଥାୟୀ କେନ୍ଦ୍ର ଗଢ଼ାଯାଇ ନାହିଁ, ଏବଂ ଏହାଛଡ଼ା ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତ ବୁଦ୍ଧିଗତ ରଚନା କୃତ୍ରିମ, ଯଥେଚ୍ଛାଚାରୀ ଓ ନିରର୍ଥକ ।

ଯେତେଦୂର ଅମ୍ଭେମାନେ ତୋତେ ଉପଲବ୍ଧି କରିପାରୁ, ତୁହିଁ ଶାଶ୍ୱତ ନୀରବତା, ପୂର୍ଣ୍ଣ ଶାନ୍ତି ।

ଯେଉଁ ପୂର୍ଣ୍ଣତା ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଅର୍ଜନ କରିବାକୁ ହେବ, ଯେଉଁସବୁ ମହୈଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଲାଭ କରିବାକୁ ହେବ, ଯେଉଁସବୁ ଅଖଣ୍ଡ ମହିମା ବ୍ୟକ୍ତ କରିବାକୁ ହେବ, ସେସବୁହିଁ ତୁ ।

ତୋ ସମ୍ବନ୍ଧେ ଆମ୍ଭେମାନେ ଯେତେବେଳେ କିଛି କହିବାକୁ ଦୁଃସାହସ କରୁ, ସେତେବେଳେ ସେହିସବୁ ଶବ୍ଦ ଶିଶୁର କାକଳି ତୁଲ୍ୟ ବୋଧହୁଏ ।

ନୀରବତା ମଧ୍ୟରେହିଁ ଚରମ ସମ୍ମାନ ।

ଜାନୁଆରି ୭, ୧୯୧୪

ହେ ଭଗବାନ୍ ! ସେହି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଶାନ୍ତି ଦିଅ, ଆଲୋକ ଦିଅ, ସେମାନଙ୍କ ଅନ୍ଧ ଚକ୍ଷୁ ଓ ତମସାଚ୍ଛନ୍ନ ବୁଦ୍ଧି ଖୋଲିଦିଅ; ସେମାନଙ୍କର ନିଷ୍ଫଳ ଆତ୍ମପୀଡ଼ନ ଓ ନିରର୍ଥକ ଦୁଶ୍ଚିନ୍ତା ଶାନ୍ତ କରିଦିଅ । ସେମାନଙ୍କର ନିଜ ଉପରେ ଆବଦ୍ଧ ଦୃଷ୍ଟିକୁ ଫେରାଇଦିଅ, ତୋ କାର୍ଯ୍ୟରେ ବିନା ହିସାବରେ, ବିନା ସଙ୍କୋଚରେ ଆତ୍ମୋତ୍ସର୍ଗର ଆନନ୍ଦ ସେମାନଙ୍କୁ ଦିଅ । ତୋର ସୁଷମା ସକଳ ବସ୍ତୁ ମଧ୍ୟରେ ବିକଶିତ ହେଉ, ଆଉ ସକଳ ହୃଦୟରେ ତୋର ପ୍ରେମ ଜାଗରିତ ହେଉ ଯଦ୍ଦ୍ୱାରା ତୋର ଚିରନ୍ତନ ଉନ୍ନତଶୀଳ ବିଧାନ ପୃଥିବୀ ଉପରେ ସିଦ୍ଧ ହେବ, ଏବଂ ତୋର ସୁସଙ୍ଗତି ପ୍ରସାରିତ ହେଉ ସେହିଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯେଉଁଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଶାନ୍ତି ଓ ଶୁଦ୍ଧି ସହ ସକଳ ବସ୍ତୁ ତୁହିଁ ହୋଇ ନ ଯାଇଛୁ ।

ଆହା ! ସକଳ ଆଖିରୁ ଲୁହ ଶୁଖିଯାଉ, ସକଳ ବେଦନା ଦୂର ହୋଇଯାଉ, ସକଳ ଯନ୍ତ୍ରଣା ମିଳାଇ ଯାଉ, ସକଳ ହୃଦୟରେ ବିରାଜିତ ହେଉ ସ୍ଥିର ପ୍ରଶାନ୍ତି ଏବଂ ସକଳ ମସ୍ତିଷ୍କ ସୁଦୃଢ଼ ହୋଇଉଠୁ ଏକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ନିଃସଂଶୟତାରେ । ସଂଜୀବନୀ ଧାରା ତୁଲ୍ୟ ପ୍ରବାହିତ ହେଉ ସକଳଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ତୋର ଜୀବନ, ସକଳେ ତୋର ଅଭିମୁଖୀ ହୁଅନ୍ତୁ, ଯଦ୍ଦ୍ୱାରା ତୋର ଧ୍ୟାନରେ ସେମାନେ ଅର୍ଜନ କରିବେ ଯାବତୀୟ ପ୍ରକାର ବିଜୟର ଶକ୍ତି ।

ଜାନୁଆରି ୮, ୧୯୧୪

ଅତି ସହଜ ଯେଉଁ ମାର୍ଗ, ଯେଉଁଠାରେ ଚେଷ୍ଟା କରିବାକୁ ହୁଏ ନାହିଁ, ତାହା ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ବର୍ଜନ କରିବାକୁ ହେବ; ସେହିସବୁ ମାର୍ଗ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏହି ଭୁଲ ଧାରଣା ଜନ୍ମାଏ ଯେ ଆମ୍ଭେମାନେ ଲକ୍ଷ୍ୟରେ ପହଞ୍ଚିଯାଇଛୁ । ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ହେବ ସେହି ଅନବଧାନତା, ଯାହା ପତନର ଦ୍ୱାର ଖୋଲିଦିଏ; ସେହି ପ୍ରୀତିକର ଆତ୍ମଶ୍ଳାଘାକୁ ତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ହେବ, ଯାହା ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଅତଳ ଗହ୍ୱର ଆଡ଼କୁ ନେଇ ଯାଏ । ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ମନେରଖିବାକୁ ହେବ ଯେ ଯେତେ ଚେଷ୍ଟା, ଯେତେ ସଂଗ୍ରାମ, ଏପରିକି ଯେତେ ବିଜୟ ହୋଇଥାଉ ନା କାହିଁକି, ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେତେ ପଥ ଆମ୍ଭେମାନେ ଚାଲିଆସିଛୁ ଏହା, ଆଉ ଯେତେ ପଥ ଚାଲିବାକୁ ହେବ, ତାହା ତୁଳନାରେ କିଛି ବି ନୁହେଁ ଏବଂ ଶାଶ୍ୱତଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ତାହା ଅଗଣିତ ଧୂଳିକଣା ଅଥବା ଅଭିନ୍ନରୂପ ନକ୍ଷତ୍ରରାଜି ସହିତ ସମାନ ।

କିନ୍ତୁ ତୁହିଁ ସକଳ ବିଘ୍ନବିଜୟୀ, ତୋ ଜ୍ୟୋତିଃ ଅଜ୍ଞାନର ଅନ୍ଧକାରକୁ ଆଲୋକିତ କରେ, ତୋ ପ୍ରେମ ସକଳ ଅହଂକାରକୁ ଦମନ କରେ । ତୋ ସମ୍ମୁଖରେ କୌଣସି ପ୍ରମାଦ ସ୍ଥାୟୀ ହୋଇପାରେ ନାହିଁ ।

ଜାନୁଆରି ୯, ୧୯୧୪

ହେ ପ୍ରଭୁ, ଅନବଧାରଣୀୟ ସଦ୍‌ବସ୍ତୁ, ଆମ୍ଭେମାନେ ଯେତେ ବିଜୟୀ ହୋଇ ଆଗେଇ ଚାଲୁ ଏବଂ ତାହା ଯେତେ ଫଳପ୍ରସୂ ହେଲେ ମଧ୍ୟ, ତୁ ସର୍ବଦା ସେତେହିଁ ଦୂରକୁ ପଳାଇଯାଉ । ତୋତେ ଆମ୍ଭେମାନେ ଯେତେ ଜାଣିଲେ ସୁଦ୍ଧା, ତୋର ଶାଶ୍ୱତ ରହସ୍ୟଠାରୁ ଯେତେ କିଛି ଆମ୍ଭେମାନେ ଆହରଣ କଲେ ସୁଦ୍ଧା, ତୁ ସର୍ବଦାହିଁ ଅଜ୍ଞାତ ରହିଯିବୁ । ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ଅବିଚ୍ଛିନ୍ନ ଉଦ୍ୟମ ସହ ତୋ ଆଡ଼କୁ ଗତି କରୁଥିବା ବିବିଧ ଧାରାସକଳକୁ ଏକତ୍ର କରି ଆମ୍ଭେମାନେ ତୋ ଆଡ଼କୁ ଗୋଟିଏ କ୍ରମସ୍ଫୀତ, ଅଦମ୍ୟ ସ୍ରୋତ ତୁଲ୍ୟ ଅଗ୍ରଗତି କରିବୁ ସକଳ ବାଧାବିଘ୍ନକୁ ଚୂର୍ଣ୍ଣ କରି, ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ଅତିକ୍ରମ କରି, ଆବରଣ ଉନ୍ମୋଚନ କରି, ମେଘ ଦୂର କରି, ସକଳ ଅନ୍ଧକାର ଭେଦ କରି । ଆମ୍ଭେମାନେ ତୋ ଦିଗରେ, ସର୍ବଦାହିଁ ତୋ ଦିଗରେ ଅଗ୍ରସର ହେବୁ, ଏପରି ତୀବ୍ର ଏବଂ ଏପରି ଅବାଧ ବେଗ ସହ ଯେ ଆମ୍ଭର ପଶ୍ଚାତରେ ଥିବା ଏକ ବିଶାଳ ସଂଘକୁ ଟାଣି ନେଇପାରିବୁ, ଏବଂ ପୃଥିବୀ ତୋର ଅଭିନବ, ତୋର ଶାଶ୍ୱତ ସାନ୍ନିଧ୍ୟରେ ସଜାଗ ହୋଇ ହୃଦୟଙ୍ଗମ କରିବ ତା'ର ଯଥାର୍ଥ ଲକ୍ଷ୍ୟ କ'ଣ ଏବଂ ତୋତେ ପୂର୍ଣ୍ଣଭାବେ ଲାଭ କରି ସୁସଙ୍ଗତି ଏବଂ ଶାନ୍ତି ମଧ୍ୟରେ ବାସ କରିପାରିବ ।

ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଆହୁରି ଅଧିକ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରଦାନ କର,
ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ବେଶୀ ବେଶୀ ଆଲୋକିତ କର,
ଆମ୍ଭର ଅଜ୍ଞାନତା ଦୂର କର,
ଆମ୍ଭର ମନକୁ ଉଦ୍‌ଭାସିତ କର,
ଆମ୍ଭର ହୃଦୟକୁ ରୂପାନ୍ତରିତ କର ।

ଦିଅ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ସେହି ପ୍ରେମ ଯାହା କେବେ ବି ଶୁଷ୍କ ହୁଏ ନାହିଁ, ପ୍ରସ୍ଫୁଟିତ କର ସକଳ ହୃଦୟରେ ତୋର ସେହି ମଧୁର ବିଧାନ ।

ଭଗବାନ୍, ଆମ୍ଭେମାନେ ଅନନ୍ତକାଳ ନିମିତ୍ତ ତୋରି ।

ଜାନୁଆରି ୧୦, ୧୯୧୪

ତୋ ଆଡ଼କୁ ମୋ ଅଭୀପ୍‌ସା ସର୍ବଦାହିଁ ଉଠିଚାଲିଛି ସେଇ ଏକଭାବେ – ଶିଶୁସୁଲଭ, ଅତି ସାଧାରଣ ଏବଂ ସରଳରୂପେ; କିନ୍ତୁ ମୋର ଡାକ କ୍ରମଶଃ ହୋଇଉଠୁଛି ତୀବ୍ରତର, ଏବଂ ମୋର ଅନିପୁଣ ବାକ୍ୟଚୟର ପଶ୍ଚାତରେ ରହିଛି ମୋ ସଂକଳ୍ପର ସମଗ୍ର ବ୍ୟାକୁଳତା । ହେ ଭଗବାନ୍ ! ମୁଁ ତୋ ପାଖରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଛି, ମୋର ଏଇ ବିଜ୍ଞତା ବର୍ଜିତ, ଛନ୍ଦ-କଳାହୀନ ଭାଷାରେ ତୋତେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଛି, ମୁଁ ଯେପରି ଲାଭ କରେ ଆହୁରି ଆଲୋକ, ଆହୁରି ଶୁଦ୍ଧ, ଆହୁରି ଐକାନ୍ତିକତା, ଆହୁରି ପ୍ରେମ ଏବଂ ତାହାହିଁ ହେଉ ସକଳଙ୍କ ନିମିତ୍ତ,– ଯେଉଁ ସକଳ ଅଙ୍ଗ ଦ୍ୱାରା ମୋର ସତ୍ତା ଗଠିତ, ଆଉ ଯେଉଁ ସକଳ ଅଙ୍ଗ ଦ୍ୱାରା ଏହି ବିଶ୍ୱସତ୍ତା ଗଠିତ ତାହାରି ନିମିତ୍ତ ମୁଁ ତୋତେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଛି, ଯଦିଓ ମୁଁ ଜାଣେ ଏପରି ପ୍ରାର୍ଥନା ଏକାନ୍ତ ନିଷ୍ପ୍ରୟୋଜନ, କାରଣ ତୋର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ଅଖଣ୍ଡ ମହାପ୍ରକାଶରେ ଯଦି ବାଧା ସୃଷ୍ଟି ହୁଏ, ତେବେ ସେହି ବାଧା ଉତ୍ପନ୍ନ ହୁଏ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ନିଜର ଅଜ୍ଞାନତା ଓ ଦୁଷ୍ପ୍ରବୃତ୍ତି ମଧ୍ୟରୁ । କିନ୍ତୁ ମୋ ଅନ୍ତରସ୍ଥ ଶିଶୁଟି ଗୋଟିଏ ବାହ୍ୟ ଅବଲମ୍ବନ ନିମିତ୍ତ ଏହି ପ୍ରାର୍ଥନାର ମନୋଭାବ ଚାହେଁ, ସେଥିପାଇଁ ମୁଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରେ, ହେ ଭଗବାନ୍, ଯେପରି ଏହି ପୃଥିବୀଉପରେ ତୋର ଶାନ୍ତିର ରାଜତ୍ୱ ବିସ୍ତୃତ ହୁଏ ।

ଅନଧିଗମ୍ୟ ଶିଖର ଆଡ଼କୁ ଆମ୍ଭେମାନେ ପାହାଚ ପାହାଚ କରି ଉଠିଚାଲିଛୁ ନିରବଚ୍ଛିନ୍ନଭାବେ, କିନ୍ତୁ କେବେ ବି ସେଠାରେ ପହଞ୍ଚୁ ନାହୁଁ; ହେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ସତ୍ତାର ଅଦ୍ୱିତୀୟ ସଦ୍‌ବସ୍ତୁ, ଯେଉଁ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ମନେହୁଏ ଆମ୍ଭେମାନେ ତୋତେ ଲାଭ କରିଛୁ, ସେହି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ତୁ ଅନ୍ତର୍ହିତ ହେଉ, ସେହି ଅନୁପମ ଅବସ୍ଥା ଯେତେବେଳେ ମନେହୁଏ ସୁପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇଛି, ସେତେବେଳେ ତାହା ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ଅନାବିଷ୍କୃତ ସକଳ ଗଭୀରତା ଓ ବିପୁଳତା ମଧ୍ୟରେ ଦୂରକୁ, ଆହୁରି ଦୂରକୁ ନେଇଯାଏ । କେହି ବି କହିପାରିବ ନାହିଁ, ‘‘ମୁଁ ତୋତେ ଜାଣିଛି’’, କିନ୍ତୁ ତଥାପି ପ୍ରତ୍ୟେକେ ସେମାନଙ୍କ ଅନ୍ତରରେ ତୋତେହିଁ ବହନ କରି ଚାଲିଛନ୍ତି, ଏବଂ ତାଙ୍କର ଅନ୍ତରାତ୍ମାର ନୀରବତା ମଧ୍ୟରେ ତୋର କଣ୍ଠଧ୍ୱନି ଶୁଣିପାରନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଏହି ନୀରବତାହିଁ କ୍ରମଶଃ ବୃଦ୍ଧି ହେଉଛି; ଏବଂ ତୋ ସଙ୍ଗେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ଐକ୍ୟ ଯେତେ ପୂର୍ଣ୍ଣାଙ୍ଗ ହେଲେ ସୁଦ୍ଧା, ଯେତେଦିନ ଆମ୍ଭେମାନେ ଆମ୍ଭର ଶରୀର ଯୋଗୁଁ ଏହି ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତର ଅଙ୍ଗୀଭୂତ, ସେତେଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ଐକ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣରୁ ପୂର୍ଣ୍ଣତର ଦିଗରେ ଗତି କରିବ ।

କିନ୍ତୁ ତୋ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆମ୍ଭେମାନେ ଯେଉଁସବୁ ବାକ୍ୟ ପ୍ରକାଶ କରୁ ତାହା ଶିଶୁର

ନିରର୍ଥକ କାକଳି ତୁଲ୍ୟ । ହେ ଭଗବାନ୍, ଏହାହିଁ କର, ମୁଁ ଯେପରି ହୋଇଉଠେ ତୋର ଅନୁଗତ ସେବକ ।

ଜାନୁଆରି ୧୧, ୧୯୧୪

ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ରହିଛି ସବୁକିଛି ଯାହା ଅଦୃଷ୍ଟପୂର୍ବ, ଅପ୍ରତ୍ୟାଶିତ ଏବଂ ଅଜ୍ଞାତ; ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ସମସ୍ତ ବିଶ୍ୱ ସମଗ୍ରଭାବେ ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅଙ୍ଗରେ ନୂତନଭାବେ ସୃଷ୍ଟି ହେଉଛି । ଏବଂ ଯଦି ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଯଥାର୍ଥ ଜୀବନ୍ତ ବିଶ୍ୱାସ ଥାଆନ୍ତା, ତୋର ସର୍ବଶକ୍ତିମତ୍ତା ଓ ଅଦ୍ୱିତୀୟ ସତ୍ତାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଶ୍ଚୟବୋଧ ଥାଆନ୍ତା, ତାହାହେଲେ ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ତୋର ପ୍ରକାଶ ଏତେ ସୁସ୍ପଷ୍ଟ ହୁଅନ୍ତା ଯେ ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱ ତଦ୍ଦ୍ୱାରା ରୂପାନ୍ତରିତ ହୁଅନ୍ତା । କିନ୍ତୁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ଯାହାସବୁ ଘେରି ରହିଛି ଏବଂ ଯାହାସବୁ ପୂର୍ବରୁ ଘଟିଯାଇଛି, ଆମ୍ଭେମାନେ ସେସବୁର ଏପରି ଦାସ ଯେ, ଯାହାସବୁ ବ୍ୟକ୍ତ ହୋଇଛି ସେ ସବୁର ଗଣ୍ଡି ମଧ୍ୟରେ ଏତେ ବେଶୀ ଆବଦ୍ଧ ଯେ, ଏବଂ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ବିଶ୍ୱାସ ଏତେ ପଙ୍ଗୁ ଯେ, ମହାରୂପାନ୍ତରର ସେହି ଅଘଟଣଘଟଣର ଯନ୍ତ୍ର ହେବାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ଲାଭ କରି ନାହୁଁ ।... ତାହା ହେଲେ ବି ହେ ପ୍ରଭୁ, ମୁଁ ଜାଣେ ଯେ ସେହି ଦିନ ନିଶ୍ଚୟ ଆସିବ । ମୁଁ ଜାଣେ ଯେ ଏପରି ଦିନ ଆସିବ ଯେତେବେଳେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଯେଉଁମାନେ ଆସିବେ, ସେମାନଙ୍କୁ ତୁ ରୂପାନ୍ତରିତ କରିବୁ; ଏପରି ଆମୂଳ ରୂପାନ୍ତରିତ କରିବୁ ଯେ ଅତୀତର ସକଳ ବନ୍ଧନରୁ ସେମାନେ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ତୋ ମଧ୍ୟରେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ନୂତନ ଜୀବନ ଯାପନ କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିବେ, ସେହି ଜୀବନ କେବଳ ତୋତେ ନେଇ ଗଠିତ ହେବ, ତୁହିଁ ହେବୁ ତା'ର ଏକଚ୍ଛତ୍ର ଅଧୀଶ୍ୱର । ସେତେବେଳେ ସକଳ ବିକ୍ଷୋଭ ରୂପାନ୍ତରିତ ହେବ ପ୍ରଶାନ୍ତିରେ, ସମସ୍ତ ବେଦନା ଶାନ୍ତିରେ, ସକଳ ସଂଶୟ ନିଶ୍ଚୟତାରେ, ସକଳ କୁଶ୍ରୀ ସୁଶ୍ରୀରେ, ସକଳ ଅହଙ୍କାର ଆତ୍ମ-ସମର୍ପଣରେ, ସକଳ ଅନ୍ଧକାର ଆଲୋକରେ, ସକଳ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଏକ ଅପରିବର୍ତ୍ତନୀୟ ଆନନ୍ଦରେ ।

କିନ୍ତୁ ଏହି ଅଲୌକିକ ସଂଘଟନ ତୁ କ'ଣ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମ୍ପାଦନ କରୁ ନାହୁଁ ? ମୁଁ ଦେଖୁଛି ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ଏହା ପ୍ରସ୍ଫୁଟିତ ହୋଇଉଠୁଛି ।

ହେ ପ୍ରଭୁ, ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଓ ପ୍ରେମର ପରମ ବିଧାନ, ପରମ ମୁକ୍ତିଦାତା, ତୋର ଶକ୍ତି ସମ୍ମୁଖରେ କୌଣସି ବାଧା ନାହିଁ । ଆମ୍ଭେମାନେ ଅନ୍ଧ, ସେଥିପାଇଁ ତୋ ନିରବଚ୍ଛିନ୍ନ ବିଜୟର ଅଭୟ ଦୃଶ୍ୟ ଦେଖିପାରୁ ନାହୁଁ ।

ମୋ ହୃଦୟ ହର୍ଷର ସ୍ତୋତ୍ର ଗାନ କରେ ଏବଂ ମୋର ଚିନ୍ତାରାଶି ଆନନ୍ଦର ଆଲୋକରେ ଉଦ୍ଭାସିତ ହୋଇଉଠେ ।

ହେ ଲୋକୋତ୍ତର, ତୋର ଅପରୂପ ପ୍ରେମହିଁ ବିଶ୍ୱର ଏକଚ୍ଛତ୍ର ଅଧୀଶ୍ୱର ।

ଜାନୁଆରି ୧୨, ୧୯୧୪

କୌଣସି ଶିକ୍ଷା କେବଳ ସେତିକିବେଳେ ଫଳପ୍ରଦ ହୁଏ ଯଦି ତାହା ହୋଇଥାଏ ଆନ୍ତରିକ, ଅର୍ଥାତ୍ ଯେତେବେଳେ ଯେଉଁ ଶିକ୍ଷା ଦିଆଯାଏ ସେହି ସମୟରେ ତାହାକୁ ଜୀବନ୍ତଭାବେ ଉପଲବ୍ଧି କରିବା ଦରକାର – ଅନେକ ସମୟରେ ଯେଉଁସବୁ ଶବ୍ଦ ବାରଂବାର ଉଚ୍ଚାରଣ କରାଯାଏ, ଯେଉଁସବୁ ଚିନ୍ତା ପୁନଃପୁନଃ ପ୍ରକାଶ କରାଯାଏ, ତାହା ଆଉ ଆନ୍ତରିକ ହୋଇ ରହି ନ ଥାଏ...

ଜାନୁଆରି ୧୩, ୧୯୧୪

ହେ ପ୍ରଭୁ, ତୁ ମୋର ଜୀବନ ଉପର ଦେଇ ଚାଲିଗଲୁ ପ୍ରେମର ଏକ ବିପୁଳ ତରଙ୍ଗ ପରି, ମୁଁ ଯେତେବେଳେ ତା' ଭିତରେ କୁଆଡ଼େ ବିଲୀନ ହୋଇଗଲି ସେତେବେଳେ ଜାଣିପାରିଲି ଅଖଣ୍ଡ ଓ ନିବିଡ଼ ଭାବରେ ଯେ ମୁଁ ତୋ ପାଖରେ ନିଜକୁ ସମର୍ପଣ କରିଦେଇଛି; ଠିକ୍ କେଉଁ ଦିନ ଜାଣେନା, ହୁଏତ କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ନୁହେଁ, ନିଃସନ୍ଦେହ ଭାବରେ ଚିରକାଳ ଧରି ମୋର ମନ, ମୋର ହୃଦୟ, ମୋର ଶରୀର, ସବୁକିଛି ତୋ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଏକ ଜୀବନ୍ତ ପୂର୍ଣ୍ଣାହୁତି ।

ଏହି ଯେଉଁ ବିପୁଳ ପ୍ରେମ ମୋତେ ଘେରି ରହିଛି, ଆତ୍ମୋତ୍ସର୍ଗର ଏହି ଯେଉଁ ଚେତନା, ତା' ଭିତରେ ଭରିରହିଥିଲା ଏକ ବିପୁଳ ସ୍ନିଗ୍ଧ ପ୍ରଶାନ୍ତି, ବିଶ୍ୱଠାରୁ ବି ଆହୁରି ବିପୁଳ; ତା' ଭିତରେ ଭରିରହିଥିଲା ଏକ ଅପୂର୍ବ ମାଧୁର୍ଯ୍ୟ ଯାହା ଏପରି ତୀବ୍ର ଓ ଅନନ୍ତ କରୁଣାରେ ଏପରି ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଯେ ମୋର ଚକ୍ଷୁରୁ ଧୀରେ ଧୀରେ ଝରି ଆସିଲା ଏକ ଅଶ୍ରୁଧାର । ସେ ଅନୁଭୂତି ଥିଲା ଦୁଃଖ ଓ ସୁଖର ଅନେକ ଦୂରରେ; ତାହା ଥିଲା ଏକ ଅନିର୍ବଚନୀୟ ଶାନ୍ତିର ଅନୁଭୂତି ।

ହେ ମହାପ୍ରେମ, ଆମ ଜୀବନର ମର୍ମ, ସକଳ ବିସ୍ମୟର ବିସ୍ମୟ, ତୋତେ ଶେଷରେ ପୁଣି ଫେରି ପାଇଛି, ଏବଂ ପୁଣି ଥରେ ତୋରି ଭିତରେ ମୁଁ ଜୀବନ ବିତାଉଛି, କିନ୍ତୁ ପୂର୍ବାପେକ୍ଷା କେତେ ଅଧିକ ଶକ୍ତି ସହ, କେତେ ଅଧିକ ଚେତନା ସହ ! ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ତୋତେ କେତେ ଅଧିକ ଜାଣେ, କେତେ ଅଧିକ ବୁଝେ ! ଯେତେଥର ମୁଁ ତୋତେ ଫେରିପାଏ, ସେତେଥର ତୋ ସହିତ ମୋ ସଂଯୋଗ ହୋଇଉଠେ ଆହୁରି ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ, ଆହୁରି ଅଖଣ୍ଡ, ଆହୁରି ସ୍ଥାୟୀ ।

ଅନିର୍ବଚନୀୟ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟର ହେ ଜାଗ୍ରତ୍ ସାନ୍ନିଧ୍ୟ, ତୁ ପରମ ପରିତ୍ରାଣର ଚେତନା, ମୁକ୍ତିଦାତା, ମହାଶକ୍ତି ତୁ । ମୋର ସମଗ୍ର ସତ୍ତା ଉତ୍‌ଫୁଲ୍ଲ ହୋଇଉଠୁଛି ଓ ଜୀବନ୍ତଭାବେ ତୋତେ ଅନୁଭବ କରୁଛି ତା' ଭିତରେ । ତା' ଜୀବନର, ବିଶ୍ୱ-ଜୀବନର ଏକମାତ୍ର ମୂଳତତ୍ତ୍ୱ ହେଲୁ ତୁ; ସମସ୍ତ ଚିନ୍ତା, ସମସ୍ତ ସଂକଳ୍ପ, ସମସ୍ତ ଚେତନାର ତୁହିଁ ହେଲୁ ଅନୁପମ ନିର୍ମାତା । ଏଇ ଯେଉଁ ଭ୍ରାନ୍ତିମୟ ଜଗତ୍, ଏଇ ଯେଉଁ ଘୋର ବିଭୀଷିକା, ତହିଁରେ ତୁ ଆଣିଦେଇଛୁ ତୋର ଦିବ୍ୟସଦ୍‌ବସ୍ତୁ, ତେଣୁ ଜଡ଼ର ପ୍ରତିଟି କଣା ଧାରଣ କରେ ତୋର ନିତ୍ୟତାରୁ କିଛି ।

ତୁ ସନ୍ମୟ, ତୁ ପ୍ରାଣମୟ, ତୁ ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟ, ତୋରହିଁ ରାଜତ୍ୱ ।

ଜାନୁଆରି ୧୯, ୧୯୧୪

ହେ ଭଗବାନ୍, ପ୍ରେମର ଦିବ୍ୟ ଅଧିପତି, ତୁ ଚିରଜୟୀ; ତୋ ସଙ୍ଗରେ ଯେଉଁମାନେ ଏକସ୍ୱରରେ ବନ୍ଧା, ଯେଉଁମାନଙ୍କର ଜୀବନ କେବଳ ତୋରି ପାଇଁ ଓ ତୋତେ ଆଶ୍ରୟ କରି, ସର୍ବତ୍ର ସେମାନଙ୍କର ବିଜୟ । କାରଣ ତୋ ଭିତରେହିଁ ରହିଛି ପରମଶକ୍ତି, ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅନାସକ୍ତି, ସମୁଚ୍ଚ ଦିବ୍ୟଦୃଷ୍ଟି ଓ ଅପାର କରୁଣାର ଶକ୍ତି ।

ତୋ ମଧ୍ୟରେ ତୋ ଦ୍ୱାରା ବସ୍ତୁସକଳ ରୂପାନ୍ତରିତ ହୁଏ, ମହିମାନ୍ୱିତ ହୁଏ । ସମସ୍ତ ରହସ୍ୟର, ସମସ୍ତ ଶକ୍ତିମତ୍ତାର ଚାବିକାଠି ରହିଛି ତୋ ଭିତରେ । କିନ୍ତୁ ଆମ୍ଭେମାନେ ତୋ ନିକଟରେ ସେତିକିବେଳେ କେବଳ ପହଞ୍ଚି ପାରିବୁ ଯେତେବେଳେ ତୋ ମଧ୍ୟରେ ବାସ କରିବୁ, ତୋର ସେବା କରିବୁ, ବହୁଜନମୁକ୍ତି ନିମନ୍ତେ ଯେତେ ଶୀଘ୍ର ସମ୍ଭବ ତୋର ଦିବ୍ୟ କର୍ମରେ ବିଜୟ ଘେନି ଆସିବୁ – ଏହା ଛଡ଼ା ଆମର ଆଉ କୌଣସି ବାସନା ଯେପରି ନ ରହେ ।

ହେ ପ୍ରଭୁ, କେବଳ ତୁହିଁ ଯଥାର୍ଥ ସଦ୍‌ବସ୍ତୁ, ଅନ୍ୟ ସବୁକିଛିହିଁ ଅଳୀକ । ଯେତେବେଳେ ଆମ୍ଭେମାନେ ତୋ ମଧ୍ୟରେ ବାସ କରୁ, ସେତେବେଳେ ସବୁକିଛି ଦେଖିପାରୁ ଓ ବୁଝିପାରୁ, ତୋ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ଞାନରୁ କିଛି ବି ବାଦ୍ ପଡ଼େ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ବାହ୍ୟତଃ ସବୁକିଛିର ରୂପ ଅଲଗା । ମୂଳତଃ ସବୁକିଛିହିଁ ତୁ, ସବୁକିଛି ତୋର କର୍ମଧାରାର ଓ ତୋର କରୁଣାମୟ ହସ୍ତକ୍ଷେପର ଫଳ; ଅତି ଭୟଙ୍କର ତମିସ୍ରା ମଧ୍ୟରେ ତୁ ଜଳାଇଛୁ ଏକ ନକ୍ଷତ୍ର ।

ଆମର ନିଷ୍ଠା ଯେପରି ନିରନ୍ତର ବଢ଼ିଚାଲେ ।

ଆମର ଆତ୍ମନିବେଦନ ଯେପରି ସର୍ବଦା ଆହୁରି ପୂର୍ଣ୍ଣତର ହୋଇଉଠେ ।

ଆଉ ତୁ ଯେକି ଅନ୍ତରର ପ୍ରକୃତ ଅଧିପତି, କାର୍ଯ୍ୟତଃ ଜୀବନର ଅଧିପତି ହୋଇଉଠେ ।

ଜାନୁଆରି ୨୪, ୧୯୧୪

ହେ ମୋର ସତ୍ତାର ଏକମାତ୍ର ସଦ୍‌ବସ୍ତୁ, ପ୍ରେମର ପରମପ୍ରଭୁ, ଜୀବନର ପରିତ୍ରାତା, ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ, ପ୍ରତି ବସ୍ତୁ ଭିତରେ ତୋର ବୋଧ ଛଡ଼ା ଯେପରି ମୋର ଆଉ କୌଣସି ବୋଧ ନ ରହେ । ଏକାନ୍ତଭାବେ ତୋ ଜୀବନରେ ଜୀବନ ମିଶାଇ ଯେତେବେଳେ ନ ଚାଲେ, ସେତେବେଳେ ମୋର ଶ୍ୱାସ ରୁଦ୍ଧ ହୁଏ, ଧୀରେ ଧୀରେ ମୁଁ ଯେପରି ଲିଭିଆସେ ଯେହେତୁ ମୋ ଜୀବନର ତୁ ଏକମାତ୍ର କାରଣ, ଏକମାତ୍ର ଲକ୍ଷ୍ୟ, ମୋର ଏକମାତ୍ର ଆଶ୍ରୟ । ମୁଁ ଯେପରି ଏକ ଭୀରୁ ପକ୍ଷିଶାବକ, ବର୍ତ୍ତମାନ ବି ନିଜର ଡେଣା ଉପରେ ମୋର ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ଭରତା ନାହିଁ, ଉଡ଼ିବା ପାଇଁ ଭୟ ହୁଏ । ହେ ଭଗବାନ୍, ମୋତେ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଦିଅ, ଯେପରି ମୁଁ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ଉଡ଼ିଯାଇ ତୋ ସଙ୍ଗରେ ଏକ ହୋଇଯାଏ ।

ଜାନୁଆରି ୨୯, ୧୯୧୪

ହେ ପ୍ରେମର ପ୍ରଭୁ, ସମସ୍ତଙ୍କ ଭିତରେ ତୁ ରହିଛୁ, ତେଣୁ ସମସ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ, ଏପରିକି ଅତି ନିଷ୍ଠୁର ବି ଦୟାର୍ଦ୍ର ହୋଇପାରେ, ଅତି ହୀନ ବି ନ୍ୟାୟ ଓ ସମ୍ମାନକୁ ମର୍ଯ୍ୟାଦା ଦିଏ, ଯଦିଓ ଅନିଚ୍ଛା ସତ୍ତ୍ୱେ । ଆମେ ଯାହାକିଛି କରୁ, ଆମେ ଯାହାକିଛି ହେଉ ସବୁକୁ ତୁ ସକଳ ବିଧିବିଚାର ଓ ସକଳ ସଂସ୍କାରର ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରୁ ଏକ ଅପରୂପ ଦିବ୍ୟ-ଅମଳ

ଆଲୋକରେ ଉଦ୍ଭାସିତ କରି ଧରୁ । ତୁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଦେଖାଇ ଦେଉ ଆମେ ବାସ୍ତବରେ ଯାହା କରୁ ଓ ଇଚ୍ଛା କଲେ ଯାହା ହୋଇପାରୁ ଏ ଦୁଇଟି ମଧ୍ୟରେ କ'ଣ ପାର୍ଥକ୍ୟ ।

ସମସ୍ତ ଅମଙ୍ଗଳ, ଅନ୍ଧକାର ଓ ଅଶୁଭ ଇଚ୍ଛା ବିରୋଧରେ ଛିଡ଼ାହୋଇଛି ତୋର ଅନତିକ୍ରମଣୀୟ ସୀମା । ସକଳ ହୃଦୟରେ ତୁ ହେଉଛୁ ଭବିଷ୍ୟତ୍ ଓ ସମ୍ଭାବ୍ୟ ସିଦ୍ଧିସକଳର ଜ୍ୱଳନ୍ତ ଆଶା ।

ମୋ ହୃଦୟର ବ୍ୟାକୁଳ ପୂଜା ତୋତେ ଅର୍ପିତ ।

ତୁ ଆମ ବୁଦ୍ଧିର ଅଧିଗମ୍ୟ ଅବଲମ୍ବନ, ତୋତେ ଧରି ଆମେ ଆଗେଇ ଯାଉ ଧାରଣାତୀତ, କଳ୍ପନାତୀତ ମହାନ୍ ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ ଆଡ଼କୁ ଯାହା କ୍ରମଶଃ ଆମ ନିକଟରେ ପ୍ରକଟ ହୋଇଉଠିବ ।

ଜାନୁଆରି ୩୦, ୧୯୧୪

ମୋ ଭିତରେ ଯାହା କିଛି ସଚେତନ ସେସବୁ ଅବାଧରେ ତୋର – ଏବେ ମୁଁ ଧୀରେ ଧୀରେ ଏବଂ ସର୍ବଦା ଚେଷ୍ଟା କରିବି ଯେପରି ଆହୁରି ଭଲ ଭାବରେ ସେଇ ମଗ୍ନତଳ ଅବଚେତନାକୁ ଜୟ କରିପାରେ ଯାହା ବର୍ତ୍ତମାନ ବି ଅନ୍ଧକାରାଚ୍ଛନ୍ନ ।

ହେ ପ୍ରେମର ଦିବ୍ୟ ପ୍ରଭୁ, ଚିରନ୍ତନ ଶିକ୍ଷାଦାତା, ଆମ ଜୀବନକୁ ତୁ ଚଳାଇ ନେଉଛୁ । ଆମ୍ଭେମାନେ କେବଳ ତୋ ମଧ୍ୟରେ ଓ ତୋରି ନିମନ୍ତେ ଜୀବନ ଧାରଣ କରିବାକୁ ଚାହୁଁ । ଆମର ଚେତନାକୁ ଆଲୋକିତ କର, ପଥ ଦେଖାଇ ନେଇଚାଲ, ଆମର ଯେତେ ସାମର୍ଥ୍ୟ ରହିଛି, ପୂର୍ଣ୍ଣମାତ୍ରାରେ ତାହା ଯେପରି ଆମେ ପ୍ରୟୋଗ କରିପାରୁ, ଆମର ସମସ୍ତ ଶକ୍ତି ଯେପରି ନିୟୋଗ କରିପାରୁ କେବଳ ତୋରି ସେବାରେ ।

ଜାନୁଆରି ୩୧, ୧୯୧୪

ପ୍ରତିଦିନ ପ୍ରଭାତରେ ଆମର ଚିନ୍ତା ଯେପରି ତୋ ଆଡ଼କୁ ଉଠିଚାଲୁ, ତାହା ଯେପରି ତୋତେ ଜିଜ୍ଞାସା କରୁ ତୋର ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ଓ ସେବା ପାଇଁ ସର୍ବୋତ୍ତମ କେଉଁ

କାର୍ଯ୍ୟ ଆମେ କରିପାରୁ । ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଆମେ ଅନେକ ବାଛବିଚାର କରୁ, ଦେଖିଲେ ମନେହେବ ଯେପରି ସେସବୁର କାହାରି କିଛି ବିଶେଷତ୍ୱ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ବସ୍ତୁତଃ ସେଗୁଡ଼ିକର ମୂଲ୍ୟ ଅନେକ । କାରଣ ଆମେ ଯେପରି ଭାବେ ବାଛବିଚାର କରୁ, ସେଇ ଅନୁସାରେ ଗୋଟିକର ବା ଅନ୍ୟଟିର କାର୍ଯ୍ୟ-କାରଣ-ପରମ୍ପରାର ଅନୁଗତ ହୋଇଚାଲୁ — ତେଣୁ ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଆମର ମନୋଭାବ ଏପରି ହେଉ ଯେପରି ତୋର ଦିବ୍ୟ ଇଚ୍ଛାହିଁ ଆମର ନିର୍ବାଚନକୁ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କରିଦିଏ ଏବଂ ଏହି ଭାବରେ ତୁ ଯେପରି ଆମ ସମଗ୍ର ଜୀବନର ଦିଶାରୀ ହୋଇଉଠୁ । ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଗୋଟିଏ ପଥ ବାଛିନେଉ, ସେତେବେଳେ ଆମର ଚେତନା ଯେଉଁ ଅବସ୍ଥାରେ ଥାଏ, ବାସ୍ତବତାର ଯେଉଁ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆମେ ସଚେତନ ଥାଉ, ସେହି କର୍ମଧାରା ନିକଟରେହିଁ ନିଜକୁ ସମର୍ପି ଦେଉ; ସେଇଥିପାଇଁ ଏହିସବୁ ଅପ୍ରତ୍ୟାଶିତ ଅସ୍ୱସ୍ତିକର ଫଳ ଆସି ଦେଖାଦିଏ ଯାହାସବୁ ଆମ ଜୀବନର ମୋଟ ଧାରାଟିର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବିପରୀତ । ଏବଂ ସେହିସବୁ ଏପରି ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ହୋଇଉଠେ ଯାହାକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିବା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦୁଷ୍କର ହୋଇଉଠେ । ସୁତରାଂ ହେ ଦିବ୍ୟପ୍ରେମର ପ୍ରଭୁ, ଆମ୍ଭେମାନେ ଚାହୁଁ ତୋ ସମ୍ବନ୍ଧରେ, ଏକମାତ୍ର ତୋ ସମ୍ବନ୍ଧରେହିଁ ସଚେତନ ରହିବାକୁ । ଯେତେବେଳେ ଆମ୍ଭେମାନେ କୌଣସି ସିଦ୍ଧାନ୍ତ କରୁ, ଯେତେବେଳେ କିଛି ବାଛିନେଉ, ସେତେବେଳେ ଯେପରି ତୋର ପରମ ବିଧାନ ସଙ୍ଗେ ଏକୀଭୂତ ହେଉ, ଯେଉଁଥିରେ ତୋର ଇଚ୍ଛାହିଁ ଯେପରି ଆମକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରିତ କରେ, ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ଜୀବନ ଯେପରି ତୋତେ ସମର୍ପିତ ହୁଏ — ଅଖଣ୍ଡ ଓ ସକ୍ରିୟ ଭାବରେ ।

ତୋରି ଆଲୋକରେହିଁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟି, ତୋରି ଚେତନାରେହିଁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ଜ୍ଞାନ, ତୋରି ଇଚ୍ଛାରେହିଁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ସିଦ୍ଧି ।

ଫେବ୍ରୁଆରି ୧, ୧୯୧୪

ମୁଁ ତୋର ଅଭିମୁଖୀ ହେଲି — ତୁହିଁ ସର୍ବତ୍ର, ସକଳଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏବଂ ସକଳଙ୍କ ବାହାରେ, ସକଳଙ୍କ ସାରବସ୍ତୁ ତୁ, ପୁଣି ସକଳଙ୍କଠାରୁ ଦୂରରେ ତୁ, ସମସ୍ତ ଶକ୍ତି ଘନୀଭୂତ ହୋଇଛି ତୋତେହିଁ କେନ୍ଦ୍ର କରି, ସଚେତନ ସମସ୍ତ ବ୍ୟଷ୍ଟିସତ୍ତାର ତୁହିଁ ସ୍ରଷ୍ଟା । ମୁଁ ତୋର ଅଭିମୁଖୀ ହେଲି, ତୋତେ ବନ୍ଦନା କରୁଛି ହେ ଜଗତର ମୁକ୍ତିଦାତା । ତୋ ଦିବ୍ୟପ୍ରେମ ସହ ମିଶି ଏକ ହୋଇଯାଇ ମୁଁ ଦୃଷ୍ଟିପାତ କରୁଛି ପୃଥିବୀ ଉପରେ, ତା'ର ଜୀବସକଳଙ୍କ

ଉପରେ, ଦେଖୁଛି ଏହି ପଦାର୍ଥର ସ୍ତୂପ କିପରି ନିୟତ ରୂପ ଗ୍ରହଣ କରୁଛି, ବିନାଶ ପାଉଛି ଏବଂ ପୁଣି ନୂତନରୂପେ ଗଠିତ ହେଉଛି, ବହୁର ସମାବେଶରେ ଏଇ ଯେଉଁ ସ୍ତୂପ ଗଢ଼ିଉଠେ, ପୁଣି ତତ୍‌କ୍ଷଣାତ୍ ମିଳାଇଯାଏ, ଏଇ ଯେଉଁସବୁ ସତ୍ତା ଯେଉଁମାନଙ୍କର ଧାରଣା ସେମାନେ ସଚେତନ ଶାଶ୍ୱତ ବ୍ୟଷ୍ଟିରୂପ କିନ୍ତୁ ବସ୍ତୁତଃ ସେମାନେ ଗୋଟିଏ ନିଃଶ୍ୱାସ ପରି ନଶ୍ୱର, ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ସେଇ ଗୋଟିଏ ଧରଣର, ଯାହା ବି ପାର୍ଥକ୍ୟ ଥାଉ ନା କାହିଁକି, ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ଚିରଦିନ ପୁନଃପୁନଃ ପ୍ରକାଶ କରି ଚାଲିଛନ୍ତି ସେଇ ଏକହିଁ ପ୍ରକାରର ସବୁ କାମନା, ସେଇ ଏକହିଁ ପ୍ରକାରର ସବୁ ପ୍ରେରଣା, ଏକହିଁ ପ୍ରକାରର ତୃଷ୍ଣା, ସେଇ ଏକହିଁ ପ୍ରକାରର ସବୁ ଅଜ୍ଞାନାଚ୍ଛନ୍ନ ପ୍ରମାଦ ।

ତେବେ, ସମୟ ସମୟରେ ବ୍ୟକ୍ତିବିଶେଷ ମଧ୍ୟରେ ତୋର ପରାଜ୍ୟୋତିଃ ଦୀପ୍ତ ହୋଇଉଠେ, ତାକୁ ଆଶ୍ରୟ କରି ଜଗତରେ ବିକୀର୍ଣ୍ଣ ହୁଏ, ସେତେବେଳେ କିଛି ବୁଦ୍ଧି, କିଛି ଜ୍ଞାନ, କିଛି ନିଃସ୍ୱାର୍ଥ ନିଷ୍ଠା, ବୀରତ୍ୱ ଓ କାରୁଣ୍ୟ ବହୁ ହୃଦୟରେ ପ୍ରବେଶ କରେ, ମସ୍ତିଷ୍କର ରୂପାନ୍ତର ଘଟାଏ, ଜୀବନର ଦୁଃଖମୟ ନିର୍ମମ ଚକ୍ରରେ ଅନ୍ଧ ଅଜ୍ଞାନତାବଶତଃ ଯେଉଁମାନେ ଆବଦ୍ଧ ସେଥିରୁ କେତେକଙ୍କୁ ମୁକ୍ତ କରିଦିଏ ।

କିନ୍ତୁ ନାଗରିକ ଜୀବନ, ତଥାକଥିତ ସଭ୍ୟତା ମନୁଷ୍ୟକୁ ଆଜି ଯେଉଁ ନିଦାରୁଣ ମତିଭ୍ରମ ଭିତରେ ବୁଡ଼ାଇ ରଖିଛି ସେଥିରୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଉଦ୍ଧାର କରିବାକୁ ହେଲେ ଏ ଦିଗରେ ଅତୀତରେ ଯାହାସବୁ ହୋଇଛି ତାହାଠାରୁ କେତେ ମହତ୍ତର ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ, କେତେ ଉତ୍ତୁଙ୍ଗ ମହିମା ଓ ଜ୍ୟୋତିଃର ଆବଶ୍ୟକ ନ ହେବ ! ଏଇସବୁ ଇଚ୍ଛାକୁ ତା'ର ସ୍ୱାର୍ଥାନ୍ୱେଷୀ, ତୁଚ୍ଛ, ନିର୍ବୋଧ ଆତ୍ମତୃପ୍ତିର ତୀବ୍ର ଯୁଦ୍ଧରୁ ଫେରାଇ ଆଣିବାକୁ, ଯେଉଁ ଉତ୍ତାଳ ବିକ୍ଷୋଭରାଜି ତା'ର ମାୟାଦ୍ୟୁତିର ପଛରେ ମୃତ୍ୟୁକୁ ଲୁଚାଇ ରଖିଛି ସେଥିରୁ ସେସବୁକୁ ମୁକ୍ତ କରି ତୋର ସର୍ବଜୟୀ ସୁସଙ୍ଗତି, ସ୍ୱଚ୍ଛନ୍ଦ ଆଡ଼କୁ ଫେରାଇ ଆଣିବାକୁ ଆହୁରି କେଡ଼େ ଭୟଙ୍କର ଏବଂ ତହିଁ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ କେଡ଼େ ଦିବ୍ୟମଧୁର ଶକ୍ତିର ଆବଶ୍ୟକ ନ ହେବ !

ହେ ଭଗବାନ୍, ଶାଶ୍ୱତ ପ୍ରଭୁ, ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଆଲୋକିତ କର, ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ପରିଚାଳିତ କର, ତୋ ଦିବ୍ୟବିଧାନର ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଏବଂ ତୋ ଦିବ୍ୟକର୍ମର ସିଦ୍ଧି ନିମନ୍ତେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ପଥ ଦେଖାଅ ।

ନୀରବରେ ମୁଁ ତୋର ପୂଜା କରେ, ଭକ୍ତିସମାହିତ ଚିତ୍ତରେ ମୁଁ ତୋତେ ଶୁଣିବା ପାଇଁ ପ୍ରତୀକ୍ଷା କରିଛି ।

ଫେବ୍ରୁଆରି ୨, ୧୯୧୪

ହେ ଭଗବାନ୍, ମୁଁ ହେବାକୁ ଚାହେଁ ଏପରି ଜୀବନ୍ତ ପ୍ରେମ, ଯେଉଁଥିରେ କି ସମସ୍ତ ନିଃସଙ୍ଗତା ଭରି ଉଠିବ, ସମସ୍ତ ବ୍ୟଥା ଶାନ୍ତ ହୋଇଯିବ ।

ହେ ପ୍ରଭୁ, ଆକୁଳ କଣ୍ଠରେ ତୋତେ ମୁଁ ଡାକୁଛି : ମୋତେ ଏପରି ଏକ ଜ୍ୱଳନ୍ତ ଅଗ୍ନିକୁଣ୍ଡରେ ପରିଣତ କର ଯେଉଁଥିରେ ସମସ୍ତ ବେଦନା ପୋଡ଼ି ଭସ୍ମ ହୋଇଯିବ ଏବଂ ତାହା ଯେପରି ରୂପାନ୍ତରିତ ହୋଇ ଉଠିବ ସକଳ ହୃଦୟପରିପ୍ଲାବୀ ଉଲ୍ଲାସମୟ ଜ୍ୟୋତିଃର ଧାରାରେ !...

ମୋର ପ୍ରାର୍ଥନା ପୂରଣ କର : ମୋତେ ରୂପାନ୍ତରିତ କର ଶୁଦ୍ଧ ପ୍ରେମ ଓ ସୀମାହୀନ କରୁଣାର ଦୀପ୍ତ ଅଗ୍ନିକୁଣ୍ଡରେ ।

ଫେବ୍ରୁଆରି ୫, ୧୯୧୪

ସେଇ ଗୋଟିଏ ଅଭୀପ୍ସାର କଥା ଛଡ଼ା ଆଉ କ'ଣ କହିବି ? ଭାଗବତ ପ୍ରେମର ବିଧାନ, ତୋ ସମ୍ପର୍କରେ ଆମେ ଯାହା ଧାରଣା କରିପାରୁ ତାହାର ନିର୍ମଳତମ ପ୍ରକାଶ ଯେପରି ପୃଥିବୀ ଉପରେ କ୍ରମେ ଅଧିକତର ମୂର୍ତ୍ତ ହୋଇଉଠୁ ଓ ସକଳ ଅଜ୍ଞାନ ଅନ୍ଧକାର ଉପରେ ବିଜୟୀ ହେଉ । ଆମେ ଯେପରି ସେଇ ପ୍ରେମମୟ, ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟ ଶକ୍ତିର ଏକନିଷ୍ଠ ସେବକ ହୋଇଉଠୁ ଆହୁରି ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ, ତାହାରି ମଧ୍ୟରେ, ତାକୁହିଁ ଆଶ୍ରୟ କରି ଯେପରି ଜୀବନଯାପନ କରୁ, ଏକମାତ୍ର ସେଇ ବସ୍ତୁ ଯେପରି ଆମ ଭିତରେ ଜୀବନ୍ତ ଓ ସକ୍ରିୟ ହୋଇଉଠେ ।

ହେ ପ୍ରଭୁ, ଆମ ଜୀବନର ଏକଚ୍ଛତ୍ର ଅଧୀଶ୍ୱର ହୋଇଉଠ, ତୋତେ ଦେଖିବା ପଥରେ, ତୋ ସଙ୍ଗେ ନିରନ୍ତର ମିଳିତ ହେବା ପଥରେ ଯେଉଁ ଅନ୍ଧକାର ଆମ ପାଇଁ ନାନା ବାଧା ସୃଷ୍ଟି କରୁଛି ତାକୁ ଦୂର କରିଦେ ।

ସକଳ ଅଜ୍ଞାନତାରୁ ଆମକୁ ମୁକ୍ତ କର, ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ନିଜଠାରୁ ମୁକ୍ତ କର ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଯାହାଫଳରେ ତୋର ପରମ ମହିମମୟ ପ୍ରକାଶର ଦ୍ୱାରକୁ ଆମ୍ଭେମାନେ ପୂରା ଉନ୍ମୁକ୍ତ କରି ଧରି ପାରିବୁ ।

ଫେବ୍ରୁଆରି ୭, ୧୯୧୪

ତୋ ସଙ୍ଗରେ ଯେ ସର୍ବତୋଭାବେ ଏକୀଭୂତ, ଫଳରେ କୌଣସି ବିଶେଷ ପରିସ୍ଥିତିରେ ସବୁଠୁଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପରେ ଯାହା ତୋତେ ପ୍ରକାଶ କରେ ସେ ସମ୍ପର୍କରେ ଯେ ନିରନ୍ତର ସଚେତନ, ତା' ପାଇଁ କୌଣସି ବାହ୍ୟ ନିୟମର ପ୍ରୟୋଜନ ନାହିଁ । ଜୀବନଯାତ୍ରାର ବିଧିଗୁଡ଼ିକ ମୋଟ ଉପରେ କାର୍ଯ୍ୟୋଦ୍ଧାରର ଉପାୟ ମାତ୍ର; ତାହାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଯେଉଁମାନେ ତୋତେ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ, ସେମାନଙ୍କ ଅଜ୍ଞାନତାକୁ ଯଥାସମ୍ଭବ ହ୍ରାସ କରିବା, ତୋ ସଙ୍ଗେ ଯେଉଁମାନଙ୍କର ସଂଯୋଗ ଅସ୍ଥାୟୀ ସେମାନଙ୍କର ଅନ୍ଧ ଓ ଅନ୍ଧକାରାଚ୍ଛନ୍ନ ମୁହୂର୍ତ୍ତଗୁଡ଼ିକୁ ଯଥାସମ୍ଭବ ଶୋଧନ କରିବା ।

ନିଜ ପାଇଁ ନିୟମ ବାନ୍ଧିବା ଏବଂ ସେ ନିୟମକୁ ଯଥାସମ୍ଭବ ବ୍ୟାପକ ଅର୍ଥାତ୍ ସହଜନମ୍ୟ କରିବା ଭଲ; ତେବେ ସେସବୁକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ହେବ କେବଳ କୃତ୍ରିମ ଆଲୋକରୂପେ, ବ୍ୟବହାର କରିବାକୁ ହେବ କେବଳ ସେତିକିବେଳେ ଯେତେବେଳେ ତୋ ସଙ୍ଗରେ ସଂଯୋଗର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ସ୍ୱାଭାବିକ ଆଲୋକର ଅଭାବ ଘଟିଛି । ତା'ଛଡ଼ା ଏହିସବୁ ନିୟମର ପୁନଃପୁନଃ ସଂସ୍କାର ଏକାନ୍ତ ପ୍ରୟୋଜନ; କାରଣ ସେଗୁଡ଼ିକ କେବଳ ବର୍ତ୍ତମାନର ଜ୍ଞାନକୁ ପ୍ରକାଶ କରି ପାରନ୍ତି; ଜ୍ଞାନର ବୃଦ୍ଧି ଓ ଉନ୍ନତି ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ସେଗୁଡ଼ିକର ପୁଷ୍ଟି ହେବା ମଧ୍ୟ ସୁନିଶ୍ଚିତ ।

ସେଇଥିପାଇଁ ଯେଉଁମାନେ ମୋ ନିକଟକୁ ଆସନ୍ତି, ମୁଁ ଯେତେବେଳେ ଭାବେ ସେମାନଙ୍କ ସମ୍ପର୍କରେ କି ଭାବ ରଖିବା ଉଚିତ, ଯାହାଫଳରେ କି କେବଳ ଯେଉଁଥିରେ ସେମାନଙ୍କର କ୍ଷତି ହେବ ସେଥିରୁ ବିରତ ହେବା ନୁହେଁ ବରଂ ଯେଉଁଥିରେ ସେମାନଙ୍କର ପରମ ମଙ୍ଗଳ ହେବ ତା'ର ଚେଷ୍ଟା କରିହେବ ଅର୍ଥାତ୍ ଯାହାଦ୍ୱାରା ସେମାନେ ସେହି ପରମ ଆବିଷ୍କାର, ସେମାନଙ୍କ ଅନ୍ତରରେ ତୋତେ ଆବିଷ୍କାର କରିପାରନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ପୂର୍ଣ୍ଣଭାବେ ସାହାଯ୍ୟ କରିହେବ, ସେତେବେଳେ ମୁଁ ଦେଖେ ଯେ ଏପରି କୌଣସି ନିୟମ ନାହିଁ – ତାହା ଯେତେ ବୃହତ୍ ଓ ନମନୀୟ ହେଉନା କାହିଁକି – ଯାହାକି ତୋ ବିଧାନ ସଙ୍ଗେ ନିଜକୁ ମିଳାଇ ନେଇ ପାରିବ । ଏକମାତ୍ର ଯଥାର୍ଥ ଉପାୟ ହେଲା ସର୍ବଦା ତୋ ସଙ୍ଗରେ ସଂଯୁକ୍ତ ରହିବା, ଯାହାଫଳରେ କି ଏ ବିଷୟରେ ଯାହା ବି ସମାଧାନ ଆସୁ ନା କାହିଁକି, ଅବସ୍ଥାର ଅସୀମ ବୈଚିତ୍ର୍ୟ ସଙ୍ଗେ ତାହା ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂଗତି ରଖିପାରିବ ।

ଫେବ୍ରୁଆରି ୮, ୧୯୧୪

ହେ ଭଗବାନ୍, ପ୍ରେମର ମଧୁର ପ୍ରଭୁ, ଅନ୍ଧକାରର ଗର୍ଭ ଭିତରୁ ତୁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ତୋଳି ଧର, ଯେପରି ଆମ୍ଭେମାନେ ସଚେତନ ହୋଇ ଜାଗ୍ରତ୍ ହୋଇଉଠିବୁ, ବେଦନା ଭିତରୁ ତୁ ଆମକୁ ମୁକ୍ତ କର ଯେପରି ତୋର ଶାଶ୍ୱତ ଶାନ୍ତି ମଧ୍ୟରେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ସଂଯୋଗ ହୁଏ । ପ୍ରତି ପ୍ରଭାତରେ ମୋର ଅଭୀପ୍ସା ଗଭୀର ଅନୁରାଗ ସହ ଉଠିଚାଲେ ତୋ ଆଡ଼କୁ, ମୋର ଏହି ମିନତି, ମୋର ସମଗ୍ର ସତ୍ତା ଯେପରି ତୋର ଜ୍ଞାନରେ ଜାଗ୍ରତ୍ ହୋଇଉଠେ, କେବଳ ତୋ ଦ୍ୱାରା, ତୋ ମଧ୍ୟରେ ଏବଂ ତୋହରି ପାଇଁ ଜୀବନଧାରଣ କରେ; ମୋର ଏହି ପ୍ରାର୍ଥନା କ୍ରମେ ଅଧିକରୁ ଅଧିକତର ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ତୋ ସଙ୍ଗେ ଏକାତ୍ମ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ବାକ୍ୟ ଓ କର୍ମରେ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ ଯେଉଁ 'ତୁ', ଅନ୍ୟ କିଛି ନ ହୋଇ ମୁଁ ଯେପରି ତାହାହିଁ ହୋଇଉଠେ । ଆଉ ମିନତି କରେ, ଯେଉଁମାନେ ଆମ ନିକଟକୁ ଆସନ୍ତି, ଯେଉଁମାନଙ୍କର ଆମ ସଙ୍ଗେ ସମ୍ବନ୍ଧ ହୋଇଛି, ସେମାନେ ଯେପରି ତୋର ଦିବ୍ୟସାନ୍ନିଧ୍ୟର, ତୋର ଅପ୍ରତିହତ ବିଧାନର ପୂର୍ଣ୍ଣଜ୍ଞାନ ନେଇ ଜାଗ୍ରତ୍ ହୁଅନ୍ତି, ଏବଂ ଏହାଦ୍ୱାରା ନିଶ୍ଚିତରୂପେ ସେମାନେ ଯେପରି ରୂପାନ୍ତରିତ ହୁଅନ୍ତି । ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଛି, ପୃଥିବୀର ସକଳ ମାନବ ସେମାନଙ୍କର କଠୋର ଦୁଃଖଭୋଗ ସତ୍ତ୍ୱେ ବି ଯେପରି ସେହି ଦୁଃଖଭୋଗ ମଧ୍ୟରେ ଅନୁଭବ କରନ୍ତି ତୋର ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟ ଆଗମନୀର ପରମ ସାନ୍ତ୍ୱନା, ତୋର ପ୍ରେମ, ତୋର ଶାନ୍ତିର ଅପରୂପ ସ୍ୱସ୍ତି । ପ୍ରାର୍ଥନା କରେ, ସକଳ ପଦାର୍ଥ ଯେପରି ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଭରିଉଠନ୍ତି ତୋର ପରମ ଶକ୍ତିରେ, କ୍ରମେ ଯେପରି ହ୍ରାସ ପାଏ ଅନ୍ଧ ଅଜ୍ଞାନର ବାଧାସବୁ ଏବଂ ସକଳ ତମିସ୍ରା ଜୟ କରି ତୁ ଯେପରି ଏଇ ବେଦନାମୟ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱସଂକୁଳ ଜଗତକୁ ସମଗ୍ରଭାବେ ସବୁଦିନ ପାଇଁ ରୂପାନ୍ତରିତ କରିପାରୁ ଶାନ୍ତି ଓ ସମନ୍ୱୟର ଜଗତରେ ।

ତୋର ଦିବ୍ୟବିଧାନ ଏହି ଭାବରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହେଉ ।

ଫେବ୍ରୁଆରି ୯, ୧୯୧୪

ହେ ଭଗବାନ୍, ତୋତେ ଯେ ଯେଉଁ ନାମ ଦେଉ ନା କାହିଁକି, ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଯେଉଁମାନେ ଏକ ଚରମ ସତ୍ୟ ପାଇଁ ପିପାସିତ, ସେମାନେ ତୋତେହିଁ ପରମ ଆଗ୍ରହ ସହିତ ଖୋଜନ୍ତି । ଏପରିକି ଯେଉଁମାନେ ତୋଠାରୁ ବହୁଦୂରକୁ ଚାଲିଯାଇଛନ୍ତି

ବୋଲି ମନେହୁଏ, ଯେଉଁମାନେ କେବଳ ସର୍ବଦା ନିଜକୁ ନେଇ ବ୍ୟସ୍ତ, ସେମାନେ ମଧ୍ୟ କ'ଣ ଇନ୍ଦ୍ରିୟାନୁଭୂତି ଭିତରେ ଖୋଜୁ ନାହାନ୍ତି ଗୋଟିଏ ଚରମ ସତ୍ୟ, ତୃପ୍ତିର ଏକ ଚରମ ସତ୍ୟ, ଏବଂ ତାହା ଯେତେ ନିରର୍ଥକ ହେଉ ନା କାହିଁକି, ସେଇ ସନ୍ଧାନହିଁ ଦିନେ ସେମାନଙ୍କୁ ତୋ ଆଡ଼କୁ ନେଇଯିବ ନାହିଁକି ? ତୁ ସକଳ ବସ୍ତୁର ମର୍ମସ୍ଥଳରେ, ହୃଦ୍‌ଦେଶରେ ଏତେ ବେଶୀ ଭାବରେ ରହିଛୁ ଯେ ଘୋର ଅହଙ୍କାର ମଧ୍ୟ ତୋର କଲ୍ୟାଣରୁ ଅଭୀପ୍‌ସାରେ ରୂପାନ୍ତରିତ ହୁଏ... କିନ୍ତୁ ଏକମାତ୍ର ଯେଉଁ ବସ୍ତୁ ଭୟର କାରଣ ଏବଂ ବର୍ଜନୀୟ, ତା' ହେଉଛି ନିଶ୍ଚେତନାର ଜଡ଼ତ୍ୱ ଓ ଅଜ୍ଞାନର ଅନ୍ଧ ଗୁରୁଭାର । ସେ ଅବସ୍ଥା ହେଉଛି ଯେଉଁ ଅନନ୍ତ ସୋପାନଶ୍ରେଣୀ ତୋ ଦିଗରେ ଚାଲିଯାଇଛି ତାହାର ନିମ୍ନତମ ସୋପାନ । ତୋର ସକଳ ପ୍ରୟାସ ହେଲା ପଦାର୍ଥକୁ ଏଇ ଆଦି ତମିସ୍ରାର ଗର୍ଭରୁ ତୋଳିଧାରିବା ଯାହାଦ୍ୱାରା ସେ ଚେତନା ମଧ୍ୟରେ ଜନ୍ମଗ୍ରହଣ କରିପାରେ । ପ୍ରାଣାବେଗ ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚେତନାଠାରୁ ଶ୍ରେୟଃ । ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ତେଣୁ ନିରନ୍ତର ଆଗେଇ ଚାଲିବାକୁ ହେବ ନିଶ୍ଚେତନାର ଏଇ ବିଶ୍ୱବ୍ୟାପୀ ଦୃଢ଼ ଭିତ୍ତିକୁ ଜୟ କରିବା ପାଇଁ – ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ଆଧାରକୁ ଯନ୍ତ୍ରରୂପେ ଗଢ଼ିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ତାହାକୁ ଧୀରେ ଧୀରେ ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟ ଚେତନାରେ ରୂପାନ୍ତରିତ କରିବାକୁ ହେବ ।

ହେ ଭଗବାନ୍ ! ପ୍ରେମର ମଧୁର ସ୍ୱାମି, ସକଳଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ତୋତେ ଏତେ ଜୀବନ୍ତ, ଏତେ ସଚେତନ ଭାବେ ମୁଁ ଦେଖେ, ଅସୀମ ଭକ୍ତି ନେଇ ମୁଁ ତୋର ପୂଜା କରେ ।

ଫେବ୍ରୁଆରି ୧୦, ୧୯୧୪

ହେ ଭଗବାନ୍, ହୃଦୟରେ ଶାନ୍ତି, ମନରେ ଜ୍ୟୋତିଃ ସହ ଆମ୍ଭେମାନେ ଅନ୍ତରରେ ତୋତେ ଏତେ ଜୀବନ୍ତ ଭାବେ ଅନୁଭବ କରୁ ଯେ ପ୍ରଶାନ୍ତ ଚିତ୍ତରେ ଆମେ ଘଟଣାବଳୀକୁ ଅପେକ୍ଷା କରୁ, ଏହା ଜାଣି ଯେ ତୋର ପଥ ସର୍ବତ୍ର ବିଦ୍ୟମାନ, କାରଣ ସେ ମଧ୍ୟ ଆମ ଅନ୍ତରରେ ରହିଛି; ସକଳ ଅବସ୍ଥା ମଧ୍ୟରେ ବି ଆମେ ତୋ ବାଣୀର ହୋଇପାରୁ ବିଘୋଷକ ଓ ହୋଇପାରୁ ତୋର କର୍ମର ସେବକ ।

ପ୍ରଶାନ୍ତ ଓ ବିଶୁଦ୍ଧ ଭକ୍ତି ସହ ଆମେ ତୋତେ ପ୍ରଣାମ କରୁଛୁ; ତୋତେହିଁ ଆମ ସତ୍ତାର ଏକମାତ୍ର ସଦ୍‌ବସ୍ତୁ ବୋଲି ବରଣ କରୁଛୁ ।

ଫେବ୍ରୁଆରି ୧୧, ୧୯୧୪

ଯେଉଁ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଆମେ ନିତ୍ୟନୈମିତ୍ତିକ ବୋଧର ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ଉଠିଯାଉ, ଯେଉଁ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ଚେତନାକୁ ତୋ ପରାଚେତନା ସଙ୍ଗେ ଏକ କରି ଧରୁ, ଯେଉଁ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଆମେ ସେଇ ଚେତନା ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରୁ ଯାହାକୁ ପରମ ଜ୍ଞାନ ଛଡ଼ା ଅନ୍ୟ କିଛି ବୋଲି ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ, ସେଇ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଆମର କ'ଣ କରିବା ଉଚିତ ଓ କ'ଣ ନ କରିବା ଉଚିତ ସେ ବିଷୟରେ ଅଥବା ଯେଉଁସବୁ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ସ୍ଥିର କରିବାକୁ ହେବ ସେ ବିଷୟରେ ସମସ୍ତ ସମସ୍ୟା ସହଜ ହୋଇଯାଏ ଏପରିକି ଅକିଞ୍ଚିତ୍କର ବୋଧହୁଏ ।

ଶାଶ୍ୱତ କର୍ମର ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଯେଉଁ ବସ୍ତୁ ଏକମାତ୍ର ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ, ତା' ହେଲା ତୋ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସଚେତ ହେବା, ତୋ ସଙ୍ଗେ ଏକୀଭୂତ ହେବା ଏବଂ ନିରନ୍ତର ସେହି ସଚେତନ ଏକାତ୍ମବୋଧକୁ ଧରି ରଖିବା । କିନ୍ତୁ ଆମର ସ୍ଥୂଳ ଶରୀର ଯାହାକି ପୃଥିବୀରେ ତୋର ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିର ଗୋଟିଏ ଧାରା, ତା'ର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବ୍ୟବହାର କ'ଣ, ଏଇ ଜ୍ଞାନ ଲାଭ କରିବାକୁ ହେଲେ ଏହି ଶରୀର ଉପରେ ଦୃଷ୍ଟିପାତ କରିବାହିଁ ଯଥେଷ୍ଟ — କାରଣ, ଯେତେବେଳେ ତୁହିଁ କେବଳ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଜାଗ୍ରତ୍ ସେତେବେଳେ ନିଃସନ୍ଦେହରେ ଜାଣିହେବ କେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଏହା ସର୍ବୋତ୍ତମ ଭାବରେ କରିପାରେ, କେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟ ଏହାର ସକଳ ଶକ୍ତିକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ବିନିଯୋଗ କରିପାରେ ।

ଏହି କର୍ମବିଶେଷ, ଏହି ଏକାନ୍ତ ଆପେକ୍ଷିକ ପ୍ରୟୋଗ ପ୍ରତି କୌଣସି ବିଶେଷ ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ନ ଦେଇ, ଆମେ ବିନା ବାଧାରେ ମନ ଭିତରେ କୌଣସି ତର୍କବିତର୍କ ନ କରି ଏପରିସବୁ ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ପହଞ୍ଚି ପାରୁ ଯାହା ବାହ୍ୟ ଚେତନା ନିକଟରେ ବୋଧହୁଏ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦୁଃସାହସିକ ଓ ଭୀଷଣ ବିପଜ୍ଜନକ ବୋଲି ।

କିନ୍ତୁ ଯେଉଁମାନେ ତୋର ଶାଶ୍ୱତ ଶିଖରରୁ ଦେଖନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ପକ୍ଷରେ ଏହିସବୁ ବସ୍ତୁ କେତେ ସହଜ ହୋଇଉଠେ !

ହେ ପ୍ରଭୁ ! ଆନନ୍ଦ ଓ ଆସ୍ଥାରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଭକ୍ତି ନେଇ ତୋତେ ପ୍ରଣାମ କରୁଛି । ସକଳ ଜୀବଙ୍କ ଉପରେ ଯେପରି ତୋର ଦିବ୍ୟ ପ୍ରେମର ପରମାଶାନ୍ତି ଉତରି ଆସେ ।

ଫେବ୍ରୁଆରି ୧୨, ୧୯୧୪

ଯେତେବେଳେ ତୋର ପରମ ଚେତନାରେ ସଚେତନ ହୋଇ ପାର୍ଥିବ ପରିସ୍ଥିତିସବୁ ପର୍ଯ୍ୟାଲୋଚନା କରୁ ସେତେବେଳେ ସେଗୁଡ଼ିକର ନିତାନ୍ତ ଆପେକ୍ଷିକତା ଆମର ହୃଦୟଙ୍ଗମ ହୁଏ, ଏବଂ ଆମେ କହୁ : ''ଏ କାର୍ଯ୍ୟ କର ବା ସେ କାର୍ଯ୍ୟ କର, ପରିଣାମରେ କାହାର କିଛି ବିଶେଷ ମୂଲ୍ୟ ନାହିଁ; ତଥାପି ଗୋଟାଏ ବିଶେଷ ଧାରାରେ କାର୍ଯ୍ୟ କଲେ ଗୋଟାଏ ବିଶେଷ ଗୁଣ ବା ବୃତ୍ତିର ସର୍ବୋତ୍ତମ ବ୍ୟବହାର ହୁଏ । ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟ, ତା' ଯାହା ହେଉ ନା କାହିଁକି, ଏପରିକି ଆପାତ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଏକାନ୍ତ ପରସ୍ପରବିରୋଧୀ ହେଲେ ମଧ୍ୟ, ତାହା ତୋର ଦିବ୍ୟବିଧାନର ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ହୋଇ ପାରେ ସେହି ପରିମାଣରେ ଯେଉଁ ପରିମାଣରେ ସେଗୁଡ଼ିକ ସେହି ବିଧାନର ଚେତନାରେ ଅଭିଷିକ୍ତ; ଏ ବିଧାନ ବ୍ୟବହାରିକ ପ୍ରୟୋଗର ବିଧି ନୁହେଁ, ତାହାକୁ ସାଧାରଣ ମାନୁଷୀ ଚେତନାର କୌଣସି ନିୟମ ବା ତତ୍ତ୍ୱରୂପେ ବାନ୍ଧି ଦିଆଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ, ବରଂ ତାହା ହେଲା ଆନ୍ତର ଭାବର ଏକ ବିଧାନ, ଏକ ଅବ୍ୟଭିଚାରୀ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ଚେତନାର ବିଧାନ, ଏହା ଏପରି କିଛି ଯାହାକୁ କୌଣସି ସୂତ୍ର ମଧ୍ୟରେ ବ୍ୟକ୍ତ କରାଯାଏ ନାହିଁ, ଯାହାକୁ ଜୀବନ ଓ ଆଚରଣ ଭିତରେ ମୂର୍ତ୍ତ କରାଯାଏ ।''

କିନ୍ତୁ ଯେଉଁ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଆମେ ଦୈନନ୍ଦିନ ସାଧାରଣ ଚେତନା ଭିତରକୁ ଓହ୍ଲାଇ ଆସୁ, ସେତେବେଳେ କୌଣସି ବିଷୟକୁ ତାଚ୍ଛଲ୍ୟ ସହକାରେ ଉଦାସୀନ ଭାବେ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ଅତି କ୍ଷୁଦ୍ର ଘଟଣା, ଅତି କ୍ଷୁଦ୍ର କର୍ମର ବି ବିଶେଷ ଗୁରୁତ୍ୱ ଅଛି, ସେସବୁକୁ ଗଭୀରଭାବେ ବିବେଚନା କରିବା ଉଚିତ ହେବ । ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଆମ୍ଭେମାନେ ସେହି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ସଚେଷ୍ଟ ହେବୁ ଯାହା ଶାଶ୍ୱତ ଚେତନା ସଙ୍ଗରେ ଆମ ଚେତନାକୁ ଏକୀଭୂତ କରିବାରେ ସହାୟତା କରେ ଓ ଯାହାକିଛି ଏହି ଏକତ୍ୱସାଧନ ଦିଗରେ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ସେସବୁକୁ ଯତ୍ନର ସହିତ ବର୍ଜନ କରିବୁ । ସେତେବେଳେହିଁ ଆମର ସମସ୍ତ ଆଚରଣବିଧି ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଃସ୍ୱାର୍ଥପରତା ଉପରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇ ତାହାର ପୂର୍ଣ୍ଣ ମୂଲ୍ୟ ଅର୍ଜନ କରିବ ।

ହୃଦୟରେ ଶାନ୍ତି, ମନରେ ଆଲୋକ ଏବଂ ମୋର ସମଗ୍ର ସତ୍ତାରେ ନିଶ୍ଚୟବୋଧରୁ ଜନ୍ମନେଇଛି ଯେଉଁ ଆଶା ସେସବୁକୁ ନେଇ ତୋତେ ପ୍ରଣାମ କରେ, ହେ ଭଗବାନ୍, ଶାଶ୍ୱତ ପ୍ରେମର ଅଧୀଶ୍ୱର ।

ତୁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ଅସ୍ତିତ୍ୱର କାରଣ ଏବଂ ଆମର ଗନ୍ତବ୍ୟ ଲକ୍ଷ୍ୟ ।

ଫେବ୍ରୁଆରି ୧୩, ୧୯୧୪

ତୀବ୍ର ଏକାଗ୍ରତାର ନୀରବତାରେ ମୋର ଚେତନାକୁ ତୋର ପରମ ଚେତନା ସଙ୍ଗେ ମିଳାଇ ଦେବାକୁ ଚାହେଁ, ତୋ ସଙ୍ଗେ ଏକ ହୋଇଯିବାକୁ ଚାହେଁ, ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ହେ ପରମ ଅଧୀଶ୍ୱର, ପ୍ରେମର ଦିବ୍ୟ ପ୍ରଭୁ, ଯେପରି ତୋର ବିଧାନ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ବୋଧଗମ୍ୟ ହୁଏ ଏବଂ ସୁସ୍ପଷ୍ଟ ହୁଏ ଏବଂ ଆମ୍ଭେମାନେ ଯେପରି କେବଳ ତାହାରି ପାଇଁ ଓ ତାହାକୁ ଧରି ଜୀବନ ଧାରଣ କରୁ ।

ଯେତେବେଳେ ମୋ ଚିନ୍ତା ତୋ ଅଭିମୁଖରେ ଉଡ଼ିଚାଲେ ଏବଂ ତୋ ସଙ୍ଗେ ମିଳିତ ହୁଏ, ସେହିସବୁ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ସବୁକିଛି କେତେ ସୁନ୍ଦର, କେତେ ମହାନ୍, କେତେ ସରଳ ଓ କେତେ ପ୍ରାଶାନ୍ତ ହୋଇ ଦେଖା ନ ଦିଏ ! ଯେଉଁ ଦିନଠାରୁ ଆମ୍ଭେମାନେ ଏହି ପରମ ଦିବ୍ୟଦୃଷ୍ଟିକୁ ନିରନ୍ତର ଧରି ରଖିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେବୁ ସେହି ଦିନଠାରୁ ଆମେ ସମସ୍ତ ବାଧାବିଘ୍ନର ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ, କୌଣସିପ୍ରକାରେ ଇତସ୍ତତଃ ନ ହୋଇ ଜୀବନପଥରେ ଆଗେଇ ଚାଲିବୁ ଲଘୁ ପଦବିକ୍ଷେପରେ ଅଥଚ ଦୃଢ଼ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ । ମୁଁ ମୋର ଅଭିଜ୍ଞତାରୁ ଜାଣିଛି ଯେଉଁ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଆମେ ତୋର ଦିବ୍ୟବିଧାନ ସମ୍ପର୍କରେ ସଚେତନ ହୋଇଉଠୁ ସେହି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ସମସ୍ତ ଦ୍ୱିଧା, ସମସ୍ତ ସନ୍ଦେହ ଦୂର ହୋଇଯାଏ; ଏବଂ ଯଦି ଆମେ ସମସ୍ତ ମାନୁଷୀ କର୍ମର ଏକାନ୍ତ ଆପେକ୍ଷିକତାକୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଦେଖିପାରୁ ସେହି ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଆମେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଭାବରେ ସଠିକ୍‌ରୂପେ ଜାଣିପାରୁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ଶରୀର ପକ୍ଷେ, ଆମର କର୍ମର ଉପାୟ ସମ୍ପର୍କରେ କେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟଟି ସବୁଠୁଁ କମ୍ ଆପେକ୍ଷିକ... ଏବଂ ସେତେବେଳେ ସମସ୍ତ ବାଧା ଯେପରି କୌଣସି ଅଦ୍ଭୁତ ଯାଦୁବଳରେ ଅଥଚ ପ୍ରକୃତରେ ଉଭେଇଯାଏ । ହେ ଭଗବାନ୍, ଆମର ସକଳ ପ୍ରୟାସ ଏହାପରେ ନିରନ୍ତର ଯେପରି ଅଧିକରୁ ଅଧିକତର ନିଷ୍ଠାର ସଙ୍ଗେ ଏହି ଅପରୂପ ସିଦ୍ଧି ଲାଭ କରିବା ସକାଶେ ଆଗେଇ ଚାଲେ ।

ହେ ପ୍ରଭୁ ! ସକଳ ହୃଦୟରେ ତୋର ନିଶ୍ଚୟତାର ଶାନ୍ତି ଜାଗ୍ରତ୍ ହେଉ ।

ଫେବ୍ରୁଆରି ୧୪, ୧୯୧୪

ଶାନ୍ତି, ଶାନ୍ତି ସମଗ୍ର ଜଗତ୍ ଉପରେ ଉତରି ଆସୁ ।

ସମସ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ ଯେପରି ସାଧାରଣ ଚେତନାର କବଳରୁ ରକ୍ଷା ପାଆନ୍ତୁ, ସ୍ଥୂଳ

ବସ୍ତୁର ଆସକ୍ତିରୁ ମୁକ୍ତ ହୁଅନ୍ତୁ । ସେମାନେ ଜାଗ୍ରତ୍ ହୁଅନ୍ତୁ ତୋର ଦିବ୍ୟସାନ୍ନିଧ୍ୟର ଜ୍ଞାନରେ, ତୋ ପରାଚେତନା ସହିତ ସେମାନଙ୍କ ଚେତନା ସଂଯୁକ୍ତ ହେଉ ଏବଂ ତା' ଫଳରେ ଯେଉଁ ବିପୁଳ ଶାନ୍ତି ଆସେ ତାହା ସେମାନେ ଆସ୍ୱାଦନ କରନ୍ତୁ ।

ହେ ପ୍ରଭୁ, ତୁ ଆମ ସତ୍ତାର ଏକଚ୍ଛତ୍ର ଅଧୀଶ୍ୱର । ତୋର ବିଧାନହିଁ ଆମର ବିଧାନ । ଆମର ସମସ୍ତ ଶକ୍ତି ଦେଇ ଆମେ ଅଭୀପ୍ସା କରୁ ତୋର ଶାଶ୍ୱତ ଚେତନା ସଙ୍ଗରେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ଚେତନାକୁ ମିଳାଇ ଦେବାକୁ ଯାହାଫଳରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ବସ୍ତୁରେ ଆମେ ତୋର ଦିବ୍ୟକର୍ମ ସମ୍ପନ୍ନ କରିପାରିବୁ ।

ହେ ଭଗବାନ୍, ଦୈନନ୍ଦିନ କ୍ଷୁଦ୍ର ଘଟଣାବଳୀର ଦୁଶ୍ଚିନ୍ତାରୁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ମୁକ୍ତ କର, ମୁକ୍ତ କର ସାଧାରଣ ସ୍ଥୂଳ ବାହ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟିରୁ । କୃପା କର ଯେପରି ଆଜିଠାରୁ ଆମ୍ଭେମାନେ ସବୁକିଛି ତୋରି ଚକ୍ଷୁରେହିଁ ଦେଖୁ ଓ ତୋରି ଇଚ୍ଛାରେ ଯେପରି କାର୍ଯ୍ୟ କରୁ । ତୋରି ଦିବ୍ୟପ୍ରେମର ଜୀବନ୍ତ ଶିଖାରୂପେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ରୂପାନ୍ତରିତ କର ।

ଶ୍ରଦ୍ଧାର ସହ, ଭକ୍ତିର ସହ, ସମଗ୍ର ସତ୍ତାର ଆନନ୍ଦମୟ ଉତ୍ସର୍ଗ ଭିତରେ ମୁଁ ନିଜକୁ ଅର୍ପଣ କରୁଛି, ଯେପରି ତୋର ବିଧାନ ସାର୍ଥକ ହୋଇଉଠୁ ।

ଶାନ୍ତି, ଶାନ୍ତି ଉତରି ଆସୁ ସମଗ୍ର ପୃଥିବୀ ଉପରେ...

ଫେବ୍ରୁଆରି ୧୫, ୧୯୧୪

ହେ ଭଗବାନ୍, ତୁହିଁ ଏକମାତ୍ର ସତ୍ୟ, ଜ୍ୟୋତିଃର ଜ୍ୟୋତିଃ, ଆମ ଜୀବନର ଜୀବନ, ଜଗତର ତ୍ରାଣକର୍ତ୍ତା ହେ ପରମ ପ୍ରେମ, ଏତିକି କର ଯେପରି ତୋର ନିରନ୍ତର ସାନ୍ନିଧ୍ୟ ସମ୍ପର୍କରେ ମୁଁ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ଜାଗ୍ରତ୍ ହୋଇଉଠେ । ମୋର ସକଳ କର୍ମ ତୋର ଦିବ୍ୟବିଧାନର ଅନୁଗତ ହେଉ, ତୋ ଇଚ୍ଛା ଓ ମୋ ଇଚ୍ଛା ମଧ୍ୟରେ ଯେପରି କୌଣସି ପାର୍ଥକ୍ୟ ନ ରହୁ । ମୋ ମନର ଏହି ଭ୍ରାନ୍ତିମୟ ଚେତନା, ତାହାର ଏହି ଅଳୀକ ଖିଆଲର ଜଗତ୍ ଭିତରୁ ମୋତେ ମୁକ୍ତ କର, ମୋର ଚେତନା ସେହି ଅଖଣ୍ଡ ପରମ ଚେତନା ସଙ୍ଗେ ଏକୀଭୂତ ହୋଇଯାଉ, କାରଣ ତୁହିଁ ସେଇ ପରମଚେତନା ।

ଲକ୍ଷ୍ୟରେ ପହଞ୍ଚିବା ପାଇଁ ମୋର ସଂକଳ୍ପକୁ ଦୃଢ଼ନିଷ୍ଠ କର, ସମସ୍ତ ଜଡ଼ତା, ସମସ୍ତ ଅବସାଦକୁ ଝାଡ଼ି ପକାଇ ଦେବା ଲାଗି ମୋତେ ଦିଅ ଦୃଢ଼ତା, ଶକ୍ତି ଓ ସାହସ ।

ହେ ଭଗବାନ୍, ମିନତି କରୁଛି ଯେପରି ମୋ ସତ୍ତାର ସବୁକିଛି ତୋ ସଙ୍ଗେ ଏକ

ହୋଇଯାଏ, ମୁଁ ଯେପରି ହୋଇଉଠେ ପ୍ରେମର ସେହି ଜ୍ୱଳନ୍ତ ଶିଖା ଯେ କି ତୋ ପ୍ରେମର ପରମ କ୍ରିୟା ପ୍ରତି ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ଜାଗ୍ରତ୍ ।

ଫେବ୍ରୁଆରି ୧୬, ୧୯୧୪

ହେ ପରମ, ହେ ଅଦ୍ୱିତୀୟ ସଦ୍‌ବସ୍ତୁ, ସତ୍ୟମୟ ଚେତନା, ଶାଶ୍ୱତ ଏକତ୍ୱ, ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ୟୋତିର ପରମା ଶାନ୍ତି, କେତେ ତୀବ୍ରତା ନେଇ ମୁଁ ଆସ୍ପୃହା ନ କରେ ଆଉ ସବୁକିଛିକୁ ବାଦ୍ ଦେଇ କେବଳ ତୋ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସଚେତ ହେବାକୁ, ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବସ୍ତୁ ନୁହେଁ କେବଳ ତୁ ଯାହା ତାହାହିଁ ହୋଇଉଠିବାକୁ । ଏହି ଅଳୀକ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ସବୁର ନିରନ୍ତର ଘୂର୍ଣ୍ଣି, ଏହି ବହୁଳତା, ଏହି ଜଟିଳତା, ଏହି ଅପରିସୀମ ଅଶୋଧନୀୟ ବିଶୃଙ୍ଖଳା, ଚିନ୍ତାର ବିରୋଧ, ପ୍ରେରଣାର ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ, କାମନାର ଯୁଦ୍ଧ, ମୋର ମନେହୁଏ ଯେପରି ଏହିସବୁ ଅଧିକରୁ ଅଧିକତର ଦୁଃଖଦାୟକ ହୋଇଉଠୁଛି । ଏହି ଉନ୍ମତ୍ତ ସାଗର ମଧ୍ୟରୁ ଆମକୁ ବାହାରି ଆସିବାକୁ ହେବ, ତୋର ପ୍ରଶାନ୍ତ ବେଳାଭୂମିର ପ୍ରସନ୍ନତା ମଧ୍ୟରେ ଛିଡ଼ାହେବାକୁ ହେବ । ଅପ୍ରତିହତ ସନ୍ତରଣକାରୀର ସାମର୍ଥ୍ୟ ମୋତେ ଦିଅ, ହେ ଭଗବାନ୍ । ମୁଁ ତୋତେ ଜୟ କରିବାକୁ ଚାହେଁ, ସେଥିପାଇଁ ଯେତେ ବି ଚେଷ୍ଟାର ପ୍ରୟୋଜନ ହେଉନା କାହିଁକି । ହେ ଭଗବାନ୍, ଅଜ୍ଞାନକୁ ବିପର୍ଯ୍ୟସ୍ତ କରିବାକୁ ହେବ, ମୋହକୁ ବିତାଡ଼ିତ କରିବାକୁ ହେବ, ଏହି ଶୋକପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତକୁ ତା'ର ବିଭୀଷିକାମୟ କାଳରାତ୍ରିର ଗର୍ଭରୁ ଉଦ୍ଧାର କରିବାକୁ ହେବ, ତା'ର ଦୁଃସ୍ୱପ୍ନର ଅବସାନ କରିବାକୁ ହେବ, ପରିଶେଷରେ ତୁ ଯେ ଏକମାତ୍ର ସତ୍ୟ ଏଇ ଚେତନାରେ ତାହା ଯେପରି ଜାଗ୍ରତ୍ ହୁଏ ।

ହେ ଅବ୍ୟୟ ଶାନ୍ତି, ମନୁଷ୍ୟକୁ ଅଜ୍ଞାନରୁ ମୁକ୍ତ କର, ତୋର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ, ବିଶୁଦ୍ଧ ଜ୍ୟୋତିଃ ସର୍ବତ୍ର ତା'ର ରାଜ୍ୟ ବିସ୍ତାର କରୁ ।

ଫେବ୍ରୁଆରି ୧୭, ୧୯୧୪

ହେ ପ୍ରଭୁ, କି ତୀବ୍ର ଆବେଗ ସହ ମୋର ଅଭୀପ୍‌ସା ତୋ ଆଡ଼କୁ ଉଠି ଚାଲିଛି । ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କର ତୋ ଦିବ୍ୟ ବିଧାନର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଚେତନା, ପ୍ରଦାନ କର ତୋ ଦିବ୍ୟ ସଂକଳ୍ପର ନିରବଚ୍ଛିନ୍ନ ବୋଧ, ଯେପରିକି ତୋର ସିଦ୍ଧାନ୍ତହିଁ ହୋଇଉଠେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର

ସିଦ୍ଧାନ୍ତ, ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ଜୀବନ ଯେପରି କେବଳ ତୋରି ସେବାରେହିଁ ନିବେଦିତ ହୁଏ, ଏବଂ ତାହା ଯେପରି ହୋଇଉଠେ ତୋ ପ୍ରେରଣାର ଯଥାସମ୍ଭବ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ।

ହେ ଭଗବାନ୍, ସକଳ ଅନ୍ଧକାର, ସକଳ ଅନ୍ଧତା ଦୂର କର, ପ୍ରତ୍ୟେକେ ଯେପରି ଲାଭ କରନ୍ତି ତୋର ପ୍ରଶାନ୍ତ ନିଃସଂଶୟତା ଯାହାର ଉତ୍ସ ହେଲା ତୋର ଦିବ୍ୟ ଜ୍ୟୋତିଃ ପ୍ରକାଶ ।

ଫେବ୍ରୁଆରି ୧୯, ୧୯୧୪

ଭଗବାନ୍, ନିରନ୍ତର ମୋ ଚିନ୍ତା ଭିତରେ ତୁ ବିରାଜିତ ହୁଅ । ଏହାର ଅର୍ଥ ନୁହେଁ ଯେ ଏ ଜିନିଷ ମୁଁ ତୋଠାରୁ ଦାବି କରୁଛି, ମୁଁ ଜାଣେ ତୋର ସାନ୍ନିଧ୍ୟ ନିରନ୍ତର ଏବଂ ସର୍ବାଧୀଶ ହୋଇ ରହିଛି, ମୁଁ ଜାଣେ ଆମେ ଯାହା ଦେଖୁ ଏବଂ ଯାହା ଆମର ଦୃଷ୍ଟିକୁ ଏଡ଼ାଇ ଯାଏ, ତାହା ସେଇପରି ହୋଇଛି କାରଣ ସର୍ବତ୍ର ରହିଛି ତୋର ଅପରୂପ ହସ୍ତସ୍ପର୍ଶ, ପ୍ରେମର ଦିବ୍ୟବିଧାନ,– ତଥାପି ମୁଁ ଏହା କହୁଛି, ପୁଣିଥରେ କହୁଛି, ମିନତି କରୁଛି ଏଇଥିପାଇଁ ଯେ ଯେପରିକି ମୁଁ ଏହା ଭୁଲି ନ ଯାଏ ଓ ଅବହେଳା ନ କରେ ।

ହେ ପ୍ରଭୁ, ମୁଁ ହେବାକୁ ଚାହେଁ ତୋର ଜୀବନ୍ତ ଦିବ୍ୟପ୍ରେମ ଏପରି ପରିପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ଯେଉଁଥିରେ ସକଳ ବସ୍ତୁ ରୂପାନ୍ତରିତ ହେବ ଓ ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟ ହୋଇଉଠିବ, ଯେଉଁଥିରେ ସମସ୍ତଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଜାଗିଉଠିବ ଶାନ୍ତି ଓ ଉଦାର ତୃପ୍ତି ।

ହେ ଭଗବାନ୍, ହୋଇଉଠେ ଯେପରି ତୋର ଦିବ୍ୟଦୃଷ୍ଟିସଂପନ୍ନ ବିଶୁଦ୍ଧ ପ୍ରେମ, ତାହାହିଁ ହେବାକୁ ଚାହେଁ ସର୍ବଦା ଓ ସର୍ବତ୍ର ।...

ଫେବ୍ରୁଆରି ୨୦, ୧୯୧୪

ଏକମାତ୍ର ଯେଉଁ ବସ୍ତୁ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ, ଏକମାତ୍ର ବସ୍ତୁ ଯାହାର ମୂଲ୍ୟ ଅଛି, ତାହା ହେଲା ଅଧିକରୁ ଅଧିକତର ଭାବେ ତୋ ସଙ୍ଗେ ଏକ ହୋଇଯିବାକୁ ସଂକଳ୍ପ କରିବା, ତୋ ପରାଚେତନା ସଙ୍ଗେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ଚେତନାକୁ ଯୁକ୍ତ କରିବା, ତୋର ଐଶୀ ବିଧାନ, ତୋର ପ୍ରେମପୂର୍ଣ୍ଣ ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତିର ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପ୍ରଶାନ୍ତ, ସ୍ଥିର, ନିଃସ୍ୱାର୍ଥପର ଓ ସମର୍ଥ ସେବକ ହୋଇଉଠିବା ।

ହେ ଭଗବାନ୍, ମୋତେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଃସ୍ୱାର୍ଥତାର ସେହି ଶାନ୍ତି ପ୍ରଦାନ କର ଯାହା ତୋର ସାନ୍ନିଧ୍ୟକୁ ସଫଳ କରେ, ତୋର ହସ୍ତସ୍ପର୍ଶକୁ ସାର୍ଥକ କରେ – ସେହି ଶାନ୍ତି ଯାହା ସକଳ ଦୁଃସଂକଳ୍ପ, ସକଳ ଅନ୍ଧକାର ଉପରେ ନିତ୍ୟ ବିଜୟୀ ।

ହେ ଭଗବାନ୍, ମୋର ଏକାନ୍ତ ବିନୀତ ପ୍ରାର୍ଥନା ଏହି ଯେ କର୍ତ୍ତବ୍ୟପାଳନର ଉପଯୁକ୍ତ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଯେପରି ମୁଁ ଲାଭ କରେ, ଜ୍ଞାନରେ ହେଉ ବା ଅଜ୍ଞାନରେ ହେଉ ମୋ ଭିତରେ କୌଣସି କିଛି ଯେପରି ତୋର ପୁଣ୍ୟବ୍ରତର ସେବାରେ ଅବହେଳା ନ କରେ ବା ଅବିଶ୍ୱାସୀ ନ ହୋଇପଡ଼େ ।

ହେ ଭଗବାନ୍, ନୀରବ ଭକ୍ତି ସହ ମୁଁ ତୋତେ ପ୍ରଣାମ କରୁଛି ।

ଫେବ୍ରୁଆରି ୨୧, ୧୯୧୪

ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନ, ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ମୁହୂର୍ତ୍ତ ହେଉ ଏକ ନୂତନ ଓ ପୂର୍ଣ୍ଣତର ଉତ୍ସର୍ଗ ପାଇଁ ସୁଯୋଗ । ସେ ଉତ୍ସର୍ଗ ଯେପରି ନ ହୁଏ ଉତ୍ତେଜନାମୟ, ଚାଞ୍ଚଲ୍ୟପୂର୍ଣ୍ଣ, ତାହା ଯେପରି ନ ହୁଏ ଅତ୍ୟୁଗ୍ର, କର୍ମମୋହରେ ଅଭିଭୂତ । ବରଂ ତା' ହୋଇଉଠୁ ଗଭୀର ଓ ନୀରବ ଯାହାର ବାହ୍ୟ ପ୍ରକାଶ ଅନାବଶ୍ୟକ, କିନ୍ତୁ ତାହା ପ୍ରବେଶ କରୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ କାର୍ଯ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ଏବଂ ସେସବୁକୁ ରୂପାନ୍ତରିତ କରୁ । ଆମର ମନ ଏକାନ୍ତ ଶାନ୍ତ ହୋଇ ତୋ ମଧ୍ୟରେ ସର୍ବଦା ଲିପ୍ତ ରହୁ ଏବଂ ସେହି ବିଶୁଦ୍ଧ ଶିଖରରୁ ସେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କରୁ ବାସ୍ତବତାର ଯଥାର୍ଥ ରୂପ, ସେ ଦେଖୁ ଚଞ୍ଚଳ ନଶ୍ୱର ବାହ୍ୟରୂପର ପଶ୍ଚାତ୍‌ରେ କିପରି ରହିଛି ଅଦ୍ୱିତୀୟ ଶାଶ୍ୱତ ସଦ୍‌ବସ୍ତୁ ।

ହେ ଭଗବାନ୍, ମୋର ହୃଦୟ ସମସ୍ତ ବେଦନା ଓ ବିକ୍ଷୋଭରୁ ମୁକ୍ତ, ଶାନ୍ତ ଓ ଦୃଢ଼, ପ୍ରତ୍ୟେକ ବସ୍ତୁରେ ତୋତେହିଁ ଦେଖେ । ବାହ୍ୟକର୍ମ ଯାହା ହେଉନା କାହିଁକି, ଭବିଷ୍ୟତ୍ ତା'ର ଗର୍ଭରେ ଆମ ପାଇଁ ଯେଉଁ ପରିସ୍ଥିତି ବି ରଖିଥାଉ ନା କାହିଁକି, ମୁଁ ଜାଣେ ଏକମାତ୍ର ତୁହିଁ ବିଦ୍ୟମାନ, ତୋର ସନାତନ ନିତ୍ୟତା ନେଇ ତୁହିଁ ଏକମାତ୍ର ସତ୍ୟ, ଏବଂ ତୋ ମଧ୍ୟରେ ଆମ୍ଭେମାନେ ରହିଛୁ ।

ସମସ୍ତ ପୃଥିବୀ ଉପରେ ତୋର ଶାନ୍ତି ବିରାଜିତ ହେଉ ।

ଫେବ୍ରୁଆରି ୨୨, ୧୯୧୪

ଶୈଶବରେ, ଯେତେବେଳେ ମୋର ବୟସ ତେର ବର୍ଷ ହୋଇଥିଲା, ପ୍ରାୟ ଏକ ବର୍ଷ ଧରି ପ୍ରତିଦିନ ରାତ୍ରିରେ ମୁଁ ବିଛଣା ଧରିବା ମାତ୍ରେ ମୋର ମନେହେଉଥିଲା ମୁଁ ଯେପରି ମୋ ଶରୀରରୁ ବାହାରି ଆସି ସିଧା ଉପରକୁ ଉଠିଯାଉଛି, ଘର ଓ ସହରକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ବହୁ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ଉଠିଯାଉଛି । ସେତେବେଳେ ଦେଖୁଥିଲି ମୁଁ ପିନ୍ଧିଛି ମୋଠାରୁ ଆହୁରି ଲମ୍ବ ଗୋଟିଏ ଅପୂର୍ବସୁନ୍ଦର ସୁନାର ପୋଷାକ । ଯେତେ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ଉଠୁଥିଲି, ଏହି ପୋଷାକଟି ବି ସେତିକି ଦୀର୍ଘ ହୋଇ ଯାଉଥିଲା ଏବଂ ସମଗ୍ର ସହରଟି ଉପରେ ଏକ ବୃହତ୍ ଆଚ୍ଛାଦନ ରଚନା କରି ମୋର ଚତୁଃପାର୍ଶ୍ୱରେ ତାହା ବୃତ୍ତାକାରରେ ପ୍ରସାରିତ ହୋଇଯାଉଥିଲା । ତା'ପରେ ମୁଁ ଦେଖୁଥିଲି ଚତୁର୍ଦିଗରୁ ଲୋକମାନେ ଆସୁଛନ୍ତି – ଆବାଳବୃଦ୍ଧବନିତା, ଅସୁସ୍ଥ ଓ ଅସୁଖୀ ବହୁ ଲୋକ । ସେମାନେ ସେଇ ପ୍ରସାରିତ ପରିଚ୍ଛଦ ତଳେ ସମବେତ ହୋଇ ସେମାନଙ୍କ ଦୁଃଖଦୁର୍ଦ୍ଦଶା ଓ ବେଦନାର କଥା ଜଣାଇ ସାହାଯ୍ୟ ଭିକ୍ଷା କରୁଥିଲେ । ପ୍ରତ୍ୟୁତ୍ତରରେ ସେହି ନମନୀୟ ଓ ଜୀବନ୍ତ ପୋଷାକଟି ଦୀର୍ଘ ହୋଇ ସେମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ପ୍ରସାରିତ ହୋଇଯାଉଥିଲା ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ସ୍ପର୍ଶ କରିବା ମାତ୍ରେ ସେମାନେ ସାନ୍ତ୍ୱନା ପାଉଥିଲେ, ସୁସ୍ଥ ହୋଇଉଠୁଥିଲେ ଏବଂ ପୂର୍ବାପେକ୍ଷା ଅଧିକତର ସୁଖୀ ଓ ସବଳ ହୋଇ ସେମାନଙ୍କ ଶରୀର ମଧ୍ୟରେ ପୁନଃ ପ୍ରବେଶ କରୁଥିଲେ ।

ମୋ ପାଇଁ ଏହାଠାରୁ ଅଧିକ ସୁନ୍ଦର ଅଧିକ ଆନନ୍ଦର ବିଷୟ ଆଉ କିଛି ନ ଥିଲା । ରାତ୍ରିର ଏହି କର୍ମଟି – ଯାହା ମୋର ଯଥାର୍ଥ ଜୀବନସ୍ୱରୂପ ଥିଲା – ତୁଳନାରେ ଦିନର ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟ ଶୁଷ୍କ, ନୀରସ ଓ ନିଷ୍ପ୍ରାଣ ମନେ ହେଉଥିଲା । ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ଉଠିଚାଲିବା ସମୟରେ ମୋର ବାମପାର୍ଶ୍ୱରେ ପ୍ରାୟତଃ ଜଣେ ନୀରବ, ନିର୍ବିଚଳ ବୃଦ୍ଧଙ୍କୁ ଦେଖିବାକୁ ପାଉଥିଲି, ଯେ ତାଙ୍କର ଶୁଭେଚ୍ଛା ଓ ସ୍ନେହ ନେଇ ମୋ ଆଡ଼କୁ ଦୃଷ୍ଟିପାତ କରୁଥିଲେ, ତାଙ୍କର ଉପସ୍ଥିତି ମୋତେ ଖୁବ୍ ଉତ୍ସାହ ଦେଉଥିଲା । ଗାଢ଼ ବାଇଗଣୀ ରଙ୍ଗର ଦୀର୍ଘ ପୋଷାକ ପରିହିତ ଏହି ବୃଦ୍ଧ ଥିଲେ – ଲୋକେ ଯାହାଙ୍କୁ କୁହନ୍ତି – ଦୁଃଖର ମାନୁଷୀ ବିଗ୍ରହ, ଏହା ମୁଁ ଅନେକ ପରେ ଜାଣିଲି ।

ସେଇ ଗଭୀର ଉପଲବ୍ଧି, ସେଇ ଅନିର୍ବଚନୀୟ ସତ୍ୟ ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋ ଚିନ୍ତାକ୍ଷେତ୍ରରେ ଅନ୍ୟ ଧରଣର ରୂପ ନେଇଛି, ତାହା ମୁଁ ଏଇ ଭାବରେ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିପାରେ :

ଦିବସ ଓ ରାତ୍ରିରେ ଅନେକ ଥର ମନେ ହେଉଥିଲା ମୁଁ, ଅର୍ଥାତ୍ ମୋର ସମସ୍ତ ଚେତନା ମୋର ହୃଦୟରେ କେନ୍ଦ୍ରୀଭୂତ ହୋଇଛି, ହୃଦୟ ଯେପରି ଆଉ ବାହ୍ୟ ଦେହଯନ୍ତ୍ର

ମାତ୍ର ନୁହେଁ, ଏପରିକି କୌଣସି ଅନୁଭୂତି ମାତ୍ର ନୁହେଁ, ସେ ହୋଇଉଠିଛି ଦିବ୍ୟପ୍ରେମ, ନୈର୍ବ୍ୟକ୍ତିକ ଓ ଶାଶ୍ୱତ । ଏଇ ପରମପ୍ରେମରେ ପରିଣତ ହୋଇ ମୁଁ ଅନୁଭବ କରେ ସମଗ୍ର ପୃଥିବୀର, ସର୍ବବସ୍ତୁର ହୃତ୍‌କେନ୍ଦ୍ରରେ ମୁଁ ରହିଛି, ସେଇ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ମୋର ମନେହୁଏ ଯେପରି ମୋର ବିସ୍ତୃତ ବାହୁ ଦୁଇଟି ନିରନ୍ତର ପ୍ରସାରିତ ହୋଇଚାଲିଛି, ବିଶ୍ୱଠାରୁ ବିଶାଳତର ମୋର ବକ୍ଷରେ ସକଳ ଜୀବଙ୍କୁ ସଂହତ, ଶ୍ରେଣୀବଦ୍ଧ ଓ ନିମଜ୍ଜିତ କରି ଅସୀମ ସ୍ନେହରେ ଘେରିରଖିଛି... ବାକ୍ୟସବୁ ଦୁର୍ବଳ ଓ ଅକ୍ଷମ, ହେ ଦିବ୍ୟପ୍ରଭୁ, ବୁଦ୍ଧିର ଭାଷାନ୍ତର ବରାବର ଶିଶୁର ଚପଳତା ମାତ୍ର... କିନ୍ତୁ ମୋର ଆସ୍ପୃହା ନିରନ୍ତର ତୋ ଆଡ଼କୁ ଚାଲିଛି । ବସ୍ତୁତଃ ତୋତେ ପ୍ରକଟ କରିବା ପାଇଁ ମୋର ଏହି ଦେହ, ଏହି ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଧାରରେ ଯେ ରହିଛି, ସେ ତ ତୁ, ଏକମାତ୍ର ତୁ ।

ସମସ୍ତ ଜୀବ ଯେପରି ତୋର ଜ୍ଞାନଦୀପ୍ତିର ଶାନ୍ତିରେ ସୁଖୀ ହୁଅନ୍ତୁ ।

ଫେବ୍ରୁଆରି ୨୩, ୧୯୧୪

ହେ ଭଗବାନ୍, କୃପା କର, ଆମ୍ଭେମାନେ ଯେପରି ତୋର ଦିବ୍ୟବିଧାନ ସମ୍ପର୍କରେ କ୍ରମେ ଅଧିକତର ସଚେତ ହୋଇଉଠୁ, ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବସ୍ତୁ ମଧ୍ୟରେ ତା'ର ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିକୁ ସହଜତର କରିବା ପାଇଁ ସେହି ଦିବ୍ୟବିଧାନ ସଙ୍ଗେ ଆମେ ଯେପରି ଏକ ହୋଇଯାଉ ।

ଭଗବାନ୍, ମୋର ଇତସ୍ତତଃ ବିକ୍ଷିପ୍ତ ଚିନ୍ତାରାଶି ଯେପରି ମୋର ଶାସନାଧୀନ ହୁଅନ୍ତି, ମୁଁ ଯେପରି ଏକମାତ୍ର ତୋ ମଧ୍ୟରେ ବାସ କରେ, କେବଳ ତୋରି ମଧ୍ୟଦେଇ ଜୀବନକୁ ଯେପରି ଉପଲବ୍ଧ କରେ; ଜଡ଼ହିଁ ସତ୍ୟ, ଏ ଭ୍ରାନ୍ତି ଯେପରି ଦୂର ହୋଇଯାଉ ଏବଂ ତାହା ସ୍ଥାନରେ ଦେଖାଦେଉ ଏପରି ବୋଧ ଯାହାକି ତୋର ଶାଶ୍ୱତ ସତ୍ୟ ସଙ୍ଗେ ଅଧିକତର ସାମଞ୍ଜସ୍ୟ ରକ୍ଷା କରିବ ।

ତୋ ଦିବ୍ୟପ୍ରେମ ମଧ୍ୟରେ ମୁଁ ଯେପରି ନିରନ୍ତର ବାସ କରେ, ଯେଉଁଥିରେ ସେହି ଦିବ୍ୟପ୍ରେମ ମୋ ମଧ୍ୟରେ ବାସ କରିବ ଏବଂ ମୋତେହିଁ ଧରି ରହିବ ।

କୃପା କର, ମୁଁ ଯେପରି ତୋର ଯଥାର୍ଥ ଉପଯୋଗୀ ଦିବ୍ୟଦୃଷ୍ଟିସମ୍ପନ୍ନ ଏକ ସହକର୍ମୀ ହୋଇଉଠେ, ମୋ ଭିତରେ ସବୁକିଛି ଯେପରି ତୋ ଆବିର୍ଭାବର ପୂର୍ଣ୍ଣତାରେ ସହାୟତା କରେ ।

ମୁଁ ଜାଣେ ମୋର କେତେ ତ୍ରୁଟି ଅଛି, କେତେ ବାଧାବିଘ୍ନ ରହିଛି, ଯେଉଁଠି ମୁଁ ଅଙ୍କ

ତାହା ଅନୁଭବ କରେ, କିନ୍ତୁ ତୋ ଉପରେ ମୁଁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆସ୍ଥା ରଖିଛି, ତୋତେ ପ୍ରଣାମ କରୁଛି ନୀରବ ଭକ୍ତିର ସହ ।

ଫେବ୍ରୁଆରି ୨୫-୨୬, ୧୯୧୪

ଯେ ତୋର ଯଥାଯୋଗ୍ୟ ସେବା କରିବାକୁ ଚାହେଁ, ତାହାର କୌଣସି ବସ୍ତୁରେ ଆସକ୍ତି ରହିଲେ ଚଳିବ ନାହିଁ, ଏପରିକି ଯେଉଁସବୁ କର୍ମ ଦ୍ୱାରା ସେ ଅଧିକତର ସଚେତନ ଭାବେ ତୋ ସହ ଯୁକ୍ତ ହୋଇପାରେ ସେସବୁ କର୍ମ ଉପରେ ମଧ୍ୟ ନୁହେଁ । କିନ୍ତୁ ଯଦି ଘଟଣାଚକ୍ର ଏପରି ହୁଏ ଯେ ଜଡ଼ ବସ୍ତୁସବୁ ଜୀବନରେ ସାଧାରଣ ଆବଶ୍ୟକତାଠାରୁ ବେଶୀ ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ଲାଭ କରନ୍ତି, ତା'ହେଲେ ସେସବୁ ମଧ୍ୟରେ ଆମ୍ଭେମାନେ ଯେପରି ବୁଡ଼ି ନ ଯାଉ ତାହା ଦେଖିବାକୁ ହେବ, ହୃଦୟର ଗଭୀରରେ ତୋର ସାନ୍ନିଧ୍ୟକୁ ସୁସ୍ପଷ୍ଟ ରଖିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ନିରନ୍ତର ସେହି ଅନାବିଳ ଶାନ୍ତି ମଧ୍ୟରେ ବାସ କରିବାକୁ ହେବ ଯାହା କୌଣସି କିଛି ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ବିକ୍ଷୁବ୍ଧ ହୁଏ ନାହିଁ ।...

ଭଗବାନ୍, ସର୍ବତ୍ର କେବଳ ତୋତେହିଁ ଦେଖି ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟ ଯଦି କରାଯାଏ ! ଏହିଭାବେ ସମ୍ପନ୍ନ କାର୍ଯ୍ୟର ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ଯଦି ଉଠି ଯାଇହୁଏ, ସେ ସମ୍ପର୍କରେ କୌଣସି ଦାବି ନ ରଖି ଯାହାକି ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ସଂସାର-କାରାଗାରରେ ଆବଦ୍ଧ କରେ ଏବଂ ଉତ୍ତରଣ ପଥରେ ଭାରସ୍ୱରୂପ ହୁଏ !

ଭଗବାନ୍, ତୋ ନିକଟରେ ମୋ ସତ୍ତାର ଏହି ଉତ୍ସର୍ଗ ଯେପରି ହୁଏ ଅଖଣ୍ଡ ଓ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଫଳପ୍ରସୂ ।

ଶ୍ରଦ୍ଧା ଓ ପ୍ରେମରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଭକ୍ତି ନେଇ ତୋ ନିକଟରେ ପ୍ରଣତ ହେଉଛି, ହେ ଅନିର୍ବଚନୀୟ ସତ୍ୟ, ହେ ଅଚିନ୍ତନୀୟ ବାସ୍ତବତା !

ଫେବ୍ରୁଆରି ୨୭, ୧୯୧୪

ହେ ଭଗବାନ୍, ତୋ ନିକଟରେ ଯେଉଁମାନଙ୍କ ଜୀବନ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ନିବେଦିତ, ସେମାନେ ଯେଉଁ ଅନନ୍ତ ସୁଖ ଭୋଗ କରନ୍ତି, ତାହାର ଆସ୍ୱାଦ ମୁଁ ପୂର୍ବରୁ ପାଇଛି । ଏହା

କୌଣସି ବାହ୍ୟ ପରିସ୍ଥିତି ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ ନାହିଁ, ଏହା ନିର୍ଭର କରେ ସତ୍ତାର ନିଜ ଅବସ୍ଥା ଉପରେ, ତା'ର ନ୍ୟୂନାଧିକ ଜ୍ଞାନବିକାଶ ଉପରେ । ତୋ ଦିବ୍ୟବିଧାନ ନିକଟରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଉତ୍ସର୍ଗ ବାହ୍ୟ ଅବସ୍ଥା ଓ ଘଟଣାବଳୀ ମଧ୍ୟରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଅବଶ୍ୟହିଁ ଆଣେ, କିନ୍ତୁ ଏହାର ଅର୍ଥ ନୁହେଁ ଯେ ସେଇ ଅବସ୍ଥାରାଶିହିଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଉତ୍ସର୍ଗକୁ ନେଇଆସେ ବା ତାହାକୁ ପ୍ରକାଶ କରେ । ମୁଁ କହିବାକୁ ଚାହେଁ, ବିଶେଷ କୌଣସି ଅବସ୍ଥା ମଧ୍ୟରେ ଯେ ତୋର ଦିବ୍ୟବିଧାନ ପ୍ରକାଶ ପାଏ ତା' ନୁହେଁ, ସେ ଅବସ୍ଥା ସକଳଙ୍କ ପକ୍ଷେ ସମାନ । ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ ପାଇଁ ଏହି ପ୍ରକାଶ ପୃଥକ୍, ପ୍ରତ୍ୟେକର ପ୍ରବୃତ୍ତି ଅନୁସାରେ ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ଥୂଳ ଜୀବନରେ ସେହି ସମୟ ପାଇଁ ତା' ଉପରେ ଯେଉଁ କର୍ମଭାର ନ୍ୟସ୍ତ ଥାଏ ତା'ର ପ୍ରୟୋଜନ ଅନୁସାରେ ।

କିନ୍ତୁ ଯାହା ଅପରିବର୍ତ୍ତନୀୟ ଓ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ତା' ହେଲା ସେଇ ପ୍ରସନ୍ନ ଶାନ୍ତି, ସେହି ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟ ଅକ୍ଷୟ ଅନାବିଳ ସ୍ଥିରତା ଯାହାକୁ କେବଳ ସେଇମାନେହିଁ ଲାଭ କରନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ତୋ ନିକଟରେ ନିଜକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ଉତ୍ସର୍ଗ କରିଦେଇଛନ୍ତି ଏବଂ ଯେଉଁମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ଅନ୍ଧକାର, ଅଜ୍ଞାନ, କୌଣସି ଅହଂଗତ ଆସକ୍ତି ବା ଅସଦିଚ୍ଛା ଆଉ ନାହିଁ ।

ହେ ପ୍ରଭୁ, ବିଶ୍ୱରେ ସମସ୍ତେ ଯେପରି ଏହି ଦିବ୍ୟଶକ୍ତି ପ୍ରତି ଜାଗ୍ରତ୍ ହୁଅନ୍ତି ।

ମାର୍ଚ୍ଚ ୧, ୧୯୧୪

ନିଜ ଭିତରେହିଁ ସକଳ ବାଧା, ନିଜ ଭିତରେହିଁ ସକଳ ବିଘ୍ନ, ନିଜ ଭିତରେହିଁ ସକଳ ଅନ୍ଧକାର ଓ ଅଜ୍ଞାନ । ଯଦି ଆମକୁ ସାରା ପୃଥିବୀ ବି ଭ୍ରମଣ କରିବାକୁ ହୁଏ, କୌଣସି ନିର୍ଜନ ସ୍ଥାନରେ ଯଦି ଆମେ ନିଜକୁ ନିମଜ୍ଜିତ କରିଦେଉ, ଯଦି ସମସ୍ତ ପୁରାତନ ଅଭ୍ୟାସକୁ ଭାଙ୍ଗିଦେଉ, କଠୋର ତପସ୍ୱୀର ଜୀବନ ଯାପନ କରୁ ତଥାପି ଯଦି କୌଣସି ମାୟାର ବନ୍ଧନ ଆମର ଚେତନାକୁ ତୋର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଚେତନାଠାରୁ ଦୂରରେ ପଛକୁ ଟାଣିଧରେ, ଯଦି କୌଣସି ଅହଂଗତ ଆସକ୍ତି ତୋ ଦିବ୍ୟପ୍ରେମ ସହ ଅଖଣ୍ଡ ସଂଯୋଗରୁ ଆମକୁ ବଞ୍ଚିତ କରେ, ତେବେ ବାହ୍ୟ ଅବସ୍ଥା ଯା ହେଉ ନା କାହିଁକି, ଆମ୍ଭେମାନେ କେବେହେଲେ ତୋ ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇପାରିବୁ ନାହିଁ । କ'ଣ ଏପରି କିଛି ଅବସ୍ଥା ଅଛି ଯାହାକି କମ୍ ଅନୁକୂଳ ବା ବେଶୀ ଅନୁକୂଳ ? ମୋର ଏ ବିଷୟରେ ସନ୍ଦେହ ହୁଏ । କୌଣସି ଅବସ୍ଥା ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଯେଉଁ ଶିକ୍ଷା ଦିଏ, ସେଥିରେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଲାଭ ହୁଏ କି ନାହିଁ ତାହା

ନିର୍ଭର କରେ ସେଇ ଅବସ୍ଥା ସମ୍ପର୍କରେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଯେଉଁ ଧାରଣା ଥାଏ ତାହା ଉପରେ ।

ହେ ପ୍ରଭୁ, ମିନତି କରୁଛି, ଯେଉଁ ଉପାଦାନର ସମଷ୍ଟି ନେଇ ଏହି ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱଟି ଗଠିତ ତାହା ସମ୍ପର୍କରେ ଯେପରି ମୋର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ଞାନ ଓ ପୂର୍ଣ୍ଣ କର୍ତ୍ତୃତ୍ୱ ରହେ, ଫଳରେ ମୁଁ ଯେପରି ମୋ ନିଜଠାରୁ ମୁକ୍ତ ହୁଏ ଓ ଏକମାତ୍ର ତୁହିଁ ଯେପରି ଏହି ବହୁବିଧ ଉପାଦାନ ମଧ୍ୟରେ ବାସ କରୁ ଏବଂ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁ ।

ଭଗବାନ୍, ପ୍ରେମ ମଧ୍ୟରେ, ପ୍ରେମ ସହାୟତାରେ, ପ୍ରେମ ନିମନ୍ତେ ତୋର ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱତମ ପ୍ରକାଶ ସଙ୍ଗରେ ଅଚ୍ଛେଦ୍ୟଭାବେ ସଂଯୁକ୍ତ ହୋଇ ଯେପରି ବାସ କରିପାରେ...

ନିରନ୍ତର ଆହୁରି ଜ୍ୟୋତିଃ, ଆହୁରି ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ, ଆହୁରି ସତ୍ୟ !

ମାର୍ଚ୍ଚ ୩, ୧୯୧୪

ମୋର ଯାତ୍ରାର ଦିନ ଯେତେ ନିକଟ ହୋଇଆସୁଛି, ମୁଁ ସେତେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛି ଏକ ଶାନ୍ତ ସମାହିତ ଚେତନା ମଧ୍ୟରେ । ଯେଉଁସବୁ ସହସ୍ର ତୁଚ୍ଛ ବସ୍ତୁ ମୋତେ ଘେରି ରହିଛନ୍ତି, ଏତେ ବର୍ଷ ଧରି ଯେଉଁଗୁଡ଼ିକ ମୋର ବିଶ୍ୱସ୍ତ ବନ୍ଧୁ ପରି କାର୍ଯ୍ୟ କରିଛନ୍ତି, ମୁଁ ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଖୁଛି ସ୍ନେହଗମ୍ଭୀର ଦୃଷ୍ଟି ନେଇ । ବାହାରୁ ଆମ ଜୀବନକୁ ସେମାନେ ଯେଉଁ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଆଣିଦେଇଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ସେମାନଙ୍କୁ ମୁଁ କୃତଜ୍ଞତା ଜଣାଉଛି । ସେମାନଙ୍କ ଭାଗ୍ୟରେ ଯଦି ଥାଏ, ଦୀର୍ଘକାଳ ପାଇଁ ହେଉ ବା ଅଳ୍ପକାଳ ପାଇଁ ହେଉ ସେମାନେ ଯଦି ଅନ୍ୟ ହାତରେ ପଡ଼ନ୍ତି, ତେବେ ମୋର ଏହି ପ୍ରାର୍ଥନା ଯେ ସେମାନେ ସେଇ ହାତରୁ ଯେପରି କୋମଳ ବ୍ୟବହାର ପାଆନ୍ତି; ତୋର ଦିବ୍ୟପ୍ରେମ, ହେ ଭଗବାନ୍, ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ତୋଳିଧରିଛି ଅଜ୍ଞାନ ଅନ୍ଧକାରର ବିଶୃଙ୍ଖଳା ଭିତରୁ ସେମାନେ ଯେପରି ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରାପ୍ୟ ସମ୍ମାନ ପାଆନ୍ତି ।

ତା'ପରେ ମୁଁ ଭବିଷ୍ୟତ୍ ଆଡ଼କୁ ଦୃଷ୍ଟିପାତ କରେ, ମୋର ଦୃଷ୍ଟି ଆହୁରି ଗମ୍ଭୀର ହୋଇଉଠେ । ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ଭାଗ୍ୟରେ ସେ କ'ଣ ରଖିଛି ତା' ମୁଁ ଜାଣେ ନାହିଁ, ଜାଣିବାକୁ ମଧ୍ୟ ଔତ୍ସୁକ୍ୟ ନାହିଁ । ବାହ୍ୟ ଅବସ୍ଥାର ଆଦୌ କୌଣସି ମୂଲ୍ୟ ନାହିଁ । ମୋର ଏକମାତ୍ର ଇଚ୍ଛା, ଏହା ଯେପରି ହୁଏ ଏକ ନୂତନ ଆନ୍ତର ଯୁଗର ପ୍ରାରମ୍ଭ, ଯେତେବେଳେ ସ୍ଥୂଳବସ୍ତୁ ପ୍ରତି ଆମ୍ଭେମାନେ ଅଧିକ ଅନାସକ୍ତ ହୋଇ ତୋର ଦିବ୍ୟବିଧାନ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଅଧିକତର

ସଚେତନ ହୋଇପାରିବୁ, ତା'ର ପ୍ରକାଶ ନିମନ୍ତେ ଅଧିକତର ଅନନ୍ୟମୁଖୀ ହୋଇ ନିଜକୁ ଉତ୍ସର୍ଗ କରିଦେଇ ପାରିବୁ । ଏ ଯୁଗ ନେଇଆସେ ଯେପରି ମହତ୍ତର ଜ୍ୟୋତିଃ, ମହତ୍ତର ପ୍ରେମ ଓ ତୋ ବ୍ରତ ପାଇଁ ପୂର୍ଣ୍ଣତର ନିଷ୍ଠା ।

ହେ ପ୍ରଭୁ, ନୀରବ ଭକ୍ତି ସହ ତୋତେ ଧ୍ୟାନ କରୁଛି ।

ମାର୍ଚ୍ଚ ୪, ୧୯୧୪

ଏଇ ଶେଷ ଥର, ହୁଏତ ଅନେକ ଦିନ ପାଇଁ, ତୋ ସାନ୍ନିଧ୍ୟରେ ଅଭିଷିକ୍ତ ଏଇ ନିସ୍ତବ୍ଧ କକ୍ଷରେ, ଏଇ ଟେବୁଲ ପାଖରେ ବସି ମୁଁ ଲେଖୁଛି । ଆଗାମୀ ତିନି ଦିନ ଧରି ହୁଏତ ମୁଁ ଆଉ ଲେଖି ପାରିବି ନାହିଁ ।... ଅନ୍ତର୍ମୁଖୀ ଏକାଗ୍ରତା ନେଇ ଏଇ ପୃଷ୍ଠା ଉପରେ ମୁଁ ଯେତେବେଳେ ଧ୍ୟାନ ଦେଉଛି, ପଛ ଆଡ଼କୁ ପୃଷ୍ଠା ଓଲଟାଇ ଚାଲିଲେ ଦେଖୁଛି ତା' ଯେପରି କ୍ରମଶଃ ଲୀନ ହୋଇଯାଉଛି ଅତୀତର ସ୍ୱପ୍ନ ଭିତରେ; ଅନ୍ୟ ଦିଗରେ ଏହି ଅଲେଖା ଧଳା ପୃଷ୍ଠାଟି ଉପରେ ଦୃଷ୍ଟି ଦେଲେ ଦେଖୁଛି ତାହା ଯଦିଓ ଶୂନ୍ୟ, କିନ୍ତୁ ଭବିଷ୍ୟତର ସ୍ୱପ୍ନସମ୍ଭାବନାରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ... ତା' ହେଲେ ବି ତାହା କେଡ଼େ କ୍ଷୁଦ୍ର, କେଡ଼େ ପିଲାଳିଆ ଓ ମୂଲ୍ୟହୀନ ଦେଖା ନ ଯାଏ ଯେତେବେଳେ ତା'କୁ ଦେଖେ ତୋର ଆନନ୍ତ୍ୟର ଆଲୋକରେ । ଏକମାତ୍ର ପ୍ରୟୋଜନୀୟ ବସ୍ତୁ ହେଲା ପ୍ରେମ ଓ ଆନନ୍ଦ ସହ ତୋର ଦିବ୍ୟ ବିଧାନ ମାନି ଚଳିବା ।

ହେ ଭଗବାନ୍, ଆମର ପ୍ରତି ଅଙ୍ଗ, ଆମ ଭିତରର ସବୁକିଛି ଯେପରି ତୋର ଆରାଧନା କରେ, ତୋର ସେବା କରେ ।

ବିଶ୍ୱ ଯେପରି ଲାଭ କରେ ତୋର ଶାନ୍ତି ।

ଜେନେଭା ମାର୍ଚ୍ଚ ୬, ୧୯୧୪

ସେମାନଙ୍କ ଦୁଃଖରେ ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ପ୍ରକୃତରେ ଦୁଃଖ ପାଇଲି, ସେତେବେଳେ ସେଇ ଦୁଃଖନିରାକରଣର ଚେଷ୍ଟାରେ ତୋର ଅଭିମୁଖୀ ହେଲି ସମସ୍ତ ଶାନ୍ତି ଓ ଆନନ୍ଦର ଉତ୍ସ ତୋର ଦିବ୍ୟପ୍ରେମରୁ ସାମାନ୍ୟ କିଛି ତା' ମଧ୍ୟରେ ଢାଳି ଦେବାକୁ । ଦୁଃଖ କଷ୍ଟରୁ ଆମେ ପଳାଇଯିବୁ ନାହିଁ ନିଶ୍ଚୟ, କିନ୍ତୁ ତା' ବୋଲି ତାହାକୁ ଯେ ଭଲ ପାଇବୁ ବା

ପୋଷଣ କରିବୁ, ତା' ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ନୁହେଁ, ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଜାଣିବାକୁ ହେବ କି ଭାବରେ ତା'ର ଗଭୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରିବାକୁ ହୁଏ ଓ ତାହାକୁ ଅବଲମ୍ବନ କରି କି ଭାବରେ ଶାଶ୍ୱତ ଚେତନାର ଦ୍ୱାର ଉନ୍ମୁକ୍ତ କରିବାକୁ ହୁଏ ଓ ତୋର ଅବ୍ୟୟ ଏକତ୍ୱର ପ୍ରଶାନ୍ତି ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରିବାକୁ ହୁଏ ।

ଗୋଟିଏ ଦିଗରୁ ଦେଖିଲେ ଅର୍ଥାତ୍ ଯେତେବେଳେ ବାହ୍ୟ ରୂପର ଅନିତ୍ୟତା ଓ ତୋର ମୂଳ ଏକତ୍ୱର ନିତ୍ୟତା ବିଷୟରେ ଚିନ୍ତା କରୁ ସେତେବେଳେ ଦେହଗତ ବିଚ୍ଛେଦରେ ପ୍ରାଣ ଓ ଦେହର ଆସକ୍ତି ଯୋଗୁଁ ଯେଉଁ ଏକପ୍ରକାର ଉତ୍ପାଟନର ବେଦନା ଜନ୍ମେ ତାହା ଏକାନ୍ତ ବାଳସୁଲଭ ବୋଲି ମନେହୁଏ । କିନ୍ତୁ ଅନ୍ୟ ଦିଗରୁ ଏହି ଆସକ୍ତି, ଏଇ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସ୍ନେହ ମନୁଷ୍ୟର ଅଜ୍ଞାନ ଭାବରେ ଏକ ଚେଷ୍ଟା ନୁହେଁ କି ଯାହାଦ୍ୱାରା ସେ ବାହ୍ୟତଃ ଯେତେଦୂର ସମ୍ଭବ ଉପଲବ୍ଧି କରିପାରିବ ସେଇ ମୂଳ ଏକତ୍ୱ ଯାହା ଆଡ଼କୁ ସେ କ୍ରମାଗତ ଚାଲିଛି ନିଜର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଜ୍ଞାତରେ ? ଆଉ ଠିକ୍ ଏହି କାରଣରୁହିଁ ଦେହଗତ ବିଚ୍ଛେଦ ନେଇଆସେ ଯେଉଁ ବେଦନା ତାହା କ'ଣ ଅବ୍ୟର୍ଥ ଉପାୟ ନୁହେଁ ଯାହାକୁ ଧରି ବାହ୍ୟ ଚେତନାକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିଯାଇହୁଏ ଓ ଏହି ସ୍ୱଚ୍ଛଗଭୀର ଆସକ୍ତିର ସ୍ଥାନରେ ନେଇଆସିହୁଏ ତୋ ଶାଶ୍ୱତ ଏକତ୍ୱର ଅଖଣ୍ଡ ଉପଲବ୍ଧି ?

ସେ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ମୁଁ ଠିକ୍ ଏହି ଜିନିଷହିଁ ଚାହିଁଥିଲି, ଏହି ଜିନିଷହିଁ ସେହି ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ମୁଁ ଆଗ୍ରହର ସହ ଇଚ୍ଛା କରିଥିଲି । ସେଇଥିପାଇଁ ମୁଁ ତୋର ବିଜୟ ସଂପର୍କରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସୁନିଶ୍ଚିତ ହୋଇ ସେମାନଙ୍କ ଦୁଃଖର କଥା ତୋତେ କହିଥିଲି ଯାହାଦ୍ୱାରା କି ସେଥିରେ ତୋର ଆଲୋକ ଢାଳି ସେସବୁକୁ ତୁ ନିରାମୟ କରିପାରିବୁ ।

ହେ ଭଗବାନ୍, ଏଇ ଯେଉଁ ପ୍ରେମ ଓ କୋମଳ ସ୍ନେହର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ, ତାହା ଯେପରି ରୂପାନ୍ତରିତ ହୁଏ ତୋର ମହିମମୟ ଜ୍ଞାନରେ ।

କୃପା କର, ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜିନିଷ ଭିତରୁ ତାହାର ଯାହାକିଛି ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ତାହା ଯେପରି ଉଦ୍ଧାରିତ ହୁଏ ଓ ପୃଥିବୀ ଉପରେ ଯେପରି ବିରାଜ କରେ ତୋର ପ୍ରସନ୍ନ ଶାନ୍ତି ।

'କାଗାମାରୁ' ଜାହାଜ, ମାର୍ଚ୍ଚ ୭, ୧୯୧୪

କାଲି ତୁ ଆମ ନିକଟକୁ ଆସିଥିଲୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଅଭୟରୂପେ । ଏପରିକି ଅତି ସ୍ଥୂଳ ପ୍ରକାଶ ମଧ୍ୟ ତୋର ବିଧାନକୁ ଜୟୀ ହେବାକୁ ଦେଇଥିଲା । ତୁ ହିଂସ୍ରତାକୁ ଜୟ କରିଛୁ ପ୍ରଶାନ୍ତି ଦ୍ୱାରା, ପଶୁତ୍ୱକୁ ଜୟ କରିଛୁ ସୌମ୍ୟତା ଦ୍ୱାରା, ଏବଂ ଯେଉଁଠି ଏପରି ଦୁର୍ଗତି

ଘଟି ପାରିଥା'ନ୍ତା ଯାହାର କୌଣସି ପ୍ରତିକାର ନାହିଁ, ସେଠାରେ ତୋର ଶକ୍ତିର ମହିମା ପ୍ରକଟ ହୋଇଛି । ହେ ଭଗବାନ୍ ! କୃତଜ୍ଞତାରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହୃଦୟ ନେଇ ତୋର ସାନ୍ନିଧ୍ୟକୁ ସ୍ୱାଗତ କରୁଛି । ମୋ ପାଇଁ ଏହା ଏକ ଅଭ୍ରାନ୍ତ ଚିହ୍ନ ଯେ ଆମ୍ଭେମାନେ ତୋ ନାମ ନେଇ ତୋ ସକାଶେ ଜୀବନ ଧାରଣ କରିବାର, ଚିନ୍ତା କରିବାର ଓ କର୍ମ କରିବାର ଶକ୍ତି ଲାଭ କରିବୁ, କେବଳ ଭିତରର ଭାବରେ ନୁହେଁ ବା ଇଚ୍ଛାରେ ନୁହେଁ, ବରଂ କାର୍ଯ୍ୟତଃ, ଏକ ଅଖଣ୍ଡ ସିଦ୍ଧି ମଧ୍ୟରେ ।

ଆଜି ପ୍ରଭାତରେ ମୋର ପ୍ରାର୍ଥନା ସେହି ଗୋଟିଏ ଆସ୍ପୃହା ନେଇ ତୋ ଆଡ଼କୁ ଉଠିଚାଲୁଛି : ତୋ ପ୍ରେମକୁ ଜୀବନରେ ଫଳିତ କରିବାକୁ ହେବ, ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ବିକୀର୍ଣ୍ଣ କରିବାକୁ ହେବ ଏପରି ପ୍ରବଳ ଭାବେ ଓ ସାଫଲ୍ୟର ସହିତ ଯେ ଯେଉଁମାନେ ଆମର ସଂସ୍ପର୍ଶରେ ଆସିବେ, ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ପାଇବେ ବଳବୀର୍ଯ୍ୟ, ନବଜୀବନ ଓ ଜ୍ଞାନର ଆଲୋକ । ଶକ୍ତିର ପ୍ରୟୋଜନ – ଜୀବନକୁ ନିରାମୟ କରିବା ପାଇଁ, ଦୁଃଖକଷ୍ଟରୁ ମୁକ୍ତ କରିବା ପାଇଁ, ଶାନ୍ତି ଓ ଅଟଳ ବିଶ୍ୱାସ ଜନ୍ମାଇବା ପାଇଁ, ବେଦନାକୁ ମୂଳପୋଛ କରି ତା' ସ୍ଥାନରେ ଯଥାର୍ଥ ସୁଖ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବା ନିମନ୍ତେ, ଯେଉଁ ସୁଖ ରହିଛି ତୋ ମଧ୍ୟରେ ଓ ଯାହା ଚିରକାଳ ଅମ୍ଳାନ... ହେ ଭଗବାନ୍, ହେ ଅନୁପମ ବନ୍ଧୁ, ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ୍ ପ୍ରଭୁ, ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ସମଗ୍ର ସତ୍ତା ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କର, ତାହାକୁ ରୂପାନ୍ତରିତ କରି ଚାଲ, ଯେତେଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏକମାତ୍ର ତୁହିଁ ଆମ ଅନ୍ତରରେ ଆମକୁ ଅବଲମ୍ବନ କରି ବାସ ନ କରିଛୁ !

ମାର୍ଚ୍ଚ ୮, ୧୯୧୪

ଏହି ପ୍ରଶାନ୍ତ ସୂର୍ଯ୍ୟୋଦୟର ସମ୍ମୁଖରେ ମୁଁ – ମୋ ଅନ୍ତରରେ ସବୁକିଛି ନୀରବ ଓ ଶାନ୍ତିମୟ । ଏହି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ମୁଁ ତୋ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସଚେତନ ହୋଇଉଠିଛି, ମୋ ମଧ୍ୟରେ ଏକମାତ୍ର ତୁହିଁ ରହିଛୁ । ମୋର ବୋଧହେଲା ଜାହାଜର ସକଳ ଯାତ୍ରୀଙ୍କୁ ମୁଁ ଗ୍ରହଣ କରିଛି ଏବଂ ସମାନ ପ୍ରେମ ଦେଇ ସେମାନଙ୍କୁ ଆବେଷ୍ଟନ କରି ରହିଛି ଯେପରିକି ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ତୋ ଚେତନାର କିଛି ଟିକେ ଜାଗିଉଠିପାରେ । ତୋର ଦିବ୍ୟଶକ୍ତି, ତୋର ଅଜେୟ ଜ୍ୟୋତିଃ ଏତେ ପ୍ରବଳ ଭାବେ ପ୍ରାୟଶଃ ଅନୁଭବ କରେ ନାହିଁ,– ପୁନର୍ବାର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଉଠିଛି ମୋର ନିଷ୍ଠା, ଅମିଶ୍ର ମୋର ଆନନ୍ଦମୟ ସମର୍ପଣ ।

ହେ ଭଗବାନ୍, ସକଳ ବେଦନାରୁ ମୁକ୍ତ କର, ସକଳ ଅଜ୍ଞାନକୁ ଦୂର କରିଦିଅ, ହେ ପରମ ଭିଷକ୍, ଏହି ଜାହାଜରେ ଯେଉଁମାନେ ଆଶ୍ରୟ ନେଇଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ହୃଦୟରେ ତୁ ନିରନ୍ତର ଆସୀନ ହୁଅ, ଯେଉଁଥିରେ ପୁନର୍ବାର ପ୍ରକାଶିତ ହେବ ତୋର ମହିମା ।

ମାର୍ଚ୍ଚ ୯, ୧୯୧୪

ଯେଉଁମାନେ ତୋରି ପାଇଁ ଓ ତୋ ମଧ୍ୟରେ ବାସ କରନ୍ତି, ସେମାନେ ସେମାନଙ୍କର ସ୍ଥୂଳ ପାରିପାର୍ଶ୍ୱିକ ଅବସ୍ଥା, ସେମାନଙ୍କର ଦୈନନ୍ଦିନ କର୍ମସୂଚୀ, ଅଭ୍ୟାସ, ଜଳବାୟୁ, ଆବେଷ୍ଟନୀସବୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିପାରନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ତଥାପି ସର୍ବତ୍ର ସେମାନେ ପାଆନ୍ତି ସେଇ ଏକ ବାତାବରଣ । ସର୍ବତ୍ରହିଁ ସେମାନେ ଅନୁଭବ କରନ୍ତି ନିଜ ଘରେ ଥିଲା ପରି, କାରଣ ସର୍ବତ୍ର ସେମାନେ ରହିଥାଆନ୍ତି ତୋରି ଘରେ । ବସ୍ତୁରାଜି ଓ ଦେଶର ନୂତନତ୍ୱ, ସେମାନଙ୍କର ଅଭାବନୀୟତ୍ୱ ଓ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଦେଖି ସେମାନେ ଆଉ ଚମତ୍କୃତ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ । କାରଣ, ସେମାନେ ଦେଖନ୍ତି ସକଳଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ତୁହିଁ ବିଦ୍ୟମାନ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ତୋର ଯେଉଁ ଚିର ଅକ୍ଷୟ ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ ସର୍ବଦା ରହିଥାଏ, କ୍ଷୁଦ୍ରତମ ଧୂଳିକଣା ମଧ୍ୟରେ ବି ତାହା ପରିସ୍ଫୁଟ । ସମସ୍ତ ପୃଥିବୀ ତୋର ଜୟଗାନ କରେ; ସମସ୍ତ ଅନ୍ଧକାର, ଦୈନ୍ୟ ଓ ଅଜ୍ଞାନ ସତ୍ତ୍ୱେ ବି ଏସବୁ ମଧ୍ୟରେ ଆମେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କରୁ ତୋର ଦିବ୍ୟପ୍ରେମର ମହିମା ଏବଂ ତା' ସଙ୍ଗେ ସଂଯୋଗ ସ୍ଥାପନ କରିପାରୁ ନିରନ୍ତର ଓ ସର୍ବତ୍ର ।

ହେ ଭଗବାନ୍, ହେ ମଧୁର ପ୍ରଭୁ, ଏଇ ଜାହାଜ ଉପରେହିଁ ମୋର ଏ ସମସ୍ତ ଉପଲବ୍ଧି ହୋଇଛି । ମନେହୁଏ ଜାହାଜଟି ଯେପରି ଏକ ଶାନ୍ତିର ଧାମ, ପୁଣ୍ୟ ମନ୍ଦିର, ତୋତେହିଁ ପୂଜା ଦେଇ ଯେପରି ସେ ଚାଲିଛି ନିଷ୍କ୍ରିୟ ଅବଚେତନାର ତରଙ୍ଗରାଶି ଭେଦ କରି । ସେ ଅବଚେତନାକୁ ଆମକୁ ଜୟ କରିବାକୁ ହେବ, ତାହାକୁ ତୋର ଦିବ୍ୟସତ୍ତାର ଚେତନାରେ ଜାଗ୍ରତ୍ କରିବାକୁ ହେବ ।

ସେହି ଦିନଟି କେତେ ପୁଣ୍ୟମୟ ଯେଉଁ ଦିନ ମୁଁ ତୋତେ ଜାଣିପାରିଲି, ହେ ଅନିର୍ବଚନୀୟ ଶାଶ୍ୱତ !

ସମସ୍ତ ଦିନ ମଧ୍ୟରେ ପୁଣ୍ୟତମ ସେହି ଦିନ ଯେଉଁଦିନ ଅବଶେଷରେ ପୃଥିବୀ ଜାଗ୍ରତ୍ ହୋଇ ତୋତେ ଜାଣିପାରିବ ଓ କେବଳ ତୋହରି ପାଇଁ ଜୀବନଧାରଣ କରିବ ।

ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୦, ୧୯୧୪

ରାତ୍ରିର ନୀରବତା ମଧ୍ୟରେ ତୋର ଶାନ୍ତି ସର୍ବତ୍ର ବିରାଜମାନ, ମୋ ହୃଦୟର ନୀରବତା ମଧ୍ୟରେ ବି ତୋର ଶାନ୍ତି ସର୍ବଦା ବିଦ୍ୟମାନ । ଯେତେବେଳେ ଏଇ ଦୁଇଟି ନୀରବତା ମିଶି ଏକ ହୋଇଯାଏ ସେତେବେଳେ ତୋର ଶାନ୍ତି ଏତେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହୋଇଉଠେ ଯେ କୌଣସି ବିପଦ ଆଉ ସେଥିରେ ବାଧା ଦେଇପାରେ ନାହିଁ । ଏପରି ସମୟରେ ମୋର ମନେହେଲା ସେଇମାନଙ୍କ କଥା ଯେଉଁମାନେ ଜାହାଜ ଉପରେ ଜଗିରହି ପହରା ଦିଅନ୍ତି ପଥ ନିର୍ବିଘ୍ନ ରଖିବା ପାଇଁ; ମୋ ହୃଦୟ କୃତଜ୍ଞତାରେ ଭରିଉଠିଲା, ମୁଁ କାମନା କଲି ସେମାନଙ୍କ ହୃଦୟରେ ତୋର ଶାନ୍ତି ଉତରି ଆସୁ ଏବଂ ସ୍ଥାୟୀ ଭାବରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହେଉ । ତା' ପରେ ମନେପଡ଼ିଲା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ କଥା ଯେଉଁମାନେ ଏକାନ୍ତ ଆତ୍ମବିଶ୍ୱାସୀ, ଭାବନାହୀନ, ନିଶ୍ଚେତନାର ନିଦ୍ରାରେ ନିମଗ୍ନ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ଦୁଃଖଦୈନ୍ୟ ପାଇଁ ଚିନ୍ତିତ ହୋଇ, ସେମାନଙ୍କର ଯେଉଁ ପ୍ରସୁପ୍ତ ଦୁଃଖକଷ୍ଟ ସେମାନଙ୍କ ଜାଗରଣର ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଜାଗ୍ରତ୍ ହୋଇଉଠିବ ସେଥିପାଇଁ କରୁଣାର୍ଦ୍ର ଚିତ୍ତରେ ମୁଁ କାମନା କଲି ଯେପରି ସେମାନଙ୍କ ହୃଦୟରେ ତୋର ଶାନ୍ତି ଟିକେ ସ୍ଥାନ ପାଏ, ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଯେପରି ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜୀବନ ଫୁଟିଉଠେ, ଆଲୋକ ଆସି ଯେପରି ଦୂର କରିଦିଏ ଅଜ୍ଞାନ-ଅନ୍ଧକାର । ତା' ପରେ ମୋର ମନେହେଲା ସେଇସବୁ ଜୀବଙ୍କ କଥା ଯେଉଁମାନେ ଏହି ବିପୁଳ ସାଗର ଭିତରେ ବାସ କରୁଛନ୍ତି, କାମନା କଲି ଯେପରି ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ପ୍ରସାରିତ ହୁଏ ତୋର ଶାନ୍ତି । ତା'ପରେ ମୋର ମନେହେଲା ସେମାନଙ୍କ କଥା ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ଛାଡ଼ିଆସିଛି ବହୁ ଦୂରରେ, ଯେଉଁମାନଙ୍କ ସ୍ନେହ, ଶ୍ରଦ୍ଧା ବର୍ତ୍ତମାନ ବି ମୋ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ରହିଛି, ଗଭୀର ସ୍ନେହର ସହିତ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କଲି ଯେପରି ସେମାନେ ପାଆନ୍ତି ତୋର ସଚେତନ ଓ ସ୍ଥାୟୀ ଶାନ୍ତି, ତୋ ଶାନ୍ତିର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ସେମାନଙ୍କ ଗ୍ରହଣସାମର୍ଥ୍ୟର ଅନୁପାତରେ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଯେପରି ଲାଭ କରନ୍ତି । ତା'ପରେ ମୋର ମନେହେଲା ସେମାନଙ୍କ କଥା ଯେଉଁମାନଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆମେ ଯାଉଛୁ, ଯେଉଁମାନେ ନାନା ଶିଶୁସୁଲଭ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ନେଇ ବ୍ୟତିବ୍ୟସ୍ତ, ଯେଉଁମାନେ ଅଜ୍ଞାନ ଓ ଅହଂକାର ବଶରେ ହୀନ ସ୍ୱାର୍ଥ ପାଇଁ କଳହ କରିଚାଲିଛନ୍ତି; ସେମାନଙ୍କର ହୋଇ, ତୀବ୍ର ଭାବରେ ବିପୁଳ ଆସ୍ପୃହା ନେଇ ମୁଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କଲି ଯେଉଁଥିରେ ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ଲାଭ କରନ୍ତି ତୋ ଶାନ୍ତିର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ୟୋତିଃ । ତା' ପରେ ପୁଣି ମୁଁ ଚିନ୍ତା କଲି ସେମାନଙ୍କ କଥା ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ମୁଁ ଚିହ୍ନେ, ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ମୁଁ ଚିହ୍ନେ ନାହିଁ, ଚିନ୍ତା କଲି ଯେଉଁ ଅଖଣ୍ଡ ଜୀବନଧାରା ପରିସ୍ଫୂର୍ତ୍ତ ହୋଇଚାଲିଛି, ଯାହାକିଛି ନିଜର ରୂପ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରୁଛି, ଯାହାକିଛି ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରୂପ ଗ୍ରହଣ କରି ନାହିଁ,

ସେ ସମସ୍ତଙ୍କ କଥା, ପୁଣି ସେମାନଙ୍କର କଥା ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ମୁଁ ଚିନ୍ତାରେ ଆଣିପାରେ ନାହିଁ, ଏବଂ ଯାହାକିଛି ମୋ ସ୍ମୃତି ଭିତରେ ଜାଗ୍ରତ୍ ରହିଛି ଏବଂ ଯାହାକିଛି ବିସ୍ମୃତ ହୋଇଛି — ଏ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ଗଭୀର ସମାହିତ ଚିତ୍ତରେ, ନୀରବ ଆରାଧନାରେ ମୁଁ ଭିକ୍ଷା କଲି ତୋର ଶାନ୍ତି ।

ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୨, ୧୯୧୪

ହେ ଭଗବାନ୍, ମୋର ଏକମାତ୍ର ଅଭୀପ୍ସା, ତୋତେ ଯେପରି ପ୍ରତ୍ୟହ କ୍ରମଶଃ ଭଲ କରି ଜାଣିପାରେ ଏବଂ କ୍ରମଶଃ ଭଲଭାବେ ତୋର ସେବା କରିପାରେ । ବାହ୍ୟ ପରିସ୍ଥିତିରେ କ'ଣ ଯାଏ ଆସେ ? ଏହି ବାହ୍ୟ ଘଟଣାବଳୀ ପ୍ରତ୍ୟହ ମୋତେ ଅଧିକ ନୀରର୍ଥକ ଏବଂ ଅଧିକ ମରୀଚିକା ତୁଲ୍ୟ ବୋଧ ହେଉଛି ଏବଂ ବାହ୍ୟିକ ଘଟଣା କ'ଣ ଘଟିବ ସେଥିରେ ମୁଁ କ୍ରମଶଃ କମ୍ ଆକର୍ଷଣ ଅନୁଭବ କରୁଛି; କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଅଧିକରୁ ଅଧିକତର ଏବଂ ତୀବ୍ରଭାବେ ଯେଉଁ ଏକମାତ୍ର ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ବସ୍ତୁ ଉପରେ ନିବିଷ୍ଟ ହେଉଛି, ତାହା ହେଲା ଏହି : ତୋତେ ଆହୁରି ଭଲ କରି ଜାଣିବା ଯଦ୍ଵାରା ତୋର ସେବା ଆହୁରି ଭଲଭାବେ କରିପାରେ । ସକଳ ବାହ୍ୟ ଘଟଣା ଏହି ଲକ୍ଷ୍ୟର ଅଭିମୁଖୀ ହେବା ଉଚିତ, ଏକମାତ୍ର ଏହି ଲକ୍ଷ୍ୟ ଆଡ଼କୁ ଗତି କରିବା ଉଚିତ; ଆଉ ଏହା ନିର୍ଭର କରିବ ସେହିସବୁ ଘଟଣା ପ୍ରତି ଆମର କେଉଁ ମନୋଭାବ ରହିଛି ତାହା ଉପରେ । ସକଳ ବସ୍ତୁ ମଧ୍ୟରେ ନିରନ୍ତର ତୋର ସନ୍ଧାନ କରିବା, ସକଳ ଅବସ୍ଥା ମଧ୍ୟରେ କ୍ରମଶଃ ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ତୋତେ ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ସଂକଳ୍ପ କରିବା, ଏହି ମନୋଭାବ ମଧ୍ୟରେ ରହିଛି ପରମା ଶାନ୍ତି, ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରସନ୍ନତା, ଯଥାର୍ଥ ତୃପ୍ତି । ଏହାରି ମଧ୍ୟରେହିଁ ଜୀବନ ପ୍ରସ୍ଫୁଟିତ ହୁଏ, ବିସ୍ତୃତ ହୁଏ, ପ୍ରସାରିତ ହୁଏ ଏପରି ମହୈଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ ଓ ପରିପ୍ଲାବନର ମହିମା ସହ ଯେ ତାକୁ କୌଣସି ଝଞ୍ଜା ଆଉ ବିକ୍ଷୁବ୍ଧ କରିପାରେ ନାହିଁ ।

ହେ ପ୍ରଭୁ, ତୁହିଁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ରକ୍ଷାକବଚ, ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଏକମାତ୍ର ସୁଖର ଆକର, ତୁହିଁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ସମୁଜ୍ଜ୍ୱଳ ଜ୍ୟୋତିଃ, ବିଶୁଦ୍ଧ ପ୍ରେମ, ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଆଶା, ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଶକ୍ତି, ତୁହିଁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଜୀବନ, ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ସତ୍ତାର ଧ୍ରୁବ ସତ୍ୟ ।

ଭକ୍ତିପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ଆନନ୍ଦମୟ ହୃଦୟରେ ଶ୍ରଦ୍ଧା ସହ ତୋତେ ପ୍ରଣାମ କରୁଛି ।

ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୩, ୧୯୧୪

ଚେତନାର ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର କେତେ ସ୍ତର ନାହିଁ । ଏହି ଶବ୍ଦ (ଚେତନା) କେବଳ ସେହି ବସ୍ତୁ ସକାଶେ ବ୍ୟବହାର କରାଯିବା ଉଚିତ ଯାହା ସତ୍ତା ମଧ୍ୟରେ ତୋ ସାନ୍ନିଧ୍ୟରେ ଆଲୋକିତ, ଯାହା ତୋର ପରାଚେତନାର ଅଙ୍ଗୀଭୂତ, ଯାହାର କିଛି ଦିବ୍ୟ ଜ୍ଞାନ, ଯାହା ବୁଦ୍ଧଙ୍କ କଥାରେ ''ସମ୍ୟକ୍ ସଂବୁଦ୍ଧ'' – ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜାଗ୍ରତ୍ ।

ଏହି ଅବସ୍ଥା ଛଡ଼ା ବି ଚେତନାର ଅନନ୍ତ ସ୍ତର ରହିଛି ଏବଂ ସର୍ବନିମ୍ନ ସ୍ତରରେ ଏହା ଅବତରଣ କରିଛି ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅନ୍ଧକାର ମଧ୍ୟରେ ଯାହା ବାସ୍ତବରେ ନିଶ୍ଚେତନା, – ଏହା ଏପରି ଏକ ରାଜ୍ୟ ଯାହାକୁ ତୋ ଦିବ୍ୟପ୍ରେମର ଜ୍ୟୋତିଃ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବି ସ୍ପର୍ଶ କରି ନାହିଁ (କିନ୍ତୁ ଜଡ଼ବସ୍ତୁର ସାରତତ୍ତ୍ୱ ସମ୍ବନ୍ଧେ ଏକଥା ଅସମ୍ଭବ ବୋଲି ମନେହୁଏ) ଅଥବା ଏହା ଏପରି ଏକ ବସ୍ତୁ, ଯାହା ଅଜ୍ଞାନତାର ବିଶେଷ କାରଣ ଯୋଗୁଁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷବୋଧର ଜଗତର ବହିର୍ଭୂତ ।

ତଥାପି ଏହା କେବଳ କହିବାର ଗୋଟିଏ ଭଙ୍ଗୀ ଏବଂ ଏହା ଖୁବ୍ ଅସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ; କାରଣ ଯେଉଁ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ସତ୍ତା ତୋ ସାନ୍ନିଧ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧେ ସଚେତନ ହୋଇଉଠିଛି, ଏବଂ ତୋର ଦିବ୍ୟଚେତନା ସଙ୍ଗେ ଏକୀଭୂତ ହୋଇଛି, ସେତେବେଳେ ତାହା ସର୍ବତ୍ର ଏବଂ ସର୍ବ ବସ୍ତୁ ମଧ୍ୟରେ ସଚେତନ ହୋଇଛି । କିନ୍ତୁ ଏହି ପରାଚେତନା କ୍ଷଣସ୍ଥାୟୀ, କାରଣ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ସତ୍ତାର ଉପାଦାନ ବହୁଳ ଓ ଜଟିଳ ଏବଂ ସେହିସବୁ ଉପାଦାନ ସମାନଭାବେ ପ୍ରଦୀପ୍ତ ନୁହଁନ୍ତି, ପୁନଶ୍ଚ ସେସବୁ ଗୋଟିଏ ପରେ ଗୋଟିଏ ସକ୍ରିୟ ହୁଅନ୍ତି, ଏକସଙ୍ଗେ ନୁହେଁ । ତେବେ ଏହିପରି ଗୋଟିଏ ପରେ ଗୋଟିଏ ସକ୍ରିୟ ହୋଇଉଠନ୍ତି ବୋଲିହିଁ ସେସବୁ ଧୀରେ ଧୀରେ ନିଜ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସଚେତନ ହୋଇଉଠନ୍ତି ଏବଂ ଏକ ଅନ୍ତର୍ମୁଖୀ ଓ ବହିର୍ମୁଖୀ ଅଭିଜ୍ଞତା ଫଳରେ (ଦୁଇଟି ଯଦିଓ ଏକହିଁ ବସ୍ତୁ) ସେସବୁ ସେମାନଙ୍କ ମୂଳସତ୍ତାର ଅତଳ ଗଭୀରରେ ତୋତେ ଆବିଷ୍କାର କରନ୍ତି ।

ଅବଚେତନା ହେଲା ଯଥାଯଥ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷବୋଧ ଏବଂ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଜ୍ଞାନ ଅନ୍ଧକାର – ଏ ଦୁଇଟିର ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ ରାଜ୍ୟ; ସମ୍ଭବତଃ ଅଧିକାଂଶ ଜୀବ, ଏପରିକି ଅଧିକାଂଶ ମନୁଷ୍ୟ ଏହି ଅବଚେତନାରେ ନିରନ୍ତର ବାସ କରନ୍ତି; ଅଳ୍ପ ଲୋକହିଁ ଏହା କବଳରୁ ମୁକ୍ତ ହୁଅନ୍ତି । ଏହି ଅବଚେତନା ଉପରେହିଁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ବିଜୟ ହାସଲ କରିବାକୁ ହେବ, କାରଣ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ଜାଗ୍ରତ ହେବାର ଅର୍ଥହିଁ ହେଲା ସମଗ୍ରରୂପେ ତୁହିଁ ହୋଇଯିବା । ଆଉ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଯେଉଁ କର୍ମ ସମ୍ପନ୍ନ କରିବାକୁ ହେବ, ଯେଉଁ ଲକ୍ଷ୍ୟ ପୃଥିବୀ ପରେ ସାଧନ କରିବାକୁ ହେବ, ଠିକ୍ ସେହି କାର୍ଯ୍ୟର ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ସଂଜ୍ଞା ।

ହେ ଭଗବାନ, ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଅନ୍ଧକାରରୁ ମୁକ୍ତ କର; ଏହାହିଁ କର ଯେପରି ଆମ୍ଭେମାନେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜାଗ୍ରତ ହୋଇ ଉଠିପାରୁ ।

ହେ ମଧୁମୟ ପ୍ରେମରାଜ ! ଏହାହିଁ କର, ମୋ ଚେତନା ଯେପରି ତୋଠାରେ ଏକାଗ୍ର ହୋଇଉଠେ, ଯଦ୍ଦ୍ୱାରା ମୁଁ ଏକମାତ୍ର ତୋର ଜ୍ୟୋତିଃ ଓ ପ୍ରେମ ମଧ୍ୟରେ ବାସ କରିପାରେ ଏବଂ ସେହି ଜ୍ୟୋତିଃ ଓ ପ୍ରେମ ମୋ ଭିତର ଦେଇ ଯେପରି ଚାରିଆଡ଼େ ବିକୀର୍ଣ୍ଣ ହୁଏ ଏବଂ ତାହା ଆମ ପଥର ସାଥୀସକଳଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଯେପରି ଜାଗ୍ରତ୍ ହୋଇଉଠେ । ଏହି ସ୍ଥୂଳ ଯାତ୍ରା ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ କର୍ମର ପ୍ରତୀକ ହେଉ, ଆଲୋକ ଓ ପ୍ରେମର ପ୍ରତିଚ୍ଛାୟା ତୁଲ୍ୟ ସର୍ବତ୍ର ଯେପରି ଆମ୍ଭେମାନେ ତୋର ଚିହ୍ନ ରଖିଯାଉ ।

ହେ ଦିବ୍ୟ ଅଧୀଶ୍ୱର, ହେ ଶାଶ୍ୱତ ଗୁରୁ, ତୁ ସକଳ ବସ୍ତୁ ମଧ୍ୟରେ ଓ ସକଳ ସତ୍ତା ମଧ୍ୟରେ ବାସ କରୁ, ଏପରିକି ତୋର ପ୍ରେମ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅଜ୍ଞାନ ଚକ୍ଷୁରେ ବି ପରିସ୍ଫୁଟ ହୋଇଉଠେ । ଏହାହିଁ କର, ସମସ୍ତେ ଯେପରି ସେମାନଙ୍କ ଗଭୀରରେ ଏହି ପ୍ରେମ ସମ୍ବନ୍ଧେ ସଚେତନ ହୋଇଉଠନ୍ତି ଏବଂ ଘୃଣା ଯେପରି ଚିରକାଳ ସକାଶେ ସେମାନଙ୍କ ହୃଦୟରୁ ଦୂର ହୋଇଯାଏ ।

ଗୋଟିଏ ଶ୍ରାନ୍ତିହୀନ ସଙ୍ଗୀତ ତୁଲ୍ୟ ମୋର କୃତଜ୍ଞତା ସାଗ୍ରହେ ଉଠିଚାଲେ ତୋ ଆଡ଼କୁ ।

ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୪, ୧୯୧୪

ମରୁଭୂମିର ଅପରିବର୍ତ୍ତନୀୟ ଏକାନ୍ତ ନିର୍ଜନତା ମଧ୍ୟରେ ରହିଛି ତୋର ମହିମମୟ ସାନ୍ନିଧ୍ୟର କିଛି ଆଭାସ, ଆଉ ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ବୁଝିପାରୁଛି, ତୋତେ ଉପଲବ୍ଧି କରିବା ସକାଶେ ଚିରକାଳହିଁ ଗୋଟିଏ ପ୍ରକୃଷ୍ଟ ଉପାୟ ହେଲା ଏଇ ମରୁଭୂମିର ବିପୁଳ ବାଲୁକାରାଶି ମଧ୍ୟରେ ଆଶ୍ରୟ ଗ୍ରହଣ କରିବା ।

କିନ୍ତୁ ତୋତେ ଯେ ଜାଣେ, ତାହା ସକାଶେ ତୁ ସର୍ବତ୍ର ଓ ସର୍ବ ବସ୍ତୁ ମଧ୍ୟରେ ବିଦ୍ୟମାନ, ଏବଂ କୌଣସି ଗୋଟିଏ ବସ୍ତୁ ଅନ୍ୟ ବସ୍ତୁ ଅପେକ୍ଷା ତୋତେ ପ୍ରକାଶ କରିବା ସକାଶେ ଅଧିକ ଉପଯୋଗୀ, ଏହା ସେ ବୋଧ କରେ ନାହିଁ; କାରଣ, ଯେଉଁ ବସ୍ତୁସବୁ ବିଦ୍ୟମାନ — ଏବଂ ଏବେ ବି ଯେଉଁ ସକଳ ବସ୍ତୁ ପ୍ରକଟ ହୋଇ ନାହିଁ,— ସେସବୁହିଁ ତୋର ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ନିମିତ୍ତ ପ୍ରୟୋଜନ । ଯେହେତୁ ତୋର ଦିବ୍ୟପ୍ରେମ ସମଗ୍ର ଜଗତ୍

ମଧ୍ୟରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛି, ସେହି ସକାଶେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବସ୍ତୁର ଉଦ୍ୟମ ହେଲା ଜୀବନକୁ ତୋ ଅଭିମୁଖରେ ଚାଳିତ କରିବା ଏବଂ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟି ଯେତେବେଳେ ଖୋଲିଯାଏ ସେତେବେଳେ ଆମ୍ଭେମାନେ ନିରନ୍ତର ଏହି ଚେଷ୍ଟାର ଉପଲବ୍ଧି କରିପାରୁ ।

ହେ ପ୍ରଭୁ, ହୃଦୟ ମୋର ତୃଷାକୁଳ ତୋ ସକାଶେ, ଚିନ୍ତା ମୋର ସର୍ବଦାହିଁ ଚାଲୁଛି ତୋର ଅନୁସନ୍ଧାନରେ । ନୀରବ ଭକ୍ତିଭରେ ତୋତେ ପ୍ରଣାମ କରୁଛି ।

ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୬, ୧୯୧୪

ମୋ ଚିନ୍ତା ତୋ ଦ୍ୱାରା ପୂର୍ଣ୍ଣ, ପୂର୍ଣ୍ଣ ମୋର ହୃଦୟ, ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ମୋର ସମଗ୍ର ସତ୍ତା ତୋ ସାନ୍ନିଧ୍ୟରେ; ବଢ଼ିଚାଲିଛି ଶାନ୍ତି, ଏହି ଶାନ୍ତି ଜନ୍ମ ଦେଉଛି ସ୍ଥିର ପ୍ରଶାନ୍ତିର ଏପରି ଏକ ଅବିମିଶ୍ର ସୁଖ, ମନେହୁଏ ତାହା ଯେପରି ବିଶ୍ୱ ତୁଲ୍ୟ ବ୍ୟାପକ ଏବଂ ଅତଳସ୍ପର୍ଶୀ ଗଭୀରତା ତୁଲ୍ୟ ଗମ୍ଭୀର, ଯେଉଁ ଗଭୀରତା ଆମକୁ ତୋ ଆଡ଼କୁ ନେଇଯାଏ ।

ହେ ଭଗବାନ୍, ସେହିସବୁ ରାତ୍ରି କି ନୀରବ କି ନିର୍ମଳ ଯେଉଁ ସମୟରେ ମୋର ପରିପ୍ଳୁତ ହୃଦୟ ତୋ ଦିବ୍ୟପ୍ରେମ ସଙ୍ଗେ ଏକୀଭୂତ ହୁଏ, ସକଳ ବସ୍ତୁ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରେ, ସକଳ ଜୀବନକୁ ଆଲିଙ୍ଗନ କରେ, ସକଳ ଚିନ୍ତାକୁ ଆଲୋକିତ ଓ ସଂଜୀବିତ କରେ, ସକଳ ଭାବାବେଗ ଶୁଦ୍ଧ କରେ, ସକଳ ଚେତନା ମଧ୍ୟରେ ଜାଗ୍ରତ୍ କରେ ତୋ ଅନୁପମ ସାନ୍ନିଧ୍ୟର ଚେତନା ଓ ତନ୍ମଧ୍ୟରୁ ଜାତ ଅନିର୍ବଚନୀୟ ଶାନ୍ତିର ଚେତନା ।

ହେ ପ୍ରଭୁ, ଏହାହିଁ କର, ଏହି ଚେତନା, ଏହି ଶାନ୍ତି ଯେପରି ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କ୍ରମଶଃ ବୃଦ୍ଧି ପାଏ, ଯଦ୍ଦ୍ୱାରା ଆମ୍ଭେମାନେ ତୋର ଅଦ୍ୱିତୀୟ ଦିବ୍ୟବିଧାନର ଉତ୍ତରୋତ୍ତର ଏକନିଷ୍ଠ ସେବକ ହୋଇପାରୁ ।

ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୭, ୧୯୧୪

ଯେଉଁ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଶାରୀରିକ ଅବସ୍ଥା କିଛି କଷ୍ଟକର ବୋଧହୁଏ ଏବଂ ପରିଣାମରେ ଅସ୍ୱସ୍ତି ଦେଖାଦିଏ, ଯଦି ସେହି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଜୀବନ ବା ମୃତ୍ୟୁ, ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ବା ବ୍ୟାଧିକୁ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ

କରି ଆମ୍ଭେମାନେ ତୋ ଇଚ୍ଛା ନିକଟରେ ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ଆତ୍ମସମର୍ପଣ କରୁ, ତତ୍କ୍ଷଣାତ୍ହିଁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ସମସ୍ତ ସତ୍ତା ତୋ ପ୍ରେମ ଏବଂ ଜୀବନର ଦିବ୍ୟଛନ୍ଦରେ ଏକ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ସକଳ ଶାରୀରିକ ଅସୁସ୍ଥତା ବିଦୂରିତ ହୁଏ ଓ ତାହାର ସ୍ଥାନରେ ଦେଖାଦିଏ ସ୍ଥିର, ଗଭୀର ଓ ଶାନ୍ତିପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ।

ମୁଁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ଦେଖିଛି ଆମ୍ଭେମାନେ ଯଦି ଏପରି କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରୁ ଯହିଁରେ ଖୁବ୍ ଶାରୀରିକ ସହନଶୀଳତା ଆବଶ୍ୟକ, ସେତେବେଳେ ଯାହା ସବୁଠାରୁ ବେଶୀ କ୍ଲାନ୍ତିଦାୟକ ବୋଧହୁଏ ତାହା ହେଲା, ଯେଉଁ ସକଳ ଭବିଷ୍ୟତ୍ ବାଧାବିପତ୍ତିରେ ଆମ୍ଭେମାନେ ପଡ଼ିପାରୁ, ସେସବୁ ବିଷୟରେ ପୂର୍ବରୁ ଚିନ୍ତା କରିବା । କିନ୍ତୁ ବିଜ୍ଞତାର କାର୍ଯ୍ୟ ହେଲା ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଯେଉଁସବୁ ବାଧାବିପତ୍ତି ଆସୁଛି, ସେସବୁ ପ୍ରତି ସେହି ସମୟରେ ଦୃଷ୍ଟି ଦେବା; ଏଥିରେ ଚେଷ୍ଟା ଅପେକ୍ଷାକୃତ ସହଜ ହୋଇଉଠେ, କାରଣ ଆମ୍ଭେମାନେ ବାଧାର ବିରୋଧରେ ଯେତିକି ଶକ୍ତି ପ୍ରୟୋଗ କରିବାକୁ ଚାହୁଁ ସେହି ଅନୁପାତରେ ଚେଷ୍ଟାର ମାତ୍ରା ଠିକ୍ ହୁଏ । ଶରୀର ଗୋଟିଏ ଚମତ୍କାର ଯନ୍ତ୍ର, ଏହାକୁ କିପରି ବ୍ୟବହାର କରିବାକୁ ହେବ ମନ ତାହା ଜାଣେ ନାହିଁ, ମନ ଶରୀରର ନମନୀୟତା, ଆନୁଗତ୍ୟକୁ ବୃଦ୍ଧି କରାଇବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ଆଣିଦିଏ ପୂର୍ବକଳ୍ପିତ ଧାରଣା ଓ ଅହିତକର ପ୍ରଣୋଦନାରୁ ଜାତ ଗୋଟିଏ କଠିନତା ।

ହେ ପ୍ରଭୁ, ପରାବିଦ୍ୟା ହେଲା ତୋ ସଙ୍ଗେ ଏକୀଭୂତ ହେବା, ତୋ ଉପରେ ନିର୍ଭର ରଖିବା, ତୋ ମଧ୍ୟରେ ବାସ କରିବା, ତୁହିଁ ହୋଇଯିବା, ସେତେବେଳେ ଆଉ ଅସମ୍ଭବ ବୋଲି କିଛି ରହିବ ନାହିଁ, କାରଣ ସେହି ମନୁଷ୍ୟ ସେତେବେଳେ ପ୍ରକାଶ କରିବ ତୋର ସର୍ବଶକ୍ତିମତ୍ତା ।

ହେ ଭଗବାନ୍, ତୋ ଆଡ଼କୁ ମୋ ଆସ୍ପୃହା ଉଠିଯାଉଛି ଗୋଟିଏ ନିଃଶବ୍ଦ ସ୍ତୁତି, ମୂକ ଆରାଧନା ତୁଲ୍ୟ; ତୋ ଦିବ୍ୟପ୍ରେମରେ ମୋ ହୃଦୟ ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟ ।

ହେ ପରମ ଦିବ୍ୟଗୁରୁ, ତୋତେ ମୁଁ ପ୍ରଣାମ କରୁଛି ।

ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୮, ୧୯୧୪

ତୁହିଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ଞାନ, ପରାଚେତନା । ତୋ ସଙ୍ଗେ ଯେ ଏକୀଭୂତ,– ଅନ୍ତତଃ ସେହି ଐକ୍ୟ ସମୟରେ – ସେ ସର୍ବଜ୍ଞ । କିନ୍ତୁ ଏହି ଅବସ୍ଥା ଲାଭ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି

ତା' ସତ୍ତାର ସମସ୍ତ ଆନ୍ତରିକତା, ସମସ୍ତ ସଚେତନ ସଂକଳ୍ପ ସହ ତୋତେ ନିଜକୁ ସମର୍ପଣ କରେ, ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ତା' ନିଜ ମଧ୍ୟରେ ଏବଂ ତା' ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭାବିତ ସକଳ କ୍ଷେତ୍ରରେ ତୋର ଦିବ୍ୟପ୍ରେମର ବିଧାନକୁ ପ୍ରକାଶିତ ଓ ଜୟୀ ହେବା ସକାଶେ ନିଜର ସମସ୍ତ ପ୍ରକାର ଉଦ୍ୟମ କରିବାକୁ ବଦ୍ଧପରିକର ହୁଏ, ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ଦେଖିପାରେ ତା' ଜୀବନର ସବୁକିଛି ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇଯାଉଛି ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଘଟଣାରେ ତୋ ବିଧାନ ପ୍ରଘଟ ହେଉଛି ଏବଂ ତା'ର ସମର୍ପଣର ପଥ ସୁଗମ ହୋଇଯାଉଛି । ତା' ପକ୍ଷେ ସର୍ବଦା ସବୁଠାରୁ ଯାହା ଶ୍ରେୟଃ ତାହାହିଁ ଘଟେ । ତଥାପି ଯଦି ତା'ର ବୁଦ୍ଧିରେ ଏପରି କିଛି ଅନ୍ଧକାର ଥାଏ, ଏପରି କୌଣସି ଅଜ୍ଞ କାମନାବାସନା ଥାଏ, ଯାହା ସମୟ ସମୟରେ ତା'ର ତତ୍‌କ୍ଷଣାତ୍ ବୁଝିବାରେ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ହୁଏ, ସେତେବେଳେ ଶୀଘ୍ର ହେଉ ବା ବିଳମ୍ବରେ ହେଉ ସେ ହୃଦୟଙ୍ଗମ କରେ ଯେ ଏକ ମଙ୍ଗଳମୟୀ ଶକ୍ତି ଯେପରିକି ତାକୁ ତା'ର ନିଜ ହାତରୁ ରକ୍ଷା କରିଚାଲିଛି ଯେଉଁଥିରେ ତା'ର ବିକାଶ ଓ ରୂପାନ୍ତର ଏବଂ ସର୍ବାଙ୍ଗୀଣ ଧର୍ମାନ୍ତର ଓ ସାର୍ଥକତା ନିମିତ୍ତ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅନୁକୂଳ ଅବସ୍ଥା ଆସିପାରେ ।

ଯେତେବେଳେ ଆମ୍ଭେମାନେ ଏହି ବିଷୟରେ ସଚେତନ ହେଉ ଏବଂ ଦୃଢ଼ନିଶ୍ଚିତ ହେଉ, ସେତେବେଳେ ଭବିଷ୍ୟତରେ କ'ଣ ଘଟିବ ଏବଂ ଘଟଣା ଚକ୍ର କି ଭାବରେ ଗତି କରିବ, ସେ ବିଷୟରେ କୌଣସି ଚିନ୍ତା କରୁ ନାହିଁ; ସେତେବେଳେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରସନ୍ନ ଚିତ୍ତରେ ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଆମ୍ଭେମାନେ ସେହି କାର୍ଯ୍ୟ କରୁ ଯାହା ସବୁଠାରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ମନେହୁଏ ଏହି ଦୃଢ଼ ବିଶ୍ୱାସ ସହ ଯେ ତାହାର ପରିଣାମ ଯାହା ହେବ ତାହାହିଁ ସବୁଠାରୁ ଭଲ, ଯଦିଓ ସେହି ପରିଣାମ ଆମର ସୀମିତ ବୁଦ୍ଧି ଅନୁଯାୟୀ ଆଶାନୁରୂପ ହୋଇ ନ ପାରେ ।

ହେ ଭଗବାନ୍ ! ସେହି ସକାଶେହିଁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ହୃଦୟର ଭାର ଲଘୁ ଏବଂ ଚିନ୍ତା ସ୍ଥିର ହୋଇଛି । ସେଥିପାଇଁ ଆମ୍ଭେମାନେ ତୋ ଆଡ଼କୁ ସମସ୍ତ ବିଶ୍ୱାସ ସହ ଯାଉଛୁ ଏବଂ ପ୍ରଶାନ୍ତ ଚିତ୍ତରେ କହୁଛୁ :

ହେ ପ୍ରଭୁ, ତୋରି ଇଚ୍ଛାହିଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଉ, ତାହା ମଧ୍ୟରେହିଁ ରହିଛି ଯଥାର୍ଥ ସମନ୍ୱୟ ।

ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୯, ୧୯୧୪

ହେ ପ୍ରଭୁ, ହେ ଶାଶ୍ୱତ ଗୁରୁ, ତୋତେ କୌଣସି ନାମ ଦେଇହୁଏ ନାହିଁ, ତୋତେ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ଧାରଣା କରିହୁଏ ନାହିଁ, ତଥାପି ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଆମେ ତୋତେ ଅଧିକରୁ ଅଧିକତର ଉପଲବ୍ଧି କରିବାକୁ ଚାହୁଁ, ହେ ଭଗବାନ୍, ସମସ୍ତଙ୍କ ବୁଦ୍ଧି ଆଲୋକିତ

କର, ସମସ୍ତଙ୍କ ହୃଦୟ ଉଦ୍ଭାସିତ କର, ସକଳଙ୍କ ଚେତନା ରୂପାନ୍ତରିତ କର । ପ୍ରତ୍ୟେକେହିଁ ତୋର ଯଥାର୍ଥ ଜୀବନରେ ଜାଗରିତ ହୁଅନ୍ତୁ, ଅହଂକାର ଓ ତାହାର ଅନୁଚର ଦୁଃଖଯନ୍ତ୍ରଣା ଓ ଅନୁଶୋଚନାରୁ ମୁକ୍ତିଲାଭ କରନ୍ତୁ, ସକଳ ଶାନ୍ତି ଓ ସୁଖର ଉତ୍ସ ତୋର ଦିବ୍ୟ ଓ ପବିତ୍ର ପ୍ରେମରେ ସେମାନେ ଆଶ୍ରୟ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତୁ । ମୋ ହୃଦୟ ତୋଦ୍ୱାରା ଏପରିଭାବେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଛି, ମନେହୁଏ, ଯେପରି ତାହା ଅନନ୍ତଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ପ୍ରସାରିତ ହୋଇଛି ଏବଂ ମୋ ବୁଦ୍ଧି ତୋ ସାନ୍ନିଧ୍ୟରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଲୋକିତ ହୋଇ ଶୁଦ୍ଧ, ଶୁଭ୍ର ହୀରକଖଣ୍ଡ ତୁଲ୍ୟ ଜଳୁଛି । ତୁହିଁ ଅନୁପମ ଯାଦୁକର, ତୁ ସକଳ ବସ୍ତୁକୁ ରୂପାନ୍ତରିତ କରୁ, କୁତ୍ସିତ ମଧ୍ୟରୁ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ, ଅନ୍ଧକାର ମଧ୍ୟରୁ ଆଲୋକ, ପଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ନିର୍ମଳ ବିଶୁଦ୍ଧ ଜଳ, ଅଜ୍ଞାନତା ମଧ୍ୟରୁ ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଅହଂକାର ମଧ୍ୟରୁ ମୈତ୍ରୀ ବାହାର କରି ଆଣିପାରୁ ।

ତୋ ମଧ୍ୟରେ, ତୋଦ୍ୱାରା ଏବଂ ତୋ ସକାଶେ ଆମ୍ଭେମାନେ ବଞ୍ଚିରହିଛୁ ଏବଂ ତୋର ବିଧାନହିଁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ଜୀବନର ପରମ ନିୟନ୍ତା ।

ହେ ଭଗବାନ୍, ତୋହରି ଇଚ୍ଛା ସର୍ବତ୍ର ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଉ, ସମଗ୍ର ପୃଥିବୀ ଉପରେ ତୋର ଶାନ୍ତି ରାଜତ୍ୱ କରୁ ।

ମାର୍ଚ୍ଚ ୨୦, ୧୯୧୪

ତୁହିଁ ଚେତନା, ତୁହିଁ ଜ୍ୟୋତିଃ, ତୁହିଁ ସକଳ ଅନ୍ତରରେ ଶାନ୍ତି, ତୁହିଁ ଦିବ୍ୟପ୍ରେମ ଯାହା ରୂପାନ୍ତରିତ କରେ, ତୁହିଁ ଜ୍ଞାନ ଯାହା ସକଳ ଅନ୍ଧକାର ଉପରେ ବିଜୟୀ ହୁଏ । ତୋତେ ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ହେଲେ, ତୋ ସକାଶେ ଅଭୀପ୍ସା କରିବାକୁ ହେଲେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଅବଚେତନାର ବିଶାଳ ସାଗର ମଧ୍ୟରୁ ଉଠି ଆସିବାକୁ ହେବ; ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ନିର୍ମଳ କରିବାକୁ ହେବ ତଥା ବିଶିଷ୍ଟଭାବେ ଗଢ଼ିତୋଳିବାକୁ ହେବ ଯଦ୍ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଥମେ ନିଜକୁ ଜାଣିହେବ ତତ୍ପରେ ନିଜକୁ ଦେଇହେବ — କାରଣ ସେହି ନିଜକୁ ସମର୍ପଣ କରିପାରେ ଯାହାର ନିଜ ଉପରେ ଅଧିକାର ଅଛି । ଏହି ନିର୍ମଳତାପ୍ରାପ୍ତି ନିମନ୍ତେ ଏବଂ ଆବେଷ୍ଟନୀର ଅଗଠିତ ଏକାକାର ଅସ୍ପଷ୍ଟ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ ଅବସ୍ଥା ମଧ୍ୟରୁ ବାହାରି ଆସିବା ନିମିତ୍ତ କେତେ ପ୍ରଯତ୍ନ, କେତେ ସଂଗ୍ରାମ କରିବାକୁ ନ ହୁଏ ! ପୁନଶ୍ଚ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ସୁଗଠିତ ହେଲା ପରେ କେତେ ଚେଷ୍ଟା, କେତେ ଉଦ୍ୟମ ଦରକାର ନ ହୁଏ ନିଜକୁ ଦେଇଦେବାକୁ, ସମର୍ପଣ କରିବାକୁ !

ଅତି ଅଳ୍ପ ଲୋକହିଁ ସ୍ୱେଚ୍ଛାରେ ଏହି ପ୍ରଚେଷ୍ଟା କରିବାକୁ ଚାହାନ୍ତି । ତା'ପରେ ଜୀବନ ତାହାର ଅପ୍ରତ୍ୟାଶିତ ନିଦାରୁଣତାର ଚାପ ଦେଇ ମନୁଷ୍ୟର ଅନିଚ୍ଛା ସତ୍ତ୍ୱେ ତାହାକୁ ବାଧ୍ୟ କରେ ଏହି ଚେଷ୍ଟା କରିବାକୁ, କାରଣ ସେତେବେଳେ ଆଉ କୌଣସି ଗତି ନ ଥାଏ । ଏହିଭାବେ ଧୀରେ ଧୀରେ ସକଳ ବାଧାବିଘ୍ନ ସତ୍ତ୍ୱେ ବି ତୋ କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପାଦିତ ହୁଏ ।

ମାର୍ଚ୍ଚ ୨୧, ୧୯୧୪

ପ୍ରତ୍ୟହ ସକାଳେ ମୋର ଅଭୀପ୍ସା ତୋ ଆଡ଼କୁ ଉଠିଚାଲେ, ମୋର ପ୍ରସନ୍ନ ହୃଦୟର ନୀରବତା ମଧ୍ୟରେ ମୁଁ ତୋ ପାଖରେ ଏହି କାମନା କରେ, ତୋର ପ୍ରେମର ବିଧାନ ଯେପରି ପ୍ରକାଶିତ ହେଉ, ତୋର ସଂକଳ୍ପ ପ୍ରଘଟ ହେଉ । ତୋର ଏହି ବିଧାନ ଏବଂ ସଂକଳ୍ପକୁ ଯେଉଁ ପରିସ୍ଥିତି ପ୍ରକାଶ କରିପାରିବ, ସେହି ପରିସ୍ଥିତିକୁ ସାଗ୍ରହେ ଓ ଆନନ୍ଦରେ ଆଗରୁ ବରଣ କରୁଛି ।

ତେବେ, ଆମ୍ଭେମାନେ କାହିଁକି ଚଞ୍ଚଳ ହୋଇପଡୁ, କାହିଁକି କାମନା କରୁ ଘଟଣାବଳୀ ଏପରି ଘଟୁ, ସେପରି ନ ଘଟୁ; କାହିଁକି ସିଦ୍ଧାନ୍ତ କରିନେଉ ଯେ ଘଟଣାବଳୀହିଁ ଏହିପରି ଘଟିଲେ ସବୁଠାରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସମ୍ଭାବନାର ପ୍ରକାଶ ହେବ, ଏବଂ ତା'ପରେ ଭୟଙ୍କର ସଂଘର୍ଷର କ୍ଷେତ୍ରରେ ନିଜକୁ ନିୟୋଜିତ କରୁ ଯାହାଦ୍ୱାରା ଏହି ସମ୍ଭାବନାରାଜି ବାସ୍ତବ ହୋଇଉଠିବ ! କାହିଁକି ଆମ୍ଭେମାନେ ଆମର ସମସ୍ତ ଶକ୍ତି ନିୟୋଗ କରୁ ନାହିଁ ଆନ୍ତର ନିର୍ଭରତାର ପ୍ରଶାନ୍ତି ମଧ୍ୟରେ ଏହି ଏକମାତ୍ର ସଙ୍କଳ୍ପ କରିବାକୁ ଯେ ତୋର ବିଧାନହିଁ ସର୍ବତ୍ର ସର୍ବଦା ବିଜୟୀ ହେଉ, ସକଳ ବାଧା, ସକଳ ଅଜ୍ଞାନ, ସକଳ ଅନ୍ଧକାର ଦୂର କରୁ । ଯେଉଁ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଆମ୍ଭେମାନେ ଏହି ମନୋଭାବ ଗ୍ରହଣ କରୁ, ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଆମର ଦୃଷ୍ଟିମଣ୍ଡଳ ପ୍ରସାରିତ ହୋଇଉଠେ, ସକଳ ଦୁଶ୍ଚିନ୍ତା ଅନ୍ତର୍ହିତ ହୁଏ ଏବଂ ତା' ପରିବର୍ତ୍ତେ ଦେଖାଦିଏ ନିରବଚ୍ଛିନ୍ନ ଆଲୋକ, ନିଃସ୍ୱାର୍ଥତାର ଅବାଧ ଶକ୍ତି । ଭଗବାନ୍, ତୁ ଯାହା ଚାହୁଁ, ତାହାହିଁ ଚାହିଁବା – ଏହାହିଁ ହେଲା ତୋ ସଙ୍ଗେ ନିତ୍ୟ ସାଯୁଜ୍ୟ, ଏହାହିଁ ସକଳ ନୈମିତ୍ତିକତାଠାରୁ ମୁକ୍ତି, ସକଳ ସଂକୀର୍ଣ୍ଣତାରୁ ପରିତ୍ରାଣ, ଏହାହିଁ ହେଲା ଆମର ଶ୍ୱାସଯନ୍ତ୍ରକୁ ଶୁଦ୍ଧ ଏବଂ ସୁସ୍ଥ ବାୟୁରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବା, ସମସ୍ତ ପ୍ରକାର ନିରର୍ଥକ କ୍ଳାନ୍ତିରୁ ମୁକ୍ତ ହେବା, ସକଳ ଦୁର୍ଭାର ଫୋପାଡ଼ି ଦେଇ ହାଲ୍କା ହୋଇ କ୍ଷିପ୍ର ପଦରେ ସେହି ଲକ୍ଷ୍ୟ

ଦିଗରେ ପଦଚାଳନା କରିବା ଯାହା ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଏକମାତ୍ର ସିଦ୍ଧିଯୋଗ୍ୟ ଲକ୍ଷ୍ୟ — ତୋ ବିଧାନର ବିଜୟ ।

ହେ ପ୍ରଭୁ, କେତେ ପରମ ନିର୍ଭରତା ସହ ତୋତେ ପ୍ରଣାମ କରୁଛି ଏହି ସୁପ୍ରଭାତରେ ।

ମାର୍ଚ୍ଚ ୨୨, ୧୯୧୪

ହେ ଭଗବାନ୍, ପ୍ରେମମୟ ଦିବ୍ୟଗୁରୁ, ସେମାନଙ୍କ ଚେତନାକୁ, ସେମାନଙ୍କ ହୃଦୟକୁ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ କର । ସେମାନେ ତୋ ଆଡ଼କୁ ଦୃଷ୍ଟି ଫେରାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଅଜ୍ଞାନତାବଶତଃ ତୋ ଆଡ଼କୁ ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରାର୍ଥନା ହୁଏତ ଉତ୍‌ଥିତ ହୋଇ ନାହିଁ, ଭୁଲ୍ ଧାରଣାସକଳ ସେମାନଙ୍କର ଅଭୀପ୍‌ସା ପଥରେ ପ୍ରତିବନ୍ଧକରୂପେ ଛିଡ଼ା ହୋଇଛି । ତଥାପି ତୁ ନିଜ କରୁଣା ବଶରେ ସକଳ ସଦିଚ୍ଛାକୁ ସଦ୍‌ବ୍ୟବହାରରେ ଲଗାଉ ଏବଂ ତୋର ଦିବ୍ୟଜ୍ୟୋତିଃ ସାମାନ୍ୟ ମାତ୍ର ଆନ୍ତରିକତାସ୍ଫୁରଣର ସୁଯୋଗ ନେଇ ବୁଦ୍ଧିକୁ ପ୍ରଦୀପ୍ତ କରେ, ତୋର ମହିମମୟ ପ୍ରେମ ମନୁଷ୍ୟ ହୃଦୟ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରେ, ତାହାକୁ ଭରିଦିଏ ସେହି ପବିତ୍ର, ସମୁଚ୍ଚ ମୈତ୍ରୀ ଦ୍ୱାରା ଯାହା ତୋର ଦିବ୍ୟବିଧାନର ଏକ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି । ଯେଉଁ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଯଥାର୍ଥଭାବେ ତୋ ସଙ୍ଗେ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହେଲି, ସେଇ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ତୋର ଇଚ୍ଛାକୁ ଆଶ୍ରୟ କରି ସେମାନଙ୍କ ସକାଶେ ଯାହା ମୁଁ ସଂକଳ୍ପ କଲି ତାହା ହେଲା : ହେ ଭଗବାନ୍, ଏହାହିଁ ମୋର ପ୍ରାର୍ଥନା, ସେମାନେ ଯେପରି ତାହା ସେହି ଦିନ ପ୍ରାପ୍ତ କରନ୍ତି, ଯେଉଁ ଦିନ ସେମାନେ ବାହ୍ୟ ସାମୟିକ ପ୍ରୟୋଜନକୁ ଭୁଲିଯାଇ ସେମାନଙ୍କର ମହତ୍ତମ ଚିନ୍ତା ଏବଂ ଶ୍ରେଷ୍ଠତମ ଅନୁଭବ ଆଡ଼କୁ ଉନ୍ମୁଖ ହୋଇଛନ୍ତି ।

ହେ ପ୍ରଭୁ, ତୋର ଅନୁପମ ସାନ୍ନିଧ୍ୟର ପରମ ପ୍ରଶାନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ହୃଦୟରେ ଜାଗ୍ରତ୍ ହେଉ ।

ମାର୍ଚ୍ଚ ୨୩, ୧୯୧୪

ମୋ ମତରେ ତାହାହିଁ ଆଦର୍ଶ ଅବସ୍ଥା, ଯେତେବେଳେ ତୋ ଚେତନାରେ ସର୍ବଦା ସଚେତନ ହୋଇ, ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ, ସ୍ୱତଃସ୍ଫୂର୍ତ୍ତ ଭାବରେ, କୌଣସି ଚିନ୍ତା ନ କରି,

ଆମ୍ଭେମାନେ ଠିକ୍ ଠିକ୍ ଜାଣିପାରୁ କ'ଣ କଲେ ତୋ ଦିବ୍ୟବିଧାନକୁ ସର୍ବୋତ୍ତମ ଭାବରେ ପ୍ରକାଶ କରିପାରିବୁ । ମୁଁ ଏହି ଅବସ୍ଥା ଜାଣେ, କାରଣ ସମୟ ସମୟରେ ମୋର ଏହିପରି ଅନୁଭୂତି ହୋଇଛି, କିନ୍ତୁ ''କି ଉପାୟରେ'' ଏହି ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାୟହିଁ ଅଜ୍ଞାନର କୁହୁଡ଼ି ଦ୍ୱାରା ଆବୃତ ଥାଏ, ଆଉ ସେତେବେଳେ ବୁଦ୍ଧିର ଦ୍ୱାରସ୍ଥ ହେବାକୁ ହୁଏ, ମାତ୍ର ବୁଦ୍ଧି ସର୍ବଦା ଆଦର୍ଶ ପରାମର୍ଶଦାତା ନୁହେଁ । ଏହାଛଡ଼ା ବିନା ଚିନ୍ତାରେ, ଆମ୍ଭେମାନେ ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ସେହି ମୁହୂର୍ତ୍ତର ପ୍ରେରଣାର ବଶବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ କେତେ ଯେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଯାଉ ତାହା କହିବା ଅନାବଶ୍ୟକ । ତେବେ ଜାଣିବାକୁ ହେବ କେତେ ପରିମାଣରେ ତୋ ଦିବ୍ୟବିଧାନ ସଙ୍ଗେ ଏହାର ମେଳ ଅଛି, ଆଉ କେତେ ପରିମାଣରେ ବିରୋଧ ଅଛି – ସବୁ ନିର୍ଭର କରେ ଅବଚେତନାର ଅବସ୍ଥା ଉପରେ, ସେହି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ତାହା ମଧ୍ୟରେ କେଉଁ ବସ୍ତୁ ସକ୍ରିୟ ହେଉଛି, ତା' ଉପରେ । ଥରେ କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପନ୍ନ ହେଲେ, ତାହାର ଯଦି କୌଣସି ମହତ୍ତ୍ୱ ଥାଏ, ଯଦି ଅମ୍ଭେମାନେ ତାହା ପ୍ରତି ଦୃଷ୍ଟିପାତ କରୁ, ତାହାକୁ ବିଶ୍ଳେଷଣ କରୁ ଏବଂ ବୁଝିବାକୁ ଚାହୁଁ, ତେବେ ଆମ୍ଭେମାନେ ସେଥିରୁ ଶିକ୍ଷା ଲାଭ କରୁ, କେଉଁ ପ୍ରେରଣା କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛି, ସେ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସଚେତନ ହେଉ, ଆହୁରି କିଛି ସଚେତନ ହେଉ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ଅବଚେତନା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଯାହା ଏବେ ବି ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ପରିଚାଳିତ କରୁଛି ଏବଂ ଯାହା ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଜୟ କରିବାକୁ ହେବ ।

ପ୍ରତ୍ୟେକ ପାର୍ଥିବ କର୍ମର ଗୋଟିଏ ଭଲ ଦିଗ ଓ ଗୋଟିଏ ମନ୍ଦ ଦିଗ ଅଛି – ଏପରି ନ ରହିବା ଏକାନ୍ତ ଅସମ୍ଭବ । ଏପରିକି ଯେଉଁ କର୍ମ ଭାଗବତ ପ୍ରେମର ଦିବ୍ୟତମ ବିଧାନକୁ ସର୍ବାପେକ୍ଷା ସୁନ୍ଦରଭାବେ ପ୍ରକାଶ କରେ, ତାହା ମଧ୍ୟରେ ବି ବର୍ତ୍ତମାନ ଜଗତର ସ୍ୱଭାବଗତ କିଛି ଅନ୍ଧକାର ଓ ବିଶୃଙ୍ଖଳା ରହିଥାଏ । କେତେକ ଲୋକ ସର୍ବଦା ବସ୍ତୁର କେବଳ ଅନ୍ଧକାର ଦିଗକୁ ଦେଖନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ନିରାଶାବାଦୀ କୁହାଯାଏ । ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷରେ ଆଶାବାଦୀମାନେ ବସ୍ତୁର କେବଳ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଓ ସୁଷମାର ଦିଗଟି ଦେଖନ୍ତି । ଅଜ୍ଞାନତାବଶତଃ ଆଶାବାଦୀ ହେବା ଯଦି ଉପହାସ ଓ ମୂଢ଼ତାର ପରିଚୟ ଦିଏ, ତେବେ ସଜ୍ଞାନରେ, ସ୍ୱେଚ୍ଛାରେ ଆଶାବାଦୀ ହେବା କ'ଣ ଗୋଟିଏ ବାଞ୍ଛନୀୟ ସିଦ୍ଧି ନୁହେଁ ? ନିରାଶାବାଦୀର ଦୃଷ୍ଟିରେ ଯାହା କିଛି ଆମ୍ଭେମାନେ କରୁ ସେସବୁ ଦୂଷିତ, ଅଜ୍ଞାନତା ଓ ଅହଂକାରପ୍ରସୂତ – ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ କିପରି ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରାଯିବ ? ଅସମ୍ଭବ ସେ ଚେଷ୍ଟା ।

କେବଳ ଗୋଟିଏ ଉପାୟ ଅଛି : ଯେତେ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱତମ ଓ ଶୁଦ୍ଧତମ ଜ୍ୟୋତିଃର ଆମ୍ଭେମାନେ ଧାରଣା କରିପାରୁ ତାହା ସଙ୍ଗେ ଯଥାସମ୍ଭବ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହେବା, ପରମ ଚେତନା ସଙ୍ଗେ ଯେତେଦୂର ସମ୍ଭବ ପୂର୍ଣ୍ଣଭାବେ ଏକତ୍ୱ ଲାଭ କରିବା, ସେହି ଏକ ଅଦ୍ୱିତୀୟଙ୍କ ପ୍ରେରଣା ପାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବା ଯଦ୍ଦ୍ୱାରା ପୃଥିବୀପୃଷ୍ଠରେ ତାଙ୍କ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିର

ପଥ ଅମ୍ଭେମାନେ ସୁଗମ କରିପାରୁ, ଆଉ ତାଙ୍କ ଶକ୍ତି ଉପରେ ବିଶ୍ୱାସ ରଖିପାରୁ ଏବଂ ସକଳ ଘଟଣାକୁ ପ୍ରସନ୍ନତା ସହିତ ଗ୍ରହଣ କରିପାରୁ ।

ଯେହେତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ସୃଷ୍ଟି ମଧ୍ୟରେ ସବୁକିଛି ମିଶ୍ରିତ, ବିଜ୍ଞତାର କାର୍ଯ୍ୟ ହେଲା ଯେତେଦୂର ସମ୍ଭବ ନିଜ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଅନୁଯାୟୀ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା, ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚତର ଆଲୋକ ଆଡ଼କୁ ଉଠିଯିବା ଏବଂ କ୍ରମଶଃ ଏହି ବାସ୍ତବ ସତ୍ୟଟିକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିବା ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ପୂର୍ଣ୍ଣତମ ପୂର୍ଣ୍ଣତା ଅଲଭ୍ୟ ।

ତେବେ ବି ଏହି ଅନଧିଗମ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣତା ଆଡ଼କୁ କେତେ ତୀବ୍ର ଅଭୀପ୍ସା ସହ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଚାଲିବାକୁ ନ ହେବ !

ମାର୍ଚ୍ଚ ୨୪, ୧୯୧୪

କାଲି ମୁଁ ଯେଉଁସବୁ ଚିନ୍ତା କରିଛି ତାହାର ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ହେଲା ଏହି ଯେ ମୁଁ ଯେଉଁ ଏକମାତ୍ର ବାଧା ଅନୁଭବ କରେ, ତାହା ଆସେ ଗୋଟିଏ ଭୟରୁ – ସେହି ଭୟ ହେଲା, ହୁଏତ ମୁଁ ତୋର ଦିବ୍ୟବିଧାନ ସଙ୍ଗେ ଏକୀଭୂତ ହୋଇପାରି ନାହିଁ ଅଥବା ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ଏକୀଭୂତ ହୋଇ ନାହିଁ । ଆଉ ବାସ୍ତବରେ ଏହି ବାଧାବିପତ୍ତି ଆସେ ଠିକ୍ ଏହି କାରଣରୁ ଯେ ଏକତ୍ୱ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ନାହିଁ ଯଦି ଏହା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ଥାଆନ୍ତି, ତେବେ ଏହା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଛି କି ନାହିଁ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ମୁଁ ନିଜକୁ ପଚାରି ପାରି ନ ଥା'ନ୍ତି ଏବଂ ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷରେ, ମୁଁ ନିଜ ଅନୁଭୂତିରୁ ଜାଣେ ଯେ ସେହି ଅବସ୍ଥାରେ କୌଣସି ବାଧାବିପତ୍ତି ଆସିବା ଏକେବାରେ ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ ।

କିନ୍ତୁ ଆମ୍ଭେମାନେ ଯେବେ ଗୋଟାଏ ଭୁଲ କରୁ ବା ଗୋଟାଏ ମିଥ୍ୟା ପଦକ୍ଷେପ ଗ୍ରହଣ କରୁ, ସେତେବେଳେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଯେଉଁ ଯଥାର୍ଥ ଚିନ୍ତା କରିବା ଉଚିତ ତାହା ନ କରି ନିଜକୁ ଏପରି କହିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ, ''ମୋର ଆହୁରି ଭଲ ଭାବରେ କରିବା ଉଚିତ ଥିଲା, ଏହି କାର୍ଯ୍ୟଟି ନ କରି ସେ କାର୍ଯ୍ୟଟି କରିବା ଉଚିତ ଥିଲା ।'' ବରଂ ଏହା କହିବା ଉଚିତ, ''ଶାଶ୍ୱତ ଚେତନା ସଙ୍ଗେ ମୋର ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ଏକତ୍ୱ ହୋଇ ନ ଥିଲା, ଏହି ଚରମ ଓ ପୂର୍ଣ୍ଣ ମିଳନ ସାଧନ କରିବା ସକାଶେ ମୁଁ ଆହୁରି ବେଶୀ ଚେଷ୍ଟା କରିବି ।''

ଗତକାଲି ଉପରବେଳା ମୁଁ ନୀରବରେ ଦୀର୍ଘକାଳ ଧରି ଧ୍ୟାନମଗ୍ନ ଥିଲି, ସେତେବେଳେ ଶେଷରେ ମୁଁ ବୁଝିପାରିଲି ଯେଉଁ ବସ୍ତୁ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଚିନ୍ତା କରୁଛି ତାହା

ସଙ୍ଗେ ଯଥାର୍ଥ ଏକତ୍ୱର ଅର୍ଥ କ'ଣ ? ଏହି ଯେଉଁ ଉପଲବ୍ଧିର ସ୍ପର୍ଶ ମୁଁ ପାଇଛି ତାହା କେବଳ ଚିନ୍ତାର ଏକାଗ୍ରତା ଏବଂ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂଯମ ଦ୍ୱାରା; କୌଣସି ନୈତିକ ଅବସ୍ଥା ଲାଭ କରି ନୁହେଁ । ମୁଁ ବୁଝିପାରିଲି ଯେ ଏହି ଉପଲବ୍ଧି ପୂର୍ଣ୍ଣତା ଲାଭ କରିବାକୁ ହେଲେ ଦୀର୍ଘ ଏବଂ ଖୁବ୍ ଦୀର୍ଘ ସମୟ ଧରି ଧ୍ୟାନ କରିବା ମୋର ଆବଶ୍ୟକ । ହେ ପ୍ରଭୁ, ଏହାହିଁ ମୋର ଅନ୍ୟତମ ଲକ୍ଷ୍ୟ, ମୁଁ ଆଶା କରୁଛି ମୋର ଭାରତଯାତ୍ରାରେ ଏହା ମୁଁ ଲାଭ କରିବି, ଅବଶ୍ୟ ଏହା ଯଦି ତୋର ସେବା ସକାଶେ ତୁ ପ୍ରୟୋଜନ ବୋଲି ମନେକରୁ ।

ମୋର ଅଗ୍ରଗତି ମନ୍ଥର, ଖୁବ୍ ମନ୍ଥର, ତଥାପି ଆଶା କରୁଛି ଏହାର କ୍ଷତିପୂରଣସ୍ୱରୂପ ତାହା ହେବ ସ୍ଥାୟୀ ଏବଂ ସକଳ ଉତ୍ଥାନ-ପତନର ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ।

ହେ ପ୍ରଭୁ, ଏହାହିଁ କର ମୁଁ ଯେପରି ମୋ ଜୀବନବ୍ରତ ଉଦ୍‌ଯାପନ କରିପାରେ, ତୋ ସର୍ବାଙ୍ଗୀନ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିରେ ସହାୟକ ହୋଇପାରେ ।

ମାର୍ଚ୍ଚ ୨୫, ୧୯୧୪

ଚିରଦିନ ନୀରବ, ଅଦୃଶ୍ୟ ଅଥଚ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ୍ ତୋର କର୍ମଧାରା ଆଜି ଅନୁଭୂତ ହେଉଛି, ଏବଂ ଯେଉଁମାନଙ୍କର ଚେତନା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଅବରୁଦ୍ଧ ବୋଲି ମନେହେଉଥିଲା, ସେହିମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ତୋ ଦିବ୍ୟଜ୍ୟୋତିଃର ଅନୁଭୂତି ଜାଗ୍ରତ୍ ହୋଇଛି । ମୁଁ ଭଲଭାବେ ଜାଣେ ଯେ ତୋର ଉପସ୍ଥିତିକୁ ଆବାହନ କରିବା କେବେ ବି ବୃଥା ହୁଏ ନାହିଁ, ଏବଂ ହୃଦୟର ଆନ୍ତରିକତା ସହ ଯଦି ତୋ ସଙ୍ଗେ ମୁଁ ସଂଯୋଗ ସ୍ଥାପନ କରେ, ଯେକୌଣସି ଆଧାର ମଧ୍ୟଦେଇ ହେଉ, ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଶରୀର ଅଥବା ସମଗ୍ର ମାନବ ଜାତି ମଧ୍ୟଦେଇ ହେଉ, ତାହାହେଲେ ଏହି ଆଧାର ବୁଝିପାରେ ଯେ ଏହାର ଅଜ୍ଞାନତା ସତ୍ତ୍ୱେ ଏହା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ରୂପାନ୍ତରିତ ହୋଇପାରିଛି । କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ଏକ ବା ଏକାଧିକ ବ୍ୟଷ୍ଟି ଆଧାରରେ ସଚେତନଭାବେ ରୂପାନ୍ତର କାର୍ଯ୍ୟ ସାଧିତ ହୁଏ ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ଭସ୍ମାଚ୍ଛାଦିତ ଅଗ୍ନିଶିଖା ଅକସ୍ମାତ୍ ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ ହୋଇ ସମଗ୍ର ସତ୍ତାକୁ ଆଲୋକିତ କରେ, ସେତେବେଳେ ପରମ ଆନନ୍ଦରେ ତୋର ଅବାଧ କ୍ରିୟାକୁ ଆମେ ସ୍ୱାଗତ କରୁ, ଏବଂ ଏତଦ୍ୱାରା ପୁନର୍ବାର ତୋର ଅବାଧ ଶକ୍ତି ପ୍ରମାଣିତ ହୁଏ ଏବଂ ଆଶା କରୁ ଯେ ମନୁଷ୍ୟର ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସୁଖ ସଙ୍ଗେ ଆଉ ଏକ ଯଥାର୍ଥ ନୂତନ ସୁଖର ସମ୍ଭାବନା ଯୋଗ କରାହେଲା ।

ହେ ଭଗବାନ୍, ମୋ ଭିତରୁ ତୋ ଆଡ଼କୁ ଏକ ତୀବ୍ର କୃତଜ୍ଞତାର ଭାବ ଉତ୍ଥିତ ହେଉଛି, ସେଥିରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଛି ଦୁଃଖକାତର ମାନବଜାତିର କୃତଜ୍ଞତା, ସେହି

ମାନବଜାତିକୁ ତୁ ରୂପାନ୍ତରିତ, ମହିମାନ୍ୱିତ କରୁଛୁ ଏବଂ ଦିବ୍ୟଜ୍ଞାନର ଶାନ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରୁଛୁ ।

ମାର୍ଚ୍ଚ ୨୮, ୧୯୧୪

ମୋ ଯାତ୍ରାକାଳରୁ ମୁଁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବସ୍ତୁ ମଧ୍ୟରେ ଅଧିକରୁ ଅଧିକତର ଭାବେ ତୋ ଦିବ୍ୟହସ୍ତର ପରିଚାଳନା ଦେଖୁଛି, ସର୍ବତ୍ର ତୋ ଦିବ୍ୟବିଧାନହିଁ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ ହେଉଛି ଏବଂ ଏହିପରି ଘଟିବା ଯେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ୱାଭାବିକ ଏହି ଦୃଢ଼ ଆନ୍ତର ବିଶ୍ୱାସ ମୋର ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ଯଦ୍ୱାରା ମୁଁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ପରେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଅନୁଭବ ନ କରେ ।

ମୁଁ କୌଣସି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଅନୁଭବ କରୁ ନାହିଁ ଯେ ମୁଁ ତୋର ବାହାରେ ବାସ କରେ, ଆଉ କେବେ ବି ଦିଗ୍‌ବଳୟ ଏତେ ସୁଦୂରପ୍ରସାରୀ ଏବଂ ବସ୍ତୁର ଗଭୀରତା ଯୁଗପତ୍ ଏତେ ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟ ଓ ଅତଳସ୍ପର୍ଶୀ ବୋଧ ହୋଇ ନାହିଁ । ହେ ଦିବ୍ୟଗୁରୁ, ଏହାହିଁ କର, ପୃଥିବୀ ଉପରେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ଜୀବନବ୍ରତ କ'ଣ ଏହା ଯେପରି ଅଧିକରୁ ଅଧିକତର, ପୂର୍ଣ୍ଣରୁ ପୂର୍ଣ୍ଣତର ଭାବେ ଜାଣିପାରୁ ଏବଂ ସାଧନ କରିପାରୁ; ଏହାହିଁ କର, ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ଅନ୍ତରରେ ଯେଉଁ ଶକ୍ତି ରହିଛି ତାହା ଯେପରି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ଉପଯୋଗ କରିପାରୁ, ଏବଂ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ଆତ୍ମାର ନୀରବ ଗଭୀରତାରେ, ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ସକଳ ଚିନ୍ତା, ସକଳ ଅନୁଭବ, ସକଳ କ୍ରିୟା ମଧ୍ୟରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ଯେପରି ତୋର ପରମ ସାନ୍ନିଧ୍ୟକୁ ପ୍ରକାଶ କରିପାରୁ ।

ମୋତେ ବଡ଼ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ବୋଧ ହେଉଛି ଯେ ମୁଁ ତୋତେ ଏପରି ସମ୍ବୋଧନ କରି କଥା କହୁଛି, ଯେହେତୁ ତୁହିଁ ମୋ ମଧ୍ୟରେ ବାସ କରୁ, ଚିନ୍ତା କରୁ ଏବଂ ପ୍ରେମ କରୁ ।

ପଣ୍ଡିଚେରୀ, ମାର୍ଚ୍ଚ ୨୯, ୧୯୧୪

ହେ ପରାଚେତନା, ଶାଶ୍ୱତ ବିଧାନ, ତୋତେହିଁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଜାଣିବାକୁ ହେବ, ବୁଝିବାକୁ ହେବ, ଉପଲବ୍ଧି କରିବାକୁ ହେବ, ତୁହିଁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଚାଳିତ କରୁ, ଆଲୋକିତ କରୁ, ତୁହିଁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଉ, ପ୍ରେରଣା ଦେଉ; ଏହାହିଁ କର ଯେପରି ଏହି ସକଳ ଦୁର୍ବଳ

ଜୀବ ସବଳ ହୁଅନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ ଭୀତ ସେମାନେ ଯେପରି ଆଶ୍ୱସ୍ତ ହୁଅନ୍ତି । ତୋରି ହାତରେ ମୁଁ ସେମାନଙ୍କୁ ସମର୍ପଣ କରୁଛି, ଯେପରି ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ସକଳ ନିୟତି ତୋତେ ସମର୍ପଣ କରିଛି ।

ମାର୍ଚ୍ଚ ୩୦, ୧୯୧୪

ଯେଉଁମାନେ ସମଗ୍ରଭାବେ ତୋର ସେବକ, ଯେଉଁମାନେ ତୋ ଉପସ୍ଥିତିର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଚେତନା ଲାଭ କରିଛନ୍ତି, ମୁଁ ଅନୁଭବ କରୁଛି ସେମାନଙ୍କ ତୁଳନାରେ ମୋତେ ଯାହା ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାକୁ ହେବ ମୁଁ ତାହାଠାରୁ ବହୁଦୂରରେ; ଯେଉଁ ବସ୍ତୁ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ମୋତେ ଧାରଣା କରିବାକୁ ହେବ, ତାହା ତୁଳନାରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେଉଁ ବସ୍ତୁ ମୋ ଧାରଣାର ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱତମ, ଶୁଦ୍ଧତମ, ମହତ୍ତମ ତାହା ଅନ୍ଧକାରାବୃତ ଓ ଅଜ୍ଞାନାଚ୍ଛନ୍ନ । କିନ୍ତୁ ଏହି ଅନୁଭୂତି ହତାଶ କରିବା ଦୂରେଥାଉ, ବରଂ ମୋର ଅଭୀପ୍ସା, ମୋର ସାମର୍ଥ୍ୟ ଓ ସଂକଳ୍ପକୁ ସତେଜ ଓ ସବଳ କରୁଛି, ଯଦ୍ୱାରା ମୁଁ ସକଳ ବାଧାବିଘ୍ନ ଜୟ କରିପାରେ, ଅବଶେଷରେ ତୋ ଦିବ୍ୟବିଧାନ ସଙ୍ଗେ, ତୋ ଦିବ୍ୟକର୍ମ ସଙ୍ଗେ ଏକତ୍ୱପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇପାରେ ।

ଧୀରେ ଧୀରେ ଦିଗ୍‌ବଳୟ ପରିଷ୍କାର ହୋଇଉଠୁଛି, ପଥ ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇଯାଉଛି । ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଆମ୍ଭେମାନେ ଚାଲିଛୁ ନିଶ୍ଚୟତାରୁ ଅଧିକ ନିଶ୍ଚୟତା ଆଡ଼କୁ ।

ଶତ ଶତ ଜୀବ ଯଦି ଗାଢ଼ତମ ଅଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟରେ ବୁଡ଼ି ରହିଥାଆନ୍ତି, ସେଥିରେ କିଛି ଯାଏ ଆସେ ନାହିଁ । କାଲି ମୁଁ ଯାହାଙ୍କୁ ଦେଖିଲି ସେ ପୃଥିବୀ ଉପରେ ବିଦ୍ୟମାନ । ତାଙ୍କର ଉପସ୍ଥିତିହିଁ ଯଥେଷ୍ଟ ପ୍ରମାଣ ଯେ ଏପରି ଏକ ଦିନ ଆସିବ ଯେତେବେଳେ ଅନ୍ଧକାର ଆଲୋକରେ ରୂପାନ୍ତରିତ ହେବ, ତୋର ରାଜତ୍ୱ ଯଥାର୍ଥରେ ପୃଥିବୀ ଉପରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହେବ ।

ହେ ଭଗବାନ୍, ଏହି ଅତ୍ୟାଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର ଦିବ୍ୟସ୍ରଷ୍ଟା, ଯେବେ ମୁଁ ଏହି ଚିନ୍ତା କରେ, ଆନନ୍ଦ ଓ କୃତଜ୍ଞତାରେ ମୋର ହୃଦୟ ପରିପ୍ଲୁତ ହୋଇଯାଏ — ଆଶା ମୋର ଅସୀମ ହୋଇଉଠେ ।

ହେ ପ୍ରଭୁ, ମୋର ଆରାଧନା ସକଳ ବାକ୍ୟର ଅତୀତ, ନିର୍ବାକ୍ ମୋର ପୂଜା ।

ଏପ୍ରିଲ୍ ୧, ୧୯୧୪

ମନେହୁଏ ଯେପରି ତୋ ମନ୍ଦିରର ନିଭୃତରେ ପ୍ରବେଶ କରିଛି ଏବଂ ତୋର ଇଚ୍ଛା ସହ ପରିଚିତ ହୋଇଛି । ଏକ ମହାନ୍ ଆନନ୍ଦ ଓ ଗଭୀର ଶାନ୍ତି ମୋ ଭିତରେ ବିଦ୍ୟମାନ, ତେବେ ବି ମୋ ଭିତରର ମନଗଢ଼ା ରୂପସକଳ ଅଳୀକ ସ୍ୱପ୍ନ ପରି ଅନ୍ତର୍ହିତ ହେଉଛି । ତୋର ବିଶାଳତାର ସମ୍ମୁଖରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହୋଇ ଦେଖୁଛି, ମୁଁ ମୋର ଗଠନ ଓ ସୀମାବନ୍ଧନ ହରାଇଛି, ଯେପରି ଗୋଟିଏ ବ୍ୟଷ୍ଟିସତ୍ତା ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବି ଗଢ଼ି ଉଠି ନାହିଁ । ସମସ୍ତ ଅତୀତ ତାହାର ବାହ୍ୟ ରୂପରେ ମନେହୁଏ ଯେପରି ଗୋଟାଏ ଅସଂଗତ ହାସ୍ୟକର ଆରୋପ ମାତ୍ର, ତଥାପି ମୁଁ ଜାଣେ ଯେ ସେହି ସମୟ ସକାଶେ ଏହାର ପ୍ରୟୋଜନ ଥିଲା ।

କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ସବୁକିଛି ବଦଳିଯାଇଛି : ଗୋଟିଏ ନୂତନ ଅବସ୍ଥା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଛି ।

ଏପ୍ରିଲ୍ ୨, ୧୯୧୪

ପ୍ରତିଦିନ ଯେଉଁ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ମୁଁ ଲେଖିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରେ, ମୋତେ ରହି ଯିବାକୁ ହୁଏ, ମନେହୁଏ ଯେଉଁ ନୂତନ ଅବସ୍ଥା ମୋ ସମ୍ମୁଖରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଛି, ତାହା ଯେପରି ଗୋଟାଏ ସଂପ୍ରସାରଣର ଅବସ୍ଥା, ଅନ୍ତର୍ଗଭୀରତାର ନୁହେଁ । ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମ ମଧ୍ୟରେ ତୋର ସେବାରେ ନିଯୁକ୍ତ ହେବାକୁ ହେବ ଏବଂ ତୋ ସହିତ ଏକତ୍ୱ ଲାଭ କରିବାକୁ ହେବ – କେବଳ ଗଭୀର ମୌନ ଏକାଗ୍ରତା ଅଥବା ଲିଖିତ ବା ଅଲିଖିତ ଧ୍ୟାନ ମଧ୍ୟରେ ନିମଗ୍ନ ରହିବାକୁ ହେବ ନାହିଁ ।

କିନ୍ତୁ ମୋର ହୃଦୟ ଅଶ୍ରାନ୍ତଭାବେ ତୋର ସ୍ତବ ଗାନ କରେ ଏବଂ ମୋ ଚିନ୍ତା ନିରନ୍ତର ତୋ ଦ୍ୱାରା ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ।

ଏପ୍ରିଲ୍ ୩, ୧୯୧୪

ମନେହେଉଛି ଯେପରି ମୁଁ ଗୋଟିଏ ନବଜନ୍ମ ଲାଭ କରିଛି, ଅତୀତର ସମସ୍ତ ପନ୍ଥା, ନିୟମ ଓ ଅଭ୍ୟାସ ଆଉ ମୋର କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲାଗିବ ନାହିଁ । ଏକ ସମୟରେ ଯାହା ପରିଣାମ ବୋଲି ବୋଧ ହେଉଥିଲା, ଆଜି ତାହା କେବଳ ଗୋଟାଏ ପ୍ରସ୍ତୁତି । ମନେହେଉଛି ଯେପରି ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୁଁ କିଛି ବି କରି ନାହିଁ, ଯେପରି ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜୀବନ ଆଦୌ ଯାପନ କରି ନାହିଁ, ଯେପରି ସେହି ମାର୍ଗରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ପ୍ରବେଶ କରୁଛି, ମୋର ମନେହେଉଛି, ଯେପରି ମୁଁ କିଛି ବି ଜାଣେ ନାହିଁ, କିଛି ବି ପ୍ରକାଶ କରିପାରୁ ନାହିଁ, ଏବଂ ସମସ୍ତ ପ୍ରକାର ଉପଲବ୍ଧି ଏବେ ଆରମ୍ଭ ହେବ । ସମସ୍ତ ଅତୀତ ଯେପରି ମୋଠାରୁ ଅନ୍ତର୍ହିତ ହୋଇଛି, ଆଉ ଭୁଲଭ୍ରାନ୍ତି ଯେପରି କଟିଯାଇଛି, ସିଦ୍ଧି ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ଖସିପଡ଼ିଛି; ଯେପରି ସମସ୍ତ କିଛି ଅନ୍ତର୍ହିତ ହୋଇଛି ଯଦ୍ଦ୍ୱାରା ସେହି ସ୍ଥାନରେ ରୂପ ଗ୍ରହଣ କରିପାରେ ଗୋଟିଏ ନବଜାତ ଶିଶୁ ଯାହାକୁ ଆରମ୍ଭରୁହିଁ ଗଢ଼ି ତୋଳିବାକୁ ହେବ, ଯାହାର କୌଣସି କର୍ମବନ୍ଧନ ନାହିଁ, କୌଣସି ଅଭିଜ୍ଞତା ନାହିଁ ଯାହା ତାହାର ଉପକାରରେ ଆସିବ, ଏପରିକି ତାହାର କୌଣସି ଭୁଲଭ୍ରାନ୍ତି ବି ନାହିଁ ଯାହାକୁ ସେ ସଂଶୋଧନ କରି ନେବ । ମୋର ମସ୍ତିଷ୍କ ଶୂନ୍ୟ, କୌଣସି ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ, କୌଣସି ନିଶ୍ଚିତ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ନାହିଁ, କୌଣସି ପ୍ରକାର ଅସାର ଚିନ୍ତା ବି ନାହିଁ । ମୁଁ ଅନୁଭବ କରୁଛି, ଏହି ଅବସ୍ଥାରେ ଯଦି ମୁଁ ଅବାଧରେ ନିଜକୁ ସମର୍ପଣ କରିପାରେ, ଯଦି ଜାଣିବାକୁ ବା ବୁଝିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା ନ କରେ, ଯଦି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ଗୋଟିଏ ଅବୋଧ ଓ ସରଳ ଶିଶୁ ତୁଲ୍ୟ ହେବାକୁ ସମ୍ମତି ଦିଏ, ତାହାହେଲେ କୌଣସି ନୂତନ ସମ୍ଭାବନା ମୋ ସମ୍ମୁଖରେ ଖୋଲି ଯାଇପାରେ । ମୁଁ ଜାଣେ ମୋତେ ବର୍ତ୍ତମାନ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ଦେଇଦେବାକୁ ହେବ ଏବଂ ଗୋଟିଏ ଖାଲି ସାଦା କାଗଜ ପରି ହେବାକୁ ହେବ, ଯାହା ଉପରେ, ହେ ଭଗବାନ୍, ତୋ ସଂକଳ୍ପ, ତୋ ଚିନ୍ତା ଅବାଧରେ, ନିର୍ଭୁଲରେ ଲିପିବଦ୍ଧ ହୋଇପାରେ ।

ହୃଦୟ ମୋର ଅସୀମ କୃତଜ୍ଞତାରେ ଭରିଉଠିଛି, ମନେହେଉଛି, ଯାହା ସକାଶେ ଏତେଦିନ ଅନ୍ୱେଷଣ କରୁଥିଲି, ଅବଶେଷରେ ତାହାର ଦ୍ୱାରଦେଶରେ ଆଜି ଉପସ୍ଥିତ ହୋଇଛି ।

ହେ ଭଗବାନ୍, ମୋତେ ଶୁଦ୍ଧ କର, ନିରହଂକାର କର, ସଂଜୀବିତ କର ତୋ ଦିବ୍ୟପ୍ରେମରେ, ଯଦ୍ଦ୍ୱାରା ସେହି ଦ୍ୱାର ପାରହୋଇ ଭିତରକୁ ଚିରକାଳ ସକାଶେ ପ୍ରବେଶ କରିପାରେ ।

ହେ ଭଗବାନ୍, ମୁଁ ଯେପରି ହୋଇଯାଏ ତୋର ନିଃସନ୍ଦେହରେ ଓ ଅକୁଣ୍ଠଭାବେ ।

ଏପ୍ରିଲ୍ ୪, ୧୯୧୪

ହେ ପ୍ରଭୁ, ମୋ ଆରାଧନା ସାଗ୍ରହେ ତୋ ଆଡ଼କୁ ଉଠିଯାଉଛି, ମୋର ସମଗ୍ର ସତ୍ତା ଯେପରି ଗୋଟିଏ ଅଭୀପ୍‌ସା, ଗୋଟିଏ ଅଗ୍ନିଶିଖା ତୁଲ୍ୟ ତୋ ପାଖରେ ନିବେଦିତ ।

ହେ ଭଗବାନ୍, ହେ ପ୍ରଭୁ, ପ୍ରେମର ମଧୁର ସ୍ୱାମୀ, ତୁହିଁ ମୋ ମଧ୍ୟରେ ବାସ କରୁଛୁ, ତୁହିଁ ମୋ ମଧ୍ୟରେ ଅଭୀପ୍‌ସା କରୁଛୁ !

ଏହି ଶରୀର ତୋର ଯନ୍ତ୍ର, ଏହି ସଂକଳ୍ପ ତୋର ଦାସ, ଏହି ବୁଦ୍ଧି ତୋର ଆୟୁଧ, ସବୁକିଛିହିଁ ତୁ, ତୋ ଛଡ଼ା ଅନ୍ୟ କିଛି ନାହିଁ ।

ଏପ୍ରିଲ୍ ୭, ୧୯୧୪

ତେବେ ମୋର ସାହସ କାହିଁ, ଯଦି ସବୁବେଳେ ମୁଁ ଯୁଦ୍ଧକୁ ଏଡ଼ାଇ ଦେଇ ଯିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରେ ? ତେବେ ମୋର ଶକ୍ତି କାହିଁ, ଯଦି ମୁଁ ସ୍ୱାଭାବିକରୂପେ ନୂତନ ଉଦ୍ୟମ କରିବାକୁ ଭୟ କରେ ଏବଂ ଅଜ୍ଞାତସାରରେ ଅତୀତ ପ୍ରଯତ୍ନର ଫଳାଫଳକୁ ଯଥେଷ୍ଟ ମନେକରି ନିଷ୍କ୍ରିୟଭାବେ ନିଦ୍ରାଯାଏ ? କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ହେଲେ ମୋତେ ବାଧ୍ୟ ହୋଇ ତାହା କରିବାକୁ ହୁଏ ଏବଂ ମୋର ନୀରବ ଧ୍ୟାନ ଅଂଶତଃ ଆଳସ୍ୟରେ ଗଠିତ... ଏସବୁ ମୁଁ ଆହୁରି ପରିଷ୍କାରଭାବେ ଦେଖିପାରୁଛି । ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯାହା କରିଛି, ମନେହୁଏ ସେସବୁ କିଛି ବି ନୁହେଁ । ହେ ଭଗବାନ୍, ତୋ ସେବାରେ ମୁଁ ଯେଉଁ ଯନ୍ତ୍ରଟି ନିଯୁକ୍ତ କରିଛି, ତାହାର କ୍ଷୁଦ୍ରତା ଓ ସଂକୀର୍ଣ୍ଣତା ମୋ ପାଖରେ ସ୍ପଷ୍ଟ । ଦୁଃଖର ସହିତ ମୋତେ ଏହି ଧାରଣା ସକାଶେ ଆଜି ବି ହସ ଲାଗୁଛି ଯେ ସମୟ ସମୟରେ ନିଜ ସମ୍ବନ୍ଧରେ, ନିଜ ଚେଷ୍ଟା ଓ ନିଜର ସଫଳତା ସମ୍ବନ୍ଧେ ଖୁବ୍ ଭଲ ଧାରଣା ପୋଷଣ କରିଥିଲି । ଯଥାର୍ଥ ଜୀବନର ଦ୍ୱାରଦେଶରେ ମୁଁ ପହଞ୍ଚିଯାଇଛି ବୋଲି ସର୍ବଦା ଭାବୁଥିଲି, କିନ୍ତୁ ବାସ୍ତବରେ ଏହା ଲାଭ କରିଥିଲି ଗୋଟିଏ ଆଶାରୂପେ, ସ୍ଥୂଳ ସିଦ୍ଧିରୂପେ ନୁହେଁ; ଏହା ଥିଲା ଯେପରି ଶିଶୁକୁ ଖେଳନାର ଲୋଭ ଦେଖାଇବା ଅଥବା ଦୁର୍ବଳ ପାଖରେ ପୁରସ୍କାରର ଲୋଭ ଦେଖାଇବା ।

ତାହାହେଲେ, କେବେ ମୁଁ ଯଥାର୍ଥରେ ସବଳ ହୋଇଉଠିବି — ସାହସ, ସାମର୍ଥ୍ୟ, ବୀର୍ଯ୍ୟ ଓ ପ୍ରଶାନ୍ତ ଧୈର୍ଯ୍ୟରେ ଗଢ଼ିଉଠିବି ? କେବେ ମୁଁ ମୋର ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱବୋଧକୁ

ସଂପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ଭୁଲିଯିବି, ହୋଇପାରିବି କେବଳ ତୋର ଯନ୍ତ୍ର ଯାହା ଗଠିତ ହେବ କେବଳ ସେହି ସକଳ ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ଯାହାକୁ ଏହି ଯନ୍ତ୍ର ପ୍ରକାଶ କରିବ ? କେବେ ମୋର ଏକତ୍ୱବୋଧର ଚେତନାରେ କୌଣସି ଜଡ଼ତା ଆସି ମିଶିବ ନାହିଁ, ଆଉ କେବେ ମୋର ଦିବ୍ୟପ୍ରେମର ଅନୁଭୂତି ସହ କୌଣସି ଦୁର୍ବଳତା ମିଶିବ ନାହିଁ ?

ହେ ପ୍ରଭୁ, ଏହିସବୁ ପ୍ରଶ୍ନ ଉତ୍ଥାପନ ପରେ ମନେ ହେଉଛି, ମୋ ଭିତରେ ଯେପରି ସକଳ ଚିନ୍ତା ଲୁପ୍ତ ହୋଇଛି । ମୋର ସଚେତନ ମାନସ ସତ୍ତାକୁ ଖୋଜୁଛି, ତାକୁ ପାଉ ନାହିଁ; ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱକୁ ଖୋଜୁଛି, ତାକୁ ବି କେଉଁଠି ପାଉ ନାହିଁ; ମୋର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଇଚ୍ଛାକୁ ଖୋଜୁଛି କିନ୍ତୁ ତାହା ମଧ ଅନ୍ତର୍ହିତ । ମୁଁ ତୋତେ ଖୋଜୁଛି, କିନ୍ତୁ କୌଣସି ଉତ୍ତର ପାଉ ନାହିଁ... ନୀରବତା, କେବଳ ନୀରବତା ।

ମନେହୁଏ, ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ତୋର ଦିବ୍ୟବାଣୀ ଶୁଣି ପାରୁଛି : ''ତୁ କେବେ ବି ନିଜକୁ ସର୍ବାଙ୍ଗୀନରୂପେ ଲୋପ କରିଦେଇ ପାରି ନାହୁଁ । ସର୍ବଦାହିଁ ତୋ ଭିତରେ ଏପରି କିଛି ରହିଛି ଯାହା ଇଚ୍ଛା କରୁଛି ଜାଣିବାକୁ, ବୁଝିବାକୁ ଏବଂ ଦେଖିବାକୁ । ସଂପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ନିଜକୁ ସମର୍ପଣ କର, ଶିଖ କିପରି ନିଜକୁ ହରେଇ ଦେବାକୁ ହୁଏ, ଅବଶେଷରେ ତୋ ମୋ ଭିତରେ ଯେଉଁ ପ୍ରାଚୀର ରହିଛି, ତାକୁ ଭାଙ୍ଗି ପକାଅ, ନିଃଶେଷରେ ତୋ ଆତ୍ମଦାନକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ କର ।'' ହାୟ, ହେ ପ୍ରଭୁ, କେତେ ଦୀର୍ଘକାଳରୁ ମୁଁ ଏହାହିଁ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲି, କିନ୍ତୁ ଏହା କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୋଇ ନ ଥିଲି । ହେ ଭଗବାନ୍ ! ଏହାହିଁ କରିବାକୁ ମୋତେ ଶକ୍ତି ଦେବୁ କି ?

ହେ ଭଗବାନ୍, ଶାଶ୍ୱତ ପ୍ରେମମୟ ପ୍ରଭୁ, ଏହି ବାଧାବିଘ୍ନକୁ ଭାଙ୍ଗିଦେ ଯାହା ମୋତେ ଦୁଃଖତାପରେ ଭରିଦିଏ ।... ମୋତେ ମୋଠାରୁ ଉଦ୍ଧାର କର ।

ଏପ୍ରିଲ୍ ୮, ୧୯୧୪

ହେ ଭଗବାନ୍; ମୋ ଚିନ୍ତାରେ ଆସିଛି ଶାନ୍ତି, ହୃଦୟ ହୋଇଛି ସ୍ଥିର; ଗଭୀର ଭକ୍ତି ଓ ଅସୀମ ନିର୍ଭରତା ସହ ମୁଁ ତୋ ଆଡ଼କୁ ଫେରିଛି; ମୁଁ ଜାଣେ ତୋ ପ୍ରେମ ସର୍ବଶକ୍ତିମୟ ଓ ତୋ ନ୍ୟାୟର ରାଜ୍ୟ ପୃଥିବୀ ଉପରେ ସ୍ଥାପିତ ହେବ; ମୁଁ ଜାଣେ ସେସମୟ ଅତି ନିକଟ ଯେତେବେଳେ ଶେଷ ଆବରଣଟି ଅପସାରିତ ହେବ, ସମସ୍ତ ଅନ୍ୟାୟ ଦୂର ହେବ, ତାହା ସ୍ଥାନରେ ଆସିବ ଶାନ୍ତି ଓ ସମ୍ମିଳିତ ଚେଷ୍ଟାର ଯୁଗ ।

ହେ ପ୍ରଭୁ, ମନ ମୋର ଅନ୍ତର ଅଭିମୁଖୀ ହୋଇଛି, ହୃଦୟ ଶାନ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି, ମୁଁ ତୋ ଆଡ଼କୁ ଚାଲୁଛି, ମୋର ସମସ୍ତ ସତ୍ତା ତୋର ଦିବ୍ୟ ସାନ୍ନିଧ୍ୟରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଛି; ଏହାହିଁ କର ମୁଁ ଯେପରି ତୋତେ ସର୍ବ ବସ୍ତୁରେ ଦେଖିପାରେ ଏବଂ ସକଳ ବସ୍ତୁ ଯେପରି ତୋ ଦିବ୍ୟ ଜ୍ୟୋତିଃରେ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହୋଇଉଠେ । ହେ ପ୍ରଭୁ, ସକଳ ଦ୍ୱେଷ ପ୍ରଶମିତ ହେଉ, ସକଳ ହିଂସା ଲୋପ ପାଉ, ସକଳ ଭୟ ଦୂର ହେଉ, ସଂଶୟ ଦୂର ହେଉ, ସକଳ ଅପଶକ୍ତି ପରାଜିତ ହେଉ, ଏବଂ ଏହି ସହରରେ, ଏହି ଦେଶରେ, ଏହି ପୃଥିବୀରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି ଅନୁଭବ କରୁ ଯେ ତାହାର ହୃଦୟ ମଧ୍ୟରେ ଏହି ମହାପ୍ରେମ, ସକଳ ରୂପାନ୍ତରର ଏଇ ଉତ୍ସ ସ୍ପନ୍ଦିତ ହେଉଛି ।

ହେ ଭଗବାନ୍, ତୋ ପ୍ରେମ ନିକଟରେ ମୋର ଏହି ସନିର୍ବନ୍ଧ ଭିକ୍ଷା — ଏହାହିଁ କର ଯେପରି ମୋର ଅଭୀପ୍ସା ଅତି ତୀବ୍ର ହୋଇଉଠେ ଯଦ୍ଦ୍ୱାରା ତାହା ଅନୁରୂପ ଅଭୀପ୍ସା ସର୍ବତ୍ର ଜାଗ୍ରତ୍ କରେ : ହେ ଭଗବାନ୍, ଦୟା, ନ୍ୟାୟ, ଶାନ୍ତି ଏକଛତ୍ରାଧିପତି ରୂପେ ରାଜତ୍ୱ କରୁ; ଅଜ୍ଞାନ ଅହଂକାର ଦୂର ହୋଇଯାଉ, ତୋ ନିର୍ମଳ ଜ୍ୟୋତିଃରେ ଅନ୍ଧକାର ତତ୍କ୍ଷଣାତ୍ ଆଲୋକିତ ହେଉ, ଅନ୍ଧ ଦୃଷ୍ଟି ଲାଭ କରୁ, ବଧିର ଶ୍ରବଣଶକ୍ତି ଲାଭ କରୁ; ତୋ ଦିବ୍ୟବିଧାନ ସର୍ବତ୍ର ଘୋଷିତ ହେଉ, ତୋ ସଙ୍ଗେ ମିଳନ ନିରନ୍ତର ନିବିଡ଼ତର ହେଉ, ସୁସମଞ୍ଜସ, ଅବିଚଳ ଓ ପୂର୍ଣ୍ଣତର ହେଉ; ଗୋଟିଏ ସତ୍ତା ତୁଲ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କ ମିଳିତ ହସ୍ତ ତୋ ଆଡ଼କୁ ପ୍ରସାରିତ ହେଉ ତୋ ସଙ୍ଗେ ଏକୀଭୂତ ହେବା ନିମିତ୍ତ ଏବଂ ତୋତେ ପୃଥିବୀ ଉପରେ ପ୍ରକାଶ କରିବା ନିମିତ୍ତ ।

ହେ ଭଗବାନ୍, ମନକୁ ଅନ୍ତର୍ମୁଖୀ କରି, ହୃଦୟକୁ ସୂର୍ଯ୍ୟାଲୋକରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରି ତୋ ପାଖରେ ନିଜକୁ ଅକୁଣ୍ଠ ଚିତ୍ତରେ ସମର୍ପଣ କରୁଛି, ମୋର 'ମୁଁ' ତୋ ମଧ୍ୟରେ ବିଲୁପ୍ତ ହୋଇଯାଉ ।

ଏପ୍ରିଲ୍ ୧୦, ୧୯୧୪

ସହସା ଆବରଣ ଛିନ୍ନ ହୋଇଗଲା, ଦିଗ୍‌ବଳୟ ଉଦ୍‌ଭାସିତ ହୋଇଉଠିଲା । ଏହି ନିର୍ମଳ ଦର୍ଶନ ଲାଭ କରି ମୋର ସମଗ୍ର ସତ୍ତା କୃତଜ୍ଞତାରେ ପରିପ୍ଲୁତ ହୋଇ ନିଜକୁ ତୋ ଚରଣରେ ଅର୍ପଣ କଲା । ତଥାପି ଏହି ଗଭୀର, ଏହି ଅଖଣ୍ଡ ଆନନ୍ଦ ସତ୍ତ୍ୱେ ଶାଶ୍ୱତଙ୍କ ଶାନ୍ତିରେ ସବୁକିଛି ଅଚଞ୍ଚଳ, ସବୁକିଛି ଶାନ୍ତିମୟ ।

ମନେହୁଏ, ମୁଁ ଆଉ ସୀମାବଦ୍ଧ ନୁହେଁ, ଆଉ ନାହିଁ ମୋର ଶରୀରବୋଧ, ନାହିଁ ସଂବେଦନ, ନାହିଁ ଚିନ୍ତା, ନାହିଁ ଅନୁଭବ... ଅଛି କେବଳ ନିର୍ମଳ, ବିଶୁଦ୍ଧ, ପ୍ରଶାନ୍ତ ବିଶାଳତା ଯାହା ଆଲୋକ ଓ ପ୍ରେମରେ ପ୍ଲାବିତ, ଅନିର୍ବଚନୀୟ ଆନନ୍ଦରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ – ଏହାଛଡ଼ା ମୁଁ ଯେପରି ଆଉ କିଛି ନୁହେଁ – ବରଂ ଏକମାତ୍ର ତାହାହିଁ 'ମୁଁ' ଏବଂ ଏହି 'ମୁଁ' ମୋର ପୂର୍ବର ସ୍ୱାର୍ଥପର, ସଂକୀର୍ଣ୍ଣ 'ମୁଁ' ଠାରୁ ଏତେ ଭିନ୍ନ ଯେ ମୁଁ କହିପାରୁ ନାହିଁ, ଏହା ମୁଁ କି ତୁ ସ୍ୱୟଂ, ହେ ପରମ ଭାଗ୍ୟବିଧାତା, ମହାନ୍ ପ୍ରଭୁ !

ସର୍ବତ୍ର ସବୁହିଁ ଯେପରି ହୋଇଉଠିଛି ଶକ୍ତି, ସାହସ, ସାମର୍ଥ୍ୟ, ସଂକଳ୍ପ, ଅସୀମ ମାଧୁର୍ଯ୍ୟ, ଅତୁଳନୀୟ କରୁଣା...

ଶେଷ କେତେକ ଦିନଠାରୁ ଏହି ଅନୁଭବ ଅତି ପ୍ରବଳ ହୋଇଉଠିଛି ଯେ ଅତୀତର ମୃତ୍ୟୁ ଘଟିଛି, ନୂତନ ଜୀବନର ରଶ୍ମିମାଳା ତାକୁ ଗ୍ରାସ କରିଛି । ଏହି ଖାତାଟିର କେତେକ ପୃଷ୍ଠା ପଢ଼ିବାକୁ ଯାଇ ଯେତେବେଳେ ପଛକୁ ଶେଷ ଥର ଦୃଷ୍ଟିପାତ କଲି, ସେତେବେଳେ ମୁଁ ନିଃସନ୍ଦେହରେ ବୁଝିଲି ଯେ ଏହି ମୃତ୍ୟୁ ନିଶ୍ଚୟ ଘଟିଛି, ଏବଂ ସେତେବେଳେ ମୁଁ ଗୋଟାଏ ବିରାଟ ବୋଝରୁ ମୁକ୍ତ ହେଲି; ହେ ଦିବ୍ୟ ପ୍ରଭୁ, ତୋ ସମ୍ମୁଖରେ ଶିଶୁର ଅକୁଣ୍ଠ ସରଳତା ଓ ନଗ୍ନତା ସହ ଉପସ୍ଥିତ ହୋଇଛି... ସର୍ବଦା ଏକମାତ୍ର ଯେଉଁ ବସ୍ତୁ ଅନୁଭବ କରୁଛି, ତାହା ହେଲା ସେହି ଶାନ୍ତ, ନିର୍ମଳ ବିଶାଳତା... ହେ ଭଗବାନ୍, ତୁ ମୋ ପ୍ରାର୍ଥନା ଶୁଣିଛୁ, ତୋ ପାଖରେ ଯାହା ଚାହିଁଥିଲି, ତାହା ତୁ ପ୍ରଦାନ କରିଛୁ; ସେହି ''ମୁଁ'' ଅନ୍ତର୍ହିତ ହୋଇଛି, ବର୍ତ୍ତମାନ ତାହା ସ୍ଥାନରେ ତୋ ସେବାରେ ରହିଛି ଗୋଟାଏ ଅନୁଗତ ଯନ୍ତ୍ର, ତୋର ଅନନ୍ତ କିରଣରାଜିକୁ ସଂହତ ଓ ପ୍ରକାଶିତ କରିବାର କେନ୍ଦ୍ର । ତୁ ମୋ ଜୀବନକୁ ଗ୍ରହଣ କରିଛୁ ଏବଂ ତୋର କରିନେଇଛୁ; ତୁ ମୋ ସଂକଳ୍ପକୁ ଗ୍ରହଣ କରିଛୁ ଏବଂ ତୋ ସଂକଳ୍ପ ସଙ୍ଗେ ମିଳାଇଦେଇଛୁ; ତୁ ମୋ ପ୍ରେମକୁ ଗ୍ରହଣ କରି ତୋ ପ୍ରେମ ସଙ୍ଗେ ଏକୀଭୂତ କରିଛୁ; ତୁ ମୋ ଚିନ୍ତାକୁ ଗ୍ରହଣ କରି ତାହା ସ୍ଥାନରେ ସ୍ଥାପନ କରିଛୁ ତୋର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଚେତନା ।

ଶରୀର ବିମୁଗ୍ଧ ହୋଇ ନୀରବ ଆତ୍ମହରା ପୂଜାରେ ଭୂମି ଉପରେ ମସ୍ତକ ନତ କରୁଛି । ସେଠାରେ ଆଉ କିଛିମାତ୍ର ନାହିଁ, କେବଳ ତୁହିଁ ଏକମାତ୍ର ତୋର ଅକ୍ଷୟ ଶାନ୍ତିର ମହିମା ସହ ବିଦ୍ୟମାନ ।

କାରିକଲ୍, ଏପ୍ରିଲ୍ ୧୩, ୧୯୧୪

ସବୁକିଛି ମିଳିତ ହୋଇ ଯୋଗାଯୋଗ ସୃଷ୍ଟି କରିଛି ଯଦ୍ଦ୍ୱାରା ମୁଁ ଆଉ ଅଭ୍ୟାସରଜୀବ ହୋଇ ନ ରହେ । ଏହି ନୂତନ ଅବସ୍ଥାରେ, ଏହି ଜଟିଳ ଓ ଅନିଶ୍ଚିତ ଘଟଣାବଳୀ ମଧ୍ୟରେ ତୋର ଅଚଞ୍ଚଳ ଶାନ୍ତି ଯେପରି ପରିପୂର୍ଣ୍ଣଭାବେ ଉପଲବ୍ଧି କରିଛି ସେପରି ଆଉ କେବେ କରି ନାହିଁ । ମୋର 'ମୁଁ' ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ଲୋପ ପାଇଛି ଏବଂ ତାହା ସ୍ଥାନରେ ତୋର ଏକମାତ୍ର ଦିବ୍ୟଶାନ୍ତି ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇଛି । ସବୁକିଛି ସୁନ୍ଦର, ସୁସମଞ୍ଜସ, ପ୍ରଶାନ୍ତ, ସବୁକିଛି ତୋ ଦ୍ୱାରା ପୂର୍ଣ୍ଣ । ପ୍ରଦୀପ୍ତ ସୂର୍ଯ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ତୁହିଁ ସମୁଜ୍ଜ୍ୱଳ, ମଧୁର ହିଲ୍ଲୋଳ ମଧ୍ୟରେ ତୋର ଛନ୍ଦ ବହମାନ, ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ହୃଦୟ ମଧ୍ୟରେ ତୁହିଁ ପ୍ରକାଶିତ ଏବଂ ସକଳ ଜୀବ ମଧ୍ୟରେ ତୁ ଅଧିଷ୍ଠିତ । ଏପରି ପ୍ରାଣୀ ନାହିଁ, ଏପରି ବୃକ୍ଷଲତା ନାହିଁ ଯେଉଁମାନେ ତୋ କଥା ମୋତେ କହନ୍ତି ନାହିଁ ଏବଂ ଯାହାକିଛି ଉପରେ ଦୃଷ୍ଟିପାତ କରେ, ତା' ଉପରେ ତୋ ନାମ ଲେଖା ହୋଇଛି ।

ହେ ପ୍ରେମମୟ ପ୍ରଭୁ, ତେବେ ଅବଶେଷରେ କ'ଣ ତୁ ମୋର ପ୍ରାର୍ଥନା ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିଛୁ, ମୁଁ କ'ଣ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ତୋର ହୋଇଯାଇଛି, ମୋ ଚେତନା ନିଃସଂଶୟରେ ତୋ ଚେତନା ସଙ୍ଗେ ଏକତ୍ୱ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି ? ଏପରି ବା ମୁଁ କ'ଣ କରିଛି ଯଦ୍ଦ୍ୱାରା ମୁଁ ଏହି ମହାନ୍ ସୁଖର ଅଧିକାରୀ ହୋଇପାରିଛି ? ମୁଁ କେବଳମାତ୍ର ଏକନିଷ୍ଠଭାବେ ଏହା କାମନା କରିଛି, ସ୍ଥିର ସଂକଳ୍ପ ସହ ଚାଲୁଛି – କିନ୍ତୁ ଏହା ଅତି ସାମାନ୍ୟ ।

କିନ୍ତୁ, ହେ ଭଗବାନ୍, ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋ ମଧ୍ୟରେ ମୋ ଇଚ୍ଛା ନୁହେଁ, ତୋ ଇଚ୍ଛାହିଁ ବାସ କରେ; ଏହି ସୌଭାଗ୍ୟ ଯେପରି ସମସ୍ତଙ୍କ ପକ୍ଷରେ ଫଳଦାୟକ ଓ ଲାଭଜନକ ହୁଏ ତୁହିଁ ତାହା କରିପାରୁ, କାରଣ ଏହା ମଧ୍ୟଦେଇ ଯେତେଦୂର ସମ୍ଭବ ସବୁଠାରୁ ବେଶୀ ସଂଖ୍ୟକ ବ୍ୟକ୍ତି ତୋତେ ଉପଲବ୍ଧି କରିପାରନ୍ତି ।

ହେ ଭଗବାନ୍, ସକଳେ ତୋତେହିଁ ଜାଣନ୍ତୁ, ତୋତେ ପ୍ରେମ କରନ୍ତୁ, ତୋ ସେବା କରନ୍ତୁ, ସମସ୍ତେ ଯେପରି ସେହି ପରମ ଆତ୍ମନିବେଦନର ଅଧିକାରୀ ହୋଇଉଠନ୍ତୁ ।

ହେ ପ୍ରେମ, ଦିବ୍ୟପ୍ରେମ, ସମସ୍ତ ଜଗତରେ ପ୍ରସାରିତ ହୁଅ, ଜୀବନକୁ ନୂତନ କରି ଗଢ଼ିଦିଅ, ବୁଦ୍ଧିକୁ ପ୍ରଦୀପ୍ତ କର, ଅହଂକାରର ସକଳ ବନ୍ଧନକୁ ଭାଙ୍ଗିଦିଅ, ଅଜ୍ଞାନର ବାଧା ଦୂର କର ଏବଂ ପୃଥିବୀର ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟ ଅଧୀଶ୍ୱର ହୁଅ ।

ପଣ୍ଡିଚେରୀ, ଏପ୍ରିଲ୍ ୧୭, ୧୯୧୪

ହେ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ୍ ଅଧୀଶ୍ୱର, ଏକମାତ୍ର ସଦ୍‌ବସ୍ତୁ, ଏହାହିଁ କର ଯେପରି ମୋ ହୃଦୟ ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ଭୁଲ୍, କୌଣସି ଆବରଣ, କୌଣସି ମାରାତ୍ମକ ଅଜ୍ଞାନତା ଲୁଚି ପ୍ରବେଶ ନ କରେ ।...

କର୍ମ ମଧ୍ୟରେ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱହିଁ ହେଲା ତୋର ଇଚ୍ଛା ଓ ତୋ ଶକ୍ତିରାଜିର ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ଓ ଅବଶ୍ୟମ୍ଭାବୀ ମାଧ୍ୟମ । ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ଯେତେ ସମର୍ଥ, ଯେତେ ବହୁମୁଖୀ, ଯେତେ ଶକ୍ତିମାନ୍, ଯେତେ ବ୍ୟଷ୍ଟିତ୍ୱମୟ ଓ ଯେତେ ସଚେତନ ହେବ, ଯନ୍ତ୍ରର ସେବା ସେତେ ସତେଜ ଓ ସଫଳ ହୋଇଉଠିବ । କିନ୍ତୁ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱର ଧର୍ମହିଁ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱକୁ ଗୋଟିଏ ଭୟଙ୍କର ଭ୍ରମ ଆଡ଼କୁ ଟାଣି ନେଇଯାଏ ଯେ ତାହାର ଗୋଟିଏ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ସତ୍ତା ଅଛି, ଫଳତଃ ଧୀରେ ଧୀରେ ତାହା ଗୋଟିଏ ଆବରଣରୂପେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହୁଏ ତୋର ଏବଂ ତୁ ଯାହା ଉପରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ଚାହୁଁ ତା' ମଧ୍ୟରେ । ଆରମ୍ଭରୁ ଆବରଣ ହୁଏ ନାହିଁ, ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିର ସମୟରେ ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ ଫେରିବା ପଥରେ; ଅର୍ଥାତ୍ ତୋର ଏକନିଷ୍ଠ ସେବକ ନ ହୋଇ, ଯନ୍ତ୍ର ନ ହୋଇ, ତୋର ପ୍ରାପ୍ୟକୁ ଯଥାଯଥ ଭାବରେ ତୋତେ ଫେରାଇ ନ ଦେଇ ଅର୍ଥାତ୍ ତୋର କର୍ମାନୁସାରେ ଶକ୍ତିର ସ୍ଫୁରଣ ହେବାକୁ ନ ଦେଇ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱର ପ୍ରବୃତ୍ତି ହେଲା ଏହି ଶକ୍ତିର କିଛି ଅଂଶକୁ ନିଜ ସକାଶେ ରଖିଦେବା, ଏହି ଧାରଣା ସହ ଯେ, ମୁଁ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛି, ସେହି କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛି, 'ମୁଁ'ହିଁ ପ୍ରଶଂସାର ପାତ୍ର । ହେ ଦୁଷ୍କର୍ମୀ ମାୟା, ହେ ତାମସୀ ମିଥ୍ୟା, ଆଜି ତୁମେସବୁ ଧରାପଡ଼ିଛ, ତୁମମାନଙ୍କର ମୁଖା ଖସିପଡ଼ିଛି । ଏହାହିଁ ସେହି କରାଳ କୀଟ ଯେ କର୍ମର ଫଳ ଖାଇଯାଏ, ତା'ର ସମସ୍ତ ପରିଣାମ ବ୍ୟର୍ଥ କରେ ।

ହେ ଭଗବାନ୍, ପ୍ରେମମୟ ପ୍ରଭୁ, ଅଦ୍ୱିତୀୟ ସଦ୍‌ବସ୍ତୁ, ''ମୁଁ'' ଏହି ବୋଧକୁ ଦୂର କର । ବର୍ତ୍ତମାନ ବୁଝିପାରୁଛି ଯେତେଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହି ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ ବିଶ୍ୱ ରହିବ ସେତେଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତୋର ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ସକାଶେ ଏହି ''ମୁଁ''ର ପ୍ରୟୋଜନ ହେବ; ଏହି ''ମୁଁ''କୁ ଲୋପ କରିଦେବା, ତାହାକୁ ଖର୍ବ ବା ଦୁର୍ବଳ କରିଦେବାର ଅର୍ଥ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିର ଯନ୍ତ୍ରରୁ ଅଂଶତଃ ବା ସମଗ୍ରତଃ ତୋତେ ବଞ୍ଚିତ କରିବା । କିନ୍ତୁ ଯେଉଁ ବସ୍ତୁକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ଓ ନିଃଶେଷରେ ନିର୍ମୂଳ କରିବାକୁ ହେବ ତାହା ହେଲା ଏହି ମାୟାମୟ ଅନୁଭବ, ଏହି ମାୟାମୟ ବୋଧ ଯେ ''ମୁଁ'' ଏକ ପୃଥକ୍ ବସ୍ତୁ । କୌଣସି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ, କୌଣସି ଘଟଣାରେ ଏକଥା ଭୁଲିଲେ ଚଳିବ ନାହିଁ ଯେ ତୋ ବାହାରେ ଏହି ''ମୁଁ''ର କୌଣସି ସତ୍ୟ ନାହିଁ ।

ହେ ମଧୁମୟ ରାଜରାଜ, ଦିବ୍ୟପ୍ରଭୁ, ମୋ ହୃଦୟରୁ ଏହି ମାୟାକୁ ଉତ୍ପାଟନ କରିଦେ ଯେଉଁଥିରେ ତୋର ସେବକ ଶୁଦ୍ଧ ଓ ଏକନିଷ୍ଠ ହୋଇ ତୋ ପାଖରେ ତୋର

ସମସ୍ତ ପ୍ରାପ୍ୟକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଫେରାଇ ଦେଇପାରେ । ଏହାହିଁ କର, ମୁଁ ନୀରବରେ ଯେପରି ଏହି ପରମ ଅଜ୍ଞାନକୁ ବୁଝିପାରେ ଏବଂ ଚିରକାଳ ସକାଶେ ଏହାକୁ ଦୂର କରିପାରେ । ମୋ ହୃଦୟରୁ ଏହି ଅଜ୍ଞାନର ଛାୟାକୁ ଅପସାରିତ କର ଏବଂ ତାହା ସ୍ଥାନରେ ତୋ'ର ଆଲୋକ ଏକଚ୍ଛତ୍ର ଅଧୀଶ୍ୱରରୂପେ ରାଜତ୍ୱ କରୁ ।

ଏପ୍ରିଲ୍ ୧୮, ୧୯୧୪

କାଲି ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ଶେଷ ଆବରଣ ପ୍ରାୟ ଅପସରି ଯାଇଥିଲା, ଅନ୍ଧ ଓ ଅଜ୍ଞାନପୂର୍ଣ୍ଣ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱର ଦୁର୍ଗ ପ୍ରାୟ ଆତ୍ମ-ସମର୍ପଣ କରିଥିଲା; ଏହାହିଁ ପ୍ରଥମ ଥର ପାଇଁ ମୁଁ ବୁଝିପାରିଲି ଯଥାର୍ଥରେ ନୈର୍ବ୍ୟକ୍ତିକ ସେବା କ'ଣ, ଏବଂ ଯେଉଁ ବାଧା ମୋତେ ସର୍ବାଙ୍ଗୀଣ ସିଦ୍ଧିଠାରୁ ଦୂରରେ ରଖିଥିଲା, ତାହା ଯେପରି ମନେହେଲା ଖୁବ୍ ଭଙ୍ଗୁର ଏବଂ ପ୍ରାୟ ଅନ୍ତର୍ହିତ । କିନ୍ତୁ ବାହ୍ୟ କର୍ତ୍ତବ୍ୟର ପ୍ରୟୋଜନ ଏହି ଶ୍ରେୟସ୍କର ଏବଂ ସୁଖପ୍ରଦ ଭାବଧାରାରୁ ମୋତେ ବାହାରକୁ ଟାଣିଆଣିଛି ଏବଂ ମୁଁ ବାଧ ହୋଇ ସେହି ସମୟରେ ବାହ୍ୟ ଚେତନାକୁ ଫେରିଆସିବାରୁ ଆବରଣ ପୁଣି ପଡ଼ିଯାଇଛି, ଆହୁରି ପୂର୍ବାପେକ୍ଷା ଘନ ଅନ୍ଧକାର ଦେଖାଦେଇଛି । ଏତେ ପ୍ରଜ୍ୱଳ ଆଲୋକ ପରେ ରାତ୍ରିର ଅଚେତନା ମଧ୍ୟରେ କାହିଁକି ମୋର ପତନ ହେଲା ?...

ହେ ପ୍ରଭୁ, ହେ ଭଗବାନ୍, ତୁ କ'ଣ ମୋତେ ଶେଷରେ ଅଜ୍ଞାନରୁ ମୁକ୍ତ ହେବାକୁ ଦେବୁ ନାହିଁ, ତୋ ସଙ୍ଗେ ଏକ ହେବାକୁ ଦେବୁ ନାହିଁ ? ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ଦେଖିପାରୁଛି, ସୁସ୍ପଷ୍ଟଭାବେ ଜାଣିପାରୁଛି, ପୃଥିବୀରେ ମୋର କାର୍ଯ୍ୟ କ'ଣ, ତାହା କ'ଣ ମୁଁ ସଂସିଦ୍ଧ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେବି ନାହିଁ ? ତା' ହେଲେ କ'ଣ ମୁଁ ଅଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟରେ, ମୋହ ମଧ୍ୟରେ ଚିରକାଳ ଆବଦ୍ଧ ରହିବି ?...

ଏତେ ମହାନ୍ ଓ ବିଶୁଦ୍ଧ ଆଲୋକ ପରେ କାହିଁକି, କାହିଁକି, ଏହି ରାତ୍ରି ? ମୋର ସମଗ୍ର ସତ୍ତା ଦୁଃଖଜର୍ଜରିତ ହୋଇ ମିନତି କରୁଛି !

ହେ ଭଗବାନ୍, ମୋତେ ଦୟାକର !

ଏପ୍ରିଲ୍ ୧୯, ୧୯୧୪

ବାହ୍ୟ କର୍ମରେ ସକ୍ରିୟ ରହି, ସେହି ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଚିନ୍ତାରେ ତୋ ଉପରେ ନିରନ୍ତର ଏକାଗ୍ର ରହିବା, ଆଉ ତୋ ସଙ୍ଗେ ଏପରି ପୂର୍ଣ୍ଣ ଏକତ୍ୱ ଲାଭ କରିବା ଯାହାର ଫଳ ‘‘ଅଖଣ୍ଡ ଚେତନା, ଯଥାର୍ଥ ସର୍ବଜ୍ଞତା, ପରମ ଜ୍ଞାନ’’– ଏ ଦୁଇଟି ମଧ୍ୟରେ ଅନେକ ପାର୍ଥକ୍ୟ । ତୋ ଉପରେ ଚିନ୍ତାକୁ ଏକାଗ୍ର ରଖି ବି ଯେତେବେଳେ ଆମ୍ଭେମାନେ କର୍ମ କରୁ, ସେତେବେଳେ ମଧ୍ୟ ଆମ୍ଭେମାନେ ଅନ୍ଧ ପରି ରାସ୍ତା ଚାଲୁ, କେବଳ ଗୋଟାଏ ଦିଗ୍‌ବୋଧ ରକ୍ଷା କରୁ, କିନ୍ତୁ ରାସ୍ତା ସମ୍ବନ୍ଧରେ କିଛି ଜାଣୁ ନାହିଁ ଏବଂ କିପରି ଠିକ୍ ଠିକ୍ ଚାଲିଲେ ରାସ୍ତାରେ କୌଣସି କିଛି ଅବହେଳିତ ହେବ ନାହିଁ, ତାହା ବି ଜାଣୁ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷରେ ରହିଛି ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଲୋକ, ନିର୍ମଳ ଦୃଷ୍ଟି, କ୍ଷୁଦ୍ରତମ ସୁଯୋଗର ସୁବ୍ୟବହାର, କର୍ମର ଅଖଣ୍ଡ ପୂର୍ଣ୍ଣତା, ସାଫଲ୍ୟର ପରାକାଷ୍ଠା । କିନ୍ତୁ ପ୍ରଥମ ମନୋଭାବଟି ଯଦି ଦ୍ୱିତୀୟଟିରେ ପହଞ୍ଚିବାର ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ପୂର୍ବାବସ୍ଥା ହୁଏ, ତଥାପି କର୍ମରୁ କେବେ ବି ବିରତ ହେବା ଉଚିତ ନୁହେଁ; ତୋ ସଙ୍ଗେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂଯୋଗ ସକାଶେ ସର୍ବଦା ପ୍ରଚେଷ୍ଟା କରିବା ଉଚିତ ।

କିନ୍ତୁ ମୋ ହୃଦୟ ଶାନ୍ତିପୂର୍ଣ୍ଣ, ଚିନ୍ତା ମୋର ଅଧୀରତାରୁ ମୁକ୍ତ, ଏବଂ ତୋ ଇଚ୍ଛା ନିକଟରେ ମୁଁ ନିଜକୁ ସମର୍ପଣ କରୁଛି ସହାସ୍ୟ ଶିଶୁର ନିର୍ଭରତା ସହ ।

ତୋ ଶାନ୍ତି ସମସ୍ତଙ୍କ ଉପରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହେଉ ।

ଏପ୍ରିଲ୍ ୨୦, ୧୯୧୪

ମୁଁ ଏତେ ଆଶା କରିସାରିଲା ପରେ, ମୋର ବାହ୍ୟ ସତ୍ତା ଯେ ତୋ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟସାଧନର ଉପଯୋଗୀ ଯନ୍ତ୍ର ହୋଇପାରେ ଏହି ବିଶ୍ୱାସ ହୋଇସାରିଲା ପରେ, ଅବଶେଷରେ ଅହଂକାରର ଅନ୍ଧ ଗୁରୁଭାରରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଛି ଏ ଆଶା ହୋଇସାରିଲା ପରେ ମଧ୍ୟ ମୋର ଏବେ ବି ମନେହେଉଛି ମୁଁ ପୂର୍ବେ ଲକ୍ଷ୍ୟଠାରୁ ଯେତେ ଦୂରରେ ଥିଲି, ଆଜି ବି ଠିକ୍ ସେତିକି ଦୂରରେ ଅଛି, ଏହି ବିପୁଳ ଆଶାର ପୂର୍ବେ ଯେପରି ଅଜ୍ଞାନାଚ୍ଛନ୍ନ ଥିଲି ଆଜି ବି ଠିକ୍ ସେହିପରି ଅଛି । ଆଉ ବି ପୂର୍ବପରି ଅଚେତନାର ମଧ୍ୟଦେଇ ଅନ୍ତହୀନ ପଥ ପ୍ରସାରିତ ହୋଇଚାଲିଛି । ସେହି ଅପରୂପ ଦ୍ୱାର ପୁନଶ୍ଚ ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଇଛି, ପୁଣି

ମନ୍ଦିରର ଦ୍ୱାରଦେଶରେ ଉପସ୍ଥିତ ହୋଇଛି ଅଥଚ ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ କରିବାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତ ବସ୍ତୁ ମୁଁ ସହାସ୍ୟ ମୁଖରେ ଓ ଶାନ୍ତ ହୃଦୟରେ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଶିଖିଛି । ତେବେ ମୁଁ ଏହି ଅନୁରୋଧ କରେ, ହେ ମୋର ଦିବ୍ୟପ୍ରଭୁ, ମୁଁ ଯେପରି ଆଉ ଭୁଲ୍‌ଭ୍ରାନ୍ତି ନ କରେ; ଏପରିକି ଯଦିଓ କିଛିକାଳ ନିମିତ୍ତ ଯନ୍ତ୍ରଟି ଅଚେତନା ମଧ୍ୟରେ ପଡ଼ିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହୋଇଛି, ତଥାପି ଏହାହିଁ କର, ତାହା ଯେପରି ବିଶ୍ୱାସ ସହ, ଅନୁଗତଭାବେ ତୋର ଦିବ୍ୟବିଧାନ ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ ହୋଇପାରେ ।

ହେ ଭଗବାନ୍, ଗଭୀର ନିର୍ମଳ ଭକ୍ତି ସହ ତୋତେ ପ୍ରଣତି ଜଣାଉଛି । ହେ ପ୍ରଭୁ, ତୁ ସକଳ ହୃଦୟର ଏକଚ୍ଛତ୍ର ଅଧୀଶ୍ୱର ହୁଅ ।

ଏପ୍ରିଲ୍ ୨୩, ୧୯୧୪

ସକଳ ବିଧି-ନିଷେଧ ଲୋପ ପାଇଛି, ନିୟମ-ସଂଯମ ଅନ୍ତର୍ହିତ ହୋଇଛି, ସମସ୍ତ ଚେଷ୍ଟା ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଇଛି; ମନେହୁଏ, ଏହା ମୋ ନିଜ ସଂକଳ୍ପ ଯୋଗୁଁ ନୁହେଁ ବା ମୋ ନିଜ ଅବହେଳା ଯୋଗୁଁ ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ ସକଳ ପରିସ୍ଥିତି ମିଳି ଏପରି କରିଛନ୍ତି । ମୋର ମନେହୁଏ ଏହି ଯେ ଆନ୍ତର ସଂକଳ୍ପଶକ୍ତି ଯାହାକି ସର୍ବଦା ଜାଗ୍ରତ୍ ଓ ନୌକାର କର୍ଣ୍ଣଧାର ତୁଲ୍ୟ, ତାହା ଯେପରି ନିଃଶେଷ ହୋଇଛି ଅଥବା ଶୋଇପଡ଼ିଛି; ଆଉ ମୋର ସତ୍ତା ଯେପରି ଶାନ୍ତିପୂର୍ବକ ତୋ ଚରଣରେ ନିଜକୁ ସମର୍ପି ଦେଇଛି, ସ୍ରୋତର ଗତିରେ ନିଜକୁ ଛାଡ଼ି ଦେଇଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବୋଧହୁଏ ମୋର ଗତିଧାରା ଚାଲିଛି ଗୋଟିଏ ସରଳ ରେଖାରେ ଏବଂ ହେ ଭଗବାନ୍, ମୁଁ ଏହି ଆଶା ରଖିବି ଯେ ତୁହିଁ ସ୍ରୋତର ଚାଳକ; ତେବେ ଯଦି କୌଣସି ଦିନ ମୋର ଅତ୍ୟଧିକ ନିୟମବଦ୍ଧତା, ସୁନମ୍ୟତା ଓ ସ୍ୱତଃସ୍ଫୂର୍ତ୍ତତାର ଅଭାବଜନିତ ଦୋଷ ଥିଲା, ବର୍ତ୍ତମାନ କିନ୍ତୁ ବିପରୀତ ଦିଗରେ ଅତ୍ୟଧିକତାର ଦୋଷ ଘଟିଛି । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଯେଉଁ ଅବସ୍ଥାରେ ଅଛି, ଶାନ୍ତ ଭାବରେ ସେହି ଅବସ୍ଥାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିଛି ଏବଂ ନିଜକୁ ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ କହୁଛି ଯେ, ତୁ ଯେବେ ବିବେଚନା କରିବୁ ଠିକ୍ ସମୟ ହୋଇଛି, ସେତେବେଳେ ତୁ କୃପା କରି ମୋତେ ପ୍ରଦାନ କରିବୁ ସେହି ଯଥାର୍ଥ ପରମ ଚେତନା ।

ଏହି ସମସ୍ତ ଚଳତ୍‌ଶୀଳ ଜଗତକୁ ଦେଖୁଛି ଗୋଟାଏ ନାଟକ ତୁଲ୍ୟ, ଦୃଶ୍ୟ ପରେ ଦୃଶ୍ୟ ଖୋଲିଯାଉଛି, ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଏହି ନାଟକରେ ଭାଗ ନେଉଛି ସମାନ ଶକ୍ତି ଓ ଉତ୍ସାହ

ସହ, ବିଶ୍ୱାସ କରୁଛି ଏହା ଯେପରି ଗୋଟିଏ ଯଥାର୍ଥ ଓ ମୂଲ୍ୟବାନ୍ କିଛି ବସ୍ତୁ । ଏହି ସବୁକିଛିହିଁ ଏକେବାରେ ନୂତନ । ତେବେ ଏକଥା ନିଶ୍ଚୟ ସତ୍ୟ ଯେ ମୋ ମନ ଓ ହୃଦୟ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ଏପରି କେବେ ବି ଶାନ୍ତ ହୋଇ ନ ଥିଲା । ଏହାର ପରିଣାମ କ'ଣ ହେବ ମୁଁ ଜାଣେ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ହେ ଭଗବାନ୍, ତୋଠାରେ ବିଶ୍ୱାସ ରଖିଛି; ତୁହିଁ ଜାଣୁ ତୋ ଯନ୍ତ୍ରକୁ କିପରି ଭାବରେ ବ୍ୟବହାର କରିବାକୁ ହୁଏ, କି ଭାବରେ ପରିପୁଷ୍ଟ କରିବାକୁ ହୁଏ ।

ଏପ୍ରିଲ୍ ୨୮, ୧୯୧୪

ତୁହିଁ ଜଗତର ଅଧୀଶ୍ୱର, ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ତୋର ବିଧାନହିଁ ସ୍ପଷ୍ଟରୂପେ ଫୁଟିଉଠୁଛି । ମୁଁ ଭାବିଥିଲି, ନା, ବରଂ ତୁ ମୋତେ ବୁଝାଇ ଦେଇଥିଲୁ,– ପ୍ୟାରିସ୍ ଛାଡ଼ିବା ପୂର୍ବରୁ – ଯାହା ଘଟିଛି ତାହାଠାରୁ ଅଧିକ ଭଲ କିଛି ଘଟି ନ ପାରେ, କାରଣ, ଯାହା ଘଟିଛି ତାହାଦ୍ୱାରାହିଁ ତୋ କାର୍ଯ୍ୟ ଜଗତରେ ସବୁଠାରୁ ଉତ୍ତମରୂପେ ସାଧିତ ହେବ ।

ନିବିଡ଼ ଆନନ୍ଦ ମଧ୍ୟରେ ତୋ ଶକ୍ତି ସଙ୍ଗରେ ମୋର ସଂଯୋଗ ହୋଇଛି, ସେହି ଶକ୍ତି ଅନ୍ଧକାର ଓ ପ୍ରମାଦକୁ ବଶୀଭୂତ କରେ ଏବଂ କପଟଶକ୍ତି ଓ ତାହାର ଆପାତ ସଫଳତାର କର୍ଦ୍ଦମରାଶି ଉପରେ ଏହା ଏକ ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟମୟ ଓ ଚିରନ୍ତନ ଉଷା ତୁଲ୍ୟ ରଶ୍ମିସଂପାତ କରେ । ସବୁକିଛିହିଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆଲୋକ ସମ୍ମୁଖରେ ଅଣା ହୋଇଛି, ଆନ୍ତରିକତାର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ୟୋତିଃ ଆଡ଼କୁ ଆମ୍ଭେମାନେ ଏକ ପାଦ ଅଗ୍ରସର ହୋଇଛୁ ଏବଂ ଏହି ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ୟୋତିଃହିଁ ପୃଥିବୀ ଉପରେ ତୋ ରାଜତ୍ୱର ପ୍ରଥମ ସୋପାନ ହେବ ।

ହେ ଭଗବାନ୍, ଅଚିନ୍ତନୀୟ ଜ୍ୟୋତିଃ, ସକଳ ଅଜ୍ଞାନ ତୁ ଜୟ କର, ଜୟ କର ସକଳ ଅହଂକାର, ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ହୃଦୟ ଆଲୋକିତ କର, ମନ ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟ କର; ତୁହିଁ ଜ୍ଞାନ, ତୁହିଁ ପ୍ରେମ, ତୁହିଁ ପରମ ସତ୍ତା । ଏହାହିଁ କର ମୁଁ ଯେପରି ସର୍ବଦା ତୋର ଏକତ୍ୱର ଚେତନାରେ ବାସ କରେ, ତୋର ଇଚ୍ଛାନୁସାରେ ଯେପରି ନିରନ୍ତର ଚାଲେ ।

ଶ୍ରଦ୍ଧାପୂର୍ଣ୍ଣ ନୀରବ ଭକ୍ତିଭରେ ତୋତେ ପ୍ରଣାମ କରୁଛି ବିଶ୍ୱର ଏକଚ୍ଛତ୍ର ଅଧୀଶ୍ୱରରୂପେ ।

ମେ ୨, ୧୯୧୪

ହେ ଭଗବାନ୍, ସକଳ ମାନବିକ ଧାରଣାର ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ, ତାହା ଯେତେ ମହନୀୟ ହେଉ ନା କାହିଁକି, ସକଳ ମାନବିକ ଅନୁଭବର ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ, ତାହା ଯେତେହିଁ ଉନ୍ନତ ହେଉ ନା କାହିଁକି, ସବୁଠାରୁ ଗରିମମୟ ଅଭୀପ୍ସା ଓ ପୁଣ୍ୟତମ ପ୍ରେରଣା ତଥା ଜ୍ଞାନ, ପ୍ରେମ ଏବଂ ସତ୍ତାର ଏକତ୍ୱର ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଉଠିଯାଇ ମୁଁ ଚାହେଁ ତୋ ସଙ୍ଗେ ଅବିଚ୍ଛିନ୍ନ ସାଯୁଜ୍ୟ । ସକଳ ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ମୁଁ ହୋଇଉଠିବି ତୁହିଁ; ଏହି ଶରୀର ମଧ୍ୟଦେଇ ତୁହିଁ ଜଗତକୁ ଦେଖିବୁ, ଏହି ଯନ୍ତ୍ର ମଧ୍ୟଦେଇ ତୁହିଁ ଜଗତରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବୁ ।

ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଶ୍ଚୟବୋଧର ପ୍ରଶାନ୍ତି ମୁଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି ।

ମେ ୩, ୧୯୧୪

ହେ ଦିବ୍ୟପ୍ରେମ, ପରମ ଜ୍ଞାନ, ପୂର୍ଣ୍ଣ ଐକ୍ୟ, ପ୍ରତିଦିନ ପ୍ରତିମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ମୁଁ ତୋତେହିଁ ସ୍ମରଣ କରେ ଯଦ୍ଦ୍ୱାରା ମୁଁ ଅନ୍ୟ କିଛି ନ ହୋଇ କେବଳ ତୁହିଁ ହୋଇଯିବି !

ଏହା ଯେ ଗୋଟିଏ ଯନ୍ତ୍ର, ଏହି ଚେତନାରେ ସଚେତନ ହୋଇ, ହେ ପ୍ରଭୁ, ଏହା ତୋ ସେବା କରୁ, ଏବଂ ମୋର ସମଗ୍ର ଚେତନା ତୋ ଚେତନାରେ ବୁଡ଼ିଯାଉ ଓ ତୋ ଦିବ୍ୟଦୃଷ୍ଟି ଦ୍ୱାରା ସକଳ ବସ୍ତୁ ଦେଖିପାରୁ ।

ହେ ଭଗବାନ୍, ଭଗବାନ୍, ତୋର ପରମା ଶକ୍ତି ପ୍ରକଟ ହେଉ, ତୋର କର୍ମ ସମ୍ପନ୍ନ ହେଉ, ତୋର ସେବକ ନିଜକୁ କେବଳ ତୋ ସେବାରେ ଉତ୍ସର୍ଗ କରୁ ।

ମୋର 'ମୁଁ' ଚିରକାଳ ସକାଶେ ଦୂର ହେଉ, ଯନ୍ତ୍ରହିଁ କେବଳ ରହିଯାଉ !

ମେ ୪, ୧୯୧୪

ତୋ ମଧ୍ୟରେ, ତୋ କାର୍ଯ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ଯୁଗପତ୍ ନିମଗ୍ନ ରହିବାକୁ... ବ୍ୟକ୍ତିବିଶେଷରୂପେ ସୀମାବଦ୍ଧ ହୋଇ ନ ରହିବାକୁ... ଗୋଟିଏ ବିନ୍ଦୁକୁ ଆଶ୍ରୟ କରି

ତୋର ଅସୀମ ଶକ୍ତିସିନ୍ଧୁ ହୋଇଉଠିବାକୁ... ସକଳ ଶୃଙ୍ଖଳ ଓ ସକଳ ସଂକୀର୍ଣ୍ଣତା ହସ୍ତରୁ ମୁକ୍ତିଲାଭ କରିବାକୁ... ସକଳ ବାଧକ ଚିନ୍ତାର ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଉଠିଯିବାକୁ... କର୍ମ କରିବାକୁ ଏବଂ କର୍ମର ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ଉଠିଯିବାକୁ... ବ୍ୟକ୍ତି ମଧ୍ୟରେ ଏବଂ ବ୍ୟକ୍ତି ସକାଶେ କର୍ମ କରିବାକୁ କିନ୍ତୁ ସେହି ଅଦ୍ୱିତୀୟ ଏକତ୍ୱର ବୋଧ ରଖିବାକୁ – ପ୍ରେମର ଏକତ୍ୱ, ଜ୍ଞାନର ଏକତ୍ୱ, ସତ୍ତାର ଏକତ୍ତ୍ୱ – ମୁଁ ଚାହେଁ । ହେ ମୋର ଦିବ୍ୟପ୍ରଭୁ, ଶାଶ୍ୱତ ଗୁରୁ, ଏକମାତ୍ର ସଦ୍‌ବସ୍ତୁ, ଏହି ଆଧାରରୁ ସକଳ ଅନ୍ଧକାର ଦୂର କର, ଏହାକୁ ତୁ ଗଢ଼ିଛୁ ତୋର ସେବା ସକାଶେ, ଜଗତରେ ତୋର ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ସକାଶେ । ଏହା ମଧ୍ୟରେ ଗଢ଼ିତୋଳ ସେହି ବାସ୍ତବ ପରାଚେତନା ଯାହାଠାରୁ ସର୍ବତ୍ର ଅନୁରୂପ ଚେତନା ଜନ୍ମଗ୍ରହଣ କରିବ ।

ହେ ଭଗବାନ୍, ଏହାହିଁ କର, ନିତ୍ୟପରିବର୍ତ୍ତନଶୀଳ ଏହି ବାହ୍ୟ ଦୃଶ୍ୟାବଳିକୁ ଆଉ ଯେପରି ନ ଦେଖେ, ବରଂ ତୋର ଏକମାତ୍ର ଅପରିବର୍ତ୍ତନୀୟ ଏକତ୍ୱକୁହିଁ ସର୍ବତ୍ର ଓ ସକଳ ବସ୍ତୁରେ ଦେଖିପାରେ ।

ହେ ଭଗବାନ୍, ଅପ୍ରତିହତ ମିନତି ସହ ମୋର ସମସ୍ତ ସତ୍ତା ତୋତେ ଡାକୁଛି; ତୁ କ'ଣ ଚାହୁଁ ନାହିଁ ମୁଁ ମୋର ସର୍ବାଙ୍ଗ ଚେତନାରେ ତୁହିଁ ହୋଇ ଉଠିବାକୁ, ଯେହେତୁ ମୂଳତଃ ମୁଁହିଁ ତୁ ଏବଂ ତୁହିଁ ମୁଁ ?

ମେ ୯, ୧୯୧୪

ଯେଉଁ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ମୁଁ ଅନୁଭବ କଲି ଯେ ଏହି ଲେଖା ମୋ ପକ୍ଷରେ ଏକାନ୍ତ ପ୍ରୟୋଜନ, ଯେଉଁଥିରେ ତାମସିକତାର ଅବରୋଧ ଭିତରୁ ମନ ନିଜକୁ ମୁକ୍ତ ରଖିପାରେ, ଠିକ୍ ସେତିକିବେଳେ ମୋ ଶରୀର-ଯନ୍ତ୍ରଟିକୁ ଏକ ପରାଜୟ ଭୋଗିବାକୁ ହେଲା, ବହୁ ବର୍ଷ ଧରି ଏପରି କିଛି ସହିତ ତା'ର କୌଣସି ସମ୍ବନ୍ଧ ନ ଥିଲା । କିଛି ଦିନ ପାଇଁ ସକଳ ଶକ୍ତିରୁ ମୁଁ ବଞ୍ଚିତ ହେଲି । ମୁଁ ଦେଖିଲି, ମୁଁ ଯେ କେଉଁଠି ଭୁଲ୍ କରିଛି ଏ ହେଉଛି ତା'ର ଲକ୍ଷଣ; ମୋର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ବଳ ହ୍ରାସ ହୋଇଛି, ସର୍ବଶକ୍ତିମୟ ଏକତ୍ୱର ଦୃଷ୍ଟି ମଳିନ ହୋଇଛି, କେଉଁଠୁ ଏକ କୁମନ୍ତ୍ରଣା ଆସି ମୋତେ କିଛି ପରିମାଣରେ ଅସୁବିଧାରେ ପକାଇବାକୁ ସମର୍ଥ ହୋଇପାରିଛି । ହେ ଭଗବାନ୍, ହେ ମୋର ମଧୁମୟ ପ୍ରଭୁ, ତୋ ସମ୍ମୁଖରେ ମୁଁ ସବିନୟ ପ୍ରଣାମ କରୁଛି, ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ସଚେତନ ହୋଇଛି ଯେ ତୋ ସଙ୍ଗରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଏକତ୍ୱ ଲାଭ କରିବା ପାଇଁ ମୁଁ ଏବେ ବି ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ନାହିଁ । ଏଇ ଯେଉଁ

ଯନ୍ତ୍ରଟିକୁ ତୋର ସେବାରେ ମୁଁ ନିଯୁକ୍ତ କରିପାରେ, ତା'ର ଉପାଦାନ ଭିତରେ ଏପରି କିଛି ରହିଛି ଯାହାକି ଏବେ ବି ତମସାଚ୍ଛନ୍ନ, ସେଥିରେ ରହିଛି ବୁଦ୍ଧିର ଅଭାବ, ତୋର ଶକ୍ତିପ୍ରେରଣାକୁ ତା'ର ଯେପରିଭାବେ ଉତ୍ତର ଦେବା କଥା ସେ ସେପରି ଉତ୍ତର ଦେଇ ପାରୁ ନାହିଁ, ବରଂ ସେଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରକାଶକୁ ବିକୃତ କରୁଛି ଓ ଆବୃତ କରି ରଖୁଛି ।

ମୋ ଆଗରେ ଏକ ମହାସମସ୍ୟା ଆସି ଉପସ୍ଥିତ ହୋଇଥିଲା । କିନ୍ତୁ ମୋର ଅସୁସ୍ଥତାର ଆବରଣରେ ତାହା ଢାଙ୍କି ହୋଇଗଲା, ତା'ର ମୀମାଂସା ହୋଇପାରିଲା ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ପୁନର୍ବାର ତୋର ଏକତ୍ୱର ଚେତନାରେ ବାସ କରୁଛି, ଆଉ ସେହି ପୂର୍ବ ସମସ୍ୟାର ଯେପରି କିଛି ଅର୍ଥ ନାହିଁ, ତାହାକୁ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝି ମଧ୍ୟ ପାରୁ ନାହିଁ ।

ମନେହୁଏ ପଛରେ, ବହୁ ଦୂରରେ ଯେପରି କିଛି ପକାଇ ଆସିଛି, ମନେହୁଏ ମୁଁ ଯେପରି ଧୀରେ ଧୀରେ ଏକ ନୂତନ ଜୀବନ ନେଇ ଜାଗିଉଠିଛି । ଏହା ଯେପରି ଏକ ମାୟା-ମରୀଚିକା ନ ହୁଏ, ଚିରଦିନ ପାଇଁ ଯେପରି ରହିଯାଏ ଏହି ଗଭୀର ପ୍ରସନ୍ନ ଶାନ୍ତି ।

ହେ ମୋର ଦିବ୍ୟ ପ୍ରଭୁ, ତୋ ଅଭିମୁଖରେ ମୋର ପ୍ରେମ ତୀବ୍ରରୁ ତୀବ୍ରତର ବେଗରେ ଉଠିଚାଲିବାକୁ ଚାହେଁ । ଏ ଜଗତରେ ମୁଁ ଯେପରି ତୋର ଜୀବନ୍ତ ପ୍ରେମ ହୋଇଉଠିପାରେ, କେବଳ ସେଇ ଜୀବନ୍ତ ପ୍ରେମ, ଆଉ କିଛି ନୁହେଁ । ସକଳ ଅହଂକାର, ସକଳ ସୀମା, ସକଳ ଅନ୍ଧକାର ଦୂର ହୋଇଯାଉ; ମୋର ଚେତନା ତୋ ଚେତନା ସଙ୍ଗେ ଏକ ହୋଇଯାଉ ଯେପରି ତୁହିଁ ଏହି ଭଙ୍ଗୁର ନଶ୍ୱର ଯନ୍ତ୍ରଟିର ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି ହୋଇ ତା' ମଧ୍ୟରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଯାଉ ।

ହେ ମୋର ମଧୁର ସ୍ୱାମି, କି ଆବେଗରେ ମୋର ପ୍ରେମ ତୋ ଆଡ଼କୁ ଧାବିତ ହେଉଛି...

ହେ ଭଗବାନ୍, ତୁ ଏହାହିଁ କର, ଯେପରି ତୋର ଦିବ୍ୟପ୍ରେମ ଛଡ଼ା ମୁଁ ଆଉ କିଛି ନ ହୁଏ, ଏଇ ପ୍ରେମ ଯେପରି ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜୀବ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବଳ ହୋଇ ବିଜୟୀ ହୋଇ ଜାଗିଉଠେ ।

ମୁଁ ଯେପରି ହୋଇପାରେ ପ୍ରେମର ଏକ ବିପୁଳ ଆଚ୍ଛାଦନ, ସାରା ପୃଥିବୀକୁ ଯେପରି ସେଥିରେ ଢାଙ୍କି ରଖିପାରେ, ସକଳ ହୃଦୟରେ ଯେପରି ପ୍ରବେଶ କରିପାରେ, ସକଳଙ୍କ କର୍ଣ୍ଣକୁହରରେ ଯାଇ ଯେପରି କହିପାରେ ତୋର ଆଶା ଓ ଶାନ୍ତିର ଦିବ୍ୟବାଣୀ ।

ହେ ମୋର ଦିବ୍ୟ ପ୍ରଭୁ, କି ଆବେଗରେ ମୋ ଆସ୍ପୃହା ତୋ ଆଡ଼କୁ ଉଠିଚାଲିଛି ! ଅନ୍ଧକାର ଓ ଭ୍ରାନ୍ତିର ଏହି ସକଳ ବନ୍ଧନକୁ ଭାଙ୍ଗିଦେ, ଦୂର କର ଏହି ଅଜ୍ଞାନ, ମୁକ୍ତ କର, ମୁକ୍ତ କର ମୋତେ, ତୋର ଆଲୋକ ମୋତେ ଦେଖାଅ ।

ଭାଙ୍ଗିଦେ, ଭାଙ୍ଗିଦେ ଏଇସବୁ ବନ୍ଧନ... ମୁଁ ବୁଝିବାକୁ ଚାହେଁ, ମୁଁ ଚାହେଁ ହେବାକୁ, ଅର୍ଥାତ୍ ଏଇ 'ମୁଁ' ହୋଇଉଠିବ ତୋର 'ମୁଁ', ଜଗତରେ ଆଉ ଦ୍ୱିତୀୟ 'ମୁଁ' ରହିବ ନାହିଁ।

ହେ ଭଗବାନ୍, ମୋର ପ୍ରାର୍ଥନା ପୂର୍ଣ୍ଣ କର, ମୋର ଆକୁତି ଆବେଗ ସହ ତୋ ଅଭିମୁଖେ ଉଠିଚାଲିଛି।

ମେ ୧୦, ୧୯୧୪

ହେ ଭଗବାନ୍, ତୋର ମଧୁର ଆନନ୍ଦ ମୋ ହୃଦୟକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିଦେଇଛି, ତୋର ନୀରବ ଶାନ୍ତି ମୋ ମନରେ ରାଜତ୍ୱ କରୁଛି। ସବୁକିଛି ବର୍ତ୍ତମାନ ବିଶ୍ରାନ୍ତି, ଏକାଗ୍ରତା, ଶକ୍ତି, ଜ୍ୟୋତିଃ ଓ ପ୍ରଶାନ୍ତି; ଏବଂ ସେସବୁର କୌଣସି ସୀମା ନାହିଁ, କୌଣସି ଖଣ୍ଡତା ନାହିଁ। କ'ଣ କେବଳ ପୃଥିବୀ ନା ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱ ମୋ ଭିତରେ ବାସ କରୁଛି,— ମୁଁ ଠିକ୍ ଜାଣେ ନାହିଁ। କିନ୍ତୁ ଏ ଚେତନା ଭିତରେ ତୁହିଁ ରହିଛୁ ହେ ଭଗବାନ୍, ତୁହିଁ ଏହାକୁ ସଂଜୀବିତ କରି ରଖିଛୁ; ତୁହିଁ ଦେଖୁଛୁ, ତୁହିଁ ଜାଣୁଛୁ, ତୁହିଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛୁ। ଏକମାତ୍ର ତୋତେହିଁ ମୁଁ ସର୍ବତ୍ର ଦେଖୁଛି, ବରଂ ଆଜି ଆଉ 'ମୁଁ' ବୋଲି କିଛି ନାହିଁ, ସବୁହିଁ ଏକ ଏବଂ ସେହି ଏକତ୍ୱ ହେଉଛୁ ତୁ।

ଜୟ ହେଉ ତୋର, ହେ ପ୍ରଭୁ, ହେ ବିଶ୍ୱର ଅଧିରାଜ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ବସ୍ତୁ ମଧ୍ୟରେ ତୁ ସମୁଜ୍ଜ୍ୱଳ।

ମେ ୧୨, ୧୯୧୪

ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ମୋର ସ୍ପଷ୍ଟ ବୋଧ ହେଉଛି ଯେ ଆମ୍ଭେମାନେ କର୍ମର ଏପରି ଏକ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ପହଞ୍ଚିଛୁ ଯେଉଁଠି ଅତୀତ ପ୍ରୟାସର ଫଳ ଦେଖା ଦେଇଥାଏ — ଏହା ଏପରି ଏକ ପର୍ଯ୍ୟାୟ ଯେତେବେଳେ ଆମେ ତୋର ବିଧାନ ଅନୁସାରେ ସେଇ ଅନୁପାତରେ କର୍ମ କରିପାରୁ ଯେଉଁ ଅନୁପାତରେ ଏହା ଆମ ସତ୍ତାକୁ ଅଧିକାର କରିଥାଏ, ଯଦିଓ ହୁଏତ ସଚେତନ ଭାବେ ତାହାକୁ ବୁଝିବାକୁ ଆମର ଅବକାଶ ନ ଥାଏ।

ଆଜି ପ୍ରାତଃକାଳରେ ଏକ ଦ୍ରୁତ ଅନୁଭୂତି ଭିତରେ ଗଭୀରରୁ ଗଭୀରତର ଆଡ଼କୁ ଅଗ୍ରସର ହେଲାବେଳେ – ଯେପରି ସର୍ବଦା ହୋଇଥାଏ – ଆହୁରି ଥରେ ତୋ ଚେତନା ସଙ୍ଗେ ମୋ ଚେତନା ଏକୀଭୂତ ହୋଇଗଲା, ମୁଁ ତୋ ମଧ୍ୟରେ ରହିଗଲି, ଅର୍ଥାତ୍ କେବଳ ତୁହିଁ ରହିଗଲୁ, କିନ୍ତୁ ହଠାତ୍ ତୋର ଇଚ୍ଛା ମୋ ଚେତନାକୁ ବାହାରକୁ ଟାଣି ଆଣିଲା ଯେଉଁ କର୍ମ କରିବାକୁ ହେବ ସେହି ଆଡ଼କୁ, ଆଉ ତୁ ମୋତେ କହିଲୁ, ''ତୁ ସେଇ ଯନ୍ତ୍ର ହୋଇଯା, ଯାହା ମୋର ପ୍ରୟୋଜନ ।''

ଏହା କ'ଣ ତେବେ ସେଇ ଅନ୍ତିମ ତ୍ୟାଗ ନୁହେଁ, ତୋ ସଙ୍ଗେ ଏକତ୍ୱର ତ୍ୟାଗ, ସେଇ ମଧୁର ବିଶୁଦ୍ଧ ଆନନ୍ଦର ତ୍ୟାଗ ଯାହା ଆସେ ତୋ ସଙ୍ଗେ ମୋର କୌଣସି ପାର୍ଥକ୍ୟ ନ ରଖିବା ଫଳରେ ଓ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଏଇ ଜ୍ଞାନ ରଖିବା ଫଳରେ – ବୁଦ୍ଧିଗତ ଜ୍ଞାନ ନୁହେଁ କିନ୍ତୁ ଏକ ଅଖଣ୍ଡ ଅନୁଭୂତି ଦ୍ୱାରା – ଯେ ତୁହିଁ ଏକମାତ୍ର ସଦ୍‌ବସ୍ତୁ, ଆଉ ସବୁକିଛିହିଁ ବାହ୍ୟିକ ମୂର୍ତ୍ତି, ମାୟାରୂପ । ବାହ୍ୟ ସତ୍ତା ଏକ ଅନୁଗତ ସେବକ ହୋଇଉଠୁ, ଯେଉଁ ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି ତାକୁ ଚଳାଏ, ସେ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ତା'ର ସଚେତନ ହେବାର ପ୍ରୟୋଜନ ନାହିଁ – ଏହା ନିଃସନ୍ଦେହରେ ମାନିନେଲି; କିନ୍ତୁ ଏଥିପାଇଁ ମୋତେ କାହିଁକି ସେଇ ଯନ୍ତ୍ର ସଙ୍ଗେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଏକୀଭୂତ ହୋଇଯିବାକୁ ହେବ ? ବରଂ ଏହି 'ମୁଁ' ତୋ ସଙ୍ଗେ କାହିଁକି ଏକ ହୋଇଯାଏ ନାହିଁ, ତୋର ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରାଚେତନାର ଜୀବନ ଲାଭ କରେ ନାହିଁ ?

ମୁଁ ଏ ପ୍ରଶ୍ନ କରୁଛି ଅବଶ୍ୟ, କିନ୍ତୁ ସେଥିପାଇଁ ମୋର କୌଣସି ଚିନ୍ତା ନାହିଁ । ମୁଁ ଜାଣେ ସବୁକିଛି ହେଉଛି ତୋ ଇଚ୍ଛାନୁସାରେ । ତେଣୁ ଶୁଦ୍ଧ ଚିତ୍ତରେ ତୋତେ ଆରାଧନା କରୁଛି, ତୋର ଇଚ୍ଛା ନିକଟରେ ପରମ ଆନନ୍ଦରେ ନିଜକୁ ଛାଡ଼ିଦେଉଛି । ହେ ଭଗବାନ୍, ତୁ ମୋତେ ଯାହା ହେବାକୁ ଚାହୁଁ, ମୁଁ ତାହାହିଁ ହେବି, ସଚେତନ ହୁଏ ବା ଅଚେତନ ହୁଏ, ଶରୀର ପରି କେବଳ ଯନ୍ତ୍ରଟିଏ ହୁଏ ବା ତୋର ପରାଚେତନା ପରି ହୁଏ ।

କି ମଧୁର, କି ଶାନ୍ତିମୟ ଆନନ୍ଦ ମୋର ହୁଏ ଯେତେବେଳେ ମୁଁ କହିପାରେ, ''ସବୁକିଛି ଭଲ'', ଯେତେବେଳେ ବୋଧ କରେ ଯେ ତୁ ଜଗତର ସମସ୍ତ ଉପାଦାନ ଭିତରେ – ଯେଉଁମାନେ ଯେଉଁଠି ତୋର ବାହନ ହେବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ, ସେମାନଙ୍କ ଭିତର ଦେଇ – କାମ କରିଚାଲିଛୁ !

ତୁ ସକଳର ଏକଚ୍ଛତ୍ର ଅଧୀଶ୍ୱର, ତୁ ଅଗମ୍ୟ, ଅଜ୍ଞେୟ, ଶାଶ୍ୱତ, ପରାତ୍ପର ସଦ୍‌ବସ୍ତୁ ।

ହେ ଅନୁପମ ଏକତ୍ୱ, ତୋ ଭିତରେ ମୁଁ ଲୀନ ହୋଇଯାଇଛି !

ମେ ୧୩, ୧୯୧୪

ଭଗବାନ୍, ମୋ ମନର ଏଇ ତନ୍ଦ୍ରାଳୁତାକୁ ତୁ ଝାଡ଼ି ଫିଙ୍ଗିଦେ ଯେଉଁଥିରେ ମୋର ଜ୍ଞାନ ହେବ ଏବଂ ମୁଁ ବୁଝିପାରିବି ତୁ ମୋର ଆଧାରକୁ କି ଅଭିଜ୍ଞତା ଆଣି ଦେଇଛୁ । ଯେତେବେଳେ ମୋ ମଧ୍ୟରେ କିଛି ତୋତେ ଜିଜ୍ଞାସା କରେ, ତୁ ବରାବର ଉତ୍ତର ଦେଉ; ମୋର ଯଦି କିଛି ଜାଣିବାକୁ ଥାଏ ତୁ ଜଣାଇ ଦେଉ, ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷଭାବେ ହେଉ ବା ପରୋକ୍ଷଭାବେ ହେଉ ।

ମୁଁ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଦେଖିପାରୁଛି ଯେ ଅଧୀର ବିଦ୍ରୋହ, ଅତିରିକ୍ତ ତ୍ୱରା ସବୁ ନିରର୍ଥକ । ଧୀରେ ଧୀରେ ସବୁ ସୁଶୃଙ୍ଖଳିତ ହୋଇଉଠୁଛି ଯେଉଁଥିରେକି ତୋର ସେବା ମୁଁ ଯଥାଯଥ ଭାବରେ କରିପାରିବି । ଏଇ ସେବାର କାର୍ଯ୍ୟରେ ମୋର ସ୍ଥାନ କ'ଣ ? ସେ ପ୍ରଶ୍ନ ମୁଁ ବହୁଦିନ ହେଲା ଛାଡ଼ିଦେଇଛି । କ'ଣ ଦରକାର ? ଜାଣିବା କି ପ୍ରୟୋଜନ ମୋର ଆସନ ମଧ୍ୟ ସ୍ଥାନରେ ବା ଏକ ପ୍ରାନ୍ତରେ ? ତୋ ନିକଟରେ ମୁଁ ଯଦି ନିଜକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଉତ୍ସର୍ଗ କରି ଦେଇଥାଏ, କେବଳ ତୋର ପାଇଁ ଏବଂ ତୋତେ ଧରି ମୋର ଜୀବନ ଯଦି ହୋଇଥାଏ, ଏବଂ ତୁ ଯେଉଁ କର୍ମ ଦେଉ ତାହାକୁ ଯଦି କ୍ରମେ ଉନ୍ନତତର ଭାବେ ମୁଁ କରିଚାଲେ, ତେବେ ବାକୀ ଆଉ କେଉଁଥିରେ କିଛି ଯାଏ ଆସେ ନାହିଁ । ନା, ମୁଁ ପୁଣି କହିବି – ବିଶ୍ୱରେ ତୋର କାର୍ଯ୍ୟ ଯେତେ ସୁନ୍ଦରଭାବେ, ଯେତେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣଭାବେ ହେବା ସମ୍ଭବ, ତା' ଯଦି ସଂପନ୍ନ ହୋଇଚାଲିବ, ତେବେ କେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତିବିଶେଷ ବା ଗୋଷ୍ଠୀବିଶେଷ ସେ କାର୍ଯ୍ୟ କଲେ ସେଥିରେ କ'ଣ ବା ଯାଏ ଆସେ ।

ହେ ମୋର ମଧୁର ପ୍ରଭୁ, ଅନ୍ତରାତ୍ମାର ଶାନ୍ତି, ସମତା ଓ ଅଚଞ୍ଚଳତା ନେଇ ତୋ ନିକଟରେ ନିଜକୁ ସମର୍ପଣ କରିଦେଇଛି, ତୋ ମଧ୍ୟରେ ବୁଡ଼ି ମିଶିଯାଇଛି । ମୋର ମନ ବର୍ତ୍ତମାନ ସ୍ଥିର, ପ୍ରଶାନ୍ତ, ପ୍ରାଣ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ; ତୋର କାର୍ଯ୍ୟ ନିଶ୍ଚୟ ହେବ ମୁଁ ଜାଣେ, ତୋର ବିଜୟ ନିଶ୍ଚିତ ।

ହେ ମୋର ମଧୁମୟ ପ୍ରଭୁ, ବିଶ୍ୱରେ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ତୁ ଆଣିଦେ ତୋର ଜ୍ୟୋତିଃର ପରମ କଲ୍ୟାଣ ।

ମେ ୧୫, ୧୯୧୪

ଶିଖର ଦେଶରେ ଛିଡ଼ାହୋଇ ଚାହିଁଲେ ଦୃଷ୍ଟି ଯେପରି ପଡ଼େ ଦୂରପ୍ରସାରିତ ଚକ୍ରବାଳ ଉପରେ, ସେହିପରି ହେ ଭଗବାନ୍, ତୋର ଏକତ୍ୱ ଏବଂ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ ଜଗତର ମଧ୍ୟରେ ଯେଉଁ ଅନ୍ତର୍ବର୍ତ୍ତୀ ଲୋକ ରହିଛି, ତାହା ସଙ୍ଗେ ଚେତନା ଏକ ହୋଇଗଲେ ତୋର ଆନନ୍ତ୍ୟ ଏବଂ ଜଗତ୍-ସତ୍ତା ଉଭୟରେହିଁ ଏକ ସମୟରେ ଅଂଶ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇପାରେ । ମନେହୁଏ ଯେପରି ମୁଁ ରହିଛି ଏକ କେନ୍ଦ୍ରସ୍ଥଳରେ ଯେଉଁଠୁ ଚେତନା ତୋର ସାଫଲ୍ୟମୟ ଶକ୍ତିରେ ପରିପ୍ଲୁତ ହୋଇ ତୋ ପ୍ରେରଣାର କିରଣମାଳାକୁ ଏଇ ନିମ୍ନତମ ଯନ୍ତ୍ରଟି ଉପରେ ଢାଳିଦେଉଛି, ଯାହାକି ତା'ର ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସହଚର ଯନ୍ତ୍ରର ଠିକ୍ ମଝିରେ ଚାଲୁଛି । ଏଇ ଲୋକାତୀତ ରାଜ୍ୟର ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ସୀମାରୁ ସ୍ଥୂଳ ପଦାର୍ଥର ଏକାତ୍ମତା ସ୍ୱଷ୍ଟ ଭାବରେ ଦୃଷ୍ଟିଗୋଚର ହୁଏ । ତେବେ ବି ଯେଉଁ ଦେହ ଜଡ଼ର ଆୟତନରେ ଏକ ବିଶେଷ ଯନ୍ତ୍ର ହୋଇ କାର୍ଯ୍ୟ କରେ, ତାହା ଅତି ସ୍ୱଷ୍ଟ ଓ ପରିଷ୍କାର ହୋଇ ଏହି ସମଗ୍ରତାର ମଝିରେ ଏକ ତେଜୋମୟ ବିନ୍ଦୁ ରୂପେ ଦେଖାଦିଏ – ଯୁଗପତ୍ ଏକ ଅଥଚ ବହୁ, ଯାହା ମଧ୍ୟରେ ସକଳ ଶକ୍ତି ସମାନ ଭାବରେ ବିଚରଣ କରୁଛନ୍ତି ।

ଏହି ବୋଧ କାଲିଠାରୁ ଆଉ ମୋତେ ଛାଡ଼ିଯାଇ ନାହିଁ । ଏହା ମୋ ମଧ୍ୟରେ ସ୍ଥାୟୀ ଭାବରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇଯାଇଛି । ବାହ୍ୟ କ୍ରିୟାବଳୀ ଦେଖିଲେ ମନେହୁଏ ସବୁ ଯଥାପୂର୍ବ ଚାଲୁଛି, କିନ୍ତୁ ସେଗୁଡ଼ିକ ଭିତରେ ଆସିଛି ଏକ ଯନ୍ତ୍ରଚାଳିତ ଖେଳନାର ଧାରା, ପ୍ରତି ଅଙ୍ଗ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱାସୀନ, ଚେତନାର ପ୍ରେରଣାରେ ସବଳ ଓ ସଜୀବ – ସେଠାରେ ନାହିଁ ବ୍ୟଷ୍ଟିବୋଧ, ଅଛି ବିଶ୍ୱସତ୍ତା ଅର୍ଥାତ୍ ସତ୍ତା ତୋର ପରମ ଏକତ୍ୱ ଭିତରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବୁଡ଼ି ଲୀନ ହୋଇଯାଇ ନାହିଁ । ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ପ୍ରକାଶର ସକଳ ବିଧାନ ମୋ ନିକଟରେ ସ୍ୱଷ୍ଟ ଦେଖାଦେଇଛି, କିନ୍ତୁ ଏପରି ଏକ ସମନ୍ୱୟ, ସମଗ୍ରତା ଓ ଯୁଗପତ୍ ଭାବ ନେଇ ଯେ ଆମର ସାଧାରଣ ଭାଷାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ନାହିଁ ତାକୁ ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ।

ମେ ୧୬, ୧୯୧୪

କାଲି ମୁଁ ଠିକ୍ ଯେତେବେଳେ ମୋର ଅନୁଭୂତିଟିକୁ ଭାଷାରେ ବ୍ୟକ୍ତ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିଲି, ସେତେବେଳେ ମୋତେ ହଠାତ୍ ବାଧା ପାଇ ଅଟକି ଯିବାକୁ ହୋଇଥିଲା । କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ମନେହେଉଛି ସବୁ ଯେପରି ବଦଳିଯାଇଛି । ସେହି ଯଥାଯଥ ଜ୍ଞାନ, ସେହି

ପରିଷ୍କାର ଦୃଷ୍ଟି ଚାଲିଗଲା, ତା' ସ୍ଥାନରେ ଆସିଲା, ହେ ପ୍ରଭୁ, ତୋ ପ୍ରତି ବିପୁଳ ପ୍ରେମ ଯାହାକି ମୋର ସମଗ୍ର ସତ୍ତାକୁ ଅଧିକାର କରିଛି – ବାହ୍ୟ ଅଙ୍ଗପ୍ରତ୍ୟଙ୍ଗଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଗଭୀରତମ ଚେତନା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ । ମୋର ସମସ୍ତ କିଛି ତୀବ୍ର ଅଭୀପ୍ସା ନେଇ ତୋର ଚରଣ ତଳେ ସାଷ୍ଟାଙ୍ଗ ପ୍ରଣତ ତୋ ସଙ୍ଗେ ଏକ ହୋଇଯିବା ପାଇଁ, ତୋ ମଧ୍ୟରେ ବୁଡ଼ିଯିବା ପାଇଁ । ସାଧ୍ୟମତେ ମୋର ସମସ୍ତ ଶକ୍ତି ଦେଇ ତୋତେ ଆବାହନ କରୁଛି । କିନ୍ତୁ ଏଥର ମଧ୍ୟ ଦେଖିଲି, ଯେଉଁ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ମନେହେଲା ମୋର ଚେତନା ତୋ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରାୟ ବିଲୀନ ହୋଇଯିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିଛି, ଯେଉଁ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଦେଖିଲି ମୋର ସମଗ୍ର ସତ୍ତା ଆଉ କିଛି ନୁହେଁ, କେବଳ ତୋର ଜାଗ୍ରତ୍ ସତ୍ତାକୁ ପ୍ରତିଫଳିତ କରୁଥିବା ଏକ ବିଶୁଦ୍ଧ ସ୍ଫଟିକଖଣ୍ଡ, ଠିକ୍ ସେହି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଯେପରି କେହି ଜଣେ ଆସି ମୋର ଏହି ଏକାନ୍ତ ଏକାଗ୍ରତାରେ ବାଧା ଦେଲା ।

ମୋତେ ତୁ ଯେଉଁ ଜୀବନ ପ୍ରଦାନ କରିଛୁ, ଏ ଯେପରି ଠିକ୍ ତା'ର ପ୍ରତୀକ – ସେ ଜୀବନରେ ପରମ ସିଦ୍ଧି ଅପେକ୍ଷା ବାହ୍ୟ ପ୍ରୟୋଜନକୁ, ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ କର୍ମକୁ ବୃହତ୍ତର ସ୍ଥାନ ଦିଆଯାଇଛି । ମନେହୁଏ ମୋ ଜୀବନର ସମସ୍ତ ଘଟଣା ଓ ପରିସ୍ଥିତି ଯେପରି ତୋ ତରଫରୁ ମୋତେ କହୁଛି : ''ଚରମ ଏକାଗ୍ରତା ଦ୍ୱାରା ତୁ ଏକତ୍ୱ ଲାଭ କରିବୁ ନାହିଁ, ବରଂ ତୁ ଏହା ଲାଭ କରିବୁ ସମସ୍ତଙ୍କ ଭିତରେ ନିଜକୁ ପରିବ୍ୟାପ୍ତ କରିଦେବା ଦ୍ୱାରା ।'' ହେ ଭଗବାନ୍, ତୋର ଇଚ୍ଛା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଉ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ସ୍ପଷ୍ଟ ବୁଝିପାରୁଛି ଯେ ତୋ ସଙ୍ଗେ ଏକାତ୍ମତା ମୋର ଏହି ବ୍ୟକ୍ତିସତ୍ତା ପାଇଁ ଏକ ଦୂରର ଲକ୍ଷ୍ୟ ନୁହେଁ ଯାହାକୁ ଅନୁସରଣ କରିବାକୁ ହେବ, କାରଣ ବହୁଦିନ ପୂର୍ବରୁ ତା'ର ସେ ସିଦ୍ଧିଲାଭ ହୋଇସାରିଛି । ସେଇଥିପାଇଁ ତୁ ଯେପରି ମୋତେ ସର୍ବଦା କହୁଛୁ : ''ଏହି ଏକାତ୍ମତାର ଭାବାବେଶରେ ବିଭୋର ହୋଇଯାଅ ନା, ପୃଥିବୀରେ ଯେଉଁ ବ୍ରତର ଭାର ତୋ ଉପରେ ଦେଇଛି ତାହା ତୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ କର ।''

ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ କର୍ମ ସମଷ୍ଟିଗତ କର୍ମ ସଙ୍ଗେ ଯୁଗପତ୍ ସମ୍ପନ୍ନ କରି ଚାଲିବାକୁ ହେବ ତା' ହେଲା ମୋର ସମସ୍ତ ଅଙ୍ଗର ଓ ସକଳ ବୃତ୍ତିର ଜ୍ଞାନଲାଭ ଓ କର୍ତ୍ତୃତ୍ୱଲାଭ ଏବଂ ଚେତନାକୁ ଏପରି ଏକ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱତମ ଚୂଡ଼ାରେ ଚିରସ୍ଥାୟୀ ଭାବେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରିବା ଯେଉଁଠାରୁ ଯଥାନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କର୍ମ ତଥା ତୋ ସଙ୍ଗେ ନିରବଚ୍ଛିନ୍ନ ଏକତ୍ୱ ଏକାଧାରରେ ସମ୍ଭବ ହେବ । ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଏକାତ୍ମତାର ଆନନ୍ଦ କେବଳ ସେତିକିବେଳେହିଁ ମିଳିବ ଯେତେବେଳେ କରଣୀୟ ଯେଉଁ କର୍ମ ତାହା ସୁସଂପାଦିତ ହୋଇଛି ।

ଆମକୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ ଯେ ପ୍ରଥମେ ଏକତ୍ୱ, ତା' ପରେ କର୍ମ । କିନ୍ତୁ ଯେଉଁମାନେ ଏହି ଏକତ୍ୱ ଲାଭ କରିସାରିଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଖିବାକୁ ହେବ ସେମାନଙ୍କ

ଜୀବନର ପ୍ରତିଟି ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଯେପରି ହୁଏ ସେମାନଙ୍କ ଭିତର ଦେଇ ତୋର ସର୍ବାଙ୍ଗୀଣ ସଂକଳ୍ପର ଅଖଣ୍ଡ ପ୍ରକାଶ ।

ମେ ୧୭, ୧୯୧୪

ହେ ଭଗବାନ୍, ଯେଉଁସବୁ ମାନସ ପ୍ରଭାବ ମୋ ଉପରେ ଚାପି ରହିଛି, ସେଥିରୁ ମୋତେ ମୁକ୍ତ କର, ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ମୁଁ ଯେପରି ତୋ ଅଭିମୁଖରେ ତୀବ୍ର ବେଗରେ ଛୁଟିଯାଇପାରେ ।

ହେ ପ୍ରଭୁ, ବିଶ୍ୱସତ୍ତା, ଦୃଶ୍ୟମାନ ରୂପ ଭିତରେ ପରମ ଏକତ୍ୱ, ଅଦମ୍ୟ ଆସ୍ପୃହା ନେଇ ତୋ ହୃଦୟ ମଧ୍ୟରେ ବୁଡ଼ିଗଲି, ମୁଁ ନିଜେହିଁ ହୋଇଗଲି ତୋର ହୃଦୟ; ସେତେବେଳେ ଜାଣିଲି ତୋର ହୃଦୟ ହେଉଛି ସେହି ଦେବଶିଶୁ ଯେକି ଖେଳର ଛଳରେ ଜଗତ୍ ସୃଷ୍ଟି କରେ । ତୁ ମୋତେ କହିଲୁ : ''ଦିନେ ତୁ ହେବୁ ମୋର ଶିରୋଦେଶ, କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ପୃଥିବୀ ଆଡ଼କୁ ଦୃଷ୍ଟି ଦେ ।'' ସେଇଥିପାଇଁ ଆଜି ମୁଁ ପୃଥିବୀରେ ସେହି କ୍ରୀଡ଼ାରତ ଆନନ୍ଦମୟ ଶିଶୁ ହୋଇ ଉଠିଛି ।

ଏହି ହେଲା ସେହି ଦୁଇଟି ବାକ୍ୟ ଯାହା ମୁଁ କାଲି ଲେଖିଥିଲି ଏକ ଅନିବାର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରୟୋଜନ ଯୋଗୁଁ । ପ୍ରଥମଟି ଏଇଥିପାଇଁ ଯେ ଯେପରି କାଗଜ ଉପରେ ଲେଖା ନ ହେଲେ ପ୍ରାର୍ଥନାଟିର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଶକ୍ତି ଲାଭ ହେବ ନାହିଁ । ଦ୍ୱିତୀୟଟି ଏଇଥିପାଇଁ ଯେପରିକି ଉପଲବ୍ଧିଟି ସ୍ଥାୟୀ ହୋଇ ରହିବ ସେତିକିବେଳେ, ଯେତେବେଳେ ତାହା ମୋ ମସ୍ତିଷ୍କ ଭିତରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଲେଖା ଭିତରେ ରୂପ ଗ୍ରହଣ କରିଛି ।

ମେ ୧୮, ୧୯୧୪

ହେ ଭଗବାନ୍, ତୁହିଁ ଏକମାତ୍ର ସଦ୍‌ବସ୍ତୁ, ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ୍ ଓ ଶାଶ୍ୱତ । ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ତା'ର ସତ୍ତାର ଗଭୀରରେ ତୋ ସଙ୍ଗେ ଏକ ହୁଏ, ସେ ତୋର ଅନନ୍ତ ଓ ଅକ୍ଷୟ ସର୍ବଶକ୍ତିମୟ ସଦ୍‌ବସ୍ତୁ ହୋଇଉଠେ । କିନ୍ତୁ ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ବ୍ୟବସ୍ଥା ହେଲା, ତୋ

ସଙ୍ଗେ ସଂଯୁକ୍ତ ରହି ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟି ଓ କର୍ମକୁ ପୃଥିବୀ ଆଡ଼କୁ ଫେରାଇବା – ଏହି ବ୍ରତହିଁ ତୁ ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ଅର୍ପଣ କରିଛୁ । ଏହିଠାରୁହିଁ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ ସମସ୍ତ ବାଧାବିଘ୍ନ, କାରଣ ସବୁକିଛି ନିର୍ଭର କରେ ସେମାନଙ୍କ ସତ୍ତାର ଯେଉଁ ବିଭିନ୍ନ ଧାରା ରହିଛି, ତା'ର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ଉପରେ; ଚରମ ଏକତ୍ୱ ଲାଭ କରି ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟ ହେଲା ଯେଉଁ ଯନ୍ତ୍ର ତୋର ଦିବ୍ୟ-ଇଚ୍ଛାକୁ ପ୍ରକାଶ କରିବ, ତାହାକୁ ସର୍ବାଙ୍ଗସୁନ୍ଦର କରି ଗଢ଼ିବା । ଠିକ୍ ସେତିକିବେଳେହିଁ କାର୍ଯ୍ୟଟି ଦୁରୂହ ହୋଇଉଠେ । ଏଇ ଯେଉଁ ଯନ୍ତ୍ରଟିକୁ ତୁ ମୋତେ 'ମୁଁ' ବୋଲି କହିବାକୁ କହିଛୁ, ତାହା ଭିତରେ ଦେଖୁଛି ସବୁ ଯେପରି ଅତି ସାଧାରଣ, ଅସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ, ଗୁଣହୀନ ଓ ଜଡ଼ପ୍ରାୟ । ତୋ ସଙ୍ଗେ ଯେତେ ଅଧିକ ଏକୀଭୂତ ହେଉଛି, ସେତିକି ଅଧିକ ଦେଖିପାରୁଛି ତା'ର ବୃତ୍ତି ଓ ପ୍ରକାଶସବୁ କେତେ ସାଧାରଣ । ତା' ଭିତରେ ସବୁକିଛି ଯେପରି ଅସଂଶୋଧନୀୟ ଓ ଅପୂର୍ଣ୍ଣ । କିନ୍ତୁ ସେଥିରେ ବି ମୋର ଚାଞ୍ଚଲ୍ୟ ନାହିଁ, କାରଣ ମୋର ଯଥାର୍ଥ 'ମୁଁ' ତୋର ପଦ ତଳେ ଅବଲୁଣ୍ଠିତ, କିଂବା ତୋର ହୃଦୟ ମଧ୍ୟରେ ନିମଜ୍ଜିତ, ଅଥବା ତୋର ସନାତନ ଅକ୍ଷୟ ଚେତନାରେ ସଚେତନ, ଏବଂ ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱସୃଷ୍ଟିକୁ ସେ ଦେଖେ ଅଚଞ୍ଚଳ, ଉଦାର ଓ କରୁଣା-ମଧୁର ହାସ୍ୟ ନେଇ ।

ମେ ୧୯, ୧୯୧୪

ଏହି ଯେଉଁ ମନୋମୟ ଜୀବଟି ତା'ର ସମସ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଜୀବନରେ ତୋ ପ୍ରତି ଗଭୀର ଭକ୍ତି, ମନୁଷ୍ୟ ପ୍ରତି ଅସୀମ କରୁଣା, ଜ୍ଞାନ ପାଇଁ ତୀବ୍ର ଆସ୍ପୃହା, ପୂର୍ଣ୍ଣତା ନିମନ୍ତେ ଗଭୀର ପ୍ରୟାସ ଆଦି ବୃତ୍ତିସକଳକୁ ସକ୍ରିୟ କରିପାରିଛି, ମନେହୁଏ ତାହା ଯେପରି ଆଜି ଗଭୀର ନିଦ୍ରାରେ ଆଚ୍ଛନ୍ନ ଏବଂ କୌଣସିଟିକୁ ଆଜି ଆଉ ସକ୍ରିୟ କରିପାରୁ ନାହିଁ । ତାହାର ସମସ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ବୃତ୍ତି ନିଦ୍ରାଭିଭୂତ, ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱତନ ଚେତନା ଆଡ଼କୁ ତାହାର ଚେତନା ଏବେ ବି ଜାଗ୍ରତ୍ ହୋଇ ନାହିଁ, ତାହା ମଝିରେ ମଝିରେ ଜାଗ୍ରତ୍ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ତାହାର ବେଶୀ ଭାଗ ସୁପ୍ତ । ଏ ସତ୍ତା ଭିତରେ ଗୋଟାଏ କିଛି ଯେ ଚାହେଁ ନିର୍ଜନତା, ପୂର୍ଣ୍ଣ ନୀରବତା, ଅନ୍ତତଃ କିଛି ସମୟ ପାଇଁ, ଯେତେ ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବର୍ତ୍ତମାନର ଅସ୍ୱସ୍ତିକର ଅବସ୍ଥା କଟି ନ ଯାଇଛି । କିନ୍ତୁ ସତ୍ତାରେ ଅନ୍ୟ କିଛି ମଧ୍ୟ ରହିଛି ଯେ ଜାଣେ ଯେ ତୋ ଇଚ୍ଛା ହେଉଛି ଏ ଯନ୍ତ୍ରଟି ଯେପରି ବିଶ୍ୱସେବାରେ ନିବେଦିତ ହେଉ, ଯଦି ବି ସେଥିରେ, ଅନ୍ତତଃ ବାହ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟିରେ, ତା' ନିଜର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ପୂର୍ଣ୍ଣତା ବ୍ୟାହତ ହୋଇପାରେ ।

ଏ ସତ୍ତାର ଅନ୍ତରରୁ କିଏ ଯେପରି ତୋତେ କହୁଛି, ହେ ଭଗବାନ୍ :
''ମୁଁ କିଛି ଜାଣେ ନାହିଁ,
ମୁଁ କିଛି ନୁହେଁ,
ମୁଁ କିଛି କରିପାରେ ନାହିଁ,
ମୁଁ ନିଶ୍ଚେତନାର ଅନ୍ଧକାରରେ ।''

ଆଉ ଏକ ଅଂଶ ପୁଣି ଜାଣେ ଯେ ସେ ହେଉଛି ତୁ, ତୁ ଯେ କି ପରମା ପୂର୍ଣ୍ଣସିଦ୍ଧି ।

କିନ୍ତୁ ଏସବୁର ପରିଣାମ କ'ଣ ? ଏ ପ୍ରକାର ଅବସ୍ଥାର ଶେଷ ହେବ କେଉଁ ଉପାୟରେ ? ଏହା କ'ଣ ଜଡ଼ତା ? ଏହା କ'ଣ ଯଥାର୍ଥ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ? ମୁଁ ଜାଣେ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ତ୍ୱରା ନ କରି, କୌଣସି ବାସନା ନ ରଖି ତୋର ପଦ ତଳେ ମୁଁ ପଡ଼ିରହିଛି ଏବଂ ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିଛି ।

ମେ ୨୦, ୧୯୧୪

ସେହି ଶିଖରର ଚୂଡ଼ା ଯାହାକି ତୋର ଅନନ୍ତ ଦିବ୍ୟପ୍ରେମ ସହିତ ଏକାତ୍ମତା, ସେଥିରୁ ମୋର ଦୃଷ୍ଟି ତୁ ଫେରାଇ ଦେଇଛୁ ଏହି ଜଟିଳ ଦେହାଧାର ଉପରକୁ, ଯାହାକୁ ତୋର ସେବାର ଯନ୍ତ୍ର ହେବାକୁ ହେବ । ତୁ ମୋତେ କହିଲୁ, ''ଏହା ମୁଁ ସ୍ୱୟଂ, କ'ଣ ଦେଖିପାରୁ ନାହୁଁ ଏହା ଭିତରେ ମୋର ଆଲୋକ ଜଳୁଛି ?'' ବାସ୍ତବିକ ମୁଁ ଦେଖୁଛି, ତୋର ଦିବ୍ୟପ୍ରେମ ପ୍ରଥମେ ଜ୍ଞାନରେ, ପରେ ଶକ୍ତିରେ ବିଭୂଷିତ ହୋଇ ଏହି ଶରୀରକୁ, ତାହାର କ୍ଷୁଦ୍ରତମ ଜୀବକୋଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସବୁକୁ ଗଢ଼ିଦେଇଛି ଏବଂ ତାହା ମଧ୍ୟରେ ଏହାର ବିକିରଣ ଏତେ ବେଶୀ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହୋଇଉଠିଛି ଯେ ମନେହୁଏ ତାହା ଯେପରି ସହସ୍ର ସହସ୍ର ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟ ସ୍ଫୁଲିଙ୍ଗର ସମଷ୍ଟି ଏବଂ ସେମାନେ ଏହି କଥା ପ୍ରକାଶ କରୁଛନ୍ତି ଯେ ସେମାନେ ପ୍ରତ୍ୟେକେ ହେଲେ ତୁ ।

ତେଣୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମସ୍ତ ଅନ୍ଧକାର ମିଳାଇଯାଇଛି, ରହିଛୁ ଏକମାତ୍ର ତୁ, ବିଭିନ୍ନ ଜଗତରେ, ବିଭିନ୍ନ ଆକାରରେ, କିନ୍ତୁ ସେହି ଏକହିଁ ଅକ୍ଷୟ, ଅନନ୍ତ ଅଦ୍ୱିତୀୟ ପ୍ରାଣରୂପେ ।

ଶୁଦ୍ଧ ପ୍ରେମର, ଅଖଣ୍ଡ ଏକତ୍ୱର ଅକ୍ଷୟ ଏହି ଯେଉଁ ତୋର ଦିବ୍ୟଜଗତ୍, ତାକୁ ନିବିଡ଼ଭାବେ ସଂଯୁକ୍ତ କରି ଧରିବାକୁ ହେବ ଅନ୍ୟ ସବୁ ରାଜ୍ୟ ନେଇ ଯେଉଁ ଦିବ୍ୟଜଗତ୍

ତାହା ସଙ୍ଗରେ – ଏପରିକି ଅତି ସ୍ଥୂଳ ଜଗତ୍ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମଧ୍ୟ, ଯେଉଁଠାରେ ତୁହିଁ ହେଲୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ପରମାଣୁର କେନ୍ଦ୍ର, ତା'ର ଗଠନର ଉପାଦାନ । ଏହି ଯେତେ ଦିବ୍ୟଜଗତର ପରମ୍ପରା ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଚେତନାର ମିଳନସୂତ୍ରଟିକୁ ସ୍ଥାପନ କରିବା ହେଲା ଏକମାତ୍ର ଉପାୟ ଯେଉଁଥିରେ ତୋ ମଧ୍ୟରେ ନିରନ୍ତର ଓ ସମାନ ଭାବରେ ବାସ କରିବା ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରେ ଓ ଯେଉଁ ବ୍ରତ ତୁ ଏହି ଆଧାର ଉପରେ ନ୍ୟସ୍ତ କରିଛୁ ତାହା ସଂସିଦ୍ଧ କରାଯାଇପାରେ ତା'ର ଚେତନାର ସକଳ ସ୍ତର ଓ ତା'ର କର୍ମର ସକଳ ଧାରାରେ ସମଗ୍ରଭାବେ ।

ହେ ମୋର ପ୍ରେମମୟ ପ୍ରଭୁ, ମୋ ଅଜ୍ଞାନର ଆଉ ଏକ ଆବରଣ ତୁ ଛିନ୍ନ କରିଛୁ । ତୋର ସନାତନ ହୃଦୟ ମଧ୍ୟରେ ମୋର ପୁଣ୍ୟସ୍ଥାନଟି ପରିତ୍ୟାଗ ନ କରି ମଧ୍ୟ ମୁଁ ରହିଛି ମୋ ଶରୀରର ଉପାଦାନ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅଣୁ ପରମାଣୁର ଅନ୍ତରରେ ଯେଉଁ ଅଗୋଚର ଅନନ୍ତ ହୃଦୟ ରହିଛି, ତା' ମଧ୍ୟରେ ।

ଏହି ଯେଉଁ ଅଖଣ୍ଡ ପୂର୍ଣ୍ଣାଙ୍ଗ ଚେତନା, ତାକୁ ସୁଦୃଢ଼ କର, ତା'ର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ମଧ୍ୟରେ ପୁଙ୍ଖାନୁପୁଙ୍ଖରୂପେ ମୁଁ ଯେପରି ପ୍ରବେଶ କରିପାରେ, ଆଉ ଗୋଟିଏ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ପାଇଁ ବି ତୋତେ ପରିତ୍ୟାଗ ନ କରି ମୁଁ ଯେପରି ତୁ ଯେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ମୋତେ ଦେଇଛୁ, ତା'ର ପ୍ରୟୋଜନ ଅନୁସାରେ ନିରନ୍ତର ସେଇ ଅସୀମ ସୋପାନାବଳୀରେ ଆରୋହଣ ଓ ଅବରୋହଣ କରିପାରେ ।

ମୁଁ ତୋର, ତୋ ମଧ୍ୟରେ ଓ ମୁଁହିଁ ସ୍ୱୟଂ ତୁ, ଶାଶ୍ୱତ ଆନନ୍ଦର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ସହ ।

ମେ ୨୧, ୧୯୧୪

ସକଳ ପ୍ରକାଶର ବାହାରେ, ଶାଶ୍ୱତ ଅକ୍ଷୟ ନୀରବତା ମଧ୍ୟରେ ମୁଁ ତୋ ଭିତରେ ରହିଛି, ହେ ଭଗବାନ୍, ତୁ ଚିରସ୍ଥିର ଆନନ୍ଦ । ତୋର ଶକ୍ତି ଓ ଅନୁପମ ଜ୍ୟୋତିଃରୁ ଗୃହୀତ ଯେଉଁ ବସ୍ତୁ ଦେଇ ଜଡ଼ପରମାଣୁସକଳର କେନ୍ଦ୍ର ଓ ବାସ୍ତବତା ଗଢ଼ାହୋଇଛି ତା ଭିତରେ ମୁଁ ତୋତେହିଁ ଦେଖୁଛି । ସେଥିପାଇଁ ତୋର ଦିବ୍ୟସାନ୍ନିଧ୍ୟ ବର୍ଜନ ନ କରି ତୋର ପରାଚେତନାରେ ମୁଁ ବୁଡ଼ିଯାଇପାରେ ଅଥବା ତୋତେ ଦେଖିପାରେ ମୋ ଆଧାରର ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟ କଣାରାଜିର ମଧ୍ୟରେ । ଅନ୍ତତଃ ଏହି ସମୟ ପାଇଁ ଏହାହିଁ ତ ତୋ ଜୀବନର ଓ ତୋ ଦୀପନର ପରମ ପୂର୍ଣ୍ଣତା ।

ମୁଁ ତୋତେ ଦେଖୁଛି, ମୁହିଁ ତୁ ସ୍ୱୟଂ, ଏହି ଦୁଇ ଶେଷପ୍ରାନ୍ତ ମଧ୍ୟରେ ମୋର ପ୍ରେମ ତୀବ୍ର ଆସ୍ପୃହା ନେଇ ତୋ ଆଡ଼କୁ ଯାଉଛି ।

ମେ ୨୨, ୧୯୧୪

ସତ୍ତାର ସକଳ ଅବସ୍ଥାରେ, ଜୀବନର ସକଳ କ୍ଷେତ୍ରରେ, କ୍ରମଶଃ ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଅବସ୍ତୁଠାରୁ ସଦ୍‌ବସ୍ତୁକୁ ଚିହ୍ନି ନେଇଛୁ, ତୋର ଅଦ୍ୱିତୀୟ ସତ୍ତାର ଅଖଣ୍ଡ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଶ୍ଚୟତା ଲାଭ କରିଛୁ, ସେତେବେଳେ ସେଇ ପରାଚେତନାର ଶିଖରରୁ ଦୃଷ୍ଟି ଫେରାଇ ଆଣିବାକୁ ହେବ ଉପାଦାନସମଷ୍ଟି ଏହି ବ୍ୟଷ୍ଟିର ଆଡ଼କୁ – ତାହାକୁ ପୃଥିବୀ ଉପରେ ତୋର ପ୍ରକାଶର ଯନ୍ତ୍ର ହେବାକୁ ହେବ, ତା’ ଭିତରେ ଦେଖିବାକୁ ହେବ କେବଳ ତୋତେହିଁ, କାରଣ ତୁ ତା’ର ଏକମାତ୍ର ସତ୍ୟ-ସତ୍ତା । ଏହି ଆଧାରର ପ୍ରତିଟି ଅଣୁ ଏହିପରି ଜାଗ୍ରତ୍ ହୋଇଉଠିବ, ତୋର ସମୁଚ୍ଚ ପ୍ରଭାବ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେବ; ଅଜ୍ଞାନ, ଅନ୍ଧକାରସବୁ ଦୂର ହୋଇଯିବ, କେବଳ ସତ୍ତାର ମୂଳ ଚେତନାରୁ ନୁହେଁ, ତା’ର ଅତି ବାହ୍ୟ ପ୍ରକାଶର ଧାରାରୁ ମଧ୍ୟ । ରୂପାନ୍ତରର ଏହି ସାଧନା ଯେତେବେଳେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବ, ସର୍ବାଙ୍ଗସୁନ୍ଦର ହୋଇ ସେତେବେଳେ ପ୍ରକାଶ ପାଇବ ତୋର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଶକ୍ତି, ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ୟୋତିଃ ଓ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରେମ ।

ଭଗବାନ୍, ଏ କଥାଟି କ୍ରମଶଃ ମୋତେ ସ୍ପଷ୍ଟ କରି ବୁଝାଇ ଦେଇଛୁ । ଏଇ ପଥରେହିଁ ମୋତେ ହାତ ଧରି ନେଇଚାଲ । ମୋ ସମଗ୍ର ସତ୍ତା, ଏପରିକି ତା’ର କ୍ଷୁଦ୍ରତମ ଅଣୁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅଭୀପ୍‌ସା କରେ ତୋ ସାନ୍ନିଧ୍ୟର ପରାଜ୍ଞାନ, ତା’ ସଙ୍ଗେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ମିଳନ । ସକଳ ବାଧା ଦୂର ହୋଇଯାଉ, ଅଜ୍ଞାନ-ଅନ୍ଧକାରକୁ ଦୂର କରି ତା’ ସ୍ଥାନରେ ସର୍ବତ୍ର ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହେଉ ତୋର ଦିବ୍ୟଜ୍ଞାନ । ମୂଳ ଚେତନାକୁ, ସତ୍ତାର ସଂକଳ୍ପକୁ ଯେପରି ଆଲୋକିତ କରିଛୁ, ସେହିପରି ତା’ର ବାହ୍ୟ ଉପାଦାନକୁ ମଧ୍ୟ ଆଲୋକିତ କର । ସମସ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିସତ୍ତା, ତା’ର ମୂଳ ସତ୍ତା ଓ ମୂଳ ଉତ୍ସଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ତା’ର ସର୍ବଶେଷ ରୂପାୟନ ଏହି ଜଡ଼ତମ ଦେହ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସବୁ ଯେପରି ଏକ ହୋଇଉଠେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ସିଦ୍ଧି ମଧ୍ୟରେ, ତୋର ଅଦ୍ୱିତୀୟ ସଦ୍‌ବସ୍ତୁର ସର୍ବାଙ୍ଗୀନ ପ୍ରକାଶ ମଧ୍ୟରେ ।

ଜଗତରେ ଆଉ କିଛି ନାହିଁ – କେବଳହିଁ ତୋର ପ୍ରାଣ, ତୋର ଜ୍ୟୋତିଃ, ତୋର ପ୍ରେମ । ତୋର ସତ୍ୟର ଜ୍ଞାନରେ ସମସ୍ତ କିଛି ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟ ଓ ରୂପାନ୍ତରିତ ହୋଇଉଠୁ ।

ତୋର ଦିବ୍ୟପ୍ରେମ ମୋର ସତ୍ତାକୁ ପରିପ୍ଲାବିତ କରିଛି, ତା'ର ପ୍ରତିଟି କୋଷ ତୋର ପରମ ଜ୍ୟୋତିଃରେ ଉଦ୍ଭାସିତ; ତୋତେ ଜାଣିଛି, ତୋ ସହିତ ଏକୀଭୂତ ହୋଇଯାଇଛି, ତେଣୁ ସବୁକିଛି ଆନନ୍ଦରେ ଆତ୍ମହରା ।

ମେ ୨୩, ୧୯୧୪

ହେ ଭଗବାନ୍, ମୁଁ ଚାହେଁ ନିରନ୍ତର ତୋର ଚେତନା, ଚାହେଁ ମୋ ସତ୍ତାର କ୍ଷୁଦ୍ରତମ କୋଷରେ ତୋର ପ୍ରତିଷ୍ଠା – ତୋତେ ଜାଣିବାକୁ ଚାହେଁ ଠିକ୍ ନିଜ ପରି, ସମସ୍ତ ବସ୍ତୁ ଭିତରେ ତୋର ପ୍ରକାଶ ଦେଖିବାକୁ ଚାହେଁ । ତୁ ଜୀବନର ଏକମାତ୍ର ସଦ୍‌ବସ୍ତୁ, ଏକମାତ୍ର ହେତୁ, ଏକମାତ୍ର ଲକ୍ଷ୍ୟ । ତୋ ପ୍ରତି ମୋର ପ୍ରେମ ଯେପରି ବର୍ଦ୍ଧିତ ହୋଇଚାଲୁ, ମୁଁ ଯେପରି ହୋଇଉଠିପାରେ କେବଳ ପ୍ରେମ, ତୋର ପ୍ରେମ, ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ତୋର ପ୍ରେମ ହୋଇଯାଇଛି ସେତେବେଳେ ଯେପରି ତୋ ଭିତରେ ସର୍ବାଙ୍ଗୀନ ଏକୀଭୂତ ହୋଇଯାଇପାରେ । ଏହି ପ୍ରେମ ଯେପରି କ୍ରମଶଃ ହୋଇଉଠୁ ଆହୁରି ତୀବ୍ର, ଆହୁରି ପୂର୍ଣ୍ଣ, ଆହୁରି ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟ, ଆହୁରି ଶକ୍ତିମାନ୍ – ହୋଇଉଠୁ ଯେପରି ତୋ ଆଡ଼କୁ ଚାଲିବାର ଅଦମ୍ୟ ପ୍ରବେଗ, ତୋତେ ପ୍ରକାଶ କରିବାର ଅବ୍ୟର୍ଥ ଉପାୟ । ଏହି ସତ୍ତା ମଧ୍ୟରେ ତାହାର ଅତଳ ଗଭୀରତମ ପ୍ରଦେଶରୁ ବାହ୍ୟତମ ଉପାଦାନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ସବୁ ଯେପରି ହୋଇଉଠେ ଶୁଦ୍ଧ, ପ୍ରଗାଢ଼, ନିଃସ୍ୱାର୍ଥ ଦିବ୍ୟପ୍ରେମ । ଏହି ଆଧାର ମଧ୍ୟରେ ଯେଉଁ ଭଗବାନ୍ ରୂପ ଧରି ନିଜକୁ ପ୍ରକାଶ କରୁଛନ୍ତି, ସେ ଯେପରି ତୋର ପୂର୍ଣ୍ଣାଙ୍ଗ, ମହାନ୍ ପ୍ରେମରେ ଗଢ଼ିଉଠନ୍ତୁ, ଯେଉଁ ପ୍ରେମ ଯୁଗପତ୍ ଜ୍ଞାନର ମୂଳ ଉତ୍ସ ଓ ସିଦ୍ଧି । ତୋ ପ୍ରେମର ପ୍ରଭାବରେ ଚିନ୍ତାରାଜି ଯେପରି ପରିଷ୍କୃତ, ସୁବିନ୍ୟସ୍ତ, ଆଲୋକିତ ଓ ରୂପାନ୍ତରିତ ହୋଇଉଠୁ । ସକଳ ପ୍ରାଣଶକ୍ତି କେବଳ ତୋରି ପ୍ରେମରେ ଯେପରି ହୋଇଯାଉ ଅନୁସ୍ୟୂତ ଓ ସଂଗଠିତ, ତାହା ଯେପରି ପରିଣତ ହୋଇଉଠୁ ଅଦମ୍ୟ ଶୁଚିତା, ସ୍ଥିର ଶକ୍ତି, ସାମର୍ଥ୍ୟ ଓ ସରଳତାରେ । ଏହି ଯେଉଁ ସତ୍ତା,– ଯେ ଯନ୍ତ୍ର ସ୍ୱରୂପ, କିନ୍ତୁ ଦୁର୍ବଳ – ସେ ଯେପରି ତା'ର ଦୁର୍ବଳତାର ସୁଯୋଗ ନେଇ ନିଜକୁ ଗଢ଼େ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ତୋର ପ୍ରେମଗଢ଼ା ଉପାଦାନରେ । ଏହି ଶରୀର ଜ୍ୱଳନ୍ତ ଅଗ୍ନିକୁଣ୍ଡ ହୋଇ ଯେପରି ତା'ର ପ୍ରତି ଲୋମକୂପ ଦେଇ ବିକୀର୍ଣ୍ଣ କରେ ତୋର ନୈର୍ବ୍ୟକ୍ତିକ ସମୂର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ଏକାନ୍ତ ପ୍ରେମ । ମସ୍ତିଷ୍କ ବି ଯେପରି ପୁନର୍ଗଠିତ ହୋଇଉଠେ ତୋର ପ୍ରେମ ଦ୍ୱାରା । ଅବଶେଷରେ ତୋର ପ୍ରେମ, ତା'ର

ନିଜସ୍ୱ ଗୁଣ ଯେଉଁ ବୀର୍ଯ୍ୟ, ଦୀପ୍ତି, ମାଧୁର୍ଯ୍ୟ ଓ ସାମର୍ଥ୍ୟ, ତାହା ଦ୍ୱାରା ଯେପରି ସମସ୍ତ ବସ୍ତୁକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରୁ, ଆପ୍ଲୁତ କରୁ, ପ୍ଲାବିତ କରୁ, ଅନ୍ତରରେ ପ୍ରବେଶ କରୁ, ରୂପାନ୍ତରିତ କରୁ, ନୂତନ ଜନ୍ମ ଓ ନୂତନ ପ୍ରାଣ ଦାନ କରୁ । ତୋର ପ୍ରେମରେହିଁ ଶାନ୍ତି, ତୋର ପ୍ରେମରେ ଆନନ୍ଦ, ତୋର ପ୍ରେମ ଭିତରେହିଁ ରହିଛି ତୋ ସେବକର ପରମ କର୍ମପ୍ରେରଣା ।

ତୋର ପ୍ରେମ ବିଶ୍ୱବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡଠାରୁ ବି ବିଶାଳତର, ଯୁଗଯୁଗାନ୍ତର ଅପେକ୍ଷା ବି ଦୀର୍ଘସ୍ଥାୟୀ; ତାହା ଅନନ୍ତ, ତାହା ଶାଶ୍ୱତ, କାରଣ ସେ ସ୍ୱୟଂ ତୁ । ମୁଁ ହେବାକୁ ଚାହେଁ ତୁ, କାରଣ ତାହାହିଁ ତୋର ବିଧାନ, ତାହାହିଁ ତୋର ଇଚ୍ଛା ।

ମେ ୨୪, ୧୯୧୪

ହେ ମୋର ମଧୁମୟ ପ୍ରଭୁ ! ବାହ୍ୟ ଜିନିଷ ଭିତରେ ମୋତେ ଯେପରି ବୁଡ଼ିଯିବାକୁ ଦିଅ ନାହିଁ । ମୋ ପାଇଁ ସେଗୁଡ଼ିକର କୌଣସି ରସ, କୌଣସି ସ୍ୱାଦ ନାହିଁ । ସେଗୁଡ଼ିକୁ ନେଇ ମୁଁ ଯଦି ବ୍ୟାପୃତ ଥାଏ, ତା'ର କାରଣ ହେଲା ତାହା ତୋର ଇଚ୍ଛା ବୋଲି ଓ ମୁଁ ବୋଧକରେ ତୋର କାର୍ଯ୍ୟଟି ଯେପରି ପ୍ରୟୋଗ ଓ ଉପାଦାନ ଉଭୟ କ୍ଷେତ୍ରରେ ପୁଙ୍ଖାନୁପୁଙ୍ଖରୂପେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ସମ୍ପାଦିତ ହେଉ । ତେବେ ଏ ସକଳ ଦିଗରେ କେବଳ ଦୃଷ୍ଟି ଦେଲେ ଓ ସେଗୁଡ଼ିକ ଭିତରେ ଯଥାସମ୍ଭବ ତୋର ଶକ୍ତିସଞ୍ଚାର କରିପାରିଲେହିଁ ଯଥେଷ୍ଟ । ଚେତନା ଭିତରେ ସେଗୁଡ଼ିକର ସ୍ଥାନ ଯେପରି ଯଥାର୍ଥ ସଦ୍‌ବସ୍ତୁ ଉପରେ ନ ହୁଏ ।

ହେ ମୋର ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁ ! ମୋର ଆସ୍ପୃହା ଚାହେଁ ତୋତେ, ତୁ ଯାହା ତା'ର ଜ୍ଞାନ ଓ ତୋ ସଙ୍ଗେ ଏକାତ୍ମତା । ମୁଁ ଚାହେଁ ମୋର ପ୍ରେମ ଯେପରି ବୃଦ୍ଧି ପାଇଚାଲୁ, ପ୍ରତିନିୟତ ଶୁଦ୍ଧତର, ବିଶାଳତର ଓ ତୀବ୍ରତର ହୋଇଉଠୁ, କିନ୍ତୁ କାର୍ଯ୍ୟତଃ ଦେଖୁଛି ମୁଁ ଯେପରି ବୁଡ଼ିଯାଇଛି ଜଡ଼ ମଧ୍ୟରେ । ଏହାହିଁ କ'ଣ ତୋର ଉତ୍ତର ? ତୁ ନିଜେ ତ ଏହି ଭାବରେ ଜଡ଼ ମଧ୍ୟରେ ବୁଡ଼ିଯିବାକୁ ସ୍ୱୀକୃତ ହୋଇଛୁ, ଯେଉଁଥିରେ କି ତାକୁ ଧୀରେ ଧୀରେ ସଚେତନ କରିପାରୁ । ତେବେ ଏହା କ'ଣ ତୋ ସଙ୍ଗରେ ଗାଢ଼ତର ଏକାତ୍ମତାର ଫଳ ? ଉତ୍ତରରେ ତୁ କ'ଣ ମୋତେ ଏ କଥା କହିବାକୁ ଚାହୁଁ : ''ଯଦି ଯଥାର୍ଥ ପ୍ରେମ ଜାଣିବାକୁ ଚାହୁଁ, ତେବେ ପ୍ରେମ କରିବାକୁ ହେବ ଏହି ଭାବରେ – ଅନ୍ଧକାର ଓ ଅଚେତନା ଗର୍ଭରେ ?''

ହେ ଭଗବାନ୍, ହେ ମୋର ମଧୁମୟ ପ୍ରଭୁ, ତୁ ଜାଣୁ ମୁଁ ତୋର, ତୁ ଯାହା ଚାହୁଁ ମୁଁ ସର୍ବଦା ତାହାହିଁ ଚାହେଁ, କିନ୍ତୁ ତୋର ଇଚ୍ଛା ସମ୍ପର୍କରେ ଯେପରି ମୋ ଭିତରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନ ଉଠୁ । ମୋ ହୃଦୟର ଅଚଳ ପ୍ରଶାନ୍ତି ଭିତରେ ଯେଉଁ ପ୍ରକାରେ ବି ହେଉ ଜ୍ଞାନର ଆଲୋକ ଜଳାଇ ଦେ । ଯଦି ଅନ୍ଧକାର ଭିତରେ ମୋର ବୁଡ଼ିଯିବା ପ୍ରୟୋଜନ ହୁଏ ତେବେ ତାହାହିଁ ହେଉ, କିନ୍ତୁ ଅନ୍ତତଃ ମୋତେ ଜାଣିବାକୁ ଦେ ତାହାହିଁ ତୋର ଇଚ୍ଛା ବୋଲି ।

ଭଗବାନ୍ ! ଶୁଣୁଛି ତୋର ଉତ୍ତର, ମୋ ହୃଦୟ ମଧ୍ୟରେ ତୋର ଦିବ୍ୟଶାଶ୍ୱତ ସାନ୍ନିଧ୍ୟର ଆନନ୍ଦମୟ ସଙ୍ଗୀତ ।

ମେ ୨୫, ୧୯୧୪

ହେ ଭଗବାନ୍, ମୂର୍ତ୍ତ ପ୍ରେମ, ମୂର୍ତ୍ତ ଶୁଦ୍ଧତା ! ଏହି ଯନ୍ତ୍ରଟି ତୋର ଯଥାଯୋଗ୍ୟ ସେବା କରିବାକୁ ଚାହେଁ । ସେ ଯେପରି ତା'ର କ୍ଷୁଦ୍ରତମ ପଦକ୍ଷେପରେ, ତୁଚ୍ଛତମ କ୍ରିୟାକର୍ମରେ ବି ସକଳ ଅହଂକାରରୁ, ସକଳ ପ୍ରମାଦରୁ, ସକଳ ଅଜ୍ଞାନରୁ ମୁକ୍ତ ରହେ, ତା' ମଧ୍ୟରେ ଯେମିତି ଏପରି କିଛି ନ ରହେ ଯାହା ତୋର କର୍ମକୁ ଦୂଷିତ, ବିକୃତ ବା ବ୍ୟାହତ କରିପାରେ । ତୋ ଜ୍ୟୋତିଃର ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରକାଶଠାରୁ ଦୂରରେ କେତେ କ୍ଷୁଦ୍ର କୋଣସବୁ ଛାୟା ମଧ୍ୟରେ ପଡ଼ିଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ମୁଁ ଜ୍ୟୋତିଃର ସେହି ପରମାନନ୍ଦ ଭିକ୍ଷା କରୁଛି ।

ମୁଁ ଯେପରି ହୁଏ ଖଣ୍ଡେ ନିଷ୍କଳଙ୍କ ବିଶୁଦ୍ଧ ସ୍ଫଟିକ, ତା' ଭିତର ଦେଇ ତୋର ଦିବ୍ୟ-ଆଲୋକ ଯେପରି ବିକୃତ, ବିରୂପ ଓ ରଞ୍ଜିତ ନ ହୋଇ ଆସିପାରେ । ମୁଁ ଏହା ଚାହେଁ, ମୋ ନିଜର ସିଦ୍ଧି କାମନାରେ ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ ଯେଉଁଥିରେ ତୋ କର୍ମ ଯଥାସମ୍ଭବ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ସମ୍ପନ୍ନ ହେବ ସେଇଥିପାଇଁ ।

ମୁଁ ଯେତେବେଳେ ତୋଠାରୁ ଏ ଜିନିଷ ଚାହେଁ, ସେତେବେଳେ ଯେଉଁ 'ମୁଁ' ତୋ ସଙ୍ଗେ କଥା କହେ ତାହା ହେଲା ସମଗ୍ର ପୃଥିବୀର । ତା'ର ଆସ୍ପୃହା ସେ ହେବ ଏପରି ବିଶୁଦ୍ଧ ହୀରକଖଣ୍ଡ ଯେଉଁଥିରେ ତୋର ପରାଜ୍ୟୋତିଃ ନିର୍ଦୋଷ ଭାବରେ ପ୍ରତିଫଳିତ ହେବ । ସକଳ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କ ହୃଦୟ ମୋ ହୃଦୟ ମଧ୍ୟରେ ସ୍ପନ୍ଦିତ, ସେମାନଙ୍କ ସମସ୍ତ ଚିନ୍ତା ମୋ ଚିନ୍ତା ମଧ୍ୟରେ ସ୍ଫୁରିତ, ତୁଚ୍ଛ ପଶୁଟିର କି କ୍ଷୁଦ୍ର ଗଛଟିର ସାମାନ୍ୟ ଆକାଙ୍କ୍ଷା ବି

ମୋର ବିପୁଳ ଆସ୍ପୃହା ସଙ୍ଗେ ସଂଯୁକ୍ତ – ସବୁ ମିଳିତ ହୋଇ ତୋ ଆଡ଼କୁ ଉଠିଚାଲୁଛି ତୋର ପ୍ରେମ, ତୋର ଜ୍ୟୋତିଃ ଅଧିକାର କରିବା ପାଇଁ, ପରାସତ୍ତାର ଶିଖରସବୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ତୋର ସାନ୍ନିଧ୍ୟରେ ପହଞ୍ଚିବାକୁ, ତୋତେ ତୋର ଅଚଳ ଆତ୍ମରତିରୁ ଫେରାଇଆଣି ବେଦନାର ଅନ୍ଧକାର ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରାଇଦେବାକୁ ଯଦ୍ଵାରା ତାହା ରୂପାନ୍ତରିତ ହୋଇଉଠିବ ପରମ ଶାନ୍ତି ଓ ଦିବ୍ୟ-ଆନନ୍ଦରେ । ଏହି ଯେଉଁ ପ୍ରଚଣ୍ଡ ଅନୁପ୍ରେରଣା, ତାହା ଗଠିତ ଅସୀମ ପ୍ରେମ ଦ୍ଵାରା ଯାହାର ଧର୍ମ ହେଉଛି ଆତ୍ମଦାନ ଓ ଏପରି ନିର୍ଭରତାପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରଶାନ୍ତି ଯାହା ତୋର ଅଖଣ୍ଡ ଏକତ୍ୱର ନିଶ୍ଚୟବୋଧ ସହ ହାସ୍ୟ-ମଧୁର ।

ହେ ମୋର ମଧୁମୟ ପ୍ରଭୁ, ତୁହିଁ ବିଜୟୀ, ତୁ ବିଜୟ, ତୁ ପୂର୍ଣ୍ଣସିଦ୍ଧ, ତୁହିଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସିଦ୍ଧି ।

ମେ ୨୬, ୧୯୧୪

ଉପରେ ଝଡ଼, ସାଗର ଉତ୍ତାଳ ତରଙ୍ଗମୟ, ଢେଉ ସହିତ ଢେଉର ସଂଘର୍ଷ, ଗୋଟିକ ଉପରେ ଅନ୍ୟଟି ଭାଙ୍ଗିପଡୁଛି, ବିପୁଳ ଗର୍ଜନ ସହ ମଥା ପିଟୁଛି । କିନ୍ତୁ ବରାବର ଏହି ଉନ୍ମତ୍ତ ଜଳରାଶିର ତଳେ ରହିଛି ବିପୁଳ ପ୍ରସାର, ସେ ସ୍ଥିର, ପ୍ରଶାନ୍ତ ଓ ସହାସ୍ୟ – ଉପରର ଏହି ଚାଞ୍ଚଲ୍ୟକୁ ଦେଖୁଛି ଏକ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ଘଟଣା ହିସାବରେ । ଜଡ଼କୁ ପ୍ରବଳ ଭାବରେ ମନ୍ଥନ କରିବାକୁ ହେବ, ଯେପରିକି ସେ ଭଗବାନଙ୍କର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ୟୋତିଃ ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ସକ୍ଷମ ହୁଏ । ବିକ୍ଷୁବ୍ଧ ବାହ୍ୟରୂପର ପଶ୍ଚାତ୍‌ରେ, ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ ଓ ଦାରୁଣ ସଂଘର୍ଷର ପଶ୍ଚାତ୍‌ରେ ଚୈତନ୍ୟ ତା'ର ସ୍ଥିରାସନରେ ଦୃଢ଼ପ୍ରତିଷ୍ଠ, ବାହ୍ୟ ସତ୍ତାର ସକଳ କ୍ରିୟାବଳିକୁ ନିରୀକ୍ଷଣ କରୁଛି, କେବଳ ସେତିକିବେଳେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରେ ଯେତେବେଳେ କୌଣସି ଦିଗ ବା ସ୍ଥାନ ସଂଶୋଧନ କରିବା ଦରକାର ପଡ଼େ, ଯେପରିକି ଖେଳଟି ଭିତରେ କୌଣସି ନାଟକୀୟ ଆତିଶଯ୍ୟ ଆସି ନ ପଡ଼େ । ଏହି ହସ୍ତକ୍ଷେପ କେତେବେଳେ ଦୃଢ଼, କେତେବେଳେ କଠୋର ବା ଶ୍ଳେଷମୟ ହୁଏ, କେତେବେଳେ ବା ସ୍ୱାଭାବିକ ଅବସ୍ଥାକୁ ଫେରିଯିବା ପାଇଁ ତାଗିଦ କିଂବା ଟିକେ ବ୍ୟଙ୍ଗମୟ ହୁଏ, କିନ୍ତୁ ତାହା ସର୍ବଦା ସେହି ମଧୁର, ସବଳ, ପ୍ରଶାନ୍ତ ଓ ପ୍ରସନ୍ନ କରୁଣାରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ।

ନୀରବତା ଭିତରେ ମୁଁ ଦେଖିଲି ତୋର ଅସୀମ ସନାତନ ଦିବ୍ୟାନନ୍ଦ ।

ତା'ପରେ ଯାହା ଅନ୍ଧକାର ଓ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱର ଗର୍ଭରେ ପଡ଼ିରହିଛି ତା' ମଧ୍ୟରୁ ତୋ

ଆଡ଼କୁ ଧୀରେ ଉଠିଚାଲିଲା ଏକ ପ୍ରାର୍ଥନା : ହେ ପ୍ରେମମୟ ପ୍ରଭୁ, ପରମ ଜ୍ଞାନଦାତା, ପରମ ଶୁଦ୍ଧିଦାତା, ମୋର ସମସ୍ତ ଉପାଦାନ, ସମସ୍ତ କର୍ମ ଯେପରି ନିରନ୍ତର ହୁଏ କେବଳ ତୋର ପ୍ରେମର, ତୋର ସମୂର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ପରମ ପ୍ରଶାନ୍ତିର ପ୍ରକାଶ ।

ମୋ ହୃଦୟ ତୋର ସମୁନ୍ନତ ମହିମାର ଆନନ୍ଦମୟ ଗାନରେ ପୁଲକିତ ।

ମେ ୨୭, ୧୯୧୪

ଆଧାରର ପ୍ରତ୍ୟେକ ସ୍ତରରେ ଚେତନାକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ଥିତି, ଜ୍ଞାନ ଓ ଆନନ୍ଦ ଆଡ଼କୁ ଜାଗ୍ରତ୍ କରିବାକୁ ହେବ । ଏହି ତିନିଟି ଜଗତ୍ ବା ଭଗବାନଙ୍କର ତିନିଟି ଧାରା ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱଶକ୍ତି ଓ ଜ୍ୟୋତିଃର ଲୋକରେ ଯେପରି ଅଛି, ପୁଣି ଅନନ୍ତ ଓ ଅସୀମର ନୈର୍ବ୍ୟକ୍ତିକ ଅପୌରୁଷେୟ ଅବସ୍ଥାରେ ଯେପରି ଅଛି, ଠିକ୍ ସେହିପରି ସ୍ଥୂଳ ବସ୍ତୁର ପ୍ରତିଷ୍ଠାନରେ ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ପୂର୍ଣ୍ଣ ଚେତନା ସହ ଆମେ ଯେତେବେଳେ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱତର ଲୋକରେ ପ୍ରବେଶ କରୁ ସେତେବେଳେ ଏହି ସ୍ଥିତି, ଏହି ଜ୍ୟୋତିଃ, ଏହି ଆନନ୍ଦରେ ରହିବା ସହଜ ହୁଏ, ବରଂ ଅନିବାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଉଠେ । କିନ୍ତୁ ସବୁଠାରୁ ଯାହା ପ୍ରୟୋଜନ ଓ ସବୁଠାରୁ ଯାହା ଦୁରୂହ, ତା' ହେଲା ଏହି ତ୍ରିଧା ଦିବ୍ୟ ଚେତନାରେ ସତ୍ତାକୁ ଜଡ଼ତମ ସ୍ତରରେ ଜାଗ୍ରତ୍ କରିବା । ଏହା ହେଉଛି ପ୍ରଥମ କଥା । ତାପରେ ଆବିଷ୍କାର କରିବାକୁ ହେବ ଦିବ୍ୟଲୋକସବୁର କେନ୍ଦ୍ରକୁ (ବୋଧହୁଏ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ ଜଗତରେ) ଯେଉଁଠୁ ଏହିସବୁ ଦିବ୍ୟଜଗତର ଚେତନାକୁ ଏକ କରି ଧରାଯାଏ, ସେସବୁର ସମନ୍ୱୟ କରାଯାଏ, ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଯୁଗପତ୍ ଏବଂ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଚେତନା ସହ କର୍ମ କରାଯାଏ ।

ହେ ଭଗବାନ୍, ମୁଁ ଜାଣେ, ଯେଉଁ ପରମ ସତ୍ୟବସ୍ତୁ ତୋତେ ବ୍ୟକ୍ତ କରେ ତା'ଠାରୁ ଏହିସବୁ ଅସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ତ୍ରୁଟିପୂର୍ଣ୍ଣ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କେତେ ଦୂରରେ ପଡ଼ିରହିଛି । ତୋ ଜ୍ୟୋତିଃ, ତୋ ଶକ୍ତି, ତୋ ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ, ତୋ ଅପରିସୀମ ପ୍ରେମ ସମସ୍ତ ବ୍ୟାଖ୍ୟା, ସମସ୍ତ ଭାଷ୍ୟର ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ । କିନ୍ତୁ ମୋର ବୁଦ୍ଧି ପକ୍ଷରେ ପ୍ରୟୋଜନ ଅନ୍ତତଃ ଗୋଟାଏ ଛକକଟା ପରିକଳ୍ପନା ମଧ୍ୟରେ ଜିନିଷସବୁକୁ ଦେଖିବା, ଯେଉଁଥିରେ ଆଧାରର ଜଡ଼ତମ ଅଂଶଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ଯଥାସମ୍ଭବ ପୂର୍ଣ୍ଣଭାବେ ତୋ ଇଚ୍ଛାର ଅନୁଗତ ହୋଇଉଠନ୍ତି ।

ତଥାପି ମୁଁ ତୋତେ ସବୁଠାରୁ ଭଲ ବୁଝିପାରେ ସେତିକିବେଳେ ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ମୋର ମୌନ ଅଖଣ୍ଡ ଆରାଧନାର ଗଭୀର ନୀରବତାରେ ବୁଡ଼ିଥାଏ । କାରଣ

ସେତେବେଳେ କିଏ ପ୍ରେମ କରେ, କାହାକୁ ପ୍ରେମକରେ, ପ୍ରେମ କରିବାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ଜିନିଷଟି ବା କ'ଣ କିଏ କହିପାରିବ ? ତିନିଟିହିଁ ଏକ ଅନନ୍ତ ପରମାନନ୍ଦ ମଧ୍ୟରେ ।

ହେ ଭଗବାନ୍, ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କର ଏହି ଅନୁପମ ପରମାନନ୍ଦର କଲ୍ୟାଣ ।

ମେ ୨୮, ୧୯୧୪

ଏହି ଜଗତର ଅଗଣ୍ୟ ଉପକରଣସବୁକୁ ତୁ ସଚଳ, ଚଞ୍ଚଳ ଓ ମନ୍ଥନ କରି ଚାଲିଛୁ ଯେଉଁଥିରେ ସେମାନଙ୍କର ଆଦିମ ତାମସ ଆଚ୍ଛନ୍ନତାରୁ, ସେମାନଙ୍କ ଆଦିମ ବିଶୃଙ୍ଖଳାରୁ ସେମାନେ ଜାଗ୍ରତ୍ ହୋଇଉଠିବେ ସଚେତନତା ମଧ୍ୟରେ ଓ ଜ୍ଞାନର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଲୋକ ମଧ୍ୟରେ । ଏହିସବୁ ଉପକରଣକୁ ମନ୍ଥନ କରିବା ପାଇଁ ମନ୍ଥନ ଦଣ୍ଡ ହେଲା ତୋର ପରମ ପ୍ରେମ । ଆଉ ସେ ପ୍ରେମ ତୋର ଅସୀମ ଅତଳ ହୃଦୟ-ଅଭ୍ୟନ୍ତରରୁ ଅକ୍ଷୟ ଧାରାରେ ଉତ୍ସାରିତ ହେଉଛି । ତୋର ହୃଦୟହିଁ ମୋର ଆବାସକ୍ଷେତ୍ର, ତୋର ହୃଦୟହିଁ ମୋ ସତ୍ତାର ସଦ୍‌ବସ୍ତୁ । ତୋର ହୃଦୟରେ ମୁଁ ସଂଲଗ୍ନ; ମୁଁ ହୋଇଯାଇଛି ତୋର ହୃଦୟ ।

ଶାନ୍ତି, ସକଳ ବସ୍ତୁରେ ଶାନ୍ତି ବିରାଜମାନ କରୁ ।

ମେ ୨୯, ୧୯୧୪

ହେ ମୋର ମଧୁମୟ ପ୍ରଭୁ, ଯେଉଁମାନେ ତୋର ମସ୍ତକରେ ସ୍ଥାନ ପାଇଛନ୍ତି, ଅର୍ଥାତ୍ ବୁଦ୍ଧିଗତ ଭାଷାରେ, ଯେଉଁମାନେ ତୋ ପରାଚେତନା ସଙ୍ଗେ ସେମାନଙ୍କ ଚେତନାକୁ ଏକୀଭୂତ କରିଛନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ ହୋଇଉଠିଛନ୍ତି ତୋର ପରାଜ୍ଞାନ ସେମାନଙ୍କର ତୋ ପ୍ରତି ଆଉ ପ୍ରେମ ରହି ନ ପାରେ, କାରଣ ସେମାନେ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି ତୁ । ତୋ ପରାସତ୍ତାର ଚେତନାରେ ପ୍ରବେଶ କଲେ ଯେଉଁ ଅନନ୍ତ ଆନନ୍ଦ ଲାଭ ହୁଏ ସେମାନେ ତାହା ଉପଭୋଗ କରନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କର ରହିପାରେ ନାହିଁ ଭକ୍ତର ଭକ୍ତି ଯେ କି ଆନନ୍ଦବିଭୋର ହୋଇ ତା'ର ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଥିବା ଭଗବାନଙ୍କର ଅଭିମୁଖୀ ହୋଇଥାଏ । ସୁତରାଂ ଯାହାର

ଜୀବନର ବ୍ରତ ହେଲା ଏହି ପୃଥିବୀରେ ତୋ ପ୍ରେମକୁ ରୂପଦେବା, ତାହାକୁ ଶିକ୍ଷାଦିଅ ଯେପରି ସକଳ ବ୍ୟକ୍ତ ବିଶ୍ୱ ଉପରେ ତା'ର ରହେ ଏହି ଶୁଦ୍ଧ ଅସୀମ ପ୍ରେମ । ସେହି ପ୍ରେମର ପ୍ରଥମ ରୂପ ହେଉଛି ପୂଜା ଓ ଶ୍ରଦ୍ଧା, ପରେ ତାହା ରୂପାନ୍ତରିତ ହୁଏ କରୁଣା ଓ ଏକନିଷ୍ଠ ଭକ୍ତିରେ ଗଠିତ ପ୍ରେମରେ ।

ତୋର ଚିରନ୍ତନ ଏକତ୍ୱର କି ଦିବ୍ୟପ୍ରଭା !
କି ଅସୀମ ମାଧୁର୍ଯ୍ୟ ତୋ ପରମାନନ୍ଦର !
କି ପରମ ମହିମା ତୋ ଜ୍ଞାନର !
ତୁ ଅଚିନ୍ତ୍ୟ, ତୁ ପରମ ବିସ୍ମୟ !

ମେ ୩୧, ୧୯୧୪

ପ୍ରଶାନ୍ତ ସନ୍ଧ୍ୟାର ଆତ୍ମସମାହିତ ମଧ୍ୟରେ ଯେତେବେଳେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ବୁଡ଼ିଗଲେ, ମୋର ସମଗ୍ର ସତ୍ତା ତୋ ନିକଟରେ ପ୍ରଣତ ହେଲା ନୀରବ ପୂଜା ଓ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମର୍ପଣ ନେଇ । ମୁଁ ହୋଇଗଲି ସମସ୍ତ ପୃଥିବୀ ଏବଂ ସେହି ସମଗ୍ର ପୃଥିବୀ ତୋ ନିକଟରେ ପ୍ରଣତ ହେଲା ତୋ ଜ୍ୟୋତିଃର ଆଶୀର୍ବାଦ, ତୋ ପ୍ରେମର ପରମାନନ୍ଦ ଭିକ୍ଷା କରି । ପୃଥିବୀ ନତଜାନୁ ହୋଇ ତୋ ପାଖରେ ମିନତି ଜଣାଏ, ରାତ୍ରିର ନୀରବତା ମଧ୍ୟରେ ଅନ୍ତର୍ମୁଖୀ ହୋଇ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଓ ତହିଁ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଉଦ୍‌ଗ୍ରୀବତାର ସହ ଅପେକ୍ଷା କରେ ତା'ର ପରମ କାମ୍ୟ ଜ୍ୟୋତିଃର ଆବିର୍ଭାବ ପାଇଁ । ଜଗତର କର୍ମରେ ଅବତୀର୍ଣ୍ଣ ତୋର ପ୍ରେମ ହୋଇଉଠିବାରେ ମାଧୁର୍ଯ୍ୟ ଅଛି – ସେହିପରି ଆହୁରି ମାଧୁର୍ଯ୍ୟ ଅଛି ଏହି ଅସୀମ ପ୍ରେମ ଆଡ଼କୁ ଯେଉଁ ଅନନ୍ତ ଆସ୍ପୃହା ଉଠିଚାଲୁଛି ତାହା ହୋଇ ଉଠିବାରେ । ଆଉ ଏହିପରି ଭାବରେ ନିଜକୁ ପରିବର୍ତ୍ତିତ କରାଇନେବା, କ୍ରମାନ୍ୱୟ ବା ପ୍ରାୟ ଯୁଗପତ୍ ଭାବେ ହୋଇଉଠିବା, ଯେ ଗ୍ରହଣ କରେ ଓ ଯେ ଦାନ କରେ, ଯେ ରୂପାନ୍ତରିତ ହୁଏ ଓ ଯେ ରୂପାନ୍ତର କରେ, ଏକ ଦିଗରେ ବେଦନାକ୍ଲିଷ୍ଟ ଅନ୍ଧକାର, ଅନ୍ୟ ଦିଗରେ ସର୍ବଶକ୍ତିମୟ ଦିବ୍ୟ ଜ୍ୟୋତିଃ, ଉଭୟର ସଙ୍ଗେ ଏକାତ୍ମତା ଏବଂ ଏହି ଯୁଗ୍ମ ଏକାତ୍ମତା ମଧ୍ୟରେ ତୋର ସର୍ବୋତ୍ତମ ଏକତ୍ୱର ରହସ୍ୟ ଆବିଷ୍କାର – ଏହା କ'ଣ ତୋର ପରମ ସଂକଳ୍ପକୁ ପ୍ରକାଶ କରିବା ଓ ସିଦ୍ଧ କରିବାର ପଥ ନୁହେଁ କି ?

ହେ ମୋର ମଧୁମୟ ପ୍ରଭୁ, ମୋର ହୃଦୟ ଯେପରି ଏକ ପ୍ରଦୀପ୍ତ ମନ୍ଦିର ଏବଂ ତୁ ସେଠାରେ ସକଳ ବିଗ୍ରହଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ମୁଖ୍ୟ ବିଗ୍ରହରୂପେ ନିତ୍ୟପ୍ରତିଷ୍ଠିତ । ତୋ

ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ ମୋ ହୃଦୟର ଅଗ୍ନିଶିଖା ମଧ୍ୟରେ ତୋର ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟମଣ୍ଡିତ ମୂର୍ତ୍ତି ମୁଁ ଦେଖିଲି ଏବଂ ସେହି ସମୟରେ ପୁଣି ତୋତେ ଦେଖିଲି ମୋ ମସ୍ତକ ମଧ୍ୟରେ, ତୁ ସେଠାରେ ଅଚିନ୍ତ୍ୟ, ଅଜ୍ଞେୟ ଓ ଅରୂପ । ଏହି ଯୁଗଳ ଅନୁଭୂତି, ଏହି ଯୁଗ୍ମ ଅଭିଜ୍ଞତା ଭିତରେହିଁ ନିହିତ ତୃପ୍ତିର ପରମ ପୂର୍ଣ୍ଣତା ।

ଜୁନ୍ ୧, ୧୯୧୪

ସର୍ବଜୟୀ ହେ ଦିବ୍ୟ ପ୍ରେମଶକ୍ତି, ଏ ବିଶ୍ୱର ତୁହିଁ ଏକଚ୍ଛତ୍ର ଅଧୀଶ୍ୱର, ତୁହିଁ ତା'ର ସ୍ରଷ୍ଟା, ତା'ର ତ୍ରାଣକର୍ତ୍ତା, ତୋରି କଲ୍ୟାଣରୁ ସେ ଉଠିଆସିଛି ଆଦି ଅନ୍ଧକାରର ଗର୍ଭରୁ, ଆଉ ତୁହିଁ ତାକୁ ନେଇଚାଲିଛୁ ତା'ର ସନାତନ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଦିଗରେ ।

ଏପରି କୌଣସି ତୁଚ୍ଛ ବସ୍ତୁ ନାହିଁ ଯାହା ଭିତରେ ମୁଁ ତୋତେ ଦୀପ୍ତିମାନ୍ ହୋଇଥିବାର ଦେଖୁ ନାହିଁ । ତୋ ଇଚ୍ଛାର ଏପରି କୌଣସି ଶତ୍ରୁ ନାହିଁ – ଆପାତ ଦୃଷ୍ଟିରେ ସେ ଯେତେ ବିରୋଧୀ ହେଲେ ବି – ଯାହା ମଧ୍ୟରେ ମୁଁ ତୋତେହିଁ ସଜୀବ, ସକ୍ରିୟ ଓ ପ୍ରଜ୍ୱଳ ହୋଇଥିବାର ଅନୁଭବ କରୁ ନାହିଁ ।

ହେ ମୋର ମଧୁର ପ୍ରଭୁ, ତୁ ଏହି ପ୍ରେମର ସାର ଓ ମୁଁ ତୋର ହୃଦୟ; ତୋ ପ୍ରେମର ବିପୁଳ ସ୍ରୋତ ମୋର ସମଗ୍ର ସତ୍ତା ଭିତର ଦେଇ ବହିଯାଉଛି ପ୍ରତ୍ୟେକ ବସ୍ତୁରେ ତୋର ପ୍ରେମକୁ ଜାଗ୍ରତ୍ କରିବା ପାଇଁ, ବରଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବସ୍ତୁକୁ ଜାଗ୍ରତ୍ କରିବା ପାଇଁ ତୋ ପ୍ରେମର ଚେତନାରେ, ଯେଉଁ ପ୍ରେମ କି ସମସ୍ତ ବସ୍ତୁକୁ ସଞ୍ଜୀବିତ କରେ ।

ଯେଉଁମାନେ ତୋତେ ଚିହ୍ନି ନାହାନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ ତୋତେ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ, ଯେଉଁମାନେ ତୋର ଦିବ୍ୟ ଓ ମଧୁର ବିଧାନରୁ ମୁହଁ ଫେରାଇନିଅନ୍ତି, ମୁଁ ସେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମୋର ପ୍ରେମର ବାହୁ ଭିତରେ ତୋଳିନିଏ, ମୋର ପ୍ରେମର ହୃଦୟରେ ଆଶ୍ରୟ ଦିଏ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ଉତ୍ସର୍ଗ କରେ ତୋର ଦିବ୍ୟତେଜଃ ପାଖରେ, ଯେପରିକି ତୋ ତେଜଃର ଅନୁପ୍ରବେଶରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ସେମାନେ ରୂପାନ୍ତରିତ ହୋଇଉଠନ୍ତି ତୋର ପରମ ଆନନ୍ଦ ଓ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟରେ ।

ହେ ପ୍ରେମରାଜ, ତୁ ସମସ୍ତଙ୍କ ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ କର ଓ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦିବ୍ୟରୂପ ପ୍ରଦାନ କର ।

ଜୁନ୍ ୨, ୧୯୧୪

ହେ ଭଗବାନ୍, ଅନ୍ତର୍ମୁଖୀ ନୀରବତା ମଧ୍ୟରେ, ମୌନ ଆରାଧନା ମଧ୍ୟରେ, ମୁଁ ଏହି ସମସ୍ତ ଅଜ୍ଞାନାଚ୍ଛନ୍ନ ଓ ଆର୍ତ୍ତଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଏକ ହୋଇଯାଇ, ତୋତେ ପ୍ରଣାମ କରୁଛି ଦିବ୍ୟ ତ୍ରାଣକର୍ତ୍ତାରୂପେ; ପରମ ମୁକ୍ତିଦାତାରୂପେ ତୋର ପ୍ରେମକୁ ଅଭିବାଦନ କରୁଛି, ତା'ର ଅଶେଷ କଲ୍ୟାଣ-କର୍ମ ପାଇଁ ମୋର କୃତଜ୍ଞତା ଜଣାଉଛି, ତୋ ନିକଟରେ ନିଜକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମର୍ପଣ କରୁଛି ଯେପରିକି ତୋର ପୂର୍ଣ୍ଣତାର କାର୍ଯ୍ୟକୁ ସର୍ବାଙ୍ଗସୁନ୍ଦର ଭାବରେ ତୁ ଶେଷ କରିପାରୁ । ତା'ପରେ ମୁଁ ଏକ ହୋଇଯାଏ ତୋ ପ୍ରେମ ସଙ୍ଗରେ, ହୋଇଉଠେ କେବଳ ତୋର ଅଫୁରନ୍ତ ପ୍ରେମ । ସକଳ ବସ୍ତୁ ମଧ୍ୟରେ ମୁଁ ପ୍ରବେଶ କରେ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ପରମାଣୁ ମଧ୍ୟରେ ବାସ କରେ, ସେଠାରେ ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ କରେ ସେହି ଅଗ୍ନି ଯାହା ଆଣିଦିଏ ଶୁଦ୍ଧି ଏବଂ ରୂପାନ୍ତର, ଯାହା କେବେ ବି ନିର୍ବାପିତ ହୁଏ ନାହିଁ, ତାହାହିଁ ତୋର ପରାତୃପ୍ତିର ବାହକଶିଖା, ସକଳ ସିଦ୍ଧିର ସିଦ୍ଧିଦାତା ।

ତା'ପରେ ଏହି ପ୍ରେମ ନିଜକୁ ନୀରବରେ ଆତ୍ମସ୍ଥ କରେ, ନିଜକୁ ତୋ ଆଡ଼କୁ ଖୋଲିଧରେ, ହେ ଅଜ୍ଞେୟ ମହୈଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ, ଆତ୍ମହରା ପୁଲକରେ ତୋର ନବପ୍ରକାଶକୁ ଅପେକ୍ଷା କରୁଛି ।

ଜୁନ୍ ୩, ୧୯୧୪

ବର୍ତ୍ତମାନ ସମଗ୍ର ସତ୍ତାଟି ସ୍ଥୂଳ କର୍ମ ଓ ଜଡ଼ସ୍ତରରେ ସାଧନା ମଧ୍ୟରେ କ୍ରମଶଃ ବୁଡ଼ିଯାଇଛି, ଏହି ସ୍ତରରେ ଏତେ ସଂଖ୍ୟାରେ ଏତେ ଟିକିନିଖି ବିଷୟସବୁ ରହିଛି ଯାହା ପ୍ରତି ଯଥାର୍ଥ ଦୃଷ୍ଟି ଦେବା ଓ ସଜାଇ ରଖିବା ଅତ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରୟୋଜନ, ତେଣୁ ତୋ ନିକଟରେ ନିବେଦନ କରୁଛି, ହେ ଭଗବାନ୍, ମୋର ଚେତନା ଏପରି ବାହାର ବସ୍ତୁ ଆଡ଼କୁ ରହିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଯେପରି ତୋ ସଙ୍ଗେ ନିରନ୍ତର ସଂଯୋଗ ରଖିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୁଏ, ତୁହିଁ ତ ସକଳ ଶାନ୍ତି, ସକଳ ଶକ୍ତି, ସକଳ ଆନନ୍ଦର ଉତ୍ସ ।

ହେ ମୋର ମଧୁର ପ୍ରଭୁ, ଏହି ବ୍ୟଷ୍ଟିସତ୍ତାର ମଧ୍ୟଦେଇ ସର୍ବାଙ୍ଗୀନଭାବେ ସକଳ କାର୍ଯ୍ୟ ତୁହିଁ ସଂପନ୍ନ କରିଯା । ନା, ବରଂ ଏହାହିଁ କର ଏହି ବ୍ୟଷ୍ଟିସତ୍ତାଟିର କୌଣସି ଅଙ୍ଗ କୌଣସି ସମୟରେ ଯେପରି ଭୁଲି ନ ଯାଏ ଯେ ସେ କେବଳ ଯନ୍ତ୍ର ମାତ୍ର, ସେ କେବଳ

ଛାୟା, ତା' ମଧ୍ୟରେ ତୁ ଆବିର୍ଭୂତ ହୋଇଛୁ ଏବଂ ତା' ମଧ୍ୟରେ ତୁ ରହିଛୁ ଓ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛୁ ବୋଲି ସେ ବାସ୍ତବ ହୋଇଛି ।

ହେ ପ୍ରଭୁ, ତୋର ଶାଶ୍ୱତ ସାନ୍ନିଧ୍ୟର କି ଆଶୀର୍ବାଦ !

ଜୁନ୍ ୪, ୧୯୧୪

ସକଳ ବିଘ୍ନର ଧ୍ୱଂସକର୍ତ୍ତା ହେ ଭଗବାନ୍, ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ଆନ୍ତରରେ ତୁହିଁ ମୂର୍ତ୍ତ ବିଜୟ, ତୋ ଦିବ୍ୟବିଧାନର ସଂସିଦ୍ଧି ପଥରେ ଯେଉଁମାନେ ବିଘ୍ନ ଘଟାଇବାକୁ ଚାହାନ୍ତି, ତୁ ସେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଜୟ କରିଛୁ । ଅଜ୍ଞାନର ଅନ୍ଧକାର ଓ ଅହଂଗତ ଇଚ୍ଛାର କାଳିମାମୟ ଧୂମରାଜିକୁ ତୁ ଦୂର କରିଦେବୁ, ସମସ୍ତ କୁ-ଇଙ୍ଗିତକୁ ତୁ ନିଶ୍ଚିହ୍ନ କରିଦେବୁ ଏବଂ ଆମ ଅନ୍ତରରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବୁ ଶୁଦ୍ଧ ସ୍ୱଚ୍ଛ ଦୃଷ୍ଟି, ପରିଚ୍ଛନ୍ନ ବୁଦ୍ଧି, ଯାହାକୁ କି କୌଣସି ବିନାଶକାରୀ ଚିନ୍ତା ବା ଅରାଜକ ପ୍ରବୃତ୍ତି କେବେହେଲେ ବିଭ୍ରାନ୍ତ କରିପାରିବ ନାହିଁ ।

ହେ ମୋର ପ୍ରେମମୟ ପ୍ରଭୁ, ତୋର ଅସୀମ ପ୍ରେମହିଁ ଆମ ସତ୍ତାର ସଦ୍‌ବସ୍ତୁ, ଏହାର ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ୍ କର୍ମଧାରା ବିରୋଧରେ କିଏ ଯୁଦ୍ଧରେ ଛିଡ଼ାହୋଇ ପାରିବ ? ଏହା ସବୁକିଛିର ଅନ୍ତରରେ ପ୍ରବେଶ କରେ, ସମସ୍ତ ବାଧା ଅତିକ୍ରମ କରିଯାଏ – ତାହା ଅଜ୍ଞାନର ଗୁରୁଭାରଜନିତ ଜଡ଼ତା ହେଉ ବା ଅବୋଧ ଦୁଷ୍ପ୍ରବୃତ୍ତିର ପ୍ରତିରୋଧ ହେଉ । ହେ ମୋର ମଧୁମୟ ପ୍ରଭୁ ! ଏହି ପ୍ରେମର ମଧ୍ୟଦେଇ, ଏହି ପ୍ରେମକୁ ଅବଲମ୍ବନ କରି ସକଳ ବସ୍ତୁ ମଧ୍ୟରେ ତୁ ଉଦ୍ଭାସିତ ହୋଇ ରହିଛୁ; ଏହି ପ୍ରଭା କ୍ରମଶଃ ଅଧିକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହେବ, ସାରା ପୃଥିବୀ ଉପରେ ନିଜକୁ ସକ୍ରିୟଭାବେ ବିଚ୍ଛୁରିତ କରିବ ଏବଂ ସମସ୍ତ ଚେତନା ନିକଟରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହୋଇଉଠିବ ।

କିଏ ତୋର ଦିବ୍ୟଶକ୍ତିର ପ୍ରତିରୋଧ କରିପାରେ ?

ତୁହିଁ ହେଉଛୁ ଅଦ୍ୱିତୀୟ ପରମ ସଦ୍‌ବସ୍ତୁ ।

ମୋର ସତ୍ତା ନୀରବ ଆରାଧନା ଭିତରେ ସମାହିତ ହୋଇଯାଏ, ତୁ ଯାହା ନୋହୁ ସେସବୁ ତା' ମଧ୍ୟରୁ ଦୂର ହୋଇଯାଏ ।

ଜୁନ୍ ୯, ୧୯୧୪

ହେ ଭଗବାନ୍, ତୋ ସମ୍ମୁଖରେ ମୁଁ ଏକ ଅର୍ଘ୍ୟ, ଦିବ୍ୟମିଳନର ଜ୍ୱଳନ୍ତ ଅଗ୍ନିର ସମିଧ ଶିଖା...

ତୋ ସମ୍ମୁଖରେ ଏହି ଯେଉଁ ଅର୍ଘ୍ୟ, ତା' ହେଉଛି ଏହି ଗୃହର ପ୍ରତ୍ୟେକ ପ୍ରସ୍ତର ଖଣ୍ଡ ଏବଂ ଆଉ ଯାହାକିଛି ଏହା ଭିତରେ ରହିଛି, ଯେଉଁମାନେ ଏହାର ଦ୍ୱାର ପାର ହୋଇ ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ ଏହାକୁ ଦେଖନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ ଏହା ସହିତ କୌଣସି ଭାବରେ ସଂପୃକ୍ତ – କ୍ରମେ କ୍ରମେ ଏହିପରି ଭାବେ ସମଗ୍ର ପୃଥିବୀ ।

ଏହି ଯେଉଁ କେନ୍ଦ୍ର, ଏହି ଯେଉଁ ଜ୍ୱଳନ୍ତ ନୀଡ଼, ଯାହା ତୋର ଆଲୋକ ଓ ପ୍ରେମରେ ଭରିଉଠିଛି, କ୍ରମଶଃ ଆହୁରି ଅଧିକ ଭରିଉଠିବ, ଏହିଠାରୁହିଁ ତୋର ଶକ୍ତିରାଜି ବିକୀର୍ଣ୍ଣ ହେବ ସମଗ୍ର ପୃଥିବୀ ଉପରେ, ସମସ୍ତଙ୍କର ଚିନ୍ତା ଓ ହୃଦୟ ମଧ୍ୟରେ, ଦୃଶ୍ୟତଃ ହେଉ ବା ଅଦୃଶ୍ୟତଃ ହେଉ ।

ତୋ ପାଇଁ ମୋର ଯେଉଁ ଅଭୀପ୍ସା, ତା'ର ପ୍ରତ୍ୟୁତ୍ତରରେ ତୁ ମୋତେ ଏହି ନିଶ୍ଚୟବୋଧ ଦେଇଛୁ ।

ପ୍ରେମର ଏକ ବିପୁଳ ତରଙ୍ଗ ସକଳ ବସ୍ତୁ ଉପରେ ଉତରି ଆସିଛି, ସକଳ ବସ୍ତୁ ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ କରିଛି ।

ଶାନ୍ତି, ଶାନ୍ତି, ସାରା ପୃଥିବୀ ଉପରେ ବିରାଜିତ ହେଉ ଶାନ୍ତି – ବିରାଜିତ ହେଉ ତୋର ବିଜୟ, ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ଓ ମହୈଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ...

ହେ ମୋର ବେଦନାକାତର ଜ୍ଞାନହୀନ ପ୍ରିୟ ସନ୍ତାନଗଣ, ହେ ବିଦ୍ରୋହୀ ପ୍ରଚଣ୍ଡା ପ୍ରକୃତି, ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ହୃଦୟ ଖୋଲିଦିଅ, ତୁମର ଶକ୍ତିକୁ ଶାନ୍ତ କର, ଦେଖ ପ୍ରେମ ତା'ର ସର୍ବଶକ୍ତି ନେଇ ତୁମ ନିକଟକୁ ଆସୁଛି, ଜ୍ୟୋତିଃ ତା'ର ବିଶୁଦ୍ଧ କିରଣଛଟା ନେଇ ତୁମ ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛି । ଏହି ମାନବୀୟ, ଏହି ପାର୍ଥିବ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ସକଳ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ମଧ୍ୟରେ ସବୁଠାରୁ ସୁନ୍ଦର । ପ୍ରତ୍ୟେକେ ଓ ସମସ୍ତେ ଏହା ଜାଣନ୍ତୁ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ପୂର୍ଣ୍ଣତାକୁ ଉପଭୋଗ କରନ୍ତୁ ।

ହେ ସନ୍ତାପିତ ହୃଦୟ, ଚିନ୍ତାକ୍ଳିଷ୍ଟ ଲଲାଟ, ହେ ମୂଢ଼ ଅଜ୍ଞତା ଓ ଅଜ୍ଞାନ, ଅସଦିଚ୍ଛା, ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ଯନ୍ତ୍ରଣା ଶାନ୍ତ ହେଉ ଓ ନିଶ୍ଚିହ୍ନ ହୋଇଯାଉ ।

ଅପରୂପ ଭାସ୍ୱର ମହିମା ନେଇ ଏହି ନବବାଣୀ ଆସିଛି : ''ମୁଁ ଏଠାରେ ।''

ଜୁନ୍ ୧୧, ୧୯୧୪

ପ୍ରତି ପ୍ରଭାତରେ, ହେ ଭଗବାନ୍ ! ତୋ ଆଡ଼କୁ ଉଠିଚାଲିଛି ଅଗଣିତ ପ୍ରଣାମ, ସତ୍ତାର ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ସ୍ତରର ପ୍ରଣାମ ଓ ତାହାର ବହୁଳ ଉପାଦାନର ପ୍ରଣାମ । ଏହା ହେଲା ସେଇ ସର୍ବମୟଙ୍କ ପାଖରେ ସକଳଙ୍କର ଦୈନନ୍ଦିନ ଆତ୍ମ-ନିବେଦନ, ତୋର ଜ୍ୟୋତିଃ ଓ ପ୍ରେମ ନିଟକରେ ଅଜ୍ଞାନ ଓ ଅହଂକାରର ମିନତି । ଆଉ ତୋର ପ୍ରତ୍ୟୁତ୍ତର ମଧ୍ୟ ଆସୁଛି ନିରବଚ୍ଛିନ୍ନଭାବେ ଏବଂ ତାହା ଅଖଣ୍ଡଭାବେ ଉପଲବ୍ଧି କରି ହେଉଛି : ସବୁହିଁ ଜ୍ୟୋତିଃ, ସବୁହିଁ ପ୍ରେମ; ଅଜ୍ଞାନ ଓ ଅହଂକାର କେବଳ ମିଥ୍ୟା ଛାୟାମୂର୍ତ୍ତି, ସେସବୁ ଦୂର ହୋଇଯାଉଛି ।

ସକଳଙ୍କ ଉପରେ ପ୍ରସାରିତ ହେଉଛି ତୋର ଫଳବତୀ ସ୍ଥିରତା ଏବଂ ତୋର ଏକଛତ୍ର ପରମ ପ୍ରଶାନ୍ତି ।

ଜୁନ୍ ୧୨, ୧୯୧୪

ହେ ମୋର ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁ, ହେ ଶାଶ୍ୱତ ଜ୍ୟୋତିଃ, ନୀରବତା ଓ ପ୍ରଶାନ୍ତି ମଧ୍ୟରେ ତୋ ସଙ୍ଗେ ଏକ ହୋଇଯିବା ଛଡ଼ା ମୋର ଅନ୍ୟ ଗତି ନାହିଁ; ତୋତେ କହୁଛି, ‘‘ତୋର ଇଚ୍ଛା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଉ ସମଗ୍ର ଭାବରେ ଓ ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ଟିକିନିଖି ବିଷୟରେ ।’’ ତୋର ରାଜ୍ୟ ତୁ ଅଧିକାର କରିନେ; ଯାହାକିଛି ତୋ ବିରୋଧରେ ବିଦ୍ରୋହ କରନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ବଶୀଭୂତ କର; ଯେଉଁମାନେ ତୋତେ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ, ଯେଉଁ ଚିତ୍ତସବୁ ତୋ ନିକଟରେ ଅବନତ ହେବାକୁ ଚାହାନ୍ତି ନାହିଁ, ଆତ୍ମ-ନିବେଦନ କରିବାକୁ ଚାହାନ୍ତି ନାହିଁ, ସେମାନଙ୍କର ବ୍ୟାଧି ଦୂର କର । ସୁପ୍ତ ଶକ୍ତିକୁ ଜାଗ୍ରତ୍ କର, ସାହସକୁ ଉତ୍ସାହିତ କର; ହେ ଭଗବାନ୍, ଆମକୁ ଆଲୋକ ଦିଅ, ଦେଖାଇ ଦିଅ ଯଥାର୍ଥ ପଥଟିକୁ ।

ପରମା ଶାନ୍ତିରେ ମୋର ହୃଦୟ ପରିପ୍ଲାବିତ, ମନ ପ୍ରଶାନ୍ତ ଓ ନୀରବ ।

ଯାହାକିଛି ଅଛି, ଯାହାକିଛି ହେବ, ଯାହାକିଛି ହୋଇ ନାହିଁ, ସେ ସକଳର ଗଭୀର ଅନ୍ତରାଳରେ ବିଦ୍ୟମାନ ତୋର ଅଚଞ୍ଚଳ ଦିବ୍ୟ ଚିରହାସ୍ୟ ।

ଜୁନ୍ ୧୩, ୧୯୧୪

ପ୍ରଥମେ ଆମକୁ ଜୟ କରିବାକୁ ହେବ ଜ୍ଞାନ ଅର୍ଥାତ୍ ଶିକ୍ଷା କରିବାକୁ ହେବ କିପରି ତୋତେ ଜାଣିହୁଏ, କିପରି ତୋ ସଙ୍ଗେ ଏକୀଭୂତ ହେବାକୁ ହୁଏ । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ୟସିଦ୍ଧି ପାଇଁ ସମସ୍ତ ଉପାୟହିଁ ଉତ୍କୃଷ୍ଟ ଏବଂ ସବୁକୁ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଯାଇପାରେ । କିନ୍ତୁ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ୟ ସାଧିତ ହେଲେ ସବୁକିଛି ହୋଇଗଲା ବୋଲି ଯଦି ମନେକରାଯାଏ, ତେବେ ତାହା ଏକ ମସ୍ତବଡ଼ ଭୁଲ୍ ହେବ । ସବୁକିଛି ହୋଇଗଲା କିନ୍ତୁ ତାହା କେବଳ ତତ୍ତ୍ୱତଃ, ବିଜୟଲାଭ ହେଲା କିନ୍ତୁ ତାହା ସିଦ୍ଧାନ୍ତତଃ — ଏଥିରେ କେବଳ ସେଇମାନେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇପାରନ୍ତି ଯେଉଁମାନଙ୍କ ଅନୁପ୍ରେରଣା ହେଲା ନିଜର ମୁକ୍ତି ପାଇଁ ଅହଂସର୍ବସ୍ୱ ଅଭୀପ୍ସା, ଯେଉଁମାନେ କେବଳ ଏହି ଆନ୍ତର ସଂଯୋଗ ମଧ୍ୟରେ ଏବଂ ଏହି ଆନ୍ତର ସଂଯୋଗ ନିମନ୍ତେ ଜୀବନ ଧାରଣ କରନ୍ତି, ତୋର ବାହ୍ୟ ପ୍ରକାଶ ଓ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କର କୌଣସି ସ୍ପୃହା ନ ଥାଏ ।

କିନ୍ତୁ ତୁ ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ପୃଥିବୀ ଉପରେ ତୋର ପ୍ରତିନିଧି ହେବା ପାଇଁ ବାଛିଛୁ, ସେମାନେ ଏଇ ଧରଣର ପରିଣତିରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ରହିପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ତୋତେ ଜାଣିବାକୁ ହେବ ପ୍ରଥମେ ଓ ସର୍ବାଗ୍ରେ — ଏହା ନିଶ୍ଚିତ । କିନ୍ତୁ ଥରେ ତୋତେ ଜାଣିସାରିଲା ପରେ ତେଣିକି ବାକି ରହିଥାଏ ତୋର ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ଓ ପ୍ରକାଶର କାର୍ଯ୍ୟ ଏବଂ ସେତିକିବେଳେ ଦେଖାଦିଏ ଏହି ପ୍ରକାଶର ଗୁଣ, ଶକ୍ତି, ଜଟିଳତା ଓ ପୂର୍ଣ୍ଣତା ଆଦି ସବୁ । ପ୍ରାୟ ଦେଖାଯାଏ, ତୋତେ ଯେଉଁମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ସେମାନେ ଜ୍ଞାନର ଏହି ମହାନନ୍ଦରେ ବିଭୋର ହୋଇ ଆତ୍ମହରା ହୋଇପଡ଼ନ୍ତି, ସେମାନେ ତୋତେ କେବଳ ଦେଖି ସେତିକିରେହିଁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ, କାରଣ ସେମାନେ ଦେଖନ୍ତି ନିଜର ତୃପ୍ତି ପାଇଁ, ଆଧାରର ସ୍ଥୂଳତମ ସ୍ତର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତୋର କୌଣସି ପ୍ରକାଶ ହେଲା କି ନାହିଁ ସେ ଦିଗରେ ସେମାନଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟି ନ ଥାଏ । କିନ୍ତୁ ଯେ ବାହ୍ୟ ପ୍ରକାଶର କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣତାଲାଭ କରିବାକୁ ଚାହେଁ, ସେ ଏତିକିରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ରହିପାରିବ ନାହିଁ । ସେ ଚାହେଁ ଆଧାରର ସକଳ ସ୍ତରରେ, ସକଳ ଅବସ୍ଥାରେ ତୋତେ ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ଏବଂ ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନ ସେ ଲାଭ କରିଛି ତଦ୍ୱାରା ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱର ଯେପରି ସବୁଠାରୁ ବେଶୀ କଲ୍ୟାଣ ସାଧିତ ହୁଏ, ତାହାକୁ ସେହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ବ୍ୟବହାର କରିବାକୁ ।

ଏହି ବିପୁଳ ବ୍ରତ ସମ୍ମୁଖରେ ସମଗ୍ର ସତ୍ତା ଉତ୍ଫୁଲ୍ଲ ହୋଇଉଠିଛି ଓ ମହାନନ୍ଦରେ ତୋର ସ୍ତୁତି ଗାନ କରୁଛି ।

ସମଗ୍ର ପ୍ରକୃତି ସଚେତନ ଭାବରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସକ୍ରିୟ, ତୋର ସର୍ବଜୟୀ ଶକ୍ତିର

ଆବେଗରେ ସ୍ପନ୍ଦିତ, ଏହି ଶକ୍ତିର ପ୍ରେରଣାରେ ସେ ଅନୁପ୍ରାଣିତ, ସେ ଚାହେଁ ତା' ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦୀପ୍ତ ଓ ରୂପାନ୍ତରିତ ହେବାକୁ...

ଜଗତର ଅଧୀଶ୍ୱର ତୁ, ତୁହିଁ ଏକମାତ୍ର ସଦ୍‌ବସ୍ତୁ ।

ଜୁନ୍ ୧୪, ୧୯୧୪

ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଯଥାର୍ଥରେ ଗୋଟାଏ ସୃଷ୍ଟିର କାର୍ଯ୍ୟହିଁ କରିବାକୁ ହେବ : ସୃଷ୍ଟି କରିବାକୁ ହେବ ନବତର କର୍ମ, ନବତର ଜୀବନଧାରା, ଯାହାଫଳରେ ଏହି ଯେଉଁ ମହାଶକ୍ତି ପୃଥିବୀରେ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅପରିଜ୍ଞାତ ଅଛି, ତାହା ନିଜକୁ ପ୍ରକାଶ କରିପାରିବ ତା'ର ସମସ୍ତ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ନେଇ । ହେ ଭଗବାନ୍, ଏହି ନବ ଜନ୍ମଦାନର ମହାପ୍ରୟାସରେ ମୁଁ ନିଜକୁ ଉତ୍ସର୍ଗ କରିଛି, କାରଣ ତୁ ମୋଠାରୁ ଏହାହିଁ ଦାବି କରୁ । କିନ୍ତୁ ଯେହେତୁ ତୁହିଁ ମୋତେ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟରେ ନିଯୁକ୍ତ କରିଛୁ, ତେଣୁ ତୁହିଁ ଏହାର ଉପାୟ କହିଦେବୁ, ଅର୍ଥାତ୍ ଏହି ସିଦ୍ଧି ପାଇଁ ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରୟୋଜନ ତାହା ପ୍ରଦାନ କରିବୁ । ତା' ହେଲେ ଆମ ଦୁହିଁଙ୍କର ପ୍ରଯତ୍ନ ଆମେ ଯୁକ୍ତ କରିଦେବା; ମୋର ଏହି ବ୍ୟଷ୍ଟିଗତ ଆଧାର ଏକାଗ୍ର ହୋଇ ନିରନ୍ତର ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବ ସେହି ଜ୍ଞାନ ପାଇଁ ଯାହା ଆଣିଦେବ ସେହି ମହାଶକ୍ତିର ପ୍ରକାଶର ଉପାୟ, ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଦିଗରେ ତୁ, ମୋ ସତ୍ତାର ସର୍ବୋତ୍ତମ କେନ୍ଦ୍ରହିଁ ତୁ, ତୁ ମହାଶକ୍ତିକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ପ୍ରକଟ କରିବୁ, ଯେପରିକି ଏହା ସମସ୍ତ ବାଧା ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରିବ, ସକଳ ବିପଦ ଜୟ କରିବ, ସେସବୁକୁ ରୂପାନ୍ତରିତ କରିବ । ବ୍ୟଷ୍ଟିଜୀବନର ଜଗତସକଳ ସହ ଏହି ଚୁକ୍ତିରେ ତୁ ତୋର ସ୍ୱାକ୍ଷର ଦେଇଛୁ; ତୋର ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେଇଛୁ; ଏହିସବୁ ଜଗତକୁ ସେହିମାନଙ୍କୁ ପଠାଇଛୁ ଯେଉଁମାନେ ତୋର ଏହି ପ୍ରତିଶ୍ରୁତିକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବାକୁ ସକ୍ଷମ ଓ ସମର୍ଥ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟ ଆସିଛି ଯେତେବେଳେ ତୋର ପୂର୍ଣ୍ଣ ସହାୟତା ପ୍ରୟୋଜନ, ଯେଉଁଥିରେ ତୋର ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇପାରେ ।

ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଦୁଇଟି ସଂକଳ୍ପର, ଦୁଇଟି ବିଦ୍ୟୁତ୍‌ଧାରାର ସଂଯୋଗ ପ୍ରୟୋଜନ, ଯେପରିକି ସେହି ସଂଯୋଗ ମଧ୍ୟରୁ ଜଳି ଉଠିବ ସଂଦୀପନ ସ୍ଫୁଲିଙ୍ଗ ।

ଯେହେତୁ ଏ କାର୍ଯ୍ୟ ଅବଶ୍ୟ କରିବାକୁ ହେବ, ତେଣୁ ଏହା ନିଶ୍ଚୟ ହେବ ।

ଜୁନ୍ ୧୫, ୧୯୧୪

''ମୋ ହୃଦୟ ଭିତରେ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ଭାବରେ ରହ, ଉଦ୍‌ବିଗ୍ନ ହୁଅ ନା, ଯାହା କରିବା କଥା ତା' ନିଶ୍ଚୟ କରାହେବ । ଯେତେବେଳେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁ ଅଥଚ ନିଜେ ଜାଣୁ ନା, ଠିକ୍ ସେତେବେଳେହିଁ କାର୍ଯ୍ୟଟି ସର୍ବୋତ୍ତମଭାବେ ସଂପନ୍ନ ହୁଏ ।''...

ହେ ଭଗବାନ୍, ମୁଁ ତୋ ହୃଦୟ ଭିତରେ ରହିଛି, ସେଠାରୁ ମୋତେ କେହି ଅପସାରିତ କରିପାରିବ ନାହିଁ । ଆଉ ତୋ ହୃଦୟର ଅତଳ ଗଭୀରତାରୁ, ତା'ର ଆନନ୍ଦମୟ ହାସ୍ୟମୟ ପ୍ରଶାନ୍ତି ମଧ୍ୟରେ ରହି ମୁଁ ଦେଖୁଛି ତୋ ପ୍ରକାଶର ବାହ୍ୟ ରୂପସବୁ, ସେମାନେ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛନ୍ତି, ଉଦ୍ୟମ କରୁଛନ୍ତି ତୋତେ ଆହୁରି ଉତ୍ତମରୂପେ ବୁଝିବା ପାଇଁ ଓ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ।

ଯଦି ସମୟ ଆସିଯାଇଥାଏ – ତୁ ମୋତେ ତାହାହିଁ ଜଣାଇ ଦେଇଛୁ – ତୋ ସିଦ୍ଧି ପାଇଁ ଯଦି ନବତର ଆଧାରର ପ୍ରୟୋଜନ ହୁଏ, ତେବେ ସେହି ଧରଣର ଆଧାର ନିଶ୍ଚୟ ଜନ୍ମଗ୍ରହଣ କରିବ । ଏହି ସତ୍ତା ମଧ୍ୟରେ ଏପରି କିଛି ରହିଛି ଯାହା ବସ୍ତୁସକଳର ପୂର୍ବାଭାସ ଅନୁଭବ କରେ କିନ୍ତୁ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତା'ର କୌଣସି ସ୍ୱଷ୍ଟ ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ – ତେଣୁ ସେ ଆପ୍ରାଣ ଚେଷ୍ଟା କରେ ନିଜକୁ ଏପରିଭାବେ ପରିବର୍ତ୍ତିତ କରିବାକୁ ଯାହାଫଳରେ ତୁ ତାହାଠାରୁ ଯାହା ଦାବି କରୁ ସେ ଯେପରି ତାହାର ଉପଯୋଗୀ ହେବାର ଉଚ୍ଚତର ଶିଖରକୁ ଉଠିଯାଇ ପାରେ । କିନ୍ତୁ ଯାହା ତୋ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସଚେତ ଏବଂ ତୋର ଶକ୍ତି ମଧ୍ୟରେ ବାସ କରେ, ସେ ଜାଣେ ଏହି ନବତର ଆଧାରର ରୂପାୟନ ମଧ୍ୟ ତୋର ପ୍ରକାଶର ଅନ୍ତହୀନ କ୍ରମଧାରାରେ ଏକ ଅତି କ୍ଷୁଦ୍ର ଓ ନଗଣ୍ୟ ଅଗ୍ରଗତି ମାତ୍ର, ଏବଂ ସମସ୍ତ ରୂପାବଳିକୁ ସେ ଦେଖେ ଚିରନ୍ତନ ପୂର୍ଣ୍ଣତାର ପ୍ରାଶାନ୍ତ ଦୃଷ୍ଟି ନେଇ ।

ଏହି ପ୍ରଶାନ୍ତ ଭିତରେହିଁ ରହିଛି ତୋ ସିଦ୍ଧିର ସର୍ବଶକ୍ତିମୟତା ।

ଆମକୁ ଜାଣିବାକୁ ହେବ ଅଟଳ ବିଶ୍ୱାସ ନେଇ କିପରି ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ଉଠିଯାଇ ହୁଏ, ସେହି ନିଶ୍ଚିତ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱାୟନରେହିଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ଞାନ ନିହିତ ।

ଜୁନ୍ ୧୬, ୧୯୧୪

ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ପରି ତୋର ଜ୍ୱଳନ୍ତ ମହିମା ପୃଥିବୀ ଉପରକୁ ଉତରି ଆସୁଛି, ତୋର କିରଣରାଜି ବିଶ୍ୱକୁ ଆଲୋକିତ କରିବ । ଯେଉଁସବୁ ଆଧାର ଶୁଦ୍ଧ, ନମନୀୟ, ଗ୍ରହଣଶୀଳ,

ମୂଳଜ୍ୟୋତିଃର ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟକୁ ପ୍ରକାଶ କରିବା ପାଇଁ ସମର୍ଥ, ସେମାନେ ସଂଘବଦ୍ଧ ହେଉଛନ୍ତି । ଏହା କୌଣସି ଯଥେଚ୍ଛାଚାର ଦ୍ୱାରା ହେଉ ନାହିଁ, କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସଂକଳ୍ପ ବା ଅଭୀପ୍‌ସା ଉପରେ ଏହା ନିର୍ଭର କରୁ ନାହିଁ, ଏହା ନିର୍ଭର କରେ ସକଳ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ନିର୍ବନ୍ଧର ବାହାରେ ଯେଉଁ ସ୍ଥିତି ତା' ଉପରେ । ତୋର ଜ୍ୟୋତିଃ ବିକୀର୍ଣ୍ଣ ହେବ, ଯେ ଏହାକୁ ପ୍ରକାଶ କରିବା ପାଇଁ ସକ୍ଷମ ସେ ତାହାକୁ ପ୍ରକାଶ କରିବ ଏବଂ ଏହି ଉପାଦାନସବୁ ଏକତ୍ରିତ ହୋଇ ଏହି ଭେଦମୟ ଜଗତରେ ଯେତେଦୂର ସମ୍ଭବ ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ଗଢ଼ିବାକୁ ଚାହାନ୍ତି ସେହି ଦିବ୍ୟକେନ୍ଦ୍ର ଯାହା ପ୍ରକାଶିତ ହେବ ।

ଏହି ଧ୍ୟାନର ଦିବ୍ୟବିସ୍ମୟରେ ମୋ ଆଧାରର ପ୍ରତିଟି କୋଷ ଉଚ୍ଛ୍ୱସିତ । ଏବଂ ସେହି ଚିରନିତ୍ୟକୁ ଦେଖି ସତ୍ତାର ସମଗ୍ର ଉପାଦାନ ଆନନ୍ଦରେ ଆତ୍ମହରା । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହି ସତ୍ତାକୁ କିପରି ତୋଠାରୁ ପୃଥକ୍ କରିହେବ ? ତାହା ତୁହିଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ, ଅଖଣ୍ଡ ଭାବରେ, ଏକ ପରମ ଏକତ୍ୱର ନିବିଡ଼ତାରେ ।

ଜୁନ୍ ୧୭, ୧୯୧୪

ଆଜିପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯାହାକିଛି ଧାରଣା କରିଛି, ଉପଲବ୍ଧି କରିଛି, ତାହା ଅତି ସାମାନ୍ୟ, ଅତି ସାଧାରଣ, ଯାହା କରିବାକୁ ହେବ ତା' ତୁଳନାରେ ଅତି ଅସଂପୂର୍ଣ୍ଣ । ଅତୀତର ସିଦ୍ଧିସବୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆଉ ବଳବତ୍ତର ନୁହନ୍ତି । ନୂତନ ସାମର୍ଥ୍ୟସବୁକୁ ରୂପାନ୍ତର କରିବା ପାଇଁ ଓ ତୋର ଦିବ୍ୟସଂକଳ୍ପ ନିକଟରେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଉତ୍ସର୍ଗ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ନୂତନ ଶକ୍ତି ଦରକାର । – ''ଚାହଁ ଏବଂ ଯାହା ଚାହିଁବ ତା' ହେବ'', ନିରନ୍ତର ଏହାହିଁ ତୋର ଉତ୍ତର । ତେବେ ବର୍ତ୍ତମାନ, ହେ ଭଗବାନ୍, ଏହି ସତ୍ତା ମଧ୍ୟରେ ତୋତେ ସୃଷ୍ଟି କରିବାକୁ ହେବ ଅଟଳ ପ୍ରଶାନ୍ତି ଉପରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଏକ ନିତ୍ୟ ନିରବଚ୍ଛିନ୍ନ ତୀବ୍ର ଉଦ୍ଦାମ ଆସ୍ପୃହା । ନୀରବତା ରହିଛି, ଶାନ୍ତି ରହିଛି : ବର୍ତ୍ତମାନ ଆବଶ୍ୟକ ତୀବ୍ରତା ମଧ୍ୟରେ ସ୍ଥିର ନିଷ୍ଠାର ଜନ୍ମ । ତୋର ହୃଦୟ ଗାନ କରୁଛି ବିଜୟ-ଆନନ୍ଦର ସଂଗୀତ, ଯେପରିକି ତୁ ଯାହା ଇଚ୍ଛା କରିଛୁ ତାହା ଏବେ ସିଦ୍ଧିର ପଥରେ ।... ଏ ସମସ୍ତ ଉପାଦାନ ଧ୍ୱଂସ ହୋଇଯାଉ, ତାହାର ଭସ୍ମ ଭିତରୁ ଯେପରି ଉଠିଆସୁ ନୂତନ ପ୍ରକାଶର ଯୋଗ୍ୟ ନୂତନ ଉପାଦାନସବୁ ।

ବିପୁଳ ତୋର ପ୍ରଜ୍ୱଳ ଶାନ୍ତି !

ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ୍ ତୋର ସାର୍ବଭୌମ ପ୍ରେମ !

ଆମେ ଯାହାକିଛି ଚିନ୍ତା କରୁ, ତା'ର ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ରହିଛି ଆମର ଭବିଷ୍ୟଦୃଷ୍ଟିଗମ୍ୟ ଅନିର୍ବଚନୀୟ ତୋର ଜ୍ୱଳନ୍ତ ମହିମା । ଆମକୁ ପ୍ରଦାନ କର ସତ୍ୟ-ଚିନ୍ତା, ପ୍ରଦାନ କର ସତ୍ୟ-ବାକ୍, ପ୍ରଦାନ କର ସତ୍ୟ-ଶକ୍ତି ।

ବିଶ୍ୱର ରଣାଙ୍ଗନରେ ଆସି ପ୍ରବେଶ କର, ହେ ଅଜ୍ଞାତ ନବ-ଜାତକ !

ଜୁନ୍ ୧୮, ୧୯୧୪

ସେହି ଏକହିଁ ସଂକଳ୍ପ କର୍ମ କରି ଚାଲିଛି । ମହାଶକ୍ତି ରହିଛନ୍ତି, ଅପେକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି ନିଜକୁ ପ୍ରକାଶ କରିବା ପାଇଁ – ସେଇ ନୂତନ ରୂପାୟନ ଆବିଷ୍କାର କରିବାକୁ ହେବ, ଯାହାକି ନୂତନ ପ୍ରକାଶକୁ ସମ୍ଭବ କରିବ । ହେ ଭଗବାନ୍, ଏକମାତ୍ର ତୁମ ଛଡ଼ା ଅନ୍ୟ କେହି ଏ ଜ୍ଞାନ ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ସମଗ୍ର ସତ୍ତା ଦେଇ ଆମକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବାକୁ ହେବ, ଚାହିଁବାକୁ ହେବ, ଅଭୀପ୍ସା କରିବାକୁ ହେବ । ପ୍ରତିଦାନରେ ତୁ ଆଣିଦେବୁ ଜ୍ୟୋତିଃ, ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଶକ୍ତି ।

ହେ ପ୍ରଭୁ, ଏହି ଯେ ତୋ ବିଜୟ-ଆବିର୍ଭାବର ଉଲ୍ଲସିତ ଗାନ ଶୁଭୁଛି ।

ଜୁନ୍ ୧୯, ୧୯୧୪

ତୋର ପ୍ରେମର ଆନନ୍ଦରେ ସକଳ ହୃଦୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ କର ।
ତୋର ଆଲୋକର ଉଜ୍ଜ୍ୱଳତାରେ ସକଳ ମନ ପ୍ଲାବିତ କର ।
ଆମେ ଯେପରି ତୋର ବିଜୟକୁ ପ୍ରକାଶ କରିପାରୁ !

ଜୁନ୍ ୨୦, ୧୯୧୪

ରୂପାନ୍ତର କାର୍ଯ୍ୟ ତୋତେ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବାକୁ ହେବ, ଯେଉଁ ପଥରେ ଚାଲିବାକୁ ହେବ ତାହାର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ତୋତେହିଁ ଦେବାକୁ ହେବ ଏବଂ ସେହି ପଥ ଧରି ଶେଷପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚାଲିବାକୁ ଶକ୍ତି ମଧ୍ୟ ତୁ ଦେବୁ ।

ହେ ଭଗବାନ୍, ସକଳ ପ୍ରେମର, ସକଳ ଆଲୋକର ଉତ୍ସ ତୁ, ଆମେ ତୋତେ ତୋର ସ୍ୱରୂପରେ ଜାଣିପାରୁ ନାହିଁ ସତ, ତଥାପି ତୋତେ କ୍ରମଶଃ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ସର୍ବାଙ୍ଗ ରୂପେ ପ୍ରକାଶ କରିପାରୁ । ଚିନ୍ତା ଦ୍ୱାରା ଆମେ ତୋ ନିକଟରେ ପହଞ୍ଚିପାରୁ ନାହିଁ ସତ, କିନ୍ତୁ ଗଭୀର ନୀରବତା ଭିତରେ ତୋ ଆଡ଼କୁ ଆଗେଇ ଯାଇପାରୁ । ହେ ଭଗବାନ୍, ତୋର ଅପରିମେୟ ଦାନର ମାତ୍ରାକୁ ତୋତେ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବାକୁ ହେବ, ଯେତେ ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମେ ତୋର ବିଜୟ ହାସଲ କରି ନାହୁଁ ସେତେ ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତୋତେ ଆମକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାକୁ ହେବ ।

ସେହି ଯଥାର୍ଥ ପ୍ରେମ ଜନ୍ମଲାଭ କରୁ ଯାହା ସକଳ ଦୁଃଖ ପୋଛିଦିଏ, ସେହି ଅଚଳ ଶାନ୍ତି ପ୍ରତିଷ୍ଠା କର ଯାହା ମଧ୍ୟରେ ରହିଛି ଯଥାର୍ଥ ଶକ୍ତି, ସେହି ପରମ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରଦାନ କର ଯାହା ସକଳ ଅନ୍ଧକାର ଦୂର କରେ ।

ଅତଳ ଗଭୀରତାରୁ ଏହି ଅତି ବାହ୍ୟ ଦେହ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ସର୍ବତ୍ର ସକଳ କ୍ଷୁଦ୍ରତମ ଉପାଦାନ ମଧ୍ୟରେ ବି ତୁ ପ୍ରବାହିତ, ତୁ ଜୀବନ୍ତ, ତୁ ସ୍ପନ୍ଦିତ – ତୁହିଁ ସବୁକିଛିକୁ ସଚଳ କରିଛୁ, ଆଉ ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହି ସମଗ୍ର ସତ୍ତା ଏକ ଅଖଣ୍ଡ ବସ୍ତୁ ହୋଇଯାଇଛି, ଅନନ୍ତରୂପୀ ଅଥଚ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂହତ, ଏକ ଅଦ୍ୱିତୀୟ ଅପ୍ରତିହତ ସ୍ପନ୍ଦନରେ ଅନୁପ୍ରାଣିତ : ତାହା ତୁହିଁ ।

ଜୁନ୍ ୨୧, ୧୯୧୪

ଦର୍ପଣ ପରି ହେବାକୁ ହେବ, ପ୍ରତିଫଳନ କରିବାକୁ ହେବ ଓ ସେହି ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ମଳ ରଖିବାକୁ ହେବ, ଦୃଷ୍ଟି ରଖିବାକୁ ହେବ ଯୁଗପତ୍ ବାହାର ଓ ଭିତରର ବସ୍ତୁ ଉପରେ, ଏକ ଦିଗରେ ପ୍ରକାଶର ପରିଣତି ଓ ଅନ୍ୟ ଦିଗରେ ପ୍ରକାଶର ଉତ୍ସ ଉଭୟ ଉପରେ, ଦେଖିବାକୁ ହେବ କାର୍ଯ୍ୟ ଓ ପରିଣତିସବୁ ଯେପରି ସେମାନଙ୍କର କାରଣ ଭାଗବତ ଏଷଣାର ସମ୍ମୁଖରେ ଉପସ୍ଥାପିତ ହୁଅନ୍ତି ଏବଂ ତହିଁ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ସେହି ଭଗବତ୍ ସଂକଳ୍ପର ସଂସିଦ୍ଧିମୂଳକ କର୍ମରେ ପରିଣତ ହୁଅନ୍ତି,– ମନୁଷ୍ୟର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ହେଲା ଏହିପରି ହେବା – ଦୁଇଟି ଭାବକୁ ମିଳାଇ ଧରିବାକୁ ହେବ, ଗୋଟିଏ ଦିଗରେ ନିଷ୍କ୍ରିୟ ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରିଯିବା ଓ ଅନ୍ୟ ଦିଗରେ ସକ୍ରିୟ ଭାବରେ ସଂସିଦ୍ଧ କରିଚାଲିବା – ଠିକ୍ ଏହାହିଁ ହେଉଛି ସବୁଠାରୁ କଠିନ କାର୍ଯ୍ୟ । ଭଗବାନ୍, ଆମଠାରୁ ତୁ ଠିକ୍ ଏହାହିଁ ଚାହୁଁ । ତେବେ ତୁ ଯେତେବେଳେ ଚାହୁଁଛୁ ସେତେବେଳେ ନିଃସନ୍ଦେହ ଭାବରେ ସିଦ୍ଧିର ଉପାୟ ମଧ୍ୟ ତୁ ଆମକୁ ଆଣିଦେବୁ ।

ଯାହା ହେବା ଉଚିତ, ତାହା ଏପରି ସମୁଜ୍ଜ୍ୱଳ ଭାବରେ ହେବ ଯାହା ଆମ କଳ୍ପନାରେ ବି ଆସିପାରେ ନାହିଁ ।

ଭଗବାନ୍, ତୋର ପ୍ରେମ ଯେପରି ବିଶ୍ୱପ୍ରକାଶ ମଧ୍ୟରେ କ୍ରମେ ଅଧିକାଧିକ ପ୍ରସାରିତ ହୋଇଚାଲେ, ପ୍ରତିନିୟତ ଯେପରି ମହତ୍ତର, ଗଭୀରତର ଓ ବୃହତ୍ତର ହୋଇଉଠେ ।

ଜୁନ୍ ୨୨, ୧୯୧୪

ଯାହା ହେବାର କଥା ତାହା ନିଶ୍ଚୟ ହେବ, ଯାହା କରାଯିବାର କଥା ତାହା ନିଶ୍ଚୟ କରାହେବ ।

ହେ ଭଗବାନ୍, କେତେ ସ୍ଥିର ନିଃସଂଶୟ ଭାବ ତୁ ମୋର ଅନ୍ତରରେ ସ୍ଥାପିତ କରିଛୁ । କିଏ ବା କ'ଣ ତୋତେ ପ୍ରକାଶ କରିବ ? ଏକଥା ଆଜି କିଏ କହିପାରିବ ?... ଯାହାକିଛି ଚେଷ୍ଟା କରେ ପୂର୍ଣ୍ଣତର, ଉଚ୍ଚତର ନୂତନ ପ୍ରକାଶ ପାଇଁ ସେ ସବୁଥିରେ ତୁ ରହିଛୁ । ଆଲୋକର ମୂଳସ୍ୱରୂପ ବର୍ତ୍ତମାନ ବି ପ୍ରକାଶ ପାଇ ନାହିଁ, କାରଣ ପ୍ରକାଶର କେନ୍ଦ୍ର ତାହାର ଅନୁସରଣରେ ଏବେ ବି ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ଗଢ଼ିଉଠି ନାହିଁ ।

ହେ ଦିବ୍ୟପ୍ରଭୁ, ଯା ହେବାର କଥା ତାହା ନିଶ୍ଚୟ ହେବ, କିନ୍ତୁ, ତାହା ହେବ ଯାହା ଆମ୍ଭେମାନେ ଆଶା କରୁ ସମ୍ଭବତଃ ତା'ଠାରୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭିନ୍ନ ଧରଣର ।

କିନ୍ତୁ ନୀରବ ଯେଉଁସବୁ ଗୂଢ଼ ରହସ୍ୟ, ସେସବୁକୁ ଭାଷାରେ ପ୍ରକାଶ କରାଯିବ କିପରି ?

ଶକ୍ତି ଆସିଛି – ତା' ଭିତରେ ରହିଛି ଆତ୍ମା ।

କେତେବେଳେ କେଉଁ ଉପାୟରେ ଏହା ବାହାରକୁ ଫୁଟିଉଠିବ ? ଯେତେବେଳେ ତୁ ମନେକରିବୁ ଆଧାର ପ୍ରସ୍ତୁତ ବୋଲି ।

କି ମାଧୁର୍ଯ୍ୟମୟ ତୋର ଧ୍ରୁବସତ୍ୟ, କି ସାମର୍ଥ୍ୟପୂର୍ଣ୍ଣ ତୋର ଶାନ୍ତି...

ଜୁନ୍ ୨୩, ୧୯୧୪

ତୁହିଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପାନ୍ତରର ଶକ୍ତି, ତେବେ ଯେଉଁମାନେ ମୋ ମଧ୍ୟଦେଇ ତୋ ସଂଯୋଗରେ ଆସିଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ତୁ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବୁ ନାହିଁ କାହିଁକି ? ତୋ ଶକ୍ତିରେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ବିଶ୍ୱାସର ଅଭାବ । ଆମ୍ଭେମାନେ ସର୍ବଦା ଚିନ୍ତା କରୁ ଯେ, ଏହି ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପାନ୍ତର ସାଧନ କରିବାକୁ ହେଲେ ମନୁଷ୍ୟକୁ ସଚେତନ ଭାବେ ଏହା ସଂକଳ୍ପ କରିବାକୁ ହେବ; କିନ୍ତୁ ଆମ୍ଭେମାନେ ଭୁଲିଯାଉ ଯେ ତୁହିଁ ସେମାନଙ୍କ ଅନ୍ତରରେ ରହି ସଂକଳ୍ପ କରୁ ଏବଂ ତୁ ଏପରି ଭାବରେ ସଂକଳ୍ପ କରିପାରୁ, ଯେଉଁଥିରେ ସେମାନଙ୍କ ସମଗ୍ର ସତ୍ତା ପ୍ରଦୀପ୍ତ ହୋଇ ଉଠିପାରେ ।... ହେ ଭଗବାନ୍, ଆମ୍ଭେମାନେ ତୋ ଶକ୍ତିରେ ସନ୍ଦେହ କରୁ, ଏବଂ ଏହି ସକାଶେ ଆମ୍ଭେମାନେ ଖରାପ ବାହନ ହେଉ, ଏବଂ ସେହି ରୂପାନ୍ତରକାରୀ ଶକ୍ତିର ଅଧିକାଂଶ ଭାଗକୁ ଆଚ୍ଛାଦିତ କରିପକାଉ ।

ହେ ଭଗବାନ୍, ଏହି ଯେଉଁ ବିଶ୍ୱାସ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ନାହିଁ, ପ୍ରତି କ୍ଷୁଦ୍ର କ୍ଷୁଦ୍ର ବିଷୟରେ ଯେଉଁ ସ୍ଥିର ପ୍ରତ୍ୟୟ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ନାହିଁ, ତାହା ତୁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କର । ସାଧାରଣ ଭାବେ ଚିନ୍ତା କରିବା ଏବଂ ବିଚାର କରିବାରୁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ମୁକ୍ତ କର; ଯେପରି ଆମ୍ଭେମାନେ ତୋର ଅସୀମ ପ୍ରେମ ମଧ୍ୟରେ ବାସ କରୁ, ସେହି ଚେତନାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ସେହି ପ୍ରେମ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବାର ଦେଖିପାରୁ, ଏବଂ ଏ ବିଷୟରେ ସଚେତନ ହୋଇ ଏହାକୁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ସତ୍ତାର ଅତି ସ୍ଥୂଳତମ ଅଂଶ ସହିତ ସଂଯୁକ୍ତ କରିପାରୁ ।

ହେ ଭଗବାନ୍, ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ସମସ୍ତ ଅନ୍ଧକାରରୁ ମୁକ୍ତ କର, ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଯଥାର୍ଥ ବିଶ୍ୱାସ ପ୍ରଦାନ କର ।

ଜୁନ୍ ୨୪, ୧୯୧୪

ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିର ଦିଗରୁ ଦେଖିଲେ, ପୃଥିବୀ ଉପରେ କରଣୀୟ କାର୍ଯ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଦେଖିଲେ, ଉଚ୍ଚ ନୀଚ ଶ୍ରେଣୀକ୍ରମ ପ୍ରୟୋଜନ । ଏହି ବିଶୃଙ୍ଖଳ ଜଗତରେ କୌଣସି ପ୍ରକାର ସ୍ୱୈରେଚ୍ଛାର ଚାପ ବ୍ୟତିରେକେ କ'ଣ ସେହି ବସ୍ତୁସ୍ଥାପନ କରାଯାଇପାରିବ ଯାହା ତୋ ବିଧାନ ସହିତ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଙ୍ଗତି ରକ୍ଷା କରିପାରିବ ?... ସାକ୍ଷିପୁରୁଷ ସ୍ଥିର,

ଉଦାସୀନ, ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ, ଏହି ଲୀଳା, ଏହି ଯେଉଁ ପ୍ରହସନ ଚାଲିଛି, ଏହାକୁ ଦେଖୁଛି, ପ୍ରଶାନ୍ତଭାବେ ସକଳ ଅବସ୍ଥା ମାନିନେଇ ଚାଲୁଛି ଏହି ଜ୍ଞାନ ସହ ଯେ ଯାହାସବୁ ହେବା ଉଚିତ, ଏହି ଅବସ୍ଥା ସକଳ ସେସବୁର ଅସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରତିଚ୍ଛାୟା ମାତ୍ର ।

କିନ୍ତୁ ହେ ଭଗବାନ୍, ମୋର ଭକ୍ତିପ୍ଲୁତ ହୃଦୟ ତୋ ଆଡ଼କୁ ଯାଉଛି, ପ୍ରେମର ବିପୁଳ ଅଭୀପ୍ସା ସହ ତୋର ସାହାଯ୍ୟ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଛି, ଯଦ୍ଵାରା ଯାହା ଶ୍ରେୟତମ ତାହାହିଁ ଯେପରି ଘଟେ, ଯେତେ ବେଶୀ ସମ୍ଭବ ବାଧାବିପତ୍ତି ଅତିକ୍ରମ କରାଯାଇପାରେ, ଏବଂ ଯେତେଦୂର ସମ୍ଭବ ଅନ୍ଧକାର ଦୂର କରାଯାଇପାରେ ଏବଂ ଯେତେଦୂର ସମ୍ଭବ ଅହଂମୂଳକ ଦୁଷ୍ପ୍ରବୃତ୍ତିକୁ ଜୟ କରାଯାଇପାରେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଅବସ୍ଥାର ବିଶୃଙ୍ଖଳା ମଧ୍ୟରେ ଯାହା ଶ୍ରେୟତମ ତାହାହିଁ ଘଟିବ କେବଳ ଏତିକି ନୁହେଁ,— କାରଣ ତାହା ସର୍ବଦାହିଁ ଘଟିଥାଏ,— ବରଂ ପ୍ରୟୋଜନ ହେଲା ସେହି ଅବସ୍ଥାସକଳକୁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଅତୀତର ପ୍ରଯତ୍ନ ଅପେକ୍ଷା ଏକ ବିଶାଳତର ପ୍ରଯତ୍ନ ଦ୍ଵାରା ରୂପାନ୍ତରିତ କରିବା, ଯେଉଁଥିରେ ଗୁଣ ଓ ପରିମାଣ ଦିଗରୁ ଏକ ନୂତନ ଶ୍ରେୟତମ, ଗୋଟିଏ ଏକେବାରେ ଅଭୂତପୂର୍ବ ଶ୍ରେୟତମକୁ ପ୍ରକାଶ କରାଯାଇ ପାରିବ ।

ତଥାସ୍ତୁ ।

*

ଭବିଷ୍ୟତ୍ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଯେଉଁ ଧାରଣା ଅଛି, ତାହାଦ୍ଵାରା ଭବିଷ୍ୟତ୍‌କୁ ବିଚାର କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବା, ତାହାକୁ ଭବିଷ୍ୟତ୍‌ର ଦୂରଦୃଷ୍ଟି ବୋଲି ଜାଣିବା ସର୍ବଦାହିଁ ଭୁଲ୍; କାରଣ ଏହି ଧାରଣାଟି ହେଲା ବର୍ତ୍ତମାନର, ଆଉ ଠିକ୍ ତାହା ଯେତିକି ପରିମାଣରେ ବ୍ୟକ୍ତି ନିରପେକ୍ଷ ହେବ, ସେହି ପରିମାଣରେ ତାହା ପାର୍ଥିବ ସମସ୍ୟାର ଯାବତୀୟ ଅଙ୍ଗ ମଧ୍ୟରେ ଭବିଷ୍ୟତ୍‌ର ନୁହେଁ, ବର୍ତ୍ତମାନର ପ୍ରତିଲିପି ହେବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଅବସ୍ଥାରୁ ଭବିଷ୍ୟତ୍ ଅବସ୍ଥା ସମ୍ବନ୍ଧେ ଅନୁମାନ କରିବା ମାନୁଷୀ ତର୍କ-ବୁଦ୍ଧିର କ୍ରିୟା — ଯଦିଓ ଏହି ଅନୁଭବ କେବେ କେବେ ଅବଚେତନା ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରେ ଏବଂ ଆଧାର ମଧ୍ୟରେ ଅପରୋକ୍ଷ ଅନୁଭୂତିରୂପେ ଦେଖା ଦେଇପାରେ । ବିତର୍କ ହେଲା ଗୋଟିଏ ମାନୁଷୀ ବୃତ୍ତି, ଅର୍ଥାତ୍ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଗୁଣ; ଏହି ବୁଦ୍ଧିଗତ ପ୍ରେରଣା ଅନନ୍ତ, ଅସୀମ ବା ଭଗବାନଙ୍କଠାରୁ ଆସେ ନାହିଁ । କେବଳ ସର୍ବଜ୍ଞାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ, କେବଳ ଯେତେବେଳେ ଜ୍ଞାତା, ଜ୍ଞେୟ ଓ ଜ୍ଞାନଶକ୍ତି ଏକ ହୋଇଯାଇଛି, ସେତେବେଳେହିଁ ଭୂତ, ବର୍ତ୍ତମାନ, ଭବିଷ୍ୟତ୍‌ର ଯାବତୀୟ ସମ୍ପର୍କାବଳୀ ସମ୍ବନ୍ଧେ ସଚେତନ ହେବା ସମ୍ଭବ, କିନ୍ତୁ ସେହି ଅବସ୍ଥାରେ ଭୂତ, ଭବିଷ୍ୟତ୍, ବର୍ତ୍ତମାନ

ବୋଲି କିଛି ରହେ ନାହିଁ, ସବୁହିଁ ସେଠାରେ ନିତ୍ୟ ବର୍ତ୍ତମାନ, ଆଉ ଏହି ସମ୍ବନ୍ଧାବଳୀର ପ୍ରକାଶକ୍ରମ କେବଳ ପରାତ୍ପରଙ୍କ ପ୍ରେରଣା ଉପରେ, ଭାଗବତ ବିଧାନ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ନିର୍ଭର କରେ ଏହି ବିଧାନ ବିରୋଧରେ ବାହ୍ୟତମ ଜଗତ୍ କେତେଦୂର ବାଧା ଦିଏ, ତାହା ଉପରେ ମଧ୍ୟ । ଏହି ଦୁଇର ସମ୍ମିଶ୍ରଣରୁ ଜନ୍ମ ହୁଏ ପ୍ରକାଶର ଲୀଳା । ଆଉ ମୋର ବର୍ତ୍ତମାନ ଚେତନାରେ ଯେତେଦୂର ଜାଣିବା ସମ୍ଭବ, ସେଥିରୁ ଦେଖୁଛି ଯେ ସେହି ସମ୍ମିଶ୍ରଣ ହେଲା ଗୋଟାଏ ଅନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ବସ୍ତୁ । ଠିକ୍ ଏହିଠାରେ ତ ଲୀଳା ଏବଂ ଲୀଳାର ଅଭୂତପୂର୍ବତା ।...

ଜୁନ୍ ୨୫, ୧୯୧୪

ଏପରି ବା ସେପରି ହେବାରେ କେଉଁ ଜ୍ଞାନର ପରିଚୟ ମିଳେ ? ଏପରି ବ୍ୟସ୍ତ ହେବାର ଆବଶ୍ୟକତା କ'ଣ ? ହେ ଭଗବାନ୍, ତୁ କ'ଣ ସର୍ବୋତ୍ତମ କର୍ତ୍ତା ନୋହୁଁ ? ତୋର ଅନୁଗତ ଯନ୍ତ୍ର ହେବା କ'ଣ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ନୁହେଁ ? ଏବଂ ଯେତେବେଳେ କିଛି ସମୟ ସକାଶେ ତୁ ଯନ୍ତ୍ରଟିକୁ ଦୂରରେ ରଖିଦେଉ ସେତେବେଳେ କ'ଣ ଏହା ଅଭିଯୋଗ କରିବା ଉଚିତ ଯେ ତୁ ଏହାକୁ ତ୍ୟାଗ କରିଛୁ କାରଣ ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହାକୁ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଉ ନାହୁଁ ? କର୍ମ ଓ ସଂଘର୍ଷର ପରେ ଏହା କ'ଣ ସ୍ଥିରତା ଓ ପ୍ରଶାନ୍ତି ଉପଭୋଗ କରିବାକୁ ଶିଖିବ ନାହିଁ ?

ଅତି ସାମାନ୍ୟ ଡାକ ପ୍ରତି ବି ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ସର୍ବଦା ଜାଗ୍ରତ୍ ଓ ସତର୍କ ରହିବାକୁ ହେବ, ଯଦ୍ଦ୍ୱାରା ମନ, ପ୍ରାଣ ଅଥବା ଶରୀର ମଧ୍ୟଦେଇ କର୍ମ କରିବାକୁ ତୁ ଯେତେବେଳେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେବୁ ସେତେବେଳେ ଆମ୍ଭେମାନେ ନିଦ୍ରିତ ଅଥବା ତାମସିକ ଯେପରି ନ ରହୁ । କିନ୍ତୁ ନିରନ୍ତର ଏହି ପ୍ରତୀକ୍ଷା ଓ ଶ୍ରଦ୍ଧାପୂର୍ଣ୍ଣ ସଦିଚ୍ଛାକୁ ଦୁଶ୍ଚିନ୍ତାଗ୍ରସ୍ତ ଅବ୍ୟବସ୍ଥିତ ଚାଞ୍ଚଲ୍ୟ ଓ ଆଶଙ୍କା ବୋଲି ଭାବିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ; ଏହା ହେଲୁ ନାହିଁ କି ତାହା ହେଲୁ ନାହିଁ ଏବଂ ତୋତେ ଅସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରିଛୁ ଭାବି ଭୟ କରିବା, କାରଣ ତୁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କଠାରୁ ଯାହା ଦାବି କରୁଛୁ, ଆମ୍ଭେମାନେ ତାହାର ଅନୁରୂପ ହୋଇପାରି ନାହୁଁ, ଏପରି ଭାବିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ ।

ତୋ ହୃଦୟହିଁ ପରମ ଆଶ୍ରୟସ୍ଥଳ ଯେଉଁଠାରେ ସକଳ ଦୁଃଖତାପ ଶାନ୍ତ ହୋଇଯାଏ । ହେ ଭଗବାନ୍, ତୋ ହୃଦୟ ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ଖୋଲି ଦେ, ଯେଉଁମାନେ ଦୁଃଖପ୍ରପୀଡ଼ିତ ହୋଇପଡ଼ିଛନ୍ତି, ସେମାନେ ଏହା ମଧ୍ୟରେ ପରମ ଆଶ୍ରୟ ଲାଭ କରନ୍ତୁ ।

ଦୀର୍ଣ୍ଣ କର ଏହି ଅନ୍ଧକାର, ଆଲୋକର ଧାରା ଉତ୍ସାରିତ କର ।
ଶାନ୍ତ କର ଏଇ ଝଡ଼ତୋଫାନ, ସ୍ଥାପନ କର ଶାନ୍ତି ।
ପ୍ରଶମିତ କର ଏହି ରୁଦ୍ରଭାବ, ସ୍ଥାପନ କର ପ୍ରେମର ରାଜତ୍ୱ ।
ଯୋଦ୍ଧା ହୁଅ, ବାଧାବିଘ୍ନ ବିନାଶ କର, ବିଜୟୀ ହୁଅ ।

ଜୁନ୍ ୨୬, ୧୯୧୪

ହେ ଭଗବାନ୍, ଜଗତର ଅଧୀଶ୍ୱର, ତୋତେ ମୁଁ ପ୍ରଣାମ କରୁଛି । କର୍ମ ପ୍ରତି ଆସକ୍ତ ନ ହୋଇ କର୍ମ କରିବାକୁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଶକ୍ତି ପ୍ରଦାନ କର, ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱର ମୋହରେ ବାସ ନ କରି, ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିର ସାମର୍ଥ୍ୟସବୁର ବିକାଶ ସକାଶେ ଶକ୍ତି ପ୍ରଦାନ କର । ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ସତ୍ୟଦୃଷ୍ଟିକୁ ସୁଦୃଢ଼ କର, ଏକତ୍ୱର ଉପଲବ୍ଧିକୁ ସ୍ଥିର କର, ସକଳ ଅନ୍ଧକାର ଓ ସକଳ ଅଜ୍ଞାନରୁ ଆମକୁ ମୁକ୍ତ କର ।

ଆମ୍ଭେମାନେ ଯନ୍ତ୍ରର ପୂର୍ଣ୍ଣତା ଦାବି କରୁ ନାହୁଁ, କାରଣ ଆମ୍ଭେମାନେ ଜାଣୁ ଯେ ଏହି ବସ୍ତୁ-ଆପେକ୍ଷିକ ଜଗତରେ ସମସ୍ତ ପୂର୍ଣ୍ଣତାହିଁ ଆପେକ୍ଷିକ । ଏହି ଯନ୍ତ୍ରକୁ ପୃଥିବୀରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ହେବ, ଏବଂ ତାହା କରିବାକୁ ହେଲେ ଏହାକୁ ପୃଥିବୀର ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ହେବାକୁ ହେବ । କିନ୍ତୁ ଏହାକୁ ଯେଉଁ ଚେତନା ଅନୁପ୍ରାଣିତ କରୁଛି ତାହା ତୋ ଚେତନା ସଙ୍ଗେ ଏକତ୍ୱପ୍ରାପ୍ତ ହେବା ପ୍ରୟୋଜନ, ଏହାହିଁ ସେହି ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ଶାଶ୍ୱତ ଚେତନା ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ଯାହା ନାନା ପ୍ରକାରର ଅସଂଖ୍ୟ ଶରୀରକୁ ସଞ୍ଜୀବିତ କରୁଛି ।

ହେ ଭଗବାନ୍, ଏହାହିଁ କର ଯେପରି ଆମ୍ଭେମାନେ ସାଧାରଣ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ ରୂପର ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଉଠିଯାଉ, ଯଦ୍ୱାରା ତୁ ତୋର ନୂତନ ପ୍ରକାଶ ସକାଶେ ଉପଯୁକ୍ତ ଯନ୍ତ୍ର ପାଇପାରିବୁ ।

ଏହାହିଁ କର ଯେପରି ଆମ୍ଭେମାନେ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଭୁଲି ନ ଯାଉ; ତୋ ଶକ୍ତି ସହିତ ଯେପରି ସର୍ବଦା ସଂଯୁକ୍ତ ରହୁ — ଏହି ଶକ୍ତି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ପୃଥିବୀ ଏବେ ବି କିଛି ଜାଣେ ନାହିଁ ଏବଂ ଏହି ଶକ୍ତିକୁ ପୃଥିବୀରେ ପ୍ରକାଶ କରିବାର ବ୍ରତ ତୁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଦେଇଛୁ ।

ଗୋଟିଏ ଗଭୀର ଅନ୍ତର୍ମୁଖୀ ଏକାଗ୍ରତାରେ ସତ୍ତାର ସକଳ ପ୍ରକାର ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିର ଉପାୟ ତୋର ପ୍ରକାଶ ସକାଶେ ନିଜକୁ ସମର୍ପଣ କରୁଛି ।

ଜୁନ୍ ୨୭, ୧୯୧୪

ତୁ ମୋ ସତ୍ତାକୁ ଯାହା ଦେଇଛୁ ସେଥିରେ ସେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ । ତାହାଠାରୁ ତୁ ଯାହା ଦାବି କରୁଛୁ, ତାହା ସେ କୌଣସି ଦୁର୍ବଳତା, କୌଣସି ମିଥ୍ୟା ବିନୟ, କୌଣସି ନିରର୍ଥକ ଦର୍ପ ନ କରି ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବ । କେଉଁ ପଦରେ ସେହି ସତ୍ତାକୁ ସ୍ଥାପନ କରାହୋଇଛି, କେଉଁ ପ୍ରକାର କର୍ମର ଭାର ତାହା ଉପରେ ନ୍ୟସ୍ତ କରାହୋଇଛି, ସେଥିରେ କିଛି ଯାଏ ଆସେ ନାହିଁ । ପ୍ରଧାନ କଥା ହେଲା ଆତ୍ମ-ସମର୍ପଣ, ଯେତେଦୂର ସମ୍ଭବ ପୂର୍ଣ୍ଣଭାବେ, କୌଣସି ପ୍ରକାର ଚିନ୍ତା ନ ରଖି ।

ଯେତେବେଳେ ଗଭୀର ଓ ଅବିଚଳ ବିଶ୍ୱାସ ରହିଛି ଯେ ତୋ କାର୍ଯ୍ୟ ନିଶ୍ଚୟହିଁ ହେବ, ଆଉ ଯେଉଁମାନେ ସେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବେ ସେମାନଙ୍କୁ ତୁ ତିଆରି କରିଛୁ, ନିର୍ବାଚନ କରିଛୁ, ସେତେବେଳେ ଯାହା ସିଦ୍ଧ ହୋଇସାରିଛି ସେ ସକାଶେ ବୃଥା ଶକ୍ତିକ୍ଷୟ କରି ଆକାଙ୍କ୍ଷା କରିବା ଆବଶ୍ୟକ କ'ଣ ? ହେ ଭଗବାନ୍, ଏହି ବିଶ୍ୱାସଜନିତ ପରମା ଶାନ୍ତି ତୁ ମୋତେ ପ୍ରଦାନ କରିଛୁ ଯେ ତେ ପ୍ରେମକୁ ଆଶ୍ରୟ କରି ଏବଂ ତୋ ପ୍ରେମରେ ପରିଣତ ହୋଇ ତୋ ପ୍ରେମରେ ଅଧିକରୁ ଅଧିକତର ବାସ କରିପାରିବି ଏବଂ ଏହି ପ୍ରେମ ମଧ୍ୟରେ ନିହିତ ଅଛି ପୂର୍ଣ୍ଣତର ଅକ୍ଷୟ ଆନନ୍ଦ ।

ମୁଁ ତୋତେ ଏହି ଏକମାତ୍ର ପ୍ରାର୍ଥନା ଜଣାଉଛି, ଯଦିଓ ମୁଁ ଜାଣେ ଯେ ତାହା ଆଗରୁ ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଛି : ସେହିସବୁ ଉପକରଣର ସଂଖ୍ୟା ବେଶୀ ବେଶୀ କରି ବଢ଼ାଇଦିଅ — ତାହା ଅଣୁ ହେଉ ବା ବିଶ୍ୱ ହେଉ — ଯାହା ତୋ ପ୍ରେମ ମଧ୍ୟରେ ଏବଂ ତୋ ପ୍ରେମକୁ ଆଶ୍ରୟ କରି ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଜୀବନ ଯାପନ କରିପାରିବ ।

ଶାନ୍ତି, ଶାନ୍ତି ସମଗ୍ର ପୃଥିବୀ ଉପରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହେଉ ।

ଜୁନ୍ ୨୮, ୧୯୧୪

ହେ ଭଗବାନ୍, ସମସ୍ତ ପ୍ରକୃତି ତୋତେ ପ୍ରଣାମ କରୁଛି, ଦୁଇ ବାହୁ ଉତ୍ତୋଳନ କରି, ଦୁଇ ହାତ ପ୍ରସାରିତ କରି ତୋତେ ମିନତି ଜଣାଉଛି । ତୋର ଉଦାର କରୁଣା ଉପରେ ଯେ ସେ ସନ୍ଦେହ କରୁଛି ତାହା ନୁହେଁ, ଲାଭ କରିବାକୁ ହେଲେ ଯେ ଭିକ୍ଷା କରିବାକୁ ହେବ, ଏପରି ସେ ମନେକରୁ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଏହାହିଁ ହେଲା ତୋତେ ଆତ୍ମସମର୍ପଣ

କରିବା ଓ ପ୍ରଣାମ କରିବାର ଉପାୟ — କାରଣ ଏହି ଆତ୍ମ-ଦାନ ପ୍ରତିଗ୍ରହଣ ସକାଶେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେବା ଛଡ଼ା ଆଉ କ'ଣ ? ଏହିପରି ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବା ତାହା ପକ୍ଷରେ ତୃପ୍ତିକର, ଯଦିଓ ସେ ଜାଣେ ଯେ ଏହା ନିଷ୍ପ୍ରୟୋଜନ । ଏହି ଆରାଧନା ତାହା ପକ୍ଷରେ ଯେପରି ତୀବ୍ର ସେହିପରି ସୁଖକର । ଏଥିରେ ତାହାର ଭକ୍ତହୃଦୟ ତୃପ୍ତ ହୁଏ, ଏବଂ ସେହି ସଙ୍ଗେ ଏହି ବୁଦ୍ଧିଗତ ଜ୍ଞାନର ବି କୌଣସି କ୍ଷୁଣ୍ଣତା ହୁଏ ନାହିଁ ଯେ ତୁ ସକଳ ସଙ୍ଗେ ଏକ ଏବଂ ସକଳ ବସ୍ତୁ ମଧ୍ୟରେ ବାସକରୁ ।

ସକଳ ପର୍ଦ୍ଦା ଦୂର ହେଉ ଏବଂ ସକଳ ହୃଦୟରେ ଜ୍ୟୋତିଃ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଉଠୁ ।

ହେ ଭଗବାନ୍, ସକଳ କର୍ମ ସତ୍ତ୍ୱେ ବି, ସକଳ କର୍ମ ମଧ୍ୟରେ ବି ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଆତ୍ମରତ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଶାନ୍ତି ପ୍ରଦାନ କର, ଯାହାକୁ ଅବଲମ୍ବନ କରି ଦିବ୍ୟ ଐକ୍ୟ ଓ ଅଖଣ୍ଡ ଜ୍ଞାନର ପ୍ରକାଶ ସମ୍ଭବ ହୁଏ ।

ହେ ଭଗବାନ୍, ତୋ ପ୍ରତି ମୋର ପ୍ରେମ ନିବେଦନ — ସେହି ପ୍ରେମ ତୁହିଁ, ତଥାପି ମୋ ପ୍ରେମ ତୋ ଚରଣରେ ଭକ୍ତିଭରେ ପ୍ରଣତ ହେଉଛି ।

ଜୁନ୍ ୨୯, ୧୯୧୪

ସେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ତୁ ଆନନ୍ଦ, ଶାନ୍ତି ଓ ସୁଖ ପ୍ରଦାନ କର । ଯଦିଓ ସେମାନେ ଦୁଃଖଗ୍ରସ୍ତ ସେମାନଙ୍କ ଦୁଃଖକୁ ଆଲୋକିତ କର ଏବଂ ଏହି ଦୁଃଖକୁହିଁ ରୂପାନ୍ତରର ଉପାୟ କର । ତୋ ପ୍ରେମର ପରମ ଆନନ୍ଦ ଓ ଐକ୍ୟର ଶାନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କର । ସେମାନଙ୍କ ହୃଦୟତନ୍ତ୍ରୀ ତୋର ଚିରନ୍ତନ ସାନ୍ନିଧ୍ୟର ସ୍ପର୍ଶରେ ସ୍ପନ୍ଦିତ ହୋଇଉଠୁ । ହେ ଭଗବାନ୍, ସେମାନେ ସମସ୍ତେହିଁ ମୋ ମଧ୍ୟରେ ଏବଂ ମୁଁ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ, ଏବଂ ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହି 'ମୁଁ'ର ସ୍ଥାନରେ ଯେହେତୁ ରହିଛି ତୋର ପରମ ପ୍ରେମ, ତେଣୁ ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ତୋର ସେହି ପ୍ରେମ ମଧ୍ୟରେ ରହିଛନ୍ତି ଏବଂ ତାହା ଦ୍ୱାରାହିଁ ସେମାନେ ରୂପାନ୍ତରିତ ହେବେ ।

ହେ ଭଗବାନ୍, ପ୍ରେମମୟ ପ୍ରଭୁ, ତୁହିଁ ଅଜ୍ଞେୟ ଜ୍ୟୋତି, ସେମାନଙ୍କୁ ଆନନ୍ଦ, ଶାନ୍ତି ଓ ପରମ ସୁଖ ଦାନ କର ।

ଜୁନ୍ ୩୦, ୧୯୧୪

ପ୍ରତ୍ୟେକ ବୃତ୍ତି ତା' ନିଜ ରାଜ୍ୟରେ କୌଣସି ବିଶୃଙ୍ଖଳା, କୌଣସି ବିପର୍ଯ୍ୟୟ ନ ଆଣି ଗୋଟିଏ ଅନ୍ୟଟିକୁ ଘେରିରହି ଏବଂ ସମସ୍ତେ ଗୋଟିଏ କେନ୍ଦ୍ରରେ, ତୋ ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତିର ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ଶ୍ରେଣୀବିନ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ଯଦି ନିଜର ବିଶିଷ୍ଟ ଲକ୍ଷ୍ୟ ସାଧନ କରିଚାଲନ୍ତେ... । ସକଳ ମନୁଷ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ଯାହା ଏକାନ୍ତ ଅଭାବ ତାହା ହେଲା ସ୍ୱଚ୍ଛତା ଓ ଶୃଙ୍ଖଳା; ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅଙ୍ଗ, ସତ୍ତାର ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଂସ୍ଥିତି ଅନ୍ୟ ସକଳ ସଙ୍ଗେ ସାମଞ୍ଜସ୍ୟ ରଖି ନିଜ କାର୍ଯ୍ୟ ନ କରି ଚାହେଁ ସ୍ୱୟଂ ସର୍ବେସର୍ବା ହେବାକୁ, ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ୱାଧୀନ ଓ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ହେବାକୁ । ଏହାହିଁ ହେଲା ସକଳ ବିଶ୍ୱର ଅଜ୍ଞାନଜନିତ ପ୍ରମାଦ, ଗୋଟିଏ ବିଶ୍ୱବ୍ୟାପକ ପ୍ରମାଦ, ସହସ୍ର ସହସ୍ର ଘଟଣା ମଧ୍ୟରେ ଏହାର ପୁନରାବୃତ୍ତି ହୋଇ ଚାଲୁଛି । କିନ୍ତୁ ଏହିସବୁ କ୍ରିୟା ସ୍ୱୟଂପ୍ରଧାନ ଓ ବିଶୃଙ୍ଖଳ ବୋଲି ତାହାକୁ ବିଲୋପ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବା, ଯେଉଁଥିରେ ଏକମାତ୍ର ତୋର ଇଚ୍ଛା ରହିପାରିବ – ଯଦିଓ ଏହିପ୍ରକାର ନିଃସଙ୍ଗ ଇଚ୍ଛାର କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ – ଏହା ଯେପରି ଅର୍ଥହୀନ ସେହିପରି ଅସାଧ୍ୟ । ସୁସଂଗଠିତ କରିବା ଅପେକ୍ଷା ଦମନ କରିବା ଅପେକ୍ଷାକୃତ ସହଜ, ଏଥିରେ ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ; କିନ୍ତୁ ଗୋଟିଏ ସୁସମଞ୍ଜସ ଶୃଙ୍ଖଳା ବିଲୋପସାଧନ ଅପେକ୍ଷା ବହୁ ଉଚ୍ଚତର ସିଦ୍ଧି । ପୁଣି ଏହା ଯଦି ସ୍ୱୀକାର କରାଯାଏ ଯେ ସର୍ବଶେଷ ପରିଣତି ହେଲା ଅସତ୍ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରତ୍ୟାବର୍ତ୍ତନ, ତା'ହେଲେ ମୁଁ ମନେକରେ ଯେ ସତ୍ତାର ଚରମ ପୂର୍ଣ୍ଣତା ମଧ୍ୟରେହିଁ ଏହି ପ୍ରତ୍ୟାବର୍ତ୍ତନ ସମ୍ଭବ ହେବ ।

ହେ ପ୍ରେମମୟ ପ୍ରଭୁ, ଏହାହିଁ କର, ସୋମାନେ ଯେପରି ତୋର ଅସୀମ ସ୍ନେହ ଅନୁଭବ କରିପାରନ୍ତି ଓ ସେହି ସ୍ନେହ ଯେଉଁ ପ୍ରଶାନ୍ତ ବିଶ୍ରାନ୍ତି ଦାନ କରେ ତାହା ମଧ୍ୟରେ ସେମାନେ ଯେପରି ତୋର ପରମ ଦିବ୍ୟ ବିଧାନକୁ ଅନୁଭବ କରି ପାରନ୍ତି ଓ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଅନ୍ତି ।

ତୋର ଇଚ୍ଛା ଯାହାକି ସର୍ବମୟ ପ୍ରେମ ଏବଂ ତୋର ଦିବ୍ୟଶାନ୍ତି ସର୍ବତ୍ର ପ୍ରକାଶିତ ହେଉ ।

ଜୁଲାଇ ୧, ୧୯୧୪

ହେ ଭଗବାନ୍, ଭକ୍ତି ଓ ଆନନ୍ଦ ସହ ତୋତେ ପ୍ରଣତି ଜଣାଉଛି । ତୋ ନିକଟରେ ଆମର ଆତ୍ମଦାନ ପ୍ରତିନିୟତ ନୂତନୀକୃତ ଯଦ୍ୱାରା ପୃଥିବୀ ଉପରେ ଏବଂ ବିଶ୍ୱରେ ସର୍ବତ୍ର ତୋ ଇଚ୍ଛା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବ ।

ହେ ଭଗବାନ୍, ତୋତେ ଯେତେବେଳେ ଫେରି ଚାହେଁ, ସେତେବେଳେ ଆମର ଚିନ୍ତା ମୂକ, କିନ୍ତୁ ହୃଦୟ ଉଚ୍ଛ୍ୱସିତ – କାରଣ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ବସ୍ତୁ ମଧ୍ୟରେ ଦେଖୁ ତୁ ଜାଜ୍ୱଲ୍ୟମାନ, ଏବଂ ସାମାନ୍ୟ ବାଲୁକାକଣା ଅବଧି ତୋ ଆରାଧନାର ସୁଯୋଗ ହୋଇପାରେ ।

ତୋ ପାଖରେ ଆମ୍ଭେମାନେ ପ୍ରଣତ, ହେ ଭଗବାନ୍, ତୋ ସହ ଏକ ହୋଇଯାଉ ଏପରି ପ୍ରେମ ସହ ଯାହା ସୀମାହୀନ ଅନିର୍ବଚନୀୟ ମହାନନ୍ଦରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ।

ହେ ଭଗବାନ୍, ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସେହି ପରମାନନ୍ଦ ପ୍ରଦାନ କର ।

ଜୁଲାଇ ୪, ୧୯୧୪

ତୁ ପରମ ବୀର୍ଯ୍ୟ, ବିଜୟୀ ଶକ୍ତି, ତୁ ଶୁଦ୍ଧି, ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ, ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରେମ । ଏ ସତ୍ତା ଅଖଣ୍ଡଭାବେ, ଏ ଦେହ ସମଗ୍ରଭାବେ ଯେପରି ତୋ ନିକଟରେ ଯାଇ ଉପସ୍ଥିତ ହୁଏ, ଗଭୀର ଐକାନ୍ତିକତା ନେଇ, ଆଉ ଅକୁଣ୍ଠ ବିନମ୍ର ଅନୁଗତ ହୋଇ ପ୍ରକାଶର ଏହି ଯନ୍ତ୍ରଟିକୁ ଯେପରି ତୋତେ ଉତ୍ସର୍ଗ କରିଦେଇ ପାରେ – ତୋର ଇଚ୍ଛା ନିକଟରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିବେଦିତ ଏ ଯନ୍ତ୍ର, ଯଦିବା ଏ ସିଦ୍ଧି ଲାଗି ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନ ହୋଇ ପାରିଥାଏ ।

ଦିନେ ତୁ ପ୍ରତ୍ୟାଶିତ ଅଘଟଣ ଘଟାଇବୁ ନିଶ୍ଚୟ, ତୋର ପରମ ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟର ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରକାଶ ହେବ, ଏହି ପ୍ରଶାନ୍ତି, ଏହି ଦୃଢ଼ ପ୍ରତ୍ୟୟ ନେଇ, ନିବିଡ଼ ଆନନ୍ଦ ନେଇ ଆମେ ତୋ ପାଖକୁ ଚାଲିଛୁ, ଆଉ ନୀରବରେ ତୋତେ ନିବେଦନ ଜଣାଉଛୁ...

ବୃହତ୍, ଅନନ୍ତ, ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟବତ୍... ଏକମାତ୍ର ତୁହିଁ ରହିଛୁ, ସକଳ ବସ୍ତୁ ମଧ୍ୟରେ ତୁହିଁ ଉଦ୍ଭାସିତ, ତୋ ସିଦ୍ଧିର ମୁହୂର୍ତ୍ତ ସନ୍ନିକଟ, ସମସ୍ତ ପ୍ରକୃତି ଗଭୀର ଆତ୍ମସମାହିତ ।

ତା'ର ଆକୁଳ ଆହ୍ୱାନର ପ୍ରତ୍ୟୁତ୍ତର ତୁ ଦେଲୁ !

ଜୁଲାଇ ୫, ୧୯୧୪

ଆଧାରର ଯାହାକିଛି ବହିର୍ମୁଖୀ, ନିମ୍ନତର, ଏବେବି ତମସାଚ୍ଛନ୍ନ, ମୌନ ସାଗ୍ରହ ଆରାଧନା ନେଇ ତାହା ତୋ ନିକଟରେ ପ୍ରଣତ । ତା'ର ସମସ୍ତ ଶକ୍ତି ଦେଇ ସେ ତୋର ଶୁଦ୍ଧିଦାୟିନୀ କ୍ରିୟା ଲାଗି ତୋତେ ଡାକେ ଯଦ୍ଦ୍ୱାରା ତୋର ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରକାଶ ପାଇଁ ସେ ସୁଯୋଗ୍ୟ ହୋଇପାରେ ।

ତା'ର ଏହି ଆରାଧନା ମଧ୍ୟରେ ରହିଛି ଅଖଣ୍ଡ ନୀରବତା ଆଉ ଅକ୍ଷୁଣ୍ଣ ଆନନ୍ଦ ।

କରୁଣାଭରେ ତୁ ସେ ଆହ୍ୱାନର ଉତ୍ତର ଦେଲୁ : ''ଯା ହେବା ଉଚିତ ତା' ହେବ ନିଶ୍ଚୟ । ଯେପରି ପ୍ରୟୋଜନ ସେହିପରି ଯନ୍ତ୍ର ତିଆରି ହେବ । ତୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଯା ଦୃଢ଼ ପ୍ରତ୍ୟୟ ଓ ଶାନ୍ତିରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇ ।''

ଜୁଲାଇ ୬, ୧୯୧୪

କି ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଉପଲବ୍ଧି ! ଏହି ବ୍ୟଷ୍ଟିସତ୍ତା ତା'ର ସବୁ ନେଇ ବିନମ୍ର, ବିନୀତ, ଅନୁଗତ, ଅନୁରକ୍ତ, ପ୍ରଶାନ୍ତ, ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ – ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ ସହ ସେ ଏକତ୍ୱ ଅନୁଭବ କରେ, ମୂଲ୍ୟର ପାର୍ଥକ୍ୟ ଜାଣେ ନା, ସମସ୍ତଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମ୍ମିଳିତ, ଏବଂ ଏସମସ୍ତଙ୍କୁ ନେଇ ତୋ ସମ୍ମୁଖରେ ସେ ନତଜାନୁ । ଅନ୍ୟ ଦିଗରେ ଯୁଗପତ୍ ରହିଛି ତୋର ଏହି ଶକ୍ତି, ଦୁର୍ଦ୍ଦମନୀୟ ସର୍ବବୀର୍ଯ୍ୟମୟ, ପ୍ରକାଶୋନ୍ମୁଖ – ଶୁଭ ମୁହୂର୍ତ୍ତର ସୁଯୋଗର ଅପେକ୍ଷାରେ ରହିଛି, ତାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରି ଗଢୁଛି, ଯେତେବେଳେ ଦେଖାଦେବ ତୋର ଏକଚ୍ଛତ୍ର ବିଜୟର ଅତୁଳନୀୟ ମହିମା ।

ଯେଉଁମାନେ ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିଛ, ଭରସା କରି ରହିଛ, ଆନନ୍ଦ କର, ଏହି ଯେ ଶକ୍ତି ଆସିଛି ! ନୂତନ ଆବିର୍ଭାବ ଅବଶ୍ୟମ୍ଭାବୀ, ନୂତନ ଆବିର୍ଭାବ ସନ୍ନିକଟ ।

ଏହି ଯେ ଶକ୍ତି !

ସମସ୍ତ ପ୍ରକୃତି ଉଦ୍ଭାସିତ, ଆନନ୍ଦରେ ସଙ୍ଗୀତମୁଖର, ସମସ୍ତ ପ୍ରକୃତି ଉତ୍ସବରତ, ଏହି ଯେ ବୀର୍ଯ୍ୟ !

ଜୀବନ୍ତ ହୋଇଉଠି ଠିଆହୁଅ, ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟ ହୋଇଉଠି ଠିଆହୁଅ, ଉଠ, ସମସ୍ତଙ୍କର ନବରୂପାୟଣ ଲାଗି ଯୁଦ୍ଧ କର ।

ଏହି ଯେ ଶକ୍ତି !

ଜୁଲାଇ ୭, ୧୯୧୪

ଶାନ୍ତି, ଶାନ୍ତି ଉତ୍ତରି ଆସୁ ସାରା ପୃଥିବୀ ଉପରକୁ ।...

ଅଚେତନ ନିଦ୍ରାର ଯେ ଶାନ୍ତି, ଆତ୍ମତୃପ୍ତ ଜଡ଼ତାର ଯେ ଶାନ୍ତି, ସେ ଶାନ୍ତି ନୁହେଁ; ଆତ୍ମବିସ୍ମୃତ ଅଜ୍ଞାନର ଯେ ଶାନ୍ତି, ତାମସିକ ଓ ଭାରାକ୍ରାନ୍ତ ଔଦାସୀନ୍ୟର ଯେ ଶାନ୍ତି, ସେ ଶାନ୍ତି ନୁହେଁ । କିନ୍ତୁ ସର୍ବକ୍ଷମ ଶକ୍ତିର ଶାନ୍ତି, ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ସମ୍ମିଳନର ଶାନ୍ତି, ସର୍ବାଙ୍ଗୀନ ଜାଗରଣର ଶାନ୍ତି, ସକଳ ସୀମା, ସକଳ ଛାୟାର ଅପସାରଣରେ ଯେଉଁ ଶାନ୍ତି ଆସେ...

ଆଉ କାହିଁକି ଦୁଃଖ, ଆଉ କଷ୍ଟ କାହିଁକି ? କାହିଁକି ଏ ନିଦାରୁଣ ଯୁଦ୍ଧ, କାହିଁକି ଏ ବିଦ୍ରୋହ ? ଏଇ ନିରର୍ଥକ ରୁଦ୍ରତା ବା କାହିଁକି ? କାହିଁକି ଏ ଅଚେତନା ଭାରଗ୍ରସ୍ତ ସୁପ୍ତି ? ନିର୍ଭୟରେ ଜାଗିଉଠ, ସଂଘର୍ଷ ସମ୍ବରଣ କର, କଳହ ଶାନ୍ତ କର, ଆଖି ଖୋଲି ଦେଖ, ହୃଦୟ ଖୋଲିଧର । ଏଇ ତ ଶକ୍ତି ରହିଛି; ଲୋକୋତ୍ତର ଶୁଦ୍ଧି, ଜ୍ୟୋତିଃ, ବୀର୍ଯ୍ୟ ନେଇ ରହିଛି ଅସୀମ ପ୍ରେମରୂପେ, ସାମର୍ଥ୍ୟରୂପେ, ନିଃସଂଶୟ ସଦ୍‌ବସ୍ତୁରୂପେ, ଅବିଚ୍ଛିନ୍ନ ଆନନ୍ଦରୂପେ, ପରମ ଶ୍ରେୟରୂପେ । ସେ ବସ୍ତୁ ସ୍ୱୟମ୍ଭୂ, ଅନନ୍ତ ଜ୍ଞାନର ଅସୀମ ତୃପ୍ତିଧାରା, ସେ ଅଧିକନ୍ତୁ ଆହୁରି କିଛି, ଯାହାକୁ କହିହୁଏ ନା, ତଥାପି ଚିନ୍ତା ଜଗତର ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱତର ଲୋକରେ ସେ ସକ୍ରିୟ, ପରମ ରୂପାନ୍ତରର ଶକ୍ତି ସେ — ପୁଣି ଜଡ଼ର ନିଶ୍ଚେତନ ଗଭୀରତା ମଧ୍ୟରେ ସେ ରହିଛି ଅବ୍ୟର୍ଥ ରୋଗହାରିଣୀ ଶକ୍ତିରୂପେ ।...

ଶୁଣ, ଶୁଣ, ତୁମେ ଯେ ଜାଣିବାକୁ ଚାହଁ ।

ଦେଖ, ଦେଖ, ତୁମେ ଯେ ଦେଖିବାକୁ ଚାହଁ, ଆଖି ଖୋଲି ଦେଖ ।

ଏଇ ତ ଶକ୍ତି !

ଜୁଲାଇ ୮, ୧୯୧୪

ହେ ଭାଗବତୀ ଶକ୍ତି, ପରମା ଜ୍ଞାନଦାତ୍ରୀ, ଆମର ପ୍ରାର୍ଥନା ଶୁଣ, ଦୂରେଇ ଯାଅ ନା, ଫେରି ଯାଅ ନା, ଆମର ସହାୟ ହୁଅ, ଉତ୍ତମରୂପେ ଯେପରି ଆମେ ଯୁଦ୍ଧ କରିପାରୁ, ଯୁଦ୍ଧ ଲାଗି ଆମର ସାମର୍ଥ୍ୟ ଅତୁଟ କରି ଧର, ଆମକୁ ବିଜୟର ସାମର୍ଥ୍ୟ ଦିଅ ।

ହେ ମୋର ମଧୁମୟ ଅଧୀଶ୍ୱର, ମୁଁ ତୋତେ ପୂଜା କରୁଛି, ତଥାପି ତୋତେ ଜାଣି ପାରି ନି, ତୋତେ ଅନୁସରଣ କରିଚାଲିଛି କିନ୍ତୁ ଉପଲବ୍ଧି କରିପାରୁ ନି, ମୋର ସକଳ ସଚେତନ ବ୍ୟକ୍ତିସତ୍ତା ତୋ ପାଖରେ ପ୍ରଣତ, ସେ ତୋତେ ନିବେଦନ କରେ,

ଯୁଦ୍ଧରତ କର୍ମିଗଣର ହୋଇ, ଆର୍ତ୍ତ ପୃଥିବୀର ହୋଇ, ବେଦନାଗ୍ରସ୍ତ ମାନବଜାତିର ହୋଇ, ପ୍ରୟାସନିରତ ପ୍ରକୃତିର ହୋଇ – ହେ ମୋର ମଧୁମୟ ଅଧୀଶ୍ୱର, ଅନୁପମ ଅଜ୍ଞେୟ, ନିଖିଳ ଶ୍ରେୟବିଧାୟକ – ଅନ୍ଧକାର ମଧ୍ୟରେ ତୁହିଁ ଆଲୋକଧାରା ଉତ୍ସାରିତ କରିଛୁ, ଦୁର୍ବଳତା ମଧ୍ୟରେ ସବଳତାର ଜନ୍ମ ଦେଇଛୁ, ଆମ ଚେଷ୍ଟାକୁ ଆସି ଧର, ଆମକୁ ପଥ ଦେଖାଇ ନେ, ଆମକୁ ବିଜୟ ମଧ୍ୟରେ ପହଞ୍ଚାଇ ଦେ ।

ଜୁଲାଇ ୧୦, ୧୯୧୪

ତୁ ରହିଛୁ, ସନାତନ ଓ ଅକ୍ଷୟ; ତୁ ପୁଣି ଏହି ଜଗତ୍ ମଧ୍ୟରେ ହୋଇ ଉଠିଛୁ, – ସେଠାରେ ଏକ ଅଭିନବ ଜ୍ୟୋତିଃ, ପ୍ରେରଣା ନେଇ ଆସିବା ନିମନ୍ତେ । ତୁ ରହିଛୁ; ପୂର୍ଣ୍ଣତରଭାବେ, ସୁଚାରୁଭାବେ ନିଜକୁ ପ୍ରକାଶ କରି ଚାଲ । ଯନ୍ତ୍ରଟି ନିଜକୁ ଦେଇ ଦେଇଛି, ଉଦ୍ଦୀପ୍ତ ନିଷ୍ଠା ନେଇ ଅଖଣ୍ଡ ସମର୍ପଣଭାବ ସହିତ ଦେଇଚାଲିଛି । ତୁ ତାକୁ ଧୂଳିକଣାରେ ପରିଣତ କରିପାରୁ ଅଥବା ତାକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସୂର୍ଯ୍ୟମଣ୍ଡଳରେ ରୂପାନ୍ତରିତ କରିପାରୁ, ତୋ ଇଚ୍ଛାରେ ସେ କୌଣସି ବାଧା ଦେବ ନାହିଁ, ଏହି ଆନୁଗତ୍ୟରେହିଁ ତ ତା'ର ପ୍ରକୃତ ଶକ୍ତି ଓ ତୃପ୍ତି ।

କିନ୍ତୁ ଦେହର ଯେଉଁ ପ୍ରାଣିଧର୍ମ ତା' ପ୍ରତି ତୋର ଏକ କୋମଳ ବ୍ୟବହାର କାହିଁକି ? ତୁ କ'ଣ ଚାହୁଁ ଯେ ତୋ ଶକ୍ତିଲୀଳାର ଯେଉଁ ଅପରୂପ ଜଟିଳତା, ଯେଉଁ ଅନନ୍ତ ବୈଚିତ୍ର୍ୟ ତା' ସହ ଅଭ୍ୟସ୍ତ ହେବା ପାଇଁ ସେ ଯେପରି ଯଥେଷ୍ଟ ସମୟ ପାଏ ? ତୋ ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି କ'ଣ ଚାହେଁ ନିଜେ ନିଜେ ପ୍ରସନ୍ନ ପ୍ରଶାନ୍ତ ହୋଇ ଦେଖା ଦେବାକୁ, ହଠାତ୍ ଜୋର୍ କରି କିଛି କରିବାକୁ ଚାହେଁ ନା, ସେ ଚାହେଁ ଉପାଦାନସବୁ ଯେପରି ନିଜକୁ ମିଳାଇ ଧରିବାର ଅବକାଶ ପାଆନ୍ତି... ମୋର ଜିଜ୍ଞାସା, ଏହି ପ୍ରକାର କରିବା କ'ଣ ସବୁଠାରୁ ଭଲ ନା ଅନ୍ୟ ପ୍ରକାର ହେବା ଅସମ୍ଭବ ? ତୁ କ୍ଷେତ୍ରବିଶେଷର ଅଭାବକୁ କୃପା କରି ସହ୍ୟ କରି ଚାଲିଛୁ ନା ଏଇଟି ହେଲା ଗୋଟିଏ ସର୍ବସାଧାରଣ ନିୟମ, ଯାହାକିଛି ରୂପାନ୍ତର କରିବାକୁ ହେବ, ସେ ସମସ୍ତଙ୍କ ପକ୍ଷେ ପ୍ରଯୋଜ୍ୟ ?

ଏ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆମେ କ'ଣ ଭାବୁ, ସେଥିରେ କ'ଣ ଯାଏ ଆସେ ? ଘଟଣାଟି ଯଦି ଏପରି, ସେତେବେଳେ ପ୍ରଧାନ କଥା ହେଲା ଭିତରର ମନୋଭାବ – ତା' ସହ ଯୁଦ୍ଧ କରିବାକୁ ହେବ ନା ତାକୁ ମାନିନେବାକୁ ହେବ ? ଆଉ ସେ ମନୋଭାବ ତୁ କହିଦେଉ,

ତୋ ଇଚ୍ଛା ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କରେ । ଭବିଷ୍ୟତ୍ ଜାଣିବା, ଆଗରୁ ଗତିବୃତ୍ତି ଠିକ୍ କରି ରଖିବା କ'ଣ ଦରକାର ? କ'ଣ ଘଟୁଛି ତା' ଦେଖିବା ଏବଂ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣଭାବେ ମାନିନେବା ତ ଯଥେଷ୍ଟ ।

ଦେଖୁଛି ସ୍ଥୂଳ ଦେହକୋଷର ଗଢ଼ଣ ମଧ୍ୟରେ କାର୍ଯ୍ୟ ଚାଲିଛି, ସେମାନେ ସବୁ ବିପୁଳ ଶକ୍ତି ସହ ଓତପ୍ରୋତ ହୋଇ ଉଠିଛନ୍ତି, ମନେହୁଏ ଯେପରି ଫୁଲିଉଠିଛନ୍ତି, ଲଘୁ ହୋଇ ଚାଲିଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ସୁଦ୍ଧା ମସ୍ତିଷ୍କ ଭାରଗ୍ରସ୍ତ, ସୁଷୁପ୍ତ... । ହେ ଭଗବାନ୍, ମୁଁ ଏହି ଶରୀର ସହ ସଂଯୁକ୍ତ ହୋଇ ଉଚ୍ଚ କଣ୍ଠରେ ତୋତେ ଚାହିଁ କହେ, ମୋତେ ଆଉ ଦୟା କର ନା, ତୋର ସର୍ବଶକ୍ତି ନେଇ ପୂର୍ଣ୍ଣଭାବେ କାର୍ଯ୍ୟ କର । ତୁ ଯେ ମୋ ଭିତରେ ଅଖଣ୍ଡ ରୂପାନ୍ତରର ଆକାଙ୍‌କ୍ଷା ସ୍ଥାପନ କରିଛୁ ।

ଜୁଲାଇ ୧୧, ୧୯୧୪

ସମସ୍ତ ସ୍ଥୂଳ ଆଧାରଟି ସୀମାହୀନ ଆରାଧନା ମଧ୍ୟରେ ଚାହେଁ ମିଳାଇଯିବାକୁ ଓ ପୁନର୍ଗଠିତ ହେବାକୁ । ହେ ଜୀବନଦେବତା, ପରମା ଶକ୍ତି ଓ ମହାତୃପ୍ତିର ଦୂତ ହୋଇ ତୁ ଆସିଛୁ, ଜଡ଼କୁ ସ୍ପର୍ଶ କରିଛୁ, ସର୍ବାଙ୍ଗୀନ ସିଦ୍ଧି କ'ଣ ହୋଇପାରେ ତା'ର ଧାରଣା ଦେଇଛୁ । କିନ୍ତୁ ଆଧାର ଯେଉଁ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ବିଶ୍ୱାସ କଲା ଯେ ସେ ତୋର ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ଆଦେଶନାମା ପାଇଯାଇଛି, ତୁ ସେତେବେଳେ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ ହୋଇଗଲୁ, ତାକୁ ବୁଝାଇ ଦେଲୁ ଏ ହେଲା ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ମାତ୍ର, ଯାହା ହୋଇପାରେ ତା'ର ପୂର୍ବ ଚିହ୍ନ ମାତ୍ର । ହାୟ, ଜଡ଼ର କେତେ ଅପୂର୍ଣ୍ଣତା, ସେଥିପାଇଁ ଆମେ ତୋତେ ଧରି ରଖିପାରୁ ନା । ଜୀବନଦେବତା ମୋର, ତୋର ସମସ୍ତ ଶକ୍ତି ପ୍ରୟୋଗ କର, ତୋର ଆବିର୍ଭାବ ଚିରସ୍ଥାୟୀ ହେଉ, ଏହି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଅଲୌକିକତା ସଂପନ୍ନ କର... କାହିଁକି ଏତେ ଦୟାଦାକ୍ଷିଣ୍ୟ ? ହେଉ ସିଦ୍ଧି, ନ ହେଲେ ଧ୍ୱଂସ ।

ଜୟ, ଜୟ, ଜୟ ! ଆମେ ଚାହୁଁ ପରମ ରୂପାନ୍ତରର ବିଜୟ ।

ଜୁଲାଇ ୧୨, ୧୯୧୪

ସତ୍ତାର ସକଳ ସ୍ତରରେ, କର୍ମର ସକଳ ଧାରାରେ, ସକଳ ଜିନିଷ ମଧ୍ୟରେ, ସକଳ ଜଗତ୍ ମଧ୍ୟରେ ତୋର ସାକ୍ଷାତ୍ ଲାଭ ହୋଇପାରେ, ତୋ ସହ ମିଳନ ହୋଇପାରେ, କାରଣ ତୁ ସର୍ବତ୍ର, ସର୍ବଦା ଉପସ୍ଥିତ । ଥରେ ଯେ ତା'ର ଆଧାରର କୌଣସି ବୃତ୍ତି ମଧ୍ୟରେ ଅଥବା କୌଣସି ବିଶ୍ୱବ୍ୟାପୀ ଲୋକ ମଧ୍ୟରେ ତୋର ସାକ୍ଷାତ୍ ପାଇଛି, ସେ କହିଉଠେ : ''ତାଙ୍କୁ ପାଇଛି'', ଆଉ କୌଣସି କିଛିର ଅନ୍ୱେଷଣ କରେ ନାହିଁ, ମନେକରେ ମାନୁଷୀ ସମ୍ଭାବନାର ଚରମ ଶିଖରରେ ସେ ପହଞ୍ଚି ଯାଇଛି । କି ଭ୍ରାନ୍ତି ! ତୋତେ ଆବିଷ୍କାର କରିବାକୁ ହେବ, ତୋ ସହ ଏକ ହେବାକୁ ହେବ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସ୍ତରରେ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ଧାରାରେ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ବସ୍ତୁରେ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜଗତରେ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ଉପକରଣରେ । ଯତ୍‌ସାମାନ୍ୟ ହେଉ ନା କାହିଁକି, କୌଣସି ଉପକରଣ ଯଦି ବାଦ୍ ଦିଆଯାଏ, ତେବେ ତୋ ସହ ମିଳନ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଲା ନାହିଁ, ସିଦ୍ଧିର ଶେଷ ହେଲା ନାହିଁ ।

ତୋର ସାକ୍ଷାତ୍ ଲାଭ ହେଲା ଅସୀମ ସୋପାନାବଳିର ପ୍ରଥମ ପାବଛ ମାତ୍ର ।...

ମଧୁମୟ ରାଜାଧିରାଜ ! ସର୍ବାଧୀଶ ! ତୁ ରୂପାନ୍ତରର କର୍ତ୍ତା, ସକଳ ଅବହେଳା, ସକଳ ଶ୍ଳଥ ଅଳସତାର ଅବସାନ କରି ଦେ । ଆମର ଯାବତୀୟ ସାମର୍ଥ୍ୟକୁ ଏକସଙ୍ଗେ ସଂଗୃହୀତ କରି ଧର, ଅଦମ୍ୟ ଅବାଧ ସଂକଳ୍ପଶକ୍ତିରେ ପରିଣତ କରି ଦେ ।

ତୁହିଁ ଜ୍ୟୋତିଃ, ତୁହିଁ ପ୍ରେମ, ଅନିର୍ବଚନୀୟ ଶକ୍ତି ତୁ, ତୋତେ ଚାହିଁ ଆଧାରର ପ୍ରତ୍ୟେକ କଣା ଉଚ୍ଚକଣ୍ଠରେ ଆହ୍ୱାନ କରୁଛି, ତୁ ଆସି ସେମାନଙ୍କ ଅନ୍ତରରେ ପ୍ରବେଶ କର, ସେମାନଙ୍କୁ ରୂପାନ୍ତରିତ କର ।...

ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ଦେ ସମ୍ମେଳନର ପରମ ପୁଲକ ।

ଜୁଲାଇ ୧୩, ୧୯୧୪

ଆବଶ୍ୟକ ଧୈର୍ଯ୍ୟ, ବଳ, ସାହସ, ପ୍ରଶାନ୍ତି ଓ ଅଦମ୍ୟ କର୍ମଶକ୍ତି... ।

ମନକୁ ନୀରବ ହୋଇଯିବା ପାଇଁ ଶିଖିବାକୁ ହେବ । ସର୍ବାଙ୍ଗୀନ ରୂପାନ୍ତର ଲାଗି ଯେଉଁସବୁ ଶକ୍ତିଧାରା ତୋ ପାଖରୁ ଉତରି ଆସେ, ସେମାନଙ୍କୁ ଧରି ତତ୍‌କ୍ଷଣାତ୍ କିଛି ଲାଭ ଉଠାଇ ନେବାର ପ୍ରଲୋଭନ ଯେପରି ମନର ନ ରହେ...

କିନ୍ତୁ କାହିଁକି ତୁ ସବୁଠାରୁ ଦୀନ, ସବୁଠାରୁ ସାଧାରଣ, ସବୁଠାରୁ ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ଏହି ଆଧାରଟିକୁ ତୋ ଇଚ୍ଛାକୁ ପ୍ରକାଶ କରି ଧରିବା ଲାଗି ନିର୍ବାଚନ କଲୁ ?

ଜୁଲାଇ ୧୫, ୧୯୧୪

ହେ ଭଗବାନ୍ ! ଆଉ କ'ଣ ?...

ଯାହା ତୋର ଇଚ୍ଛା, ଯାହା ତୋର ଇଚ୍ଛା...

ଏ ଯନ୍ତ୍ର ଦୁର୍ବଳ, ଅତି ସାଧାରଣ; ତୁ ତାକୁ ଦେଖାଇଲୁ ସବୁପ୍ରକାର କାର୍ଯ୍ୟ ତା' ପକ୍ଷେ ସମ୍ଭବପର, ମାନବୀୟ କର୍ମର କୌଣସି କିଛି ତା' ପକ୍ଷେ ପରଧର୍ମ ନୁହେଁ। ତେବେ ଭାଗବତ ଚେତନା ଆରମ୍ଭ ହୁଏ ତୀବ୍ରତା ଦେଇ, ଉତ୍କର୍ଷ ଦେଇ, କିନ୍ତୁ ଏଯାବତ୍ ତୁ ତାକୁ ଅସାଧାରଣ ତୀବ୍ରତା କି ପ୍ରକୃତ ଉତ୍କର୍ଷ କିଛି ତ ଦେଇ ନୁ ।... ତା' ମଧ୍ୟରେ ସବୁହିଁ ରହିଛି ଭବିତବ୍ୟ ହିସାବରେ – ଅବଶ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଦିଗରୁ ନୁହେଁ, ସମଷ୍ଟିଗତ ଦିଗରୁ । କିନ୍ତୁ କିଛି ବି ପୂର୍ଣ୍ଣତଃ ସିଦ୍ଧ ହୋଇ ନାହିଁ ।

ଜୀବନଦେବତା ! କାହିଁକି ?

ତୁ ଆମ ହୃଦୟରେ ଏପରି ଶାନ୍ତି ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରିଛୁ ଯାହାକି ପ୍ରାୟ ଉଦାସୀନତା ବୋଲି ମନେହୁଏ; ସେହି ବସ୍ତୁହିଁ ତା'ର ବିପୁଳ ଅଚଞ୍ଚଳ ସ୍ଥିରତା ମଧ୍ୟରୁ କହୁଛି :

ଯାହା ତୋର ଇଚ୍ଛା, ଯାହା ତୋର ଇଚ୍ଛା...

ଜୁଲାଇ ୧୬, ୧୯୧୪

ନୀରବ ବିନମ୍ର ଆରାଧନାର ଏଇ ବନ୍ଦନା...

ତୋ ମହିମା ସମ୍ମୁଖରେ ମୁଁ ପ୍ରଣତ, ତା'ର ଉଜ୍ଜ୍ୱଳତାରେ ସେ ମୋତେ ଅଭିଭୂତ କରି ରଖିଛି ।...

ମୁଁ ଯେପରି ତୋ ପାଦ ତଳେ ମିଳାଇଯାଏ, ତୋ ମଧ୍ୟରେ ଦ୍ରବୀଭୂତ ହୋଇଯାଏ ।

ଜୁଲାଇ ୧୭, ୧୯୧୪

ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ଆଖିରେ ପାର୍ଥିବ ସିଦ୍ଧିସବୁ ସହଜରେ ବିପୁଳ ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ଲାଭ କରେ, କାରଣ ସେମାନଙ୍କର ପରିମାପ ଠିକ୍ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ବାହ୍ୟ ସତ୍ତାର ଅନୁପାତରେ, ଯେଉଁ ସୀମାବଦ୍ଧ ରୂପ ନେଇ ଆମେ ମଣିଷ ହୋଇଛୁ ତା'ର ଅନୁପାତରେ । କିନ୍ତୁ ତୋ ତୁଳନାରେ, ତୋ ସମ୍ମୁଖରେ ପାର୍ଥିବ ସିଦ୍ଧିର କ'ଣ ବା ମୂଲ୍ୟ ? ତା' ଯେତେ ନିଖୁଣ, ଯେତେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ, ଯେତେ ଦିବ୍ୟଧର୍ମୀ ହେଉ, ତା' ହେଉଛି ତୋ ଶାଶ୍ୱତ ସତ୍ତା ମଧ୍ୟରେ ଏକ ନଗଣ୍ୟ ମୁହୂର୍ତ୍ତ; ଆଉ ସେ ଯେଉଁସବୁ ଫଳ ନେଇଆସେ, ତା' ଯେତେ ଶକ୍ତିମାନ୍, ଯେତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକର ହେଉ ନା କାହିଁକି, ସେସବୁ ହେଉଛି ତୋ ଅଭିମୁଖରେ ଯେଉଁ ଅନ୍ତହୀନ ଯାତ୍ରା ତା' ମଧ୍ୟରେ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଅକିଞ୍ଚିତ୍କର କଣିକା । ତୋ କର୍ମୀମାନେ କଦାପି ଏକଥା ଭୁଲିଗଲେ ଚଳିବ ନାହିଁ, ଅନ୍ୟଥା ସେମାନେ ତୋ ସେବାର ଅଯୋଗ୍ୟ ହୋଇଯିବେ ।...

ହେ ମଧୁରାଧିପତି ପ୍ରଭୁ ମୋର ! କୌଣସି କିଛି ପାଇଁ ଦାୟିତ୍ୱ ହେଲା ଆମର, ଏପରି ଧାରଣା ରଖିବା, ତୋର ପରମ ଭାଗବତ ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି ଆମ ମଧ୍ୟରେ ବ୍ୟକ୍ତିରୂପ ଗ୍ରହଣ କରିବ, ଏପରି ଇଚ୍ଛା ରଖିବା ବାଳସୁଲଭ ଚପଳତା ଛଡ଼ା ଆଉ କ'ଣ ହୋଇପାରେ ? ତୋର ହୃଦୟ ସହ ମିଳିତ ହୋଇଯିବା, ସେଠାରେ ଚିରକାଳ ବାସ କରିବା, ଏ କ'ଣ ଯଥେଷ୍ଟ ନୁହେଁ ? ତା' ହେଲେ ସକଳ ଦାୟିତ୍ୱ ତୁ ଗ୍ରହଣ କରୁ, ଏବଂ ତୋ ଇଚ୍ଛା କାର୍ଯ୍ୟ କରିଚାଲେ, ଆମେ ଜାଣୁ ବା ନ ଜାଣୁ ସେଥିରେ କିଛି ଯାଏ ଆସେ ନାହିଁ... । ସେ ସିଦ୍ଧି ବାହ୍ୟ ଅବସ୍ଥା ଉପରେ ଆଦୌ ନିର୍ଭର କରେ ନାହିଁ, ତାକୁ କେତେ ଅଧିକ ମାତ୍ରାରେ ଅନୁସରଣ କରାହେଲା ବା ଅବଧାରଣା କରାହେଲା ସେ ସେହି ବିବେଚନାକୁ ଅପେକ୍ଷା କରେ ନାହିଁ, ଏ ହେଲା ପ୍ରକୃତ ସିଦ୍ଧି, ସିଦ୍ଧିର ପରମୋତ୍କର୍ଷ । ସେ ଧରଣର ଏକମାତ୍ର ସିଦ୍ଧି ହେଲା ଅଖଣ୍ଡଭାବେ, ନିବିଡ଼ ଭାବେ, ଚିରନ୍ତନଭାବେ ତୋ ସହ ଏକ ହୋଇଯିବା । ଆଉ ଏହି କ୍ଷଣିକ ଜୀବନ, ଏହି ନଶ୍ୱର ଜଗତରେ ତୋର ଯେଉଁ କ୍ଷଣିକ ଓ ନଶ୍ୱର ପ୍ରକାଶ ତା'ର ଭାର ତୁ ନେଇଛୁ, ତୋ ବିବେଚନା ଅନୁସାରେ ତା'ର ଯେଉଁଥିରେ ମଙ୍ଗଳ ସେ ତାହା ହୋଇ ଉଠିବା ପାଇଁ ଯାହା ଆବଶ୍ୟକ ତୁ ତାହା କର ।

ହେ ମୋର ମଧୁମୟ ପ୍ରଭୁ, ମୋର ପରମ ଅଧୀଶ୍ୱର, ମୋଠାରୁ ସମସ୍ତ ଚିନ୍ତାର ଭାର ତୁ ନେଇଯାଇଛୁ, ରଖିଛୁ ଖାଲି ଆନନ୍ଦ, ତୋ ସହ ସମ୍ମିଳନର ପରମ ଉଲ୍ଲାସ ।

ଜୁଲାଇ ୧୮, ୧୯୧୪

ପ୍ରଚଣ୍ଡ ଝଡ଼ଝଞ୍ଜା ସତ୍ତ୍ୱେ ଦୁଇଟି ଜିନିଷ ଅଚଞ୍ଚଳ ହୋଇ ରହିଯାଏ – ଏହି ସଂକଳ୍ପ, ସମସ୍ତେ ଯେପରି ପ୍ରକୃତ ସୁଖ ଅନୁଭବ କରିପାରନ୍ତି, ତୋ ମଧ୍ୟରେ ରହିଛି ଯେଉଁ ସୁଖ; ଆଉ ଏହି ଦୀପ୍ତ କାମନା, ତୋ ସହ ମୁଁ ଯେପରି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ମିଳିତ ହୋଇ ଯାଇପାରେ, ଯେପରି ଏକ ହୋଇ ଯାଇପାରେ ।... ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅନ୍ୟସବୁ ଜିନିଷ ଆସିଛି ହୁଏତ ଚେଷ୍ଟା ଫଳରେ, ଦାବି ଫଳରେ; କିନ୍ତୁ ଏ ବସ୍ତୁଟି ସ୍ୱତଃସ୍ଫୂର୍ତ୍ତ, ଅବିଚଳ । ଯେଉଁ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ମନେହୁଏ ପାଦ ତଳୁ ମାଟି ଘୁଞ୍ଚି ଯାଉଛି, ସବୁ ବୋଧେ ବୁଡ଼ିଯିବ, ଠିକ୍ ସେତିକିବେଳେ ଏ ବସ୍ତୁ ତା'ର ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟ ବିଶୁଦ୍ଧ ପ୍ରଶାନ୍ତ ରୂପ ନେଇ ଆସି ଦେଖାଦିଏ, ସକଳ ମେଘ ଅପସାରିତ କରେ, ସକଳ ଅନ୍ଧକାର ଦୂର କରେ, ଧ୍ୱଂସସ୍ତୂପ ମଧ୍ୟରୁ ଆହୁରି ବୃହତ୍, ଆହୁରି ଶକ୍ତିମାନ୍ ହୋଇ ଉଠିଆସେ, ଅନ୍ତରରେ ବହନ କରି ନେଇଆସେ ତୋର ଅସୀମ ଶାନ୍ତି ଆଉ ଆନନ୍ଦ ।

ଜୁଲାଇ ୧୯, ୧୯୧୪

ହେ ଭଗବାନ୍, ତୋ ନିଜ ସୃଷ୍ଟିର ତୁହିଁ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ୍ ଅଧିପତି; ଏସବୁ ଯନ୍ତ୍ର ସେମାନଙ୍କର ଅତି ସଂକୀର୍ଣ୍ଣ ଗଣ୍ଡିର ସୀମାରେଖା, ସେମାନଙ୍କର ଅତି ଦୃଢ଼ବଦ୍ଧ, ଅତି ଇତର ସୀମାବନ୍ଧନ କାଟି ଯେପରି ବାହାରକୁ ଚାଲି ଆସିବେ, ତାହାହିଁ କର । ତୋ ଅସୀମ ଶକ୍ତିର ଗୋଟିଏ କଣାକୁ ପ୍ରକାଶ କରିବା ଲାଗି ପ୍ରୟୋଜନ ମାନବୀୟ ସମ୍ଭାବନାର ଯାବତୀୟ ସମ୍ପଦ... । ରୁଦ୍ଧ ଦୁଆର ଖୋଲି ଦେ, ଆବୃତ ଉତ୍ସକୁ ଫିଟି ବାହାରିଯିବାକୁ ଦେ, ତୋରି ବାକ୍-ବୈଭବର, ତୋରି ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟର ଖରସ୍ରୋତ ସାରା ଜଗତରେ ପରିବ୍ୟାପ୍ତ ହେଉ । ଆଣ ପ୍ରସାରତା ଓ ମହତ୍ତ୍ୱ, ଆଣ ମହିମା ଓ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ, ଆଣ ସୁଷମା ଓ ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ, ଆଣ ବୈଚିତ୍ର୍ୟ, ଆଣ ଶକ୍ତି – ଭଗବାନ୍ ଆତ୍ମପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ଉଦ୍ୟତ ।

ହେ ମୋର ମଧୁମୟ ରାଜାଧିରାଜ, ତୁହିଁ ଆମ ଭାଗ୍ୟର ପରମ ନିୟନ୍ତା, ତୋ ନିଜ ସୃଷ୍ଟିର ତୁହିଁ ସର୍ବଶକ୍ତିମୟ ଅଧିପତି ।

ଏହି ଯେଉଁ ଜଗତ୍, ଏହି ଯେତେସବୁ ଜୀବ, ଯେତେ ଅଣୁକଣା, ଏମାନେ ସମସ୍ତେ ତୋର, ସେମାନଙ୍କୁ ରୂପାନ୍ତରିତ କର, ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟ କର ।

ଜୁଲାଇ ୨୧, ୧୯୧୪

ଦେହ ନ ଥିଲା, କୌଣସି ଇନ୍ଦ୍ରିୟାନୁଭୂତି ମଧ୍ୟ ନ ଥିଲା; ଥିଲା କେବଳ ଏକ ଆଲୋକର ସ୍ତମ୍ଭ, ଯେଉଁଠି ସାଧାରଣତଃ ଦେହମୂଳ ସେଇଠୁ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ମସ୍ତକ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଉଠି ତାହା ସେଠାରେ ଧାରଣ କରିଥିଲା ଚନ୍ଦ୍ର ପରି ଆଲୋକର ଏକ ଥାଳିର ରୂପ; ତା'ପରେ ସେ ସ୍ତମ୍ଭଟି ମସ୍ତକର ବହୁ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ଉଠି ଏକ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ବିରାଟ ନାନାବର୍ଣ୍ଣମୟ ସୂର୍ଯ୍ୟରେ ପରିଣତ ହୋଇଥିଲା । ବର୍ଣ୍ଣାଢ଼୍ୟ ସେ ପ୍ରଜ୍ୱଳ ସୂର୍ଯ୍ୟ ମଧ୍ୟରୁ ସୁବର୍ଣ୍ଣାଲୋକର ବୃଷ୍ଟିଧାରା ଝରି ଝରି ଆଚ୍ଛନ୍ନ କରିଥିଲା ସମଗ୍ର ଧରଣୀକୁ ।

ତା'ପରେ ସେ ଆଲୋକସ୍ତମ୍ଭଟି ଜୀବନ୍ତ ଆଲୋକର ଏକ ଡିମ୍ବାକୃତି ଘେରର ରୂପ ଧାରଣ କରି ଅବତରଣ କରିଥିଲା, ପ୍ରଥମେ ମସ୍ତକ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱସ୍ଥ ଚକ୍ର, ମସ୍ତକସ୍ଥ ଚକ୍ର, କଣ୍ଠସ୍ଥ ଚକ୍ର, ହୃଦୟ ଚକ୍ର, ନାଭି ଚକ୍ର, ମେରୁଦଣ୍ଡମୂଳସ୍ଥ ଚକ୍ର, ଏବଂ ଆହୁରି ନିମ୍ନକୁ ଏହିପରି ପ୍ରତ୍ୟେକ ଚକ୍ରକୁ ସେମାନଙ୍କ ନିଜସ୍ୱ ଧାରାରେ, ଆପଣାର ସ୍ପନ୍ଦନବୈଶିଷ୍ଟ୍ୟରେ ଜାଗ୍ରତ୍ ଓ ସକ୍ରିୟ କରିଥିଲା । ଜାନୁ ନିକଟରେ ପହଞ୍ଚି ଉତ୍ତରଣମୁଖ ଏବଂ ଅବତରଣମୁଖ ସ୍ରୋତ ପରସ୍ପର ସହ ମିଳିତ ହୋଇଥିଲେ ଏବଂ ଏହିପରି ଏକ ନିରନ୍ତର ପ୍ରବାହ ମଧ୍ୟରେ ଆଉ କୌଣସି ବିରତି ନ ଥିଲା, ସମଗ୍ର ଆଧାରକୁ ଘେରି ରହିଥିଲା ବିପୁଳ ଏକ ଜୀବନ୍ତ ଆଲୋକମଣ୍ଡଳ ।

ତତ୍‌ପରେ ଶରୀରଚେତନା ଫେରି ଆସିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ ଚେତନା ଧୀରେ ଧୀରେ ସ୍ତର ପରେ ସ୍ତର ଦେଇ ଅବତରଣ କରିଥିଲା ପ୍ରତ୍ୟେକ ଚକ୍ରରେ ରହି ରହି । ମୋର ଯେତେଦୂର ମନେ ପଡୁଛି, ଶରୀରର ଚେତନା ଫେରିଆସିଲା ନବମ ସ୍ତରରେ । ସେ ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ବାହ୍ୟ ଶରୀର ଶକ୍ତ ଓ ନିସ୍ପନ୍ଦ ହୋଇ ରହିଥିଲା ।

ଜୁଲାଇ ୨୨, ୧୯୧୪

ହେ ପ୍ରଭୁ, ତୁହିଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରେମ, ଏବଂ ତୋର ପ୍ରେମାଲୋକ ସକଳ ହୃଦୟ ଏବଂ ସକଳ ଭାବନାରାଜି ମଧ୍ୟରେ ବିରାଜିତ । ତୋର ରୂପାନ୍ତରର କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପନ୍ନ କର, ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଦୀପ୍ତ କର । ରୁଦ୍ଧ ଦ୍ୱାରସବୁକୁ ଉନ୍ମୁକ୍ତ କର, ଦିଗ୍‌ବଳୟକୁ ପ୍ରସାରିତ କର, ଶକ୍ତି ସ୍ଥାପନ କର, ଆମ ସତ୍ତାସମୂହକୁ ଏକତ୍ରିତ କର ଏବଂ ତୋ ଦିବ୍ୟାନନ୍ଦରେ ଆମକୁ

ଅଂଶ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଦେ, ଆମେ ଯେପରି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ତାହା ପରିବେଷଣ କରିପାରୁ । ଆନ୍ତର ଓ ବାହ୍ୟ ଶେଷ ବାଧାସବୁ ଯେପରି ଆମେ ଜୟ କରିପାରୁ, ଅନ୍ତିମ ବିଘ୍ନସବୁ ଯେପରି ଅତିକ୍ରମ କରିପାରୁ । ବ୍ୟାକୁଳ ଏବଂ ଆନ୍ତରିକ ପ୍ରାର୍ଥନା ତୋ ପାଖରେ କେବେ ବି ବ୍ୟର୍ଥ ହୁଏ ନାହିଁ । ତୋର ଔଦାର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆହ୍ୱାନର ପ୍ରତ୍ୟୁତ୍ତର ଦିଏ । ତୋର କରୁଣା ଅସୀମ ।

ହେ ପରମ ପ୍ରଭୁ, ଏ ସଂକଟମୟ ପରିସ୍ଥିତିରେ ତୋ ଆଲୋକ ଢାଳି ଦେ, ଏବଂ ତା' ମଧ୍ୟରୁ ଏକ ନୂତନ ପୃଥିବୀ ଜନ୍ମ ଗ୍ରହଣ କରୁ । ଯେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଛି ତାହା ସମ୍ପାଦନ କର, ଏବଂ ଜନ୍ମ ନେଉ ସେଇ ନୂତନ ମାନବଜାତି ଯାହା ହେବ ତୋର ଅଭିନବ ସୁମହାନ୍ ବିଧାନର ସର୍ବାଙ୍ଗସୁନ୍ଦର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରକାଶ ।

କୌଣସି କିଛି ଆମର ଗତିରୋଧ କରିପାରିବ ନାହିଁ, ଆମ ପ୍ରୟାସକୁ କେହି ଶାନ୍ତ କରିପାରିବ ନାହିଁ । ତୋ ଉପରେ ଆମର ସକଳ ଆଶା ଓ କର୍ମ ନ୍ୟସ୍ତ କରି, ତୋ ଦିବ୍ୟସଂକଳ୍ପ ନିକଟରେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଆନୁଗତ୍ୟ ସ୍ୱୀକାର କରି, ସୁରକ୍ଷିତ, ଶକ୍ତିମାନ୍ ହୋଇ ଆମେ ତୋର ଅଖଣ୍ଡ ଆବିର୍ଭାବ ପ୍ରତିଷ୍ଠାର ବିଜୟ ପଥରେ ଆଗେଇ ଚାଲିବୁ । ଏହା ସ୍ଥିରନିଶ୍ଚିତ ଯେ ତୋର ବିଜୟ ଅବଧାରିତ, ତା' ବିରୋଧରେ କେହି ଛିଡ଼ାହୋଇ ପରିବେ ନାହିଁ ।

ହେ ବିଶ୍ୱେଶ୍ୱର, ତୋର ଜୟ ହେଉ । ସକଳ ଅନ୍ଧକାର ଦୂର କର ।

ଜୁଲାଇ ୨୩, ୧୯୧୪

ହେ ପ୍ରଭୁ, ତୁ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ୍ । ଯୋଦ୍ଧା ହୋଇ ସକଳ ବିଜୟ ନେଇଆସ । ତୋ ପ୍ରେମ ଆମ ହୃଦୟର ଏକଚ୍ଛତ୍ର ଅଧୀଶ୍ୱର ହେଉ ଏବଂ ଆମ ଭାବନାରାଜି ମଧ୍ୟରେ ତୋ ଜ୍ଞାନ ନିତ୍ୟ ବିରାଜିତ ହେଉ, ଆମକୁ ଅନ୍ଧକାର ଏବଂ ଅସାମର୍ଥ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ପରିତ୍ୟାଗ କର ନାହିଁ । ସକଳ ସୀମା, ସକଳ ଶୃଙ୍ଖଳ ଭାଙ୍ଗି ଦେ, ଦୂର କରି ଦେ ଯାବତୀୟ ମୋହ ।

ଆକୁଳ ପ୍ରାର୍ଥନା ହୋଇ ଆମ ଆସ୍ପୃହା ଉଠିଯାଏ ତୋ ନିକଟକୁ ।

ଜୁଲାଇ ୨୫, ୧୯୧୪

ପ୍ରତ୍ୟୁଷରେ ଉଠି ମୁଁ ଧରଣୀର ସ୍ତୁତି ଗାନ କଲି । ଏଠାରେ ଯେ କେବଳ ତୋତେ କାମନା କରାଯାଏ ତା' ନୁହେଁ, ତୋତେ ଜାଣିହୁଏ ଏବଂ ତୋ ସହ ଏକ ହୋଇଯାଇ ହୁଏ । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଲାଗେ, ଏପରି ଲୋକ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ପୂର୍ଣ୍ଣତାର ଅନ୍ୟ ଏକ ଜଗତରେ ପହଞ୍ଚିବାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନେଇ ଏ ବିଶ୍ୱ ଛାଡ଼ି ଚାଲିଯିବାକୁ ଆଗ୍ରହ ଦେଖାନ୍ତି ।

ତୁ ମୋ ହୃଦୟରେ ଏତେ ତୃପ୍ତି ଭରି ଦେଇଛୁ ଯେ ଆନ୍ତର ଓ ବାହ୍ୟ କୌଣସି ପରିସ୍ଥିତିରେ ମୁଁ ପରିତୃପ୍ତ ନ ହୋଇ ରହିପାରୁ ନି । ତଥାପି ମୋ ମଧ୍ୟରେ ଗୋଟିଏ ସତ୍ତା ଆସ୍ପୃହା କରେ ଆହୁରି ବେଶୀ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ, ଆହୁରି ଆଲୋକ, ଜ୍ଞାନ ଓ ପ୍ରେମ, ସଂକ୍ଷେପରେ କହିଲେ ଆସ୍ପୃହା କରେ ତୋ ସହ ଆହୁରି ସଜ୍ଞାନ ଓ ଅବିଚ୍ଛିନ୍ନ ସଂପର୍କ ଲାଗି ।... କିନ୍ତୁ ତା'ମଧ୍ୟ ତୋ ଇଚ୍ଛା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ, ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ତୋର ଇଚ୍ଛା ହେବ ସେତେବେଳେ ତୁ ମୋ ପାଇଁ ଆଣିଦେବୁ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପାନ୍ତର ।

ଜୁଲାଇ ୨୭, ୧୯୧୪

ହେ ମଧୁମୟ ପ୍ରଭୁ, ପ୍ରାର୍ଥନା ମୋର ସଧୀରେ, ବିନମ୍ର ହୋଇ ତୋ ନିକଟକୁ ଉଠି ଚାଲିଛି । ଯେ ନିଜକୁ ତୋ ପାଖରେ ଅର୍ପଣ କରେ ତୁ ବିନା ବିଚାରରେ, ବିନା ବିତର୍କରେ ତାକୁ ଗ୍ରହଣ କରୁ । ତୁ ତ ସମସ୍ତଙ୍କ ନିକଟରେ ନିଜକୁ ଦେଇ ଦେଇଛୁ, ନିଜର ପରିଚୟ ଦେଇଛୁ, କେବେ ତ ଜିଜ୍ଞାସା କରି ନୁ ସେମାନେ ଯୋଗ୍ୟ କି ନୁହେଁ । ତୋ ପ୍ରକାଶ ପକ୍ଷରେ କେଉଁ ବସ୍ତୁ ଅତି ଦୁର୍ବଳ, ଅତି କ୍ଷୁଦ୍ର, ଅତି ସାମାନ୍ୟ, ଅତି ଅଯୋଗ୍ୟ ତା' ତ ବିବେଚନା କରି ନାହୁଁ...

ତୋ ପାଦ ତଳେ ମୋତେ ଶୟନ କରିବାକୁ ଦେ, ତୋ ହୃଦୟ ମଧ୍ୟରେ ଦ୍ରବୀଭୂତ ହୋଇ ତୋ ମଧ୍ୟରେ ବିଲୀନ ହୋଇଯିବାକୁ ଦେ, ତୋ ଆନନ୍ଦ ମଧ୍ୟରେ ନିଶ୍ଚିହ୍ନ ହୋଇଯିବାକୁ ଦେ, ଆଉ କିଛି ଯାଚ୍ଞା ନ ରଖି କେବଳ ତୋରି ସେବକ ହେବାକୁ ଦେ । ମୋର ଆଉ କିଛି ବାସନା ନାହିଁ, ମୁଁ ଚାହେଁ ଏକମାତ୍ର ତୋର ସେବକ ହେବା ପାଇଁ ।

ଜୁଲାଇ ୩୧, ୧୯୧୪

ମୋର ମନେହୁଏ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ କରି ତୁ ମୋତେ ସେହିସବୁ ଅଭିଜ୍ଞତାର ଆସ୍ୱାଦନ ଦେବାକୁ ଚାହୁଁ, ସାଧାରଣତଃ ଯେଉଁଗୁଡ଼ିକର ସ୍ଥାନ ଯୋଗସାଧନାର ଶୀର୍ଷରେ ତା'ର ଶେଷ ପରିଣତି ହିସାବରେ, ତା'ର ପୂର୍ଣ୍ଣ ସିଦ୍ଧିର ପ୍ରମାଣ ହିସାବରେ । ସେ ଅଭିଜ୍ଞତା ତୀବ୍ର, ଅଖଣ୍ଡ, ସୁସ୍ପଷ୍ଟ, ପୁଣି ତା' ମଧ୍ୟରେ ରହିଛି ତା' ନିଜସ୍ୱ ସକଳ ପରିଣାମର, ସକଳ ଫଳର ଜ୍ଞାନ, ସେ ଅଭିଜ୍ଞତା ସଜାଗ, ସ୍ୱେଚ୍ଛାକୃତ, କାରଣ ତାହା ନିୟମିତ ପ୍ରୟାସର ଫଳ, ଆକସ୍ମିକ ବା ଅପ୍ରତ୍ୟାଶିତ କିଛି ନୁହେଁ । ତଥାପି ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅଭିଜ୍ଞତାର ନିଜସ୍ୱତା ରହିଛି । ରାସ୍ତାରେ ସ୍ଥାନେ ସ୍ଥାନେ ଯେପରି ଚିହ୍ନଫଳକ ଥାଏ, ସେମାନେ ପୃଥକ୍, ସେମାନଙ୍କର ଯୋଗସୂତ୍ର ସେହି ରାସ୍ତାଟି, ସେହପରି – ତେବେ ଏଠାରେ ଚିହ୍ନଗୁଡ଼ିକ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଏ ଅନ୍ତହୀନ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱାରୋହଣ, ସେମାନେ ଏକପ୍ରକାରର ନୁହଁନ୍ତି, ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ପୃଥକ୍ ଧରଣର, ଯେପରି କାହା ସହ କାହାର କୌଣସି ସଂପର୍କ ନାହିଁ ।... କେବେ ଆସିବ ସେ ଦିନ ଯେଉଁ ଦିନ ତୋ କଲ୍ୟାଣରେ ଏ ଆଧାର ତା'ର ଅସଂଖ୍ୟ ଅଭିଜ୍ଞତା ମଧ୍ୟରେ ସମନ୍ୱୟ ଆଣିପାରିବ, ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଏପରି ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣତର, ସୁନ୍ଦରତର ଅଭିନବ ସିଦ୍ଧି ଗଢ଼ି ଉଠିବ ଏଯାବତ୍ ଯାହାର ଅନୁରୂପ କିଛି ସୃଷ୍ଟି ହୋଇ ନାହିଁ ? ଜାଣେ ନା । କିନ୍ତୁ ତୁ ତ ମୋତେ ଶିଖାଇଛୁ ମୋ ଅଭିଜ୍ଞତା ଯେତେ ବିରଳ ହେଉ ନା କାହିଁକି, ତା' ଯଦି ଚାଲି ବି ଯାଏ ତଥାପି ମୁଁ ଯେପରି ଦୁଃଖ ନ କରେ, ନିଜ ମନକୁ ଯଦି ଫେରି ଆସେ ତଥାପି ତା' ପାଇଁ ଯେପରି କୌଣସି ବାସନା ପୋଷଣ ନ କରେ । ଏଥିରୁ ସାଧନାର ଗତି ଯେ ଅସ୍ଥିର ବା ଚଞ୍ଚଳ ତାହାର ତ କୌଣସି ପ୍ରମାଣ ପାଏ ନା ବରଂ କ୍ରମଗତିର ପ୍ରମାଣ ମିଳେ ଯାହା ସ୍ଥିର ସଂକଳ୍ପ ନେଇ ଗତି କରି ଚାଲିଛି, ରାସ୍ତାର ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ପର୍ବରେ ଯେଉଁଠି ଯେତିକି ପ୍ରୟୋଜନ, କୌଣସି ସ୍ଥାନରେ ତା'ଠାରୁ ଅଧିକ ନ ରହି ।

ପ୍ରତ୍ୟେକ ଥର ତୁ ମୋତେ ଆହୁରି ଭଲଭାବରେ ଶିଖାଇଛୁ ଯେ ତୋ ପ୍ରକାଶର ଉପାୟ ଯଦି ସୀମାବଦ୍ଧ ହୋଇଥାଏ, ତେବେ ତା'ର କାରଣ, ଆମେ ତାହା ସେହିପରି ମନେକରୁ ବୋଲି; ଫଳତଃ ସେ ଉପାୟ ତୋର ସମସ୍ତ ଆନନ୍ତ୍ୟରହିଁ ବାହନ ହୋଇପାରେ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଥର ତୋ ଅସୀମତାରୁ କିଛି ଓହ୍ଲାଇ ଆସି ତା'ର ନିବାସ ଏହି ଆଧାର ସହ ସଂଯୁକ୍ତ ହୁଏ, ଖୋଲି ଧରେ ସକଳ ଦ୍ୱାର, ତା' ମଧ୍ୟଦେଇ ଦେଖାଏ ଅନ୍ତହୀନ ଦିକ୍‌ଚକ୍ରବାଳ ।

ଅଗଷ୍ଟ ୨, ୧୯୧୪

କିଏ ଏହି ଶକ୍ତିମାନ୍ ଦେବଗଣ ? ପୃଥିବୀରେ ଅବତୀର୍ଣ୍ଣ ହେବାର ସମୟ ସେମାନଙ୍କର ଆସିଯାଇଛି । ସେମାନେ କ'ଣ ତୋର ଅନନ୍ତ କ୍ରିୟାଶକ୍ତିର ବିଭିନ୍ନ ଭଙ୍ଗୀ ଓ ସିଦ୍ଧି ନୁହନ୍ତି ? ସର୍ବଭୂତାଧୀଶ୍ୱର ହେ ଭଗବାନ୍ ! ତୁ ସତ୍, ତୁ ଅସତ୍, ପୁଣି ଉଭୟର ଅତୀତ, ତୁ ଅଜ୍ଞେୟ ରହସ୍ୟ, ହେ ଆମର ଅଦ୍ୱିତୀୟ ରାଜାଧିରାଜ !...

ଏହି ବହୁଳ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଚିନ୍ତାଶକ୍ତି, ଏହି ଅଗଣନ ସୂର୍ଯ୍ୟରଶ୍ମି, ଯାହା ପ୍ରକାଶ କରେ, ଧାରଣ କରେ, ନିର୍ମାଣ କରେ ଯାବତୀୟ ରୂପ, କିଏ ସେମାନେ ? ସେମାନେ କ'ଣ ତୋ ଅନନ୍ତ ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତିର ବିଭିନ୍ନ ଧାରା ନୁହନ୍ତି, ତୋ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିର ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଉପାୟ ନୁହନ୍ତି ? ତୁ ଆମର ଭାଗ୍ୟବିଧାତା, ହେ ଅଚିନ୍ତ୍ୟ ସଦ୍‌ବସ୍ତୁ, ଯାହା ରହିଛି ଏବଂ ବର୍ତ୍ତମାନ ସୁଦ୍ଧା ହୋଇ ନାହିଁ, ସମସ୍ତଙ୍କର ହେ ଏକଚ୍ଛତ୍ର ଅଧୀଶ୍ୱର !...

ଏଇ ଯେତେ ମାନସ ସାମର୍ଥ୍ୟ, ଏହି ଯେତେ ପ୍ରାଣଜ ତେଜ, ଏହି ଯେତେ ଭୌତିକ ଉପାଦାନ, ଏସବୁ ତୋ ବିନା ଆଉ କ'ଣ ? ତୋର ଯେଉଁ ରୂପ ସର୍ବାପେକ୍ଷା ବାହ୍ୟ, ପ୍ରକାଶ ଓ ସିଦ୍ଧିର ଧାରାରେ ଯାହା ହେଲା ଶେଷ ପରିଣାମ, ଏସବୁ ସେହି ରୂପ । ଏକାନ୍ତ ଭକ୍ତିଭରେ ଆମେ ତୋର ଆରାଧନା କରୁ, ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ତୁ ଆମକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ରହିଛୁ, ଆମ ଅଭ୍ୟନ୍ତରରେ ପ୍ରବେଶ କରିଛୁ, ଆମକୁ ଅନୁପ୍ରାଣିତ, ପରିଚାଳିତ କରୁଛୁ । ତୋତେ ତ ଆମେ ବୁଦ୍ଧି ଦେଇ ବୁଝିପାରୁ ନା, ସଂଜ୍ଞା ବା ନାମ ଦେଇ ପରିଚିତ କରିପାରୁ ନା, ତୋତେ ଧରି ପାରୁ ନା, ଆଲିଙ୍ଗନ କରି ପାରୁ ନା ବା ଭାବି ମଧ୍ୟ ପାରୁ ନା; ତଥାପି ଆମର ତୁଚ୍ଛତମ କାର୍ଯ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ବି ତୁ ନିଜକୁ ସଂସିଦ୍ଧ କରିଚାଲିଛୁ...

ଆଉ ଏହି ଯେଉଁ ବିଶାଳ ବିଶ୍ୱ, ତୋ ଶାଶ୍ୱତ ତପଃଶକ୍ତିର ଏ ତ ଏକ କଣା ମାତ୍ର ।

ତୋ ସର୍ବସମର୍ଥ ବିଶାଳ ଉପସ୍ଥିତିରେ ସକଳ ବିକଶିତ ।

ଅଗଷ୍ଟ ୩, ୧୯୧୪

ଆଜି ସକାଳେ ମୋର ସମଗ୍ର ଆଧାର ହୋଇଉଠିଛି ନିର୍ବାକ୍ ଆରାଧନା, ତୋ ପ୍ରେମର ବୈପୁଲ୍ୟ ମୋର ହୃଦୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିଦେଇଛି...

ପ୍ରସ୍ତୁତି ଓ କର୍ମ, କର୍ମ ଓ ପ୍ରସ୍ତୁତି ଗୋଟିଏ ପରେ ଗୋଟିଏ ଆସେ ଏବଂ ଯାଏ, ପରସ୍ପର ସହ ଏପରି ଓତପ୍ରୋତ ଯେ ସେମାନଙ୍କର ପାର୍ଥକ୍ୟ ଆବିଷ୍କାର କରିବା ଦୁରୂହ ହୋଇପଡ଼େ, ସେମାନଙ୍କର ସମ୍ମେଳନରେହିଁ ତ ପୃଥିବୀରେ ଦିବ୍ୟଜୀବନର ସ୍ଥିତି । ଯାହା ହେବାକୁ ହେବ ଏବଂ ଯାହା କରିବାକୁ ହେବ, ତୋ ଯନ୍ତ୍ରଟିକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣାଙ୍ଗ କରିବା ଏବଂ ତା'ର ବ୍ୟବହାର କରିବା, ଦୁଇ କାର୍ଯ୍ୟ ଏକ ସଙ୍ଗେ ଚାଲିବ; ବର୍ତ୍ତମାନ ଯଦି ତୁ ଚାହୁଁ ଯନ୍ତ୍ରଟି ସମୃଦ୍ଧ ହେଉ, ତା'ର ବୃଦ୍ଧି ହେଉ, ଅସୀମ ଦିଗ୍‌ବଳୟବ୍ୟାପୀ ତା'ର ସକଳ ଦ୍ୱାର ଉନ୍ମୁକ୍ତ ହେଉ, ଯେଉଁ ଦେବତାଙ୍କୁ ସେ ପ୍ରକାଶ କରି ପାରିବ ତାଙ୍କ ସହ ସେ ମିଳିତ ହେଉ, ବିଭିନ୍ନ ଜଗତ୍ ସହ ସଜ୍ଞାନ ସମ୍ବନ୍ଧ ସ୍ଥାପନ କରିବାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ଅର୍ଜନ କରୁ, ପର ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ପୁଣି ତୁ ଚାହୁଁ ସେ ଯେପରି ନିଜକୁ ଭୁଲିଯାଉ ଏବଂ ହୋଇଉଠୁ କେବଳ ତୋର କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ଶକ୍ତି । ଏବଂ ଦୁଇଟିରେହିଁ ମିଳେ ତୋ ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି ସହ ସାଯୁଜ୍ୟସାଧନର ପରମ ବିଧାନ ।

ଆଜି ସକାଳେ ମୋର ସମଗ୍ର ଆଧାର ହୋଇଉଠିଛି ନିର୍ବାକ୍ ଆରାଧନା, ତୋ ପ୍ରେମର ବୈପୁଲ୍ୟ ମୋର ହୃଦୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରି ଦେଇଛି ।

ଅଗଷ୍ଟ ୪, ୧୯୧୪

ହେ ପ୍ରଭୁ ! ଶାଶ୍ୱତ ଅଧୀଶ୍ୱର !

ଶକ୍ତିରାଜିର ସଂଘର୍ଷ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରିତ ହୋଇ ମଣିଷ ଅପରୂପ ଆତ୍ମବଳିଦାନ କରିଚାଲିଛି, ନିଜ ଜୀବନକୁ ଉତ୍ସର୍ଗ କରିଦେଉଛି ରକ୍ତାକ୍ତ ପୂର୍ଣ୍ଣାହୁତି ମଧ୍ୟରେ...

ହେ ପ୍ରଭୁ ! ଶାଶ୍ୱତ ଅଧୀଶ୍ୱର ! ଏହା ଯେପରି ବୃଥା ନ ହେଉ, ତୋ ଦିବ୍ୟଶକ୍ତିର ଅଫୁରନ୍ତ ପ୍ରକାଶ ଯେପରି ସମଗ୍ର ପୃଥିବୀରେ ବ୍ୟାପିଯାଉ, ତା'ର ବିକ୍ଷୁବ୍ଧ ଆବେଷ୍ଟନୀ, ଯୁଦ୍ଧରତ ଶକ୍ତିରାଜି, ସଂଗ୍ରାମରତ ବ୍ୟଷ୍ଟିଗଣଙ୍କର ପ୍ରଚଣ୍ଡ ବିଶୃଙ୍ଖଳା ମଧ୍ୟକୁ ଯେପରି ପ୍ରବେଶ କରୁ । ତୋ ଜ୍ଞାନର ବିଶୁଦ୍ଧ ଆଲୋକ ଆଉ ତୋ ଆଶିଷର ଅଶେଷ ପ୍ରୀତି ସେମାନଙ୍କ ହୃଦୟକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରୁ, ଚେତନାକୁ ଆଲୋକିତ କରୁ ଆଉ ଏଇ ଯେଉଁ ଅନ୍ଧକାର, ଏଇ ଯେଉଁ ଭୟଙ୍କର ଶକ୍ତିଧର ଘୋର ତମିସ୍ରା, ତା' ମଧ୍ୟରୁ ଉତ୍ସାରିତ କରୁ ତୋ ସାନ୍ନିଧ୍ୟର ପ୍ରୋଜ୍ଜ୍ୱଳ ମହିମା ।

ମୋ ସତ୍ତାର ଅଖଣ୍ଡ ଆତ୍ମବଳି ନେଇ ତୋ ସମ୍ମୁଖରେ ମୁଁ ଉପସ୍ଥିତ – ଯେପରି ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କ ଅଜ୍ଞାନକୃତ ଆତ୍ମବଳି ସାର୍ଥକ ହେଉ ।

ଏ ନୈବେଦ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କର, ଆମ ଆହ୍ୱାନର ଉତ୍ତର ଦିଅ, ଆସ ।

ଅଗଷ୍ଟ ୫, ୧୯୧୪

ହେ ଅନନ୍ତ ଅଧୀଶ୍ୱର ! ନିଖିଳ ମଧ୍ୟରେ ତୁ ରହିଛୁ ପ୍ରାଣବନ୍ତ ନିଃଶ୍ୱାସ ହୋଇ, ମଧୁକ୍ଷରା ଶାନ୍ତି ହୋଇ, ପ୍ରେମର ଭାସ୍ୱର ସୂର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ, ଅଜ୍ଞାନର ସକଳ ମେଘ ତୁ ବିଦୀର୍ଣ୍ଣ କରିଛୁ ।

ଆଦେଶ ଦେ, ଆମେ ଯେପରି ତୋର ପ୍ରାଣବନ୍ତ ନିଃଶ୍ୱାସ ହୋଇଉଠୁ, ହୋଇଉଠୁ ତୋ ମଧୁକ୍ଷରା ଶାନ୍ତି, ତୋର ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟ ପ୍ରେମ ଏହି ପୃଥିବୀରେ, ଆମର ଯେତେ ଅଜ୍ଞାନ ଦୁଃଖୀ ମାନବ-ସ୍ୱଜନ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ।

ହେ ଦିବ୍ୟ ଅଧିରାଜ, ଆମର ଅଖଣ୍ଡ ଆତ୍ମବଳିର ଏ ନୈବେଦ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କର ଯଦ୍ୱାରା ତୋ କାର୍ଯ୍ୟ ସାଧିତ ହୋଇପାରିବ, ସମୟ ଯେପରି ବୃଥାରେ ବ୍ୟୟିତ ନ ହେବ ।

ଏକ ପ୍ରଶାନ୍ତ ଆତ୍ମାନନ୍ଦ ନେଇ ମୁଁ ନିଜକୁ ତୋତେ ସମର୍ପଣ କରୁଛି ଯଦ୍ୱାରା ତୁ ତୋ ନିଜ ସମ୍ପତ୍ତିର ଅଧିକାରୀ ହୋଇପାରୁ, ମାଲିକ ହୋଇପାରୁ ଅଗଣିତ ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ପରମାଣୁ ମଧ୍ୟରେ, ମୋର ସାମଗ୍ରିକ ଚେତନାର ଏକତ୍ୱ ମଧ୍ୟରେ ।

ହେ ଦିବ୍ୟଗୁରୁ ! ଗ୍ରହଣ କର ଏଇ ଅଖଣ୍ଡ ଆତ୍ମଦାନର ନୈବେଦ୍ୟ, ଉପସ୍ଥିତ ଏ ସମୟ ଯେପରି ଚାଲି ନ ଯାଏ ।

ବିଶୁଦ୍ଧ ପ୍ରେମର ଆତ୍ମଦାନରୂପ ଯଜ୍ଞରେ ପ୍ରଦୀପ୍ତ ବହ୍ନିଶିଖାରୂପେ ସମଗ୍ର ଆଧାର ରୂପାନ୍ତରିତ ।

ତୋ ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ପୁଣି ତୁ ଅଧୀଶ୍ୱର ହୁଅ, ପୃଥିବୀକୁ ତା'ର ଜଡ଼ତା, ଅଜ୍ଞାନ, ସମସାବୃତ ଅସଦିଚ୍ଛାର ଗୁରୁଭାରରୁ ମୁକ୍ତ କର – ଏ ଭାର ତଳେ ସେ ଦଳିତ, ପିଷ୍ଟ ।

ହେ ମୋର ମଧୁମୟ ରାଜାଧିରାଜ, ହୃଦୟରେ ପ୍ରେମୋତ୍ସର୍ଗର ସମିଧ ବହ୍ନିଶିଖା ବହନ କରି ମୋ ଆଧାର ଜ୍ୱଳନରତ । ମୋର ଏ ନୈବେଦ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କର, ଦୂର ହୋଇଯାଉ ଯେପରି ସକଳ ବାଧା ।

ଅଗଷ୍ଟ ୬, ୧୯୧୪

କ'ଣ ସେହିସବୁ ଭ୍ରାନ୍ତି, କ'ଣ ସେହିସବୁ ତ୍ରୁଟି, ଯେଉଁଗୁଡ଼ିକ ଉତ୍ସର୍ଗର ବାଧା – ତାକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ତୋ ନିକଟରେ ସ୍ୱାଗତଯୋଗ୍ୟ ହେବାକୁ ଦିଅନ୍ତି ନାହିଁ, ଅଖଣ୍ଡ ବଳିଦାନକୁ ତୋର ଗ୍ରହଣଯୋଗ୍ୟ ହେବାକୁ ଦିଅନ୍ତି ନାହିଁ ?... ଏ ଆଧାର ମଧ୍ୟରେ ଯହାସବୁ ସୀମାବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିଛି, ତୁ କ'ଣ ତାକୁ ଭାଙ୍ଗି ଦେବୁ ନି ?

ଭଗବାନ୍ ! ଜାଣେ, ବର୍ତ୍ତମାନ ପୃଥିବୀର ମହାସଂକଟ ସମୟ – ତୋର ପ୍ରତିଭୂ ହୋଇ ଯେଉଁମାନେ ତା' ପାଖକୁ ଆସି ପାରିବେ, ସଂଘର୍ଷ ମଧ୍ୟରୁ ଗଢ଼ି ପାରିବେ ବୃହତ୍ତର ସମନ୍ୱୟ, ତମସାଚ୍ଛନ୍ନ କଦର୍ଯ୍ୟତା ମଧ୍ୟରୁ ଆବିଷ୍କାର କରିବେ ଦିବ୍ୟତର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ, ସେମାନେ ଯେପରି ନିଜ କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ରୁହନ୍ତି । ହେ ଭଗବାନ୍ ! ଚିରନ୍ତନ ଅଧୀଶ୍ୱର ! ତୋ ନିକଟରେ ଆମର ସାନୁନୟ ଅନୁରୋଧ, ଆମ ପ୍ରୟାସର ପ୍ରତ୍ୟୁତ୍ତର ଦେ, ସେସବୁ ମଧ୍ୟରେ ଢାଳି ଦେ ତୋ ଆଲୋକ, ଆମକୁ ପଥ ଦେଖାଇ ଦେ, ଶକ୍ତି ଦେ, ଯେପରି ଭିତରର ସକଳ ବାଧା ଜୟ କରିପାରୁ, ସକଳ ବିଘ୍ନ ଅତିକ୍ରମ କରିଯାଇ ପାରୁ ।

ହେ ମୋର ମଧୁମୟ ରାଜାଧିରାଜ ! ତୋ ପାଦ ତଳେ ମୁଁ ପ୍ରଣତ, ମୋର ସମଗ୍ର ଆଧାର ତୋତେ ଚାହୁଁଛି, ତୋତେ ଉଚ୍ଚକଣ୍ଠରେ ଡାକୁଛି ଜ୍ୱଳନ୍ତ ଐକାନ୍ତିକ ମିନତି ଜଣାଇ... ମୋତେ ମୋ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଦୁର୍ବଳତାରୁ ମୁକ୍ତ କର ।

ଅଗଷ୍ଟ ୮, ୧୯୧୪

ଲେଖନୀ ମୋର ନିର୍ବାକ୍... ଏ ବାହ୍ୟ ଜଗତ୍ ଏତେ ସର୍ବଗ୍ରାସୀ ! ଆମ ଚେତନାରେ କାହିଁକି ତା'ର ଏତେ ବଡ଼ ସ୍ଥାନ ? ଏ କ'ଣ ଆମର ଅକ୍ଷମତା ନା ଏହାହିଁ ତୋର ଇଚ୍ଛା ?

ମଧୁମୟ ରାଜାଧିରାଜ ! ମୁଁ ଚାହେଁ କେବଳ ତୋ ମଧ୍ୟରେ ଜୀବନଧାରଣ କରିବା ପାଇଁ, କିନ୍ତୁ ତୁ ଉତ୍ତର ଦେଲୁ ମୋର ଜୀବନଧାରଣ ହେବ ତୋ ପାଇଁ; ଏପରି ଭାବେ ତୋ ପାଇଁ ଜୀବନଧାରଣ କରି ଚେତନା ବହିର୍ମୁଖୀ ହୁଏ, ମନେହୁଏ ଯେପରି ତୋଠାରୁ ଦୂରେଇ ଯାଇଛି ।

ମୁଁ ଜାଣେ ଏକଥା ଠିକ୍ ନୁହେଁ; ତଥାପି ଆଧାରରେ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବାଧା ରହିଛି, ସେ ବାଧା ବର୍ତ୍ତମାନ ଘୁଞ୍ଚିଯିବା ପାଇଁ ରାଜୀ ନୁହେଁ, ଗୋଟିଏ ଦ୍ୱାର ରୁଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିଛି, ଗୋଟିଏ ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟ ବୁଦ୍ଧିର ଦ୍ୱାର, ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କୌଣସି ଚେଷ୍ଟା ତାକୁ ଖୋଲି ଧରି ପାରୁନି । ତାହାହିଁ ତୋ ପ୍ରକାଶ ମଧ୍ୟରେ ଆଣିଦିଏ ଏ ଦୀନତା ।

କେବେ ତୁ ସ୍ଥିର କରିବୁ ଯେ ଏସବୁର ଅବସାନର ସମୟ ସମାଗତ ?

ଝନ୍‌ଜା ପରି ପୃଥିବୀ ବକ୍ଷକୁ ଓହ୍ଲାଇ ଆସିଛନ୍ତି ବୀଭତ୍ସ ଶକ୍ତିମାନେ — ସେମାନେ ଅଜ୍ଞ, ଉଗ୍ର, ବଳବାନ୍, ଅନ୍ଧ । ହେ ଭଗବାନ୍, ଶକ୍ତି ଦେ ଯେପରି ସେମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନାଲୋକରେ ଉଦ୍ଭାସିତ କରିପାରୁ । ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟଦେଇ ତୋର ଜ୍ୱଳନ୍ତ ମହିମା ପ୍ରକାଶିତ ହେବା ଦରକାର, ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇ ସେମାନଙ୍କ କର୍ମର ରୂପାନ୍ତର କରିବା ଦରକାର । ପ୍ରଳୟଙ୍କର ପ୍ଲାବନ ପରେ ସେମାନେ ଯେପରି ରଖି ଯାଆନ୍ତି ଦିବ୍ୟବୀଜ ।...

ହେ ମୋର ଦେବାଧିଦେବ ! ମୋର ନୈବେଦ୍ୟ ଫେରାଇ ଦିଅ ନା । ମୋତେ ଯୋଗ୍ୟ କର ଯେପରି ମୋର ସର୍ବସ୍ୱ ଦେଇ ମୁଁ ନିଃଶେଷରେ ତୋର ହୋଇଯାଇ ପାରିବି ଏହି ବିଶ୍ୱପ୍ରକାଶକୁ ନେଇ ।

ଅଗଷ୍ଟ ୯, ୧୯୧୪

ହେ ଭଗବାନ୍, ତୋ ଆଗରେ ଆମେ ଉପସ୍ଥିତ, ତୋର ଇଚ୍ଛାହିଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଉ । ଆମ ମନର ସମସ୍ତ ବାଧା, ସମସ୍ତ ସଂଶୟ, ସମସ୍ତ ଦୁର୍ବଳତା, ସମସ୍ତ ସୀମା, ଯାହାକିଛି ଆମ ଚେତନାକୁ ଆବୃତ କରେ, ଆମ ବୁଦ୍ଧିକୁ ଆଚ୍ଛନ୍ନ କରେ, ଏସବୁକୁ ଦୂର କରିଦେ ।

ତୋ ଚେତନା ପାଇଁ ମୁଁ ତୃଷିତ, ଅକର୍ମ ମଧ୍ୟରେ ନୁହେଁ, ସ୍ଥୂଳ କର୍ମଠାରୁ ଦୂରେଇ ଯାଇ ନୁହେଁ, ତୋରି ଇଚ୍ଛାକୁ ସର୍ବତୋଭାବେ, ଚୂଡ଼ାନ୍ତଭାବେ, ନିର୍ଦୋଷ ଭାବେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ କରି ତୋ ସହ ମିଳନ ପାଇଁ ମୁଁ ତୃଷାତୁର ।

ପୃଥିବୀ ଉପରେ ଏଇ ଯେଉଁ ଅନ୍ଧକାର ନଇଁ ଆସିଛି ତାକୁ ଭେଦ କରି ଫୁଟିଉଠୁ ତୋର ମହାନ୍ ଜ୍ୟୋତିଃ ।

ଅଗଷ୍ଟ ୧୧, ୧୯୧୪

ହେ ମୋର ମଧୁମୟ ରାଜାଧିରାଜ ! ବିଭ୍ରାନ୍ତ ଯେତେ ବୁଦ୍ଧି, ବେଦନାକୁଳ ଯେତେ ହୃଦୟ, ସେଠାରେ ପ୍ରବେଶ କର, ସେଠାରେ ତୁ ଜାଳିଦେ ତୋ ଦିବ୍ୟସାନ୍ନିଧ୍ୟର ଅଗ୍ନି । ପୃଥିବୀ ଉପରେ ପଡ଼ିଛି ତା' ନିଜ ଛାୟାର ଚାପ, ସେଥିରେ ସେ ସର୍ବତୋଭାବେ ଆଲୋଡ଼ିତ ହୋଇ ଉଠିଛି । କିନ୍ତୁ ଏ ଛାୟା ପଛରେ ତୁ ରହିଛୁ ସ୍ଥିର ସୂର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ । ଏଇ ଦୁଃସ୍ଥ ପୃଥିବୀ ଉପରେ ଅନ୍ଧକାର ଘନେଇ ଆସିଛି, ତା'ର ଭିତ୍ତି ଅବଧି ଟଳାଇ ଦେଇଛି, ତାକୁ ଏକ ବିରାଟ ବିଶୃଙ୍ଖଳାରେ ପରିଣତ କରିଛି – ବର୍ତ୍ତମାନ କ'ଣ ଏଇ ଅନାସୃଷ୍ଟି ଉପରେ ତୁ ଆସି ଉଦୟ ହେବୁ ନି, କହିବୁ ନି : ''ଆଲୋକିତ ହେଉ ?''

ହେ ଅଜ୍ଞାତ ଅନୁପମ, ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ମଧ୍ୟ ନିଜକୁ ପ୍ରକାଶିତ କରି ନୁ, ତୁ ସେ ଶୁଭ ମୁହୂର୍ତ୍ତକୁ ଅପେକ୍ଷା କରୁଛୁ, ଆମକୁ ଏ ପୃଥିବୀ ବକ୍ଷକୁ ପଠାଇଛୁ ତୋର ପଥ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବା ପାଇଁ । ଏ ଆଧାରର ପ୍ରତି କଣା ତୋତେ ଡାକି କହୁଛି, ତୋର ଇଚ୍ଛା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଉ, ଚରମ ଅଜେୟ ଆବେଗ ନେଇ ସେମାନେ ତୋ ପାଖରେ ଧରା ଦେଇଛନ୍ତି ।...

ତୋ କରୁଣାର ଦୃଢ଼ ବାହୁପାଶରେ ଏ ଆର୍ତ୍ତ ପୃଥିବୀକୁ ଆଲିଙ୍ଗନ କର, ତୋ ଅସୀମ ପ୍ରେମର କଲ୍ୟାଣମୟ ଧାରାରେ ତାକୁ ପରିପ୍ଲୁତ କର ।

ମୁଁ ତୋ କରୁଣାର ଦୃଢ଼ ବାହୁପାଶ ।

ମୋର ପ୍ରସାରିତ ହୃଦୟରେ ତୋର ସୀମାହୀନ ପ୍ରେମ ।... ଆର୍ତ୍ତ ଧରଣୀକୁ ଘେରି ରହିଛି ବାହୁଯୁଗଳ, ଉଦାର ହୃଦୟ ଉପରେ ତାକୁ ସାଦରେ ଚାପି ଧରିଛି । ଧୀରେ ଧୀରେ ଅବତରି ଆସେ ପରମାଶିଷର ଚୁମ୍ବନ ଏଇ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱକ୍ଲିଷ୍ଟ କଣାଟି ଉପରେ – ସାନ୍ତ୍ୱନାଦାୟୀ ନିରାମୟକାରୀ ମା'ର ଚୁମ୍ବନ ।

ଅଗଷ୍ଟ ୧୩, ୧୯୧୪

ଏହି ସତ୍ତାଟି ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱବାହୁ ହୋଇ, କରାଞ୍ଜଳି ଉନ୍ମୁକ୍ତ କରି, ନିବିଡ଼ ଆସ୍ପୃହା ନେଇ ତୋ ସମ୍ମୁଖରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ।

ହେ ମଧୁମୟ ରାଜାଧିରାଜ ! ଏ ପୃଥିବୀର ଆଜି ପ୍ରୟୋଜନ ଏପରି ପ୍ରେମ, ଏପରି ଅପରୂପ ଦୁର୍ଦମନୀୟ ପ୍ରେମ ଯାହା ଏଯାବତ୍ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇ ନି, ଏହି ପ୍ରେମ

ପାଇଁ ପୃଥିବୀ ଆକୁଳ ।... କାହାର ଅଛି ସେ ଯୋଗ୍ୟତା, ସେ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଯେ ପୃଥିବୀରେ ଏହାର ମଧ୍ୟସ୍ଥ ହେବ ? କିଏ ସେହି ? ସେ କିଏ ସେଥିରେ କ'ଣ ଯାଏ ଆସେ ? କିନ୍ତୁ କାର୍ଯ୍ୟଟି ହେବା ଆବଶ୍ୟକ । ହେ ଭଗବାନ୍ ! ମୋ ଆହ୍ୱାନର ଜବାବ ଦିଅ । ଏ ଆଧାରର ସାମାନ୍ୟତା ଓ ସୀମାବନ୍ଧନ ସତ୍ତ୍ୱେ ତା'ର ଅର୍ଘ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କର : ଆସ ।

ଆହୁରି, ଆହୁରି, ସଂଜୀବନୀ ଧାରା ପୃଥିବୀ ଉପରେ ବହିଯାଉ ତା'ର କଲ୍ୟାଣକର ତରଙ୍ଗରାଜି ନେଇ । ରୂପାନ୍ତର ଆଣ, ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟ କର । ଏତେ ଦିନ ଧରି ଯାହାର ପ୍ରତୀକ୍ଷା, ସେହି ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ଅତ୍ୟାଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଘଟଣା ସାଧନ କର ଯେପରି ସବୁ ଅଜ୍ଞାନମୟ ଅହଙ୍କାର ଚୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯାଉ, ପ୍ରତି ହୃଦୟରେ ଜାଗି ଉଠୁ ତୋର ସୁମହାନ୍ ଅଗ୍ନିଶିଖା । ସ୍ଥିର ପ୍ରଶାନ୍ତି ମଧ୍ୟରେ ନିସ୍ପନ୍ଦ ହୋଇ ପଡ଼ିବାକୁ ମୋତେ ଦିଅ ନା । ଯେତେ ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତୋର ସମୁତ୍ତମ ଅଭିନବ ପ୍ରକାଶ ଦେଖା ନ ଦେଇଛି ସେତେ ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମର ବିଶ୍ରାମ ନାହିଁ । ଆମର ପ୍ରାର୍ଥନା ଶୁଣ, ଆମ ଆହ୍ୱାନର ଜବାବ ଦିଅ, ଆଗରେ ଆସି ଛିଡ଼ାହୁଅ ।

ଅଗଷ୍ଟ ୧୬, ୧୯୧୪

ତିନି ଦିନ ଧରି ମୁଁ ଆକୁଳ ପ୍ରାର୍ଥନା ନେଇ ଅପେକ୍ଷା କରିଛି, ଆଶା କରିଛି ନୂତନ ଜିନିଷସବୁ ଦେଖିବି... ଦେଖୁଛି, ତୋ ପ୍ରକାଶକୁ ଆବୃତ, ବିଳମ୍ବିତ ଓ ବିକୃତ କରିବାକୁ ଯେତେ ସବୁ ବାଧା ଜାଗି ଉଠିଛନ୍ତି । ଲକ୍ଷ୍ୟଠାରୁ ପୂର୍ବେ ଆମେ ଯେତେ ଦୂରରେ ଥିଲୁ ବୋଧହୁଏ ବର୍ତ୍ତମାନ ତା'ଠାରୁ ପାଖକୁ ଆସି ନାହୁଁ ।

ହେ ମଧୁମୟ ପ୍ରଭୁ ମୋର, କାହିଁକି ତୁ ମୋତେ କହିଲୁ, ତୋ ହୃଦୟ ମଧ୍ୟରେ ମୋର ଯେଉଁ ପୁଣ୍ୟସ୍ଥାନ ତା'କୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରି ପୃଥିବୀକୁ ଫେରି ଆସିବାକୁ, ଏପରି ସିଦ୍ଧି ନିମନ୍ତେ ପ୍ରୟାସ କରିବାକୁ ଯାହା ସବୁ ଦିଗରୁ ଅସମ୍ଭବ ବୋଲି ପ୍ରମାଣିତ ?... ମୋର ଅପରୂପ ଦିବ୍ୟଧ୍ୟାନାବସ୍ଥା ମଧ୍ୟରୁ ତୁ ମୋତେ ଟାଣି ଆଣିଲୁ, ଏହି ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱସଂକୁଳ ବିଶ୍ୱ ମଧ୍ୟରେ ପୁଣି ନିମଜ୍ଜିତ କଲୁ ମୋ ଦ୍ୱାରା କ'ଣ କରାଇବା ଆଶାରେ ? ନିଜକୁ ପ୍ରକାଶ କରିବା ପାଇଁ ତୋ ଶକ୍ତି ଯେତେବେଳେ ପୃଥିବୀ ଉପରକୁ ଉତରି ଆସେ, ସେତେବେଳେ ଯେଉଁ କେତୋଟି ମହାଶକ୍ତିଧର ଅସୁର ଅଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ପ୍ରତ୍ୟେକେ ଦୃଢ଼ ସଂକଳ୍ପ କରନ୍ତି ତୋର ସେବକ ହେବା ପାଇଁ, କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ସେମାନଙ୍କ

ସ୍ୱଭାବର ବିଶିଷ୍ଟ ଧାରା – ଆଧିପତ୍ୟସ୍ପୃହା ଆଉ ଆତ୍ମସର୍ବସ୍ୱତା – ବଜାୟ ରଖି ଚାଲନ୍ତି, ସେମାନେ ପ୍ରତ୍ୟେକେ ଚାହାନ୍ତି ସେହି ଶକ୍ତିକୁ ନିଜ ନିଜ ଆଡ଼କୁ ଟାଣିବାକୁ, ନିଜେହିଁ ତା'କୁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପରିବେଷଣ କରିବାକୁ; ପ୍ରତ୍ୟେକେ ମନେକରନ୍ତି ସେହିଁ ଏକମାତ୍ର, ଅନ୍ତତଃ ସର୍ବପ୍ରଧାନ ଦୂତ ଓ ତୋ ଶକ୍ତି ସହ ଅନ୍ୟ ସକଳଙ୍କ ସଂଯୋଗ କେବଳ ତାଙ୍କରି ସହାୟତାରେ ହୋଇପାରେ ଏବଂ ହେବା ଉଚିତ । ଏହି ନିକୃଷ୍ଟ କ୍ଷୁଦ୍ରାଶୟତା ନ୍ୟୁନାଧିକେ ସଜ୍ଞାନ କିନ୍ତୁ ତା' ଦ୍ୱାରା ଖାଲି ଅନିଶ୍ଚିତ କାଳ ବିଳମ୍ବ ଘଟେ । ମହାଶକ୍ତିଧର ଯେଉଁମାନେ ସେମାନଙ୍କ ପକ୍ଷେ ଯଦି ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରକାଶ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଏହିସବୁ ଶୋଚନୀୟ ସଂକୀର୍ଣ୍ଣତା ମଧ୍ୟରୁ ନିଜକୁ ମୁକ୍ତ ରଖିବା ସମ୍ଭବପର ନ ହୁଏ, ତେବେ ହେ ଭଗବାନ୍, ମୋତେ କାହିଁକି ଏ ସୀମାବଦ୍ଧ ଯୂପକାଠରେ ବାନ୍ଧି ରଖିଛୁ ?... ତୋର ଇଚ୍ଛା ଯଦି ଏହିପରି, ତା'ହେଲେ ଅନ୍ତିମ ଯବନିକା ଛିଣ୍ଡାଇ ଦୂର କରିଦେ । ତୋର ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟ ମହିମା ତା'ର ଶୁଦ୍ଧ ସ୍ୱରୂପରେ ଆସି ଜଗତକୁ ରୂପାନ୍ତରିତ କରୁ ।

ହେ ଭଗବାନ୍ ! ଏହି ଅସାଧ୍ୟ ସାଧନ କର, ନ ହେଲେ ଫେରିଯାଇ ତୋ ମଧ୍ୟରେ ମୋତେ ଲୀନ ହୋଇଯିବାକୁ ଦେ ।

ଅଗଷ୍ଟ ୧୭, ୧୯୧୪

ପୁରାତନକୁ ଉଡ଼ାଇ ନେଇ ଚାଲିଛି ଏହି ଯେଉଁ ଧ୍ୱଂସର ଘୂର୍ଣ୍ଣି ତା' ମଧ୍ୟରେ ଯେପରି ସକଳ ଭ୍ରାନ୍ତି, ସକଳ ପକ୍ଷପାତ, ସକଳ ମନାନ୍ତର ଲୋପ ହୋଇଯାଉ... ଜ୍ୟୋତିଃର ପ୍ରକାଶ ହେଉ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରିଶୁଦ୍ଧ, ସର୍ବବନ୍ଧନମୁକ୍ତ, ତା' ମଧ୍ୟରେ ହେଉ ତୋର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆବିର୍ଭାବ । ଭଗବାନ ! ତୁ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ୍ – ତୁ ଏ ଅସାଧ୍ୟ ସାଧନ କରିବୁ ।...

ଏହି ଚେତନା ମଧ୍ୟରେ ତୁ ସ୍ଥାପନ କରିବୁ ବିଜୟର ନିଶ୍ଚୟତା ।

ଅଗଷ୍ଟ ୧୮, ୧୯୧୪

ଗଭୀର, ନୀରବ ଧ୍ୟାନ ମଧ୍ୟରେ ତୋ ଆଡ଼କୁ ମୁଁ ଯେପରି ଫେରିଯାଏ । ଏହି ଅଖଣ୍ଡ ସତ୍ତା ଏବଂ ତା'ର ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପକୁ ନେଇ ଯେପରି ତୋ ପାଦ ତଳେ ଅର୍ଘ୍ୟରୂପେ ଅର୍ପଣ କରିପାରେ । ଏହିସବୁ ବୃତ୍ତିରାଜିର ଖେଳା ଯେପରି ବନ୍ଦ କରିଦେଇ ପାରେ, ଏଇ ସକଳ ଚେତନାର ଧାରା ଯେପରି ଏକୀଭୂତ କରିପାରେ ଯାହାଫଳରେ ପରିଶେଷରେ ରହିଯିବ ଖାଲି ଗୋଟିଏ ମାତ୍ର ଧାରା ଯେ ତୋର ଆଦେଶ ଶୁଣିପାରିବ, ବୁଝିପାରିବ । ତୋ ମଧ୍ୟରେ ମୋତେ ପୁଣିଥରେ ବୁଡ଼ିଯିବାକୁ ଦେ, ପରମ ମଙ୍ଗଳମୟ ସାଗର ମଧ୍ୟରେ ଯେପରି, ସକଳ ଅଜ୍ଞାନ ସେ ଧୋଇଦେବ । ମନେହୁଏ ମୁଁ ବହୁତ ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇ ଯାଇଛି, ସଂଶୟ ଓ ଅନ୍ଧକାରର ଗୋଟିଏ ଅତଳ ଗହ୍ୱର ମଧ୍ୟକୁ, ଯେପରି ତୋର ଚିରନ୍ତନ ଜ୍ୟୋତିର୍ଲୋକଠାରୁ ମୁଁ ନିର୍ବାସିତ । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଜାଣେ ଏଇ ଅବତରଣ ମଧ୍ୟରେହିଁ ନିହିତ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱତର ଉତ୍ତରଣର ସମ୍ଭାବନା, ସେଠାରୁ ବୃହତ୍ ଦିଗ୍‌ବଳୟକୁ ଆଲିଙ୍ଗନ କରିହୁଏ, ସ୍ପର୍ଶ କରାଯାଇ ପାରେ ଆଉଟିକେ ପାଖରୁ ତୋର ଅସୀମ ଆକାଶ ମଣ୍ଡପ । ଏଇ ତ ତୋ ଜ୍ୟୋତିଃ ରହିଛି, ସ୍ଥିର, ଦିଗ୍‌ଦର୍ଶକ, ଅବିରଳ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ, ଗହ୍ୱରର ଗଭୀରରେ ଯେପରି, ଭାସ୍ୱର ପ୍ରକାଶମହିମାରେ ମଧ୍ୟ ସେହିପରି । ଚେତନା ମଧ୍ୟରେ ଚିରସ୍ଥାୟୀ ହୋଇ ବର୍ତ୍ତମାନ ବାସ କରୁଛି ପ୍ରଶାନ୍ତ ନିର୍ଭରତା, ଅଚଳ ଉଦାସୀନତା, ଅଟଳ ଅସଂଶୟତା... ମୁଁ ଯେପରି ଗୋଟିଏ ନୌକା, ବହୁ ଦିନ ଧରି ଗୋଟିଏ ବନ୍ଦର ମଧ୍ୟରେ ସେ ଥିଲା, ତା'ର ଆନନ୍ଦ ଉପଭୋଗ କରିଛି; ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ ପାଲ ଟେକିଛି, ଯଦିଓ ମେଘ ବର୍ଷୁଛି, ଝଡ଼ଝଞ୍ଜା ଆସୁଛି, ସୂର୍ଯ୍ୟ ଢାଙ୍କି ହୋଇଯାଇଛି, ତଥାପି ସେ ଛୁଟି ଚାଲିବ ମହାନ୍ ଅଜ୍ଞେୟ ମଧ୍ୟରେ, ଅପରିଚିତ ତୀରଭୂମି ଆଡ଼କୁ, ନୂତନ ଦେଶଗୁଡ଼ିକର ଅଭିମୁଖେ ।

ହେ ଭଗବାନ୍ ! ମୁଁ ତୋର, କୌଣସି କୁଣ୍ଠା, କୌଣସି ପକ୍ଷପାତ ନାହିଁ । ତୋର ଇଚ୍ଛା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଉ ତା'ର ଅଖଣ୍ଡ ଅବ୍ୟଭିଚାରୀ ଧାରାରେ । ମୋର ସମଗ୍ର ସତ୍ତା ତାକୁ ବରଣ କରିଛି, ସାନନ୍ଦେ, ପ୍ରଶାନ୍ତ ଚିତ୍ତରେ ଗ୍ରହଣ କରିଛି ।

ଭବିଷ୍ୟତ୍ ସମ୍ପର୍କରେ ମୋର କୌଣସି ଧାରଣା ନାହିଁ । ତୁହିଁ ତୋର ବିଧାନର ଏକ ନବୀନ ତଥା ଅଧିକ ଉପଯୋଗୀ ଧାରଣା ଉଦ୍ଭବ କରିବୁ ।

ପୂର୍ଣ୍ଣାଙ୍ଗ ପ୍ରଣତି ଢାଳି, ଅଖଣ୍ଡ ନିର୍ଭରତା ନେଇ ମୁଁ ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିଛି – ତୋରି କଣ୍ଠ ପଥ-ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କରିବ ।

ଅଗଷ୍ଟ ୨୦, ୧୯୧୪

ଯଦି ଲକ୍ଷ୍ୟଟିକୁ ଏକ ନୂତନ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ ଦେଖିବାକୁ ହୁଏ, ଯାହାଫଳରେ ଅନ୍ୟସବୁ ଦୃଷ୍ଟିଭଙ୍ଗୀ ମଧ୍ୟ ଆଲୋକ ପାଇବେ, ତା'ହେଲେ ଆନ୍ତର ଆବିଷ୍କାରର ଅନୁଭୂତିକୁ ସର୍ବଦା ପୁନଃ ପୁନଃ ଫେରାଇ ଆଣିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ଏହି ପଥଯାତ୍ରାର ଶେଷ କେଉଁଠି ସେ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆଗରୁ କୌଣସି ପ୍ରକାର ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ନ କରି ଚେତନାର ଚରମ ସୀମାକୁ ଉଠିଯିବାକୁ ହେବ ।

କିନ୍ତୁ ଅନ୍ତରତମ ପରମଙ୍କ ସହ ଚେତନାର ଯେଉଁ ଏକ ବା ଏକାଧିକ ସଂଯୋଗ ଘଟିଥିଲା ସେ କଥା ମନ ସ୍ୱତଃ ସ୍ମରଣ ରଖେ ଏବଂ ନିଜେ ନିଜକୁ କହେ, ''ପଥ ଶେଷରେ ଏହି ବସ୍ତୁହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏ,'' କିନ୍ତୁ ସେ ଭୁଲିଯାଏ ଯେ ''ଏହି ବସ୍ତୁ'' ଯେଉଁ ବିଷୟରେ ସେ ଚିନ୍ତା କରୁଛି ତାହା ହେଲା ଲକ୍ଷ୍ୟଟିକୁ ବିକୃତ କରିବା ବା ବିକୃତ କରିବାର ଅସଂଖ୍ୟ ଧାରାରୁ ଗୋଟିଏ ଧାରା ଏବଂ ଏହି ବୁଦ୍ଧିଗତ ଧାରଣା ଅନୁଭୂତି ପରେ ଆସିବା ଉଚିତ, ପୂର୍ବରୁ ନୁହେଁ ।

ଏକାନ୍ତ ସରଳଭାବେ ପୁନର୍ବାର ପଥ ଧରି ଚାଲିବାକୁ ହେବ, ଯେପରି ଆମ୍ଭେମାନେ କେବେ ବି ସେହି ପଥରେ ପୂର୍ବରୁ ଯାତ୍ରା କରି ନାହୁଁ – ଏହାହିଁ ଯଥାର୍ଥ ଶୁଦ୍ଧି, ପୂର୍ଣ୍ଣ ଐକାନ୍ତିକତା ଯାହା ଆଣିଦିଏ ଅବାଧ ଉନ୍ନତି, ଅଖଣ୍ଡ ବୃଦ୍ଧି ଏବଂ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ।

ହେ ଅନିର୍ବାଚନୀୟ ଭଗବାନ୍ ! ମୋ ଅନ୍ତରରେ, ଯେଉଁଠାରେ ସମସ୍ତ ପ୍ରକାର ଚିନ୍ତା ନୀରବ ଅର୍ଥାତ୍ ସକଳ ପ୍ରକାର ସଜ୍ଞାନ ସଂଜ୍ଞାନିରୂପଣ ସ୍ତବ୍ଧ ହୋଇଯାଇଛି ସେଠାରେ ବାକ୍ୟ ଅପେକ୍ଷା କିଛି ଗଭୀରତର, ମୋର ଇଚ୍ଛା-ଅନିଚ୍ଛା ସତ୍ତ୍ୱେ, ଗୋଟିଏ ତୀବ୍ର ଆସ୍ପୃହା ସହ ତୋ ଆଡ଼କୁ ଫେରି ରହିଛି; ଏ ସକଳ କ୍ରିୟାବଳୀ ସେ ତୋତେ ସମର୍ପଣ କରେ, ଏହିସବୁ ଉପାଦାନ, ସତ୍ତାର ଏହିସବୁ ବିଭିନ୍ନ ଧାରା,– ଏ ସମସ୍ତ ପାଇଁ ସେ ଭିକ୍ଷା କରେ ତୋର ପରମ ଜ୍ୟୋତିଃ ।

...ହେ ଭଗବାନ୍, ଚିନ୍ତା ଦ୍ୱାରା ମୁଁ ତୋତେ ଜାଣିପାରୁ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ମୁଁ ନିଶ୍ଚିତରୂପେ ତୋତେ ଜଣେ !

ଅଗଷ୍ଟ ୨୧, ୧୯୧୪

ହେ ଭଗବାନ୍, ଭଗବାନ୍, ସମଗ୍ର ପୃଥିବୀ ଆନ୍ଦୋଳିତ; ସେ ଶୋକମଗ୍ନ, ଯନ୍ତ୍ରଣାଗ୍ରସ୍ତ, ମୁମୂର୍ଷୁପ୍ରାୟ... ଏହି ଦୁଃଖତାପ ତା' ଉପରେ ଆସି ବୃଥାରେ ଯେପରି ଚାଲି ନ ଯାଉ, ଏହାହିଁ କର ଯେପରି ଏହି ରକ୍ତକ୍ଷୟ ନେଇଆସୁ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ, ଜ୍ୟୋତିଃ ଓ ପ୍ରେମର ବୀଜ ଏବଂ ସେସବୁର ଶୀଘ୍ର ପ୍ରସ୍ଫୁରଣ; ଏହା ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ, ପ୍ରେମ ଓ ଜ୍ୟୋତିଃକୁ ପ୍ରସ୍ଫୁଟିତ କରୁ ଏବଂ ସମଗ୍ର ପୃଥିବୀକୁ ତା'ର ବିଭବଶାଳୀ ଶସ୍ୟରାଜି ଦ୍ୱାରା ଆଚ୍ଛାଦିତ କରୁ । ଅନ୍ଧକାରର ଏହି ଅତଳ ଗହ୍ୱରରୁ ସମଗ୍ର ପାର୍ଥିବ ସତ୍ତା ତୋତେ ଆବେଗରେ ଡାକୁଛି, ଯେପରି ତୁ ତାହାକୁ ଆଲୋକ ଓ ବାୟୁ ପ୍ରଦାନ କରିବୁ, ଏହାର ନିଃଶ୍ୱାସ ରୁଦ୍ଧ ହୋଇଯାଉଛି, ତୁ କ'ଣ ତାକୁ ରକ୍ଷା କରିବୁ ନାହିଁ ?

ହେ ଭଗବାନ୍, ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଜୟ ପାଇଁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ କ'ଣ କରିବାକୁ ହେବ ?

ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ପ୍ରାର୍ଥନା ଶୁଣ, ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ସର୍ବସ୍ୱ ପଣ କରି ଜୟଲାଭ କରିବାକୁ ହେବ । ସକଳ ବାଧା ଚୂର୍ଣ୍ଣ କରି ତୁ ପ୍ରକାଶ ହୁଅ !

ଅଗଷ୍ଟ ୨୪, ୧୯୧୪

ହେ ଭଗବାନ୍, ହୃଦୟଭରା କୃତଜ୍ଞତା ସହ ତୋ ପାଖକୁ ଆସିଛି । ବହୁ ଦିନରୁ ଆକାଙ୍କ୍ଷିତ ସେହି ଦିବ୍ୟଜ୍ଞାନର ପ୍ରଥମ ଶବ୍ଦାବଳୀ ତୁ ମୋତେ ଶିକ୍ଷା ଦେଇଛୁ, ଏବଂ ଏହି ଜ୍ଞାନ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ସିଦ୍ଧିର ପ୍ରତ୍ୟେକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆସିଛି ସଫଳତା ଓ ଯଥାର୍ଥ ଶକ୍ତି ।

ଏହା ଆରମ୍ଭ ମାତ୍ର, ଏହା ସିଦ୍ଧି ନୁହେଁ; ତେବେ ପଥ ଉନ୍ମୁକ୍ତ, ଦେଖାଯାଉଛି ଏହା ସିଧାସଳଖ, ମୋତେ କେବଳ ଏହାକୁ ଧରି ଚାଲିବାକୁ ହେବ । ଅନ୍ଧକାରମୟ ଦିବସଗୁଡ଼ିକର ସ୍ୱଳ୍ପତର ଅଥଚ ପୂର୍ଣ୍ଣଶକ୍ତିମାନ୍ ପ୍ରୟାସ ଫଳରେ ଆବରଣ ଛିନ୍ନ ହୋଇଛି । ଭଗବାନ୍, ଏହାହିଁ କର, ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ପଥ ଯେପରି ଏହିପରି ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟ ହୋଇଉଠେ; ଏବଂ ଆମ ନିଜ ମଧ୍ୟରେ ଦୃଷ୍ଟି ଯେତେବେଳେ ସ୍ୱଚ୍ଛ ହୋଇଛି, ସେତେବେଳେ ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କ ପକ୍ଷେ ଏହି ସଜ୍ଞାନ ଚେଷ୍ଟା କରିବାରେ ଯେପରି ନୂତନ ବାଧା ନ ଜନ୍ମେ । ଏସବୁ ସତ୍ତ୍ୱେ, ମନୁଷ୍ୟ ଯେତେ ବଡ଼ ହେଉନା କାହିଁକି, ସେ ସୀମାବଦ୍ଧ ଏବଂ ବହୁ ଦିନ ଯାବତ୍ ଏପରି ରହିବ, କାରଣ ସେ ମନୁଷ୍ୟ; ଆଉ ବୃହତ୍ତର ସହ ଯଦିଓ ତା'ର ସଂଯୋଗ ଘଟେ, ତେବେ ବି ଏହି ବୃହତ୍ ତା'ର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଦୃଷ୍ଟିଭଙ୍ଗୀ ମଧ୍ୟଦେଇ ତା'ର ବାହ୍ୟ ଚେତନା

ନିକଟରେ ପ୍ରତିଭାତ ହୁଏ । ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ଦୃଷ୍ଟିର କ୍ଷେତ୍ରକୁ ଅନ୍ତତଃ ଆଂଶିକ ବିକୃତ କରେ ନାହିଁ, ଏପରି କ୍ୱଚିତ୍ ଘଟେ । କିନ୍ତୁ ଏହି ଶେଷ ବାଧା ସକଳକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିବାକୁ ହେବ, ନିଶ୍ଚିତରୂପେ ନିର୍ମୂଳ କରିବାକୁ ହେବ, ଯାହାଫଳରେ ସେସବୁ ପୁନର୍ବାର ମଥା ଟେକି ପାରିବେ ନାହିଁ । ପଥ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣଭାବେ ମୁକ୍ତ ରଖିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନର ଆଭାସ ମିଳିଛି ତାହାକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ପ୍ରକାଶିତ ଓ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରିବାକୁ ହେବ । ହେ ଭଗବାନ୍, ତୋ କୃପା ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ସହ ରହିଛି, ତାହା ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ କେବେ ବି ଛାଡ଼ିଯାଏ ନାହିଁ, ଏପରିକି ଯେତେବେଳେ ବାହ୍ୟତଃ ସବୁକିଛି ଅନ୍ଧକାରମୟ ଦେଖାଯାଏ । ଗୋଟିଏ ପୂର୍ଣ୍ଣତର ଉଷାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବା ନିମନ୍ତେ ସମୟ ସମୟରେ ରାତ୍ରିର ପ୍ରୟୋଜନ ହୁଏ । କିନ୍ତୁ ଏଥର ତୁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଏପରି ଗୋଟିଏ ଉଷା ନେଇଆସିଛୁ, ଯାହାର ଆଉ ଶେଷ ହେବ ନାହିଁ ।...

ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ସାନୁରାଗ କୃତଜ୍ଞତା ଓ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ସମର୍ପଣର ଏହି ଅର୍ଘ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କର ।

ମୁଁ ଜାଣିଥିଲି ଯେ ଏହି ଖାତାଟି ଶେଷ ହେବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ମୋର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ସାଧନାର ଗୋଟିଏ ପର୍ବ ଶେଷ ହେବ । ବସ୍ତୁତଃ ତାହାହିଁ ଘଟିଛି ।

ଆଲୋକ ଆସିଛି, ପଥ ଉନ୍ମୁକ୍ତ । ଅତୀତର ପ୍ରୟାସକୁ ସକୃତଜ୍ଞ ଅଭିବାଦନ ଜଣାଇ ଆମ୍ଭେମାନେ ନୂତନ ପଥରେ ଆଗେଇ ଚାଲିବୁ, ତୁ ସେହି ମାର୍ଗକୁ ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ପ୍ରଶସ୍ତ ଭାବେ ଉନ୍ମୁକ୍ତ କରିଛୁ ।

ବୃହତ୍ତର ଓ ସଜ୍ଞାନତର ସିଦ୍ଧିର ଏହି ନୂତନ ରାଜ୍ୟର ଦ୍ୱାରପ୍ରାନ୍ତରେ ତୋତେ ପ୍ରଣାମ ଜଣାଉଛି, ହେ ଭଗବାନ୍, ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଅଖଣ୍ଡ ଆତ୍ମଦାନ ଓ ଅଖଣ୍ଡ ଆରାଧନା ଗ୍ରହଣ କର, ଆମ୍ଭେମାନେ ନିଜକୁ ନିଃଶେଷରେ ତୋତେ ସମର୍ପଣ କରୁଛୁ ।

ପୁନର୍ବାର ତୁ ଏବଂ ଏକମାତ୍ର ତୁହିଁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ଅନ୍ତରରେ ଜୀବନ୍ତ ହୋଇ ଉଠିଛୁ । ତୁହିଁ ତୋ ରାଜ୍ୟର ରାଜା ହୋଇଛୁ, କିନ୍ତୁ ତୋ ରାଜ୍ୟ ହୋଇଛି ବୃହତ୍ତର, ପୂର୍ଣ୍ଣତର ଏବଂ ତୋ ଶାସନର ଅଧିକତର ଯୋଗ୍ୟ ।

ଅଗଷ୍ଟ ୨୫, ୧୯୧୪

ହେ ଭଗବାନ୍, ତୋ ଇଚ୍ଛା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଉ, ତୋ କର୍ମ ସଂସିଦ୍ଧ ହେଉ । ଆମ ଭକ୍ତିକୁ ଦୃଢ଼ କର, ସମର୍ପଣକୁ ବର୍ଦ୍ଧିତ କର, ପଥ ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟ କର । ଅନ୍ତରରେ ଆମ୍ଭେମାନେ

ତୋତେ ପରମ ଅଧୀଶ୍ୱରରୂପେ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରୁଛୁ, ଯେପରି ତୁ ସମଗ୍ର ପୃଥିବୀର ପରମ ଅଧୀଶ୍ୱର ହୋଇପାରୁ । ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ବାକ୍ୟ ଏବେ ବି ଅଜ୍ଞାନାଚ୍ଛନ୍ନ, ତାହାକୁ ଆଲୋକିତ କର ।

ଆମ ଅଭୀପ୍ସା ଏବେ ବି ମଳିନ, ତାହାକୁ ଶୁଦ୍ଧ କର ।

ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ କର୍ମ ଏବେ ବି ଅସମର୍ଥ, ତାହାକୁ ସାମର୍ଥ୍ୟଯୁକ୍ତ କର ।

ହେ ଭଗବାନ୍, ଏ ପୃଥିବୀ ଆର୍ତ୍ତ, ଶୋକଗ୍ରସ୍ତ; ବିଶୃଙ୍ଖଳା ଏହାକୁ ବାସଗୃହ କରିଛି ।

ଅନ୍ଧକାର ଏତେ ଘନୀଭୂତ ଯେ ଏକମାତ୍ର ତୁହିଁ ତାହାକୁ ଦୂର କରିପାରୁ । ଆସ, ପ୍ରକାଶ ହୁଅ, କର୍ମ ତୋର ସଂସିଦ୍ଧ ହେଉ ।

ଅଗଷ୍ଟ ୨୬, ୧୯୧୪

ହେ ମୋର ପ୍ରେମମୟ, ଆନନ୍ଦମୟ ପ୍ରଭୁ ! ଏହିସବୁ ଆନନ୍ଦଲୋକ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ଅନୁପ୍ରବିଷ୍ଟ ଏବଂ ପରସ୍ପରକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରୁଛି; ଏବଂ ଏହିସବୁ ଲୋକ ଏପରି ବୃହତ୍ ଯେ ତାହାକୁ ସମଗ୍ରଭାବେ ଧାରଣା କରାଯାଇ ପାରେ ନାହିଁ । ଏହିସବୁ ବିଧିବିଧାନର ଜ୍ଞାନ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କର, ପ୍ରଦାନ କର ସେହି ସାମର୍ଥ୍ୟ ଯାହାଦ୍ୱାରା ପୃଥିବୀ ସଜ୍ଞାନରେ ଧାରଣା କରିପାରିବ ଏବଂ ଅନୁଭବ କରିପାରିବ ସେ କେଉଁ ଲକ୍ଷ୍ୟକୁ ଏପରି ଅନ୍ଧଭାବେ ଅନୁସରଣ କରିଚାଲିଛି ।...

ସକଳ ବସ୍ତୁ ମଧ୍ୟରେ ତୁହିଁ ଅମିଶ୍ର ସୁଖ, ତୃପ୍ତିଦାୟୀ ପରମାନନ୍ଦ ... କିନ୍ତୁ ଏହି ଆନନ୍ଦ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇପାରେ ସେତେବେଳେ, ଯେତେବେଳେ ଏହା ସର୍ବାଙ୍ଗୀନ, ଅର୍ଥାତ୍ ଅତି ବାହ୍ୟତମ ପ୍ରକାଶଠାରୁ ଅତଳସ୍ପର୍ଶୀ ଗଭୀରତା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବ୍ୟାପ୍ତ ।

ହେ ଭଗବାନ୍ ! ତୁ ମୋତେ ଅତ୍ୟାଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର ଦ୍ୱାରପ୍ରାନ୍ତରେ ପହଞ୍ଚାଇ ଦେଇଛୁ; ଏହି ଜ୍ଞାନରେ ମୋତେ ସ୍ଥିରପ୍ରତିଷ୍ଠ କର । ମୋତେ ଚେତନାର ସେହି କେନ୍ଦ୍ରରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କର ଯେଉଁଠାରୁ ଯାବତୀୟ କର୍ମ ତୋର ଦିବ୍ୟବିଧାନରହିଁ ଅବିମିଶ୍ର ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ହେବ ।

ସାମର୍ଥ୍ୟଯୁକ୍ତ ଓ ମୂକ ଆରାଧନା ନେଇ ମୁଁ ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିଛି ।

ଅଗଷ୍ଟ ୨୭, ୧୯୧୪

ହେ ଭଗବାନ୍, ତୋ ପାଖରେ ମୋର ଏହି ପ୍ରାର୍ଥନା, ମୁଁ ଯେପରି ତୋର ଦିବ୍ୟ, ସାମର୍ଥ୍ୟଯୁକ୍ତ, ଅନନ୍ତ, ଅତଳସ୍ପର୍ଶୀ ପ୍ରେମ ହୋଇପାରେ ସତ୍ତାର ସକଳ କ୍ରିୟା ମଧ୍ୟରେ, ସକଳ ଭୂମିରେ... ମୁଁ ଯେପରି ଏହି ଦିବ୍ୟ, ଶକ୍ତିଶାଳୀ, ଅନନ୍ତ, ଅତଳ ପ୍ରେମରୂପେ ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ ହୋଇଉଠେ ସତ୍ତାର ସକଳ କ୍ରିୟା ମଧ୍ୟରେ, ସକଳ ଭୂମିରେ । ମୋତେ ଏହି ପ୍ରେମର ଜ୍ୱଳନ୍ତ ଅଗ୍ନିକୁଣ୍ଡରେ ପରିଣତ କର, ସେଥିରେ ସମଗ୍ର ପୃଥିବୀର ବାତାବରଣ ବିଶୁଦ୍ଧ ହୋଇଉଠୁ ।

ହେ ଭଗବାନ୍, ମୁଁ ଯେପରି ଅନନ୍ତ ଭାବେ ତୋ ପ୍ରେମ ହୋଇଉଠେ ।...

ଅଗଷ୍ଟ ୨୮, ୧୯୧୪

ହେ ଭଗବାନ୍, ଶାଶ୍ୱତ ଅଧୀଶ୍ୱର, ତୋ ସମ୍ମୁଖରେ ମନ ମୋର ନୀରବ ଓ ଶକ୍ତିହୀନ, କିନ୍ତୁ ହୃଦୟ ମୋର ତୋତେ ଡାକୁଛି; ମୋର ସମଗ୍ର ସତ୍ତାକୁ ଜାଗ୍ରତ୍ କର, ଯେପରି ସେ ସର୍ବତୋଭାବେ ତୋର ଆବଶ୍ୟକ ଯନ୍ତ୍ର ଏବଂ ଆଦର୍ଶ ସେବକ ହୋଇଉଠିପାରେ ।

ହେ ଭଗବାନ୍, ମୁଁ ଯଦି ତୁହିଁ ହୋଇଯାଆନ୍ତି, ଅନନ୍ତ ଭାବେ, ସକଳ ବସ୍ତୁ ମଧ୍ୟରେ, ସର୍ବତ୍ର, ସର୍ବଦା, ଚରମ ନୀରବତା ଓ ଚରମ ଗତି ମଧ୍ୟରେ ବି...

ଯଦି ହୋଇଯାଆନ୍ତି କେବଳ ସେହି ଏକ, ଯେ ସକଳଙ୍କୁ ଧାରଣ କରେ, ସକଳେ ଯାହାକୁ ଧାରଣ କରନ୍ତି,... ଯେ ସମସ୍ତ ବନ୍ଧନ ଓ ସମସ୍ତ ଅନ୍ଧତାରୁ ମୁକ୍ତ ।

ହେ ପରମ ବିଜୟୀ, ସକଳ ବାଧା ଜୟ କର ।

ଅଗଷ୍ଟ ୨୯, ୧୯୧୪

ମନୁଷ୍ୟର ଆଉ କ'ଣ ଉପଯୋଗିତା ଅଛି ଯଦି ସେ ଗୋଟିଏ ସେତୁସ୍ୱରୂପ ନ ହୁଏ ଗୋଟିଏ ଦିଗରେ ଚିରବର୍ତ୍ତମାନ ଶାଶ୍ୱତ ଅବ୍ୟକ୍ତ ସତ୍ତା ଯାହା କେବେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇ ନାହିଁ ଓ ଅନ୍ୟ ଦିଗରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥିବା ବ୍ୟକ୍ତ ସୃଷ୍ଟି, ଏ ଦୁଇ ମଧ୍ୟରେ; ଏକ

ଦିଗରେ ସମସ୍ତ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱଲୋକର ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ ଓ ଦିବ୍ୟ ଜୀବନର ମହିମା ଓ ଅନ୍ୟ ଦିଗରେ ଜଡ଼ ଜଗତର ସକଳ ତମସାଚ୍ଛନ୍ନ ଓ ଶୋକଗ୍ରସ୍ତ ଅଜ୍ଞାନ ? ମଣିଷ ହେଲା ଯାହା ହେବା ଉଚିତ ଏବଂ ଯାହା ହୋଇଛି, ଏହି ଦୁଇଟିର ସଂଯୋଗସୂତ୍ର; ସେ ଗହ୍ୱର ମୁଖରେ ପ୍ରସାରିତ ଏକ ସେତୁ, ସେ ଯେପରି ଗୋଟିଏ ମହା କ୍ରଶ୍ ଚିହ୍ନ (cross), ବାହୁ ଚତୁଷ୍ଟୟର ସଂଗମ ସ୍ଥଳ । ତାହାର ଯଥାର୍ଥ ବାସଭୂମି, ତାହାର ଚେତନାର ଶକ୍ତିପୀଠ ହେଲା ଗୋଟିଏ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ ଜଗତ୍ ଯେଉଁଠାରେ କ୍ରଶ୍‌ର ଚାରୋଟି ବାହୁ ଆସି ମିଳିତ ହୋଇଛି, ଯେଉଁଠାରେ ଅଜ୍ଞେୟର ଆନନ୍ତ୍ୟ ଅଗଣିତ ପ୍ରକାଶ ମଧ୍ୟରେ ନିଜକୁ ପ୍ରସାରିତ କରିବା ନିମନ୍ତେ କ୍ରମଶଃ ବିଶିଷ୍ଟ ରୂପ ଧାରଣ କରିଛି ।

ଏହି କେନ୍ଦ୍ର ହେଲା ପରମ ପ୍ରେମ, ପରାଚେତନା, ବିଶୁଦ୍ଧ ଅଖଣ୍ଡ ଜ୍ଞାନର ପୀଠସ୍ଥଳ । ହେ ଭଗବାନ୍, ଯେଉଁମାନେ ପାରିବେ, ଯେଉଁମାନଙ୍କର ହେବା ଉଚିତ, ଯେଉଁମାନେ ଯଥାର୍ଥରେ ତୋର ସେବକ ହେବାକୁ ଚାହାନ୍ତି, ସେହିମାନଙ୍କୁ ଏହି କେନ୍ଦ୍ରରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କର, ଯେପରି ତୋ କାର୍ଯ୍ୟ ସିଦ୍ଧ ହେବ, ସେତୁବନ୍ଧ ଚିରକାଳ ନିମନ୍ତେ ସ୍ଥାପିତ ହେବ, ଯେଉଁଥିରେ ତୋର ଅଫୁରନ୍ତ ଶକ୍ତି ଜଗତରେ ପରିବ୍ୟାପ୍ତ ହେବ ।

ଅଗଷ୍ଟ ୩୧, ୧୯୧୪

ଏହି ଭୀଷଣ ବିଶୃଙ୍ଖଳା ଏବଂ ପ୍ରଳୟଙ୍କର ଧ୍ୱଂସ ମଧ୍ୟରେ ଲକ୍ଷ୍ୟ କଲେ ଦେଖାଯାଏ ଏକ ବିପୁଳ ପ୍ରୟାସ । ଏହା ଏକ ଆବଶ୍ୟକ ପ୍ରୟାସ ଯାହା ପୃଥିବୀକୁ ନୂତନ ବୀଜ ରୋପଣ ନିମନ୍ତେ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବ, ସେହି ବୀଜ ଅପରୂପ ଶସ୍ୟ କେଣ୍ଡା ରୂପେ ବିକଶିତ ହେବ ଏବଂ ଜଗତରେ ନୂତନ ମାନବଜାତିରୂପକ ମହିମୋଜ୍ଜ୍ୱଳ ଶସ୍ୟସମ୍ଭାର ଆଣିଦେବ ।... ଏହି ଭବିଷ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟି ପରିଷ୍କାର ଓ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ, ତୋର ଦିବ୍ୟବିଧାନର ଧାରା ଏପରି ସ୍ପଷ୍ଟଭାବେ ଅଙ୍କିତ ଯେ ସକଳ କର୍ମୀଙ୍କ ହୃଦୟରେ ପୁନର୍ବାର ଶାନ୍ତି ଫେରିଆସି ପ୍ରଧାନ ଆସନରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇଛି । ଏଥିରେ ଆଉ ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ, ସଂଶୟ ନାହିଁ, କୌଣସି ପ୍ରକାର ମନସ୍ତାପ ବା ଅଧୀରତା ନାହିଁ । ଦେବକର୍ମ ଚିରଦିନ ସରଳ ପଥରେ ସକଳ ବାଧାବିପତ୍ତି, ଆପାତ ବିରୋଧ ଏବଂ କୁଟିଳ ପଥର ସକଳ ବିଭ୍ରାନ୍ତି ମଧ୍ୟଦେଇ ସଂସିଦ୍ଧ ହୋଇ ଚାଲିଛି । ଏହିସବୁ ସ୍ଥୂଳ ବ୍ୟଷ୍ଟିସତ୍ତା, ଅନନ୍ତ ସମ୍ଭୂତିର ଅନବଧାରଣୀୟ ମୁହୂର୍ତ୍ତସକଳ ଜାଣନ୍ତି ଯେ ସେମାନେ ମାନବଜାତିକୁ ଏକ ପାହାଚ ଆଗେଇ ଦେଇଛନ୍ତି, ଅନିବାର୍ଯ୍ୟ ପରିଣାମ ସମ୍ବନ୍ଧରେ

ଚିନ୍ତା ନ କରି, ଏବଂ ଆପାତତଃ ଫଳ ସାମୟିକ ଭାବେ ଯାହା ହେଉ ନା କାହିଁକି, ସେ ବିଷୟରେ ଚିନ୍ତା ନ କରି । ହେ ଶାଶ୍ୱତ ଅଧୀଶ୍ୱର, ସେମାନେ ତୋ ସଙ୍ଗେ ଯୁକ୍ତ ହୋଇଛନ୍ତି, ହେ ବିଶ୍ୱଜନନୀ, ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ତୋ ସଙ୍ଗେ ମଧ୍ୟ ଯୁକ୍ତ ହୋଇଛନ୍ତି । ଏହି ଯୁଗଳ ସଂଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ସେମାନେ ସକଳ ପ୍ରକାଶର ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱସ୍ଥିତ ସଦ୍‌ବସ୍ତୁ, ବିଶ୍ୱପ୍ରକାଶସ୍ଥିତ ସଦ୍‌ବସ୍ତୁ ସଙ୍ଗେ ଯୁକ୍ତ ହୋଇଛନ୍ତି, ଆଉ ସେମାନେ ଆସ୍ୱାଦନ କରିଛନ୍ତି ପରମ ନିଃସଂଶୟତାର ଆନନ୍ଦ ।...

ଶାନ୍ତି, ଶାନ୍ତି, ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡରେ ଶାନ୍ତି...
ଯୁଦ୍ଧ ବାହ୍ୟରୂପ ମାତ୍ର,
ବିକ୍ଷୋଭ ଭ୍ରାନ୍ତି ମାତ୍ର,
ଶାନ୍ତି ବିଦ୍ୟମାନ, ଅବ୍ୟୟ ଓ ଅକ୍ଷୟରୂପେ ।

ହେ ଜନନୀ — ମୁଁ ତ ସେହି ମଧୁମୟୀ ଜନନୀ — ତୁହିଁ ଯୁଗପତ୍ ସଂହାରକର୍ତ୍ତ୍ରୀ ଓ ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତ୍ରୀ ।

ସମସ୍ତ ବିଶ୍ୱବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ତା'ର ବହୁରୂପ ଜୀବନଲୀଳା ସହ ତୋ ହୃଦୟ ମଧ୍ୟରେ ରହିଛି ଏବଂ ତୁ ମଧ୍ୟ ତୋର ବିଶାଳତା ସହ ତାହାର କ୍ଷୁଦ୍ରାଦପି କ୍ଷୁଦ୍ର କଣା ମଧ୍ୟରେ ରହିଛୁ ।

ତୋର ଆନନ୍ତ୍ୟ ତା'ର ଅଭୀପ୍‌ସା ନେଇ ସେହି ଅବ୍ୟକ୍ତ ପରମଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ଉଠିଚାଲିଛି ଏବଂ ତାଙ୍କ ପାଖରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଛି ଏକ ନିରନ୍ତର ପୂର୍ଣ୍ଣତର ଓ ମହତ୍ତର ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ନିମନ୍ତେ ।

ସବୁକିଛି ସମକାଳରେ, ତ୍ରିବିଧ ଓ ତ୍ରିକାଳଦର୍ଶୀ ଅଖଣ୍ଡ ଚେତନା ମଧ୍ୟରେ ଯୁଗପତ୍ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ, ସାର୍ବଭୌମ, ଅନନ୍ତ ।

ସେପ୍ଟେମ୍ବର ୧, ୧୯୧୪

ହେ ଦିବ୍ୟଜନନୀ ! କି ଆକୁଳତା, କି ଜ୍ୱଳନ୍ତ ପ୍ରେମ ସହ ତୋର ଗଭୀରତର ଚେତନା, ତୋର ସେଇ ପରମ ପ୍ରେମ ତଥା ପୂର୍ଣ୍ଣାନନ୍ଦର ଉଚ୍ଚ ସ୍ଥିତି ଆଡ଼କୁ ଧାବିତ ହୋଇ ଆସିଥିଲି, ସେଠାରେ ଏପରି ଗଭୀର ଓ ତୀବ୍ର ପ୍ରେମାବେଗରେ ତୋ ବାହୁପାଶରେ ସଂଲଗ୍ନ ହୋଇଯାଇଥିଲି ଯେ ଶେଷରେ ମୁଁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ତୁହିଁ ହୋଇଯାଇଥିଲି । ତା'ପରେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ମୂକ ରଭସର ନୀରବତାର ଗଭୀରତର ପ୍ରଦେଶରୁ ଏକ କଣ୍ଠସ୍ୱର

ଉଠିଆସିଲା ଏବଂ ତାହା କହିଲା, ‘‘ସେମାନଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଫେରି ଛିଡ଼ାହୁଅ ଯେଉଁମାନଙ୍କ ପାଇଁ ତୋ ପ୍ରେମର ପ୍ରୟୋଜନ ଅଛି ।’’ ସେତେବେଳେ ଚେତନାର ସମସ୍ତ ସୋପାନାବଳୀ, କ୍ରମାନ୍ୱୟୀ ସମସ୍ତ ଜଗତ୍ ଦେଖାଗଲା । ସେଥିମଧ୍ୟରୁ କେତେକ ପ୍ରୋଜ୍ଜ୍ୱଳ, ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟ, ସୁବ୍ୟବସ୍ଥିତ, ସୁପରିଚ୍ଛନ୍ନ; ସେଠାରେ ଜ୍ଞାନ ଭାସ୍ୱର, ପ୍ରକାଶ ଉଦାର ଓ ସାମଞ୍ଜସ୍ୟପୂର୍ଣ୍ଣ, ସଂକଳ୍ପ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଓ ଅଜେୟ । କିନ୍ତୁ ତାହା ପରର ଜଗତ୍‌ସକଳ ଅନ୍ଧକାରାଚ୍ଛନ୍ନ ହୋଇଉଠିଲା, କ୍ରମେ କ୍ରମେ ବହୁବିଚ୍ଛିନ୍ନ ଓ ବିଶୃଙ୍ଖଳ ହୋଇଚାଲିଲା – ସେଠାରେ କର୍ମଶକ୍ତି ଧାରଣ କଲା ରୁଦ୍ରମୂର୍ତ୍ତି ଏବଂ ଜଡ଼ଜଗତ୍ ହୋଇଉଠିଲା ତମସାଚ୍ଛନ୍ନ ଓ ଦୁଃଖମୟ । ତା’ପରେ, ଯେତେବେଳେ ‘‘ଆମେ’’ ଦୁଇଜଣ ଆମର ଅସୀମ ପ୍ରେମ ମଧ୍ୟଦେଇ ଅଜ୍ଞାନ-ଅଭାବଗ୍ରସ୍ତ ପୃଥିବୀର ଦାରୁଣ ଦୁଃଖ ସର୍ବାଙ୍ଗୀନରୂପେ ହୃଦୟଙ୍ଗମ କଲୁ, ଯେତେବେଳେ ‘‘ଆମେ’’ ଦେଖିଲୁ ଯେ ଆମ ସନ୍ତାନଗଣ ଘୋର ସଂଗ୍ରାମରତ, ଏବଂ ସେମାନେ ବିପଥଗାମୀ ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ ହୋଇ ପରସ୍ପରକୁ ଆକ୍ରମଣ କରୁଛନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ‘‘ଆମେ’’ ତୀବ୍ର ଭାବେ ଅଭୀପ୍‌ସା କଲୁ ଦିବ୍ୟ ପ୍ରେମର ଜ୍ୟୋତିଃ ପ୍ରକାଶ ନିମନ୍ତେ, ଗୋଟିଏ ରୂପାନ୍ତରକାରିଣୀ ଶକ୍ତି ନିମନ୍ତେ, ଯାହା ଏହି ବିଶୃଙ୍ଖଳ ଉପାଦାନରାଜିର କେନ୍ଦ୍ରରେ ଆବିର୍ଭୂତ ହୋଇପାରେ ।... ହେ ଅଚିନ୍ତ୍ୟ ପରାତ୍ପର, ତତ୍ପରେ ଭାଗବତ ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି ଯେପରି ଆହୁରି ସବଳ, ଆହୁରି ସଫଳ ହୋଇଉଠେ, ସେଥିପାଇଁ ‘‘ଆମେ’’ ତୋ ଆଡ଼କୁ ଫେରିଥିଲୁ, ଏବଂ ତୋର ସହାୟତା ନିମନ୍ତେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଥିଲୁ । ସେହି ଅଜ୍ଞେୟର ଅତଳ ଗଭୀରତା ମଧ୍ୟରୁ ଏକ ସମୁଦାତ୍ତ ଓ ଦୁର୍ନିବାର ପ୍ରତ୍ୟୁତ୍ତର ଶୁଣିବାକୁ ପାଇଲୁ ଏବଂ ସେତେବେଳେ ଆମ୍ଭେମାନେ ବୁଝିପାରିଲୁ ଯେ ପୃଥିବୀ ରକ୍ଷା ପାଇଗଲା ।

ସେପ୍‌ଟେମ୍ବର ୪, ୧୯୧୪

ପୃଥିବୀ ଉପରେ ଅନ୍ଧକାର ଉତରି ଆସିଛି ଗାଢ଼ ଓ ପ୍ରଚଣ୍ଡ ହୋଇ, ବିଜୟୀ ହୋଇ... । ସ୍ଥୂଳ ଜଗତର ସବୁକିଛି ଦୁଃଖ, ଭୟ ଓ ଧ୍ୱଂସରେ ପରିଣତ ହୋଇଛି, ଏବଂ ତୋ ପ୍ରେମର ଜ୍ୟୋତିଃ ତାହାର ଦୀପ୍ତି ସହ ଯେପରି ଶୋକର ଆବରଣ ତଳେ ବୁଡ଼ିଯାଇଛି ।...

ହେ ଦିବ୍ୟଜନନୀ ! ଗୋଟିଏ ବିପୁଳ ପ୍ରେମାବେଗ ସହ ତୋ ମଧ୍ୟରେ ମୁଁ ମିଶିଗଲି, ସର୍ବବସ୍ତୁର ଅଧୀଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଏହି ତୀବ୍ର ମିନତି ଜଣାଉଛି ଯେ ସେ ଯେପରି ପଥ ଦେଖାଇ

ଦିଅନ୍ତି, ସେ ଯେପରି ନିଜ କର୍ମଧାରାର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ନିଜେ ଦିଅନ୍ତି, ଆମ୍ଭେମାନେ ଯେପରି ସେହି ପଥରେ ଦୃଢ଼ ପଦକ୍ଷେପ ସହ ଚାଲିପାରୁ ।

ସମୟ ବହି ଯାଉଛି : ହେ ଭଗବାନ୍, ଦିବ୍ୟଶକ୍ତି ଶୋକଗ୍ରସ୍ତ ପୃଥିବୀକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାକୁ ଶୀଘ୍ର ଯେପରି ଆସନ୍ତି ।

ହେ ମାତଃ, ହେ ଜନନୀ ! ତୋର ସମସ୍ତ ସନ୍ତାନଙ୍କୁ ତୁ ତୋର ବିଶାଳ ବକ୍ଷରେ ଗାଢ଼ ଆଲିଙ୍ଗନ କରି ତୋଳି ଧରିଛୁ, ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସମାନ ଭାବେ ତୋ ଦିବ୍ୟପ୍ରେମ ଦ୍ୱାରା ଆବୃତ କରି ରହିଛୁ ।

ହେ ପ୍ରଭୁ ! ମୁଁ ହୋଇଉଠିଛି ତୋ ଦିବ୍ୟପ୍ରେମର ପାବକ ବହ୍ନି । ହେ ପ୍ରଭୁ ! ହେ ନିର୍ବାକ୍ ଅବାଙ୍‌ମାନସଗୋଚର ! ତୁ ଏହି ପ୍ରେମକୁଣ୍ଡର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆତ୍ମାହୁତି ଗ୍ରହଣ କର, ଯେପରି ତୋର ରାଜତ୍ୱ ସ୍ଥାପିତ ହେବ ଏବଂ ତୋର ଜ୍ୟୋତିଃ ମୃତ୍ୟୁ ଓ ଅନ୍ଧକାର ଉପରେ ବିଜୟୀ ହେବ ।

ତୋ ଶକ୍ତି ପ୍ରକଟ କର । ପ୍ରତିଦିନ, ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ତୋ ନିକଟରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଛି : ''ହେ ଭଗବାନ୍ ! ତୋ ଶକ୍ତି ପ୍ରକାଶ କର ।''

ସେପ୍‌ଟେମ୍ବର ୫, ୧୯୧୪

''ଛିଡ଼ାହୁଅ, ବିପଦର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୁଅ !'' ତୁ ମୋତେ କହିଲୁ, ''ତୁ ମୁଖ ଫେରାଇ ନେବାକୁ କାହିଁକି ଚାହୁଁ ? କର୍ମକ୍ଷେତ୍ରରୁ, ଯୁଦ୍ଧକ୍ଷେତ୍ରରୁ ସତ୍ୟର ଗଭୀର ଧ୍ୟାନ ମଧ୍ୟରେ କାହିଁକି ପଳାଇ ଯିବାକୁ ଚାହୁଁ ? ସତ୍ୟର ପୂର୍ଣ୍ଣାଙ୍ଗ ପ୍ରକାଶହିଁ ପ୍ରୟୋଜନ, ପ୍ରୟୋଜନ ଅନ୍ଧ ଅଜ୍ଞାନ ଓ ତାମସ ବିରୋଧର ସକଳ ବାଧା ଉପରେ ତା'ର ବିଜୟ । ଛିଡ଼ାହୁଅ, ସ୍ଥିର ଦୃଷ୍ଟି ସହ ବିପଦର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୁଅ, ମହାଶକ୍ତି ସମ୍ମୁଖରେ ତାହା ଅନ୍ତର୍ହିତ ହେବ ।''

ହେ ଭଗବାନ୍ ! ମୁଁ ବୁଝି ପାରିଛି ଯେ ଏହି ବାହ୍ୟତମ ପ୍ରକୃତିର ଦୁର୍ବଳତା ସର୍ବଦା ଜଡ଼ ମଧ୍ୟରେ ନିଜକୁ ସମର୍ପଣ କରିଦେବାକୁ ଚାହେଁ ଅଥବା କ୍ଷତିପୂରଣସ୍ୱରୂପ ଗୋଟିଏ ଚରମ ବୁଦ୍ଧିଗତ ଏବଂ ଆଧାତ୍ମିକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରତା ମଧ୍ୟରେ ପଳାଇଯିବାକୁ ଚାହେଁ । କିନ୍ତୁ ତୁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କଠାରୁ କର୍ମହିଁ ଚାହୁଁ, ଆଉ କର୍ମରେ ଏପରି ମନୋଭାବ ରହିଲେ ଚଳିବ ନାହିଁ । କେବଳ ଆନ୍ତର ଜଗତ୍ ଉପରେ ବିଜୟ ଯଥେଷ୍ଟ ନୁହେଁ, ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଅତି ସ୍ଥୂଳ ଜଗତ୍ ଉପରେ ମଧ୍ୟ ବିଜୟ ହାସଲ କରିବାକୁ ହେବ । ବାଧା ଅଥବା ବିପତ୍ତିଠାରୁ ଦୂରକୁ ପଳାଇ

ଯିବାକୁ ହେବ ନାହିଁ, କାରଣ ସେପରି ସାମର୍ଥ୍ୟ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଅଛି, ଆମ୍ଭେମାନେ ଏପରି ଚେତନା ମଧ୍ୟରେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ କରିପାରୁ ଯେଉଁଠାରେ କୌଣସି ବାଧାବିଘ୍ନ ନାହିଁ।... ତୋର ସର୍ବଶକ୍ତି ଉପରେ ବିଶ୍ୱାସ ରଖି ସିଧା ବିପଦର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ହେବ, ଏବଂ ତୋର ସର୍ବଶକ୍ତିମତ୍ତାର ବିଜୟ ହେବ ।

ହେ ଭଗବାନ୍ ! ସର୍ବାଙ୍ଗୀନରୂପେ ଯୋଦ୍ଧାର ହୃଦୟ ମୋତେ ଦାନ କର – ତୋର ବିଜୟ ସୁନିଶ୍ଚିତ ।

''ସର୍ବସ୍ୱ ପଣ କରି ଜୟ କରିବାକୁ ହେବ'' – ଏହାହିଁ ହେବ ବର୍ତ୍ତମାନର ମନ୍ତ୍ର । ତେବେ, ଏହାର କାରଣ ନୁହେଁ ଯେ କର୍ମ ପ୍ରତି ବା କର୍ମଫଳ ପ୍ରତି ଆମର ଆସକ୍ତି ରହିଛି, ଅଥବା ଏପରି କର୍ମର ଆବଶ୍ୟକତା ଅଛି, ଅଥବା ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ପକ୍ଷେ ଆପେକ୍ଷିକ ଅବସ୍ଥାସମୂହ ଅତିକ୍ରମ କରିଯିବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ ।

ଏହାର କାରଣ ଏହି ଯେ ତୁ ଏହି ଆଦେଶ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଦେଇଛୁ; ଏହାର କାରଣ ଏହି ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟ ଆସିଛି, ପୃଥିବୀ ଉପରେ ତୋର ବିଜୟ ହେବ; ଏହାର କାରଣ ଏହି ଯେ ତୁ ଚାହୁଁଛୁ ଏକ ଅଖଣ୍ଡ ଓ ସର୍ବାଙ୍ଗୀନ ବିଜୟ ।

ସମଗ୍ର ଜଗତ୍ ନିମନ୍ତେ ଏକ ଅସୀମ ପ୍ରେମ ନେଇ ଆସ ଆମେ ଯୁଦ୍ଧ କରିବା !

ସେପ୍ଟେମ୍ବର ୬, ୧୯୧୪

ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ, ଆହୁରି ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ! ଯାହା ଅଧିଗତ ହୋଇଛି ସେଥିରେ ଆମ୍ଭେମାନେ କେବେ ବି ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହେବା ନାହିଁ, କୌଣସି ସିଦ୍ଧିଲାଭ କରି ଥମିଯିବା ନାହିଁ, ଥମି ନ ଯାଇ ସବିକ୍ରମେ ସର୍ବଦା ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଆଗେଇ ଯିବାକୁ ହେବ ପୂର୍ଣ୍ଣତର ପ୍ରକାଶ ଆଡ଼କୁ, ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱତର ଓ ବ୍ୟାପକତର ଚେତନା ଆଡ଼କୁ... । ଗତକାଲିର ବିଜୟ ଆସନ୍ତାକାଲିର ବିଜୟ ସକାଶେ ହେବ ଗୋଟିଏ ପାହାଚ, ଏବଂ ପୂର୍ବାହ୍ଣର ସାମର୍ଥ୍ୟ ପରାହ୍ଣର ସାମର୍ଥ୍ୟ ତୁଳନାରେ ହେବ ଗୋଟିଏ ଦୁର୍ବଳତା ।

ହେ ଦିବ୍ୟଜନନୀ ! ଯାତ୍ରା ତୋର ବିଜୟମଣ୍ଡିତ ଏବଂ ଅବ୍ୟାହତ । ସର୍ବାଙ୍ଗୀନ ପ୍ରେମ ନେଇ ଯେ ତୋ ସହ ଏକୀଭୂତ ସେ ନିରନ୍ତର ବୃହତ୍‌ରୁ ବୃହତ୍ତର ଦିଗବଳୟ ଅଭିମୁଖେ, ପୂର୍ଣ୍ଣରୁ ପୂର୍ଣ୍ଣତର ସିଦ୍ଧି ଅଭିମୁଖେ, ଶିଖରରୁ ଶିଖରାନ୍ତରେ ତୋ ଜ୍ୟୋତିଃର ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ଅଗ୍ରସର ହେଉଛି ଅଜ୍ଞେୟର ଅପରୂପ ରହସ୍ୟସବୁକୁ ଅଧିକାର କରିବା ସକାଶେ ଏବଂ ସେ ସବୁକୁ ପ୍ରକାଶ କରିବା ନିମନ୍ତେ ।

ହେ ବିଶ୍ୱ ବିଜୟିନୀ ଜନନୀ ! ସମଗ୍ର ପୃଥିବୀ ତୋ ମହିମା କୀର୍ତ୍ତନ କରେ, ଯାବତୀୟ ଶକ୍ତି ତୋର ଅନୁଗତ ହେବ ।

କାରଣ, ଭଗବାନ୍ କହିଛନ୍ତି, ''ସମୟ ଆସିଛି'' । ଏବଂ ସକଳ ବାଧା ଅତିକ୍ରାନ୍ତ ହେବ ।

ସେପ୍ଟେମ୍ବର ୯, ୧୯୧୪

ହେ ପ୍ରଭୁ ! ଜଗତ୍ ଦୁଇଟି ପରସ୍ପର ବିରୋଧୀ ଶକ୍ତିରେ ବିଭକ୍ତ ହୋଇଛି ଯେଉଁମାନେ ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ସକାଶେ ଯୁଦ୍ଧ କରୁଛନ୍ତି, ଏବଂ ଉଭୟହିଁ ସମାନଭାବେ ତୋ ଦିବ୍ୟ ବିଧାନର ବିରୋଧୀ, କାରଣ ତୁ ଚାହୁଁ ନା ମୃତ୍ୟୁକଳ୍ପସ୍ଥିତି, ଚାହୁଁ ନା ଅନ୍ଧ ପ୍ରଳୟ । ନିରବଚ୍ଛିନ୍ନ, କ୍ରମୋନ୍ନତ ତଥା ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟ ରୂପାନ୍ତର ମଧ୍ୟଦେଇ ତୁ ନିଜକୁ ପ୍ରକାଶ କରୁଛୁ; ଏବଂ ଏହାକୁହିଁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ପୃଥିବୀ ଉପରେ ସ୍ଥାପନ କରିବାକୁ ହେବ ଯଦି ଆମ୍ଭେମାନେ ତୋ ଇଚ୍ଛାକୁ ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ଚାହୁଁ ।

ସମୟ ସମୟରେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ଅଧୀରତା ଏହି ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିର ଉପାୟ କ'ଣ ତାହା ତତ୍କ୍ଷଣାତ୍ ଜାଣି ନେବାକୁ ଚାହେଁ । କିନ୍ତୁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ଅଧୀରତା ନିରର୍ଥକ ଏବଂ ଏଥିପାଇଁ ତୋଠାରୁ କୌଣସି ପ୍ରତ୍ୟୁତ୍ତର ପାଏ ନାହିଁ । ଯଥା ସମୟରେ, କର୍ମର ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଜ୍ଞାନ ଆସେ ।

ମନକୁ ଶାନ୍ତ କରି, ସିଦ୍ଧିପ୍ରଦ ସଂକଳ୍ପକୁ ସ୍ଥିର ଓ ଦୃଢ଼ କରି ତୋ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଅପେକ୍ଷାରେ ଆମ୍ଭେମାନେ ରହିଛୁ ।

ସେପ୍ଟେମ୍ବର ୧୦, ୧୯୧୪

ପ୍ରେମ ତୋର ଉଚ୍ଛ୍ୱସିତ ଜୁଆର ତୁଲ୍ୟ ସମଗ୍ର ସତ୍ତାକୁ ଘେରି ରହିଛି ଏବଂ ସମସ୍ତ ବସ୍ତୁକୁ ପ୍ଳାବିତ କରୁଛି । ହେ ପ୍ରଭୁ ! ତୋ ପ୍ରେମ ସକଳ ହୃଦୟରେ ପ୍ରବେଶ କରିବ ଏବଂ ସେଠାରେ ଜାଗ୍ରତ୍ କରିବ ସେହି ଦିବ୍ୟ-ଅଗ୍ନିଶିଖା ଯାହା ଅନିର୍ବାଣ, ସେହି ଦିବ୍ୟସୁଷମା ଯାହା ଅପରିବର୍ତ୍ତନୀୟ, ଏବଂ ସକଳ ବୈରୂପ୍ୟ ଓ ସକଳ ବୈପରୀତ୍ୟ ଅତିକ୍ରମ କରି ସମସ୍ତଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସେ ସ୍ଥାପନ କରିବ ସେହି ଅକ୍ଷୟ ଆନନ୍ଦ ଯାହା ପରମ ମଙ୍ଗଳମୟ ।

ଜ୍ୟୋତିଃ ତୋର ଉଚ୍ଛ୍ୱସିତ ଜୁଆର ତୁଲ୍ୟ ସମଗ୍ର ସତ୍ତାକୁ ଘେରି ରହିଛି ଏବଂ ସମସ୍ତ ବସ୍ତୁକୁ ପ୍ଲାବିତ କରୁଛି । ହେ ପ୍ରଭୁ ! ତୋ ଜ୍ୟୋତିଃ ସକଳ ମନରେ ପ୍ରବେଶ କରିବ ଏବଂ ସେଠାରେ ଜାଗ୍ରତ୍ କରିବ ସେହି ପରମ ସ୍ୱଚ୍ଛତା ଯାହା ନିଷ୍କମ୍ପ, ସେହି ଦିବ୍ୟଦୃଷ୍ଟି ଯାହା ଏକେବାରେ ନିର୍ଭୁଲ, ଏବଂ ସକଳ ବୈରୂପ୍ୟ ଓ ସକଳ ବୈପରୀତ୍ୟ ଅତିକ୍ରମ କରି ସମସ୍ତଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସେ ସ୍ଥାପନ କରିବ ତୋ ଜ୍ଞାନର ସେହି ପ୍ରଭା, ଯାହା ପରାଜ୍ଞାନ ।

ଶକ୍ତି ତୋର ଉଚ୍ଛ୍ୱସିତ ଜୁଆର ତୁଲ୍ୟ ସମଗ୍ର ସତ୍ତାକୁ ଘେରି ରହିଛି ଏବଂ ସକଳ ବସ୍ତୁକୁ ପ୍ଲାବିତ କରୁଛି । ହେ ପ୍ରଭୁ ! ତୋ ଶକ୍ତି ସକଳ ପ୍ରାଣରେ ପ୍ରବେଶ କରିବ ଏବଂ ସେଠାରେ ଜାଗ୍ରତ୍ କରିବ ସେହି ସଫଳ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଯାହା ଅବ୍ୟର୍ଥ, ସେହି ଦିବ୍ୟବଳ ଯାହା ଅଜେୟ, ଏବଂ ସକଳ ବୈରୂପ୍ୟ ଓ ସକଳ ବୈପରୀତ୍ୟ ଅତିକ୍ରମ କରି ସମସ୍ତଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସେ ସ୍ଥାପନ କରିବ ତୋର ସେହି ସମୁଚ୍ଚ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଯାହାକି ପରମ ସଂକଳ୍ପ ।

ସେପ୍ଟେମ୍ବର ୧୩, ୧୯୧୪

ହେ ଦିବ୍ୟଜନନୀ ! ସାଗ୍ରହେ ତୋତେ ପ୍ରଣାମ କରୁଛି, ଏବଂ ନିବିଡ଼ ଅନୁରାଗ ସହ ତୋ ସଙ୍ଗେ ଏକାତ୍ମ ହୋଇଯାଉଛି । ଦିବ୍ୟଜନନୀଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଏକ ହୋଇଯାଇ, ହେ ପ୍ରଭୁ, ମୁଁ ତୋ ଆଡ଼କୁ ଫେରିଛି, ନୀରବ ଆରାଧନା ସହ ତୋତେ ପ୍ରଣାମ ଜଣାଉଛି, ତୀବ୍ର ଅଭୀପ୍ସା ସହ ମୁଁ ତୋ ସଙ୍ଗେ ଏକ ହୋଇଯାଉଛି ।

ତା'ପରେ ସବୁକିଛି ହୋଇଉଠେ ଅପରୂପ ନୀରବତା, ସତ୍ ଅସତ୍ ମଧ୍ୟରେ ମିଶିଯାଏ, ସବୁ ହୁଏ ସ୍ଥଗିତ, ସ୍ତବ୍ଧ, ଅଚଳ ।...

ଅପ୍ରକାଶ୍ୟକୁ କି ଉପାୟରେ ପ୍ରକାଶ କରାଯିବ ?...

ସେପ୍ଟେମ୍ବର ୧୪, ୧୯୧୪

ମୁଁ ବୋଲି ଆଉ କିଛି ନାହିଁ, ନାହିଁ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ, ନାହିଁ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସୀମାବନ୍ଧନ । ଅଛନ୍ତି କେବଳ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ଜଗଜ୍ଜନନୀ, ଏହି ବିରାଟ ବିଶ୍ୱବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ, ଏହା ଶୁଦ୍ଧିର ଜ୍ୱଳନ୍ତ

ଅଗ୍ନିରେ ତୋ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଅର୍ଘ୍ୟଦାନ ପାଇଁ ଜଳୁଛି । ହେ ଭଗବାନ୍, ହେ ଦିବ୍ୟ ଅଧିରାଜ, ହେ ପରମ ସଂକଳ୍ପ, ଏହି ସଂକଳ୍ପ ସିଦ୍ଧି ଲାଭ କରିବାରେ ଯେପରି କୌଣସି ବାଧା ନ ଆସେ ।

ହେ ଭଗବାନ୍ ! ତୋ ଆଡ଼କୁ ଉଠିଯାଉଛି ତୀବ୍ର ପ୍ରେମର ମହୋଲ୍ଲାସମୟ ଏକ ବିପୁଳ ସଙ୍ଗୀତ, ଏବଂ ସମଗ୍ର ପୃଥିବୀ ଏକ ଅନିର୍ବଚନୀୟ ଆନନ୍ଦ ମଧ୍ୟରେ ତୋ ସହ ଏକ ହୋଇଯାଉଛି ।

ତୋର ପ୍ରବଳ ନିଃଶ୍ୱାସ ଅଗ୍ନିକୁଣ୍ଡକୁ ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ କରୁ ଯେପରି ତାହା ହୋଇ ଉଠିବ ଅଧିକରୁ ଅଧିକତର ବିଶାଳ ଓ ଦୁର୍ଦମନୀୟ; ସକଳ ତିମିର, ସକଳ ଅନ୍ଧ ବାଧାକୁ ତାହା ଯେପରି ଆତ୍ମସାତ୍ କରେ, ଦହନ କରେ, ତୋର ଶୁଦ୍ଧିଦାତ୍ରୀ ଅପରୂପ ଶିଖାର ଜ୍ୟୋତିଃରେ ରୂପାନ୍ତରିତ କରେ ।

ହେ ପ୍ରଭୁ ! ତୋର ପାବକଶକ୍ତିର କି ଶାନ୍ତିଦାୟୀ ଔଜ୍ଜ୍ୱଲ୍ୟ !

ସେପ୍ଟେମ୍ବର ୧୬, ୧୯୧୪

ଶୁଣ ସେହି କଣ୍ଠସ୍ୱର ଯାହା ଉତ୍ଥିତ ହେଉଛି; ଶୁଣ ସେହି ଗାନ ଯାହା ଦିବ୍ୟ ଉଷାକୁ ବରଣ କରୁଛି ।

ତୋର ପରମ ଦିବ୍ୟବିଧାନ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଉ, — ତାହା ଯଦି ବିଶ୍ୱଗତ ଶାଶ୍ୱତ ସତ୍ତା ହୁଏ ଅଥବା ଅସତ୍ ମଧ୍ୟରେ ପୁନର୍ବିଲୟ ହୁଏ, ସେଥିରେ ଯାଏ ଆସେ କ'ଣ ? ଦୁଇଟି ମଧ୍ୟରୁ କ'ଣ ଗୋଟିଏ ବାଛି ନେବାକୁ ହେବ ? ମୁଁ ତାହା କରିପାରିବି ନାହିଁ । ମୋ ଚେତନାରେ କୌଣସି ପକ୍ଷପାତ ନାହିଁ ଏବଂ ଗୋଟିଏ ମାତ୍ର ସଂକଳ୍ପ ଜାଗ୍ରତ୍ ହୋଇଛି; ତାହା ତୋରହିଁ ସଂକଳ୍ପ, ହେ ଅନିର୍ବଚନୀୟ !

ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱ ଗୋଟିଏ ସ୍ତବ ମାତ୍ର, ତାହା କ୍ରମଶଃ ବିଶାଳତର ଓ ସୁଷମତର ହୋଇଚାଲିଛି ତୋ ଦିବ୍ୟ-ଉଷାକୁ ବରଣ କରିବା ନିମନ୍ତେ ।

ସେପ୍ଟେମ୍ବର ୧୭, ୧୯୧୪

ବାହାରୁ ଅଥବା ଅନ୍ୟ ଏକ ବିଶେଷ ଜଗତରୁ କର୍ମ ନିମନ୍ତେ ବର୍ତ୍ତମାନ ପ୍ରେରଣା ଆସୁ ନାହିଁ । ହେ ଭଗବାନ୍, ସତ୍ତାର ଗଭୀରତମ ପ୍ରଦେଶରୁ ତୁହିଁ ସକଳ ବସ୍ତୁକୁ ପରିଚାଳିତ କରୁଛୁ, ତୋ ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତିହିଁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଉଛି, ତୋ ଶକ୍ତିହିଁ କ୍ରିୟା କରୁଛି – ଗୋଟାଏ କ୍ଷୁଦ୍ର ସସୀମ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଚେତନାକ୍ଷେତ୍ରରେ ନୁହେଁ, ବରଂ ଏକ ବିଶ୍ୱଗତ ଚେତନାକ୍ଷେତ୍ରରେ ଯାହା ସତ୍ତାର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅବସ୍ଥାରେ ସମଗ୍ର ସଙ୍ଗେ ଏକୀଭୂତ । ସେହି ସତ୍ତାର ଗୋଟିଏ ଦିଗରେ ବିଶ୍ୱବ୍ୟାପୀ ଯାବତୀୟ ଜଟିଳ ଏପରିକି ବିଶୃଙ୍ଖଳ ଗତିବୃତ୍ତି, ଅନ୍ୟ ଦିଗରେ ତୋର ପରମ ଅବ୍ୟୟତାର ନୀରବ ଓ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଶାନ୍ତି ଏହି ଉଭୟର ଯୁଗପତ୍ ସଜ୍ଞାନ ବୋଧ ରହିଛି ।

ସେପ୍ଟେମ୍ବର ୨୦, ୧୯୧୪

ଲେଖନୀ ମୂକ, କାରଣ ମନ ନୀରବ, କିନ୍ତୁ ହେ ଭଗବାନ୍, ହୃଦୟ ତୋ ପାଇଁ ଆସ୍ପୃହା କରୁଛି ଏବଂ ତୋତେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ଦିବ୍ୟଜନନୀଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଏକ କରି ଧରିଛି ସେହି ଏକହିଁ ପ୍ରେମ ଓ ଏକହିଁ ଶ୍ରଦ୍ଧାରେ । ଏବଂ ତୋତେ ଆଶ୍ରୟ କରି ସମସ୍ତ ସତ୍ତା ସେହି ଅନିର୍ବଚନୀୟଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଉନ୍ମୁଖ, ଏବଂ ସତ୍ତାର ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଏପରିକି ନୀରବତାର ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ସେହି ବସ୍ତୁ ତତ୍-ବସ୍ତୁ ସଙ୍ଗେ ସମ୍ମିଳିତ ।

ସେପ୍ଟେମ୍ବର ୨୨, ୧୯୧୪

ହେ ଭଗବାନ୍ ! ତୁ ଅଜ୍ଞେୟର ଦ୍ୱାରଦେଶରେ, ତୋତେ ପ୍ରଣାମ କରୁଛି ।

କିନ୍ତୁ ଏପରି କ'ଣ ତୁ ନିଜେ ନିଜକୁ ପ୍ରଣାମ କରୁ ନାହୁଁ – ତୋର ସେହି ପଦବୀରେ ଯେଉଁଠାରେ ତୁ ପରାସତ୍ତାର ଅଚିନ୍ତ୍ୟ ସାରସତ୍ତା, ଯାହା ଅପରିମେୟ ଗଭୀରତା ମଧ୍ୟରେ ରହିଛି ଓ ଏପରିକି ତୁ ଯେଉଁଠାରେ ନିଜକୁ ବାହ୍ୟତମରୂପେ ବାସ୍ତବ କରି ଧରିଛୁ,

ସେଠାରେ ମଧ୍ୟ ? କାରଣ ତୁହିଁ ପରାସତ୍ତା, ସେ ସତ୍ତାର ଧାରା ଯାହା ହେଉ ନା କାହିଁକି, ଏବଂ ତୁହିଁ ଅଚିନ୍ତ୍ୟ ଶାଶ୍ୱତ, ତାହାହିଁ ତୋର ମୂଳ ତତ୍ତ୍ୱ । ଏହି ଅଖଣ୍ଡ ଚେତନାକୁ ତୁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସ୍ଥାପିତ କରିଛୁ, ଯେଉଁଥିରେ ଆମ୍ଭେମାନେ ତୁ ହୋଇପାରିବୁ, କେବଳ ମୂଳ ତତ୍ତ୍ୱରେ ନୁହେଁ, ପରନ୍ତୁ ସଚେତନ ଭାବେ ଏବଂ ସକ୍ରିୟ ଭାବେ ମଧ୍ୟ । ଫଳତଃ ସବୁକିଛି ହେଲା ସପ୍ରେମ ଓ ସଭକ୍ତି ଆନନ୍ଦମୟ ଆଦାନପ୍ରଦାନ, ପରସ୍ପର ଅଭିବାଦନ । ତାହାହେଲା ମା'ଙ୍କ ତୋ ଆଡ଼କୁ ତୀବ୍ର ଅଭୀପ୍ସା ଏବଂ ତୋର ମା'ଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଅସୀମ ବଳିଷ୍ଠ ପ୍ରତ୍ୟୁତ୍ତର, ଏବଂ ସେହି ଅଭୀପ୍ସା ତୋର ସମଗ୍ର ସତ୍ତାର ତଦଭିମୁଖୀ ଯାହା ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ ହୋଇ ନାହିଁ, ସେହି ଅଜ୍ଞେୟ ଅଭିମୁଖୀ ଯାହାକୁ ଅମ୍ଭେମାନେ ଅଧିକରୁ ଅଧିକତର ଓ ପୂର୍ଣ୍ଣରୁ ପୂର୍ଣ୍ଣତର ଭାବେ ଜାଣିପାରିବୁ, କିନ୍ତୁ ତାହା ଚିରଦିନ ଅଜ୍ଞେୟ ହୋଇହିଁ ରହିଯିବ ।

ପୂର୍ଣ୍ଣ ନୀରବତା ମଧ୍ୟରେ ସବୁକିଛି ଚିରବର୍ତ୍ତମାନ ଏବଂ ଶାଶ୍ୱତରୂପେ ରହିଛି; ବିଶ୍ୱପ୍ରକାଶ ମଧ୍ୟରେ ସବୁକିଛି ଚିରନ୍ତନ ସମ୍ଭୂତି ଧାରାରେ ହୋଇଉଠିବ ।

ଚେତନାର ଏବଂ ଅଖଣ୍ଡ ଜୀବନର ପୂର୍ଣ୍ଣତା ଧାରଣ କରି ସତ୍ତା ଆନନ୍ଦରେ ସ୍ତୁତିଗାନ କରୁଛି ତାହା ନିମନ୍ତେ ଯାହା ଯୁଗପତ୍ ବିଦ୍ୟମାନ ଏବଂ ଶାଶ୍ୱତରୂପେ ହୋଇଉଠିବ ।

ହେ ବିଶ୍ୱର ଅଧୀଶ୍ୱର, ତୋତେ ପ୍ରଣାମ କରୁଛି । ଯାହା ଅଛି ଏବଂ ଯାହା ହେବ ତୁ ଏହି ଉଭୟର ମଧ୍ୟସ୍ଥ, କାରଣ ତୁହିଁ ଏକାଧାରରେ ଯାହା ଅଛି ଏବଂ ଯାହା ହେବ ।

ହେ ବିରାଟ ଅପରୂପ ! ଯୁଗପତ୍ ତୁହିଁ ଗୋଚର ଏବଂ ଅନିର୍ବଚନୀୟ, ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ଞାନାଲୋକରେ ତୋତେ ପ୍ରଣତି ଜଣାଉଛି ।

ସେପ୍ଟେମ୍ବର ୨୪, ୧୯୧୪

ହେ ପ୍ରେମମୟୀ ମା, ଏଇ ତ ତୁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଉପସ୍ଥିତ ! ମନେହୁଏ ଯେପରି ତୁ ତୋର ପୂର୍ଣ୍ଣ ସହଯୋଗ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ନିଶ୍ଚିତ କରିଦେବାକୁ ଚାହୁଁ, ତୁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଦେଖାଇ ଦେବାକୁ ଚାହୁଁ ଯେ ଯେଉଁ ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ଭିତର ଦେଇ ନିଜକୁ ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ଉତ୍ସୁକ, ସେ ତାହାର ଆଧାରସକଳ ପାଇଛି, ଯେଉଁମାନେ ତା'ର ଦିବ୍ୟବିଧାନ ପାଳନ କରିବେ ତୋର ବର୍ତ୍ତମାନର ସମ୍ଭାବନା ସଙ୍ଗେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସାମଞ୍ଜସ୍ୟ ରଖି । ଯେଉଁସବୁ ବସ୍ତୁ ଦେଖାଯାଉଥିଲା ଏକାନ୍ତ ଦୁରୂହ, ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦୁର୍ଘଟ, ଏପରିକି

ଏକେବାରେ ଅସମ୍ଭବ, ସେହିସବୁ ହୋଇଯାଇଛି ଏକାନ୍ତ ସୁସାଧ୍ୟ, କାରଣ ତୋର ଉପସ୍ଥିତି ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଏହି ନିଶ୍ଚୟବୋଧ ଦେଉଛି ଯେ ଜଡ଼ଜଗତ୍ ବି ତୋର ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି ଓ ଦିବ୍ୟବିଧାନର ନବରୂପ ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଛି ।

ସର୍ବାଙ୍ଗସୁନ୍ଦର ସମନ୍ୱୟର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆନନ୍ଦରେ ତୋତେ ପ୍ରଣାମ କରୁଛି — ସ୍ୱାଗତ କରୁଛି ତୋତେ, ତୋର କର୍ମ ଓ ତୋର ଦିବ୍ୟନିୟମନକୁ ।

ସେପ୍ଟେମ୍ବର ୨୫, ୧୯୧୪

ହେ ମଧୁମୟୀ ଦିବ୍ୟଜନନୀ ! ତୋ ସହାୟତାରେ ଅସମ୍ଭବ ବୋଲି କ'ଣ ଅଛି ? ସିଦ୍ଧିର ଦିନ ସନ୍ନିକଟ । ତୁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ନିଃସନ୍ଦେହ କରିଛୁ ଯେ ପରମ ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତିର ସର୍ବାଙ୍ଗୀଣ ସାର୍ଥକତା ସାଧନରେ ତୋର ସହଯୋଗ ରହିଛି ।

ଏକ ଦିଗରେ ଅଚିନ୍ତ୍ୟ ସଦ୍‌ବସ୍ତୁ, ଅନ୍ୟ ଦିଗରେ ଆପେକ୍ଷିକ ପ୍ରପଞ୍ଚ, ଏହି ଉଭୟ ମଧ୍ୟରେ ତୁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଉପଯୁକ୍ତ ମଧ୍ୟସ୍ଥରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରିଛୁ, ଏବଂ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ଭିତରେ ତୋର ନିତ୍ୟ ସାନ୍ନିଧ୍ୟହିଁ ତୋ ସକ୍ରିୟ ସହଯୋଗର ପ୍ରମାଣ ।

ଭଗବାନ୍ ସଂକଳ୍ପ କରିଛନ୍ତି, ତୁ ତାହା କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କର :
ପୃଥିବୀ ଉପରେ ଏକ ନୂତନ ଜ୍ୟୋତିଃ ଉଦିତ ହେବ,
ଏକ ନୂତନ ଜଗତ୍ ଜନ୍ମଗ୍ରହଣ କରିବ,
ଯାହାକିଛି ପ୍ରତିଶ୍ରୁତ, ତାହା ନିଶ୍ଚୟହିଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବ ।*

---

* ମାର୍ଚ୍ଚ ୨୯, ୧୯୫୬ ଦିନ ଶ୍ରୀମା ଏହାକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି ଏପରି ଲେଖିଲେ :
ଭଗବାନ୍ ସଂକଳ୍ପ କରିଛନ୍ତି, ମୁଁ ତାହା କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରୁଛି :
ପୃଥିବୀ ଉପରେ ଏକ ନୂତନ ଜ୍ୟୋତିଃ ଉଦିତ ହୋଇଛି,
ଏକ ନୂତନ ଜଗତ୍ ଜନ୍ମଗ୍ରହଣ କରିଛି,
ଯାହାକିଛି ପ୍ରତିଶ୍ରୁତ, ତାହା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଛି ।...

ସେପ୍ଟେମ୍ବର ୨୮, ୧୯୧୪

ହେ ଭଗବାନ୍ ! ତୋ ସାନ୍ନିଧ୍ୟର ସ୍ତୁତିଗାନ କରିବାକୁ ଯାଇ ଲେଖନୀ ମୋର ମୂକ; କିନ୍ତୁ ତୁ ଯେପରି ଜଣେ ରାଜା, ତୋ ରାଜ୍ୟର ସମସ୍ତ ଅଧିକାର ତୁ ଗ୍ରହଣ କରିଛୁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ପ୍ରଦେଶକୁ ସଂଗଠିତ, ଶ୍ରେଣୀବଦ୍ଧ, ବିକଶିତ ଓ ବର୍ଦ୍ଧିତ କରୁଛୁ; ଘୁମନ୍ତକୁ ଜାଗ୍ରତ୍ କରୁଛୁ, ଯେଉଁମାନେ ଜଡ଼ତା ମଧ୍ୟରେ ବୁଡ଼ି ଯାଉଥିଲେ ସେମାନଙ୍କୁ ସକ୍ରିୟ କରୁଛୁ, ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସୁସଙ୍ଗତ କରୁଛୁ । ଦିନ ଆସିବ ଯେତେବେଳେ ଏହି ସୁସଙ୍ଗତି ପୂର୍ଣ୍ଣ ସିଦ୍ଧ ହେବ ଏବଂ ସେତେବେଳେ ସମଗ୍ର ସାମ୍ରାଜ୍ୟଟି ତାହାର ନିଜସ୍ୱ ଜୀବନଧାରା ଭିତର ଦେଇ ତୋର ବାଣୀ ଓ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିର ମୁଖପାତ୍ର ହେବ ।

କିନ୍ତୁ ଇତି ମଧ୍ୟରେ ତୋର ସ୍ତୁତିଗାନ କରିବାକୁ ଯାଇ, ହେ ଭଗବାନ୍, ଲେଖନୀ ମୋର ମୂକ ।

ସେପ୍ଟେମ୍ବର ୩୦, ୧୯୧୪

ହେ ଭଗବାନ୍ ! ମନର ସମସ୍ତ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ତୁ ଭାଙ୍ଗି ଦେଇଛୁ ଏବଂ ଉପଲବ୍ଧି ତା'ର ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରସାରରେ ଦେଖା ଦେଇଛି । କୌଣସି ଦିଗକୁ ଭୁଲିଲେ ଚଳିବ ନାହିଁ, ପ୍ରତ୍ୟେକଟିକୁ ଧରି ତା'ର ସିଦ୍ଧିରେ ସିଧା ଯାଇ ପହଞ୍ଚିବାକୁ ହେବ, କୌଣସିଟିକୁ ବାଦ୍ ଦେବାକୁ ହେବ ନାହିଁ । ଯେଉଁଥିରେ ପଥର ଗତି ବିଳମ୍ବିତ ହୁଏ, ଏପରି କୌଣସି ପ୍ରକାର ସୀମାବନ୍ଧନ ବା ନିୟମକାନୁନ ରଖିଲେ ଚଳିବ ନାହିଁ – ଠିକ୍ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟରେହିଁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ସକାଶେ ତୁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇଛୁ । ଆଉ ସେହିମାନେ ଯେଉଁମାନେ କି ସ୍ୱୟଂ ତୁ, ଯେଉଁମାନେ ତୋର କୌଣସି ବିଶେଷ ଧାରାର ପୂର୍ଣ୍ଣତା ମଧ୍ୟରେ ତୋତେ ପ୍ରକାଶ କରୁଛନ୍ତି, ସେଇମାନେହିଁ ହେବେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ସହକର୍ମୀ, କାରଣ ଏହାହିଁ ତୋର ଇଚ୍ଛା ।

ଭଗବତୀ ଜନନୀ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ରହିଛନ୍ତି, ସେ ଅମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ପରାତ୍ପର ଅଖଣ୍ଡ ଚେତନା ସଙ୍ଗେ – ଅତଳ ଗଭୀରତାଠାରୁ ବାହ୍ୟତମ ଇନ୍ଦ୍ରିୟଜଗତ୍ ଅବଧି ସମସ୍ତଙ୍କ ସଙ୍ଗେ – ଆମ୍ଭେମାନେ ଏକୀଭୂତ ହୋଇ ରହିବୁ । ଏବଂ ଏହି ସକଳ ଜଗତରେ ଅଗ୍ନିଦେବ ତାଙ୍କର ପାବକଶିଖା ଦ୍ୱାରା ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ସହାୟତା କରିବେ,

ବାଧାବିଘ୍ନସବୁକୁ ନାଶ କରିବେ, ଶକ୍ତି ସାମର୍ଥ୍ୟକୁ ଉଦ୍ଦୀପିତ କରିବେ, ସଂକଳ୍ପଶକ୍ତିକୁ ସଂଜୀବିତ କରିବେ ଯଦ୍ଦ୍ୱାରା ସିଦ୍ଧି ଶୀଘ୍ର ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ । ଇନ୍ଦ୍ରଦେବ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ଅଛନ୍ତି ଯଦ୍ଦ୍ୱାରା ଜ୍ଞାନର ଜ୍ୟୋତିଃ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ଲାଭ କରିବ । ଆଉ ସୋମଦେବ ପରମ ଆନନ୍ଦର ଉତ୍ସ ତାଙ୍କର ଅସୀମ ଅଦ୍ୱିତୀୟ ଅପରୂପ ପ୍ରେମରେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ରୂପାନ୍ତରିତ କରିଛନ୍ତି ।...

ହେ ମଧୁମୟୀ ଦିବ୍ୟଜନନି ! ବାକ୍ୟାତୀତ ସମାହିତ ପ୍ରୀତି ସହ, ଅପରିସୀମ ନିର୍ଭରତା ସହ ତୋତେ ପ୍ରଣତି ଜଣାଉଛି ।

ହେ ଭାସ୍ୱର ଅଗ୍ନିଦେବ ! ତୁ ମୋ ଅନ୍ତରରେ ଏପରି ଜୀବନ୍ତ ! ମୁଁ ତୋତେ ଆବାହନ କରୁଛି, ତୋତେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଛି ଯେପରି ତୁ ଆହୁରି ଜୀବନ୍ତ ହୋଇଉଠ, ଯେପରି ତୋର ହୋମକୁଣ୍ଡ ଆହୁରି ବିଶାଳ ହୋଇଉଠୁ, ଶିଖା ଆହୁରି ପ୍ରବଳ, ଆହୁରି ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱମୁଖୀ ହୋଇଉଠୁ, ଯେପରି ସମସ୍ତ ସତ୍ତା ହୋଇଉଠୁ ଏକ ଜ୍ୱଳନ୍ତ ଦାହନ, ଏକ ଶକ୍ତିପ୍ରଦ ହବନ ।

ହେ ଇନ୍ଦ୍ରଦେବ ! ତୋତେ ପୂଜା କରୁଛି, ତୋର ପ୍ରଶସ୍ତିଗାନ କରୁଛି ଏବଂ ତୋତେ ଆକୁଳ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଛି, ତୁ ମୋ ସହ ଏକ ହୋଇ ରହ, ମନର ସକଳ ବନ୍ଧନ ଭାଙ୍ଗିଦେ, ତୋର ଦିବ୍ୟଜ୍ଞାନ ମୋତେ ପ୍ରଦାନ କର ।

ହେ ପରମ ପ୍ରେମ ! ମୁଁ ତୋତେ କେବେହେଲେ ଅନ୍ୟ ନାମ ଦେଇ ନାହିଁ, ତୁହିଁ ସର୍ବତୋଭାବେ ମୋ ଅନ୍ତରାତ୍ମାର ସାରସତ୍ତା; ମୁଁ ତୋତେ ଅନୁଭବ କରେ, ମୋର ପ୍ରତି କ୍ଷୁଦ୍ରାଦପିକ୍ଷୁଦ୍ର ଅଣୁ ମଧ୍ୟରେ ତୁ ଜାଗ୍ରତ୍ ଓ ସ୍ପନ୍ଦିତ, ଯେପରି ଅନନ୍ତ ବିଶ୍ୱ ମଧ୍ୟରେ ଏବଂ ତା'ର ବାହାରେ ମଧ୍ୟ; ତୁ ସକଳ ନିଃଶ୍ୱାସ ପ୍ରଶ୍ୱାସ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବାହିତ, ସକଳ କ୍ରିୟାକର୍ମର ତୁହିଁ କେନ୍ଦ୍ର, ସକଳ ସଦିଚ୍ଛା ମଧ୍ୟରେ ତୁହିଁ ପ୍ରୋଜ୍ଜ୍ୱଳ, ସକଳ ଦୁଃଖକଷ୍ଟର ପଶ୍ଚାତ୍‌ରେ ତୁହିଁ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ, ତୁହିଁ ମୋର ଧର୍ମ, ଅଫୁରନ୍ତ ତାହାର ଅନୁଷ୍ଠାନ, କ୍ରମଶଃ ତାହା ତୀବ୍ରଭାବେ ବଢ଼ି ଚାଲୁଛି, ଏହାହିଁ କର ଯେପରି ମୁଁ ଯଥାର୍ଥରେ ଉତ୍ତରୋତ୍ତର ଅନୁଭବ କରିପାରେ ଯେ ମୁଁ ସମଗ୍ରରୂପେ ତୁ ହୋଇଯାଉଛି ।

ଆଉ ତୁ, ହେ ପ୍ରଭୁ, ଏସବୁ ତୁହିଁ ସମ୍ମିଳିତଭାବେ ଏବଂ ଆହୁରି କିଛି ଅଧିକ; ତୁ ଅଦ୍ୱିତୀୟ ଅଧୀଶ୍ୱର, ତୁହିଁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ଚିନ୍ତାର ଶେଷ ସୀମାରେ ରହିଛୁ, ତୁହିଁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ସକାଶେ ଅଜ୍ଞେୟର ଦ୍ୱାରଦେଶରେ ପ୍ରତୀକ୍ଷମାଣ, ସେହି ଅବାଙ୍‌ମାନସଗୋଚର ମଧ୍ୟରୁ କିଛି ମହିମମୟ ଜ୍ୟୋତିଃ ପ୍ରକଟ କର, ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱତର ଓ ପୂର୍ଣ୍ଣତର ସିଦ୍ଧିର ଗୋଟାଏ ସମ୍ଭାବନା ଉଦ୍ଭୂତ କର ଯେଉଁଥିରେ ତୋର ବ୍ରତ ସଂସିଦ୍ଧ ହେବ, ଯେଉଁଥିରେ ତୋ ସଙ୍ଗେ ସମୁଚ୍ଚ ଏକତ୍ୱ ଦିଗରେ, ସେହି ମହା ଆବିର୍ଭାବ ଦିଗରେ ବିଶ୍ୱ ଆହୁରି ଏକ ପାବଚ୍ଛ ଆଗେଇ ଯାଇପାରିବ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ଲେଖନୀ ମୋର ନିର୍ବାକ୍, ନୀରବତା ମଧ୍ୟରେ ତୋର ଆରାଧନା ମୁଁ କରୁଛି ।

ଅକ୍ଟୋବର ୫, ୧୯୧୪

ହେ ସର୍ବେଶ୍ୱର ! ତୋ ଧ୍ୟାନର ପ୍ରଶାନ୍ତ ନୀରବତା ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରକୃତି ନୂତନ ରୂପେ ଗଠିତ ଓ ଦୃଢ଼ୀଭୂତ ହୋଇଛି । ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସକଳ ବିଧାନକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ସେ ବୁଡ଼ିଯାଇଛି ତୋ ଆନନ୍ତ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ଯେଉଁଠାରେ ସର୍ବ ଭୁବନର ଐକ୍ୟ ଉପଲବ୍ଧି କରାହୁଏ ବିନା ବିଶୃଙ୍ଖଳାରେ, ବିନା ଅବ୍ୟବସ୍ଥାରେ । ଯେଉଁ ବସ୍ତୁ ରହି ଚାଲିଛି, ଯାହା ପ୍ରଗତିଶୀଳ, ଯାହା ଶାଶ୍ୱତରୂପେ ଅବସ୍ଥିତ, ସେସବୁର ସୁସଙ୍ଗତ ସମ୍ମେଳନ ନିରନ୍ତର କ୍ରମସମୃଦ୍ଧ, କ୍ରମପ୍ରସାରିତ, କ୍ରମସମୁଚ୍ଚ ସାମ୍ୟାବସ୍ଥାକୁ ଆଶ୍ରୟ କରି ଧୀରେ ଧୀରେ ଗଢ଼ିଉଠୁଛି । ଜୀବନର ତ୍ରିଧାରାର ଏହି ପରସ୍ପର ଆଦାନପ୍ରଦାନ ତୋ ଆବିର୍ଭାବକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରି ଗଢୁଛି ।

ଦୁଃଖକଷ୍ଟ ଓ ଅନିଶ୍ଚିତତା ମଧ୍ୟଦେଇ ବହୁ ଲୋକ ଆଜି ତୋତେ ଖୋଜୁଛନ୍ତି । ଏହାହିଁ କର ମୁଁ ଯେପରି ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ତୋର ପ୍ରତିଭୂ ହୋଇଉଠେ, ତୋର ଆଲୋକ ଯେପରି ସେମାନଙ୍କୁ ଆଲୋକିତ କରେ, ତୋ ଶାନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ସାନ୍ତ୍ୱନା ଦିଏ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋ ସତ୍ତା ତୋ କର୍ମର ଗୋଟିଏ ଅବଲମ୍ବନ, ତୋ ଚେତନାର ଗୋଟିଏ କେନ୍ଦ୍ର ।

ଆଜି ସେହି ସୀମାବନ୍ଧନ ଓ ବାଧାସବୁ ଗଲା କୁଆଡ଼େ ? ତୋ ରାଜ୍ୟର ତୁହିଁ ଏକଚ୍ଛତ୍ର ରାଜା !

ଅକ୍ଟୋବର ୬, ୧୯୧୪

ହେ ମଧୁମୟୀ ମା ! ମୋତେ ଏହା ଶିଖାଇ ଦେ, କିପରି ସର୍ବତୋଭାବେ ଏବଂ ସଦାସର୍ବଦା ମୁଁ ତୁ ହୋଇଉଠିବି, ନିଜକୁ ନିଃଶେଷରେ ଉତ୍ସର୍ଗ କରିଦେଇ ପାରିବି ଏହି କାର୍ଯ୍ୟରେ ଯଦ୍ଦ୍ୱାରା ପ୍ରକାଶୋନ୍ମୁଖ ସଦ୍‌ବସ୍ତୁଟି କ୍ରମଶଃ ଲାଭ କରିବ ତାହାର ଯଥାର୍ଥ ପ୍ରକାଶ-ଯନ୍ତ୍ର ।...

ସବୁକିଛିହିଁ ସ୍ଥିର ଏବଂ ପ୍ରଶାନ୍ତ, କୌଣସି ସଂଘର୍ଷ ନାହିଁ, କୌଣସି ବେଦନା ନାହିଁ; ଏପରିକି ଆସ୍ପୃହା ତା'ର ବିଶାଳତା ମଧ୍ୟରେ ବି ପରମ ଶାନ୍ତିପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ଉଠିଛି, କିନ୍ତୁ ଏହା କୌଣସି ତୀବ୍ରତା ହରାଇ ନାହିଁ । ଠିକ୍ ଏକହିଁ ସମୟରେ ପୁନଶ୍ଚ ଚେତନା ମଧ୍ୟରେ ଗୋଟିଏ ଅଦ୍ଭୁତ ବୈପରୀତ୍ୟର ସମାବେଶ ଫଳରେ ପଦକର ସମ୍ମୁଖ ଓ ପଶ୍ଚାଦ୍‌ଭାଗ ତୁଲ୍ୟ ମୋ ସତ୍ତା ଅନୁଭବ କରୁଛି ଏକ ଦିଗରେ ଅଖଣ୍ଡ ସଦ୍‌ବସ୍ତୁର ସେହି ଅଚଳ ପ୍ରଶାନ୍ତି ଯାହା ମଧ୍ୟରେ ସବୁକିଛି ଶାଶ୍ୱତରୂପେ ପରିବର୍ତ୍ତନ-ସମ୍ଭାବନାରହିତ ହୋଇ ରହିଛି, ଅନ୍ୟ ଦିଗରେ ଗୋଟିଏ ନିରବଚ୍ଛିନ୍ନ କ୍ରମୋନ୍ନତିର ଧାରାକୁ ଆଶ୍ରୟ କରି ବିଶ୍ୱସମ୍ଭୂତିର କ୍ଷିପ୍ର ଏବଂ ତୀବ୍ର ଗତିଧାରା ଚାଲୁଛି ।... ହେ ଭଗବାନ୍ ! ତୋ ପାଖରେ ଏହି ଉଭୟହିଁ ସମାନଭାବେ ସତ୍ୟ ।

ଅକ୍ଟୋବର ୭, ୧୯୧୪

ହେ ଭଗବାନ୍ ! ସମଗ୍ର ପୃଥିବୀ ଉପରେ ତୋ ଆଲୋକ ପ୍ରବାହିତ ହେଉ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ହୃଦୟରେ ଶାନ୍ତି ବିରାଜିତ ହେଉ !... ପ୍ରାୟ ସମସ୍ତେ କେବଳ ସେହି ଜୀବନକୁ ଜାଣନ୍ତି ଯାହା ସ୍ଥୂଳ, ଜଡ଼, ଭାରଗ୍ରସ୍ତ, ପରିବର୍ତ୍ତନବିମୁଖ, ତାମସିକ; ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରାଣଶକ୍ତିସକଳ ଜୀବନର ଏହି ବାହ୍ୟରୂପରେ ଏପରିଭାବେ ଆସକ୍ତ ଯେ ଦେହର ବାହାରେ ନିଜ ଧାରାରେ ମୁକ୍ତିଲାଭ କଲେ ସୁଦ୍ଧା ସେମାନେ କେବଳ ସେହି ଦୁଃଖକଷ୍ଟଭରା ଦୈନନ୍ଦିନ ସ୍ଥୂଳ ନୈମିତ୍ତିକ ବ୍ୟାପାରରେ ବ୍ୟସ୍ତ ଥାଆନ୍ତି । ଆଉ ଯେଉଁମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ମାନସିକ ଜୀବନ ଜାଗ୍ରତ୍ ହୋଇଛି, ସେମାନେ ଦୁଶ୍ଚିନ୍ତାଗ୍ରସ୍ତ, ବିକ୍ଷୁବ୍ଧ, ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ଓ ପ୍ରଭୁତ୍ୱପ୍ରୟାସୀ ହେଉଛନ୍ତି । ଯେଉଁସବୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଓ ପୁନଃସଂସ୍କାରର ସ୍ୱପ୍ନ ସେମାନେ ଦେଖନ୍ତି ତା'ର ଘୂର୍ଣ୍ଣିପାକ ମଧ୍ୟରେ ଆବଦ୍ଧ ହୋଇ ସେମାନେ କେବଳ ଧ୍ୱଂସ କରିବା ପାଇଁ ବ୍ୟସ୍ତ, କେଉଁ ଭିତ୍ତି ଉପରେ ଛିଡ଼ାହୋଇ ଗଢ଼ିବାକୁ ହେବ ତାହା ସେମାନେ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ, ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ଆଲୋକ ହେଲା ଅନ୍ଧାରରେ ବିଜୁଳି ଚମକ ପରି, ଏଥିରେ ସେମାନେ ବିଶୃଙ୍ଖଳାକୁ ଆହୁରି ବଢ଼ାଇ ଦିଅନ୍ତି, ଦୂର କରିପାରନ୍ତି ନାହିଁ ।

ତୋର ପରମ ଧ୍ୟାନର ଯେ ଅବିଚ୍ଛିନ୍ନ ଶାନ୍ତି, ତୋର ଅକ୍ଷୟ ଶାଶ୍ୱତତାର ଯେଉଁ ସ୍ଥିର ଦୃଷ୍ଟି, ସକଳଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ତାହାର ଅଭାବ ରହିଛି ।

ହେ ଭଗବାନ୍ ! ଏହି ବ୍ୟଷ୍ଟିସତ୍ତା ଉପରେ ତୋର ପରମ କରୁଣା, ଅସୀମ କୃତଜ୍ଞତା ସହ ସେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଛି, ଯେପରି ଏହି ଆଲୋଡ଼ନ ଓ ଅପରିସୀମ ବିଶୃଙ୍ଖଳା

ମଧ୍ୟଦେଇ ଅତ୍ୟାଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଘଟଣା ଘଟେ ଏବଂ ତୋର ପରମ ପ୍ରଶାନ୍ତିର, ତୋର ନିରବଚ୍ଛିନ୍ନ ବିଶୁଦ୍ଧ ଜ୍ୟୋତିଃର ବିଧାନ ସମସ୍ତେ ଯେପରି ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷଭାବେ ଅନୁଭବ କରିପାରନ୍ତି ଏବଂ ତୋ ଚେତନାରେ ନବଜାଗ୍ରତ୍ ମନୁଷ୍ୟର ପାର୍ଥିବ ପ୍ରକୃତି ଯେପରି ତା'ର ଶାସନ ମାନି ଚାଲେ ।

ହେ ପ୍ରେମମୟ ଭଗବାନ୍ ! ତୁ ମୋ ପ୍ରାର୍ଥନା ଶୁଣିଛୁ, ତୁ ମୋ ଆହ୍ୱାନର ଉତ୍ତର ଦେବୁ ।

ଅକ୍ଟୋବର ୮, ୧୯୧୪

କର୍ମ ମଧ୍ୟରେ ଯେଉଁ ଆନନ୍ଦ ତାହାର ପ୍ରତିପୂରଣ ଓ ସାମ୍ୟରକ୍ଷା କରେ ଅନ୍ୟ ଦିଗରେ ସକଳ କର୍ମନିବୃତ୍ତି ମଧ୍ୟରେ ରହିଛି ଯେଉଁ ବୃହତ୍ତର ଆନନ୍ଦ – ଏହି ଦୁଇଟି ଅବସ୍ଥା ଯେତେବେଳେ ଆଧାର ମଧ୍ୟରେ ପର୍ଯ୍ୟାୟକ୍ରମେ ଦେଖାଦିଏ ଅଥବା ଯୁଗପତ୍ ସଚେତନ ହୋଇଉଠେ, ସେତେବେଳେହିଁ ଆନନ୍ଦ ପୂର୍ଣ୍ଣତା ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏ, କାରଣ ହେ ଭଗବାନ୍, ସେଠାରେହିଁ ତୋର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ।

ହେ ଭଗବାନ୍ ! ତୁ ମୋତେ ଦେଇଛୁ ଦିବ୍ୟଧାମର ଅଫୁରନ୍ତ ଧ୍ୟାନଧାରା ଓ ତୋ ଆନନ୍ତ୍ୟର ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରଶାନ୍ତି; ଆଉ ସର୍ବସିଦ୍ଧିଦାତ୍ରୀ ମା ଭଗବତୀଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ମୋତେ ଏକାତ୍ମ କରି ଧରିଛୁ ଯେପରି ମୁଁ ସର୍ବଦା ଜାଗ୍ରତ୍ ରହିପାରେ ଏବଂ ତାଙ୍କର ପରମାଶକ୍ତିର ଅଂଶରୂପେ କର୍ମ କରି ଚାଲିପାରେ ।

ତୋ ଆନନ୍ତ୍ୟର ସର୍ବଶକ୍ତିମୟ ଆନନ୍ଦରେ ଭରପୂର ହୋଇ ତୋତେ ପ୍ରଣାମ କରୁଛି ।

ଅକ୍ଟୋବର ୧୦, ୧୯୧୪

ପରମ ସଦ୍‌ବସ୍ତୁଙ୍କ ପାଖେ ସତ୍ତାର ସମର୍ପଣ ପ୍ରତିନିୟତ ନୂତନ ତଥା ଆହୁରି ସର୍ବାଙ୍ଗୀଣ ହୋଇଉଠୁ – ସେହି ପରମ ସଦ୍‌ବସ୍ତୁ ଏକ ଦିଗରେ ଯେପରି ଅଚିନ୍ତନୀୟ,

ଅନିର୍ବଚନୀୟ, ଅନ୍ୟ ଦିଗରେ ସେହିପରି ଅନନ୍ତକାଳ ମଧ୍ୟରେ କ୍ରମଶଃ ପୂର୍ଣ୍ଣତର ତଥା ସୁଷ୍ପଷ୍ଟତରଭାବେ ପ୍ରକାଶମାନ । ହେ ଭଗବାନ୍ ! ତୋତେ କୌଣସି ନାମରେ ଅଭିହିତ କରିପାରୁ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ତୋର ସଂକଳ୍ପକୁ ପରମ ନୀରବତା ଓ ଅଖଣ୍ଡ ସମର୍ପଣ ମଧ୍ୟରେ ଧରିପାରେ । ଏହାହିଁ କର ମୁଁ ଯେପରି ସମଗ୍ର ପୃଥିବୀର ପ୍ରତିଭୂ ହୋଇଉଠେ, ପୃଥିବୀ ଯେପରି ମୋ ଚେତନା ସଙ୍ଗେ ସଂଯୁକ୍ତ ହୋଇ ନିଃଶେଷରେ ତୋତେ ଆତ୍ମଦାନ କରିପାରେ ।

ତୁହିଁ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଶାନ୍ତି, ଅପରୂପ ସାର୍ଥକତା; ତୁହିଁ ବିଶ୍ୱର ସବୁକିଛି ଯାହା ଅକ୍ଷୟଭାବେ, କାଳାତୀତରୂପେ ବର୍ତ୍ତମାନ, ପୁଣି ସବୁକିଛି ଯାହା ଦେଶ ଓ କାଳର ଚେତନା ମଧ୍ୟରେ ସମ୍ଭୂତ ହେବାକୁ ଚାହେଁ । ତୁହିଁ ସେହିସବୁ ଯାହା ଅନନ୍ତ ସ୍ଥାଣୁ ମଧ୍ୟରେ ରହିଛି, ଏବଂ ଯାହାକିଛି ହୋଇଉଠିବାକୁ ଚାହେଁ ସେସବୁର ଦିବ୍ୟ ଆଶା ତୁହିଁ ।... ହେ ଭଗବାନ୍ ! ଜଗତକୁ ଦାନ କର ତୋର ଅନୁପମ କଲ୍ୟାଣରାଜି ।

ଶାନ୍ତି, ଶାନ୍ତି ବିରାଜିତ ହେଉ ସମଗ୍ର ପୃଥିବୀ ଉପରେ ।

ଅକ୍ଟୋବର ୧୧, ୧୯୧୪

ନିରନ୍ତର କାହିଁକି ଏହି ବୋଧ ଯେପରି ବ୍ୟତିବ୍ୟସ୍ତତାରେ ଓ କାହାର ପ୍ରତୀକ୍ଷାରେ ରହିଛି ? ସତ୍ତା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ତୋ ଆଡ଼କୁ ଫେରିଛି ଓ ଦିବ୍ୟ ଅନ୍ତରଙ୍ଗତାର ପରମ ଆନନ୍ଦ ମଧ୍ୟରେ ନିବାସ କରୁଛି । ସବୁକିଛି ସ୍ଥିର, ନିର୍ମଳ, ସମର୍ଥ, ସର୍ବତୋଭାବେ ଶାନ୍ତିମୟ । ବୃହତ୍ତର ପ୍ରସାର ମଧ୍ୟରେ ସବୁକିଛି ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟ, ଏବଂ ଧ୍ୟାନର ନୀରବତା ମଧ୍ୟରେ ନିଷ୍ଠା ବି ତୀବ୍ରତର । ତା'ହେଲେ, ଏ ଅନୁଭବଟି କ'ଣ, ଆଧାର ଉପରେ ଯେପରି ଏହାକୁ ଚାପି ଦିଆଯାଇଛି — ଜଡ଼ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଯେଉଁ ଚେତନା ଯଥେଷ୍ଟ ଜାଗ୍ରତ୍ ହୋଇ ନାହିଁ, ତାକୁ ସାବଧାନ କରିଦେବା ନିମନ୍ତେ ଏହା କ'ଣ ପ୍ରହରୀ ତୁଲ୍ୟ ?

ହେ ଭଗବାନ୍ ! ମୁଁ ଏହା ପଚାରୁଛି ସତ, କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଜାଣେ, ଏହାର କାରଣ ଯଦି ମୋ ପକ୍ଷରେ ଜାଣିବା ପ୍ରୟୋଜନ ତେବେ ତୁ ମୋତେ ତାହା ଆଗରୁହିଁ କହି ଦେଇଛୁ, କେବଳ ମୋର ଅସାମର୍ଥ୍ୟ ଯୋଗୁଁ ମୁଁ ତାହା ଧରିପାରୁ ନାହିଁ । ଅଥବା ମୋ ପକ୍ଷରେ ହୁଏତ ତାହା ଜାଣିବାର କୌଣସି ପ୍ରୟୋଜନ ନାହିଁ ବା କୌଣସି ସାର୍ଥକତା ନାହିଁ, ଏବଂ ଏପରି କ୍ଷେତ୍ରରେ ମୋ ପ୍ରଶ୍ନର କୌଣସି ଉତ୍ତର ମିଳେ ନାହିଁ ।...

କିନ୍ତୁ ଶାନ୍ତି ସର୍ବଜୟୀ ହୋଇଉଠୁଛି, ଗୋଟିଏ ଅସୀମ ସୁସଂଗତି ମଧ୍ୟରେ ଆଧାର ତାହାର ପୂର୍ଣ୍ଣତମ ପରିସର ଲାଭ କରୁଛି ।

ହେ ଭଗବାନ୍ ! ଏକାନ୍ତ ଆକୁଳତା ସହ ତୋତେ ମୁଁ ପ୍ରଣାମ କରୁଛି !

ଅକ୍ଟୋବର ୧୨, ୧୯୧୪

ହେ ଭଗବାନ୍ ! ସେମାନଙ୍କର ଦୁଃଖ ଓ ଯନ୍ତ୍ରଣା ମୋର ବାହ୍ୟ ସତ୍ତା ଅନୁଭବ କରୁଥିଲା । ଅଜ୍ଞାନତା କେବେ ଦୂର ହେବ ? କେବେ ଦୁଃଖର ଅବସାନ ହେବ ? ହେ ଭଗବାନ୍ ! ଏହାହିଁ କର, ଯେପରି ବିଶ୍ୱର ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ଉପାଦାନ ତାହାର ମୂଳତତ୍ତ୍ୱ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସଚେତନ ହୋଇଉଠେ, ଲୁପ୍ତ ନ ହୋଇ ରୂପାନ୍ତରିତ ହୋଇଯାଏ । ଅନ୍ଧ ଅହଂକାରର ଯେଉଁ ପର୍ଦା ତୋତେ ଢାଙ୍କି ରଖିଛି ତାହା ଅପସୃତ ହେଉ ଏବଂ ତୁ ତୋର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିରେ ଭାସ୍ୱର ହୋଇ ପ୍ରକାଶିତ ହୁଅ । ତୋର ଅଖଣ୍ଡ ନୀରବତା ମଧ୍ୟରେ ସବୁକିଛି ଶାଶ୍ୱତରୂପେ ରହିଛି, କିନ୍ତୁ ଏକ ଅନନ୍ତ କ୍ରମୋନ୍ନତିର ଧାରାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣଚେତନା ମଧ୍ୟରେ ସେସବୁ ପ୍ରକାଶିତ ହେଉଛି ।

ଅକ୍ଟୋବର ୧୪, ୧୯୧୪

ହେ ମା ଭଗବତୀ ! ତୁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ରହିଛୁ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନ ତୁ ତା'ର ପ୍ରମାଣ ମୋତେ ଦେଉଛୁ । ତୋ ସଙ୍ଗେ କ୍ରମେ ଆହୁରି ସମଗ୍ରଭାବେ, ଆହୁରି ନିରବଚ୍ଛିନ୍ନଭାବେ ଏକୀଭୂତ ହୋଇ 'ଆମେ' ଗୋଟିଏ ପ୍ରବଳ ଅଭୀପ୍ସା ସହ ବିଶ୍ୱବିଧାତାଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଏବଂ ବିଶ୍ୱ ବାହାରେ ଥିବା ସଦ୍‌ବସ୍ତୁ ଆଡ଼କୁ ଫେରୁଛୁ ନୂତନ ଜ୍ୟୋତିଃ ଲାଭ କରିବା ନିମନ୍ତେ । ସମସ୍ତ ପୃଥିବୀ ପୀଡ଼ିତ ଶିଶୁ ତୁଲ୍ୟ ମୋ କୋଳରେ ରହିଛି, ତାହାକୁ ରୋଗମୁକ୍ତ କରିବାକୁ ହେବ, ଦୁର୍ବଳ ବୋଲିହିଁ ତା' ଉପରେ ରହିଛି ବିଶେଷ ସ୍ନେହ । ଶାଶ୍ୱତ ସମ୍ଭୂତିର ବିପୁଳତାରେ ହିନ୍ଦୋଳିତ ହୋଇ – କାରଣ ଏହି ସମ୍ଭୂତିହିଁ ଆମ୍ଭେମାନେ ନିଜେ – ଆମ୍ଭେମାନେ ନୀରବରେ ସାନନ୍ଦେ ଧ୍ୟାନ କରୁ ଅବ୍ୟୟ ନୀରବତାର ଆନନ୍ତ୍ୟକୁ, ସେଠାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣଚେତନା ମଧ୍ୟରେ, ଅକ୍ଷୟ ସତ୍ତା ମଧ୍ୟରେ ସବୁକିଛି ସଂସିଦ୍ଧ, ତାହା ହେଲା ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱସ୍ଥ ଅଜ୍ଞେୟର ଅପରୂପ ଦ୍ୱାର ।

ଆବରଣ ଛିନ୍ନ ହୋଇଯାଉଛି, ଅବର୍ଣ୍ଣନୀୟ ମହିମା ଉଦ୍‌ଘାଟିତ ହେଉଛି, ଆମ୍ଭେମାନେ ଅନିର୍ବଚନୀୟ ଆଲୋକ ଛଟାରେ ଆପ୍ଲୁତ ହୋଇ ଏହି ଜଗତ୍ ନିମନ୍ତେ ଶୁଭବାଣୀ ନେଇ ଫେରି ଆସୁଛୁ ।

ହେ ଭଗବାନ୍ ! ତୁ ମୋତେ ଅସୀମ ସୁଖ ଦେଇଛୁ... । କେଉଁ ମନୁଷ୍ୟ, କେଉଁ ଘଟଣାର ଏପରି ଶକ୍ତି ଅଛି ଯେ ସେହି ସୁଖ ମୋଠାରୁ ଫେରାଇ ନେଇ ପାରିବ ?

ଅକ୍‌ଟୋବର ୧୬, ୧୯୧୪

ତୁ ଚାହୁଁ ମୁଁ ଯେପରି ଗୋଟିଏ ଜଳବାହୀ ପ୍ରଣାଳୀ ତୁଲ୍ୟ ହୋଇଉଠେ, ନିରନ୍ତର ଉନ୍ମୁକ୍ତ, ନିରନ୍ତର ବୃହତ୍ତର ହୋଇଚାଲେ, ଯଦ୍ଦ୍ୱାରା ତୋ ଶକ୍ତି ପ୍ରଚୁର ଭାବେ ଏ ଧରଣୀ ଉପରେ ପ୍ରବାହିତ ହୋଇପାରିବ... ହେ ଭଗବାନ୍ ! ତୋ ଇଚ୍ଛା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଉ । ଏକ ମହାନ୍ ଆନନ୍ଦ ମଧ୍ୟରେ ମୁଁ କ'ଣ ତୋର ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି ଓ ତୋର ଚିତ୍‌ଶକ୍ତି ନୁହେଁ ?

ସତ୍ତା ଅପରିମେୟଭାବେ ସଂପ୍ରସାରିତ ହେଉଛି ବିଶ୍ୱ ସମ ବିଶାଳ ହୋଇ ଉଠିବା ନିମନ୍ତେ ।

ଅକ୍‌ଟୋବର ୧୭, ୧୯୧୪

ହେ ଦିବ୍ୟଜନନୀ ! ସକଳ ବାଧାବିଘ୍ନ ଅତିକ୍ରାନ୍ତ ହେବ, ଶତ୍ରୁମାନେ ଦମିତ ହେବେ । ତୋର ସର୍ବଜୟୀ ପ୍ରେମ ସହ ସମଗ୍ର ପୃଥିବୀ ଉପରେ ତୁହିଁ ରାଜତ୍ୱ କରିବୁ, ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଚେତନା ତା ପ୍ରଶାନ୍ତିର ସ୍ପର୍ଶରେ ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟ ହୋଇଉଠିବ ।

ଏହାହିଁ ତୋର ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ।

ଅକ୍‌ଟୋବର ୨୩, ୧୯୧୪

ହେ ଭଗବାନ୍ ! ଆଧାର ସର୍ବାଙ୍ଗେ ପ୍ରସ୍ତୁତ, ତୋତେ ସେ ଡାକୁଛି, ତୁ ଆସି ତୋ ସମ୍ପତ୍ତି ଅଧିକାର କର । ଯନ୍ତ୍ରର କି ପ୍ରୟୋଜନ ଯଦି ଯନ୍ତ୍ରୀ ତାକୁ ବ୍ୟବହାର ନ କରେ ?

ତୋ ପ୍ରକାଶର ଧାରା ଯାହା ହେଉ ନା କାହିଁକି, ସବୁକିଛି ତାହାର ଯଥାଯୋଗ୍ୟ — ଅତି ସାମାନ୍ୟ ହେଉ, ଅତି ତୁଚ୍ଛ ହେଉ, ଅତି ସ୍ଥୂଳ ହେଉ, ବାହ୍ୟତଃ ଅତି ସୀମାବଦ୍ଧ ହେଉ ଅଥବା ହେଉ ତାହା ଅତି ବୃହତ୍, ଅତି ଦୀପ୍ତ, ଅତି ଶକ୍ତିମାନ୍, ଅତି ଜ୍ଞାନମୟ ।

ସମଗ୍ର ସତ୍ତା ପ୍ରସ୍ତୁତ, ନୀରବ ନିଷ୍କ୍ରିୟଭାବେ ସେ ପ୍ରତୀକ୍ଷା କରୁଛି ଯେପରି ତୁ ତାହା ମଧ୍ୟରେ ନିଜକୁ ପ୍ରକାଶ କରିପାରୁ ।

ଅକ୍ଟୋବର ୨୫, ୧୯୧୪

ହେ ଭଗବାନ୍ ! ତୋ ନିମନ୍ତେ ମୋର ଆସ୍ପୃହା ଗୋଟିଏ ସୁନ୍ଦର, ସୁସଙ୍ଗତ, ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରସ୍ଫୁଟିତ ତଥା ସୁରଭିତ ଗୋଲାପର ରୂପ ଧାରଣ କରିଛି । ଏହାକୁ ମୁଁ ଦୁଇ ହାତରେ ଧରି ତୋତେ ଅର୍ପଣ କରୁଛି, ତୋ ପାଖରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଛି : ଯଦି ମୋର ବୁଦ୍ଧି ସୀମାବଦ୍ଧ, ତାକୁ ପ୍ରସାରିତ କର; ଜ୍ଞାନ ଯଦି ମୋର ତମସାଚ୍ଛନ୍ନ, ତାକୁ ଆଲୋକିତ କର; ହୃଦୟ ଯଦି ମୋର ଉତ୍ସାହହୀନ, ତାକୁ ପ୍ରଜ୍ଜ୍ୱଳିତ କର; ପ୍ରେମ ଯଦି ମୋର ଅକିଞ୍ଚନ, ତାକୁ ତୀବ୍ର କର; ଅନୁଭବ ଯଦି ମୋର ଅଚେତନ ଓ ଅହଂଗତ, ସତ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ତାକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜାଗ୍ରତ୍ କର । ଆଉ ଏହି ଯେଉଁ 'ମୁଁ' ତୋତେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଛି, ହେ ଭଗବାନ୍, ତାହା ସହସ୍ର ବ୍ୟଷ୍ଟିସତ୍ତାରେ ବୁଡ଼ି ଯାଇଥିବା ଗୋଟିଏ କ୍ଷୁଦ୍ର ବ୍ୟଷ୍ଟିସତ୍ତା ନୁହେଁ, ତା' ହେଲା ସମଗ୍ର ପୃଥିବୀ, ତୋ ଆଡ଼କୁ ସେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଗ୍ରହରେ ସବେଗରେ ଆସ୍ପୃହା କରିଚାଲିଛି ।

ଧ୍ୟାନର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ନୀରବତା ମଧ୍ୟରେ ସବୁକିଛି ଅନନ୍ତ ଅବଧି ପ୍ରସାରିତ ହୋଇଚାଲୁଛି, ଏବଂ ସେହି ନୀରବତାର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଶାନ୍ତି ମଧ୍ୟରେ ତୁ ତୋ ଜ୍ୟୋତିଃର ଭାସ୍ୱର ମହିମାରେ ଆବିର୍ଭୂତ ।

ନଭେମ୍ବର ୩, ୧୯୧୪

ହେ ଭଗବାନ୍ ! ଅନେକ ଦିନ ହେଲା ଲେଖନୀ ମୋର ନୀରବ ହୋଇ ଯାଇଛି... । ତଥାପି ତୁ ଏପରି ମୁହୂର୍ତ୍ତସକଳ ଆଣିଦେଇଛୁ ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ପାଇଛି ଅବିସ୍ମରଣୀୟ ଜ୍ଞାନାଲୋକ, ଏପରି ମୁହୂର୍ତ୍ତସକଳ ଯେତେବେଳେ ଦିବ୍ୟତମ ଚେତନା ସହ ଜଡ଼ତମ ଚେତନାର ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂଯୋଗ ସାଧିତ ହୋଇଛି, ଯେତେବେଳେ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସତ୍ତା ଓ

ବିଶ୍ୱଜନନୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ, ବିଶ୍ୱଜନନୀ ଓ ତୋ ମଧ୍ୟରେ ଏକାତ୍ମତା ଏପରି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଛି ଯେ ବ୍ୟଷ୍ଟିଚେତନାଟି ଯୁଗପତ୍ ନିଜର ସତ୍ତା, ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱଜୀବନ ଓ ସକଳ ପରିବର୍ତ୍ତନର ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱସ୍ଥ ତୋର ଶାଶ୍ୱତ ସ୍ଥିତି ଅନୁଭବ କରିଛି । ସେତେବେଳେ ଆନନ୍ଦ ପୂର୍ଣ୍ଣ ମାତ୍ରାରେ ଅନିର୍ବଚନୀୟ ଅସୀମ ଶାନ୍ତି ମଧ୍ୟରେ ଥିଲା; ଚେତନା ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟ, ଅପରିମେୟ, ବହୁଳ ଅଥଚ ଅଦ୍ୱିତୀୟ ଥିଲା; ଏବଂ ସତ୍ତା ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ୍ ଓ ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟୀ ଥିଲା । ଆଉ ତାହା ଗୋଟିଏ କ୍ଷଣିକ ଅବସ୍ଥା ନୁହେଁ, ସୁଦୀର୍ଘ ଏକାଗ୍ରତାରେ ପ୍ରାପ୍ତ ଓ ଜନ୍ମମାତ୍ରେ ବିଲୁପ୍ତ ହେଉଥିବା ବସ୍ତୁ ନୁହେଁ; ଏହି ଅବସ୍ଥା ଶାଶ୍ୱତଙ୍କୁ ଧାରଣ କରି ଘଣ୍ଟା ପରେ ଘଣ୍ଟା ରହିପାରେ; ଏହା ଯୁଗପତ୍ କ୍ଷଣିକ ଓ ଅଫୁରନ୍ତ, ଏହି ଅବସ୍ଥା ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏ ଇଚ୍ଛାକ୍ରମେ, ତାହାର ଅର୍ଥ, ଏହା ହେଲା ଗୋଟାଏ ସ୍ଥାୟୀ ଅବସ୍ଥା, ଅତି ବାହ୍ୟତମ ଚେତନା ମଧ୍ୟ ତାହାର ସ୍ପର୍ଶ ପାଏ ଯେତେବେଳେ ଘଟଣାର ସୁଯୋଗ ଆସେ ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ଏହି ଚେତନା କୌଣସି ପ୍ରକାର ମାନସିକ ବା ଦୈହିକ ପ୍ରୟୋଜନରେ ବ୍ୟାପୃତ ନ ଥାଏ । ଅବଶ୍ୟ ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମ ମଧ୍ୟରେ ସଦାସର୍ବଦାହିଁ ତୋର ସ୍ଥିର ସାନ୍ନିଧ୍ୟବୋଧ ରହିଛି – ସତ୍ ଓ ଅସତ୍ ଯୁଗ୍ମରୂପେ – ତେବେ ତାହା ଯେପରି ରହିଛି ଗୋଟିଏ ପତଳା ପର୍ଦାର ପଶ୍ଚାତ୍‌ରେ ଏବଂ ସେହି ପର୍ଦା କୃତକର୍ମ ଉପରେ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ଏକାଗ୍ରତା ଫଳରେ ତିଆରି ହୁଏ । ଅନ୍ୟ ଦିଗରେ, ଏକାନ୍ତରେ ରହିବା ଅବସ୍ଥାରେ, ସତ୍ତା ଅବିଳମ୍ବେ ଏକ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକରୂପେ ଶକ୍ତିମାନ୍, ସ୍ୱଚ୍ଛ, ପ୍ରଶାନ୍ତ ଓ ଦିବ୍ୟବାତାବରଣ ଦ୍ୱାରା ଆବୃତ ହୋଇପଡ଼େ; ତାହା ମଧ୍ୟରେ ସେ ବୁଡ଼ିରହେ, ଏବଂ ତାହା ପରେ ପୁଣି ସମୁଜ୍ଜ୍ୱଳ ଜୀବନ ତାହାର ସମଗ୍ର ପ୍ରସାର, ସମଗ୍ର ବୈଚିତ୍ର୍ୟ, ସମଗ୍ର ମହିମା ସହ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ; ସ୍ଥୂଳ ଦେହ ସେତେବେଳେ ମହିମମୟ, ସୁନମ୍ୟ, ବଳିଷ୍ଠ ଓ ଓଜସ୍ୱୀ ହୋଇଉଠେ; ମନ ସେତେବେଳେ ହୁଏ ଅପୂର୍ବ ସକ୍ରିୟ ଅଥଚ ପ୍ରଶାନ୍ତ ନିର୍ମଳ, ତୋର ଦିବ୍ୟସଂକଳ୍ପର ଶକ୍ତିରାଜିକୁ ସେ ପରିଚାଳିତ ଓ ସଞ୍ଚାରିତ କରେ; ସମଗ୍ର ଆଧାର ଏକ ଅସୀମ ଆନନ୍ଦ, ଅପାର ପ୍ରେମ, ପରମ ଶକ୍ତି, ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ଞାନ, ଅନନ୍ତ ଚେତନାରେ ଉଲ୍ଲସିତ ହୋଇଉଠେ ।... ତୁହିଁ, ଏକମାତ୍ର ତୁହିଁ ଶାରୀରିକ ଉପାଦାନର କ୍ଷୁଦ୍ରତମ ଅଣୁ ମଧ୍ୟରେ ବି ସଜୀବ ହୋଇ ରହିଛୁ ।

ପୃଥିବୀ ଉପରେ ଏହିପରି ତୋ କର୍ମର ସୁଦୃଢ଼ ଆଧାର ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଉଛି, ବିଶାଳ ସୌଧର ମୂଳ ଭିତ୍ତି ଗଠିତ ହେଉଛି । ଜଗତର ପ୍ରତ୍ୟେକ କୋଣରେ ତୋର ଦିବ୍ୟପ୍ରସ୍ତର ଖଣ୍ଡ ସଚେତନ ଓ ନିର୍ମାଣକାରୀ ଚିନ୍ତାଶକ୍ତିର କଲ୍ୟାଣରେ ସ୍ଥାପିତ ହେଉଛି । ଏପରିଭାବେ ସଙ୍ଗଠିତ ପୃଥିବୀ ସିଦ୍ଧିର ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ତୋର ଅଭିନବ ଓ ପୂର୍ଣ୍ଣତମ ଆବିର୍ଭାବର ଅପରୂପ ମନ୍ଦିରଟିକୁ ସ୍ୱାଗତ କରିବା ନିମନ୍ତେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଉଠିବ ।

ନଭେମ୍ବର ୮, ୧୯୧୪

ହେ ଭଗବାନ୍ ! ତୋର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଲୋକ ନିମନ୍ତେ ଆମ୍ଭେମାନେ ତୋତେ ଆବାହନ କରୁଛୁ । ତୋତେ ପ୍ରକାଶ କରିବା ନିମନ୍ତେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଶକ୍ତି ଜାଗ୍ରତ୍ କର ।...

ନିର୍ଜନ ଗୁହା ସମ ସତ୍ତା ମଧ୍ୟରେ ସବୁକିଛି ନୀରବ; କିନ୍ତୁ ଅନ୍ଧକାର ଗର୍ଭରେ, ନୀରବତାର ହୃଦୟ କେନ୍ଦ୍ରରେ ଏକ ପ୍ରଦୀପ ଜଳୁଛି ଯାହାକୁ କେବେହେଲେ ନିର୍ବାପିତ କରିହୁଏ ନାହିଁ, ତୋତେ ଜାଣିବା ନିମନ୍ତେ ଓ ସର୍ବାଙ୍ଗୀଣରୂପେ ତୁ ହୋଇଉଠିବା ନିମନ୍ତେ ସେଠାରେ ଜଳୁଛି ଏକ ତୀବ୍ର ଅଭୀପ୍‌ସାର ଅଗ୍ନି ।

ରାତ୍ରି ପରେ ଦିନ ଆସେ, ଉଷା ପରେ ଉଷା ଆସେ ଅବିଶ୍ରାନ୍ତ, କିନ୍ତୁ ସର୍ବଦାହିଁ ସୁରଭିତ ଅଗ୍ନିଶିଖା ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ଉଠିଚାଲିଛି ଯାହାକୁ କୌଣସି ଝଡ଼ଝଞ୍ଜା ଦୋହଲାଇ ପାରେ ନାହିଁ । ଏହା ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରୁ ଆହୁରି ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ଆରୋହଣ କରି ଶେଷରେ ପହଞ୍ଚେ ସେହି ରୁଦ୍ଧ ଦ୍ୱାରରେ ଯାହା ଆମ ମିଳନର ଶେଷ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ । କିନ୍ତୁ ଏହି ଅଗ୍ନିଶିଖା ଏତେ ପବିତ୍ର, ଏତେ ସରଳ, ଏତେ ସମୁନ୍ନତ ଯେ ହଠାତ୍ ସେ ବାଧା ଧ୍ୱଂସ ହୁଏ ।...

ତା'ପରେ ତୁ ତୋର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ, ତୋର ଅନନ୍ତ ମହିମାର ପ୍ରୋଜ୍ଜ୍ୱଳ ଶକ୍ତିରେ ପ୍ରତିଭାତ ହେଉ । ତୋ ସ୍ପର୍ଶରେ ସେହି ଅଗ୍ନିଶିଖା ଗୋଟିଏ ଆଲୋକ ସ୍ତମ୍ଭରେ ରୂପାନ୍ତରିତ ହୁଏ ଯାହା ଚିରଦିନ ସକାଶେ ଅନ୍ଧକାରକୁ ଦୂର କରେ ।

ତା'ପରେ ମହାମନ୍ତ୍ର ଉଚ୍ଚାରିତ ହୁଏ ଏବଂ ଦେଖାଦିଏ ଏକ ଚରମ ପ୍ରକାଶ !

ନଭେମ୍ବର ୯, ୧୯୧୪

ହେ ଭଗବାନ୍ ! ଆମ୍ଭେମାନେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଚେତନା ନିମନ୍ତେ ଅଭୀପ୍‌ସା କରୁଛୁ ।...

ସମଗ୍ର ସତ୍ତାଟି ସଂହତ ହୋଇଉଠିଛି ନାନାବିଧ ଅଥଚ ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ସୁସମଞ୍ଜସ ପୁଷ୍ପରାଜି ଦ୍ୱାରା ଦୃଢ଼ରୂପେ ବନ୍ଧା ହୋଇଥିବା ଗୋଟିଏ ମାଳା ତୁଲ୍ୟ । ଯେଉଁ ହସ୍ତ ଏହି ଫୁଲଗୁଡ଼ିକୁ ସଜାଇଛି, ଯେଉଁ ସୂତାରେ ମାଳାଟି ଗୁନ୍ଥା ହୋଇଛି ତାହା ହେଲା ସଂକଳ୍ପଶକ୍ତି । ସେ ହସ୍ତ ବର୍ତ୍ତମାନ ପ୍ରସାରିତ ଏହି ସୁରଭିତ ଅର୍ଘ୍ୟଟି ତୋତେ ସମର୍ପଣ କରିବା ନିମନ୍ତେ । ତୋ ଆଡ଼କୁହିଁ ଏହା ପ୍ରସାରିତ — ତା'ର ଶ୍ରାନ୍ତି ନାହିଁ, କ୍ଲାନ୍ତି ନାହିଁ ।

ନଭେମ୍ବର ୧୦, ୧୯୧୪

ହେ ପ୍ରଭୁ ! ମୋ ମଧ୍ୟରେ ତୋର ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଗୋଟିଏ ସ୍ଥିର ଅବିଚଳ ଗିରିତୁଲ୍ୟ ଏବଂ ସମଗ୍ର ସତ୍ତା ଆନନ୍ଦରେ ଉଲ୍ଲସିତ ଏହି କାରଣରୁ ଯେ ଏହା ନିଃଶେଷରେ, ସର୍ବାଙ୍ଗୀଣ ଓ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଆତ୍ମସମର୍ପଣ ଦ୍ୱାରା ତୋର ହୋଇଯାଇଛି ।

ହେ ନିଶ୍ଚଳ ପ୍ରଶାନ୍ତ ଚେତନା ! ପୃଥିବୀର ସୀମାରେଖାରେ ତୁ ଶାଶ୍ୱତ ରହସ୍ୟମୂର୍ତ୍ତି, ଅତନ୍ଦ୍ର ପ୍ରହରୀ ତୁଲ୍ୟ ଜଗି ରହିଛୁ । ତଥାପି ତୁ କେତେକଙ୍କୁ ତୋର ଗୂଢ଼ ରହସ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତ କରୁ ।

ସେମାନେହିଁ ତୋର ପରମ ସଂକଳ୍ପର ବିଗ୍ରହ ହୋଇପାରିବେ, ଯେଉଁମାନେ ବିନା ପକ୍ଷପାତରେ ନିର୍ବାଚନ କରନ୍ତି ଓ ବାସନାହୀନ ହୋଇ କର୍ମ ସମ୍ପାଦନ କରନ୍ତି ।

ନଭେମ୍ବର ୧୫, ୧୯୧୪

ଏକମାତ୍ର ପ୍ରଧାନ ବିଷୟ ହେଲା ଲକ୍ଷ୍ୟପ୍ରାପ୍ତି; ପଥ ଏତେ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ନୁହେଁ, ଏବଂ ଅନେକ ସମୟରେ ଆଗରୁ ଏହା ନ ଜାଣିବା ବରଂ ଭଲ । କିନ୍ତୁ ଯାହା ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଜାଣିବା ଉଚିତ ତାହା ହେଲା, ପୃଥିବୀରେ ଯଥାର୍ଥରେ ଦିବ୍ୟକର୍ମର ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଆସିଛି କି ନାହିଁ, ଯେଉଁ ବୀଜ ଅତି ଗଭୀରରେ ଉପ୍ତ ତା'ର ବହିଃପ୍ରକାଶର ସମୟ ହୋଇଛି କି ନାହିଁ ।

ହେ ଭଗବାନ୍ ! ଏଥିରେ ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ, ତୁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେଇଛୁ – ଆଉ ତୋର ସେହି ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ସଙ୍ଗେ ପ୍ରକୃତି, ବିଶ୍ୱଚେତନା ଯଥାସାଧ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ୱୀକୃତି ଦେଇଛନ୍ତି ।... ସୁତରାଂ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଏହି ସ୍ଥିର ନିଶ୍ଚିତ ବୋଧ ଆସିଛି ଯେ ଯାହା ହେବାର କଥା ତାହା ନିଶ୍ଚୟ ହେବ; ଫଳତଃ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଏହି ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଆଧାରକୁ ଆହ୍ୱାନ କରାଯାଇଛି ଯେପରି ସେ ଏହି ମହାଗୌରବମୟ ବିଜୟ, ଏହି ନବପ୍ରକାଶର ସହଯୋଗୀ ହୋଇପାରିବ । ଏହାଠାରୁ ଆଉ ଅଧିକ କ'ଣ ଜାଣିବା ଦରକାର ? କିଛି ନାହିଁ । ସ୍ଥିର ନିର୍ଭରତା ସହ ଆମ୍ଭେମାନେ କ'ଣ ଏକ ପ୍ରବଳ ଯୁଦ୍ଧରେ ଯୋଗ ଦେଇ ପାରିବୁ ନାହିଁ, ସେହିସବୁ ଅପଶକ୍ତିଙ୍କ ଉଦ୍ଦାମ ଆକ୍ରମଣର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୋଇପାରିବୁ ନାହିଁ ଯେଉଁମାନେ ସେମାନଙ୍କ ଅଜ୍ଞାତସାରରେ ତୋ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟସାଧନରେହିଁ ସହାୟତା କରୁଛନ୍ତି ? ଏହି ଅପଶକ୍ତି କି ଉପାୟରେ ତୋ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସାଧନ କରନ୍ତି, କି ଉପାୟରେ ସକଳ ବାଧା ଉପରେ ତୁ ବିଜୟ ଲାଭ କରିବୁ ଏ ବିଷୟରେ ଆମେ ଚିନ୍ତାନ୍ୱିତ ହେବା ଅନୁଚିତ । କାରଣ ତୋ ବିଜୟ ଏପରି ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଯେ ତୋ ବିରୋଧରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇଥିବା ସକଳ ବାଧା,

ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନ୍ଦ ଇଚ୍ଛା, ପ୍ରତ୍ୟେକ ବିଦ୍ୱେଷ ଏକ ବିଶାଳତର ଓ ବୃହତ୍ତର ବିଜୟର ଭବିଷ୍ୟତ୍ ବାଣୀ ନେଇଆସେ ।

ବାଧାର ଆୟତନ ଅନୁସାରେ ମାପିହୁଏ ତୋର ବିଶୁଦ୍ଧ ଶକ୍ତିର କ୍ରିୟା, ଯାହା ଏତେ ପରିମାଣରେ ପୃଥିବୀ ଉପରେ ପ୍ରକାଶିତ ହେବା ସକାଶେ ଉତରି ଆସୁଛି । ଯାହା ବାଧା ଦେଉଛି ତାହା ଉପରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ସକାଶେ ସେହି ଶକ୍ତି ଉତରି ଆସେ । ସବୁଠାରୁ ଭୟଙ୍କର ଯେଉଁ ବିଦ୍ୱେଷ ତାହା ତୋର ଦିବ୍ୟସ୍ପର୍ଶ ଅନୁଭବ କରିବ ଏବଂ ରୂପାନ୍ତରିତ ହେବ ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟ ଶାନ୍ତିରେ ।

ତୋ କର୍ମର କେନ୍ଦ୍ରରୂପେ, ତୋର ବାହନରୂପେ ଯେଉଁ ମାନୁଷୀ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ତୁ ବରଣ କରିଛୁ, ତା' ବିରୋଧରେ ବାଧା, ବିଦ୍ୱେଷ, ଆପତ୍ତି ଯଦି ସାମାନ୍ୟ ହୁଏ, ତେବେ ତାହାର ଅର୍ଥ ଏହି ଯେ ତୁ ଯେଉଁ କର୍ମର ଭାର ତାହା ଉପରେ ଅର୍ପଣ କରିଛୁ, ତାହା ସୀମାବଦ୍ଧ ଓ କ୍ଷୀଣପ୍ରାଣ । ସେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବ ସଦିଚ୍ଛାପ୍ରଣୋଦିତ ପୂର୍ବପ୍ରସ୍ତୁତ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱର ସଂକୀର୍ଣ୍ଣ ମଣ୍ଡଳୀ ମଧ୍ୟରେ – ପୃଥିବୀର ବିପର୍ଯ୍ୟସ୍ତ, ଅବ୍ୟବସ୍ଥିତ ସର୍ବସାଧାରଣ ଉପାଦାନ ଉପରେ ନୁହେଁ ।

ହେ ଦିବ୍ୟପ୍ରଭୁ ! ତୁ ମୋତେ ଏହି ଯେଉଁ ଦିବ୍ୟଜ୍ଞାନ ଦେଇଛୁ, ତାହା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସମାନଭାବେ ବିତରଣ କର, ଯେପରି ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ହୃଦୟରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହେବ ନିଶ୍ଚୟବୁଦ୍ଧିର ପ୍ରଶାନ୍ତି, ଯେପରି ତୋର ସେହି ପରମ ନିଶ୍ଚୟତାର ଶାନ୍ତି ସହ ମସ୍ତକ ଉନ୍ନତ କରି ଛିଡ଼ା ହୋଇପାରିବୁ ସେମାନଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଯେଉଁମାନେ ଅଜ୍ଞାତରେ ରୂପାନ୍ତର ପ୍ରତି ଆକୃଷ୍ଟ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ଧ ଅଜ୍ଞାନ ଆଡ଼କୁ ମାଡ଼ି ଚାଲନ୍ତି ଏବଂ ମନେ କରନ୍ତି ଯେ ଏହା ସେହି ରୂପାନ୍ତରକାରୀ ଦିବ୍ୟପ୍ରେମକୁ ଧ୍ୱଂସ କରି ଦେଇ ପାରିବ ।

ନଭେମ୍ବର ୧୬, ୧୯୧୪

ତୁ ସମୁଦ୍ର ଉପରେ ବାୟୁପ୍ରବାହ ତୁଲ୍ୟ, ଯେତେବେଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦୀର୍ଘ ସମୁଦ୍ରଯାତ୍ରା ନିମନ୍ତେ ପ୍ରୟୋଜନୀୟ ଦ୍ରବ୍ୟସମ୍ଭାରରେ ଜାହାଜ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ନ ହୋଇଛି, ସେତେବେଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତୁ ତାହାକୁ ବେଳାଭୂମିକୁ ଫେରାଇ ଆଣୁ । ଅସାବଧାନ ଭାବେ ତୁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ସମୁଦ୍ରଯାତ୍ରା କରିବାକୁ ଦେବୁ ନାହିଁ । ତୋର ସେବକଗଣଙ୍କୁ ସକଳ ପରିସ୍ଥିତିର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ଡାକର ଉତ୍ତର ଦେବାକୁ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ପ୍ରୟୋଜନ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେବାକୁ ହେବ ।

ନଭେମ୍ବର ୧୭, ୧୯୧୪

ହେ ମହିମମୟୀ ମା ! ତୋତେ ସହ୍ୟ କରିବାକୁ ନ ପଡ଼େ ! ଯେତେଥର ତୋର ସଚେତନ ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି ପ୍ରକଟିତ ହେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରେ ଭୁଲସବୁ ସଂଶୋଧନ କରିବାକୁ, ନିଜ ଜ୍ଞାନବିଭ୍ରାନ୍ତିରେ ପଥହରା ବ୍ୟକ୍ତିର ଅନିଶ୍ଚିତ ଗତିକୁ ତ୍ୱରାନ୍ୱିତ କରିବାକୁ, ସୁନିଶ୍ଚିତ ପଥ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କରିବାକୁ, ସେହି ପଥରେ ଝୁଣ୍ଟି ନ ପଡ଼ି ଚାଲିବା ସକାଶେ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଦାନ କରିବାକୁ, ପ୍ରାୟ ସେତେଥର ସେ ସର୍ବଦାହିଁ ତୋତେ ଏକ ଛିଦ୍ରାନ୍ୱେଷୀ ଅଦୂରଦର୍ଶୀ ଉପଦେଷ୍ଟା ଭାବି ଫେରାଇ ଦିଏ । ସେ ତୋତେ ତଥ୍ୟତଃ ଭଲ ପାଇବାକୁ ଚାହେଁ ଗୋଟିଏ ଅସ୍ୱଷ୍ଟ ଏବଂ ଅସଂଲଗ୍ନ ପ୍ରେମ ଦ୍ୱାରା, କିନ୍ତୁ ତା'ର ଅହଂଗତ ମନ ତୋ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିବାକୁ ଚାହେଁ, ବରଂ ସେ ଏକାକୀ ବିପଥରେ ଘୂରିବୁଲିବ କିନ୍ତୁ ତୋର ସାହାଯ୍ୟ ନେଇ ଆଗେଇ ଯିବାକୁ ଚାହେଁ ନାହିଁ ।

ତୁ କିନ୍ତୁ ସଦାସର୍ବଦା ସହାସ୍ୟେ ଓ ସ୍ୱୀୟ ଅପରିସୀମ କରୁଣା ନେଇ ଉତ୍ତର ଦେଉ : ''ଏହି ଯେଉଁ ବୁଦ୍ଧିବୃତ୍ତି ମନୁଷ୍ୟକୁ ଗର୍ବାନ୍ୱିତ କରେ ଏବଂ ଭୁଲଭ୍ରାନ୍ତିରେ ପକାଏ, ସେହି ବୃତ୍ତି ଯଦି ଥରେ ବିଶୁଦ୍ଧ ଓ ପ୍ରଦୀପ୍ତ ହୁଏ ତା' ହେଲେ ତାହା ମନୁଷ୍ୟକୁ ଅନେକ ଦୂର ଏପରିକି ବିଶ୍ୱପ୍ରକୃତିର ଆହୁରି ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ଆଗେଇ ନେଇ ଯାଇପାରେ ଓ ନିଖିଳ ବିଶ୍ୱର ଅଧୀଶ୍ୱର, ସକଳ ବିଶ୍ୱକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ରହିଛନ୍ତି ଯେଉଁ ଭଗବାନ୍ ତାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ସଚେତନ ଓ ସାକ୍ଷାତ୍ ସମ୍ପର୍କ ସ୍ଥାପନ କରାଇପାରେ । ଏହି ଯେଉଁ ବିଭାଜନୀ ବୁଦ୍ଧି ମନୁଷ୍ୟକୁ ମୋଠାରୁ ପୃଥକ୍ କରି ଧରେ ତାହା ପୁଣି ମନୁଷ୍ୟକୁ ଶିଖରରୁ ଶିଖର ଆରୋହଣ କରିବାକୁ ସହାୟତା କରେ, ବିଶ୍ୱର ସମଗ୍ର ଭାର ତା' ଗତିରେ ଆଉ ବିଘ୍ନ ଓ ବିଳମ୍ବ ଘଟାଇ ପାରେ ନାହିଁ । ଏହି ବିଶ୍ୱ ଏତେ ବିଶାଳ ଏବଂ ଜଟିଳ ଯେ ତା' ପକ୍ଷରେ ଏତେ ସହଜରେ ଏ କ୍ଷିପ୍ର ଆରୋହଣ ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ ।''

ହେ ଦିବ୍ୟଜନନୀ ! ସର୍ବଦା ତୋ ବାଣୀ ସାନ୍ତ୍ୱନା ଓ ଆଶିଷ, ଶାନ୍ତି ଓ ଜ୍ୟୋତିଃ ଆଣିଦିଏ, ଏବଂ ତୋର ଉଦାର ହସ୍ତ ସେହି ପର୍ଦ୍ଦାର କିୟଦଂଶ ଉନ୍ମୁକ୍ତ କରେ ଯାହା ଲୁଚାଇ ରଖିଛି ଅନନ୍ତ ଜ୍ଞାନ ।

ତୋର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଧ୍ୟାନର ଜ୍ୟୋତିଃ କି ପ୍ରଶାନ୍ତ, କି ମହିମମୟ, କି ପରିଶୁଦ୍ଧ !

ନଭେମ୍ବର ୨୦, ୧୯୧୪

ହେ ଭଗବାନ୍ ! ତୋ ସମ୍ମୁଖରେ ମୁଁ ଖଣ୍ଡେ ସାଦା କାଗଜ ପରି ହେବାକୁ ଚାହେଁ, ଯେପରି ବିନା ବାଧାରେ, ବିନା ମିଶ୍ରଣରେ ତୋର ଇଚ୍ଛା ମୋ ଭିତରେ ଲିପିବଦ୍ଧ ହୋଇପାରେ ।

ଅତୀତ ଅଭିଜ୍ଞତାର ସ୍ମୃତିକୁ ବି ସମୟ ସମୟରେ ମନରୁ ପୋଛି ପକାଇବା ଉଚିତ; ତା'ହେଲେ ନିରନ୍ତର ନବଗଠନ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଆଉ ବାଧା ଆସେ ନାହିଁ; ଏକମାତ୍ର ସେହି ନବଗଠନର କାର୍ଯ୍ୟହିଁ ଏହି ଆପେକ୍ଷିକତାର ଜଗତରେ ତୋର ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରକାଶକୁ ସମ୍ଭବ କରେ ।

ଯାହା ହୋଇଯାଇଛି, ଆମ୍ଭେମାନେ ପ୍ରାୟ ତାହାକୁ ଜାବୁଡ଼ି ଧରୁ ଏହି ସକାଶେ ଯେ ଗୋଟିଏ ବହୁମୂଲ୍ୟ ଅଭିଜ୍ଞତାର ଫଳ ହରାଇବୁ ବୋଲି, ଭୟ କରୁ ଏକ ଉଚ୍ଚ ଓ ବିଶାଳ ଚେତନାକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରୁଛୁ ଏବଂ ପୁନଶ୍ଚ ଗୋଟିଏ ନିମ୍ନତର ଅବସ୍ଥାରେ ପଡ଼ିଯାଉଛୁ ବୋଲି ।

କିନ୍ତୁ ତଥାପି, ଯେ ତୋର ହୋଇଯାଇଛି ସେ ଭୟ କରିବ କାହାକୁ ? ସେ କ'ଣ ଉତ୍‌ଫୁଲ୍ଲ ହୃଦୟରେ, ଉଦ୍‌ଭାସିତ ଆନନ୍ଦରେ ତୋ ନିର୍ଦ୍ଦେଶିତ ପଥରେ ଚାଲିପାରେ ନାହିଁ – ସେ ପଥ ଯାହା ବି ହେଉ ନା କାହିଁକି, ଏପରିକି ତାହା ତା'ର ସୀମିତ ବୁଦ୍ଧି ପକ୍ଷରେ ଅଗମ୍ୟ ହେଲେ ବି ?

ହେ ଭଗବାନ୍ ! ଏହି ପୁରାତନ ଚିନ୍ତାର ଛାଞ୍ଚସବୁ ଭାଙ୍ଗି ଦେ, ଅତୀତର ଅନୁଭବସକଳକୁ ଧ୍ୱଂସ କର, ସଜ୍ଞାନ ସିଦ୍ଧାନ୍ତସବୁକୁ ମୂଳପୋଛ କର ଯଦି ତୁ ଏହା ପ୍ରୟୋଜନୀୟ ମନେକରୁ, ଯଦ୍ଦ୍ୱାରା ତୋର କାର୍ଯ୍ୟ ଅଧିକରୁ ଅଧିକତର ଭଲଭାବେ ସମ୍ପନ୍ନ ହେବ ଏବଂ ପୃଥିବୀ ଉପରେ ତୋର ସେବା ସର୍ବାଙ୍ଗସୁନ୍ଦର ହୋଇଉଠିବ ।

ନଭେମ୍ବର ୨୧, ୧୯୧୪

ହେ ଭଗବାନ୍ ! ତୁ ତୋ ଶକ୍ତି ମୋତେ ଦାନ କରିଛୁ, ଯେପରି ପୃଥିବୀ ଉପରେ ତୋର ଶାନ୍ତି ଓ ତୋର ଆନନ୍ଦ ରାଜତ୍ୱ କରୁ ।

ଏହି ଆଧାରହିଁ ହେଲା ସେହି ଆଲିଙ୍ଗନ, ଶାନ୍ତି ଦ୍ୱାରା ଯାହା ପୃଥିବୀକୁ ଆବୃତ କରିଛି, ସେହି ଆନନ୍ଦର ସାଗର ଯାହା ସକଳ ବସ୍ତୁକୁ ପରିପ୍ଲୁତ କରୁଛି ।

ତୁମ୍ଭେମାନେ ଯେ ବିଦ୍ୱେଷ ଓ ଈର୍ଷାଜର୍ଜରିତ, ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ହୃଦୟରୁ ତାହା ପୋଛି ହୋଇଯିବ ଯେପରି ସମୁଦ୍ର ବାଲିର ଦାଗ ପୋଛିଦିଏ ।

ଯେଉଁମାନେ ପ୍ରତିହିଂସା ପୋଷଣ କରନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ହୃଦୟରେ ଶାନ୍ତି ପ୍ରବେଶ କରିବ ଯେପରି ମା କୋଳରେ ଦୋଳାୟମାନ ଶିଶୁର ହୃଦୟରେ ଶାନ୍ତି ପ୍ରବେଶ କରେ ।

କାରଣ, ଭଗବତୀ ବିଶ୍ୱଜନନୀ ପୃଥିବୀ ଉପରେ ଦୃଷ୍ଟିପାତ କରିଛନ୍ତି, ତାହାକୁ ଆଶୀର୍ବାଦ ଦେଇଛନ୍ତି ।

ଡିସେମ୍ବର ୪, ୧୯୧୪

ବାହ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବ୍ୟାପୃତ ରହି ଅନେକ ଦିନ ନୀରବ ରହିବା ପରେ ଅବଶେଷରେ ପୁଣି ମୋତେ ଅବସର ଦିଆହେଲା ଏହି ପୃଷ୍ଠାଗୁଡ଼ିକ ଲେଖିବା ନିମନ୍ତେ, ଭଗବାନଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ପୁନର୍ବାର ବାକ୍ୟାଳାପ କରିବା ସକାଶେ, ଯାହା ମୋ ପକ୍ଷରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ମଧୁମୟ ।...

କିନ୍ତୁ ତୁ ମୋର ସମସ୍ତ ପ୍ରକାର ଅଭ୍ୟାସ ଭାଙ୍ଗି ଦେଇଛୁ, କାରଣ ତୁ ମୋତେ ସବୁପ୍ରକାର ମାନସିକ ଗଠନାବଳୀରୁ ମୁକ୍ତ ହେବା ନିମନ୍ତେ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବାକୁ ଚାହୁଁ । ଏପରି ଅବଶ୍ୟ ଅନେକ ମାନସିକ ଗଠନାବଳୀ ଅଛି ଯାହା ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ପ୍ରକୃତି ପକ୍ଷେ ଉପଯୁକ୍ତ, ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଏବଂ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱତମ ଉପଲବ୍ଧି ଦିଗରେ ନିଶ୍ଚୟହିଁ ପଥନିର୍ଦ୍ଦେଶକ । କିନ୍ତୁ ଥରେ ସେହିସବୁ ଉପଲବ୍ଧି ପ୍ରାପ୍ତ ହେଲେ, ତୁ ଚାହୁଁ ସେସବୁ ଯେପରି ଆଉ କୌଣସି ମାନସିକ ଗଠନରେ ଆବଦ୍ଧ ନ ରହନ୍ତି, ଏହା ଯେତେ ଶୁଦ୍ଧତର, ଯେତେ ଉଚ୍ଚତର ସ୍ତରର ହେଉ ନା କାହିଁକି । ସେସବୁର ପ୍ରକାଶ ଯେପରି ହୁଏ ନୂତନତର ସତ୍ୟତର ରୂପରେ, ଅର୍ଥାତ୍, ଅନୁଭୂତି ସଙ୍ଗେ ସେହିସବୁ ରୂପର ଯେପରି ସବୁଠାରୁ ବେଶୀ ମେଳ ରହେ ।

ତେବେ ତୁ ସବୁ ପ୍ରକାର ଚିନ୍ତାର ଗଠନାବଳୀ ଭାଙ୍ଗି ଦେଇଛୁ ଏବଂ ତୋ ସମ୍ମୁଖରେ ଆଜି ମୁଁ ସକଳ ପ୍ରକାର ମାନସିକ ଗଠନାବଳୀରୁ ମୁକ୍ତ, ନବଜାତ ଶିଶୁ ତୁଲ୍ୟ ଜ୍ଞାନହୀନ । କିନ୍ତୁ ଏହି ଶୂନ୍ୟତାର ଅନ୍ଧକାର ଗହ୍ୱରରେ ଏକ ପରମା ଶାନ୍ତି ରହିଛି — ସେହି ବସ୍ତୁର ଶାନ୍ତି ଯାହାକୁ ବାକ୍ୟରେ ପ୍ରକାଶ କରିହୁଏ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଯାହା ନିତ୍ୟ ବର୍ତ୍ତମାନ । ମୁଁ ଅପେକ୍ଷା କରୁଛି, ଆଧୀରତା ନାହିଁ, ଶଙ୍କା ନାହିଁ — ଆତ୍ମସମର୍ପଣ ଓ ଜ୍ୱଳନ୍ତ ନିଷ୍ଠାରେ ନିର୍ମିତ ଏହି ଯନ୍ତ୍ର ମଧ୍ୟରେ ତୋ ଆବିର୍ଭାବକୁ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରିବା ନିମନ୍ତେ ଯେଉଁସବୁ ମାନସରୂପାବଳୀ ତୋର ଉପଯୁକ୍ତ ମନେହେବ ତୁ ତାହା ନିଜେହିଁ ଅତଳ ଗହ୍ୱର ମଧ୍ୟରୁ ଗଢ଼ିତୋଳିବୁ ।

ଭାବୀ ସିଦ୍ଧିରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଏହି ବିରାଟ ରାତ୍ରି ସମ୍ମୁଖରେ ମୁଁ ଅନୁଭବ କରୁଛି — ଯାହା ମୁଁ କେବେ ବି ଅନୁଭବ କରି ନ ଥିଲି — ଯେ ମୁଁ ଅନନ୍ତରୂପେ ମୁକ୍ତ ଓ ବିଶାଳ ।

ହେ ଭଗବାନ୍ ! ତୁ ମୋତେ ଯେଉଁ ଅପରୂପ କରୁଣା ଦେଖାଇଛୁ, ତୋ ସମ୍ମୁଖରେ ନବଜାତ ଶିଶୁ ତୁଲ୍ୟ ଯେ ହୋଇଉଠିଛି ସେଥିପାଇଁ ପରମାନନ୍ଦରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ତୋତେ କୃତଜ୍ଞତା ଜଣାଉଛି ।

ଡିସେମ୍ବର ୧୦, ୧୯୧୪

ହେ ଭଗବାନ୍ ! ଶୁଣ... ଏକ ପ୍ରଗାଢ଼ ଏକାଗ୍ରତାର ନୀରବତା ମଧ୍ୟରେ ମୋ ପ୍ରାର୍ଥନା ସାଗ୍ରହେ ତୋ ଆଡ଼କୁ ଉଠିଚାଲୁଛି ।

ଚିନ୍ତାର କୌଣସି ଏକ ବିଶେଷ ରୂପ, ଗୋଟିଏ ବିଶେଷ ମାନସିକ ଗଠନ, ତା' ଯେତେ ବୃହତ୍, ଯେତେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହେଉ ନା କାହିଁକି, ତା' ସହ ଏକୀଭୂତ ହୋଇ, ତାହାକୁ ଆଧାରର, ଉପଲବ୍ଧିର ଓ କର୍ମାବଳୀର ମୂଳ କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲି ସ୍ୱୀକାର କରିବା କ'ଣ ଗୋଟାଏ ବିରାଟ ମୂଢ଼ତା ନୁହେଁ ? ସତ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆମ୍ଭେମାନେ ଯାହା ଭାବୁ ନା କାହିଁକି, ଯାହା କହୁ ନା କାହିଁକି, ତାହା ଚିରକାଳ ସେ ସବୁର ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ । ନିଜର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ତଥା ମାନବର ସମଷ୍ଟିଗତ ସର୍ବାଙ୍ଗୀଣ ଉନ୍ନତି ସକାଶେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରୟୋଜନୀୟ, ଏପରି କି ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟ ହେଲା ଏହି ସତ୍ୟ ସଙ୍ଗେ ଯଥାଯୋଗ୍ୟ ମେଳ ଓ ସମନ୍ୱୟ ରକ୍ଷାକରି ତାହାର ଏକ ସଂଜ୍ଞା ଆବିଷ୍କାର କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବା । କିନ୍ତୁ ତଥାପି ଏହି ସଂଜ୍ଞା ସମ୍ବନ୍ଧେ ବ୍ୟକ୍ତି ସର୍ବଦା ନିଜକୁ ମୁକ୍ତ ଅନୁଭବ କରିବା ଦରକାର, ନିଜର ଚେତନାକେନ୍ଦ୍ରକୁ ଏହାର ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ରଖିବା ଉଚିତ, ସେହି ସଦ୍‌ବସ୍ତୁ ମଧ୍ୟରେ ରଖିବା ଉଚିତ ଯାହା ସବୁ ପ୍ରକାର ମାନସିକ ସୂତ୍ରକୁ — ତାହା ଯେତେ ମହାନ୍, ସୁନ୍ଦର ଓ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଉ ନା କାହିଁକି — ଅତିକ୍ରମ କରିଯାଏ । ଆମ୍ଭେମାନେ ଯେପରି ଚିନ୍ତା କରୁ ଜଗତ୍ ଠିକ୍ ସେହିପରି ନୁହେଁ । ଜଗତ୍ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆମ୍ଭେମାନେ ଯେଉଁ ଧାରଣା କରୁ ତାହାର ମୂଲ୍ୟ ନିର୍ଣ୍ଣୀତ ହୁଏ କର୍ମ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର କି ମନୋଭାବ ଅଛି ତାହାଦ୍ୱାରା । ଏହି ମନୋଭାବ ଗୋଟାଏ ମାନସିକ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ମଧ୍ୟରେ — ତାହା ଯେତେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହେଉ ନା କାହିଁକି — ନିହିତ ଯେଉଁ ଅନୁପ୍ରେରଣା ତା' ଉପରେ ନିର୍ଭର ନ କରି ତା'ଠାରୁ ଅନେକ ଅଧିକ ଗଭୀର, ସତ୍ୟ ଓ ଅବ୍ୟଭିଚାରୀ ପ୍ରେରଣା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିପାରେ । ଶାଶ୍ୱତ ସତ୍ୟକୁ ପୂର୍ବତନ

ରୂପାବଳୀ ଅପେକ୍ଷା ଆହୁରି ପୂର୍ଣ୍ଣତର, ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱତର ଏବଂ ଯଥାର୍ଥ ରୂପରେ ମଣିଷ ଲାଗି ପ୍ରକାଶ କରିବାର ସଂକଳ୍ପ ନିଜ ମଧ୍ୟରେ ଅନୁଭବ କରିବା ଖୁବ୍ ଭଲ, କିନ୍ତୁ ଏହି ସର୍ତ୍ତରେ ଯେ ନିଜର ଆତ୍ମସତ୍ତାକୁ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟ ସହିତ ଯେପରି ମିଳାଇ ଦିଆ ନ ହୁଏ – ଏଥିରେ ସେହି ଆତ୍ମସତ୍ତା ଦାସ ହୋଇପଡ଼େ, ତାହାର ସକଳ ସ୍ୱାଧୀନତା ଓ ଆତ୍ମସଂଯମ ହରାଇ ବସେ । ଏହା ଗୋଟିଏ ବୃତ୍ତି ଛଡ଼ା ଆଉ କିଛି ନୁହେଁ, ପାର୍ଥିବ ଦୃଷ୍ଟିରେ ତାହାର ଯେତେ ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ଥାଉ ନା କାହିଁକି, ଏ କଥା ଭୁଲିଲେ ଚଳିବ ନାହିଁ ଯେ ଏହି ବୃତ୍ତିଟି ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବୃତ୍ତି ତୁଲ୍ୟ ଗୋଟାଏ ଆପେକ୍ଷିକ ସତ୍ୟ; ଏହାଦ୍ୱାରା ଯେପରି ବିକ୍ଷୁବ୍ଧ ନ ହୁଏ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଗଭୀର ଶାନ୍ତି ଏବଂ ଅବିଚଳ ସ୍ଥିରତା ଯାହାକୁ ଆଶ୍ରୟ କରିହିଁ ଦିବ୍ୟଶକ୍ତିଚୟ ଅବିକୃତ ଭାବେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୁଅନ୍ତି ।

ହେ ଭଗବାନ୍ ! ଏବେ ବି ମୋର ପ୍ରାର୍ଥନା ରୂପ ଗ୍ରହଣ କରି ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଏହା ତୁ ଶୁଣିଛୁ ।

ଡିସେମ୍ବର ୧୨, ୧୯୧୪

ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଜାଣିରଖିବା ଉଚିତ କିପରି ସବୁକିଛି ହରାଇ ସବୁକିଛିକୁ ଲାଭ କରିବାକୁ ହୁଏ, ଅତୀତକୁ ଗୋଟାଏ ମୃତଦେହ ତୁଲ୍ୟ ବିସର୍ଜନ କରି ଗୋଟାଏ ବୃହତ୍ତର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ମଧ୍ୟରେ କିପରି ନବଜନ୍ମ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ହୁଏ ।... ଆନ୍ତର ସତ୍ତାର ନିରବଚ୍ଛିନ୍ନ ଆସ୍ପୃହା ତୋ ଆଡ଼କୁ ଫେରି ଏହିପରି ନିଜକୁ ପ୍ରକାଶ କରୁଛି, ସେ ଚାହେଁ ତୋତେ ଆହୁରି ବିଶୁଦ୍ଧ ଭାବେ ପ୍ରତିଫଳିତ କରିବାକୁ, ଯେପରି ପ୍ରତିଫଳିତ ହୁଏ ସ୍ୱଚ୍ଛରୁ ସ୍ୱଚ୍ଛତର ଦର୍ପଣରେ । ତୋର ଅବିଚଳିତ ଆନନ୍ଦ ତା' ମଧ୍ୟରେ ଦେଖାଦେଇଛି କ୍ରମୋନ୍ନତିର ଶକ୍ତିରୂପେ ଏବଂ ଅତୁଳନୀୟ ପ୍ରବେଗରେ ଅଗ୍ରସର ହେଉଛି । ଏହି ଶକ୍ତି ଆଧାରର ବାହ୍ୟତମ ସ୍ତରରେ ଗୋଟାଏ ଶାନ୍ତ ଓ ସୁନିଶ୍ଚିତ ସଂକଳ୍ପରୂପେ ରୂପାନ୍ତରିତ ହୋଇଛି, କୌଣସି ବାଧାବିଘ୍ନ ତାହାକୁ ଜୟ କରିପାରିବ ନାହିଁ ।

ହେ ଦିବ୍ୟ ପ୍ରଭୁ ! କି ତୀବ୍ର ପ୍ରେମ ସହ ମୁଁ ତୋର ସେବକ ହୋଇଛି ! ରୂପଗତ ସମସ୍ତ ଜୀବନଧାରାକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି କି ବିଶୁଦ୍ଧ, ଅଚଳ, ଅନନ୍ତ ଆନନ୍ଦରେ ମୁଁ ତୁ ହୋଇଉଠିଛି ।

ଏବଂ ଉଭୟ ଚେତନାହିଁ ଗୋଟିଏ ଅତୁଳନୀୟ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ମଧ୍ୟରେ ମିଶି ରହିଛି ।

ଡିସେମ୍ବର ୧୫, ୧୯୧୪

ହେ ଭଗବାନ୍ ! ତୁ ଶକ୍ତି ମଧ୍ୟରେ ମୋତେ ଶାନ୍ତି ଦେଇଛୁ, କର୍ମ ମଧ୍ୟରେ ଦେଇଛୁ ସ୍ଥିର ପ୍ରସନ୍ନତା, ସକଳ ଘଟଣା ମଧ୍ୟରେ ଦେଇଛୁ ଅଚଳ ସୁଖ ।

ଡିସେମ୍ବର ୨୨, ୧୯୧୪

ହେ ଭଗବାନ୍ ! ସତ୍ୟ ନିମନ୍ତେହିଁ ମୁଁ ତୋ ପାଖରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଛି ।

ଏ ମନକୁ ପୁନଶ୍ଚ ସକ୍ରିୟ କର, ତୋତେ ସମର୍ପଣ କରିବା ପାଇଁ ସେ ମୌନ ଅବଲମ୍ବନ କରିଥିଲା, କ'ଣ ତୋର ସଂକଳ୍ପ ସେ ଜ୍ଞାନ ଏହାକୁ ପ୍ରଦାନ କର ।

ଏ ମନ ଗ୍ରହଣଶୀଳ ଥିଲା ଏବଂ ସକଳ ପ୍ରକାର ସମ୍ଭାବନାକୁ ନିଜ ମଧ୍ୟରେ ରୂପ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଅନୁମତି ଦେଇଥିଲା; ତା'ପରେ ସେସବୁର ବିପରୀତ ଧାରାର ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱକୁ ବନ୍ଦ କରିବା ସକାଶେ ଏହିସବୁ ଅନାହୂତ ଅତିଥିଙ୍କ ପ୍ରବେଶ ନିଷେଧ କରିଦେଲା, ଏବଂ କହିଲା, ''ହେ ଭଗବାନ୍ ! ଯଦି ମୋ ଭିତର ଦେଇ ତୋ ଶାଶ୍ୱତ ଆଲୋକର କିରଣକୁ ଅବିକୃତଭାବେ ପ୍ରକାଶିତ ହେବାକୁ ଛାଡ଼ି ଦେଇପାରେ ତେବେ ମୋର ସକ୍ରିୟଭାବେ ଜୀବନଯାପନ କରିବାର କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ, ତୋର ଇଚ୍ଛା କ'ଣ ତାହା ଜାଣିବାର କୌଣସି ପ୍ରୟୋଜନ ନାହିଁ ।'' କାର୍ଯ୍ୟତଃ ତାହାହିଁ ହେଲା – ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି ହେଲା ଅନୁଗତ, ସରଳ, ସୁସ୍ପଷ୍ଟ, ସମର୍ଥ । କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ପୁନର୍ବାର ତୁ ଚାହୁଁ ଯେ ମନ ଜାଣିବା ଉଚିତ ଏବଂ ତୁ ତାକୁ କହିଲୁ, ''ଜାଗ୍ରତ୍ ହୁଅ, ସତ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସଚେତନ ହୁଅ ।'' ମନ ଆନନ୍ଦରେ ଏହାର ଉତ୍ତର ଦେଲା ଏବଂ ସେ ପରମ ସତ୍ୟର ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଆଡ଼କୁ ଏବେ ଫେରିଛି ଏବଂ ତାହାକୁ ନିଜ ମଧ୍ୟରେ ଆତ୍ମପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ଆବାହନ କରୁଛି ।

ତୁ ଚାହୁଁ ଗୋଟି ଗୋଟି ହୋଇ ସକଳ ବାଧା ଦୂର ହେଉ ଏବଂ ଆଧାର ପ୍ରକାଶର ସକଳ ସମ୍ଭାବନା ସହ ତା'ର ସର୍ବାଙ୍ଗୀଣ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ଲାଭ କରୁ ।

ହେ ଭଗବନ୍ ! ପୃଥିବୀର ସକଳ ବାସନା ଆସି ମୋ ମଧ୍ୟରେ ଏକତ୍ରିତ ହେଉ, ଯେପରି ସେସବୁ ଉପରେ ତୁ ଦୃଷ୍ଟିପାତ କରିପାରୁ, ଯେପରି ତୋର ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି ଉତ୍ତମରୂପେ, ଅଖଣ୍ଡ, ଚରମ, ପୁଙ୍ଖାନୁପୁଙ୍ଖ ଓ ସମଗ୍ରଭାବେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇପାରେ ।

ଏହିଭାବେ ଅପେକ୍ଷିତ ଦିନ ଆହୁରି ଶୀଘ୍ର ଆସିଯିବ ।...
ସମଗ୍ର ଆଧାର ତୀବ୍ର ଆନନ୍ଦରେ, ଅତୁଳନୀୟ ପୂର୍ଣ୍ଣତାରେ ଉତ୍‌ଫୁଲ୍ଲ ହୋଇଉଠୁଛି ।

ଜାନୁଆରି ୨, ୧୯୧୫

ଯେକୌଣସି ଭାବନା, ଯେତେ ସବଳ, ଯେତେ ଗଭୀର ହେଉ ନା କାହିଁକି, ବାରଂବାର ଯଦି ତା'ର ପୁନରାବୃତ୍ତି କରାହୁଏ, ସର୍ବଦା ଯଦି ତା'ର ପୁନରୁକ୍ତି କରାହୁଏ, ତେବେ ତାହା ପ୍ରାଣହୀନ, ସ୍ୱାଦହୀନ ଓ ମୂଲ୍ୟହୀନ ହୋଇପଡ଼େ ।... ଉଚ୍ଚତମ ଧାରଣାରାଜି ମଧ୍ୟ କାଳକ୍ରମେ ଶୁଷ୍କ ହୋଇଯାଏ, ଏବଂ ଯେଉଁ ବୃଦ୍ଧି ତୁରୀୟ ବିଚାରରେ ମଗ୍ନ ହୋଇ ରହିବାରେ ଅଭ୍ୟସ୍ତ ଥିଲା, ହଠାତ୍ ସେ ସକଳ ବିଚାର, ସକଳ ତତ୍ତ୍ୱଜ୍ଞାନକୁ ବର୍ଜନ କରିବା ନିମନ୍ତେ ଗୋଟିଏ ଦୁର୍ବାର ପ୍ରୟୋଜନ ବୋଧ କରେ ଏବଂ ଶିଶୁ ତୁଲ୍ୟ ବିସ୍ମୟ ଦୃଷ୍ଟିରେ ସମଗ୍ର ଜୀବନ ପ୍ରତି ଦୃଷ୍ଟିପାତ କରେ; ଅତୀତର ବିଜ୍ଞତାକୁ – ତାହା ପରମ ଦୈବୀ ବିଜ୍ଞତା ହେଲେ ମଧ୍ୟ – ଭୁଲିଯିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରେ ।...

ଏ କଥା ସତ୍ୟ ଯେ କାଳବିଭାଗ ଏକେବାରେହିଁ କୃତ୍ରିମ, ନବବର୍ଷର ଯେଉଁ ପ୍ରଥମ ଦିନଟି ଧାର୍ଯ୍ୟ କରାହୁଏ, ତାହା ଦେଶର ଅକ୍ଷାଂଶ, ଜଳବାୟୁ ଏବଂ ରୀତିନୀତି ଅନୁସାରେ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହୁଏ ଏବଂ ତାହା ଗୋଟିଏ ସଂସ୍କାର ମାତ୍ର । ଏହାହିଁ ସେହି ମାନସିକ ମନୋଭାବ ଯାହା ମନୁଷ୍ୟର ଶିଶୁସୁଲଭ ଚପଳତା ଦେଖି ହସେ ଏବଂ ଗଭୀରତର ସତ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ ହେବାକୁ ଚାହେଁ । ତେବେ ହଠାତ୍ ସେହି ମନ ପୁନଶ୍ଚ ସତ୍ୟକୁ ଯଥାଯଥଭାବେ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରିବାରେ ନିଜର ଅକ୍ଷମତା ଅନୁଭବ କରେ, ଏବଂ ଏହିପ୍ରକାର ସକଳ ବିଜ୍ଞତା ସେ ବର୍ଜନ କରେ ଏବଂ ହୃଦୟର ଅଭୀପ୍‌ସାଗାନକୁ ଉତ୍‌ଥିତ ହେବାକୁ ଦିଏ, ଆଉ ଯେଉଁ ହୃଦୟ ଅଭୀପ୍‌ସା କରେ, ତାହା ପାଖରେ ସକଳ ପ୍ରକାର ଅବସ୍ଥାହିଁ ଗୋଟାଏ ଗଭୀରତର, ବୃହତ୍ତର, ତୀବ୍ରତର ଅଭୀପ୍‌ସାର ସୁଯୋଗ ।... ପାଶ୍ଚାତ୍ୟର ନବବର୍ଷ ଆସିଛି । ଏହି ସୁଯୋଗ ଗ୍ରହଣ କରି ଆମ୍ଭେମାନେ ସଂକଳ୍ପକୁ ଆହୁରି ତୀବ୍ରତର ନ କରିବା କାହିଁକି ? ଏହାଦ୍ୱାରା ଏହି ପ୍ରତୀକଟି ବାସ୍ତବ ହୋଇଉଠିବ ଏବଂ ଅତୀତରେ ଯେଉଁସବୁ ଦୈନ୍ୟଗ୍ରସ୍ତ ବସ୍ତୁ ଥିଲା, ତାହା ପରିବର୍ତ୍ତେ ଦେଖାଦେବ ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟମଣ୍ଡିତ ବସ୍ତୁସକଳ ।...

ଆମ୍ଭେମାନେ ସର୍ବଦା ବିଶ୍ୱାସ କରୁ ଯେ ତୋର ସଂଜ୍ଞା ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରି ପାରିବୁ, ମାନସିକ ସୂତ୍ରାବଳୀ ଦ୍ୱାରା ତୋତେ ବାନ୍ଧି ପାରିବୁ, କିନ୍ତୁ ସେସବୁ ଯେତେ ବିଶାଳ,

ଯେତେ ବହୁମୁଖୀ, ଯେତେ ସମନ୍ୱୟକାରୀ ହେଉ ନା କାହିଁକି, ତୁ ଚିରକାଳହିଁ ଅନିର୍ବଚନୀୟ ରହିଯିବୁ, ଏପରିକି ତୋତେ ଯେ ଜାଣେ ଏବଂ ତୋ ମଧ୍ୟରେ ବାସ କରେ ତା' ପାଖରେ ମଧ୍ୟ ।... କାରଣ ତୋ ମଧ୍ୟରେ ଜଣେ ବାସ କରିପାରେ, ଯଦିଓ ତୋତେ କଥାରେ ବ୍ୟକ୍ତ କରି ନ ପାରେ; ତୋର ଆନନ୍ତ୍ୟ ଉପଲବ୍ଧି କରିପାରେ, ତୋର ଆନନ୍ତ୍ୟ ସହ ଏକାତ୍ମ ହୋଇପାରେ, ଯଦିଓ ତୋର ସଂଜ୍ଞା ଓ ବ୍ୟାଖ୍ୟା ଦେଇ ନ ପାରେ; ତୁ ଚିରକାଳହିଁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ପରମ ବିସ୍ମୟ ଓ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ବସ୍ତୁରୂପେ ଅନନ୍ତ ରହସ୍ୟ ହୋଇ ରହିବୁ; କେବଳ ତୋର ଅଜ୍ଞେୟ ବିଶ୍ୱାତୀତ ସତ୍ତାରେ ନୁହେଁ, ଏପରିକି ତୋର ବିଶ୍ୱଲୀଳାରେ ଏବଂ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ସର୍ବାଙ୍ଗୀଣ ସତ୍ତାରେ ମଧ୍ୟ । ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଚିନ୍ତାଗତ ରୂପାବଳୀ ପରମ୍ପରାକ୍ରମେ ଶୁଦ୍ଧତର, ଉଚ୍ଚତର ଓ ବ୍ୟାପକତର ହୋଇଉଠନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେହି ବି ତୁ କ'ଣ ସେ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଗୋଟାଏ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ଧାରଣା ଦେବାକୁ ସମର୍ଥ ହୋଇପାରେ ନାହିଁ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ନୂତନ ଘଟଣା, ନୂତନ ଜିଜ୍ଞାସା ପୂର୍ବ ଅପେକ୍ଷା ଆହୁରି ବିସ୍ମୟକର ଓ ରହସ୍ୟଜନକ ହୋଇ ଦେଖାଦେବ । ତଥାପି ନିଜର ଏତେ ବେଶୀ ଅଜ୍ଞତା ଓ ଅକ୍ଷମତା ଦେଖି ସୁଦ୍ଧା ମାନସସତ୍ତା ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟ, ପ୍ରଶାନ୍ତ ଏବଂ ହାସ୍ୟଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଛି, ମନେହୁଏ ଯେପରି ସେ ଲାଭ କରିଛି ସେହି ପରମ ଜ୍ଞାନ, ଯାହାର ଅର୍ଥ ତୁ ହୋଇଯିବା, ବହୁଭାବେ, ଅନନ୍ୟଭାବେ, ଅନନ୍ତ ଭାବେ ଓ ଏକାନ୍ତ ସହଜ ଭାବରେ ।

ଜାନୁଆରି ୧୧, ୧୯୧୫

ମାନସ ସତ୍ତାର ଅଭୀପ୍‌ସା ପୂର୍ବାପେକ୍ଷା ପ୍ରବଳ ଆଗ୍ରହ ସହ ତୋ ଆଡ଼କୁ ଉଠିଚାଲୁଛି ।... ସର୍ବଦାହିଁ ସେଠାରେ ଅନନ୍ତ ଓ ଶାଶ୍ୱତଙ୍କ ଉପଲବ୍ଧି ବିଦ୍ୟମାନ । କିନ୍ତୁ ମନେହୁଏ ଯେପରି ତୁ ମୋତେ ସକଳ ଭାଗବତ ତନ୍ମୟତା, ସକଳ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଭାବାବେଶରୁ ପୃଥକ୍ କରି ରଖିବାକୁ ଚାହୁଁ ଯେପରି ମୁଁ ଏକାନ୍ତ ନିବିଡ଼ ଜଡ଼ ଅବସ୍ଥା ମଧ୍ୟରେ ବୁଡ଼ି ଯାଇପାରେ । ହେ ଭଗବାନ୍ ! ତୋର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆନନ୍ଦ ସର୍ବତ୍ର ବିଦ୍ୟମାନ, ଆଉ ତୁ ଯେଉଁ ମହତ୍ ବସ୍ତୁ ମୋତେ ଦାନ କରିଛୁ, ତାହା କେହି ମୋଠାରୁ ଛଡ଼ାଇ ନେଇପାରିବ ନାହିଁ; ସକଳ ଅବସ୍ଥାରେ, ସକଳ ସ୍ଥାନରେ ତାହା ମୋ ସହ ରହିଛି – ତାହାହିଁ ମୁଁ, ଯେପରି ମୁଁହିଁ ତୁ । କିନ୍ତୁ ଯାହା ହେବ ତା' ତୁଳନାରେ ଏସବୁ କିଛି ନୁହେଁ । ତୁ ଚାହୁଁ, ଏହି ଭାରାକ୍ରାନ୍ତ ତମସାଗ୍ରସ୍ତ ଜଡ଼ ମଧ୍ୟରୁ ମୁଁ ଉତ୍ସାରିତ କରେ ତୋ ପ୍ରେମର, ତୋ ଜ୍ୟୋତିଃର ଆଗ୍ନେୟ

ସ୍ରାବ; ତୁ ଚାହୁଁ ପ୍ରକାଶର ସକଳ ପ୍ରାଚୀନ ବିଧିବିଧାନ ଭାଙ୍ଗିଦେଇ ଏପରି ବାକ୍ ଉତ୍‌ଥିତ ହେଉ ଯାହା ତୋତେ ବ୍ୟକ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ସକ୍ଷମ ହେବ, ଯାହା କେବେ ବି କେହି ଶୁଣି ନାହିଁ; ତୁ ଚାହୁଁ, ନିମ୍ନର ତୁଚ୍ଛତମ ବସ୍ତୁ ସଙ୍ଗେ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱର ବୃହତ୍ତମ ବସ୍ତୁର ଅଖଣ୍ଡ ମିଳନ ସାଧିତ ହେଉ । ସେଥିପାଇଁ ତ ଭଗବାନ୍, ସକଳ ତନ୍ମୟତା, ସକଳ ଆନନ୍ଦ, ସକଳ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଭାବାବେଶରୁ ମୋତେ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ କରି, ଅନନ୍ୟଭାବେ ତୋ ଉପରେ ଏକାଗ୍ର ହେବାର ସକଳ ସ୍ୱାତନ୍ତ୍ର୍ୟରୁ ମୋତେ ବଞ୍ଚିତ କରି ତୁ ମୋତେ କହିଛୁ, ‘‘ସାଧାରଣ ମଣିଷ ମଧ୍ୟରେ ସାଧାରଣ ହୋଇ ତୁ କାର୍ଯ୍ୟ କର; ଏହି ବିଶ୍ୱପ୍ରକାଶ ମଧ୍ୟରେ ସେମାନଙ୍କଠାରୁ ତୁ ଅତିରିକ୍ତ କିଛି ନୁହେଁ, ତୋ ଜୀବନଧାରାରେ ଏହି ଶିକ୍ଷା ଲାଭ କର; ସେମାନଙ୍କ ଜୀବନଧାରାରେ ନିଜକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣଭାବେ ମିଶାଇ ଦେ । କାରଣ ସେମାନେ ଯାହା ଜାଣନ୍ତି, ଯେତେ ଟିକେ ହୋଇଛନ୍ତି, ସେସବୁକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ତୋ ମଧ୍ୟରେ ତୁ ବହନ କରିଛୁ ଚିରଭାସ୍ୱର, ଅବିକମ୍ପିତ ଅଗ୍ନିଶିଖା – ସେମାନଙ୍କ ସହ ନିଜକୁ ମିଶାଇ ଦେଇ ସେ ଶିଖାକୁ ତୁ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟକୁ ନେଇଆସିବୁ । ତୁ ଯଦି ଆଲୋକ ବିଚ୍ଛୁରଣ କରୁ, ତା’ହେଲେ ତାହା ତୁ ଉପଭୋଗ କରିବାର କ’ଣ ପ୍ରୟୋଜନ ଅଛି ? ମୋର ପ୍ରେମ ଯଦି ତୁ ବିତରଣ କରୁ, ତା’ହେଲେ ତା’ର ସ୍ପନ୍ଦନ ତୋ ଅନ୍ତରରେ ଅନୁଭବ କରିବାର ପ୍ରୟୋଜନ ଅଛି କି ? ସେ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ତୁ ହେବୁ ମୋର ଆନନ୍ଦମୟ ସାମୀପ୍ୟର ବାହକ, ତା’ହେଲେ ତୋର କ’ଣ ପ୍ରୟୋଜନ ତାହାକୁ ସର୍ବତୋଭାବେ ଆସ୍ୱାଦନ କରିବା ?’’

ହେ ଭଗବାନ୍ ! ସର୍ବତୋଭାବେ ତୋ ଇଚ୍ଛାହିଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଉ !

ତୋ ଇଚ୍ଛାହିଁ ମୋର ସୁଖ, ମୋର ଶାନ୍ତି ।

ଜାନୁଆରି ୧୭, ୧୯୧୫

ହେ ଭଗବାନ୍ ! ବର୍ତ୍ତମାନ ସବୁକିଛି ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇଯାଇଛି । ବିଶ୍ରାମ ଓ ପ୍ରସ୍ତୁତିର ସମୟ ଶେଷ ହୋଇଯାଇଛି । ତୁ ଚାହୁଁଛୁ ମୁଁ ଜଣେ ନିଷ୍କ୍ରିୟ, ଧ୍ୟାନପରାୟଣ ସେବକ ନ ହୋଇ ଜଣେ ସକ୍ରିୟ ଓ ସିଦ୍ଧିପ୍ରାପ୍ତ ସେବକ ହେବାକୁ; ତୁ ଚାହୁଁଛୁ ଯେ ଆନନ୍ଦମୟ ସ୍ୱୀକୃତି ଗୋଟାଏ ଉଲ୍ଲାସକର ସଂଗ୍ରାମରେ ରୂପାନ୍ତରିତ ହେଉ; ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହି ଜଗତରେ ତୋ ବିଧାନର ଯେତେଦୂର ସମ୍ଭବ ଶୁଦ୍ଧତମ ଓ ଉଚ୍ଚତମ ସିଦ୍ଧିର ଯେଉଁମାନେ ବିରୋଧ କରନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ବିରୋଧରେ ମୁଁ ଯେପରି ନିରନ୍ତର ବୀର ତୁଲ୍ୟ ଯୁଦ୍ଧ କରିଚାଲେ ଏବଂ ତାହା

ମଧ୍ୟରେ ମୁଁ ଯେପରି ପ୍ରାପ୍ତ କରେ ସେହି ଏକହିଁ ପ୍ରଶାନ୍ତ ଅଟଳ ସାମ୍ୟ ଯାହା ବର୍ତ୍ତମାନ ତୋର ବିଧାନକୁ ମାନି ଚଳିଲେ ଲାଭ ହୁଏ, ଅର୍ଥାତ୍ ତୋ ବିଧାନ ବିରୋଧରେ ଯେଉଁମାନେ, ସେମାନଙ୍କ ସହ ସାକ୍ଷାତ୍ ଯୁଦ୍ଧ ନ କରି, ବରଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଘଟଣା ମଧ୍ୟରୁ ସର୍ବୋତ୍ତମ ଜିନିଷଟି ଗ୍ରହଣ କରି, ସଞ୍ଚରଣ, ସଂକ୍ରମଣ ଓ ଉଦାହରଣ ଦ୍ୱାରା କାର୍ଯ୍ୟ କରିଚାଲିବା ଫଳରେ ଯାହା ଲାଭ ହୁଏ ।

ଗୋଟାଏ ଆଂଶିକ, ସୀମାବଦ୍ଧ ଯୁଦ୍ଧରେ, କିନ୍ତୁ ଯାହା ପୃଥିବୀବ୍ୟାପୀ ସଂଗ୍ରାମର ପ୍ରତିଭୂ, ତୁ ମୋର ସାମର୍ଥ୍ୟ, ତତ୍ପରତା ଓ ସାହସ ପରୀକ୍ଷା କରିବାକୁ ଚାହୁଁ । ତୁ ଯେପରି ଜାଣିବାକୁ ଚାହୁଁ ଯେ ମୁଁ ଯାଥାର୍ଥରେ ତୋର ସେବକ ହୋଇ ପାରିବି କି ନାହିଁ । ଯଦି ଯୁଦ୍ଧର ପରିଣାମରୁ ଦେଖାଯାଏ ଯେ ମୁଁ ତୋର ପୃଥିବୀପାବନକାରୀ କର୍ମର ବାହକ ହେବାକୁ ଯୋଗ୍ୟ, ତା'ହେଲେ ତୁ କର୍ମକ୍ଷେତ୍ରକୁ ଆହୁରି ପ୍ରସାରିତ କରିବୁ । ଆଉ ତୁ ମୋଠାରୁ ଯାହା ଆଶା କରୁ ମୁଁ ଯଦି ସେତେଦୂର ହୋଇପାରିବି, ହେ ଭଗବାନ୍, ଏପରି ଦିନ ଆସିବ ଯେତେବେଳେ ତୁ ପୃଥିବୀ ଉପରେ ଆବିର୍ଭୂତ ହେବୁ, ଏବଂ ସମସ୍ତ ଜଗତ୍ ତୋ ବିରୋଧରେ ଛିଡ଼ାହେବ । କିନ୍ତୁ ତୁ ପୃଥିବୀକୁ ନିଜ ବାହୁପାଶରେ ଆଲିଙ୍ଗନ କରିବୁ ଏବଂ ଏହା ରୂପାନ୍ତରିତ ହେବ ।

ଜାନୁଆରି ୧୮, ୧୯୧୫

ହେ ପ୍ରଭୁ ! ମୋ ପ୍ରାର୍ଥନା ଶୁଣ...

ମୋ ମଧ୍ୟରେ ତୁହିଁ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ୍, ମୋ ଭାଗ୍ୟର ଏକଛତ୍ର ସମ୍ରାଟ୍, ଜୀବନର ଦିଶାରୀ, ସକଳ ବିଘ୍ନବିନାଶକ, ମନର ଯାବତୀୟ ପୂର୍ବସଂସ୍କାର ଓ ପକ୍ଷପାତିତ୍ୱର ଧ୍ୱଂସସାଧକ । ତେବେ ବାହାରେ ମଧ୍ୟ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ୍ ହୋଇଉଠିବା ସକାଶେ ତୋର ପ୍ରୟୋଜନ ଯନ୍ତ୍ର ହିସାବରେ ମୋ ମନ ଯେପରି ହୋଇଉଠେ ସଙ୍ଗଠନକ୍ଷମ ଓ କର୍ମପନ୍ଥାର ନିର୍ମାତା । କିନ୍ତୁ ତୁ ଯଦି ତୋ ଯନ୍ତ୍ରଟିକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣଭାବେ ଗଠନ କରିପାରୁ, ତା'ହେଲେ ତୋ କାର୍ଯ୍ୟ ଯେ ସିଦ୍ଧ ହେବ ଏଥିରେ ସନ୍ଦେହ କ'ଣ ? ଯାହାସବୁ ବିପରୀତ ସୂଚନା ଦିଏ, ସେହିବୁ ଅପଛାୟାକୁ ଅନେକ ଦୂରକୁ ପକାଇ ଦେବାକୁ ହେବ, ତୋର ଅସୀମ କରୁଣା ଉପରେ ଅଟଳ ନିର୍ଭରତା ପୂର୍ଣ୍ଣଭାବେ ରଖି ମୁଁ ତୋ ପାଖେ ଏହି ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଛି :

ତୋ ଶତ୍ରୁମାନଙ୍କୁ ମିତ୍ରରେ ପରିଣତ କର,
ଅନ୍ଧକାରକୁ ଆଲୋକରେ ରୂପାନ୍ତରିତ କର ।

ବିଦ୍ୱେଷ ବିରୋଧରେ ପ୍ରେମର, ଅନ୍ୟାୟ ବିରୋଧରେ ନ୍ୟାୟର, ବିଦ୍ରୋହ ବିରୋଧରେ ତୋର ବିଧାନ ନିକଟରେ ଆତ୍ମସମର୍ପଣର ଏହି ଯେଉଁ ବୀରତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଦୁଃସାହସିକ ସଂଗ୍ରାମ ଚାଲୁଛି, ତାହା ମଧ୍ୟରେ ମୁଁ ଯେପରି ଧୀରେ ଧୀରେ ମାନବଜାତିକୁ ଏକ ମହତ୍ତର ଶାନ୍ତି ନିମନ୍ତେ ଯଥାଯୋଗ୍ୟ ତିଆରି କରିପାରେ, ଯେଉଁଥିରେ ମନୁଷ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ସମସ୍ତ ଆତ୍ମକଳହ ବିଲୁପ୍ତ ହୋଇଯାଇ ମନୁଷ୍ୟର ସମସ୍ତ ପ୍ରୟାସ ତୋର ଦିବ୍ୟ-ଇଚ୍ଛା ଓ ଉନ୍ନତଶୀଳ ଦିବ୍ୟ-ଆଦର୍ଶକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣରୁ ପୂର୍ଣ୍ଣତର ରୂପେ ଏବଂ ସର୍ବାଙ୍ଗୀଣ ଭାବେ ଗଢ଼ି ତୋଳିବାକୁ ନିଯୁକ୍ତ ହୋଇପାରେ ।

ଜାନୁଆରି ୨୪, ୧୯୧୫

ହେ ଭଗବାନ୍ ! ତୋ ସମ୍ମୁଖରେ ମୁଁ ବହୁକ୍ଷଣ ଧରି ନୀରବ ରହିଥିଲି ଜ୍ୱଳନ୍ତ ଆରାଧନାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ, ପରମ ଏକାତ୍ମତା ନିମନ୍ତେ ଉନ୍ମୁଖ ହୋଇ, ଅନ୍ତରରେ ନିଜକୁ ଭୂଲୁଣ୍ଠିତ କରି ।... ଚିରଦିନ ପରି ଆଜି ମଧ୍ୟ ତୁ ମୋତେ କହିଲୁ : ‘‘ପୃଥିବୀ ଆଡ଼କୁ ଦୃଷ୍ଟି ଫେରା ।’’ ମୁଁ ଦେଖିଲି ସମସ୍ତ ପଥ ଉଦାର ଉନ୍ମୁକ୍ତ, ପ୍ରଶାନ୍ତ ଓ ବିଶୁଦ୍ଧ ଆଲୋକରେ ଉଦ୍ଭାସିତ ।

ମୂକ ଆରାଧନାରେ ମଗ୍ନହୋଇ, ତୋର ଦିବ୍ୟସଂକଳ୍ପରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ମୁଁ ପୃଥିବୀ ଆଡ଼କୁ ଫେରିଲି ।

ଫେବ୍ରୁଆରି ୧୫, ୧୯୧୫

ହେ ସତ୍ୟରୂପୀ ଭଗବାନ୍ ! ତୋ ପ୍ରକାଶ ନିମନ୍ତେ ଗଭୀର ବ୍ୟାକୁଳତା ସହ ବାରବାର କରି ତିନିବାର ମୁଁ ତୋତେ ଆବାହନ କରିଛି ।

ତା’ପରେ ସମଗ୍ର ସତ୍ତା ତାର ଅଭ୍ୟାସାନୁଯାୟୀ ତୋ ନିକଟରେ ନିଜକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ସମର୍ପଣ କରିଦେଲା । ସେତେବେଳେ ଦେଖିଲି, ବ୍ୟଷ୍ଟିଗତ ମନୋମୟ, ପ୍ରାଣମୟ ଓ ଅନ୍ନମୟ ସତ୍ତା ଯେପରି ଧୂଳିରେ ଆବୃତ ହୋଇଛି, ଏବଂ ସେହି ସତ୍ତା ତୋ

ସମ୍ମୁଖରେ ଆନତ ହୋଇ, ଭୂମି ଉପରେ ମସ୍ତକ ରଖି, ଧୂଳିଧୂସରିତ ହୋଇ କରୁଣ ଭାବେ ତୋତେ ପ୍ରାର୍ଥନା କଲା, ''ହେ ଭଗବାନ୍ ! ଧୂଳିଗଠିତ ଏଇ ଆଧାର ତୋ ପାଦ ତଳେ ସାଷ୍ଟାଙ୍ଗ ପ୍ରଣତ, ସେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରେ, ସତ୍ୟାଗ୍ନିରେ ସେ ଯେପରି ପୂର୍ଣ୍ଣଭାବେ ପ୍ରଜ୍ଜ୍ୱଳିତ ହୋଇଉଠେ, ଏବଂ ଏକମାତ୍ର ତୋତେହିଁ ପ୍ରକାଶ କରିପାରେ ।'' ତା'ପରେ ତୁ ତାକୁ କହିଲୁ, ''ଉଠ, ଛିଡ଼ାହୁଅ, ସମସ୍ତ ପ୍ରକାର ଧୂଳିରୁ ତୁ ମୁକ୍ତ ।'' ନିମିଷକ ମଧ୍ୟରେ ହଠାତ୍ ସମସ୍ତ ଧୂଳି ଝଡ଼ିପଡ଼ିଲା, ଯେପରି ଶରୀରରୁ ବସ୍ତ୍ର ଖସିପଡ଼େ । ତା'ପରେ ଆଧାର ହେଲା ସମୁନ୍ନତ, କିନ୍ତୁ ସେହିପରି ବସ୍ତୁମୟ ଅଥଚ ପ୍ରଖର ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟ ।

ମାର୍ଚ୍ଚ ୩, ୧୯୧୫ – କାମୋମାରୁ ଜାହାଜରେ

ନିଃସଙ୍ଗତା, କଠୋର ନିଃସଙ୍ଗତା... ଏବଂ ନିରନ୍ତର ଏହି ତୀବ୍ର ଅନୁଭବ ଯେ, ମୁଁ ଯେପରି ଗୋଟିଏ ଗଭୀର ଅନ୍ଧକାରମୟ ନରକ ମଧ୍ୟକୁ ସିଧା ନିକ୍ଷିପ୍ତ ହୋଇଛି । ଜୀବନର କୌଣସି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ, କୌଣସି ଅବସ୍ଥାରେ ବୋଧହୁଏ ଏପରି ଆବେଷ୍ଟନୀ ମଧ୍ୟରେ କେବେ ବି ବାସ କରି ନ ଥିଲି – ମୋ ଚେତନାରେ ଯାହାକିଛି ସତ୍ୟ ଏବଂ ଯାହାକିଛି ସାରଭୂତ ବୋଲି ଜାଣିଥିଲି ତାହାର ଏ ତ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବିପରୀତ । ସମୟ ସମୟରେ ଏହି ଅନୁଭବ, ଏହି ବୈପରୀତ୍ୟ ଏତେ ତୀବ୍ର ହୋଇଉଠେ ଯେ ମୋର ଅଖଣ୍ଡ ସମର୍ପଣ ମଧ୍ୟରେ ଗୋଟାଏ ବିଷାଦର ଛାୟାକୁ ମୁଁ ରୋକି ପାରେ ନାହିଁ, ଏବଂ ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ପ୍ରଶାନ୍ତ ନୀରବ ବାକ୍ୟାଳାପ ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ନିମନ୍ତେ ପ୍ରାୟ ଗୋଟାଏ ସାନୁଯୋଗ ଆବାହନରେ ପରିଣତ ହୋଇଯାଏ, ଏହାକୁ ମଧ୍ୟ ବନ୍ଦ କରିପାରେ ନାହିଁ : ''ହେ ଭଗବାନ୍ ! ମୁଁ ଏପରି କ'ଣ କରିଛି ଯେ ଯାହା ସକାଶେ ତୁ ମୋତେ ଏପରି ଅନ୍ଧକାର ରାତ୍ରିର ମଧ୍ୟରେ ପକାଇ ଦେଇଛୁ ? କିନ୍ତୁ ଠିକ୍ ସେତେବେଳେହିଁ ଅଭୀପ୍ସା ତୀବ୍ରତର ହୋଇଉଠେ : ହେ ପ୍ରଭୁ ! ସକଳ ସ୍ଖଳନ ମଧ୍ୟରୁ ଏହି ଆଧାରକୁ ରକ୍ଷା କର । ତୋ କର୍ମ ନିମନ୍ତେ – ସେ କର୍ମ ଯାହା ହେଉ ନା କାହିଁକି – ତାହା ଯେପରି ବିନମ୍ର ଏବଂ ସ୍ୱଚ୍ଛଦୃଷ୍ଟିମୟ ଯନ୍ତ୍ରରେ ପରିଣତ ହୁଏ ।''

ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ ସ୍ୱଚ୍ଛଦୃଷ୍ଟି ନାହିଁ – ଭବିଷ୍ୟତ୍ ଆଉ କେବେ ବି ଏପରି ଆବୃତ ହୋଇ ନ ଥିଲା । ବ୍ୟକ୍ତିର ଭାଗ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ମନେହୁଏ ଯେପରି ଆମ୍ଭେମାନେ ଗୋଟାଏ ଦୁର୍ଭେଦ୍ୟ ଓ ସମୁଚ୍ଚ ପ୍ରାଚୀର ଆଡ଼କୁ ଚାଲୁଛୁ । ଜାତିସମୂହ ଏବଂ ପୃଥିବୀର ଭାଗ୍ୟ

ବ୍ୟକ୍ତିବିଶେଷର ଭାଗ୍ୟ ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକତର ସୁସ୍ପଷ୍ଟ । କିନ୍ତୁ ଏସବୁ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କିଛି କହିବା ନିରର୍ଥକ – ଭବିଷ୍ୟତ୍ ସକଳ ଚକ୍ଷୁ ସମକ୍ଷରେ ତାହା ଖୋଲିଦେବ, ଏପରିକି ଅନ୍ଧ ମଧ୍ୟ ତାହା ଦେଖିପାରିବ ।

ମାର୍ଚ୍ଚ ୪, ୧୯୧୫

ସେହି ଏକହିଁ କଠୋର ନିଃସଙ୍ଗତା... କିନ୍ତୁ ଏହା ଯନ୍ତ୍ରଣାଦାୟକ ନୁହେଁ, ବରଂ ବିପରୀତ । ଏହା ମଧ୍ୟରେ ସ୍ପଷ୍ଟତରଭାବେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଛି ସେହି ଅସୀମ ଓ ବିଶୁଦ୍ଧ ପ୍ରେମ ଯାହା ମଧ୍ୟରେ ସମଗ୍ର ପୃଥିବୀ ବୁଡ଼ି ରହିଛି । ଏହି ପ୍ରେମ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତ୍ୟେକ ବସ୍ତୁ ଜୀବିତ ଓ ଜୀବନ୍ତ; ଏହାର କଲ୍ୟାଣରେ ଗାଢ଼ତମ ଅନ୍ଧକାର ହୁଏ ସ୍ୱଚ୍ଛ ଏବଂ ସେହି ପ୍ରେମର ଧାରାକୁ ତାହା ନିଜ ଭିତର ଦେଇ ପ୍ରବାହିତ ହେବାକୁ ଦିଏ, ଏବଂ ତୀବ୍ରତମ ବେଦନା ମଧ୍ୟ ପରିଣତ ହୁଏ ଶକ୍ତିମୟ ଆନନ୍ଦରେ ।

ଗଭୀର ସାଗର ମଧ୍ୟରେ ଜାହାଜ-ଚକର ପ୍ରତିଟି ଆବର୍ତ୍ତନ ମୋତେ ଯେପରି ମୋର ଯଥାର୍ଥ ନିୟତିଠାରୁ – ଯେଉଁ ନିୟତି ଭାଗବତ ସଙ୍କଳ୍ପକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ପ୍ରକାଶ କରେ – ଦୂରକୁ ନେଇଯାଉଛି ବୋଲି ମନେହୁଏ । ମନେହୁଏ ଚାଲିଯାଉଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଯେପରି ମୋତେ ଅତୀତ ମଧ୍ୟରେ ବୁଡେଇ ଦେଉଛି ଯାହାକୁ ମୁଁ ଛାଡ଼ି ଚାଲିଆସିଛି, ତେବେ ନିଶ୍ଚିତରୂପେ ମୁଁ ଜାଣେ ଯେ ଏକ ବୃହତ୍ତର ଓ ନୂତନ ସିଦ୍ଧି ନିମନ୍ତେ ଆହ୍ୱାନ ଆସିଛି । ମୋର ଅନ୍ତରାତ୍ମାର ଜୀବନ ବାହ୍ୟ କର୍ମାବଳୀ ଉପରେ ଅବାଧ ଶାସନ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିଛି, ତଥାପି ମନେହୁଏ ଯେପରି ସବୁକିଛି ଆନ୍ତର ଜୀବନର ଏକ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବିପରୀତ ଅବସ୍ଥା ଆଡ଼କୁ ମୋତେ ଟାଣି ନେଇ ଯାଉଛି । କିନ୍ତୁ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଅବସ୍ଥା ଦୃଶ୍ୟତଃ ଯେତେ ଦୁଃଖମୟ ହେଉ ନା କାହିଁକି, ଚେତନା ମୋର ଏପରି ଏକ ଲୋକରେ ଦୃଢ଼ପ୍ରତିଷ୍ଠ ହୋଇଛି ଯାହା ସବୁ ଦିଗରୁ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସୀମା ଅତିକ୍ରମ କରିଯାଇଛି, ଫଳତଃ ସମଗ୍ର ଆଧାର ପ୍ରେମ ଓ ଶକ୍ତିର ନିରନ୍ତର ଅନୁଭୂତିରେ ଉଲ୍ଲସିତ ହେଉଛି ।

ଆଗାମୀ କାଲି, ସ୍ଥୂଳ ବାସ୍ତବ ହିସାବରେ, ଅଜ୍ଞେୟ ଓ ଅଭେଦ୍ୟ; ଅତି କ୍ଷୀଣ ଆଲୋକ ମଧ୍ୟ ମୋ ବିଭ୍ରାନ୍ତ ଦୃଷ୍ଟି ସମ୍ମୁଖରେ ଭଗବାନଙ୍କ ନିଦର୍ଶନ, ଭଗବାନଙ୍କ ସାନ୍ନିଧ୍ୟର ସୂଚନା ଦେଉ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଚେତନାର ଗଭୀରରେ କିଛି ଯେପରି ସେହି ଅଦୃଶ୍ୟ ଏବଂ ପରମ ସାକ୍ଷିପୁରୁଷଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଫେରିଛି ଏବଂ ତାଙ୍କୁ କହୁଛି, ''ହେ ଭଗବାନ୍ ! ତୁ ମୋତେ

ଗଭୀର ଅନ୍ଧକାର ମଧ୍ୟରେ ଡୁବାଇ ରଖିଛୁ, ତାହାର କାରଣ ଏହି ଯେ ତୋ ଜ୍ୟୋତିଃକୁ ତୁ ମୋ ମଧ୍ୟରେ ଦୃଢ଼ପ୍ରତିଷ୍ଠ କରିଛୁ ଏବଂ ତୁ ଜାଣୁ ତାହା ଏହି ଅଗ୍ନିପରୀକ୍ଷାରେ ନିଶ୍ଚୟ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହେବ । ତା'ହେଲେ ତୁ କ'ଣ ମୋତେହିଁ ନିର୍ବାଚିତ କରିଛୁ ଏହି ନରକର ଘୂର୍ଣ୍ଣିପାକ ମଧ୍ୟରେ ତୋର ମଶାଲଧାରୀ ହୋଇ ଅବତରଣ କରିବା ନିମନ୍ତେ ? ତୁ କ'ଣ ବିବେଚନା କରିଛୁ ଯେ ହୃଦୟ ମୋର ଯଥେଷ୍ଟ ସମର୍ଥ, କୌଣସି କିଛିରେ ସେ ଟଳିବ ନାହିଁ, ହସ୍ତ ମୋର ଯଥେଷ୍ଟ ଦୃଢ଼, କୌଣସି କିଛିରେ ତାହା କମ୍ପିବ ନାହିଁ ? ତଥାପି ମୋର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସତ୍ତା ବୋଧ କରେ ଯେ ସେ ଶକ୍ତିହୀନ ଓ ଦୁର୍ବଳ; ଯେତେବେଳେ ତୋ ସାନ୍ନିଧ୍ୟର ପ୍ରକଟ ନ ଥାଏ, ସେତେବେଳେ ଏହା ନିଜକୁ ଅଧିକତର ନିଃସ୍ୱ ବୋଧ କରେ – ସେମାନଙ୍କ ଅପେକ୍ଷା ବି ଅଧିକ ନିଃସ୍ୱ ବୋଧ କରେ ଯେଉଁମାନେ ତୋତେ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ ବା ତୋତେ ଅବହେଳା କରନ୍ତି । ଏକମାତ୍ର ତୁହିଁ ତା'ର ସାମର୍ଥ୍ୟ ଓ ଶକ୍ତି । ତେବେ ତୁ ଯଦି ଖୁସୀ ହୋଇ ତାହାକୁ ତୋ ସେବାରେ ଲଗାଇବାକୁ ଚାହୁଁ, ତେବେ ତା' ପକ୍ଷରେ କିଛି କରିବା କଠିନ ହେବ ନାହିଁ, କୌଣସି କର୍ମ ଅତିମାତ୍ରାରେ ବୃହତ୍ ବା ଜଟିଳ ହେବ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ତୁ ଯଦି ନିଜକୁ ଅପସାରିତ କରିନେଉ, ତେବେ ସେ କେବଳ ଏକ ଅସହାୟ ଶିଶୁ ହୋଇ ରହିବ ଯେ କେବଳ ତୋରି କୋଳରେହିଁ ସ୍ୱପ୍ନରହିତ ତୁରୀୟ ନିଦ୍ରାରେ ମଗ୍ନ ରହିପାରିବ, ଯେଉଁଠାରେ ଆଉ କିଛି ନାହିଁ, ରହିଛୁ କେବଳ ତୁହିଁ ।''

ମାର୍ଚ୍ଚ ୭, ୧୯୧୫

ମନର ମଧୁର ନୀରବତାର ସମୟ ଅତୀତ ହୋଇଯାଇଛି; କି ଶାନ୍ତିପୂର୍ଣ୍ଣ, କି ପବିତ୍ର ସେହି ଦିନଗୁଡ଼ିକ ! ତାହା ମଧ୍ୟଦେଇ ଅନୁଭୂତ ହେଉଥିଲା ସେହି ଗଭୀର ସଙ୍କଳ୍ପ ଯାହା ତା'ର ସତ୍ୟର ସମସ୍ତ ଶକ୍ତି ସହ ନିଜକୁ ପ୍ରକାଶ କରୁଥିଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ ଆଉ ସେ ସଙ୍କଳ୍ପ ଅନୁଭୂତ ହେଉ ନାହିଁ, ଏବଂ ମନ ପୁନର୍ବାର ସକ୍ରିୟ ହୋଇ ବିଶ୍ଳେଷଣ କରୁଛି, ସୁଶୃଙ୍ଖଳିତ କରୁଛି, ବିଚାର କରୁଛି, ଗ୍ରହଣ ଓ ବର୍ଜନ କରୁଛି ଏବଂ ଆଉ ଯାହାସବୁ ଏହି ପ୍ରସାରିତ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ଉପରେ ଆସି ପଡୁଛି ତାହା ଉପରେ ରୂପାନ୍ତରକାରୀ ଶକ୍ତି ଭାବରେ ଏହାର ନିରନ୍ତର ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ଚାଲିଛି, ଏହି ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ବର୍ତ୍ତମାନ ଏପରି ପ୍ରସାରିତ ଯେ ଏହାର ସଂଯୋଗ ଏପରି ଏକ ଜଗତ୍ ସହ ହୋଇଛି ଯାହା ଅତି ବିପୁଳ, ଜଟିଳ, ପୃଥିବୀର ସକଳ ବସ୍ତୁ ତୁଲ୍ୟ ଆଲୋକ-ଅନ୍ଧକାର ମିଶ୍ରିତ । ମନେହୁଏ ଏହା ଯେପରି ସମସ୍ତ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ

ସୁଖ ଓ ଆନନ୍ଦ ମଧ୍ୟରୁ ନିର୍ବାସନ । ତୋର ସକଳ ଅଗ୍ନିପରୀକ୍ଷାଠାରୁ ଏହାହିଁ ହେଲା ସବୁଠାରୁ କଷ୍ଟଦାୟକ । ବିଶେଷ ଭାବରେ, ତୋ ସଙ୍କଳ୍ପଶକ୍ତିର ପ୍ରତ୍ୟାହାର ମନେହୁଏ ଯେପରି ତୋର ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିରାଗର ପରିଚାୟକ । ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନର ବୋଧ ଉତ୍ତରୋତ୍ତର ବଢ଼ି ଚାଲୁଛି, ତେଣୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ବାହ୍ୟ ଚେତନା ନିଃସଙ୍ଗ ଅବସ୍ଥାରେ ପଡ଼ି ରହିଛି, ତାକୁ ଯେପରି ଚିରକାଳ ନିମନ୍ତେ ଦୁଃଖ ଅଭିଭୂତ ନ କରେ ସେଥିପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ଅଭ୍ରାନ୍ତ ବିଶ୍ୱାସର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଉତ୍ସାହ ।...

କିନ୍ତୁ ସେ ହତୋତ୍ସାହ ହେବାକୁ ଚାହେଁ ନାହିଁ, ସେ ବିଶ୍ୱାସ କରିବାକୁ ଚାହେଁ ନାହିଁ ଯେ ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟର ପ୍ରତିକାର ନାହିଁ; ବିନମ୍ରତା ସହ ସେ ଅପେକ୍ଷା କରୁଛି, ଅଲକ୍ଷ୍ୟରେ, ଗୋପନରେ ସେ ପ୍ରଯତ୍ନ ତଥା ସଂଗ୍ରାମ କରି ଚାଲୁଛି ଯେପରି ତୋର ଅଖଣ୍ଡ ଆନନ୍ଦର ପ୍ରଶ୍ୱାସ ପୁନର୍ବାର ତାହା ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରିବ । ହୁଏତ ତାହାର ପ୍ରତ୍ୟେକ ସାମାନ୍ୟ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ବିଜୟ ମଧ୍ୟ ପୃଥିବୀ ପକ୍ଷରେ ଗୋଟିଏ ଯଥାର୍ଥ ସହାୟତା ହୋଇଛି ।...

ବାହ୍ୟ ଚେତନାରୁ ଯଦି ଚିରକାଳ ନିମନ୍ତେ ନିଷ୍କ୍ରାନ୍ତ ହେବା ସମ୍ଭବପର ହୁଅନ୍ତା, ଯଦି ଦିବ୍ୟଚେତନା ମଧ୍ୟରେ ଆଶ୍ରୟ ଗ୍ରହଣ କରାଯାନ୍ତା... କିନ୍ତୁ ତୁ ମୋତେ ତାହା ବାରଣ କରିଛୁ, ସର୍ବଦାହିଁ ବାରଣ କରିଛୁ । ଜଗତରୁ ପଳାୟନ ନୁହେଁ – ଅନ୍ଧକାର ଓ କଦର୍ଯ୍ୟତାର ଭାର ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବହନ କରି ଚାଲିବାକୁ ହେବ, ସମସ୍ତ ଦିବ୍ୟସହାୟତା ଫେରାଇ ନିଆହୋଇଛି ବୋଲି ମନେହେଲେ ମଧ୍ୟ । ମୋତେ ରାତ୍ରି କୋଳରେ ରହିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ଚାଲିବାକୁ ହେବ, ଏପରିକି କୌଣସି ଦିକ୍-ଯନ୍ତ୍ର ବିନା, ଆଲୋକ ବିନା, ଆନ୍ତର ଦିଶାରୀ ବିନା ।...

ତୋ କରୁଣା ମଧ୍ୟ ଭିକ୍ଷା କିରବାକୁ ମୁଁ ଚାହୁଁ ନାହିଁ, କାରଣ ତୁ ମୋ ପାଇଁ ଯାହା ଚାହୁଁ ମୁଁ ତାହାହିଁ ଚାହେଁ । ମୋର ସକଳ ସାମର୍ଥ୍ୟର ଏକମାତ୍ର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହେଲା ଅଗ୍ରସର ହେବା, ନିରନ୍ତର ଅଗ୍ରସର ହେବା ଗୋଟିଏ ପରେ ଗୋଟିଏ ପଦକ୍ଷେପ ନେଇ – ମାର୍ଗରେ ଅନ୍ଧକାର ଯେତେ ଗାଢ଼ ହେଉ ନା କାହିଁକି, ବାଧା ଯେତେ ଥାଉ ନା କାହିଁକି । ହେ ଭଗବାନ୍ ! ଯାହାକିଛି ଘଟୁ ନା କାହିଁକି, ତୋର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ମୁଁ ଶ୍ରଦ୍ଧାପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ଚିରସ୍ଥିର ପ୍ରେମ ସହ ଗ୍ରହଣ କରିନେବି । ଆଉ ଯଦିଓ ତୁ ଯନ୍ତ୍ରଟିକୁ ତୋ ସେବାର ଅନୁପଯୁକ୍ତ ବୋଲି ଦେଖୁ, ଯନ୍ତ୍ର ଯେ ଆଉ ତା'ର ନିଜର ନୁହେଁ, ସେ ତ ତୋର ।... ତୁ ତାକୁ ନଷ୍ଟ କରିପାରୁ ବା ସମୃଦ୍ଧ କରିପାରୁ, କିନ୍ତୁ ସେ ଆଉ ତା' ନିଜ ପାଇଁ ନୁହେଁ, ଏହାର ନିଜର ବୋଲି କିଛି ଇଚ୍ଛା ନାହିଁ, ତୋ ବିନା ଏହା କିଛି ବି କରିପାରିବ ନାହିଁ ।...

ମାର୍ଚ୍ଚ ୮, ୧୯୧୫

ମୋଟ ଉପରେ ଗୋଟିଏ ସ୍ଥିର ଓ ଗଭୀର ଉଦାସୀନତାର ଅବସ୍ଥା ଆସିଛି, ଆଧାର ମଧ୍ୟରେ ବାସନା ବା ବୈରାଗ୍ୟ, ଉତ୍ସାହ ବା ଅବସାଦ, ଦୁଃଖ ବା ଆନନ୍ଦର କୌଣସି ଅନୁଭବ ନାହିଁ । ଜୀବନକୁ ସେ ଏକ ଦୃଶ୍ୟ ପରି ଦେଖୁଛି, ସେଠାରେ ତାହାର ସ୍ଥାନ ଅତି ଅକିଞ୍ଚିତ୍କର । ସେ ଦେଖୁଛି କ୍ରିୟା, ପ୍ରତିକ୍ରିୟା, ଶକ୍ତିସକଳର ସଂଘର୍ଷସବୁ ଗୋଟିଏ ଦିଗରୁ ଆଧାରର ଅଙ୍ଗ ଯେଉଁ ଆଧାର କି ତା'ର ସାମୟିକ କ୍ଷୁଦ୍ର ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱକୁ ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରୁ ଅତିକ୍ରମ କରିଯାଇଛି, ପୁଣି ଅନ୍ୟ ଦିଗରେ ଏହି ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ପାଖରେ ଏହିସବୁ ବସ୍ତୁ ଏକେବାରେ ବିଜାତୀୟ ଓ ପୃଥକ୍ ।

କିନ୍ତୁ ସମୟ ସମୟରେ ଗୋଟାଏ ବିରାଟ ନିଶ୍ୱାସ-ବାୟୁ ପ୍ରବାହିତ ହୁଏ, ବେଦନା, ମର୍ମନ୍ତୁଦ ନିଃସଙ୍ଗତା, ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଦୈନ୍ୟର ନିଶ୍ୱାସ-ବାୟୁ ପ୍ରବାହିତ ହୁଏ – ଭଗବତ୍ ପରିତ୍ୟକ୍ତ ପୃଥିବୀର ଏହା ଯେପରି ଆକୁଳ ଆହ୍ୱାନ ।... ଏହି ବେଦନା ଯେତେ ନୀରବ ସେତିକି ମର୍ମନ୍ତୁଦ, ଦୁଃଖରେ ବିନମ୍ର, ଅବିଦ୍ରୋହୀ – ଏହାକୁ ଏଡ଼ାଇ ଦେବା ବା ତା' ମଧ୍ୟରୁ ବାହାରି ଯିବା ନିମନ୍ତେ ଏହି ବେଦନାର କୌଣସି ଇଚ୍ଛା ନାହିଁ ଏବଂ ଏଥିରେ ଭରି ରହିଛି ଗୋଟିଏ ଅସୀମ ମାଧୁର୍ଯ୍ୟ ଯାହା ମଧ୍ୟରେ ଦୁଃଖ ଓ ଆନନ୍ଦ ନିବିଡ଼ ଭାବେ ମିଳିତ ହୋଇ ରହିଛି; ଏହା ଏପରି ଗୋଟାଏ ବସ୍ତୁ ଯାହା ଅସୀମ ଭାବେ ବିଶାଳ, ମହାନ୍, ଗଭୀର, ଏତେ ମହାନ୍, ଏତେ ଗଭୀର ଯେ ମନୁଷ୍ୟର ଧାରଣାର ବହିର୍ଭୂତ... ଏହା ଏପରି ଏକ ବସ୍ତୁ ଯାହା ଗର୍ଭରେ ରହିଛି ଭବିଷ୍ୟତର ବୀଜ ।...

ଲୁନେଲ – ଏପ୍ରିଲ୍ ୧୯, ୧୯୧୫

ଗୋଟିଏ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରୟୋଜନ ବଶରେ ମୋତେ ମୋର ଅନୁସନ୍ଧିତ୍ସା ଓ ମୋ ଅନ୍ତରାତ୍ମାର ସମୟ ପ୍ରୟାସର ଏହି ସହଚରଟିକୁ ପୁନଶ୍ଚ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ହୋଇଛି ।

ବାହାରର ସମସ୍ତ ଅବସ୍ଥା ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇଯାଇଛି, ସ୍ଥୂଳ କର୍ମ ମଧ୍ୟରେ ବି ଜୀବନ୍ତ ହୋଇଉଠିବା ଲାଗି ମୋର ଯେଉଁ ଆଦର୍ଶର ସ୍ୱପ୍ନ ଥିଲା ତାହା ମିଥ୍ୟା ବୋଲି ପ୍ରତିପାଦିତ ହୋଇଛି । ବାହ୍ୟ ଜଡ଼ କ୍ଷେତ୍ରରେ ସିଦ୍ଧିର ଆନନ୍ଦ ଲାଭ କରିବାର ସମୟ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆସି ନାହିଁ । ଶାରୀର ସତ୍ତା ପୁନଶ୍ଚ ବୁଡିଗଲା ସେହି କାଳିମାମୟ ଓ କ୍ଳାନ୍ତିକର

ରାତ୍ରିଗର୍ଭରେ, ଯାହା ମଧ୍ୟରୁ ଅକାଳରେ ସେ ମୁକ୍ତି ଚାହିଁଥିଲା । ହେ ସତ୍ୟମୟ ଭଗବାନ୍ ! ତୋର ସଂକଳ୍ପ ସଫଳ ହେଲା, ସେ ରଚନାକୁଶଳ ମନକୁ ଆସି କହିଲା : ''ତୁ ଧାରଣା କରିପାରୁ ନାହିଁ ଯେ ଏହାହିଁ ସତ୍ୟ, କିନ୍ତୁ ତାହା ସେଇଆ ।'' ସ୍ୱଚ୍ଛନ୍ଦରେ ମନ ନିଜର ଭୁଲ୍ ସ୍ୱୀକାର କରିନେଲା ଏବଂ ତୋ ସଂକଳ୍ପ ନିକଟରେ ସେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ନିଜକୁ ସମର୍ପଣ କଲା । ପ୍ରାଣସତ୍ତା ସକଳ ଅବସ୍ଥାରେ ସ୍ଥିର ଓ ତୃପ୍ତ । ହୃଦୟର ଭାବରାଜି ଏକ ଅକ୍ଷୋଭ ଓ ନିର୍ମଳ ଶାନ୍ତି ପାଇଛି, ଏବଂ ସମଗ୍ର ସତ୍ତା ତୋର ବିଶାଳ ଓ ଶାଶ୍ୱତ ଜ୍ୟୋତିଃରେ ପରିପ୍ଲୁତ, ତୋ ପ୍ରେମରେ ଏହା ଅନୁସ୍ୟୂତ ଓ ଅନୁପ୍ରାଣିତ । ତଥାପି ବାହ୍ୟ ଘଟଣାବଳୀ ଯେ ଗୋଟିଏ ମିଥ୍ୟା, ଏ ବୋଧ ଏବେ ବି ଦୂର ହୋଇ ନାହିଁ, ଆଉ ସଦିଚ୍ଛା ସତ୍ତ୍ୱେ ଶରୀର ଏପରି ଗଭୀର ଭାବେ ଆଲୋଡ଼ିତ ହୋଇଛି ଯେ ସେ ତା'ର ସୁସ୍ଥ ସାମ୍ୟାବସ୍ଥାକୁ ଫେରି ଆସି ପାରୁ ନାହିଁ ।

ଆରମ୍ଭରୁ ଆଜିର ଏହି ମୁହୂର୍ତ୍ତ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ଏହି ସତ୍ତାର ସମସ୍ତ ପାର୍ଥିବ ଜୀବନ ତାହା ପାଖରେ ମନେହୁଏ ଯେପରି ଗୋଟାଏ ଅବାନ୍ତର ସ୍ୱପ୍ନ, ଯେପରି ସେ ତା'ଠାରୁ ବହୁ ଦୂରରେ, ତା'ସହ ଯେପରି କୌଣସି ସଂଯୋଗ ନାହିଁ । ଆଉ ଏହି ବାହ୍ୟ ଯନ୍ତ୍ରଟି ଗୋଟିଏ କଳ ପରି, ଯାହାକୁ ସେ ଚଳାଏ, କାରଣ ଏହାହିଁ ହେଲା ତା'ର କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ସଦ୍‌ବସ୍ତୁର ସଂକଳ୍ପ, କିନ୍ତୁ ଏହା ଉପରେ ତା'ର କୌଣସି ଆକର୍ଷଣ ନାହିଁ, ବରଂ ବେଶୀ ଆକର୍ଷଣ ଅଛି ସନ୍ନିକଟସ୍ଥ ଅନୁରୂପ ଅନ୍ୟ ଯନ୍ତ୍ର ଉପରେ ଅଥବା ଏପରି ଏକ ଅଜ୍ଞାତ ଯନ୍ତ୍ର ଉପରେ ଯାହା ଭବିଷ୍ୟତରେ ପୃଥିବୀରେ ଉତ୍ପନ୍ନ ହେବ । ତେବେ ଏହି ପୃଥିବୀ ତା'ନିକଟରେ ବିଜାତୀୟ ହୋଇଯାଇଛି, ଏକ ଚିରନ୍ତନ ନୀରବତା ଛଡ଼ା ଆଉ କିଛି ବିଷୟରେ ସେ ସଚେତନ ନୁହେଁ, ସମସ୍ତ ପ୍ରକାର ଜୀବନ୍ତ ରୂପ ଏହା ପାଖରେ ଅବାସ୍ତବ ଏବଂ ଦୂରସ୍ଥ ବୋଲି ମନେହୁଏ । ତା' ନିକଟରେ ଏହା ଅଦ୍ଭୁତ ମନେହୁଏ ଯେ କେହି କିଛି ବସ୍ତୁ କାମନା କରିପାରେ, କାରଣ ବସ୍ତୁ ବୋଲି କିଛିହିଁ ନାହିଁ, କିଂବା ଏକ ବସ୍ତୁ ଛାଡ଼ି ଅନ୍ୟ ଏକ ବସ୍ତୁକୁ ବେଶୀ ପସନ୍ଦ କରିପାରେ, କାରଣ ବସ୍ତୁ ବୋଲି ତ ଆଦୌ କିଛି ନାହିଁ । ପୁନଶ୍ଚ କୌଣସି ପ୍ରକାର କର୍ମ ବର୍ଜନ କରିବାର କାରଣ ବା କ'ଣ, ସେ କର୍ମ ଯାହା ହେଉ ନା କାହିଁକି, କାରଣ ସମସ୍ତ କର୍ମହିଁ ସମାନ ଭାବେ ମିଥ୍ୟା; ସେହି କାରଣରୁ ଜଗତରୁ ପଳାୟନ କରିବାର କୌଣସି ପ୍ରୟୋଜନ ସେ ଅନୁଭବ କରୁ ନାହିଁ । ଯେତେବେଳେ ଜଗତ୍ ବୋଲି କିଛି ନାହିଁ, ତାହା ଗୋଟିଏ ଭାର ହେବ କାହିଁକି, ଯେହେତୁ ତା'ର ଅସ୍ତିତ୍ୱ ଏତେ ବେଶୀ ଅସତ୍ !

ସମଗ୍ର ବସ୍ତୁଟି ମନେହୁଏ ଗୋଟିଏ ମହାଶୂନ୍ୟ ଯାହା ଜ୍ୟୋତିଃ, ଶାନ୍ତି ଓ ବିଶାଳତାରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ, ଯାହା ସକଳ ରୂପ ଓ ସକଳ ଲକ୍ଷଣର ଅତୀତ । ଏହା ନାସ୍ତି ସତ କିନ୍ତୁ ଏପରି ଏକ ନାସ୍ତି ଯାହା ବାସ୍ତବ ଓ ଯାହା ଚିରକାଳ ରହିପାରେ — କାରଣ

ତାହାହିଁ ଅଛି, ଯଦିଓ ତନ୍ମଧ୍ୟରେ ରହିଛି ନାହିଁର ଚରମ ବିଶାଳତା ।... ହାୟ, ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ବାକ୍ୟ ଅକିଞ୍ଚନ, ତଥାପି ସେହି ବସ୍ତୁକୁ ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରେ ଯାହାକୁ ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ନୀରବତା ମଧ୍ୟ ଅକ୍ଷମ ।

ଯେଉଁ ଅବସ୍ଥା ଏହିପରି ଅସ୍ପଷ୍ଟ ବାକ୍ୟରେ ନିଜକୁ ପରିସ୍ଫୁଟ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛି, ତାହା କେତେ ସପ୍ତାହ ଧରି କ୍ରମଶଃ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହେଉଛି, ଦିନ ପରେ ଦିନ ଯେପରି ବିତିଯାଉଛି ଏହା ସେହିପରି ହୋଇଉଠୁଛି ଆହୁରି ସ୍ଥିର, ଆହୁରି ଗଭୀର, କହିବାକୁ ଗଲେ ଆହୁରି ଅବ୍ୟଭିଚାରୀ । ଇଚ୍ଛା ନ କରି, ନ ଖୋଜି, କାମନା ନ କରି ବି ଆଧାର ଏହି ଅବସ୍ଥା ମଧ୍ୟରେ ଧୀରେ ଧୀରେ ବୁଡ଼ିଯାଉଛି, କ୍ରମଶଃ ନିଜର ଚେତନା ହରାଉଛି ଏପରି ଏକ ନୈର୍ବ୍ୟକ୍ତିକ ଚେତନା ମଧ୍ୟରେ ଯାହା ଆଉ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ନୁହେଁ, ଯାହାର ଅଚଳ ସ୍ଥିତି ଅନିର୍ବଚନୀୟ, ଯାହା ମଧ୍ୟରେ ନିଜକୁ ଆଉ ପୃଥକ୍ କରିହୁଏ ନାହିଁ ।

ମେ ୨୪, ୧୯୧୫

ହେ ଭଗବାନ୍ ! ଦିନେ ତୁ ମୋ ମନକୁ ଶିକ୍ଷା ଦେଲୁ ଯେ ସେ ତୋ ଦିବ୍ୟ ସତ୍ୟର ପ୍ରକାଶର ଯନ୍ତ୍ର ହୋଇ, ତୋ ସନାତନ ସଂକଳ୍ପର ବାହନ ହୋଇ ପୂର୍ଣ୍ଣଭାବେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିପାରେ, ଅଥଚ ବାହ୍ୟ ସତ୍ତାର ସଂକୀର୍ଣ୍ଣ କ୍ଷେତ୍ରର ସମ୍ଭାବନା ମଧ୍ୟରେ ତା'ର ଗଠନସାମର୍ଥ୍ୟ ଯେ ସୀମାବଦ୍ଧ ରହିବ ଏପରି ନୁହେଁ । ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, କ୍ୱଚିତ୍ ବ୍ୟତିକ୍ରମ ଛଡ଼ା, ମନର ଅଭ୍ୟାସ ଥିଲା ତୋର ଅନିର୍ବଚନୀୟ ଆନନ୍ତ୍ୟ ସମ୍ମୁଖରେ ମୂକ ଆନନ୍ଦରେ, ନୀରବ ଧ୍ୟାନରେ ବୁଡ଼ି ରହିବା – ସେଠାରୁ ସେ କେବଳ ବାହାରି ଆସୁଥିଲା ବାହ୍ୟ ସତ୍ତାଟି ଯେଉଁ କର୍ମକ୍ଷେତ୍ରର ପ୍ରତିରୂପ କେବଳ ତାହାରି ଉପରେ ନିଜର ସମସ୍ତ ପ୍ରୟାସ ଅଭିନିବିଷ୍ଟ କରିବାକୁ । ତାହାର ଅର୍ଥ ହେଲା ଅତିମାତ୍ରାରେ ସଂକୀର୍ଣ୍ଣ ସୀମା ମଧ୍ୟରେ ଗୋଟିଏ ପ୍ରକାରର ଦାସତ୍ୱ; ଆହୁରି ମଧ୍ୟ, ସେଠାରେ ଥିଲା ଗୋଟିଏ ଦିଗରେ ମନର ଗଠନସାମର୍ଥ୍ୟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଦିଗରେ ଯେଉଁ ଆଧାର ମଧ୍ୟଦେଇ ସେ ନିଜକୁ ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ଚାହେଁ, ଏହି ଦୁଇ ମଧ୍ୟରେ ବିରୋଧ; ଏହାର ଅବ୍ୟବହିତ ଫଳ ହେଲା ମନଃଶକ୍ତିର ଅପଚୟ ଏବଂ ସୀମାବଦ୍ଧତା, ଆଉ ସେ କର୍ମ ମଧ୍ୟରେ ସାର୍ଥକତା ନ ପାଇ ସ୍ୱଭାବତଃ ତୋ ଶାଶ୍ୱତ ସତ୍ତାରେ ନିମଜ୍ଜିତ ହେବା ପାଇଁ ଫେରି ଯାଉଥିଲା ।

ତୁ ହଠାତ୍ ଏହି ବିଶୃଙ୍ଖଳାର ଅବସାନ ଘଟାଇଲୁ, ମନକୁ ତା'ର ଶେଷ ବନ୍ଧନରୁ

ମୁକ୍ତ କରିଦେଲୁ, ତାହାକୁ ସକଳ ରୂପାବଳୀ ମଧ୍ୟରେ ଅବାଧରେ ସକ୍ରିୟ ହେବାକୁ ଶିକ୍ଷା ଦେଲୁ – କେବଳ ସେହିସବୁ ରୂପ ମଧ୍ୟରେ ନୁହେଁ ଯାହାକୁ ସେ ଦିନେ ନିଜର ବୋଲି ଅର୍ଥାତ୍ ତା'ର ଆତ୍ମ-ପ୍ରକାଶର ସ୍ୱାଭାବିକ ଉପାୟ ବୋଲି ବିବେଚନା କରୁଥିଲା ।

ପ୍ରାଣସତ୍ତା ବହୁଦିନ ପୂର୍ବରୁ ଏହି ମୁକ୍ତି ଲାଭ କରିଥିଲା ଏବଂ ସେ ଜାଣିଥିଲା ଯେ କି ଉପାୟରେ ଅନୁଭବ ଓ ଆବେଗର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ସହ ଜୀବନୀଶକ୍ତିକୁ ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ସକ୍ଷମ ବହୁ ରୂପାବଳୀ ମଧ୍ୟରେ ବାସ କରିବାକୁ ହୁଏ । କିନ୍ତୁ ମନୋମୟ ସତ୍ତା ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଶିଖି ନ ଥିଲା କି ଉପାୟରେ ସଚେତନ ଭାବରେ, ନିର୍ବିଶେଷରେ, ସମାନ ଭାବରେ ସକଳ ଜୀବନଧାରାକୁ ସଂଜୀବିତ, ସୁଗଠିତ ଓ ଅଲୋକିତ କରିବାକୁ ହୁଏ । କିନ୍ତୁ ତୁ ସକଳ ବାଧା ଦୂର କରି ଦେଇଛୁ, ଆଉ ତୋ ଅନନ୍ତ-ପ୍ରକାଶର ଦ୍ୱାର ତା' ସମ୍ମୁଖରେ ଖୋଲି ଦେଇଛୁ ।

କିଛି ଦିନ ଭିତରେ ନୂତନ ସିଦ୍ଧିଟି ସ୍ଥିର ହୋଇଛି ଏବଂ ଦୃଢ଼ ହୋଇଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋର ସମଗ୍ର ସତ୍ତା ପୃଥିବୀ ଉପରେ ଯେଉଁ ଚେତନାକେନ୍ଦ୍ରଟି ଗଢ଼ି ତୋଳିଛି, ତାହାଠାରୁ ତୁ ଯାହା ଆଶା କରୁ, ସେହି ବସ୍ତୁ ତା' ସମ୍ମୁଖରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇଉଠିଛି – ତାହାହେଲା, ସକଳ ଜଡ଼ରୂପ ମଧ୍ୟରେ ଜୀବନୀଶକ୍ତି ହୋଇଉଠିବା, ସକଳ ରୂପ ମଧ୍ୟରେ ଏହି ଜୀବନୀଶକ୍ତିକୁ ସୁଶୃଙ୍ଖଳିତ ତଥା ବ୍ୟବହାର କରୁଥିବା ଚିନ୍ତାଶକ୍ତି ହୋଇଉଠିବା ଏବଂ ଏହି ଚିନ୍ତାଶକ୍ତିର ନାନାବିଧ ଉପାଦାନକୁ ପ୍ରସାରିତ, ସମୁଜ୍ଜ୍ୱଳ, ପ୍ରଖର ଏବଂ ସମ୍ମିଳିତ କରୁଥିବା ପ୍ରେମଶକ୍ତି ହୋଇଉଠିବା, ଏବଂ ଏହି ଭାବେହିଁ ବ୍ୟକ୍ତ ସୃଷ୍ଟି ସହ ଅଖଣ୍ଡଭାବେ ଏକୀଭୂତ ହୋଇଯାଇ ପୂର୍ଣ୍ଣଶକ୍ତିରେ ତା'ର ରୂପାନ୍ତରସାଧନ ପାଇଁ ଅବତୀର୍ଣ୍ଣ ହେବା ।

ଅନ୍ୟ ଦିଗରୁ, ଏହାହିଁ ହେଲା, ପରମତତ୍ତ୍ୱ ପାଖରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମର୍ପଣ ଫଳରେ ପରମ ସତ୍ୟର ଜ୍ଞାନ ଲାଭ ଏବଂ ଯେଉଁ ଶାଶ୍ୱତ ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି ତାହାକୁ ପ୍ରକାଶ କରେ ତା'ର ଜ୍ଞାନ ଲାଭ । ଏହି ଏକାତ୍ମତା ଦ୍ୱାରା ଭାଗବତ ସଂକଳ୍ପର ଅନୁଗତ ସେବକ ଏବଂ ଅଭ୍ରାନ୍ତ ଯନ୍ତ୍ର ହୋଇଉଠିବା, ଆଉ ମୂଳତତ୍ତ୍ୱ ସଙ୍ଗେ ସଜ୍ଞାନ ଏକାତ୍ମତା ଏବଂ ତାହାର ବାହ୍ୟ ପ୍ରକାଶ ସଙ୍ଗେ ସଜାଗ ଏକାତ୍ମତା, ଏହି ଉଭୟ ଏକାତ୍ମତାକୁ ସଂଯୁକ୍ତ କରି ଧରିବା; ସୁତରାଂ ପରିଶେଷର ମୂଳତତ୍ତ୍ୱର ସତ୍ୟଧର୍ମ ଅନୁସାରେ ସୃଷ୍ଟି ମଧ୍ୟରେ ସଚେତନ ଭାବେ ହୃଦୟ, ମନ ଓ ପ୍ରାଣକୁ ଢଳାଇ କରିବା ଏବଂ ଗଠନ କରିବା ।

ଏହି ଭାବେହିଁ ବ୍ୟକ୍ତିସତ୍ତା ପରମ ସତ୍ୟ ଓ ବ୍ୟକ୍ତ ବିଶ୍ୱ ମଧ୍ୟରେ ସଚେତନ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ହୋଇପାରେ ଏବଂ ପ୍ରକୃତିର ଯୋଗସାଧନାର ଧୀର ଅନିଶ୍ଚିତ ଗତି ମଧ୍ୟରେ ଅବତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ତାକୁ ଦିବ୍ୟ ଯୋଗସାଧନାର କ୍ଷିପ୍ର, ପ୍ରଖର ଓ ନିଶ୍ଚିତ ଗତି ପ୍ରଦାନ କରିପାରେ ।

ଆଉ ଏହି ଭାବରେହିଁ କୌଣସି କୌଣସି ଯୁଗରେ ପୃଥିବୀର ଅଖଣ୍ଡ ଜୀବନଧାରା

ଅତ୍ୟାଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଭାବେ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ ସୋପାନଶ୍ରେଣୀକୁ ଉଲ୍ଲଂଘନ କରିଯାଏ, ଅନ୍ୟ ସମୟରେ ଯାହା ପାର ହେବାକୁ ହୁଏତ ସହସ୍ର ସହସ୍ର ବର୍ଷ ଲାଗିଯାଆନ୍ତା ।

ହେ ଭଗବାନ୍ ! ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ଯେତେଦୂର ବୁଝି ପାରୁଛି, ତୋର ଚିରନ୍ତନ ସଂକଳ୍ପ ପାଖରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ସଚେତନ ଆତ୍ମସମର୍ପଣର ସ୍ଥିତି ମନ, ପ୍ରାଣ ଓ ଶରୀରର ପ୍ରତ୍ୟେକ କ୍ରିୟା, ପ୍ରତ୍ୟେକ ଗତିବୃତ୍ତିର ପଶ୍ଚାତ୍‌ରେ ସ୍ଥିର ଓ ନିତ୍ୟ ହୋଇଉଠିଛି । ଏହି ଅବିକ୍ଷୁବ୍ଧ ପ୍ରଶାନ୍ତି, ଏହି ଗଭୀର, ଅଚଞ୍ଚଳ, ଅବ୍ୟଭିଚାରୀ ଆନନ୍ଦ, ଯାହା ମୋତେ କେବେ ଛାଡ଼ିଯାଏ ନାହିଁ, ଏ ସବୁ କ'ଣ ତା'ର ପ୍ରମାଣ ନୁହେଁ ?

ନିଷ୍କ୍ରିୟ ଏକାତ୍ମତା ଅର୍ଥାତ୍ ଯାବତୀୟ ବ୍ୟକ୍ତ ଆଧାର ମଧ୍ୟରେ ମନ, ପ୍ରାଣ ଓ ହୃଦୟ ସଙ୍ଗେ ଗ୍ରହିଷ୍ଣୁ ଏକାତ୍ମତା ବର୍ତ୍ତମାନ ସଂସିଦ୍ଧ ହୋଇଛି, ଏବଂ ଏହାହିଁ ହେଲା ବିଶୁଦ୍ଧ ସତ୍ୟ ପାଖରେ ଆତ୍ମସମର୍ପଣର ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ପରିଣତି ।

କିନ୍ତୁ ଚେତନା ଯେତେବେଳେ ସକ୍ରିୟ ପ୍ରାଣଶକ୍ତିରୂପେ ସକଳ ଜଡ଼ ଆଧାରକୁ ଜୀବନ୍ତ କରି ଗଠନ କରେ, ବୁଦ୍ଧିଶକ୍ତିରୂପେ ପ୍ରାଣକୁ ସୁସଂଗଠିତ କରେ, ପ୍ରେମରୂପେ ବୁଦ୍ଧିକୁ ଜ୍ଞାନଦୀପ୍ତ କରେ ଏବଂ ଏସବୁ ସକ୍ରିୟ ତଥା ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଚେତନ ଭାବରେ, ଯୁଗପତ୍ ସମଗ୍ର ତଥା କ୍ଷୁଦ୍ରତମ ଅଂଶ ମଧ୍ୟରେ ଗୋଟାଏ ଅସୀମ ପୂର୍ଣ୍ଣତା ଓ ସୁନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଶକ୍ତି ସହ କରେ, ସେହିସବୁ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଆସେ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ ଭାବେ କିନ୍ତୁ କ୍ରମଶଃ ଅବିଚ୍ଛିନ୍ନ ହୋଇ ସ୍ଥାୟୀ ହୋଇଉଠେ ।

ଠିକ୍ ସେହିସବୁ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଦୁଇଟି ଚେତନା ଯୁଗପତ୍ ଚାଲେ ଏବଂ ଗୋଟିଏ ଚେତନାରେ ମିଳାଇଯାଏ; ଅବର୍ଣ୍ଣନୀୟ, ବାକ୍ୟାତୀତ ସେ ଚେତନା, ଯାହା ମଧ୍ୟରେ ଏକ ହୋଇଯାଇଛି ଅକ୍ଷର ଅନନ୍ତ ଆଉ ଅନନ୍ତ ଗତି । ଏହିସବୁ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେହିଁ ବର୍ତ୍ତମାନର କାର୍ଯ୍ୟ ସଂସିଦ୍ଧ ହେବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରେ ।

ମାର୍ସିୟାର୍ଗ – ଜୁଲାଇ ୩୧, ୧୯୧୫

ହେ ଭଗବାନ୍ ! ସେବକ ଓ ଯନ୍ତ୍ରର ଭୂମିକା ଗ୍ରହଣ କରି ମୁଁ କ'ଣ ତୋ ଆଡ଼କୁ ଫେରି ତୋର ସ୍ତୁତିଗାନ କରିବି ନା ତୋର ସନାତନ ସଦ୍‌ବସ୍ତୁ ଏବଂ ଅସୀମ ଆନନ୍ଦ ମଧ୍ୟରେ ତୋ ସଙ୍ଗେ ଏକୀଭୂତ ହୋଇ ମନୁଷ୍ୟକୁ ସେହି ସୁଖଶାନ୍ତିର କଥା କହିବି ଯାହା ସେମାନେ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ ?... ଏହି ଦୁଇଟି ମନୋଭାବ ଏକ ସଙ୍ଗେ ରହିଛି, ଦୁଇଟି ଚେତନା

ସମାନ୍ତରାଳ ଭାବେ ଚାଲୁଛି, ଆଉ ଏହି ଘନିଷ୍ଠ ଏବଂ ଅଚ୍ଛେଦ୍ୟ ଐକ୍ୟ ମଧ୍ୟରେହିଁ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ।

ନିଃସଂଦେହରେ ସ୍ୱର୍ଗ ଜୟ ହୋଇଛି – କୌଣସି ବସ୍ତୁ ବା କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିର କ୍ଷମତା ନାହିଁ ତାକୁ ମୋଠାରୁ କାଢ଼ି ନେବା ପାଇଁ । କିନ୍ତୁ ପୃଥିବୀର ବିଜୟ ଏବେ ବି ବାକୀ ଅଛି; ଏହି କାର୍ଯ୍ୟ ଚାଲିଛି ସତ, ମାତ୍ର ଦୁର୍ଯୋଗ ମଧ୍ୟଦେଇ – ଆଉ ବିଜୟ ଲାଭ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ତାହା ହେବ ଆପେକ୍ଷିକ; ଏହି ଜଗତରେ ଯେତେସବୁ ବିଜୟ ତାହା କେବଳ ସୋପାନ ମାତ୍ର, ତାହା କ୍ରମଶଃ ଆହୁରି ବୃହତ୍ତର ବିଜୟ ଆଡ଼କୁ ନେଇ ଚାଲେ । ତୋ ସଂକଳ୍ପ ମୋ ମନରେ ଯେଉଁ ଲକ୍ଷ୍ୟରେ ପହଞ୍ଚିବାକୁ ହେବ, ଯେଉଁ ବିଜୟ ଲାଭ କରିବାକୁ ହେବ ସେ ସମ୍ପର୍କରେ ଯେଉଁ ଧାରଣା ଜନ୍ମାଏ ତାହା ତୋ ଶାଶ୍ୱତ ପରିକଳ୍ପନାର କେବଳ ଗୋଟିଏ ସାମାନ୍ୟ ଅଙ୍ଗ ମାତ୍ର । କିନ୍ତୁ ତୋ ସଙ୍ଗେ ଯେତେବେଳେ ମୋର ପୂର୍ଣ୍ଣ ସାଯୁଜ୍ୟ, ସେତେବେଳେ ମୁଁ ନିଜେହିଁ ତ ଏହି ପରିକଳ୍ପନା, ଏହି ସଂକଳ୍ପ, ଏବଂ ସେତେବେଳେ ମୁଁ ଅସୀମର ପରମାନନ୍ଦ ଉପଭୋଗ କରେ ଯେତେବେଳେ ଏହି ଭେଦମୟ ଜଗତରେ ଯେଉଁ ବିଶେଷ ଭୂମିକା ତୁ ମୋ ଉପରେ ନ୍ୟସ୍ତ କରିଛୁ ତାହା ମୁଁ ଯଥାଯଥ ଭାବେ, ଉତ୍ସାହର ସହ, ଉଦ୍ୟମର ସହ ଅଭିନୟ କରିଚାଲେ ।

ମୋ ଅନ୍ତରରେ ତୋ ଶକ୍ତି ସୁଫଳ ଓ ସବଳ ଉତ୍ସ ତୁଲ୍ୟ; ପାହାଡ଼ କୋଳରେ ତାହା ଗର୍ଜନ କରୁଛି, ବାଧାସକଳ ଭାଙ୍ଗି ଦେବାକୁ, ବାହାରେ ମୁକ୍ତଭାବେ ପ୍ରବାହିତ ହେବାକୁ, ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗର ସମତଳ ଭୂମିକୁ ଉର୍ବର କରିବା ସକାଶେ ଏହା ସମସ୍ତ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଏକତ୍ରିତ କରୁଛି । କିନ୍ତୁ କେବେ ଏହି ଉତ୍ସାରଣ ଘଟିବ ? ସମୟ ଯେତେବେଳେ ଆସିବ, ସେତେବେଳେ ତାହା ଘଟିବ, କାରଣ ଅନନ୍ତକାଳ ମଧ୍ୟରେ ବିଶେଷ ମୁହୂର୍ତ୍ତ କିଛି ବି ନୁହେଁ । ଆଗାମୀ କାଲି ତୋର ଯେଉଁ ସଂକଳ୍ପ ପ୍ରକଟ ହେବ ତା'ର ଅନୁଗତ ହୋଇ ସମସ୍ତ ଶକ୍ତି ଚାଲୁଛନ୍ତି, ସମଗ୍ର ସୃଷ୍ଟି ଉପରେ ବିସ୍ତୃତ ହେବାକୁ ତୟାରି ହୋଇ ଉଠୁଛନ୍ତି, ଯାହା କିଛି ତୋର ପୁରାତନ ସଂକଳ୍ପକୁ ଚିରକାଳ ପ୍ରକାଶ କରି ଚାଲିବାକୁ ଚାହେଁ, ସର୍ବଜୟୀ ପରିପ୍ଲାବନରେ ତାହାକୁ ବୁଡ଼ାଇ ଦେବାକୁ ଚାଲୁଛନ୍ତି ଯଦ୍ଦ୍ୱାରା ପରିଶେଷରେ ତୋ ନାମରେ ସେମାନେ ସମଗ୍ର ପୃଥିବୀକୁ ଅଧୀକାର କରିପାରନ୍ତି ଏବଂ ତୋ ପାଖରେ ତାହାକୁ ତୋରି ପୂର୍ଣ୍ଣତର ରୂପରେ ସମର୍ପଣ କରିପାରନ୍ତି – ଶକ୍ତିସମୂହଙ୍କର ଏହି ଯେଉଁ ଆନ୍ତର ଆତ୍ମସଞ୍ଚୟ, ଏହି ଯେଉଁ ଆତ୍ମନିବିଷ୍ଟତା, ତା' ମଧ୍ୟରେ ରହିଛି ଯେଉଁ ବିପୁଳ ଆନନ୍ଦ, କେଉଁ କଥାରେ ତାହା ବ୍ୟକ୍ତ କରିହେବ ?

ତୁ କହିଛୁ ଯେ ପୃଥିବୀର ମୃତ୍ୟୁ ହେବ, ଏବଂ ତାହାର ସେତିକି ମୃତ୍ୟୁ ଘଟିବ ଯେତିକି ସେ ତାହାର ପ୍ରାଚୀନ ଅଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟରେ ରହିଛି ।

ତୁ କହିଛୁ ଯେ ପୃଥିବୀ ବଞ୍ଚିବ, ଏବଂ ସେ ସେତିକି ବଞ୍ଚି ରହିବ ଯେତିକି ସେ ତୋର ମହାଶକ୍ତି ମଧ୍ୟରେ ନବ ଜୀବନ ଲାଭ କରିବ ।

କେଉଁ ବାକ୍ୟ ତୋର ଦିବ୍ୟଧର୍ମର ଔଜ୍ଜ୍ୱଲ୍ୟ ଏବଂ ତୋ ମହିମାର ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରକାଶ କରିପାରିବ ! କେଉଁ ଶବ୍ଦ ତୋ ଚେତନାର ପୂର୍ଣ୍ଣତା, ତୋ ଅସୀମ ପ୍ରେମର ଆନନ୍ଦ ବ୍ୟକ୍ତ କରିପାରିବ !

କେଉଁ ବାକ୍ୟରେ ସଙ୍ଗୀତ ହୋଇପାରିବ ତୋର ଅନିର୍ବଚନୀୟା ଶାନ୍ତି, କୀର୍ତ୍ତିତ ହୋଇପାରିବ ତୋ ନୀରବତାର ମାହାତ୍ମ୍ୟ, ତୋର ସର୍ବଶକ୍ତିମୟ ସତ୍ୟର ମହତ୍ତ୍ୱ ?

ସମଗ୍ର ବ୍ୟକ୍ତ ବିଶ୍ୱ ତୋ ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟର ବର୍ଣ୍ଣନା ଦେବାକୁ, ତୋ ଅତ୍ୟାଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କୃତିର ବିବରଣୀ ଦେବାକୁ ଯଥେଷ୍ଟ ନୁହେଁ । କାଳର ଅନନ୍ତଧାରା ମଧ୍ୟରେ ସେ ଏଥି ନିମନ୍ତେ ଚେଷ୍ଟା କରି ଚାଲୁଛି ଅଧିକରୁ ଅଧିକତର ଉତ୍ତମ ଭାବେ ଏବଂ ଚିରକାଳ ଧରି ।

ପ୍ୟାରିସ୍ – ନଭେମ୍ବର ୨, ୧୯୧୫

(କିଛିକ୍ଷଣ ଧରି ସାଧାରଣ ନୈମିତ୍ତିକ ଜିନିଷପତ୍ର ସଜାଇ ରଖିବା ପରେ)

ପ୍ରବଳ ବାୟୁ ଯେପରି ସମୁଦ୍ର ବକ୍ଷରେ ପ୍ରବାହିତ ହେଲେ ତାହାର ଅସଂଖ୍ୟ ତରଙ୍ଗାବଳୀକୁ ଫେନପୁଞ୍ଜରେ ମୁକୁଟମଣ୍ଡିତ କରେ, ସେହିପରି ମୋ ସ୍ମୃତି ଉପର ଦେଇ ଗୋଟାଏ ବିପୁଳ ଫୁତ୍କାର ପ୍ରବାହିତ ହୋଇ ସେଠାରେ ଅଗଣିତ ପୁରାତନ ସ୍ମୃତିରାଜିକୁ ଜାଗ୍ରତ୍ କଲା । ତୀବ୍ର, ଜଟିଳ, ଘନବିନ୍ୟସ୍ତ ଅତୀତ ବିଦ୍ୟୁତ୍ ଚମକ ତୁଲ୍ୟ ତାହାର କିଛିମାତ୍ର ରସସ୍ୱାଦ ଓ ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ ନ ହରାଇ ପୁନଶ୍ଚ ଜୀବନ୍ତ ହୋଇ ଉଠିଲା ।

ତା'ପରେ ସମସ୍ତ ଆଧାର ଆରାଧନାମଗ୍ନ ହୋଇ ଆବେଗରେ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ଉଠିଗଲା ଏବଂ ତାହାର ସମସ୍ତ ସ୍ମୃତିକୁ ଏକ ପ୍ରଚୁର ଶସ୍ୟଗୁଚ୍ଛ ତୁଲ୍ୟ ଏକତ୍ରିତ କରି, ହେ ଭଗବାନ୍, ତୋ ଚରଣରେ ଅର୍ଘ୍ୟରୂପେ ଅର୍ପଣ କଲା ।

ସମସ୍ତ ଜୀବନବ୍ୟାପୀ, ଅଜ୍ଞାତସାରରେ, ପୂର୍ବାଭାସ ନ ପାଇ ସେ ତୋତେହିଁ ସନ୍ଧାନ କରି ଚାଲିଛି । ତାହାର ସକଳ କାମନାବାସନା, ସକଳ ଉତ୍ସାହ, ସକଳ ଆଶା, ସକଳ ନିରାଶା, ସକଳ ଯନ୍ତ୍ରଣା, ସକଳ ଆନନ୍ଦ ମଧ୍ୟରେ ସେ ବ୍ୟାକୁଳ ହୋଇ ତୋତେହିଁ ଖୋଜିଛି । ଆଉ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେତେବେଳେ ସେ ତୋତେ ପାଇଛି ଏବଂ ପରମ ଶାନ୍ତି ଓ

ଆତ୍ମତୃପ୍ତି ମଧ୍ୟରେ ତୋତେ ଅଧିକାର କରିଛି, ସେତେବେଳେ ସେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଉଛି ଯେ ତୋତେ ଆବିଷ୍କାର କରିବା ନିମନ୍ତେ ଏତେ ବେଶୀ ଚିତ୍ତାବେଗ, ଭାଗାବେଗ ଏବଂ ଅଭିଜ୍ଞତାର ସଂଘାତ ତାହାର ଆବଶ୍ୟକ ହୋଇଥିଲା ।

କିନ୍ତୁ ଏହିସବୁ – ଯାହା ଥିଲା ସଂଘର୍ଷ, କ୍ଳେଶ ଓ ନିରବଚ୍ଛିନ୍ନ ପ୍ରୟାସ, ତାହା ତୋର ସଚେତନ ଦିବ୍ୟସାନ୍ନିଧ୍ୟର ପରମ କରୁଣା ବଶରେ ପରିଣତ ହୋଇଛି ଅମୂଲ୍ୟ ସୌଭାଗ୍ୟରେ, ଯାହାକୁ ମୋ ସତ୍ତା ତୋ ଚରଣରେ ଅର୍ପଣ କରି ଆନନ୍ଦ ଉତ୍‌ଫୁଲ୍ଲ ହୋଇଛି । ତୋ ଦିବ୍ୟଜ୍ୟୋତିଃର ପାବକଶିଖା ସେସବୁକୁ ମହାର୍ଘ ରତ୍ନରେ ପରିଣତ କରିଛି, ଆଉ ସେସବୁକୁ ମୁଁ ମୋର ହୃଦୟବେଦି ଉପରେ ଜୀବନ୍ତ ପୂର୍ଣ୍ଣାହୁତି ଦେଇଛି ।

ଭ୍ରାନ୍ତିସବୁ ହୋଇଉଠିଛି ସୋପାନଶ୍ରେଣୀ, ଅନ୍ଧ ଅନ୍ୱେଷଣ ହୋଇଛି ବିଜୟ ସିଦ୍ଧି । ତୋ ମହିମା ପରାଜୟକୁ ଶାଶ୍ୱତ ବିଜୟରେ ରୂପାନ୍ତରିତ କରେ; ତୋ ଭାସ୍ୱର ଜ୍ୟୋତିଃ ସମ୍ମୁଖରେ ଅନ୍ଧକାର ପଳାୟନ କରିଛି ।

ତୁ ଥିଲୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଓ ପ୍ରେରଣା, ତୁହିଁ କର୍ମୀ ଓ କର୍ମ ।

ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଜୀବନ ଯେପରି ଗୋଟାଏ ନିରବଚ୍ଛିନ୍ନ ସ୍ତୋତ୍ର, ବିଶ୍ୱ ପୁନଃପୁନଃ ତାହା ଗାଉଛି ତୋର ଅଚିନ୍ତନୀୟ ମହୈଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ।

ନଭେମ୍ବର ୭, ୧୯୧୫ – ୩ଟା ସମୟ

ସକଳ ବାହ୍ୟ ଇଙ୍ଗିତ, ସକଳ ବିଶେଷ ଅବସ୍ଥାର ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ, ସମୟ ଏପରି ଗମ୍ଭୀର ପଦକ୍ଷେପରେ ଚାଲୁଛି, ଭିତରେ ରହିଛି ଏପରି ପ୍ରଗାଢ଼ ନୀରବତା, ଏପରି ଗଭୀର ଓ ବିପୁଳ ପ୍ରଶାନ୍ତି ଯେ ଅଫୁରନ୍ତ ଅଶ୍ରୁ ଚକ୍ଷୁରୁ ଝରିଯାଉଛି । ଦୁଇ ଦିନ ହେଲା ମନେ ହେଉଛି ପୃଥିବୀ ଯେପରି ଗୋଟାଏ ଏକାନ୍ତ ସଂକଟକାଳ ମଧ୍ୟଦେଇ ଚାଲୁଛି, ମନେ ହେଉଛି ଜଡ଼ ଶକ୍ତିର ବାଧା ଓ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଶକ୍ତି ମଧ୍ୟରେ ଯେଉଁ ବିପୁଳ ଓ ବିରାଟ ସଂଗ୍ରାମ ଚାଲୁଛି ତାହାର ଶେଷ ମୀମାଂସା ଆସନ୍ନପ୍ରାୟ, ଅନ୍ତତଃ ଗୋଟିଏ ପ୍ରଧାନ ଉପକରଣ ଲୀଳାକ୍ଷେତ୍ରରେ ଆସି ଦେଖାଦେଇଛି ଅଥବା ଦେଖା ଦେବାକୁ ଯାଉଛି ।

ଏସବୁ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ବ୍ୟକ୍ତିର ମୂଲ୍ୟ କେତେ ନଗଣ୍ୟ ! ସେ ଯେପରି ଝଡ଼ ଆଗରେ କୁଟାଖିଏ ପରି, ମାଟିରୁ ଉପରକୁ ଉଡ଼ିଯାଇ ପୁଣି ସେଇ ମାଟିରେ ଖସିପଡ଼େ ଓ ଚୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ଧୂଳିରେ ପରିଣତ ହୁଏ । ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତିସକଳ ନିଜ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଏପରି ସନ୍ଦେହାକୁଳ,

ସର୍ବପ୍ରକାର ପ୍ରାଧାନ୍ୟବର୍ଜିତ, ସେମାନେହିଁ ମର୍ମନ୍ତୁଦ ଦୁଃଖ, ଶୋକ, ତାପ ଭୋଗ କରନ୍ତି । ଅପେକ୍ଷା କରିବା ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କ ପକ୍ଷେ ଗୋଟାଏ ଚିରନ୍ତନ ବିପଦ, ସବୁକିଛିହିଁ ସେମାନଙ୍କ ନିକଟକୁ ଗୋଟାଏ ବିପଦ ଓ ଧ୍ୱଂସର ବାର୍ତ୍ତା ନେଇଆସେ ।...

କିନ୍ତୁ ଏହି ଯେଉଁ ସ୍ଥୂଳ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଯାହା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣଭାବେ ସଂକୀର୍ଣ୍ଣ ଅହମିକା ଦ୍ୱାରା ଗଢ଼ା, ତା'ର ମର୍ମସ୍ଥଳରେ ରହିଛି କି ଅପୂର୍ବ ମହତ୍ତ୍ୱ, କି ପରମ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ! ଏହି ଅପେକ୍ଷା କରିବା, ଯାହାକି ଆନ୍ତର ତନ୍ମୟତା ଫଳରେ ଆରାଧନାରେ ପରିଣତ ହୋଇଛି, ତା' ମଧ୍ୟରେ ରହିଛି କି ମହୈଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ — ତାହା ଦେଖାଦିଏ ସେତେବେଳେ, ଯେତେବେଳେ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଅନ୍ଧତାର ସୀମା ଭାଙ୍ଗିଯାଏ, ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଚେତନା ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ଉଠି ବୃହତ୍‌ର ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରେ ତୋର ସନାତନ ଚେତନା ସଙ୍ଗେ ସମ୍ମିଳିତ ହେବା ନିମନ୍ତେ ।

ହେ ଭଗବାନ୍ ! ନୀରବ ମିନତି ସହ ତୋ ସମ୍ମୁଖରେ ବ୍ୟଥିତ ଜଗତ୍ ନତଜାନୁ, ଏହି କ୍ଳିଷ୍ଟ ଜଡ଼ବସ୍ତୁ ତୋର ପଦତଳେ ଲୁଣ୍ଠିତ, ତା'ର ଏକମାତ୍ର ଶେଷ ଆଶ୍ରୟ ସେହିଠାରେ । ତୋ ପାଖରେ ମିନତି କରିବା ଅର୍ଥ ସେ ତୋତେ ପୂଜା କରେ, ଯଦିଓ ସେ ତୋତେ ଜାଣେ ନାହିଁ, ବୁଝି ମଧ୍ୟ ପାରେ ନାହିଁ । ତାହାର ପ୍ରାର୍ଥନା ଉଠିଚାଲୁଛି ମୁମୂର୍ଷୁର ଆର୍ତ୍ତନାଦ ପରି; ଯେ ବିଲୁପ୍ତି ପଥରେ ଚାଲୁଛି, ସେ ଯେପରି ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଅନୁଭବ କରେ ଯେ ତା'ର ପୁନର୍ଜୀବନର ସମ୍ଭାବନା ଅଛି ତୋ ମଧ୍ୟରେ । ସାଷ୍ଟାଙ୍ଗ ପ୍ରଣତ ହୋଇ ପୃଥିବୀ ତୋ ଆଦେଶ ଅପେକ୍ଷାରେ ରହିଛି । ଶୁଣ, ଶୁଣ, କଣ୍ଠରେ ତାହାର ମିନତି ଏବଂ ଅନୁନୟ — ତୋର ଆଦେଶ କ'ଣ ? ତୋର ବିଚାରଫଳ କ'ଣ ? ହେ ସତ୍ୟମୟ ଭଗବାନ୍ ! ତୋ ସତ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ବ୍ୟକ୍ତିଜଗତ ଧନ୍ୟ ହୋଇଛି, ଯଦିଓ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ ତାହା ଜାଣେ ନାହିଁ, ତଥାପି ସେ ତାକୁହିଁ ଡାକେ, ତା'ର ସମସ୍ତ ପ୍ରାଣଶକ୍ତିର ଜୋର୍‌ରେ ସାନନ୍ଦରେ ସେ ତାକୁହିଁ ଧରି ରହିଛି ।

ମୃତ୍ୟୁ ତାହାର ବିରାଟ ଗମ୍ଭୀର କଳେବର ସହ ଆସିଛି ଓ ଚାଲିଯାଇଛି ଏବଂ ସବୁକିଛି ତାହାର ଗତିପଥରେ ସମାହିତ ଚିତ୍ତରେ ନୀରବ ରହିଯାଇଛି ।

ପୃଥିବୀ ଉପରେ ଆବିର୍ଭୂତ ହୋଇଛି ଏକ ଅଲୌକିକ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ।

ଅତି ଅପରୂପ ମହାସୁଖଠାରୁ ଆହୁରି ଅଧିକ କିଛି ଅପରୂପ ତାହାର ସାନ୍ନିଧ୍ୟର ପ୍ରଭାବକୁ ଅନୁଭୂତ କରାଇଛି ।

ନଭେମ୍ବର ୨୬, ୧୯୧୫*

ଚେତନା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣଭାବେ ଭଗବାନଙ୍କ ଧ୍ୟାନରେ ବୁଡ଼ି ରହିଥିଲା, ସମଗ୍ର ଆଧାର ଏକ ବୃହତ୍ ଓ ପରମ ସୁଖ ଭୋଗ କରୁଥିଲା ।

ସ୍ଥୂଳ ଦେହ, ପ୍ରଥମେ ତାହାର ନିମ୍ନତର ଅଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକ, ପରେ ସମଗ୍ର ଭାବରେ, ଗୋଟାଏ ପବିତ୍ର ସ୍ପନ୍ଦନରେ ପୁଲକିତ ହୋଇଉଠିଲା; କ୍ରମେ ଜଡ଼ତମ ଅନୁଭବର ସକଳ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସୀମା ଭାଙ୍ଗିପଡ଼ିଲା । ସୁନିୟମିତ ଭାବେ, ସକଳ ପ୍ରତିବନ୍ଧନ ଭାଙ୍ଗି, ସକଳ ବାଧାବିଘ୍ନ ଚୂର୍ଣ୍ଣ କରି ସତ୍ତା ପାହାଚ ପାହାଚ କରି ବୃହତ୍‌ରୁ ବୃହତ୍ତର ହୋଇଉଠିଲା, ଯେପରି ସେ ବିଶାଳତା ଓ ତୀବ୍ରତା ମଧ୍ୟରେ ନିତ୍ୟବର୍ଦ୍ଧମାନ ଏକ ମହାନ୍ ବଳ ଓ ମହାଶକ୍ତି ଧାରଣ କରିପାରେ ଏବଂ ପ୍ରକାଶ କରିପାରେ । ଦେହର ଯାବତୀୟ କୋଷ ଯେପରି କ୍ରମଶଃ ସ୍ଫୀତ ହୋଇ ଉଠୁଥିଲା, ଶେଷରେ ସମଗ୍ର ପୃଥିବୀ ସଙ୍ଗେ ଏକ ହୋଇଗଲା । ଜାଗ୍ରତ୍ ଚେତନାର ଶରୀର ଯେପରି ହୋଇଉଠିଲା ଆକାଶ-ପ୍ରସାରରେ ସୁସମଞ୍ଜସରୂପେ ଘୂର୍ଣ୍ଣନରତ ଭୂମଣ୍ଡଳ ତୁଲ୍ୟ – ତେବେ ଚେତନା ଜାଣିଥିଲା ଯେ ତାହାର ପାର୍ଥିବ ମଣ୍ଡଳାକାର ଶରୀର ବିଶ୍ୱପୁରୁଷଙ୍କ ବାହୁପାଶବଦ୍ଧ ହୋଇ ଏହିପରି ଘୂରୁଥିଲା, ଏବଂ ତାଙ୍କ ନିକଟରେ ସେ ନିଜକୁ ସମର୍ପଣ କରିଥିଲା, ପ୍ରଶାନ୍ତ ଆନନ୍ଦବିଭୋର ହୋଇ ସେ ନିଜକୁ ତାଙ୍କ ହାତରେ ଛାଡ଼ିଦେଇଥିଲା । ତା'ପରେ ଚେତନା ଅନୁଭବ କଲା ଯେ ତାହାର ଦେହ ବିଶ୍ୱଦେହ ସଙ୍ଗେ ମିଶିଯାଇ ଏକ ଦେହ ହୋଇଯାଇଛି; ତା'ର ଚେତନା ବିଶ୍ୱଚେତନା ହୋଇଯାଇଛି ତା'ର ନିଶ୍ଚଳ ସମଗ୍ରତା ସହ ଏବଂ ତା'ର ନିଜ ଅନ୍ତର୍ଗତ ସମସ୍ତ ସଚଳ ଅନନ୍ତ ବୈଚିତ୍ର୍ୟ ସହ । ବିଶ୍ୱଚେତନା ତୀବ୍ର ଆସ୍ପୃହା ଏବଂ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମର୍ପଣ ସହ ଭଗବାନଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଛୁଟିଚାଲିଲା, ସେ ଦେଖିଲା ଯେ ନିଷ୍କଳଙ୍କ ଜ୍ୟୋତିଃ-ମଣ୍ଡଳରେ ଏକ ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟ

---

* ଏହି ପ୍ରାର୍ଥନାଟିକୁ ମା ଶ୍ରୀଅରବିନ୍ଦଙ୍କ ନିକଟକୁ ଚିଠି ଆକାରରେ ପଠାଇଥିଲେ ଏବଂ ଶ୍ରୀଅରବିନ୍ଦ ଡ଼ିସେମ୍ବର ୩୧, ୧୯୧୫ରେ ତା'ର ଉତ୍ତର ନିମ୍ନମତେ ଦେଇଥିଲେ :

''ଯେଉଁ ଅଭିଜ୍ଞତାର ବର୍ଣ୍ଣନା ତୁମେ ଦେଇଛ ତାହା ଯଥାର୍ଥରେ ବୈଦିକ; ଅବଶ୍ୟ ଆଧୁନିକ ଯୋଗପଦ୍ଧତିସବୁ ନିଜକୁ ଯୌଗିକ ବୋଲି ଅଭିହିତ କରୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଏହାକୁ ସହଜରେ ଚିହ୍ନି ପାରିବେ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ଭାଗବତ ମୂଳତତ୍ତ୍ୱ ସହ ବୈଦିକ ଓ ପୌରାଣିକ 'ପୃଥିବୀ'ର ମିଳନ ଘଟିଛି; କୁହାଯାଏ, ଯେ ସେପୃଥିବୀର ସ୍ଥିତି ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ପୃଥିବୀର ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ, ଅର୍ଥାତ୍, ତାହା ସେହି ଅନ୍ନମୟ ସତ୍ତା ଓ ଚେତନା, ଏହି ଜଗତ ଓ ଏହି ଶରୀର ଯାହାର ପ୍ରତିରୂପ ମାତ୍ର । କିନ୍ତୁ ଆଧୁନିକ ଯୋଗପନ୍ଥାସବୁ ଭଗବାନଙ୍କ ସହ ସ୍ଥୂଳ ମିଳନର ସମ୍ଭାବନାକୁ ପ୍ରାୟ ସ୍ୱୀକାର କରିବାକୁ ଚାହାନ୍ତି ନାହିଁ ।''

ପୁରୁଷ ବହୁଶିର ଏକ ସର୍ପ ଉପରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହୋଇଛନ୍ତି ଏବଂ ସର୍ପର ଦେହ ସମଗ୍ର ପୃଥିବୀକୁ କୁଣ୍ଡଳାକାରରେ ଜଡ଼ିତ କରି ଅନନ୍ତ ଭାବେ ଧରିରଖିଛି । ଏବଂ ସେହି ପୁରୁଷ ତାଙ୍କର ସନାତନ ବିଜୟଭଙ୍ଗୀରେ ସର୍ପ ଓ ସର୍ପଠାରୁ ନିଃସୃତ ବିଶ୍ୱକୁ ଯୁଗପତ୍ ଦମନ କରି ରଖିଛନ୍ତି ଏବଂ ସୃଷ୍ଟି କରୁଛନ୍ତି । ସକଳ ବିଜୟୀ ଶକ୍ତି ସହ ସେ ସର୍ପ ଉପରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହୋଇଛନ୍ତି, ସେହି ଅଙ୍ଗଭଙ୍ଗୀ ବିଶ୍ୱଗ୍ରାସୀ ସର୍ପକୁ ଯେପରି ପ୍ରତିହତ କରି ରଖିଛି, ସେହିପରି ନିରନ୍ତର ପୁନର୍ଜୀବିତ କରି ଚାଲୁଛି । ତାହାପରେ ଚେତନା ସେହି ପୁରୁଷ ହୋଇଉଠିଲା, ଆଉ ଉପଲବ୍ଧି କଲା ଯେ ତା'ର ରୂପ ପୁନର୍ବାର ବଦଳିଗଲା; ଏପରି ଗୋଟାଏ ବସ୍ତୁରେ ମିଶିଗଲା ଯାହାର ନିଜର ରୂପ ନାହିଁ, ଯାହା ମଧ୍ୟରେ ରହିଛି ସକଳ ରୂପ, ଅବ୍ୟୟ ଅକ୍ଷୟ ବସ୍ତୁ ସେ, ଦ୍ରଷ୍ଟାମାତ୍ର, ସାକ୍ଷିସ୍ୱରୂପ । ଏବଂ ସେ ଯାହା ଦେଖେ, ତାହାହିଁ ସେ । ତା'ପରେ ରୂପର ଶେଷ ଚିହ୍ନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବିଲୁପ୍ତ ହୋଇଗଲା ଏବଂ ଚେତନା ସ୍ୱୟଂ ଅନିର୍ବଚନୀୟ ଓ ଅଗୋଚର ମଧ୍ୟରେ ବୁଡ଼ିଗଲା ।

ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଶରୀର-ଚେତନା ଆଡ଼କୁ ପ୍ରତ୍ୟାବର୍ତ୍ତନ ଘଟିଲା ଅତି ଧୀରେ, ଜ୍ୟୋତିଃ, ଶକ୍ତି, ଆନନ୍ଦ ଓ ଆରାଧନାର ଗୋଟିଏ ନିରବଚ୍ଛିନ୍ନ ଅକ୍ଷତ ପ୍ରୋଜ୍ଜ୍ୱଳତା ମଧ୍ୟଦେଇ, ପାବଚ୍ଛାନୁକ୍ରମେ, ତେବେ ଏହା ଘଟିଲା ସାକ୍ଷାତ୍ ଭାବେ ଅର୍ଥାତ୍ ବିଶ୍ୱଗତ ଏବଂ ପୃଥିବୀଗତ ରୂପାବଳୀର ମଧ୍ୟଦେଇ ନୁହେଁ । ଏହି ତୁଚ୍ଛ ଦେହରୂପଟି ଯେପରି କୌଣସି ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀକୁ ଆଶ୍ରୟ ନ କରି ସନାତନ ପରମସାକ୍ଷୀଙ୍କର ସାକ୍ଷାତ୍ ଓ ଅପରୋକ୍ଷ ଆଧାର ହୋଇଉଠିଲା ।

ଜାନୁଆରି ୧୫, ୧୯୧୬

ହେ ପ୍ରଭୁ ! ତୋତେହିଁ ମୁଁ ଡାକିପାରେ ମୋ ଭଗବାନ୍ ବୋଲି । ତୁହିଁ ସନାତନ ବିଶ୍ୱାତୀତର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ରୂପ ଓ ମୋ ବ୍ୟଷ୍ଟିସତ୍ତାର କାରଣ, ଉତ୍ସ, ସଦ୍‌ବସ୍ତୁ । ତୁହିଁ ଶହ ଶହ ବର୍ଷ, ହଜାର ହଜାର ବର୍ଷ ଧରି ଧୀରେ ସୂକ୍ଷ୍ମଭାବେ ଏହି ଜଡ଼ବସ୍ତୁକୁ ଗଢ଼ି ତୋଳିଛୁ, ଯେପରି ସେ ଦିନେ ସଜ୍ଞାନ ଭାବେ ତୋ ସହ ଏକ ହୋଇଯାଇପାରେ, କେବଳ ତୁହିଁ ହୋଇଯାଇପାରେ; ହେ ପ୍ରଭୁ ! ତୁ ମୋ ସମ୍ମୁଖରେ ତୋର ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମୁଜ୍ଜ୍ୱଳ ଦିବ୍ୟରୂପରେ ଆବିର୍ଭୂତ ହୋଇଛୁ — ଏହି ବ୍ୟକ୍ତିସତ୍ତା ତା'ର ସମସ୍ତ ଜଟିଳତା ସହ ପରମ ଭକ୍ତିଭରେ ଗୋଟାଏ ଚରମ ପୂଜାର ଅର୍ଘ୍ୟରୂପେ ତୋତେ ଆତ୍ମନିବେଦନ କରୁଛି; ତାହାର ସର୍ବାଙ୍ଗୀଣ ଆସ୍ପୃହା ହେଲା ତୋ ସଙ୍ଗେ ଏକାତ୍ମ ହେବା, ତୁହିଁ ହୋଇଉଠିବା, ଚିରକାଳ ନିମନ୍ତେ ତୁହିଁ

ହୋଇଯିବା, ଚିରକାଳ ସକାଶେ ତୋର ସଦ୍‌ବସ୍ତୁ ମଧ୍ୟରେ ବୁଡ଼ିଯିବା । କିନ୍ତୁ ସେ କ'ଣ ଏଥିନିମନ୍ତେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ? ତୋର କାର୍ଯ୍ୟ କ'ଣ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ସମ୍ପନ୍ନ ହୋଇଛି ? ଏହା ମଧ୍ୟରେ କ'ଣ ଆଉ କୌଣସି ଛାୟା, କୌଣସି ଅଜ୍ଞାନତା, କୌଣସି ସୀମା ନାହିଁ ? ଏଥର କ'ଣ ତୁ ତାହାକୁ ଚିରସ୍ଥାୟୀ ଭାବେ ଅଧିକାର କରିବୁ, ଆଉ ପରମ ପୂର୍ଣ୍ଣତମ ରୂପାନ୍ତର ଦ୍ୱାରା ତାହାକୁ ଚିରକାଳ ନିମନ୍ତେ ଅଜ୍ଞାନମୟ ଜଗତରୁ ଉଦ୍ଧାର କରିବୁ, ଏବଂ ସତ୍ୟର ଜଗତରେ ବାସ କରାଇବୁ ?

ଅଥବା ହୁଏତ ତୁହିଁ ମୁଁ – ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ସକଳ ଭ୍ରାନ୍ତି, ସକଳ ସୀମାରୁ ମୁକ୍ତ । ମୁଁ କ'ଣ ଏହି ଯଥାର୍ଥ 'ମୁଁ' ହୋଇଛି ଅଖଣ୍ଡଭାବେ, ସତ୍ତାର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅଣୁପରମାଣୁରେ ? ତୁ କ'ଣ ଆକାଙ୍କ୍ଷିତ ରୂପାନ୍ତର ଆକସ୍ମିକ ବଜ୍ରପାତ ତୁଲ୍ୟ ଘଟାଇବୁ ? ନା ତାହା ହେବ ସେହି ମନ୍ଥର ଗତିରେ, ଗୋଟିକ ପରେ ଗୋଟିଏ କରି ପ୍ରତ୍ୟେକ କୋଷକୁ ତା'ର ରାତ୍ରିର ଅନ୍ଧକାରରୁ, ତା'ର ସୀମାବନ୍ଧନରୁ ଛିନ୍ନ କରି ଆଣିବା ଦ୍ୱାରା ?...

ତୁହିଁ ସେହି ପରମ ଅଧୀଶ୍ୱର ଯେ ତା'ର ରାଜ୍ୟ ଅଧିକାର କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ; ତୁ କ'ଣ ତୋ ରାଜ୍ୟକୁ ଏବେ ବି ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ଭାବେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେବା ଦେଖୁ ନାହୁଁ, ଯେପରି ସେ ତୋ ସଙ୍ଗେ ପୂର୍ଣ୍ଣଭାବେ ମିଳିତ ହୋଇପାରେ ଏବଂ ତୋ ଶରୀର ସଙ୍ଗେ ଏକ ହୋଇଯାଇ ପାରେ ?

ତେବେ କ'ଣ ପରିଶେଷରେ ବ୍ୟକ୍ତି ମଧ୍ୟରେ ସର୍ବାଙ୍ଗୀଣ ଦିବ୍ୟଜୀବନ ତୁଲ୍ୟ ମହାନ୍ ଅଲୌକିକ ଘଟଣା ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହେବ ?

ଜାନୁଆରି ୨୨, ୧୯୧୬

ଏହି ତୁଚ୍ଛ ଯନ୍ତ୍ରଟିକୁ ତୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଧିକାର କରିନେଇଛୁ, ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ ଯଥେଷ୍ଟ ନିର୍ଦୋଷ ହୋଇ ଗଢ଼ିଉଠି ନାହିଁ, ତାହାର ରୂପାନ୍ତର, ତାହାର ସତ୍ତାନ୍ତର ସାଧନ ତୁ ଶେଷ କରିପାରି ନାହୁଁ, ତଥାପି ତୁ ଆଧାରର ପ୍ରତି କୋଷରେ କାର୍ଯ୍ୟ ଆରମ୍ଭ କରିଦେଇଛୁ, ତାହାକୁ ଦଳି ପେଷି ନରମ ତଥା ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ କରୁଛୁ, ସମସ୍ତ ଆଧାର ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରତ୍ୟେକର ସ୍ଥାନ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କରି ସକଳଙ୍କୁ ଶୃଙ୍ଖଳିତ ଓ ସମ୍ମିଳିତ କରିଚାଲିଛୁ । ସବୁକିଛି ଗତିଶୀଳ ହୋଇଉଠିଛି, ସବୁକିଛି ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇ ଚାଲିଛି । ତୋର ଦିବ୍ୟକ୍ରିୟା ଏକ ଅବର୍ଣ୍ଣନୀୟ ଅଗ୍ନିର ପ୍ରସ୍ରବଣ ତୁଲ୍ୟ ଅନୁଭୂତ ହେଉଛି, ତାହା ସବୁକିଛିକୁ ପରିଶୁଦ୍ଧ କରୁଛି, ଯାବତୀୟ

ପରମାଣୁ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବାହିତ ହେଉଛି । ଏହି ପ୍ରସ୍ରବଣ ଆଧାର ମଧ୍ୟରେ ଏକ ତୀବ୍ର ଆନନ୍ଦ ଆଣିଦେଇଛି — ପୂର୍ବେ ଅନୁଭୂତ ସକଳ ଆନନ୍ଦ ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକ ଅପରୂପ ଏହି ଆନନ୍ଦ । ଏହି ଯେଉଁ ବସ୍ତୁଟି ଧରି ତୁ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଚାଲିଛୁ, ତାହାର ଅଭୀପ୍ସା ପ୍ରତି ତୋ କାର୍ଯ୍ୟ ଏପରି ଭାବେ ଉତ୍ତର ଦେଉଛି, ଆଉ ଯନ୍ତ୍ରଟି ଯେତେ ବେଶୀ ନିଜର ଅକ୍ଷମତା ଦେଖିବାକୁ ପାଏ, ତାହାର ଆସ୍ପୃହା ସେତେ ବେଶୀ ତୀବ୍ର ହୋଇଉଠେ ।

ହେ ଭଗବାନ୍ ! ତୋତେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଛି — ସେହି ପୁଣ୍ୟ ଦିବସକୁ ଶୀଘ୍ର ଆଣିଦେ, ଯେଉଁଦିନ ତୋର ଦିବ୍ୟ-ଅବଦାନ ସଂଘଟିତ ହେବ, ଶୀଘ୍ର ସେଦିନ ନେଇଆ, ଯେଉଁଦିନ ପୃଥିବୀ ଉପରେ ଭଗବାନ୍ ଅଧିଷ୍ଠିତ ହେବେ ।

ଜାନୁଆରି ୨୩, ୧୯୧୬

ହେ ଭଗବାନ୍ ! ଏହି ଏକାନ୍ତ ସ୍ଥୂଳ ରୂପର ତୁହିଁ ଅନ୍ତର୍ବାସୀ, ତୁ ଜାଣୁ ଯେ ଏହି ସ୍ଥୂଳ ରୂପ କିପରି ଖଣ୍ଡ ସୀମାର ସଂଗ୍ରହ ମାତ୍ର । ଏହିସବୁ ସୀମାବନ୍ଧନ କ'ଣ ତୁ ଭାଙ୍ଗିଦେବୁ ନାହିଁ, ଯାହାଫଳରେ ସେହି ରୂପ ତୋ ଆନନ୍ତ୍ୟର ଅଂଶୀ ହୋଇ ପାରେ ? ତୁ ଦେଖୁଛୁ ଏହା କିପରି ଅନ୍ଧକାରପୂର୍ଣ୍ଣ — ତୋର ଭାସ୍ୱର ଜ୍ୟୋତିଃରେ କ'ଣ ଏହି ଅନ୍ଧକାର ଦୂର କରିବୁ ନାହିଁ, ଯେପରି ଏହା ତୋ ଜ୍ୟୋତିଃର ଭାଗୀ ହୋଇପାରେ ? ତୁ ଦେଖୁଛୁ ଏହା କିପରି ଅଜ୍ଞାନ-କାଳିମାରେ ଭାରାକ୍ରାନ୍ତ — ତୋ ପ୍ରେମର ସର୍ବଭୁକ୍ ଅଗ୍ନିଶିଖା କ'ଣ ସେହିସବୁ କାଳିମାକୁ ପୋଡ଼ି ଶେଷ କରିଦେବ ନାହିଁ, ଯେପରି ସମଗ୍ର ଆଧାର ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଜ୍ଞାନରେ ତୋ ସଙ୍ଗେ ଏକ ହୋଇଯାଇପାରେ ?

ତୁ କ'ଣ ଦେଖୁ ନାହୁଁ ପୃଥିବୀ ଏବଂ ମାନବଜାତି ପକ୍ଷରେ ଅହଂକୃତ ବିଚ୍ଛିନ୍ନତାର ଏହି ଅଜ୍ଞାନମୟ ଓ ବେଦନାମୟ ଅଭିଜ୍ଞତା ଯଥେଷ୍ଟ ଦୀର୍ଘସ୍ଥାୟୀ ହୋଇଛି ? ପୃଥିବୀରେ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କ'ଣ ସେହି ଶୁଭ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଆସି ନାହିଁ ଯେବେ ପ୍ରଗତି ପଥରେ ବର୍ତ୍ତମାନର ଏହି ବ୍ୟବସ୍ଥା ପରିବର୍ତ୍ତେ ଆସିପାରେ ଅନ୍ୟ ଏକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଯାହାକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରିତ କରିବ ତୋ ଏକତ୍ୱର ବିଶୁଦ୍ଧ ବୃହତ୍ ଚେତନା ?

ନିରବଚ୍ଛିନ୍ନଭାବେ, ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ସବେଗରେ ତୋ ଆଡ଼କୁ ଉଠିଚାଲେ ମୋର ପ୍ରାର୍ଥନା, ଏବଂ ମୁଁ ତୋତେ ଡାକି କହେ : ''ହେ ପ୍ରଭୁ ! ହେ ଭଗବାନ୍ ! ତୁ ଆସି ତୋ ରାଜ୍ୟ ଅଧିକାର କର, ତୋର ଚିରନ୍ତନ ସାନ୍ନିଧ୍ୟରେ ତାହାକୁ ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟ କର; ତୋଠାରୁ

ଯେ ସେ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ, ତା'ର ଏହି ନିଷ୍ଠୁର ଭୁଲ ଧାରଣାକୁ ଶେଷ କରିଦେ, କାରଣ ତା'ର ଯେଉଁ ସତ୍ୟମୟ ସତ୍ତା ଓ ସାରବସ୍ତୁ, ତାହାହିଁ ତୁ ସ୍ୱୟଂ ।''

ଭାଙ୍ଗିଦେ, ଭାଙ୍ଗିଦେ ଅନ୍ତିମ ବାଧାସକଳ, ନିଃଶେଷରେ ସକଳ ଅଶୁଦ୍ଧି ପୋଡ଼ିଦେ, ପ୍ରୟୋଜନ ହେଲେ ଏହି ଆଧାର ଉପରେ ବଜ୍ରାଘାତ କର – ସେଥିରେ ଯଦି ସେ ରୂପାନ୍ତରିତ ହୋଇପାରେ !

ଟୋକିଓ – ଜୁନ୍ ୭, ୧୯୧୬

ଦୀର୍ଘ କେତେ ମାସ ବିତିଗଲା, ସେତେବେଳେ କିଛି କହିବା ସମ୍ଭବ ହେଲା ନାହିଁ । କାରଣ, ସେ ଗଲା ଗୋଟିଏ ଅବସ୍ଥାନ୍ତରର ସମୟ, ଏକ ସ୍ଥିତିରୁ ଆଉ ଏକ ବୃହତ୍ତର ଓ ପୂର୍ଣ୍ଣତର ସ୍ଥିତିକୁ ଉତ୍ତରଣ । ବାହ୍ୟ ଅବସ୍ଥାସକଳ ହୋଇଥିଲା ଜଟିଳ, ଅଭିନବ – ଆଧାରର ପ୍ରୟୋଜନ ଯେପରି ଥିଲା ବହୁ ଅନୁଭୂତି ଓ ବହୁ ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣ ସଂଗ୍ରହ, ଯେଉଁଥିରେ ତା'ର ଅଭିଜ୍ଞତା ପାଇବ ଗୋଟାଏ ପ୍ରଶସ୍ତ ଓ ବହୁମୁଖୀ ପ୍ରତିଷ୍ଠା । କିନ୍ତୁ ଏହି ଅଭିଜ୍ଞତା ମଧ୍ୟରେ ସେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବୁଡ଼ି ଯାଇଥିଲା ବୋଲି କିଛି ଦୂରରେ ଛିଡ଼ାହୋଇ ସମଗ୍ର ସତ୍ତାଟିକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ଦେଖିବା, ତାହା କ'ଣ ଏବଂ ସର୍ବୋପରି କେଉଁ ଦିଗକୁ ନେଇଯାଉଛି, ଏ କଥା ଜାଣିବା ତା' ପକ୍ଷେ ସମ୍ଭବ ନ ଥିଲା ।

ଜୁନ୍ ୫ ତାରିଖରେ ହଠାତ୍ ପରଦା ଛିନ୍ନ ହୋଇଗଲା ଏବଂ ଚେତନା ମଧ୍ୟରେ ଆଲୋକ ଫୁଟିଉଠିଲା ।

ହେ ଶାଶ୍ୱତ ପ୍ରଭୁ ! ତୋର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ରୂପ ଉପରେ ଯେତେବେଳେ ଧ୍ୟାନସ୍ଥ ହେଲି ଏବଂ ତୋତେ ମିନତି କଲି ରକ୍ତମାଂସର ଏହି ରାଜ୍ୟଟି ଆସି ଅଧିକାର କର, ସେତେବେଳେ ତୁ କର୍ମ ମଧ୍ୟରେ ଏହି ପ୍ରାଣମୟ ଆୟତନକୁ ସଚଳ କଲୁ – ସେ ବହୁ ବର୍ଷରୁ ତା'ର ଆତ୍ମବିକାଶ ଓ ଏକତ୍ୱସାଧନର ପ୍ରୟୋଜନବଶତଃ ଗୋଟାଏ ସୁସମଞ୍ଜସ ଓ ଗ୍ରହଣଶୀଳ ନିଷ୍କ୍ରିୟତା ମଧ୍ୟରେ ବାସ କରୁଥିଲା, କିନ୍ତୁ ତୋ ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତିର କୌଣସି ସକ୍ରିୟ ପ୍ରକାଶ ସଙ୍ଗେ ତା'ର ପରିଚୟ ନ ଥିଲା ।

କର୍ମ ମଧ୍ୟକୁ ପୁନର୍ବାର ଏହିପରି ଫେରି ଆସିବାର ଅର୍ଥ ହେଲା ପ୍ରାଣ-ଯନ୍ତ୍ରଟିର ଗୋଟାଏ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନୂତନ ଅବସ୍ଥା, କାରଣ ତାହାର ସ୍ୱାଭାବିକ ପ୍ରବୃତ୍ତି ହେଲା ସର୍ବଦା ତାହାର ପୁରାତନ ଅଭ୍ୟାସ ଓ ଧାରାନୁଯାୟୀ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା । ଏହି ନୂତନ ଅବସ୍ଥା ଦୀର୍ଘସ୍ଥାୟୀ, କଷ୍ଟକର, ସମୟ ସମୟରେ ଅନ୍ଧକାରାଚ୍ଛନ୍ନ ଥିଲା, ଯଦିଓ ତା'ର ପଶ୍ଚାତ୍‌ରେ

ତୋ ସାନ୍ନିଧ୍ୟର ଅନୁଭୂତି, ତୋ ବିଧାନ ପ୍ରତି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆନୁଗତ୍ୟ ଥିଲା ଅଟଳ, ଆଉ ଏତେ ସବଳ ଓ ସଚେତନ ଯେ କୌଣସି ବିକ୍ଷୋଭ ଆସି ସତ୍ତାକୁ ବିଚଳିତ କରିପାରୁ ନ ଥିଲା ।

ଧୀରେ ଧୀରେ ପ୍ରାଣପୁରୁଷ ଅଭ୍ୟସ୍ତ ହେଲା ଏବଂ ତୀବ୍ରତମ କର୍ମ ମଧ୍ୟରେ ପୁନରାୟ ଲାଭ କଲା ସୁସଂଗତି, ଦିନେ ଯେପରି ସେ ନିଷ୍କ୍ରିୟ ସମର୍ପଣ ମଧ୍ୟରେ ସୁସଂଗତି ପାଇଥିଲା । ଆଉ ଯେତେବେଳେ ଏହି ସୁସଂଗତି ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତରୂପେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହେଲା, ସେତେବେଳେ ଆଧାରର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅଙ୍ଗରେ ଆଲୋକ ପ୍ରକାଶିତ ହେଲା ଏବଂ ଯାହାସବୁ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଘଟିଥିଲା ତା'ର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଚେତନା ଫେରିଆସିଲା ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ପୂର୍ଣ୍ଣ କର୍ମ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରାଣପୁରୁଷ ଫେରିପାଇଛି ଆନନ୍ତ୍ୟ ଓ ଶାଶ୍ୱତର ଅନୁଭୂତି । ଯାବତୀୟ ଇନ୍ଦ୍ରିୟାନୁଭବ ଓ ସକଳ ରୂପାବଳୀ ମଧ୍ୟରେ ସେ ଦେଖିପାରୁଛି ତୋର ପରମ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଏବଂ ତା' ମଧ୍ୟରେ ବାସ କରିପାରୁଛି । ତା'ର ଇନ୍ଦ୍ରିୟାନୁଭବ ଏତେ ବିଶାଳ, ଏତେ ସକ୍ରିୟ, ଏତେ ପୂର୍ଣ୍ଣାଙ୍ଗବିକଶିତ ଯେ ସେହି ସଙ୍ଗେ ଏକହିଁ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ସମସ୍ତ ବିରୋଧୀ ଅନୁଭବ ପୁନରାୟ ଅନୁଭୂତ ହୁଏ – କିନ୍ତୁ ସେସବୁ ମଧ୍ୟରେ ବି ସେ ତୋତେ ଉପଲବ୍ଧି କରେ ।

ଏ କଥା ସେ ଭୁଲିଯାଏ ନାହିଁ ଯେ ଏ ହେଲା ଗୋଟାଏ ଅବସ୍ଥା ମାତ୍ର, ତୋ ସମ୍ମୁଖରେ ଗଭୀର ଭକ୍ତିରେ ନତମସ୍ତକ ହୋଇ ସେ ତୋତେ କହେ : ''ହେ ଭଗବାନ ! ତୁ ତୋ ଯନ୍ତ୍ରକୁ ନିଜ ହାତରେ ଉଠାଇ ନେଇ କର୍ମ ମଧ୍ୟରେ ତାକୁ ବ୍ୟବହାର କରିବାକୁ ଚାହିଁଛୁ । ଯନ୍ତ୍ର ଜାଣେ ତା'ର ନିଜର ତ୍ରୁଟି ଓ ଆବିଳତା, ଏବଂ ତାହାକୁ ଶୁଦ୍ଧ ଓ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷ କରିବା ସକାଶେ ସେ ତୋ କରୁଣା ଭିକ୍ଷା କରେ, ଯେପରି କ୍ରମଶଃ ତାହାର ସକଳ ଲିପ୍ସା ଓ ସକଳ ସୀମା ଦୂର ହୋଇଯିବ ଏବଂ ପରିଶେଷରେ ତୋତେ ଅଧିକ ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ପ୍ରକାଶ କରିପାରିବ ।''

ନଭେମ୍ବର ୨୮, ୧୯୧୬

ଶିଶୁ ମୁଖର ଏହିସବୁ କାକଳୀ ତୁ ମୋତେ ପୁନର୍ବାର ପଢ଼ିବାକୁ ଦେଇଛୁ । ଏସବୁ ହେଲା ଗୋଟାଏ ଅପରିଣତ ମନର ଆତ୍ମପ୍ରକାଶ କରିବାର କଷ୍ଟପ୍ରୟାସ ମାତ୍ର – ମୋର ମନେହେଲା ଏହା ଯେପରି ଗୋଟାଏ ଦୂରର, ବହୁ ଦୂରର ବସ୍ତୁ, ଯେଉଁଥିରେ ଜଡ଼ିତ ହୋଇ ରହିଛି ସରଳ ଓ ଉତ୍ସାହପୂର୍ଣ୍ଣ ଶୈଶବାନୁଭୂତିର ମାଧୁର୍ଯ୍ୟ ଓ ନିର୍ମଳତା । ହେ ଭଗବାନ ! ହେ ଚିରନ୍ତନ ଅଧୀଶ୍ୱର ! ତଥାପି ତୋ ଦୃଷ୍ଟିରେ ମୋ ବୟସ ଟିକିଏ ବି ବଢ଼ି

ନାହିଁ, ମୁଁ ବୃଦ୍ଧତର ହୋଇ ନାହିଁ । ଆଜି ମୁଁ ଯାହା କହୁଛି ତାହା ପୂର୍ବରୁ କହିଥିବା କଥା ଅପେକ୍ଷା ଉତ୍କୃଷ୍ଟତର ହେବ ନାହିଁ । ମନ ରହିଛି ସେହିପରି ରିକ୍ତ, ସେହିପରି ଅପରିପକ୍ୱ । ଏପରି ଆଉ ବିଶେଷ କ'ଣ ଅଛି ଯେ ସେ କହିବ ? କୌଣସି ଚମକପ୍ରଦ ଅଭିଜ୍ଞତା ତ ନାହିଁ – ମନେହୁଏ ବର୍ତ୍ତମାନ ସକଳ ଅନୁଭୂତି ସହଜ ଓ ସ୍ୱାଭାବିକ । ଏପରି କୌଣସି ନୂତନ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ବା ଅସାଧାରଣ ଚିନ୍ତା ନାହିଁ ଯାହା ଆଣିଦେବ ନୂତନ ଆବିଷ୍କାରର ଉଲ୍ଲାସ । ସକଳ ଚିନ୍ତା, ଯେକୌଣସି ରୂପରେ ଆସୁ ନା କାହିଁକି, ମନେହୁଏ ସେସବୁ ଯେପରି ପୁରାତନ ବନ୍ଧୁ, ଯାହାଙ୍କୁ ଚାଲୁ ଚାଲୁ ଅଭିବାଦନ କରି ବିଦାୟ ଦିଆହୁଏ, କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କଠାରୁ ଅପ୍ରତ୍ୟାଶିତ କିଛି ଆଶା କରାଯାଏ ନାହିଁ । ଅନ୍ତର ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ଅପରିଚିତ ଗୁପ୍ତ ଗୁହା ଆବିଷ୍କାର କରି ଚାଲିବା ସଦୃଶ ଏକାନ୍ତ ସଯତ୍ନ ଓ ପୁଙ୍ଖାନୁପୁଙ୍ଖ ଆତ୍ମବିଶ୍ଳେଷଣବୃତ୍ତି ଆଉ ନାହିଁ, ଅନ୍ତରର କିଛି ନିଜସ୍ୱ ଜଟିଳତା ମଧ୍ୟ ନାହିଁ – ଜଟିଳତାହିଁ ପାରିପାର୍ଶ୍ୱିକ ମାନସିକ ବୃତ୍ତିରାଜିର ନିଖୁଣ ଓ ନିରପେକ୍ଷ ପ୍ରତିଚ୍ଛାୟା ମାତ୍ର । ଆଧାର ମଧ୍ୟରେ ଯାହା ଘଟିଚାଲୁଛି ତାହାର ବର୍ଣ୍ଣନା କଲେ ତାହା ଯେପରି ଏକହିଁ ସଙ୍ଗେ ଜଟିଳ ଓ ବିରକ୍ତିକର ହୁଏ, ସେହିପରି ଜଟିଳ ଓ ବିରକ୍ତିକର ହେବ ଯଦି ଜଗତର ଏକେବାରେ ଅବଚେତନାର ଅନିଶ୍ଚିତ ପ୍ରୟାସ ଓ ଭୁଲଭ୍ରାନ୍ତିର ବର୍ଣ୍ଣନା କରାହେବ ।

ଦୀନତା ! ଦୀନତା ! ତୁ ମୋତେ ସ୍ଥାପନ କରିଛୁ ଗୋଟାଏ ଊଷର ଓ ରିକ୍ତ ମରୁଭୂମି ମଧ୍ୟରେ, ତଥାପି ସେହି ମରୁଭୂମି ମୋ ପାଖରେ ସୁମଧୁର, ତୋ ପାଖରୁ ଯାହାକିଛି ଆସେ ତାହାରି ସଦୃଶ, ହେ ଭଗବାନ୍ । ଏହି ଯେଉଁ ମଳିନ ଓ ବିବର୍ଣ୍ଣ ଧୂସରତା, ଏହି ଯେଉଁ ମଳିନ ପ୍ରଭା, ତା' ମଧ୍ୟରେ ମୁଁ ଯେପରି ଲାଭ କରେ ଅନ୍ତହୀନ ପ୍ରସାରର ଆସ୍ୱାଦ । ବୃହତ୍‌ର ନିର୍ମଳ ନିଃଶ୍ୱାସ, ମୁକ୍ତ ଶିଖରର ସବଳ ବାୟୁ ମୋ ହୃଦୟକୁ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ କରୁଛି, ଜୀବନକୁ ପରିପ୍ଲୁତ କରୁଛି । ଅନ୍ତର ଓ ବାହାରର ସକଳ ବାଧା ଭାଙ୍ଗିଯାଇଛି । ମୁଁ ଅନୁଭବ କରୁଛି ଯେ ମୁଁ ଯେପରି ଗୋଟିଏ ପକ୍ଷୀ ପରି ଅବାଧରେ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଉଡ଼ିବା ପାଇଁ ଡେଣା ମେଲାଇ ଦେଇଛି । କିନ୍ତୁ ଦେଖୁଛି ପାହାଡ଼ ଶିଖରରେ ପକ୍ଷୀଟି ସ୍ଥିରଭାବେ ବସିଛି, ଧୂସର ଧୂମ୍ର ଆକାଶ ଆଡ଼କୁ ତାହାର ଡେଣା ପ୍ରସାରିତ ହୋଇଛି, ଉଡ଼ିବା ନିମନ୍ତେ କ'ଣ କିଛି ଯେପରି ଘଟିବ ତାହାରି ଅପେକ୍ଷାରେ ସେ ବସିଛି, କିନ୍ତୁ କ'ଣ ଘଟିବ ସେ ତାହା ଜାଣେ ନାହିଁ । ତାହାର ଉଡ଼ିବାର ବାଧାରୂପେ କୌଣସି ବନ୍ଧନ ନାହିଁ, ସେଥିପାଇଁ ତା'ର ଉଡ଼ିବାର କୌଣସି ଚିନ୍ତାହିଁ ନାହିଁ । ସେ ଯେ ମୁକ୍ତ ଏହି ଚେତନା ତା'ର ଆସିଛି, ସେଥିପାଇଁ ସେ ଆଉ ମୁକ୍ତି ଉପଭୋଗ କରୁ ନାହିଁ, ଏବଂ ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କ ପରି, ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ମାଟି ଉପରେ ଅନ୍ଧକାରାଚ୍ଛନ୍ନ ଗାଢ଼ କୁଜ୍‌ଝଟିକା ମଧ୍ୟରେ ସେ ଆସନ ପାତି ବସିଛି ।

ଡିସେମ୍ବର ୪, ୧୯୧୬

ହେ ଭଗବାନ୍ ! ଯେହେତୁ ତୁ ମୋତେ ଅନୁମତି ଦେଇଛୁ, ତେଣୁ ମୋ କାର୍ଯ୍ୟରୁ ଛୁଟି ନେଇ ପ୍ରତିଦିନ ଅଳ୍ପ ସମୟ ସକାଶେ ତୋ ପାଖକୁ ଆସିବି, ଯଦିଓ ମୁଁ ସେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଯାଏ ସତ, କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଜାଣେ ତାହାର ମୂଲ୍ୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆପେକ୍ଷିକ । କର୍ମ ମଧ୍ୟରେ, ସାଧାରଣ ଚେତନା ମଧ୍ୟରେ ତୁ ମୋତେ ବୁଡ଼ାଇ ରଖିଥିଲୁ, ବର୍ତ୍ତମାନ ପୁଣି ମୋତେ ନିୟମିତ ତୋ ଆଡ଼କୁ ଅଗ୍ରଗତି କରିବା ସକାଶେ, ନିଶ୍ଚଳ ନୀରବତା ଓ ଶାଶ୍ୱତ ଚେତନା ମଧ୍ୟରେ ପୁନର୍ବାର ବିଚରଣ କରିବା ସକାଶେ ସୁଯୋଗ ଦେଇଛୁ ।

ହେ ଭଗବାନ୍ ! ତୁ ଚାହିଁଛୁ, ଆଧାର ବୃହତ୍ତର ହେଉ, ପରିପୁଷ୍ଟ ହେଉ । ତାହା ସେ ଅନ୍ତତଃ ପକ୍ଷେ ଆଂଶିକ ଭାବେ ଓ ସାମୟିକରୂପେ ଅଜ୍ଞାନ ଓ ଅନ୍ଧକାର ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ ନ କରି କରିପାରେ ନାହିଁ ।

ଏହି ଅଜ୍ଞାନ ଓ ଏହି ଅନ୍ଧକାରକୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ ତୋ ଚରଣରେ ସମର୍ପଣ କରିବାକୁ ନେଇଆସିଛି — ଏହା ତ ତା' ପକ୍ଷରେ ଅତି ସାମାନ୍ୟ ପରୀକ୍ଷା । ମୁଁ ତୋ ପାଖରେ ଏହା ଚାହେଁ ନାହିଁ ଯେ ତୁ ସଦାସର୍ବଦା ମୋତେ ସେହି ଚେତନା ପ୍ରଦାନ କର, ଯାହାକୁ ତୁ ନିର୍ମଳ ଓ ଶାନ୍ତିମୟ ମିଳନ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ପ୍ରଦାନ କରୁ । ମୁଁ ତୋ ପାଖରେ କେବଳ ଚାହେଁ, ସେହିସବୁ ମୁହୂର୍ତ୍ତକୁ ଆହୁରି ଶାନ୍ତିମୟ ଆହୁରି ନିର୍ମଳ କରି ଧର, ଚେତନାକୁ ଆଲୋକ ଓ ସାମର୍ଥ୍ୟରେ ଆହୁରି ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିଦେ ଯେପରି ସେ ଚେତନା ନୂତନ ଶକ୍ତି ଓ ନୂତନ ଜ୍ଞାନ ସହ ତା'ର ଦୈନନ୍ଦିନ କର୍ମ ମଧ୍ୟକୁ ଫେରିଆସିପାରେ ।

ପରମ ଆନନ୍ଦମୟ ଏକାତ୍ମତାର ଏହି ସବୁ କ୍ଷଣିକ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଦ୍ୱାରା ତୁ ମୋତେ ସ୍ମରଣ କରାଇ ଦେଉଛୁ ଯେ ତୋ ସଙ୍ଗେ ସଚେତନ ଭାବେ ଏକୀଭୂତ ହୋଇଯିବାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ତୁ ମୋତେ ପ୍ରଦାନ କରିଛୁ । ସେଥିପାଇଁ ଏକ ଦିବ୍ୟ ଛନ୍ଦୋମୟ ସୁସଙ୍ଗତି ମୋର ସମଗ୍ର ସତ୍ତାକୁ ଅଧିକାର କରିଛି ।

କିନ୍ତୁ ଧ୍ୱନିସକଳ ସତେ ଯେପରି ଗୋଟାଏ ପର୍ଦାର ପଶ୍ଚାତ୍‌ରେ ମିଳିତ ହେଉଛନ୍ତି, ସେହି କାରଣରୁ ଆଜି ମୋ ଲେଖନୀରୁ କୌଣସି କଥା ନିଃସୃତ ହେଉ ନାହିଁ ।...

ଡିସେମ୍ବର ୫, ୧୯୧୬

ତୋରି କରୁଣା ମୋତେ ଶାନ୍ତି ଦେଇଛି, ଯାହା ମଧ୍ୟରେ ମୋର ସମସ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସୀମା ଲୀନ ହୋଇଯାଇଛି ଏବଂ ସେଠାରେ ସମସ୍ତଙ୍କ ଅନ୍ତରରେ ରହିଛି ମୁଁ, ଏବଂ ଆହୁରି ସ୍ପଷ୍ଟଭାବେ କହିଲେ, ସମସ୍ତେ ମୋ ଅନ୍ତର ମଧ୍ୟରେ ରହିଛନ୍ତି – ମନ କିନ୍ତୁ ଏହି ଦିବ୍ୟ ମହାନନ୍ଦ ମଧ୍ୟରେ ନିମଜ୍ଜିତ, ନିଜକୁ ବାକ୍ୟରେ ପ୍ରକାଶ କରିବାର ଶକ୍ତି ତା'ର ନାହିଁ।

(ଅଜିଙ୍କତାର ସ୍ଥୂଳ ଅନୁଲିପି)

''ପୃଥିବୀ ଅଭିମୁଖେ ଫେରିଯାଅ।'' ଅଟଳ ଏକାତ୍ମତାର ନୀରବତା ମଧ୍ୟରେ ପରିଚିତ ଆଦେଶଟି ଶୁଣିପାରିଲି। ସେତେବେଳେ ଚେତନା ସକଳଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଅଧିଷ୍ଠିତ 'ଏକମେବ'ଙ୍କର ଚେତନା ହୋଇଗଲା। ''ସର୍ବତ୍ର ତଥା ଯାହାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ତୁ ସେହି ଏକକୁହିଁ ଦେଖୁ – ସେମାନେ ଭଗବାନଙ୍କ ସହ ଏହି ଏକତ୍ୱର ଚେତନା ନେଇ ଜାଗ୍ରତ୍ ହେବେ। ଚାହିଁ ଦେଖ !''... ଦେଖାଦେଲା ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ବର୍ଣ୍ଣବିଭାରେ ସୁସଜ୍ଜିତ ସୁଶୋଭିତ ଜାପାନୀ ଉତ୍ସବ-ଲଣ୍ଠନରେ ଆଲୋକିତ ଗୋଟିଏ ଜାପାନୀ ରାସ୍ତା। ତା' ମଧ୍ୟରେ ଏହି ସଚେତନ ସତ୍ତାଟି ଆଗେଇ ଚାଲୁ ଚାଲୁ ଦେଖିଲା ପ୍ରତ୍ୟେକର ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କର ଅନ୍ତର ମଧ୍ୟରେ ଭଗବାନ୍ ଦୃଷ୍ଟିଗୋଚର। ଛୋଟ ହାଲୁକା ଗୋଟିଏ ଘର ସ୍ୱଚ୍ଛ ହୋଇଗଲା ଏବଂ ତା' ମଧ୍ୟରେ ଜଣେ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ସୁନେଲି ରଙ୍ଗରେ ଚିତ୍ରିତ ବାଇଗଣୀ ରଙ୍ଗର ଗୋଟିଏ 'କିମୋନୋ' ପିନ୍ଧି 'ଟାଟାମୀ' (ଗଦି) ଉପରେ ବସିଥିବା ଦେଖାଗଲା। ମହିଳା ଜଣକ ସୁନ୍ଦରୀ ଏବଂ ବୟସ ପ୍ରାୟ ପଞ୍ଚତିରିଶରୁ ଚାଳିଶ ମଧ୍ୟରେ। ସେ ସୁନେଲୀ ରଙ୍ଗର ଗୋଟିଏ 'ସାମିସେନ' ବଜାଉଥିଲେ। ତାଙ୍କ ପାଦ ପାଖରେ ଛୋଟ ପିଲାଟିଏ ବସିଥିଲା – ସେ ମହିଳାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବି ଭଗବାନଙ୍କୁ ଦେଖିଲି।

ଡିସେମ୍ବର ୭, ୧୯୧୬

ହେ ଭଗବାନ୍ ! ସତରେ କହୁଛି ମୋର କୌଣସି ସାଧନା ନାହିଁ ବା କୌଣସି ଗୁଣ ନାହିଁ। ତୋ ସେବା କରିବା ପାଇଁ ଯେଉଁମାନେ ଇଚ୍ଛୁକ ସେମାନଙ୍କ ନିକଟରେ ଯେଉଁ ମହିମା ରହିଛି ମୁଁ ସେଥିରୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବଞ୍ଚିତ। ବାହ୍ୟତଃ ମୋର ଜୀବନ ଏକାନ୍ତ ସାଧାରଣ ଓ ଏକାନ୍ତ ସାମାନ୍ୟ; ଏବଂ ଅନ୍ତରରେ, କ'ଣ ତାହା ? ଖାଲି ଏକ ପ୍ରଶାନ୍ତ ସ୍ଥିରତା, ସେଥିରେ କୌଣସି ପରିବର୍ତ୍ତନ ନାହିଁ, ଅପ୍ରତ୍ୟାଶିତ କିଛି ନାହିଁ – କୌଣସି କିଛିର ସିଦ୍ଧି

ଲାଭ ଫଳରେ ଆସେ ଯେଉଁ ସ୍ଥିରତା, ଯାହା କିଛି ଖୋଜେ ନାହିଁ, ଜୀବନ ବା ପଦାର୍ଥଠାରୁ ଯାହା କିଛି ବି ପ୍ରତ୍ୟାଶା କରେ ନାହିଁ, ଲାଭ ପାଇଁ କୌଣସି ଦାବି ନ ରଖି ଯେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଯାଏ; ଏବଂ ଏକଥା ସ୍ଥିର ନିଶ୍ଚିତ ଯେ ତା'ର ନିଜସ୍ୱ ବୋଲି କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ ନାହିଁ ପ୍ରେରଣା ଦୃଷ୍ଟିରୁ ହେଉ ବା ଫଳଲାଭ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ହେଉ; ସେ ସଜ୍ଞାନରେ ଚାହେଁ ତା' ମଧ୍ୟରେ ଯେପରି କେବଳ ସେହି ପରମ ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତିର ଇଚ୍ଛାହିଁ ରହେ । ଏହି ସ୍ଥିରତାର ଅର୍ଥ ନିଃସନ୍ଦେହ ନିଶ୍ଚୟତା, ବିଷୟଶୂନ୍ୟ ଜ୍ଞାନ, କାରଣହୀନ ଆନନ୍ଦ, ଆତ୍ମସ୍ଥ ଏକ ଚେତନା ଯାହା କାଳର ଅନ୍ତର୍ଗତ ନୁହେଁ । ଏହା ଏପରି ଏକ ନିଶ୍ଚଳତା ଯାହା ବାହ୍ୟ ଜୀବନ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଚଳପ୍ରଚଳ କରେ ସତ କିନ୍ତୁ ତା'ର ଅଧୀନସ୍ଥ ନୁହେଁ, ପୁଣି ତନ୍ମଧ୍ୟରୁ ପଳାୟନ ବି ଚାହେଁ ନା । ମୁଁ କିଛି ଆଶା କରେ ନା, ପ୍ରତ୍ୟାଶା କରେ ନା, କାମନା କରେ ନା, ଆକାଙ୍କ୍ଷା କରେ ନା — ଅସଲ କଥା ହେଲା ମୁଁ କିଛି ବି ନୁହେଁ । ତଥାପି ଏକ ସୁଖ, ଏକ ପ୍ରଶାନ୍ତ ଓ ଅମିଶ୍ର ସୁଖ — ଯେ ନିଜକୁ ନିଜେ ଜାଣେ ନା, ନିଜେ ଯେ ରହିଛି ସେଥିପ୍ରତି ଦୃଷ୍ଟି ଦେବାର ପ୍ରୟୋଜନ ଯା'ର ନାହିଁ — ଏ ଶରୀର ମଧ୍ୟରେ ଆସି ବାସ କରୁଛି । ଏ ସୁଖ ତୁ, ହେ ଭଗବାନ୍, ଏ ସ୍ଥିରତା ବି ତୁ — ଏ ସମସ୍ତ ମାନୁଷୀ ବୃତ୍ତି ନୁହେଁ, ମାନୁଷୀ ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ଏସବୁ ବୁଝି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ ବା ଆସ୍ୱାଦନ କରି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ହେ ଭଗବାନ୍ ! ତୁହିଁ ଏ ଦେହ ମଧ୍ୟରେ ଏପରି ଭାବେ ରହିଛୁ, ଏବଂ ସେଥିପାଇଁ ଏପରି ଅପରୂପ ଗୃହସ୍ୱାମୀଙ୍କ ପକ୍ଷେ ଦେହଗୃହ ଏତେ ଦୀନ, ଏତେ ମଳିନ ମନେହୁଏ ।

ଡିସେମ୍ବର ୮, ୧୯୧୬

ଆଜି ସକାଳେ ଆମର ଏହି ଆଳାପ ହେଲା, ହେ ଭଗବାନ୍ :

ତୋ ପ୍ରେରଣାର ଯାଦୁକାଠି ଦେଇ ତୁ ପ୍ରାଣସତ୍ତାକୁ ଜାଗ୍ରତ୍ କରି କହିଲୁ : ''ଜାଗ୍ରତ୍ ହୁଅ, ଦୃଢ଼ ସଂକଳ୍ପ-ଧନୁର ଗୁଣକୁ ଟାଣିଧର, କର୍ମର ସମୟ ଅଚିରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିବ ।'' ହଠାତ୍ ପ୍ରାଣସତ୍ତା ଜାଗି ଉଠି ବସିଲା, ଅଳସ ଭାଙ୍ଗିଦେଲା ଓ ଝାଡ଼ି ଫୋପାଡ଼ି ଦେଲା ସୁଦୀର୍ଘ ତନ୍ଦ୍ରାର ଧୂଳିରାଶି । ଅଙ୍ଗପ୍ରତ୍ୟଙ୍ଗର ତତ୍ପରତା ଦେଖି ତା'ର ମନେହେଲା ଯେ ସେ ଚିରଦିନ ବଳିଷ୍ଠ ଓ କର୍ମମୁଖର ଥିଲା । ଏବଂ ତୋର ସର୍ବଜୟୀ ଆହ୍ୱାନରେ ସେ ତା'ର ଜ୍ୱଳନ୍ତ ବିଶ୍ୱାସ ନେଇ ଉତ୍ତର ଦେଲା : ''ମୁଁ ଉପସ୍ଥିତ, ପ୍ରଭୁ ! କି ଆଦେଶ ପାଳନ କରିବି ଆଜ୍ଞା ଦେ ।'' କିନ୍ତୁ ପ୍ରତ୍ୟୁତ୍ତରରେ ଗୋଟିଏ ଶବ୍ଦ ଉଚ୍ଚାରିତ ହେବା ଆଗରୁ ମନ ତା'

କଥା କହିବା ପାଇଁ ଆଗେଇ ଆସିଲା, ଆନତ ହୋଇ ଆନୁଗତ୍ୟ ଜଣାଇ କହିଲା : ‘‘ତୁ ତ ଜାଣୁ, ଭଗବାନ୍, ମୁଁ ତୋ ପାଖରେ ସମର୍ପିତ, ତୋରି ସମୁଚ୍ଚ ଇଚ୍ଛାର ଏକନିଷ୍ଠ ଓ ବିଶୁଦ୍ଧ ଯନ୍ତ୍ର ହେବା ପାଇଁ ମୁଁ ଯଥାସାଧ ଚେଷ୍ଟା କରେ ।’’ କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ପୃଥିବୀ ପ୍ରତି ଦୃଷ୍ଟି ନିକ୍ଷେପ କରେ, ଦେଖେ ମଣିଷର କର୍ମକ୍ଷେତ୍ର, ତାହା ଯେତେ ବୃହତ୍ ହେଉ ନା କାହିଁକି, ସଦାସର୍ବଦା ଭୀଷଣ ସଂକୀର୍ଣ୍ଣ । ଯେଉଁ ଲୋକ ମନରେ, ଏପରିକି ପ୍ରାଣରେ ମଧ୍ୟ, ବିଶ୍ୱ ପରି, ଅନ୍ତତଃ ପୃଥିବୀ ପରି ବିଶାଳ, ସେ ଯେତେବେଳେ କର୍ମ ଆରମ୍ଭ କରେ, ସେତେବେଳେ ସେ ସ୍ଥୂଳ କର୍ମର ସଂକୀର୍ଣ୍ଣ ପରିସର ମଧ୍ୟରେ ନିଜକୁ ଆବଦ୍ଧ କରିଦିଏ, ତା’ର କ୍ଷେତ୍ର ସଦୃଶ ଫଳ ମଧ୍ୟ ହୁଏ ଏକାନ୍ତ ସୀମାବଦ୍ଧ । ସେ ଧର୍ମସଂସ୍ଥାପକ ହେଉ ବା ରାଜନୀତିସଂସ୍କାରକ ହେଉ, ଯେ କର୍ମରେ ଲିପ୍ତ ହୁଏ, ସେ ହୋଇଯାଏ ଗୋଟାଏ ବୃହଦାୟତନ ସୌଧର ଏକ କ୍ଷୁଦ୍ର ନଗଣ୍ୟ ଇଷ୍ଟକ ଖଣ୍ଡ, ମାନବଜାତିର କର୍ମାବଳୀର ବିଶାଳ ବାଲୁକାରାଶିରେ ଏକ ବାଲୁକା କଣା ମାତ୍ର । ମୁଁ ତ ଦେଖିପାରୁ ନାହିଁ କରିବା ଭଳି କ’ଣ ଏପରି ଉପଯୁକ୍ତ କର୍ମ ଅଛି ଯାହା ମଧ୍ୟରେ ସମଗ୍ର ସତ୍ତାଟି ଏକମୁଖୀ ହୋଇ ସମାହିତ ହୋଇ ରହିବ, ତାହାକୁ ତା’ର ଅସ୍ତିତ୍ୱର ହେତୁ ବୋଲି ଗ୍ରହଣ କରିବ ? ଦୁଃସାହସିକ ଅଭିଯାନରେ ପ୍ରାଣପୁରୁଷ ଖୁସୀ ହୋଇପାରେ, କିନ୍ତୁ ତୋର ଉପସ୍ଥିତି ପ୍ରତି ସଚେତନ ଏକ ଯନ୍ତ୍ରକୁ ତା’ ପାଇଁ ଶୋଚନୀୟ ଏକ ଅଭିଯାନ ଭିତରକୁ ଛାଡ଼ିଦେବା ତା’ ପକ୍ଷରେ ଉଚିତ ହେବ କି ?’’ ‘‘ଭୟ ନାହିଁ’’ – ଉତ୍ତର ଆସିଲା । ‘‘କର୍ମାରମ୍ଭ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରାଣସତ୍ତାକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯିବ ନାହିଁ, ତୋତେ ମଧ୍ୟ ତୋର ସଂଗଠନ ସାମର୍ଥ୍ୟର ସକଳ ପ୍ରୟାସ ପ୍ରୟୋଗ କରିବା ପାଇଁ କୁହାଯିବ ନାହିଁ, ଯେତେଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରସ୍ତାବିତ କର୍ମ ଅନୁରୂପ ଭାବେ ବିଶାଳ ଓ ପୂର୍ଣ୍ଣାଙ୍ଗ ନ ହୋଇଛି ଯାହାଫଳରେ ସତ୍ତାର ଯାବତୀୟ ଗୁଣଗୁଡ଼ିକ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ଯଥାଯୋଗ୍ୟ ଭାବେ ବ୍ୟବହୃତ ହୋଇପାରେ । କାର୍ଯ୍ୟଟି ସଠିକ୍ କ’ଣ ହେବ, ତୁ ତାହା ଜାଣି ପାରିବୁ ଯେତେବେଳେ ତାହା ତୋ ପାଖରେ ଆସି ଉପସ୍ଥିତ ହେବ । କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନଠାରୁ ମୁଁ ତୋତେ କହିରଖୁଛି, ତୁ ଯେପରି ନିଜକୁ ସେଥିପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରି ରଖୁ, ସେ ଆସିଲେ ତାକୁ ଯେପରି ଦୂରେଇ ନ ଦେଉ । ମୁଁ ତୋତେ ଏବଂ ପ୍ରାଣସତ୍ତାକୁ ମଧ୍ୟ ଜଣାଇ ଦେଉଛି, ଅନୁଦ୍‌ବେଳ, ସାମ୍ୟମୟ, ଶାନ୍ତିମୟ କ୍ଷୁଦ୍ର ଜୀବନର ଦିନ ସରିଯିବ । ଦେଖାଦେବ ପ୍ରୟାସ, ବିପଦ, ଅପ୍ରତ୍ୟାଶିତ, ଅବ୍ୟବସ୍ଥିତ ଅଥଚ ତୀବ୍ରତାର ଯୁଗ । ଏହି ବ୍ରତ ପାଇଁ ତୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଛୁ । ଏତେ ବର୍ଷ ଧରି ତୁ ସେକଥା ଭୁଲିଯିବା ପାଇଁ ରାଜୀ ହୋଇଥିଲୁ, କାରଣ ସମୟ ଆସି ନ ଥିଲା ଏବଂ ତୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନ ଥିଲୁ, କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହି ଚେତନା ନେଇ ଜାଗିଉଠ ଯେ ଏହାହିଁ ହେଲା ତୋର ପ୍ରକୃତ ବ୍ରତ, ଏଇଥିପାଇଁ ତୁ ସୃଷ୍ଟ ।’’

ପ୍ରାଣସତ୍ତା ସର୍ବପ୍ରଥମେ ସେ ଚେତନା ନେଇ ଜାଗ୍ରତ୍ ହୋଇଉଠିଲା, ତା'ର ସ୍ୱଭାବସୁଲଭ ଉତ୍ସାହ ନେଇ କହିଲା, ''ମୁଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ, ହେ ଭଗବାନ୍ ! ମୋ ଉପରେ ତୁ ନିର୍ଭର କରିପାରୁ ।'' ଅପେକ୍ଷାକୃତ ଭୀରୁ ଓ ଦୁର୍ବଳ ମନ, ଯଦିଓ ଅନୁଗତ, କହିଲା, ''ତୁ ଯାହା ଚାହୁଁ, ମୁଁ ମଧ୍ୟ ତାହାହିଁ ଚାହେଁ, ତୁ ତ ଜାଣୁ, ଭଗବାନ୍, ମୁଁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ତୋର । କିନ୍ତୁ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଅନୁଯାୟୀ ଯୋଗ୍ୟତା ମୋର ଅଛି କି ? ପ୍ରାଣସତ୍ତା ଯାହା ସଂପନ୍ନ କରିବା ପାଇଁ ସମର୍ଥ, ତାକୁ ସୁବ୍ୟବସ୍ଥିତ କରିବା ଶକ୍ତି ମୋର ଅଛି କି ?'' – ''ଏଥିପାଇଁ ତ ମୁଁ ତୋତେ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରୁଛି, ଏହାରି ପାଇଁ ତ ତୁ ନିଜକୁ ନମନୀୟ ଓ ସମୃଦ୍ଧ କରିବାର ଏକ ସାଧନାପ୍ରଣାଳୀ ମଧ୍ୟରେ ଗତି କରୁଛୁ । କୌଣସି କଷ୍ଟପ୍ରୟାସ କର ନା : ପ୍ରୟୋଜନ ଅନୁସାରେ ଶକ୍ତି ଆସେ । ପ୍ରାଣସତ୍ତା ସହ ତୁ ମଧ୍ୟ ଛୋଟ ଛୋଟ କର୍ମ ମଧ୍ୟରେ ନିଜକୁ ଆବଦ୍ଧ କରି ରଖିଥିଲୁ – ସେତେବେଳେ ଏହାର ପ୍ରୟୋଜନ ଥିଲା ବୋଲି, ଯେଉଁସବୁ ଜିନିଷ ତିଆରି ହେବ ସେସବୁର ପ୍ରସ୍ତୁତି ପାଇଁ ସମୟର ଆବଶ୍ୟକତା ଥିଲା ବୋଲି । କିନ୍ତୁ ଏଥିପାଇଁ ଯେ ତୁ ସେସବୁ କ୍ଷୁଦ୍ରତା ଅତିକ୍ରମ କରି ତୋର ସତ୍ୟ ଆକାରର ଉପଯୁକ୍ତ କର୍ମକ୍ଷେତ୍ରରେ ବାସ କରି ନ ପାରିବୁ, ତାହା ନୁହେଁ । ଅନନ୍ତ କାଳ ଧରି ମୁଁ ତୋତେ ନିର୍ବାଚିତ କରି ରଖିଛି, ପୃଥିବୀ ବକ୍ଷରେ ତୁ ମୋର ଅପ୍ରତିମ ପ୍ରତିଭୂ ହୋଇ ରହିବୁ, ଅଦୃଶ୍ୟ ଓ ଗୋପନ ଭାବେ ନୁହେଁ, ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଭାବେ, ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ଚକ୍ଷୁ ସମକ୍ଷରେ । ଯାହା ହେବା ପାଇଁ ତୁ ସୃଷ୍ଟ, ତୁ ତାହାହିଁ ହେବୁ ।''

ହେ ଭଗବାନ୍ ! ସବୁଦିନ ପରି ତୋର ଗଭୀର ବାଣୀ ଯେତେବେଳେ ନୀରବ ହୋଇଗଲା, ତୋର ମହିମମୟ ଓ ସର୍ବଶକ୍ତିମୟ ଆଶୀର୍ବାଦ ମୋତେ ସର୍ବତୋଭାବେ ଆବେଷ୍ଟିତ କଲା ।

କ୍ଷଣିକ ଲାଗି ଯନ୍ତ୍ରୀ ଓ ଯନ୍ତ୍ର ହୋଇଗଲେ ଏକ – ଶାଶ୍ୱତ, ଅନନ୍ତ, ଅଦ୍ୱିତୀୟ ।

ଡିସେମ୍ବର ୯, ୧୯୧୬

ଧ୍ୟାନରୁ ଉଠିବାର ବହୁ ସମୟ ପରେ ତାହା କି ପ୍ରକାର ଜିନିଷ ଥିଲା ମୁଁ ବୁଝିପାରିଲି ।

ଆଜି ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ମୁଁ ଆହୁରି ଥରେ ସେଇ ଅବସ୍ଥାରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚିଲି ଯେଉଁଠାରେ ଚେତନା ନିଜକୁ ବିଚ୍ଛୁରିତ କରିଦିଏ ନାନାବିଧ ଉପାଦାନର ବୈଚିତ୍ର୍ୟ ମଧ୍ୟରେ, ବ୍ୟକ୍ତିଗତ

ଓ ସମଷ୍ଟିଗତ ଚେତନାର ବିବିଧ କେନ୍ଦ୍ର ମଧ୍ୟରେ, କୌଣସି କର୍ମବିଶେଷ ଅଥବା ସେସବୁ ଉପାଦାନର ଯେତେ ଯାହା କାର୍ଯ୍ୟ ରହିଛି ତାହା ଉଦ୍‌ଯାପନ କରିବା ପାଇଁ ।

ବିଦ୍ୟୁତ୍‌ସ୍ଫୁରଣ ପରି ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ବିଶେଷ ବିନ୍ଦୁ ହଠାତ୍ ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇଉଠି ପୁଣି ମିଳାଇ ଯାଏ ଅନ୍ୟ ଗୋଟିଏକୁ ସ୍ଥାନ ଦେବା ପାଇଁ । ଚେତନାର ପ୍ରତ୍ୟେକଟି କର୍ମତତ୍ପର ଉପାଦାନ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ସଚେତନ ଯେ କି କାର୍ଯ୍ୟ ସେ କରୁଛି; ତେବେ ଯୁଗପତ୍ ସମଗ୍ର ଚେତନା ପ୍ରତି ସଚେତନ ହେବା ତା' ପକ୍ଷେ ଅସମ୍ଭବ ମନେହୁଏ, କାରଣ ତା' ହେଲେ ସେ ଚେତନା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଜଟିଳ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ କର୍ମ ସମ୍ପାଦନ ପାଇଁ ତା'ର ପ୍ରୟୋଜନ ମଧ୍ୟ ହୁଏ ନାହିଁ ।

ଡିସେମ୍ବର ୧୦, ୧୯୧୬

ସମୟେ ସମୟେ ଏକ ସୁସ୍ପଷ୍ଟ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ଅପେକ୍ଷା ବାହ୍ୟତଃ ଯାହା ଦୁର୍ବଳତା ତାହାହିଁ ତୋ କାର୍ଯ୍ୟରେ ବେଶୀ ସହାୟକ ହୁଏ, ହେ ଭଗବାନ୍ । ପ୍ରକାଶ୍ୟ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା କେବଳ ତାହାରହିଁ ଭୂଷଣ ହୋଇପାରେ ଯେ ଜଗତ୍ ଏବଂ ଜାଗତିକ କର୍ମଠାରୁ ନିଜକୁ ଦୂରେଇ ନେଇଛି । କିନ୍ତୁ ପୃଥିବୀପୃଷ୍ଠରେ ତୋ କର୍ମୀ ଭାବରେ ଯେ ତୋ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ବାଚିତ, ମୁଁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଦେଖି ପାରୁଛି, ତା'ର କୌଣସି କୌଣସି ଦୁର୍ବଳତା, କୌଣସି କୌଣସି ତ୍ରୁଟି (ଅବଶ୍ୟ ତାହା ଖାଲି ବାହାରର ହେବା ଦରକାର, ପ୍ରକୃତରେ ନୁହେଁ) ତୋ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଯେପରି ବେଶୀ ସାହାଯ୍ୟକାରୀ, ସୁତରାଂ ସେସବୁ ଯେପରି ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାଠାରୁ ଆହୁରି ବେଶୀ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ । ଏବଂ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାର ବାହ୍ୟ ରୂପକୁ ତ୍ୟାଗ କରିବା ଅର୍ଥ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ ନିଜତ୍ୱର ଅଜ୍ଞାନକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣଭାବେ ତ୍ୟାଗ କରିବା ।

ଏଥିପାଇଁ କ'ଣ, ହେ ଭଗବାନ୍, ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଏକତ୍ୱର, ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଚେତନାର ଆତ୍ମହରା ଆନନ୍ଦ ତୁ ମୋତେ ଏତେ ଅଳ୍ପ ଦେଉ ?

ଏକଦା ମୋତେ ଅତିରିକ୍ତ ପ୍ରଶ୍ରୟ ଦେଇଥିଲୁ । ନିରନ୍ତର ତୋ ସାନ୍ନିଧ୍ୟରେ ମୋତେ ରହିବାକୁ ଦେଇଛୁ... କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ମନେ ହେଉଛି ତୁ ଯେପରି ମୋତେ ଶିକ୍ଷା ଦେବାକୁ ଚାହୁଁ, ଅନ୍ଧକାର ମଧ୍ୟରେ କିପରି ଅକ୍ଷତ ଜ୍ଞାନ ଲାଭ ହୁଏ, ଏବଂ ଚେତନା ଓ ଅଚେତନ ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ପସନ୍ଦ-ଅପସନ୍ଦ ନ ରହେ ।

ସକଳ ବାସନା ମୁକ୍ତ ହୋଇ ମଧ୍ୟ ବାସନାଯୁକ୍ତ ଜୀବନ ଯେଉଁମାନଙ୍କର ସେମାନଙ୍କ ଅବସ୍ଥା ମଧ୍ୟରେ ବୁଡ଼ିଯିବା... କି ଅଦ୍ଭୁତ !

କିନ୍ତୁ ଆହୁରି ଅଦ୍ଭୁତ ହେଲା ଯେ ସେଠାରେ ମଧ୍ୟ ମୁଁ ପୂର୍ଣ୍ଣତଃ ସ୍ଥିର, ଶାନ୍ତ ଓ ତୃପ୍ତ, ଏବଂ ମୁଁ ଅନୁଭବ କରୁଛି, ଏହି ଅନ୍ଧକାର ମଧ୍ୟରେ ରହିଛି ଏକ ମହାନ୍ ଶକ୍ତି, ଏବଂ ଏହି ରାତ୍ରିଗର୍ଭରେ ମଧ୍ୟ ଶୁଣାଯାଇ ପାରେ ସ୍ୱର୍ଗର ଅନୁପମ ଛନ୍ଦସବୁ ।

ହେ ଭଗବାନ୍ ! ତୋ ରାଜ୍ୟରେ ପ୍ରତି ପଦକ୍ଷେପରେ ଆମେ ଦେଖୁ ନିତ୍ୟ ନୂତନ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର ବୀଜ !

ଡିସେମ୍ବର ୧୨, ୧୯୧୬

ମନ ମୋର ଚିନ୍ତାନ୍ୱିତ ହୋଇପଡ଼ିଥିଲା, ଏହା ଦେଖି ଯେ ସଦାସର୍ବଦା ସେ ଏପରି କ୍ଷୁଦ୍ର ଜିନିଷ ନେଇ ପଡ଼ିରହେ, ଆଶୁ ପ୍ରୟୋଜନର ଏପରି ସଂକୀର୍ଣ୍ଣ ଗଣ୍ଡି ମଧ୍ୟରେ ବୁଲାଚଲା କରେ ।

ସମସ୍ତଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସେ ତୋତେ ଦେଖି ଶିଖିଛି, ହେ ଭଗବାନ୍; କ୍ଷୁଦ୍ରାତିକ୍ଷୁଦ୍ର ମଧ୍ୟରେ ତୋତେ ଦେଖି ତୋ ଆନନ୍ଦ ଲାଭ କରିଛି । କିନ୍ତୁ ତୋ ମଧ୍ୟରେ ଯଦି ସେ ଆନନ୍ଦମଗ୍ନ, ତୁଚ୍ଛ ହେଉ ବା ବିପୁଳ ଓ ମହାନ୍ ହେଉ, ସକଳ ବସ୍ତୁ, ସକଳ ଘଟଣା ମଧ୍ୟରେ ଯେତେବେଳେ ସେ ତୋତେ ଚିହ୍ନିପାରେ, ତା' ହେଲେ କେତେକ ଅପେକ୍ଷା ଅନ୍ୟ କେତେକ ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ଲାଭ କରିବେ କିପରି ? ଏହି ଝୁଙ୍କ ବିରୋଧରେ ପ୍ରତିରୋଧ କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ସେ କେତେ ଚେଷ୍ଟା କରିଛି, ମାସ ପରେ ମାସ ବିତିଯାଇଛି, କିନ୍ତୁ ସର୍ବଦା ପ୍ରୟାସ ବ୍ୟର୍ଥ ହୋଇଛି – ଏହାହିଁ କ'ଣ ତା'ର କାରଣ ଯେ ତୋ ଇଚ୍ଛାହିଁ ହେଲା ଏପରି ହେଉ, ନା ମନ ପକ୍ଷରେ ଅନ୍ୟ ପ୍ରକାର ହେବା ଅସମ୍ଭବ ? ସେ ତୋତେ ଏ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିଛି, କିନ୍ତୁ ସବୁଥର ପରି ତୋରି ହସ ତାକୁ ସାନ୍ତ୍ୱନା ଦେଲା, କିନ୍ତୁ ସୁସ୍ପଷ୍ଟ ଉତ୍ତର କିଛି ଶୁଣାଗଲା ନାହିଁ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ଏ ମନ ପକ୍ଷରେ କ୍ଷୁଦ୍ରତମ ଜିନିଷ ମଧ୍ୟ ଅତଳ ରହସ୍ୟମୟ ହୋଇଉଠିଛି, ପ୍ରତ୍ୟେକ ବସ୍ତୁ ନିତ୍ୟ ନୂତନ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର କାରଣ ହୋଇଉଠିଛି ।

ଡିସେମ୍ବର ୧୪, ୧୯୧୬

ହେ ଭଗବାନ୍ ! ମୋର ନତି ଓ ପ୍ରଣତି ଗ୍ରହଣ କର । ମୁଁ ଆଉ ଲେଖିବି ନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନର ଧ୍ୟାନ ବିଷୟରେ ଏକ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତରରେ ତୁ ଆସି ମୋତେ କହିଲୁ; ''ଆମ ଦୁଇଜଣଙ୍କର ଯେଉଁ ଗୋପନ ଆଳାପ ହେଲା, ତାକୁ ତୋ ନିଜର ବାହ୍ୟ ଶ୍ରବଣ ମଧ୍ୟ ଯେପରି ଶୁଣି ନ ପାରେ ।''

ଡିସେମ୍ବର ୨୦, ୧୯୧୬

ଦିନ ବିତିଗଲା, ଝଞ୍ଜା ଓ ବିକ୍ଷୋଭର ଦିନସବୁ, ଅନ୍ତତଃ ବାହ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟିରେ, କିନ୍ତୁ ଅନ୍ତରର ବାସ୍ତବ ସତ୍ତାରେ ସେସବୁ ପ୍ରଶାନ୍ତ ଓ ସମର୍ଥ, ସେଠାରେ ତୋ ଭାଗବତୀ ଇଚ୍ଛା ପ୍ରତିଫଳିତ । ଦିନସବୁ ବିତିଗଲା ଏବଂ ପୁଣିଥରେ ତୋ ଅଶ୍ରାନ୍ତ ଦିବ୍ୟଲୀଳାର ଅପ୍ରତ୍ୟାଶିତ ଓ ବୈଚିତ୍ର୍ୟମୟ ସକଳ ବୈଭବକୁ ପ୍ରସାରିତ, ପ୍ରକାଶିତ, ପରିପୁଷ୍ଟ କରି ଦେଇଗଲା । ଏବଂ ତାହା କି ଅପରୂପ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟମୟ ଯେତେବେଳେ ଦେଖେ ତୋର ଶାଶ୍ୱତ ଦିବ୍ୟ ଇଚ୍ଛାରେ ସୃଷ୍ଟ ସକଳ ଗତିଧାରା ଯେପରି ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ଅନନ୍ତ ଭାବେ ଓତପ୍ରୋତ – ଯେତେବେଳେ ଏ ଜ୍ଞାନ ହୁଏ ଯେ ସେ ସମସ୍ତ ଅନନ୍ତକାଳ ଧରି ବିରାଜିତ, କେବଳ ଆମର ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ବୃତ୍ତିମାନଙ୍କ ପାଖରେ ତାହା ବସ୍ତୁରାଜିର ନିରବଚ୍ଛିନ୍ନ ପାରମ୍ପର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଉଠେ, ଆମେ ତା' ମଧ୍ୟରେ ସହଯୋଗୀ କିନ୍ତୁ ଅଜ୍ଞାନ କର୍ମୀ ମାତ୍ର । ଯେଉଁମାନଙ୍କର ବିନ୍ଦୁମାତ୍ର ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ ସେମାନଙ୍କ ପରି ଆମେ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ଧ ଓ ଅବଚେତନ ଭାବେ କର୍ମ କରି ଚାଲିଛେ – ତଥାପି ମୁଁ ଜାଣେ, କର୍ମୀ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ମୁଁ ଦ୍ରଷ୍ଟା । କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ମଧ୍ୟ ମୁଁ ସେପରି ବିଶୁଦ୍ଧ ହୋଇ ନାହିଁ ଯାହାଫଳରେ ତୁ ମୋ ଦୃଷ୍ଟି ସମ୍ମୁଖରେ ଫଳ ବା ପରିଣାମ ଯାହା ହେବ ସେ ସକଳ ସମଗ୍ର ଭାବେ ଖୋଲିଧରି ପାରିବୁ; କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ମୁଁ କେବଳ ଆଂଶିକ ଓ ଅସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେହିଁ ଜାଣିପାରେ ଏବଂ କାହିଁକି କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛି, ତୁ ବା ମୋଠାରୁ କ'ଣ ଚାହୁଁ ତା'ର ସମ୍ୟକ୍ ଚେତନା ମୁଁ ଆଂଶିକ ଓ ଅସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ପାଏ । କେବେ ମୋର ସେ ଶୁଦ୍ଧି ଆସିବ, ହେ ଭଗବାନ୍ ? କିନ୍ତୁ ସେଥିପାଇଁ ମୁଁ ଅଧୀର ନୁହେଁ ବା ତୋତେ ଯାଚ୍ଞା କରୁ ନାହିଁ । ମୁଁ ତ ଦେଖୁଛି ଏହି ନଗଣ୍ୟ ଓ ଅକିଞ୍ଚିତ୍କର ଯନ୍ତ୍ରଟି ମଧ୍ୟରେ ତୋ ବୈଭବ କେତେ ପରିମାଣରେ ଆବୃତ ଓ ଆଚ୍ଛନ୍ନ ହୋଇ ରହିଛି – କିନ୍ତୁ ତୁ ତ ଜାଣୁ

କାହିଁକି ଏପରି ହୁଏ – ଏଇ ଯେତେସବୁ ଅନ୍ଧକାର ଓ ଦୁର୍ବଳତା, ତୋର ଶାଶ୍ୱତ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସାଧନ ପାଇଁ ସେସବୁକୁ ମଧ୍ୟ ତୁ ତୋ କାର୍ଯ୍ୟରେ ବ୍ୟବହାର କରୁ ।

ତୋର ଯେତେ ଟିକକୁ ସେ ଜାଣିପାରେ, ବୁଝିପାରେ, ତା'ରି ସମ୍ମୁଖରେ ମୋ ଅନ୍ତରାତ୍ମା ପ୍ରାର୍ଥନାନିରତ, ପ୍ରେମଭରେ ଆନତ । ଅନ୍ତରାତ୍ମା ମୋର ତୋ ନିକଟରେ ପ୍ରାର୍ଥନାନିରତ, ନିଜକୁ ତୋ ନିକଟରେ ସେ ସମର୍ପଣ କରିଦେଇଛି ଏପରି ସମୁଚ୍ଚ ପ୍ରବେଗରେ ଯାହାର ଅବ୍ୟର୍ଥ ପରିଣତି ହେଲା ଅଭିନ୍ନ ଏକାତ୍ମତା । ଅନ୍ତରାତ୍ମା ମୋର ପ୍ରାର୍ଥନାନିରତ... ମୋର ଦେହ ମଧ୍ୟ; ମନ ନୀରବ ନିର୍ବିଚଳ ପରମାନନ୍ଦ ମଧ୍ୟରେ ।

(ଧ୍ୟାନ ପରେ ଅପରାହ୍ଣ ସାଢ଼େ ପାଞ୍ଚଟା ସମୟରେ ଏହି ବାଣୀ ଶୁଣାଗଲା)

''ଯେହେତୁ ତୁ ମୋ ଅଭିମୁଖୀ, ତେଣୁ ଆଜି ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ମୁଁ ତୋତେ କିଛି କହିବି । ତୋ ହୃଦୟ ମଧ୍ୟରେ ମୁଁ ଦେଖୁଛି ଏକ ହୀରକ ଖଣ୍ଡ ଯାହାର ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ଘେରି ରହିଛି ସୁବର୍ଣ୍ଣାଲୋକ । ଶୁଦ୍ଧ ଓ ତପ୍ତ ସେ ଜିନିଷ ନୈର୍ବ୍ୟକ୍ତିକ ପ୍ରେମକୁ ପ୍ରକାଶ କରେ – କିନ୍ତୁ ଏପରି ଏକ ରତ୍ନକୁ ତୁ କାହିଁକି ଗାଢ଼ ଲାଲ ରଙ୍ଗର ରେଖା ଘେର ଥିବା ଏକ କୃଷ୍ଣାଭ ପେଟିକା ମଧ୍ୟରେ ବନ୍ଦ କରି ରଖିଛୁ ? ତା'ର ବାହ୍ୟ ଆବରଣଟି ହେଲା ଅନୁଜ୍ଜ୍ୱଳ ଗାଢ଼ ନୀଳ, ସତେ ଯେପରି ଏକ ଅନ୍ଧକାରର ବସନ । ଦେଖିଲେ ମନେହୁଏ ତୁ ଯେପରି ତୋ ପ୍ରଭା ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ଭୟ କରୁ । ପ୍ରକାଶ କର ତୋର ଜ୍ୟୋତିଃ, ଝଡ଼କୁ ଭୟ କର ନା – ଝଡ଼ ଅବଶ୍ୟ ଆମକୁ କୂଳଠାରୁ ବହୁ ଦୂରକୁ ନେଇଯାଏ, କିନ୍ତୁ ତା' ଫଳରେ ଆମର ବିଶ୍ୱଜଗତ୍ ଦେଖା ବି ହୋଇଯାଏ । ତୁ କାହିଁକି ସ୍ନେହରେ ମିତବ୍ୟୟୀ ହେବାକୁ ଚାହୁଁ ? ପ୍ରେମର ପ୍ରସ୍ରବଣ ଅନ୍ତହୀନ । ତୁ କ'ଣ ଭୟ କରୁଛୁ ଯେ ଲୋକେ ତୋତେ ଭୁଲ୍ ବୁଝିବେ ? କେଉଁଠି ଦେଖିଛୁ କି ମଣିଷ ଭଗବାନଙ୍କୁ ବୁଝି ପାରିଛି ? ଚିରନ୍ତନ ସତ୍ୟ ଯଦି ତୋ ମଧ୍ୟରେ ଏପରି କିଛି ପାଏ ଯାହାକୁ ଧରି ସେ ଆତ୍ମପ୍ରକାଶ କରିପାରେ, ତା'ହେଲେ ଅନ୍ୟସବୁରେ ତୋର ପ୍ରୟୋଜନ କ'ଣ ? ତୁ ସେହି ତୀର୍ଥଯାତ୍ରୀ ପରି ଯେ ମନ୍ଦିର ମଧ୍ୟରୁ ବାହାରିଛି ଏବଂ କବାଟ ପାଖରେ ଜନତାର ଭିଡ଼ ସମ୍ମୁଖରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇ ତା'ର ଅମୂଲ୍ୟ ଗୁପ୍ତ ଧନଟିକୁ, ତା'ର ପରମ ଆବିଷ୍କାରଟିକୁ ଖୋଲି ଧରିବ କି ନା ବୋଲି ଇତସ୍ତତଃ ହେଉଛି । ଶୁଣ ତା'ହେଲେ, ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଇତସ୍ତତଃ ହୋଇଛି ଦିନ ପରେ ଦିନ, କାରଣ ଭବିଷ୍ୟତ୍ ଦୃଷ୍ଟି ନେଇ ମୁଁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଦେଖିଥିଲି ମୋର ବାଣୀ ଏବଂ ତା'ର ପରିଣାମ କ'ଣ ହେବ – ବୁଝାଇବାରେ ତଦପେକ୍ଷା ବୁଝିବାରେ ତ୍ରୁଟିହିଁ ସାର ହେବ । କିନ୍ତୁ ତଥାପି ମୁଁ ଏ ପୃଥିବୀ ତଥା ମଣିଷ ଆଡ଼କୁ ଫେରିଛି, ମୋର ବାଣୀ ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଇଛି । 'ପୃଥିବୀ ଓ ମଣିଷ ଅଭିମୁଖେ ଫେର' – ଏହି ଆଦେଶ କ'ଣ ସଦାସର୍ବଦା ତୁ ତୋ ହୃଦୟ ମଧ୍ୟରେ ଶୁଣୁ ନାହୁଁ – ହୃଦୟ ମଧ୍ୟରେ, କାରଣ ହୃଦୟହିଁ ତ ବହିଆଣେ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ମଙ୍ଗଳ

ବାଣୀ ଯେଉଁମାନେ କୃପା ଆଶାରେ ତୃଷିତ । ଏହା ପରଠାରୁ ଏ ହୀରକ ଖଣ୍ଡକୁ କୌଣସି କିଛି ଆକ୍ରମଣ କରି ପାରିବ ନାହିଁ । ସେ ବସ୍ତୁ ଅନାକ୍ରମଣୀୟ, ତା'ର ଗଠନ ଏପରି ନିଖୁଣ ଏବଂ ତା' ମଧ୍ୟରୁ ଏପରି ମଧୁର ଆଲୋକ ବିଚ୍ଛୁରିତ ଯେ ତାହା ମଣିଷର ପ୍ରାଣରେ ବହୁ ଜିନିଷକୁ ପରିବର୍ତ୍ତିତ କରିଦେଇ ପାରେ । ତୁ କ'ଣ ନିଜ ସାମର୍ଥ୍ୟକୁ ସନ୍ଦେହ କରୁ, ନିଜ ଅଜ୍ଞାନତାକୁ ଭୟ କରୁ ? ଏହାହିଁ ତ ତୋ ଶକ୍ତିକୁ ତାରକାହୀନ ତମିସ୍ରାର ଆବରଣରେ ଘୋଡ଼ାଇ ରଖିଛି । ତୁ ସଂଶୟାକୁଳ, ତୁ ଭୟବିହ୍ୱଳ, ସତେ ଯେପରି ଗୁପ୍ତ ରହସ୍ୟର ସମ୍ମୁଖରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ – ତୋ ପାଖରେ ପ୍ରକାଶର ରହସ୍ୟ ଅନନ୍ତସ୍ଥିତିର ରହସ୍ୟ ଅପେକ୍ଷା ଭୀଷଣତର ଓ ଅପରିମେୟ ହୋଇ ଦେଖା ଦେଇଛି । କିନ୍ତୁ ତୋତେ ସାହସ ବାନ୍ଧିବାକୁ ହେବ, ଗଭୀରର ଆଜ୍ଞା ପାଳନ କରିବାକୁ ହେବ । ମୁଁ ତୋତେ ଏ କଥା କହୁଛି କାରଣ ମୁଁ ତୋତେ ଜାଣେ ଓ ଭଲ ପାଏ, ତୁ ଯେପରି ମୋତେ ଜାଣି ଭଲ ପାଇଛୁ । ସୁସ୍ପଷ୍ଟ ରୂପ ଧରି ମୁଁ ତୋ ଦୃଷ୍ଟି ସମ୍ମୁଖରେ ଦେଖାଦେଇଛି ଯେପରି ମୋ କଥାରେ ତୋର ତିଳେମାତ୍ର ସନ୍ଦେହ ନ ହୁଏ । ଆଉ ତୋର ନିଜ ଦୃଷ୍ଟି ସମ୍ମୁଖରେ ତୋ ହୃଦୟକୁ ଖୋଲିଦେଲି ଯାହାଫଳରେ ତୁ ଦେଖିପାରିବୁ ପରମ ସତ୍ୟ କ'ଣ କରିବାକୁ ଚାହାନ୍ତି ଏବଂ ସେଠାରେ ତୁ ଆବିଷ୍କାର କରିପାରିବୁ ତୋ ନିଜ ସତ୍ତାର ଦିବ୍ୟବିଧାନକୁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏ ଜିନିଷଟି ତୋ ପାଖରେ କଠିନ ବୋଲି ମନେ ହେଉଛି, କିନ୍ତୁ ଦିନ ଆସିବ ଯେତେବେଳେ ତୁ ଜିଜ୍ଞାସା କରିବୁ ଏତେ ଦିନ ଧରି ସବୁକିଛି କିପରି ବିପରୀତ ଧରଣର ଥିଲା ।'' (ଶାକ୍ୟମୁନି)

ଡିସେମ୍ବର ୨୧, ୧୯୧୬

ହେ ଭଗବାନ୍ ! ତୋତେ ଯେ ସବୁଠାରୁ ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣେ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣଙ୍କ ମୁଖରେ ତୁ ମୋ ସହ କଥା କହିଲୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବେ ଯେପରି ତୋ ଶିକ୍ଷା ଆହୁରି ଭଲ ଭାବେ ହୃଦୟଙ୍ଗମ କରିପାରିବି (ତା'ହେଲେ କ'ଣ ସାକ୍ଷାତ୍ ଭାବେ ତୋ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଶୁଣିବା ପାଇଁ ମୁଁ ଅକ୍ଷମ ଥିଲି ?) । ତଥାପି ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ଠିକ୍ ଭାବେ ବୁଝି ପାରୁ ନି ମୋତେ କିପରି ଚାଲିବାକୁ ହେବ । ତୁ ତ ଜାଣୁ କି ପରମାନନ୍ଦ ମୁଁ ଲାଭ ନ କରିବି, ତୋ ପ୍ରସାଦରେ ଯଦି ମୁଁ ସର୍ବାଙ୍ଗୀଣ ଭାବେ ଦିବ୍ୟପ୍ରେମର ଅଗ୍ନିକୁଣ୍ଡରେ ପରିଣତ ହୋଇଯାଏ – ଯେଉଁ ପ୍ରେମ ତୋ ସନାତନ ସତ୍ତାର ଆଦି ଓ ଉଚ୍ଚତମ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି, ଯେଉଁ ପ୍ରେମ ଏ ଜଗତରେ ଯୁଗପତ୍ ତୋରି ସତ୍ୟ ଏବଂ ଯେଉଁ ସଳଖ ପଥ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ମାନବ ଚେତନାକୁ ସେ ଦିଗରେ ନେଇଚାଲେ ତା'ର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରକାଶ । ଦିନ ଥିଲା ଯେତେବେଳେ

ମୁଁ ଆସ୍ପୃହା କରୁଥିଲି, ଆକାଙ୍କ୍ଷା ଓ କାମନା କରୁଥିଲି, ସେତେବେଳେ ମୋର ବର୍ତ୍ତମାନ କର୍ମାଦର୍ଶର ଅନୁକୂଳ ଏହି ଅବସ୍ଥା ଲାଭ ପାଇଁ କେତେବାର ତୋ କରୁଣା ଭିକ୍ଷା ନ କରିଛି ! ଏବଂ ସେତେବେଳେ ସେହି ସମୟରେ ମୋର ମନେ ହୋଇଥିଲା ଯେ ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ଅହଂଗତ ସକଳ ପସନ୍ଦ ଅପସନ୍ଦରୁ ମୁକ୍ତ ହେବି ସେତେବେଳେ ତୁ ଏହି ପାର୍ଥିବ ବ୍ୟକ୍ତିସତ୍ତାଟିକୁ ପୃଥିବୀପୃଷ୍ଠରେ ତୋ ଦିବ୍ୟ ପ୍ରେମର ପ୍ରକାଶଯନ୍ତ୍ର ଭାବେ ବରଣ କରିନେବୁ । କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେତେବେଳେ ତୁ ଆଦେଶ ଦେଉଛୁ, ମୁଁ ଅନୁଭବ କରୁଛି ମୋର ଚିରଦିନର ଅକ୍ଷମତା । ଏତେଦିନ ଧରି ମୋର ବିଶ୍ୱାସ ଥିଲା ଯେ ମୁଁ ଜାଣେ ପ୍ରେମ କ'ଣ, କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଦେଖୁଛି କୌଣସି ସ୍ଥାନରେ ଏପରି କୌଣସି ବସ୍ତୁ ନାହିଁ ଯାହାକୁ ପ୍ରେମ ନାମରେ ଅଭିହିତ କରା ନ ଯିବ । ସୁତରାଂ ବିଶେଷ ଭାବେ ପ୍ରେମ ନାମରେ ନାମିତ କରାଯିବ ଏପରି କିଛି ନାହିଁ । ତାହାହେଲେ ଏହି ଯେଉଁ ବସ୍ତୁଟିର ସଂଜ୍ଞା ନିରୂପଣ କରି ପାରୁ ନି, ପୃଥକ୍ ଭାବେ ଧରିପାରୁ ନି, କିପରି ଭାବେ ତାହା ହୋଇଉଠିବି ? ତଥାପି ଗତକାଲି ତୁ ମୋତେ ଦେଖାଇ ଦେଲୁ ତୋର ଅତି ଶକ୍ତିମାନ୍ ଓ ଅତି ମୂଲ୍ୟବାନ୍ ଏକ ଅବଦାନକୁ ଅନ୍ଧକାରର ଏକ ଆବରଣ ମଧ୍ୟରେ ମୁଁ ବନ୍ଦ କରି ରଖିଛି ।... ହେ ଭଗବାନ୍ ! ମୋର ସମଗ୍ର ସତ୍ତା ତୋର ବାଣୀ ଅନୁସରଣ କରିବା ପାଇଁ, ତୋ ବିଧାନର ଅନୁଗତ ହୋଇ ଚାଲିବା ପାଇଁ ଉନ୍ମୁଖ — କିନ୍ତୁ ତା'ର ସ୍ଥୂଳ ଚେତନାରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ, ସେ ବୁଝି ପାରେ ନା ତୁ ତା'ଠାରୁ କ'ଣ ଚାହୁଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତା' ପ୍ରେମର ନିଷ୍କ୍ରିୟ ଅବସ୍ଥା ସେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ଅନୁଭବ କରେ । ଏବଂ ତୁ ତାକୁ ସକ୍ରିୟ କରିବା ପାଇଁ ଚାହୁଁ — କିନ୍ତୁ ଗୋଟିଏ ସ୍ଥିତିରୁ କିପରି ଭାବେ ଅନ୍ୟଟିକୁ ଯାଇହେବ ତାହା ତା' ବୁଦ୍ଧିର ଅଗମ୍ୟ । ସେ ଜାଣେ ଏହି ସକ୍ରିୟ ପ୍ରେମର ଅବସ୍ଥା ହେବ ନିତ୍ୟ ଏବଂ ନୈର୍ବ୍ୟକ୍ତିକ ଅର୍ଥାତ୍ ସର୍ବତୋଭାବେ ବ୍ୟବସ୍ଥାନିରପେକ୍ଷ ଓ ବ୍ୟକ୍ତିନିରପେକ୍ଷ । କାରଣ, କୌଣସି ବିଶେଷ ପରିସ୍ଥିତି ବା ବ୍ୟକ୍ତି ଉପରେ ତା'ର ଏକାନ୍ତ ଅଭିନିବେଶ ରହିବ ନାହିଁ । ଏ ଦିଗରୁ ସେ ହେବ ବର୍ତ୍ତମାନ ନିଷ୍କ୍ରିୟ ପ୍ରେମର ଯେଉଁ ଅବସ୍ଥା ତା'ର ଅନୁରୂପ — ବିଶୁଦ୍ଧ, ଅବ୍ୟୟ, ଅପୌରୁଷେୟ । କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ସୁଦ୍ଧା ଯେଉଁ ବସ୍ତୁ ତା'ର ବୋଧଗମ୍ୟ ହୋଇ ନାହିଁ, ତାହା ହେଉଛି — ଆଧାରର ଅଙ୍ଗୀଭୂତ ଏଇ ଯେଉଁ ଗୁଣ, ବିଶୁଦ୍ଧି, ଅବ୍ୟୟତା ଆଉ ନୈର୍ବ୍ୟକ୍ତିକତା, ତାହା ଅତୁଟ ରଖି ସେ କିପରି ପୁଣି କର୍ମରେ ବ୍ୟାପୃତ ରହିପାରେ ।

ଏଥିପାଇଁ ତ ଆଜି ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ମୁଁ ମିତ୍ର ଦେବତାଙ୍କୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଛି । କାରଣ ମିତ୍ର ହେଲେ ପ୍ରମୂର୍ତ୍ତ ପ୍ରେମର ସତ୍ୟ, ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଯାଚ୍ଞା କରିଛି ମୋତେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ, ମୋର ଅଜ୍ଞାନ ଅନ୍ଧକାରକୁ ଆଲୋକିତ କରିବା ପାଇଁ, ମୋର ସଂଶୟ ଭଞ୍ଜନ କରିବା ପାଇଁ, ମୋର ସନ୍ଦେହ ଦୂରୀଭୂତ କରିବା ପାଇଁ, ଶେଷ ବାଧାସବୁ ଦୂର

କରିଦେବା ପାଇଁ, ଏହି ସ୍ଥୂଳ ଯନ୍ତ୍ରଟିକୁ ଅଧିକାର କରିବା ପାଇଁ, ଯାହାଫଳରେ ତୁ ତା'ଠାରୁ ଯାହା ଚାହୁଁ ସେ ଯେପରି ତାହାହିଁ ହୋଇଉଠେ ।

କିନ୍ତୁ ମୋର ବାକ୍ୟ ଶଙ୍କାକୁଳ, କଣ୍ଠ ମୋର ଅକୁଶଳ – ଜାଣେ ନା ମିତ୍ରଦେବ ମୋ ପ୍ରାର୍ଥନା ଶୁଣିଛନ୍ତି କି ନା ।

ଡିସେମ୍ବର ୨୪, ୧୯୧୬

ହେ ଭଗବାନ୍ ! ତୁ ମୋର ମନକୁ ଜାଣିବାକୁ ଦେଇ ନାହୁଁ କ'ଣ ଘଟିବାକୁ ଯାଉଛି ଏବଂ କିପରି ଭାବେ ତାହା ଘଟିବ; ତଥାପି ଆଜି ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ମୋ ଅନୁଭୂତି ମଧ୍ୟରେ ତୁ ପୂର୍ବାଭାସ ଦେଇଛୁ ତୁ ମୋଠାରୁ କ'ଣ ଚାହୁଁ, ଖାଲି ଏକ ପୂର୍ବାନୁଭୂତି – କାରଣ ଏହା ହେଲା ପ୍ରଥମ ପଦକ୍ଷେପ ମାତ୍ର, ମୋ ସମ୍ମୁଖରେ ଅର୍ଦ୍ଧୋନ୍ମୁକ୍ତ ଯେଉଁ ଅପରୂପ ପଥଟି ରହିଛି ତା' ଉପରେ ଦ୍ୱିଧାଗ୍ରସ୍ତ ପଦକ୍ଷେପ ମାତ୍ର । ଏହା ଯେପରି ଜୁଆରର ଜଳ, ନଦୀ କ୍ରମେ ଏଥିରେ ସ୍ଫୀତ ହୋଇଉଠୁଛି, ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦୁଇ କୂଳ ଲଂଘନ କରି ତା'ର କଲ୍ୟାଣମୟ ପ୍ଲାବନରେ ସବୁକିଛି ବୁଡ଼ାଇ ନ ଦେଇଛି । ସେହିପରି ଏବେ ମୋ ହୃଦୟ ସ୍ଫୀତ ହୋଇଉଠିଛି ତୁ ତା' ମଧ୍ୟରେ ଢାଳି ଦେଇଥିବା ପ୍ରେମ ଶକ୍ତିର ଚାପରେ । ସମଗ୍ର ସତ୍ତା ଭଲ ପାଇବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିଛି, ନିରନ୍ତର ଆହୁରି ଭଲ ପାଇବାକୁ, ବିଶେଷ ଲକ୍ଷ୍ୟ ବିନା, କୌଣସି କିଛିକୁ ନୁହେଁ ପୁଣି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏକ ସଙ୍ଗେ, ଯାହାକୁ ସେ ଜାଣେ ଏବଂ ଯାହାକୁ ସେ ନ ଜାଣେ ତାକୁ ମଧ୍ୟ, ଯାହା ସେ ଦେଖେ ଏବଂ ଯାହା ସେ କେବେ ଦେଖି ନାହିଁ, ତାକୁ ମଧ୍ୟ; କ୍ରମେ ଏହି ସୁପ୍ତ ପ୍ରେମ ହୋଇଉଠିଲା ବ୍ୟକ୍ତ ପ୍ରେମ, ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ ଉପରେ ଓ ସମସ୍ତଙ୍କ ଉପରେ ବିଚ୍ଛୁରିତ ହେବା ପାଇଁ ଉତ୍ସୁକ କଲ୍ୟାଣକର ତରଙ୍ଗ ପରି, ସକ୍ରିୟ ସୂର୍ଯ୍ୟଶକ୍ତି ପରି ।... ଏ ହେଲା ଆରମ୍ଭ, ଅତି କ୍ଷୀଣ ଆରମ୍ଭ । କିନ୍ତୁ ହେ ଭଗବାନ୍ ! ମୁଁ ଜାଣିଲି ତୁ ଏହାହିଁ ଚାହୁଁ । ତୋ ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି ଚିରଦିନହିଁ ସେହି ଅଖଣ୍ଡ କାରୁଣ୍ୟଶକ୍ତି ଯେ ତା'ର ଦିବ୍ୟାନନ୍ଦ ମଧ୍ୟରେ ସତ୍ତାକୁ ବୁଡ଼ାଇ ଦେଇଛି ଓ ସକଳ ଅକିଞ୍ଚିତ୍କର ନୈମିତ୍ତିକତା ଅତିକ୍ରମ କରି ତୋ ସ୍ୱର୍ଲୋକର ମହାଜ୍ୟୋତିଃ ମଧ୍ୟକୁ ନେଇଚାଲିଛି ।

ଯାହା ତୁ ଚାହୁଁ ତା' ହେବା ଅର୍ଥ ଦିବ୍ୟରୂପ ଲାଭ କରିବା !

ଡିସେମ୍ବର ୨୫, ୧୯୧୬

(କାଲି ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ନୀରବତା ମଧ୍ୟରେ ଯାହା ଶୁଣିଛି ଏବଂ ଲେଖିରଖିଛି)

''ଜ୍ଞାନ ଓ ଚେତନା ସମେତ ସବୁକିଛି ତୁ ତ୍ୟାଗ କରିଛୁ, ସେଥିପାଇଁ ଯେଉଁ ଭୂମିକାରେ ତୋତେ ଅବତୀର୍ଣ୍ଣ ହେବାକୁ ହେବ ତା' ନିମିତ୍ତ ତୁ ତୋ ହୃଦୟକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିପାରିଛୁ – ସେ ଭୂମିକାରେ, ଦେଖିଲେ ମନେହୁଏ, ଲାଭର ଅଙ୍କ ଶୂନ୍ୟ – ପ୍ରସ୍ରବଣ ଉତ୍ସପରି ସେ ଖାଲି ଢାଳି ଚାଲିଛି ତା'ର ଧାରା ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ କିନ୍ତୁ ତା' ପାଇଁ କୌଣସି ଧାରା ଓଲଟି ବହୁ ନି; ତା'ର ଅଫୁରନ୍ତ ସାମର୍ଥ୍ୟ ସେ ଅତଳ ଗହ୍ୱର ମଧ୍ୟରୁ ଆହରଣ କରେ, କୌଣସି ବାହ୍ୟ ବସ୍ତୁକୁ ସେ ଅପେକ୍ଷା କରେ ନା । କିନ୍ତୁ ଏହା ମଧ୍ୟରେ ତୁ ତ ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିଛୁ ଏହି ଯେଉଁ ପ୍ରେମର ଅଫୁରନ୍ତ ପ୍ରସାର ତା' ମଧ୍ୟରେ କି ପରମାନନ୍ଦ ରହିଛି । କାରଣ ପ୍ରେମ ନିଜ ମଧ୍ୟରେ ନିଜେହିଁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ, ପରସ୍ପର ବିନିମୟର ପ୍ରୟୋଜନ ତା'ର ନାହିଁ; ଏବଂ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ପ୍ରେମ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଯଦି ଏ କଥା ସତ୍ୟ, ତେବେ ଦିବ୍ୟପ୍ରେମ, ଯେ ଅନନ୍ତଙ୍କୁ ଏପରି ମହତ୍ ଭାବେ ପ୍ରତିଫଳିତ କରେ ତା' ସମ୍ବନ୍ଧରେ ତାହା କେତେ ବେଶୀ ସତ୍ୟ ନ ହେବ !

''ନିରନ୍ତର ବୃହତ୍ତର ଓ ତୀବ୍ରତର ହୋଇ ସକଳ ବସ୍ତୁ ମଧ୍ୟରେ ଓ ସର୍ବତ୍ର ତୁ ଏହି ପ୍ରେମ ହୋଇଉଠ – ସମସ୍ତ ଜଗତ ଯୁଗପତ୍ ହୋଇଉଠିବ ତୋ ସୃଷ୍ଟି ଓ ତୋ ସମ୍ପତ୍ତି, ତୋ କର୍ମକ୍ଷେତ୍ର ଓ ତୋ ବିଜୟଗୌରବ । ଶେଷ ସୀମାବନ୍ଧନସବୁ ଭାଙ୍ଗିଦେବା ପାଇଁ ନିରନ୍ତର ଯୁଦ୍ଧ କରିଚାଲ, ତୋ ସତ୍ତାର ସଂପ୍ରସାରଣ ଫଳରେ ସେସବୁ ହୋଇଯାଇଛି ସାମାନ୍ୟ ବିଘ୍ନମାତ୍ର । ଏଥର ଅନ୍ତିମ ଅନ୍ଧକାର ଜୟ କର, ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟୀ ଶକ୍ତିର ଆଲୋକରେ ତାହା ଆଲୋକିତ ହୋଇଉଠିଛି । ଯୁଦ୍ଧ କରିଚାଲ ବିଜୟ ଲାଗି, ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଜୟ ଲାଗି; ଏତେ ଦିନ ଯାହା ଥିଲା ତା' ଅତିକ୍ରମ କରିବା ପାଇଁ, ନବଜ୍ୟୋତିଃକୁ ଉନ୍ମୁକ୍ତ କରିବା ଲାଗି, ଜଗତର କାମ୍ୟ ସେହି ପ୍ରମୂର୍ତ୍ତ ଆବିର୍ଭାବ ପାଇଁ ଯୁଦ୍ଧ କରିଚାଲ । ଭିତରର ଓ ବାହାରର ସକଳ ବାଧା ବିରୋଧରେ ନିରନ୍ତର ଯୁଦ୍ଧ କରିଚାଲ । ତୋ ସିଦ୍ଧିର ପୁରସ୍କାର ହେବ ଏକ ଅମୂଲ୍ୟ ରତ୍ନ ।''

ଡିସେମ୍ବର ୨୬, ୧୯୧୬

ହେ ଭଗବାନ୍ ! ନୀରବତା ମଧ୍ୟରେ ତୁ ମୋତେ ଯେଉଁ କଥା ଶୁଣାଉ, ତାହା ସର୍ବଦାହିଁ ମଧୁର ଓ ଭରସାପୂର୍ଣ୍ଣ । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ତ ଦେଖିପାରେ ନା ଏହି ଯେଉଁ ଯନ୍ତ୍ରଟି ଉପରେ ତୁ ଏତେ କରୁଣା ବର୍ଷଣ କରୁଛୁ, ସେ କିପରି ଭାବେ ତା'ର ଯୋଗ୍ୟ ଅଥବା ତୁ ଯାହା ତା'ଠାରୁ ଆଶା କରୁ କିପରି ଭାବେ ତାହା ପୂରଣ କରିବା ପାଇଁ ସେ ଯୋଗ୍ୟ ହେବ । ସେହି ମହାନ୍ ଗୁରୁଭାରପୂର୍ଣ୍ଣ ଭୂମିକା ବହନ କରିବାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ରଖିବାକୁ ହେଲେ ତା'ର ଯାହା ହେବା ଦରକାର ସେ ତୁଳନାରେ ସବୁକିଛି ତା' ମଧ୍ୟରେ ମନେହୁଏ କେତେ କ୍ଷୁଦ୍ର, କେତେ ଦୁର୍ବଳ, କେତେ ସାଧାରଣ – ନା ଅଛି ବଳ, ନା ଅଛି ବୀର୍ଯ୍ୟ, ନା ଅଛି ପ୍ରସାର । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଜାଣେ ମନ ଯାହା ଭାବେ ତା'ର ମୂଲ୍ୟ ଖୁବ୍ ସାମାନ୍ୟ । ସେ ନିଜେ ମଧ ଏ କଥା ଜାଣେ, ସେଥିପାଇଁ ନିଜକୁ ନିଷ୍କ୍ରିୟଭାବେ ଛାଡ଼ିଦେଇ ସେ ଅପେକ୍ଷା କରୁଛି ତୋ ଆଦେଶର କ୍ରମପ୍ରକାଶ ।

ସଦାସର୍ବଦା ଯୁଦ୍ଧ କରିବାକୁ ତୁ ମୋତେ କହିଛୁ – ମୋତେ ସେହି ଅଦମ୍ୟ ଉତ୍ସାହ ଦେ ଯାହା ସକଳ ବାଧାବିପତ୍ତି ଅତିକ୍ରମ କରିଯାଏ । କିନ୍ତୁ ମୋ ହୃଦୟ ମଧ୍ୟରେ ତୁ ଏପରି ପ୍ରସନ୍ନ ପ୍ରଶାନ୍ତି ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିଦେଇଛୁ ଯେ ଆଶାଙ୍କା ହୁଏ ମୋ ପକ୍ଷରେ ଯୁଦ୍ଧ କରିବା ହୁଏତ ସମ୍ଭବପର ହେବ ନାହିଁ... ସକଳ ବସ୍ତୁ, ବୃତ୍ତି ହେଉ ବା କର୍ମ ହେଉ, ମୋ ମଧ୍ୟରେ ଫୁଲ ପରି ଫୁଟିଉଠେ ସ୍ୱତଃସ୍ଫୂର୍ତ୍ତ ଭାବରେ, ବିନା ଆୟାସରେ, ହେବାର ଆନନ୍ଦରେ, ବଢ଼ିଉଠିବାର ଆନନ୍ଦରେ, ତୋତେ ପ୍ରକାଶ କରିବାର ଆନନ୍ଦରେ, ସେ ପ୍ରକାଶର ଧାରା ଯାହା ହେଉ ନା କାହିଁକି । ଏବଂ ଯଦି କେଉଁଠି ସଂଘର୍ଷ ଥାଏ ତେବେ ତାହା ଏତେ ସହଜ ଓ ସରଳ ଯେ ତାକୁ ସେ ନାମରେ ନାମିତ କରାଯାଇ ପାରେ ନା । କିନ୍ତୁ ଏତେ ପ୍ରେମ ଧାରଣ କରିବା ପାଇଁ ଏ ହୃଦୟ କି କ୍ଷୁଦ୍ର ! ଏବଂ ତାକୁ ପରିବେଷଣ କରିବା ପାଇଁ ଏ ଦେହ ଓ ପ୍ରାଣ କେତେ ଦୁର୍ବଳ ! ତୁ ମୋତେ ସେହି ଅପରୂପ ପଥପାର୍ଶ୍ୱରେ ଆଣି ଠିଆ କରାଇଛୁ, କିନ୍ତୁ ସେ ପଥରେ ଚାଲିବା ପାଇଁ ମୋ ପାଦ କ'ଣ ସମର୍ଥ ?... ତୁ ମୋତେ ଉତ୍ତର ଦେଲୁ ଯେ ମୋତେ ଉଡ଼ିଯିବାକୁ ହେବ, ପାଦରେ ଚାଲି ଯିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲେ ଭୁଲ୍ ହେବ... ହେ ଭଗବାନ୍ ! ତୋର କି ଅସୀମ କରୁଣା ! ତୋର ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ୍ ବାହୁ ମଧ୍ୟରେ ମୋତେ ଆଉଥରେ ଗ୍ରହଣ କଲୁ, ତୋ ଅତଳ ହୃଦୟ ମଧ୍ୟରେ ମୋତେ ଗ୍ରହଣ କରି ଆଦର କଲୁ – ସେ ହୃଦୟ ମୋତେ କହିଲା : ''କୌଣସି ଚିନ୍ତା କର ନା, ଶିଶୁ ପରି ନିର୍ଭର କରି ରହ – ମୋ କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ମୋର ସଂହତ ରୂପ ତୁ କ'ଣ ମୁଁ ନୁହେଁ ?''

ଡିସେମ୍ବର ୨୭, ୧୯୧୬

ହେ ମୋର ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁ ! ମୋ ହୃଦୟ ତୋ ସମ୍ମୁଖରେ ଅବନତ, ମୋର ବାହୁଯୁଗଳ ତୋ ଅଭିମୁଖେ ପ୍ରସାରିତ ହୋଇ ପ୍ରାର୍ଥନାରତ – ତୋ ଦିବ୍ୟପ୍ରେମର ସ୍ପର୍ଶରେ ଏ ସତ୍ତାକୁ ସମଗ୍ରଭାବେ ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ କର ଯେପରି ସେହି ପ୍ରେମ ପୃଥିବୀରେ ବିକୀର୍ଣ୍ଣ ହେବ । ବକ୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ମୋ ହୃଦୟ ତୋ ଦିଗରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଉନ୍ମୁକ୍ତ, ଉନ୍ମୁଖ, ତୋ ଦିବ୍ୟ ପ୍ରେମରେ ପରିପ୍ଲାବିତ ହେବା ପାଇଁ ଶୂନ୍ୟ । ସେ ଶୂନ୍ୟତାରେ କିଛି ନାହିଁ କେବଳ ତୋ ଛଡ଼ା, ତୋ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ତାକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିଛି, ତଥାପି ସେ ଶୂନ୍ୟ, କାରଣ ସେ ବ୍ୟକ୍ତ ସୃଷ୍ଟିର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅନନ୍ତ ବୈଚିତ୍ର୍ୟକୁ ଧାରଣ କରିପାରେ ।

ହେ ପ୍ରଭୁ ! ମୋ ବାହୁଦ୍ୱୟ ତୋ ଦିଗରେ ପ୍ରସାରିତ ହୋଇ ମିନତି କରୁଛି, ମୋ ହୃଦୟ ତୋ ସମ୍ମୁଖରେ ନିଜକୁ ଖୋଲି ଧରିଛି, ଯେପରି ସେ ତୋର ଅନନ୍ତ ପ୍ରେମର ଭଣ୍ଡାର ହୋଇପାରେ ।

''ସକଳ ବସ୍ତୁରେ, ସର୍ବସ୍ଥାନରେ ଓ ସକଳ ସତ୍ତାରେ ମୋତେ ଭଲପାଅ ।'' – ଏହାହିଁ ତୋର ଉତ୍ତର । ମୁଁ ତୋତେ ସାଷ୍ଟାଙ୍ଗ ପ୍ରଣତି ଜଣାଇ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଛି, ମୋତେ ସେହି ଶକ୍ତି ଦେ ।...

ଡିସେମ୍ବର ୨୯, ୧୯୧୬

ହେ ମୋର ମଧୁମୟ ପ୍ରଭୁ ! ମୋତେ ତୋ ପ୍ରେମର ଯନ୍ତ୍ର ହେବାକୁ ଶିକ୍ଷା ଦେ ।

ଡିସେମ୍ବର ୩୦, ୧୯୧୬

ହେ ଭଗବାନ୍ ! ମୋ ହୃଦୟ ଏପରି ଶୀତଳ, ଏପରି ନୀରସ କାହିଁକି ମନେ ହେଉଛି ?

ମୁଁ ଅନୁଭବ କରୁଛି ଯେ ମୁଁ ବଞ୍ଚିଛି, ଦେଖୁଛି, ଆଧାର ମଧ୍ୟରେ ଅନ୍ତରାତ୍ମା ମଧ୍ୟ ଜୀବିତ, ସେ ତୋତେ ଦେଖୁଛି, ପ୍ରତ୍ୟେକ ବସ୍ତୁ ମଧ୍ୟରେ ତୋତେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କରି ଭଲ

ପାଉଛି, ଏ ବିଷୟରେ ସେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଜାଗ, ଏବଂ ବାହ୍ୟସତ୍ତା ତା'ର ଅନୁଗତ, ସୁତରାଂ ବାହ୍ୟସତ୍ତା ମଧ୍ୟ ସଜ୍ଞାନ । ମନ ତାହା ଜାଣେ ଏବଂ କେବେ ସେ କଥା ଭୁଲେ ନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ପ୍ରାଣସତ୍ତା ମଧ୍ୟ ବିଶୁଦ୍ଧ, ତା'ର ଅନୁରାଗ ଓ ବିରାଗ ଆଉ ନାହିଁ, କ୍ରମେ ସର୍ବଦା ଓ ସର୍ବତ୍ର ତୋ ସାନ୍ନିଧ୍ୟର ଆନନ୍ଦ ଅନୁଭବରେ ସେ ବଢ଼ିଚାଲିଛି । କିନ୍ତୁ ଅବସାଦର ଏକ ସୁପ୍ତି ନେଇ ହୃଦୟ ଯେପରି ସୁପ୍ତ, ତା' ମଧ୍ୟରେ ଯଥେଷ୍ଟ କର୍ମଠତା ନାହିଁ ଯାହାଫଳରେ ଅନ୍ତରାତ୍ମାର ପ୍ରେରଣାରେ ସେ ଯଥାଯଥ ପ୍ରତ୍ୟୁତ୍ତର ଦେଇ ପାରେ । କାହିଁକି ? ସେ କ'ଣ ଏତେ ନିର୍ଜୀବ ଥିଲା ଯେ ଯୁଦ୍ଧ କରି ଶ୍ରାନ୍ତ ହୋଇ ପଡ଼ିଛି, ଏପରି ଗଭୀର ଭାବେ ଆହତ ଯେ ସେ ପଙ୍ଗୁ ହୋଇଯାଇଛି ? କିନ୍ତୁ ତଥାପି ତ ସେ ଚାହେଁ ଅନ୍ତରାତ୍ମାର ଆହ୍ୱାନର ଜବାବ ଦେବା ପାଇଁ, ଚିର ଅବିଚଳିତ ନିଷ୍ଠା ଓ ଉତ୍ସାହ ନେଇ ସେ ତାହା ଚାହେଁ । କିନ୍ତୁ ଏହା ଯେପରି ସେହି ବୃଦ୍ଧ ପରି ଯେ ତରୁଣଙ୍କ ଖେଳରେ ସନ୍ତୋଷ ଓ ସମାଦର ଦେଖାଏ କିନ୍ତୁ ନିଜେ ସେଥିରେ ଯୋଗଦାନ କରିପାରେ ନା । ତଥାପି ସେ ଆନନ୍ଦିତ, ନିର୍ଭରତାପୂର୍ଣ୍ଣ, ପ୍ରକୃତି ତାକୁ ମୁକ୍ତ ହସ୍ତରେ ଯେତେ ଅନୁରାଗ-ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ ଦାନ କରିଛି ସେଥିପାଇଁ ସେ କୃତଜ୍ଞତାରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ । ସେ ଚାହେଁ ଏସବୁ ମହାର୍ଘ ଦାନର ପ୍ରତିଦାନରୂପେ ସେ ଯେପରି ଅଫୁରନ୍ତ ଧାରାରେ ସେହି ପ୍ରାଣଦାୟୀ, ଶକ୍ତିଦାୟୀ, ସୁଖକର ସାନ୍ତ୍ୱନାକର କରୁଣାର ସୁନେଲି ରସଧାରା ବିତରଣ କରିପାରେ, ଯାହା ମାନବଜୀବନର ବାସ୍ତବ ସଞ୍ଜୀବନୀ ସୁଧା । ସେ ଆକାଙ୍‌କ୍ଷା କରେ, ଚେଷ୍ଟା ମଧ୍ୟ କରେ – କିନ୍ତୁ ଯାହା କରିବାର ସ୍ୱପ୍ନ ସେ ଦେଖେ ତାହା ତୁଳନାରେ ସେ ବାସ୍ତବରେ ଯାହା କରେ ତାହା କେତେ ତୁଚ୍ଛ; ଯାହା ଆଶା କରେ – ଚିରକାଳ ଯାହା ଆଶା କରି ଆସିଛି – ତା' ତୁଳନାରେ କେତେ ଯତ୍‌ସାମାନ୍ୟ ଯାହା ସେ ବାସ୍ତବିକ କରିପାରେ । ସେ ଜାଣେ ତୋ ଡାକ କାନରେ ବାଜିଲେ ତା' କେବେ ବ୍ୟର୍ଥ ହୁଏ ନା – ଏବଂ ଯେଉଁ ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟସବୁର ଆଭାସ ତୁ ତାକୁ ଦେଇଛୁ, ତାହା ଯେ ଦିନେ ତା'ର ଅଧିଗତ ହେବ ସେଥିରେ କୌଣସି ସଂଶୟ ନାହିଁ ।

ସ୍ରୋତମୁଖର ଏହି ରୁଦ୍ଧ କବାଟ କିଏ ଖୋଲିଦେବ ?

ମୋ ହୃଦୟ ମାନୁଷୀ ଭାବେ ଭଲପାଏ, ଏବଂ ମନେହୁଏ ମାନୁଷୀ ଭାବେ ଭଲପାଏ ତା'ର ସାମର୍ଥ୍ୟ, ନିଷ୍ଠା ଓ ଶୁଭ୍ରତା ନେଇ । କିନ୍ତୁ ତୁ ଚାହୁଁ ସେ ଯେପରି ଦିବ୍ୟ ଭାବେ ଭଲପାଉ, ତୋ ପରମା ଶକ୍ତିର ଅସୀମ କ୍ରମପ୍ରସାର ମଧ୍ୟରେ, କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଏ ବସ୍ତୁ ତା'ର ଅନଧିଗତ ।

କିଏ ଖୋଲିଦେବ ସ୍ରୋତମୁଖର ଏହି ରୁଦ୍ଧ କବାଟ ?

ଜାନୁଆରି ୪, ୧୯୧୭

ହେ ଭଗବାନ୍ ! ତୋ ଦାନର ପ୍ରାଚୁର୍ଯ୍ୟରେ ମୋତେ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିଛୁ । କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେତେବେଳେ ଏ ଆଧାର ଜୀବନଠାରୁ ଆଉ କିଛି ପ୍ରତ୍ୟାଶା କରେ ନା, କିଛି କାମନା କରେ ନା, ଠିକ୍ ସେତେବେଳେ ଜୀବନ ତା' ପାଖରେ ତୋଳି ଦେଇଛି ତା'ର ଅମୂଲ୍ୟ ସମ୍ପଦ, ଯାହା ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟ ପାଖରେ ଲୋଭନୀୟ । ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ପ୍ରତ୍ୟେକ କ୍ଷେତ୍ର – ମାନସିକ, ଅନ୍ତରାତ୍ମିକ, ଏପରିକି ଜଡ଼ଭୌତିକ କ୍ଷେତ୍ର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ – ତୋ ଦାନରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ । ତୁ ମୋତେ ପ୍ରାଚୁର୍ଯ୍ୟର କ୍ଷେତ୍ର ମଧ୍ୟକୁ ଆଣିଛୁ, ସେ ପ୍ରାଚୁର୍ଯ୍ୟ ମୋ ପାଇଁ ଦୈନ୍ୟ ଭଳି ସ୍ୱାଭାବିକ, ସେଥିରେ ଯେ ମୋର ବେଶୀ ଆନନ୍ଦ ହୁଏ ତା' ନୁହେଁ; କାରଣ ପ୍ରାୟଶଃ ଦେଖାଯାଏ ଦୈନ୍ୟ ମଧ୍ୟରେହିଁ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜୀବନ ହୋଇଉଠେ ବେଶୀ ତୀବ୍ର, ବେଶୀ ସଚେତନ । ତେବେ ମୁଁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଦେଖି ପାରୁଛି ଯେ ଏହି ପ୍ରାଚୁର୍ଯ୍ୟ ରହିଛି – ମୋର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସତ୍ତା ତୋର ଏହିସବୁ ଦାନରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଛି, ସେଥିପାଇଁ ସେ ତୋ ପାଖରେ ପ୍ରଣତ, କୃତଜ୍ଞତା ପ୍ରକାଶ କରିବା ପାଇଁ ତା'ର ଭାଷା ନାହିଁ ।

ଦୟା ତୋର ଅତୁଳନୀୟ, କରୁଣା ତୋର ଅଫୁରନ୍ତ ।

ଜାନୁଆରି ୫, ୧୯୧୭

ତୋ ଦିବ୍ୟଫୁଲ ତୋଡ଼ାଟିଏ ସବୁ ଫୁଲକୁ ଏକ ସଙ୍ଗେ ବାନ୍ଧି ରଖିଛି ଯେଉଁ ସୂତ୍ରଟି ତାହା ପ୍ରେମ ଛଡ଼ା ଆଉ କିଛି ନୁହେଁ । ତେବେ ଏହା ଏପରି ଏକ କାର୍ଯ୍ୟ ଯାହା ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ, ଅନାଡ଼ମ୍ବର, ଅନାବୃତ – ମୂଳତଃ ତାହା ନୈର୍ବ୍ୟକ୍ତିକ, ସୁତରାଂ ଏହି ନୈର୍ବ୍ୟକ୍ତିକତା ମଧ୍ୟରେହିଁ ତା'ର ପୂର୍ଣ୍ଣ ସାର୍ଥକତା ।

ମୁଁ କ୍ରମଶଃ ହୋଇଉଠିଛି ଏହି ସୂତ୍ର, ଏହି ବନ୍ଧନଗ୍ରନ୍ଥି; ତୋ ଚେତନାର ବିକ୍ଷିପ୍ତ ଖଣ୍ଡସବୁକୁ ତାହା ଏକତ୍ରିତ କରୁଛି, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସୁବ୍ୟବସ୍ଥିତ କରୁଛି, ଯାହାଫଳରେ ସେସବୁ ଯୁଗପତ୍ ଏକକ ଓ ବହୁଳ ତୋର ଚେତନାକୁ ଅଧିକ ସୁନ୍ଦର ଭାବେ ପୁନର୍ଗଠିତ କରି ପାରିବେ । ଏହା ଫଳରେ ମୋ ପକ୍ଷରେ ସୁସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ଦେଖିବା ସମ୍ଭବ ହୋଇଛି ବିଶ୍ୱଶକ୍ତିରାଜିର ଲୀଳାରେ ପ୍ରେମ କି ବସ୍ତୁ, ତା'ର ସ୍ଥାନ କେଉଁଠି, ତା'ର ବ୍ରତ କ'ଣ – ସେ ନିଜେ ଏକ ଶେଷ ଲକ୍ଷ୍ୟ ନୁହେଁ, ସେ ହେଲା ତୋର ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ଉପାୟ । ସେ

ସକ୍ରିୟ, ସର୍ବତ୍ର, ସକଳ ଅନ୍ତର ମଧ୍ୟରେ ବି ସେ, କିନ୍ତୁ ଯାହାକୁ ସେ ଏକ କରି ଧରି ରଖିଛି, ସେହି ପୁଣି ତାକୁ ଆବୃତ କରି ରଖିଛି, ଏବଂ ଫଳରେ ସମୟେ ସମୟେ ସେ ତା'ର ଅସ୍ତିତ୍ୱ ମଧ୍ୟ ଭୁଲିଯାଏ ।

ହେ ଭଗବାନ୍ ! ତୋ ମାଧୁର୍ଯ୍ୟ ମୋ ଅନ୍ତରରେ ପ୍ରବେଶ କରିଛି, ମୋର ସମଗ୍ର ସତ୍ତାକୁ ତୁ ଆନନ୍ଦରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିଦେଇଛୁ ।

ଏବଂ ଏହି ଆନନ୍ଦ ମଧ୍ୟରେ ମୁଁ ତୋତେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଛି, ତା' ଯେପରି ତୋ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଯାଏ ।

ଜାନୁଆରି ୬, ୧୯୧୭

ମୋ ସତ୍ତାକୁ ତୁ ଅବର୍ଣ୍ଣନୀୟ ଶାନ୍ତି ଓ ଅତୁଳନୀୟ ବିଶ୍ରାନ୍ତି ଦ୍ୱାରା ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିଛୁ... ବ୍ୟକ୍ତିଗତ କୌଣସି ଚିନ୍ତା ବା ଇଚ୍ଛା ନ ରଖି ମୁଁ ନିଜକୁ ତୋ ଆନନ୍ତ୍ୟର ଛନ୍ଦଦୋଳିରେ ଛାଡ଼ିଦେଇଛି ।

ଜାନୁଆରି ୮, ୧୯୧୭

ମୋ ହୃଦୟ ଓ ମସ୍ତିଷ୍କ ମଧ୍ୟରେ ତୁ ଆଣି ଦେଇଛୁ ନୀରବତା । କିନ୍ତୁ ଏହି ନୀରବତାର ଗଭୀରରୁ କୌଣସି କଣ୍ଠସ୍ୱର ତ ଶୁଣାଯାଉ ନାହିଁ । ଶାନ୍ତି ଏକମାତ୍ର ମଧୁର ଓ ମଙ୍ଗଳମୟ ଅତିଥି ହୋଇ ବିରାଜିତ ।

ଜାନୁଆରି ୧୦, ୧୯୧୭

ତୁ କ'ଣ ମୋତେ ଏହି ଶିକ୍ଷା ଦେବାକୁ ଚାହୁଁ ଯେ ମୋ ନିଜକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ମୋର ଯେଉଁ ପ୍ରୟାସ ସେସବୁ ବ୍ୟର୍ଥ ଓ ନିରର୍ଥକ ହେବ ? କେବଳ ସେହି କର୍ମ ହେବ ସହଜ

ଓ ସରଳ ଯାହାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ତୋର କରୁଣାବିକିରଣ । ବହିର୍ମୁଖୀ କର୍ମରେ ନିଯୁକ୍ତ ହେଲେ ସଂକଳ୍ପ ହୋଇଉଠେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଓ ଫଳପ୍ରସୂ, କିନ୍ତୁ ଠିକ୍ ଯେତେବେଳେ ଅନ୍ତର୍ମୁଖୀ କର୍ମରେ ନିଯୁକ୍ତ ହେବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକରେ ସେତେବେଳେ ତାହା ନିର୍ଜୀବ ଓ ନିଷ୍ଫଳ ହୋଇପଡ଼େ ।... ତେଣୁ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଉନ୍ନତି ପାଇଁ କରା ଯାଉଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମ ଅଧିକାଧିକ ନିଷ୍ଫଳ ହୋଇପଡ଼େ, କ୍ରମେ ବିରଳ ହୋଇଯାଏ । ପକ୍ଷାନ୍ତରେ, ବାହ୍ୟକର୍ମ ସେହି ଅନୁପାତରେ ଫଳଦାୟକ ହୁଏ ଯେଉଁ ଅନୁପାତରେ ଅନ୍ତରର କର୍ମ ନିଷ୍ଫଳ ହୋଇପଡ଼େ । ଏହିପରି ଭାବେ, ହେ ଭଗବାନ୍, ଯନ୍ତ୍ରଟି ଯେପରି, ତାକୁ ତୁ ସେହିଭାବେ ଗ୍ରହଣ କରିଛୁ; ଯଦି ତାକୁ ଶାଣିତ ହେବାକୁ ହୁଏ ତାହା ସେ ହେବ କର୍ମ ମାଧ୍ୟମରେ ।

ଜାନୁଆରି ୧୪, ୧୯୧୭

''ଅସୁଖୀମାନେ ସୁଖୀ ହୁଅନ୍ତୁ, ଦୁଷ୍ଟମାନେ ଶିଷ୍ଟ ହୁଅନ୍ତୁ, ରୋଗୀମାନେ ଆରୋଗ୍ୟ ଲାଭ କରନ୍ତୁ !'' ଏହି ଭାବେ ଏହି ଆଧାର ମଧ୍ୟଦେଇ ତୋ ଦିବ୍ୟପ୍ରେମର ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି କାମନା କରୁଥିବା ମୋର ଆସ୍ପୃହା ପ୍ରକଟିତ ହେଲା । ମୁଁ ଅଳି କରୁଛି, ସନ୍ତାନ ଯେପରି ପିତା ନିକଟରେ ଅଳି କରେ, ଏବଂ ସେ ନିଶ୍ଚିତଭାବେ ଜାଣେ ଯେ ତା'ର ସେ ଅଳି ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବ । ନିଶ୍ଚିତ ଥିଲି ବୋଲି ଏହି ଚାହିଁବା ଏପରି ସହଜ ଓ ସ୍ୱାଭାବିକ ମନେ ହୋଇଥିଲା; ଅନ୍ତର ମଧ୍ୟରେ ମୁଁ ବେଶ୍ ଅନୁଭବ କରିଛି, କିପରି ଭାବେ ତାହା ସମ୍ଭବ । ଏକ ଅଜ୍ଞାନମୟ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ ମଧ୍ୟରେ, ଅନିଚ୍ଛାରେ ଯାହା ସହ୍ୟ କରିବାକୁ ହୁଏ ତା' ମଧ୍ୟରେ ସର୍ବଦା କଷ୍ଟ କରି, ଶ୍ରମ କରି ଚାଲିବା ଅପେକ୍ଷା ଆନନ୍ଦରୁ ଆନନ୍ଦକୁ, ସୁନ୍ଦର ମଧ୍ୟରୁ ସୁନ୍ଦରକୁ କ୍ରମେ ଉଠିଯିବା କ'ଣ ଅଧିକ ସ୍ୱାଭାବିକ ନୁହେଁ, ଅଧିକ ଫଳପ୍ରସୂ ନୁହେଁ ? ତୋ ଦିବ୍ୟପ୍ରେମର ସ୍ପର୍ଶ ଦେଇ ତୁ ଯଦି ହୃଦୟକୁ ସ୍ୱଚ୍ଛନ୍ଦରେ ବିକଶିତ ହେବାକୁ ଦେଉ, ତେବେ ଏ ରୂପାନ୍ତର ସହଜ ଭାବେ ଓ ଆପଣା ଛାଏଁ ଘଟିବ ।

ହେ ଭଗବାନ୍ ! ତୋ କରୁଣାର ନିଦର୍ଶନସ୍ୱରୂପ ତୁ କ'ଣ ତାହା କରିବୁ ନାହିଁ ?

ଶିଶୁସୁଲଭ ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ଭରତା ନେଇ ଆଜିର ଏଇ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ହୃଦୟ ମୋର ତୋ ପାଖରେ ମିନତି ଜଣାଉଛି ।

ଜାନୁଆରି ୧୯, ୧୯୧୭

ସମୟ ବହିଯାଏ ନିଷ୍ଫଳ ସ୍ୱପ୍ନ ପରି...

ଜାନୁଆରି ୨୩, ୧୯୧୭

ଏପରି ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ତୀବ୍ର ପ୍ରେମ, ସୁଷମା ଓ ଆନନ୍ଦ ଦେଇ ମୋ ସତ୍ତାକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିଛୁ ଯେ ମୋର ମନେହୁଏ ସେସବୁ ଅନ୍ୟତ୍ର ସଞ୍ଚାରିତ ନ ହେବା ଅସମ୍ଭବ । ଏ ଯେପରି ଗୋଟିଏ ଜ୍ୱଳନ୍ତ ଅଗ୍ନିକୁଣ୍ଡ – ସେଠାରୁ ଚେତନାର ଫୁତ୍କାରଦୀପ୍ତ କଣାସବୁ ଦୂରକୁ ନିକ୍ଷେପ କରୁଛି, ଏମାନେ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ହୃଦୟର ଗୋପନ ଅନ୍ତରରେ ଅନୁରୂପ ଅଗ୍ନି ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ କରି ଚାଲିଛନ୍ତି, ତାହା ତୋ ଦିବ୍ୟପ୍ରେମର ଅଗ୍ନି, ହେ ଭଗବାନ୍, ଯେଉଁ ପ୍ରେମ ମାନୁଷୀ ଜୀବକୁ ଅନିବାର୍ଯ୍ୟ ଭାବେ ତୋ ଅଭିମୁଖେ ଚାଳିତ ତଥା ଆକର୍ଷିତ କରେ । ହେ ମୋର ମଧୁମୟ ଭଗବାନ୍ ! ଏ ଯେପରି ମୋର ଆନନ୍ଦବିହ୍ୱଳ ଚେତନାର ଦର୍ଶନ ମାତ୍ର ନ ହୁଏ, କିନ୍ତୁ ଏହା ଏପରି ବସ୍ତୁ ହେଉ ଯାହା ଜୀବ ଓ ବସ୍ତୁର ବାସ୍ତବ ରୂପାନ୍ତର ଘଟାଏ ।

ଏ ଯେଉଁ ପ୍ରେମ, ଏ ଯେଉଁ ସୁଷମା, ଏ ଯେଉଁ ଆନନ୍ଦ ମୋର ସମଗ୍ର ସତ୍ତାକୁ ପରିପ୍ଳାବିତ କରିଛି, ତା'ର ବେଗ ଏପରି ଯେ ସେ ଆଉ ଧାରଣ କରିପାରୁ ନାହିଁ – ଠିକ୍ ସେହିପରି ଭାବେ ତାହା ଯେପରି ପରିପ୍ଳାବିତ କରିଦିଏ ସେମାନଙ୍କର ଚେତନା ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ମୁଁ ଦେଖିଛି, ଯେଉଁମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଚିନ୍ତା କରିଛି, ଆଉ ଯେଉଁମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଭାବି ନାହିଁ, ଯାହାଙ୍କୁ କେବେ ଦେଖି ନାହିଁ ସେମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ... । ସମସ୍ତେ ଜାଗି ଉଠନ୍ତୁ ଓ ତୋ ଅସୀମ ଆନନ୍ଦର ଚେତନା ଲାଭ କରନ୍ତୁ ।

ହେ ମୋର ମଧୁମୟ ଭଗବାନ୍ ! ସେମାନଙ୍କ ହୃଦୟ ଭରିଦେ ଆନନ୍ଦ, ପ୍ରେମ ଓ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟରେ ।

ଜାନୁଆରି ୨୫, ୧୯୧୭

ହେ ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟ ପ୍ରେମ ! ମୋର ସମଗ୍ର ସତ୍ତାକୁ ତୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିଛୁ, ତାକୁ ମହୋତ୍ସବମୟ କରିଛୁ – ତୋତେ ଗ୍ରହଣ କରାହେଲା କି, ତୋତେ ଦାନ କରା ହେଲା କି ? କିଏ କହିବ ? କାରଣ ତୁ ନିଜେହିଁ ନିଜକୁ ଗ୍ରହଣ କରୁ ଓ ନିଜେହିଁ ନିଜକୁ ଦାନ କରୁ – ପ୍ରତ୍ୟେକ ବସ୍ତୁ ଓ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସତ୍ତା ମଧ୍ୟରେ ତୁ ଯୁଗପତ୍ ଅପ୍ରମେୟ ଦାତା ଓ ଗ୍ରହୀତା ।

ଜାନୁଆରି ୨୯, ୧୯୧୭

ଜ୍ଞାନର ଜଗତରେ ସତ୍ୟର କୌଣସି ତ୍ରୁଟି ଯେପରି ଦୋଷାବହ, ଠିକ୍ ସେହିପରି ରୂପର ଜଗତରେ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟର କୌଣସି ତ୍ରୁଟି ମଧ୍ୟ ଦୋଷାବହ । କାରଣ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ହେଲା ବିଶ୍ୱବିଧାତାଙ୍କ ନିକଟରେ ପ୍ରକୃତିର ପୂଜାନିବେଦନ । ରୂପାୟିତ ଦିବ୍ୟଭାଷାହିଁ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ । ଯେଉଁ ଭଗବତୀ ଚେତନା ଜ୍ଞାନ ତଥା ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟର ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିରୂପେ ବାହ୍ୟତଃ ପ୍ରମୂର୍ତ୍ତ ହୁଏ ନା, ତା' ହେଉଛି ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ଚେତନା ।

କିନ୍ତୁ ଭଗବାନଙ୍କର ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ପ୍ରକାଶଧାରା ପରି ପ୍ରକୃତ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଆବିଷ୍କାର କରିବା, ତାକୁ ଧାରଣ କରିବା, ବିଶେଷତଃ ଜୀବନରେ ଜୀବନ୍ତ ରୂପ ଦେବା କଠିନ । ଏହି ଆବିଷ୍କାର ଏବଂ ପ୍ରକାଶ ନିମନ୍ତେ ଠିକ୍ ସେତିକି ନୈର୍ବ୍ୟକ୍ତିକତା ଓ ଅହଙ୍କାରଶୂନ୍ୟତା ପ୍ରୟୋଜନ ଯେତିକି ସତ୍ୟ ବା ଆନନ୍ଦ ନିମନ୍ତେ ପ୍ରୟୋଜନ । ବିଶୁଦ୍ଧ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ହେଉଛି ସାର୍ବଭୌମ, ତାକୁ ଦେଖିବାକୁ ଓ ଚିହ୍ନିବାକୁ ହେଲେ ସାର୍ବଭୌମ ହେବା ଦରକାର ।

ହେ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟାଧିପତି ! ତୋ ନିକଟରେ କେତେ ଅପରାଧ ନ କରିଛି, କେତେ ପୁଣି କରି ନ ଚାଲିଛି !... ତୋ ଧର୍ମର, ତୋ ବିଧାନର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅବଧାରଣା ମୋତେ ଦେ, ଯେପରି ସେଥିରୁ ଆଉ ବିଚ୍ୟୁତ ନ ହୁଏ । ତୋ ବିହୁନେ ପ୍ରେମ ଅପୂର୍ଣ୍ଣ – ତୁ ହେଲୁ ପ୍ରେମଦେବତାଙ୍କର ସୁଷ୍ଠୁତମ ଅଳଙ୍କାର, ପରମ ସୁଷମ ହାସ୍ୟ । କେବେ କେବେ ତୋ ସାର୍ଥକତା ମୁଁ ସ୍ୱୀକାର କରି ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଅନ୍ତରେ ଅନ୍ତରେ ସର୍ବଦାହିଁ ତୋତେ ଭଲପାଇଛି । ଆବାଲ୍ୟରୁ ତୋତେ ଯେତେ ପୂଜା ଅର୍ଘ୍ୟ ମୁଁ ବାଢ଼ିଛି, ତା'ର ଅଗ୍ନିକୁ କୌଣସି ମତବାଦ, ତା' ଯେତେ ଅଯୌକ୍ତିକ, ଯେତେ ବିନାଶକାରୀ ହେଉ ନା କାହିଁକି, ନିର୍ବାପିତ କରିପାରିବ ନାହିଁ ।

ଆତ୍ମମ୍ଭରୀ ମାନବ ଯାହା ମନେକରେ ତୁ ଆଦୌ ସେପରି ନୋହୁ, ଜୀବନର କୌଣସି ଏକ ବିଶେଷ ରୂପାୟନ ସହ ଅନନ୍ୟ ଭାବେ ତୁ ସଂଯୁକ୍ତ ନୋହୁ – ସକଳ ରୂପ ମଧ୍ୟରେ ତୋତେ ପ୍ରବୁଦ୍ଧ କରାଯାଇ ପାରେ, ଉଦ୍ଭାସିତ କରାଯାଇ ପାରେ, କିନ୍ତୁ ସେଥିଲାଗି ଆବଶ୍ୟକ ତୋ ରହସ୍ୟର ଆବିଷ୍କାର...

ହେ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟାଧିପତି ! ମୋତେ ତୋ ଦିବ୍ୟବିଧାନର ପୂର୍ଣ୍ଣଜ୍ଞାନ ଦେ, ସେଥିରୁ ଯେପରି ମୁଁ ଆଉ ଭ୍ରଷ୍ଟ ନ ହୁଏ, ତୁ ଯେପରି ମୋ ମଧ୍ୟରେ ହୋଇଉଠିବୁ ପ୍ରେମଦେବତାଙ୍କର ସୌମ୍ୟତମ ମୁକୁଟମଣି ।

ମାର୍ଚ୍ଚ ୨୭, ୧୯୧୭

(ଧ୍ୟାନ ମଧ୍ୟରେ ଲବ୍ଧ ସଂଳାପ ଆକାରରେ ବାଣୀ)

''ଏଇ ତ ତୁ ଦେଖୁଛୁ ଗୋଟିଏ ଜୀବନ୍ତ ରୂପ ଏବଂ ତିନୋଟି ନିଷ୍ପ୍ରାଣ ପ୍ରତିରୂପ । ଜୀବନ୍ତଟି ବାଇଗଣୀ ରଙ୍ଗରେ ଆବୃତ, ଅନ୍ୟ ତିନୋଟି ଧୂଳିକଣାରେ ଗଠିତ, କିନ୍ତୁ ସେ ଧୂଳିକଣା ଶୁଭ୍ର, ବିଶୁଦ୍ଧ । ଏକ ନୀରବ ଶାନ୍ତି ମଧ୍ୟରେ ଜୀବନ୍ତ ରୂପଟି ଅପର ତିନୋଟିଙ୍କ ଅନ୍ତର ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରେ, ସେମାନଙ୍କୁ ସମ୍ମିଳିତ କରେ, ସେମାନଙ୍କୁ ପ୍ରାଣବନ୍ତ ଓ କର୍ମବନ୍ତ ଆଶ୍ରୟରୂପେ ପୁନର୍ଗଠିତ କରେ ।''

*

ହେ ଭଗବାନ୍ ! ତୁ ତ ଜାଣୁ ମୁଁ ତୋର ଅନୁଗତ, ମୋ ସତ୍ତାକୁ ତୁ ଯାହା କିଛି ଦାନ କରୁ ସେଥିରେ ସେ ପ୍ରଶାନ୍ତ ଓ ଗଭୀର ଆନନ୍ଦରେ ଅନୁରକ୍ତ !

*

''ତୋ ଅନୁରକ୍ତି ମୁଁ ଜାଣେ, କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଚାହେ ତୋ ଚେତନାକୁ ବର୍ଦ୍ଧିତ କରିବା ପାଇଁ, ସେଥିପାଇଁ ତୋ ମଧ୍ୟରେ ଯାହା ସୁପ୍ତ ତାକୁ ଜାଗ୍ରତ୍ କରିବା ପାଇଁ । ଆଲୋକ ପ୍ରତି ଉନ୍ମୁଖ ହୁଅ, ତା'ହେଲେ ତୋର ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନ ଦରକାର ମନର ସ୍ୱଚ୍ଛ ମୁକୁରରେ ତାହା ପ୍ରତିଫଳିତ ହେବ ।''

*

ହେ ଭଗବାନ୍ ! ମୋ ସତ୍ତା ମଧ୍ୟରେ ସବୁ ନୀରବ, ଅପେକ୍ଷମାଣ...

*

''ଚେତନାର ଦ୍ୱାରରେ ଆଘାତ କର । — ଦ୍ୱାର ଖୋଲିଯିବ ।''

*

ନଦୀ ବହିଚାଲିଛି ସ୍ୱଚ୍ଛ, ଶୁଭ୍ର — ତା'ର ନିରବଚ୍ଛିନ୍ନ ପ୍ରବାହ ଅନ୍ତରୀକ୍ଷରୁ ପୃଥିବୀ ଉପରକୁ ବହିଚାଲିଛି । କିନ୍ତୁ ତୁ ମୋତେ କ'ଣ ବୁଝାଇବାକୁ ଚାହୁଁ ?

*

''ବର୍ତ୍ତମାନ ସୁଦ୍ଧା ତୋର ନୀରବତା ଯଥେଷ୍ଟ ଗଭୀର ନୁହେଁ : ତୋ ମନରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ସୁଦ୍ଧା କିଛି ରହିଛି ଯାହା ଚଞ୍ଚଳ...

''ଅନ୍ତରାତ୍ମାର ଅଗ୍ନି ବାହ୍ୟ ପ୍ରକାଶର ଆବରଣ ଭେଦ କରି ଦେଖାଦେବ; କିନ୍ତୁ ସେସବୁ ଆବରଣ ଆଲୋକିତ ପର୍ଦ୍ଦା ଉପରେ ଲିଖିତ ବାକ୍ୟ ପରି ସୁସ୍ପଷ୍ଟ ଓ ସୁନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ହେବା ଦରକାର । ହିମ ଅନ୍ତରାଳରେ ନିହିତ ଓ ସୁରକ୍ଷିତ ତୃଣାଚ୍ଛାଦିତ ଭୂଭାଗ ପରି ଏସବୁ ତୋ ହୃଦୟର ନିର୍ମଳତା ମଧ୍ୟରେ ସୁରକ୍ଷିତ ହୋଇ ରହିବ ।

''ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁ କ୍ଷେତରେ ବୀଜ ବପନ କରିଛୁ, ପର୍ଦ୍ଦା ଉପରେ ରେଖାଙ୍କନ କରିଛୁ, ଏବେ ତୁ ତୋର ପ୍ରଶାନ୍ତ ନୀରବତା ମଧ୍ୟକୁ ଫେରିଯାଇ ପାରୁ, ନିଜକୁ ଗଭୀରତର ଓ ସତ୍ୟତର ଚେତନାରେ ଅଭିଷିକ୍ତ କରିବା ନିମନ୍ତେ ବିଶୁଦ୍ଧ ନିର୍ଜନବାସ ମଧ୍ୟକୁ ଉଠିଯାଇ-ପାରୁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁ ନିଜର ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱକୁ ଭୁଲିଯାଇପାରୁ, ସାର୍ବଭୌମର ମାଧୁର୍ଯ୍ୟକୁ ପୁଣି ସାକ୍ଷାତ୍ କରିପାରୁ ।

''ଏହି ବିରାମ ସମୟରେ ତୋ ଉପରକୁ ଶାନ୍ତି ଉତରି ଆସୁ, କିନ୍ତୁ ଭୁଲି ଯାଆ ନା ଯେ ପୁନର୍ଜାଗରଣର ଘଣ୍ଟା ଶୀଘ୍ର ବାଜି ଉଠିବ ।

''ତୋ ନିୟତି ମୁହଁ ଖୋଲି କଥା କହୁଛି ଦେଖି ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ଚିତ୍ତରେ ତୁ ହସିବୁ ।

''ଯେଉଁ ଶକ୍ତି ଆସୁଛି, ତୋ ହୃଦୟ ତାକୁ କାର୍ଯ୍ୟରେ ବ୍ୟବହାର କରିବ ।

''ଇନ୍ଧନ ପାଇଁ କାଠର ବିଡ଼ା ବାନ୍ଧୁଥିବା କାଠୁରିଆ ତୁ ହେବୁ ।

''ତୁ ହେବୁ ହଂସରାଜ, ପକ୍ଷ ମେଲି ଉଡ଼ିଯିବୁ, ତା'ର ମୁକ୍ତାଶୁଭ୍ର ଛଟାରେ ଦୃଷ୍ଟି ବିଶୁଦ୍ଧ ହେବ, ତା'ର ପକ୍ଷ୍ମର ଶ୍ୱେତ ଆଭାରେ ହୃଦୟ ତପ୍ତ ହେବ ।

''ତୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପଥ ଦେଖାଇ ସେମାନଙ୍କ ପରମ ସାର୍ଥକତା ଅଭିମୁଖେ ନେଇଯିବୁ ।

''ଅଗ୍ନିକୁଣ୍ଡ ଦେଖିଛୁ, ଦେଖିଛୁ ଶିଶୁଟିକୁ — ଉଭୟେ ପରସ୍ପର ପ୍ରତି ଆକୃଷ୍ଟ : ଦୁଇଜଣହିଁ ପରିତୃପ୍ତ, ଜଣେ ଜଳୁଛି ବୋଲି, ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଜଣକ ତପ୍ତ ବୋଲି ।

''ତୋ ହୃଦୟ ମଧ୍ୟରେ ତୁ ଏହି ସର୍ବଜୟୀ ଅଗ୍ନିକୁଣ୍ଡ ଦେଖିଛୁ — କୌଣସି କିଛିକୁ ଧ୍ୱଂସ କରିବାକୁ ନ ଦେଇ କେବଳ ତୁହିଁ ତାକୁ ଧାରଣ କରିପାରୁ । ଅନ୍ୟ କେହି ତାକୁ ସ୍ପର୍ଶ

କଲେ ଦଗ୍ଧ ହୋଇଯିବ — ତା'ର ଖୁବ୍ ନିକଟକୁ କାହାକୁ ଆସିବାକୁ ଦେ ନା । ଶିଶୁଟିର ଜାଣିବା ଦରକାର ଯେଉଁ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଶିଖା ପ୍ରତି ସେ ଆକୃଷ୍ଟ ତାକୁ ସ୍ପର୍ଶ କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ — ସେ ଦୂରରୁ ଉତ୍ତାପ ଦିଏ, ହୃଦୟକୁ ଆଲୋକିତ କରେ; ଅତି ନିକଟକୁ ଗଲେ ହୃଦୟ ଭସ୍ମୀଭୂତ ହୋଇଯିବ ।

''କେବଳ ଜଣେ ଏହି ହୃଦୟ ମଧ୍ୟରେ ନିର୍ଭୟରେ ବାସ କରିପାରେ । କାରଣ ସେ ସ୍ୱୟଂ ସେହି ରଶ୍ମି ଯେ ତାକୁ ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ କରିଛି — ସେ ହେଲା ଅଗ୍ନି ମଧ୍ୟରେ ପୁନର୍ଜନ୍ମଗ୍ରହଣକାରୀ ଅଗ୍ନିଜୀବୀ ପ୍ରାଣୀ ।

''ସର୍ବୋପରି ଆଉ ଜଣେ ରହିଛି, ଦାହନର କୌଣସି ଆଶଙ୍କା ତା'ର ନାହିଁ — ସେ ସେହି ନିଷ୍କଳଙ୍କ ଫିନିକ୍ସ ପକ୍ଷୀ ଯେ ସ୍ୱର୍ଗରୁ ଆସିଛି ଏବଂ ସେଠାରୁ ଫେରିଯିବାକୁ ମଧ୍ୟ ସେ ସକ୍ଷମ ।

''ଜଣେ ସିଦ୍ଧିର ଶକ୍ତି ।

''ଆଉ ଜଣେ ଦିବ୍ୟଜ୍ୟୋତିଃ ।

''ତୃତୀୟଟି ପରାଚେତନା ।''

*

ହେ ଭଗବାନ୍ ! ତୋ କଥା ମୁଁ ଶୁଣିଛି, ମାନିଛି, ଆଉ ଥରେ ତୋତେ ପ୍ରଣତି ଜଣାଉଛି । ତୁ ମୋ ପାଇଁ ଦ୍ୱାର ଖୋଲିଦେଇଛୁ, ତୁ ମୋ ଆଖି ଖୋଲି ଦେଇଛୁ — ରାତ୍ରିର କିୟଦଂଶ ଆଲୋକିତ ହୋଇଛି ।...

ମାର୍ଚ୍ଚ ୩୦, ୧୯୧୭

ନିଜ ବିଷୟରେ କିଛି ଚିନ୍ତା ନ କରିବା ହେଲା ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଧର୍ମ । ଅଭାବବୋଧର ଅର୍ଥ ଦୁର୍ବଳତା-ଜ୍ଞାପନ; କୌଣସି ବସ୍ତୁକୁ ଆକାଙ୍କ୍ଷା କରିବା ଦ୍ୱାରା ଏହା ପ୍ରମାଣିତ ହୁଏ ଯେ ତୁମେ ସେ ଜିନିଷରୁ ବଞ୍ଚିତ । କାମନା କରିବା ଅର୍ଥ ସାମର୍ଥ୍ୟହୀନତା, ନିଜର ସୀମାଗୁଡ଼ିକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିବା ତଥା ସେସବୁ ସୀମାକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିବାରେ ନିଜର ଅକ୍ଷମତାକୁ ମାନିନେବା ।

ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଦିଗରୁ ନୁହେଁ, କେବଳ ଯଦି ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ଆତ୍ମମର୍ଯ୍ୟାଦା ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଦେଖାଯାଏ ତା'ହେଲେ ଆନ୍ତର ଆଭିଜାତ୍ୟ ପାଇଁ ସକଳ ବାସନା ପରିତ୍ୟାଗ କରିବା

ଉଚତ । ନିଜ ପାଇଁ ଜୀବନ ପାଖରେ ବା ଯେଉଁ ପରାଚେତନା ତାକୁ ଅନୁପ୍ରାଣିତ କରେ ତା' ନିକଟରେ କିଛି ଯାଚ୍ଞା କରିବା କେତେ ବଡ଼ ଆତ୍ମ-ଅବମାନନା ! ନିଜ ପାଖରେ କେତେ ବଡ଼ ଆତ୍ମ-ଅବମାନନା, ସେହି ପରାଚେତନା ନିକଟରେ କେତେ ବଡ଼ ଅଜ୍ଞତା ! କାରଣ, ସବୁକିଛି ଆମର ଆୟତ୍ତାଧୀନ – କେବଳ ଆମ ସତ୍ତାର ଅହଂନିର୍ମିତ ସୀମାବନ୍ଧ ଆମକୁ ବଞ୍ଚିତ କରିଛି ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ବାସ୍ତବ ଉପଭୋଗରୁ ଠିକ୍ ସେତିକି ପରିମାଣରେ, ଯେଉଁ ପରିମାଣରେ ଆମେ ନିଜ ଦେହ ଏବଂ ସନ୍ନିହିତ ପରିବେଶର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ବାସ୍ତବ ଉପଭୋଗ କରୁ ।

ଏବଂ କର୍ମର ଉପାୟ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ମଧ୍ୟ ଆମର ମନୋଭାବ ଏହି ଧରଣର ହେବା ଉଚିତ ।

ତୁ ମୋ ହୃଦୟ ମଧ୍ୟରେ ଅବସ୍ଥାନ କରୁ, ତୋର ପରମ ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ସମସ୍ତ କିଛି ପରିଚାଳିତ କରୁ; ବର୍ଷକ ପୂର୍ବେ ତୁ ମୋତେ କହିଛୁ ସକଳ ବନ୍ଧନ କାଟି ଫୋପାଡ଼ି ଦେବାକୁ, ମୁଣ୍ଡ ଉଠାଇ ସିଧା ଅଜ୍ଞାତ ମଧ୍ୟକୁ ଡେଇଁ ପଡ଼ିବାକୁ, 'ରୁବିକନ୍' ନଦୀ ପାର ହେବା ସମୟରେ ସିଜର ଯେପରି ଏହି ମନ୍ତ୍ର ନେଇଥିଲେ – ହୁଏତ ''କାପିଟୋଲ'' ଚୂଡ଼ା ନତୁବା ''ତାରପାଇ'' ପାହାଡ଼ ତଳ ।

ତୁ ମୋ ଆଖି ବୁଜିଦେଲୁ, ଯେପରି କର୍ମର ଫଳ ମୁଁ ଦେଖି ନ ପାରେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ମଧ୍ୟ ତୁ ତାହା ଗୁପ୍ତ ରଖିଛୁ; ତଥାପି ତୁ ଜାଣୁ, ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ ହେଉ ବା ଦୈନ୍ୟ ହେଉ, ଉଭୟର ସମ୍ମୁଖରେ ମୋ ଅନ୍ତରାତ୍ମାର ସମତା ରହିଛି ।

ତୋର ଇଚ୍ଛା ଭବିଷ୍ୟତ୍ ମୋ ନିକଟରେ ଅନିଶ୍ଚିତ ରହୁ, ଦୃଢ଼ ବିଶ୍ୱାସ ନେଇ ମୁଁ ଯେପରି ଆଗେଇ ଯାଏ, ପଥ କେଉଁ ଦିଗକୁ ନେଇଯିବ ତାହା ନ ଜାଣି ମଧ୍ୟ ।

ତୋର ଇଚ୍ଛା ମୁଁ ଯେପରି ମୋ ଭାଗ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧେ ସମସ୍ତ ଚିନ୍ତାଭାର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ତୋତେହିଁ ଅର୍ପଣ କରେ, ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସକଳ ଭାବନା ଯେପରି ସମଗ୍ରଭାବେ ବିସର୍ଜନ କରିପାରେ ।

ମୋ ନିଜ ମନ ପାଖରେ ମଧ୍ୟ ମୋ ପଥ ରହିବ ନିଃସନ୍ଦେହରେ ଅଜ୍ଞାତ ଓ ଅଭିନବ ।

ମାର୍ଚ୍ଚ ୩୧, ୧୯୧୭

ପ୍ରତ୍ୟେକ ଥର ଯେତେବେଳେ ତୋର ଦିବ୍ୟଶ୍ୱାସର ସ୍ପର୍ଶରେ କେଉଁଠି କୌଣସି ହୃଦୟ ସ୍ପନ୍ଦିତ ହୁଏ, ମନେହୁଏ ପୃଥିବୀରେ ଆଉ ଟିକେ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଜନ୍ମ ଗ୍ରହଣ କଲା, ପବନ ଯେପରି ସୁମଧୁର ସୁଗନ୍ଧିରେ ସୁରଭିତ ହୋଇଉଠିଲା, ସବୁକିଛି ଯେପରି ଆହୁରି ଆପଣାର ହୋଇଉଠିଲା ।

ହେ ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା ପରମେଶ୍ୱର ! ତୋ ଶକ୍ତି କେତେ ବିଶାଳ, ତୋ ଆନନ୍ଦର ଗୋଟିଏ କଣାମାତ୍ର ସମସ୍ତ ଅନ୍ଧକାର, ସକଳ ଦୁଃଖ ପୋଛି ଦେଇପାରେ, ତୋ ମହିମାର ଗୋଟିଏ ରଶ୍ମି ନିସ୍ତେଜ ଉପଳଖଣ୍ଡକୁ ପ୍ରଭାମୟ କରିଦେଇପାରେ, ଚରମ ଅଜ୍ଞାନତାକୁ ଉଦ୍ଭାସିତ କରିଦେଇପାରେ ।

ତୁ ମୋ ଉପରେ ତୋର ସମସ୍ତ ଅନୁଗ୍ରହ ଢାଳିଦେଇଛୁ, ଅନେକ ଗୁପ୍ତ ତଥ୍ୟର ଅବଗୁଣ୍ଠନ ଉନ୍ମୋଚନ କରିଛୁ, ମୋତେ ଅନେକ ଅପ୍ରତ୍ୟାଶିତ ଓ ଅନପେକ୍ଷିତ ଆନନ୍ଦର ସ୍ୱାଦ ଉପଭୋଗ କରିବା ପାଇଁ ଦେଇଛୁ, କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ତୋ ଦିବ୍ୟଶ୍ୱାସର ସ୍ପର୍ଶରେ କେଉଁଠି ଏକ ହୃଦୟ ସ୍ପନ୍ଦିତ ହୁଏ ସେତେବେଳେ ତୁ ଯେଉଁ କୃପା ମୋତେ ଦେଉ, ଅନ୍ୟ କୌଣସି କରୁଣା ତା'ର ସମକକ୍ଷ ନୁହେଁ ।...

ଧନ୍ୟ ସେହି ମୁହୂର୍ତ୍ତସବୁ, ସମଗ୍ର ପୃଥିବୀ ସେତେବେଳେ ଆନନ୍ଦମୁଖର, ଦୁର୍ବାଦଳ ପୁଲକରେ ରୋମାଞ୍ଚିତ, ମଳୟରେ ଆଲୋକର ସ୍ପନ୍ଦନ, ତରୁଲତାର ତୀବ୍ରତମ ପ୍ରାର୍ଥନା ଗଗନେ ଗଗନେ ପ୍ରସାରିତ, ପକ୍ଷୀର କାକଳୀରେ କୀର୍ତ୍ତନ, ସାଗରର ଢେଉରେ ପ୍ରେମର ଲହରୀ, ଶିଶୁର ମୃଦୁହାସ୍ୟରେ ଅସୀମର ପ୍ରକାଶ, ମନୁଷ୍ୟର ଚକ୍ଷୁରେ ତା'ର ଆତ୍ମପୁରୁଷ ଆବିର୍ଭୂତ ।

କୁହ ଭଗବାନ୍ ! ଉତ୍ସୁକ ହୃଦୟସବୁରେ ଏଇ ନବ ଉଷାର ଜନ୍ମଦାନ ଆଣିଦେବା ପାଇଁ, ତୋର ମହାନ୍ ଉପସ୍ଥିତିରେ ପ୍ରତି ମାନବ ଚେତନାକୁ ଜାଗ୍ରତ୍ କରିବା ପାଇଁ, ଏହି ନଗ୍ନ ଦୁଃଖିନୀ ପୃଥିବୀକୁ ତୋର ଅମୃତସ୍ରାବୀ ନନ୍ଦନର ସୁରଭିରେ ସଂଜୀବିତ କରିବା ପାଇଁ ତୁ କ'ଣ ମୋତେ ସେ ଅପୂର୍ବ ଶକ୍ତି ଦେବୁ ନାହିଁ ? କେଉଁ ସୁଖସମ୍ପଦ, କେଉଁ ପାର୍ଥିବ ଶକ୍ତି ଏହି ପରମଦାନର ସମକକ୍ଷ ?...

ହେ ପ୍ରଭୁ ! ମୋ ପ୍ରାର୍ଥନା କେବେ ବି ନିଷ୍ଫଳ ହୋଇ ନାହିଁ । କାରଣ ମୋ ମଧ୍ୟରେ ତୁ ତୋ ନିଜ ସହ କଥା କହୁଛୁ ।...

ବିନ୍ଦୁ ବିନ୍ଦୁ କରି ଜୀବନ୍ତ ଧାରାରେ ତୁ ଢାଳି ଦେଇଛୁ ତୋ ସର୍ବଶକ୍ତିମୟ ପ୍ରେମର ପ୍ରାଣଦାୟୀ ଉଦ୍ଧାରକ ଅଗ୍ନିଶିଖା । ଯେତେବେଳେ ସେହି ଚିରନ୍ତନ ଜ୍ୟୋତିଃର ବୃଷ୍ଟିଧାରା

ଏହି ମୋହାନ୍ଧ ଅଜ୍ଞାନ ପୃଥିବୀରେ ବିନ୍ଦୁ ବିନ୍ଦୁ ହୋଇ ଝରି ପଡ଼େ, ସେତେବେଳେ ମନେହୁଏ ଯେପରି ନିଷ୍ପ୍ରଭ ଆକାଶରୁ ଗୋଟି ଗୋଟି ହୋଇ ହିରଣ୍ମୟ ନକ୍ଷତ୍ରସବୁ ଏହି ପୃଥିବୀପୃଷ୍ଠରେ ବର୍ଷିତ ହେଉଛି ।

ଆଉ ଏହି ଅଲୌକିକ ଘଟଣା ଘଟୁଛି ନିତ୍ୟନୂତନ ହୋଇ – ତା' ସମ୍ମୁଖରେ ସମସ୍ତେ ନିର୍ବାକ୍ ଭକ୍ତି ନେଇ ଆଭୂମି ପ୍ରଣତ ।

ଏପ୍ରିଲ୍ ୧, ୧୯୧୭

ତୁ ମୋର ମୌନ ସମାହିତ ଅନ୍ତରାତ୍ମାକୁ ମୋହିନୀ ଦୃଶ୍ୟସମ୍ଭାରର ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟାବଳୀ ଦେଖାଇଲୁ – ତରୁଲତା ଉତ୍ସବସଜ୍ଜାରେ ସଜ୍ଜିତ, ଜନଶୂନ୍ୟ ପଥ ଯେପରି ଆକାଶ ଅତିକ୍ରମ କରିଚାଲିଛି ।

କିନ୍ତୁ ମୋର ଭାବୀ ନିୟତି ସମ୍ବନ୍ଧେ ତୁ ତ କିଛି କହିଲୁ ନାହିଁ, ତାହା କ'ଣ ମୋ ପାଖରୁ ଏପରିଭାବେ ଲୁଚାହୋଇ ରଖାଯିବ ?

ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ଚେରୀବୃକ୍ଷସବୁ ଦେଖୁଛି, ତା'ର ପୁଷ୍ପ ମଧ୍ୟରେ ତୁ ଭରିଦେଇଛୁ ଏକ ଅପରୂପ ଗୁଣ, ସେମାନେ ଯେପରି କହୁଛନ୍ତି ଏକମାତ୍ର ତୁହିଁ ରହିଛୁ; ସେମାନେ ବହନ କରି ଆଣୁଛନ୍ତି ଭଗବାନଙ୍କର ସ୍ମିତ ହାସ୍ୟ ।

ମୋର ଦେହ ଶାନ୍ତ, ଅନ୍ତରାତ୍ମା ବିକଶିତ – କି ଯାଦୁ ତୁ ଭରିଦେଇଛୁ ଏହି ପୁଷ୍ପିତ ତରୁରାଜି ମଧ୍ୟରେ ?

ହେ ଜାପାନ ! ଏ ହେଲା ତୋ ଶୁଭେଚ୍ଛାର ରାଜପୋଷାକ, ତୋର ଶୁଦ୍ଧତମ ଅର୍ଘ୍ୟ, ତୋ ନିଷ୍ଠାର ଅଭିଜ୍ଞାନ । ଏହି ଭାବରେ ତୁ କହୁଛୁ ଯେ ସ୍ୱର୍ଗର ପ୍ରତିଚ୍ଛାୟା ତୋ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରତିଫଳିତ ।

ଦେବଦାରୁ ବୃକ୍ଷାଚ୍ଛାଦିତ ସମୁଚ୍ଚ ପର୍ବତମାଳା ତଥା କର୍ଷିତ କେଦାରପୂର୍ଣ୍ଣ ଉପତ୍ୟକାରେ ପରିଶୋଭିତ ଅପରୂପ ଶୋଭାର ଦେଶକୁ ଦେଖ । ଆଉ ଏହି ଯେଉଁ ଚୀନଦେଶୀୟ ଲୋକଟି ହାତରେ ଗୋଲାପୀ ରଙ୍ଗର ଗୋଲାପ ଗୁଚ୍ଛ ନେଇ ଆସୁଛି, ସେ କ'ଣ ଆସନ୍ନ ଭବିଷ୍ୟତ୍‌ର ଆଶାର ବାର୍ତ୍ତାବହ ନୁହେଁ ?

ଏପ୍ରିଲ୍ ୭, ୧୯୧୭

ଏକ ବିପୁଳ ଏକାଗ୍ରତା ମୋତେ ଅଧିକାର କଲା ଏବଂ ମୁଁ ଦେଖିଲି ଗୋଟିଏ ଚେରୀଫୁଲ ସହ ମୁଁ ଏକାତ୍ମ ହୋଇଯାଇଛି । ତା'ପରେ ଏହା ମଧ୍ୟଦେଇ ସବୁ ଚେରୀଫୁଲ ସହ ଏକ ହୋଇଗଲି, ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ଏକ ନୀଳାଭ ଶକ୍ତିର ସ୍ରୋତକୁ ଅନୁସରଣ କରି ଚେତନାର ଗଭୀରତମ ପ୍ରଦେଶକୁ ଚାଲିଗଲି, ମୁଁ ହୋଇ ଉଠିଲି ଚେରୀଗଛଟିଏ ଯାହା ଅସଂଖ୍ୟ ବାହୁ ପରି ଅଜସ୍ର ପୁଷ୍ପାର୍ଘ୍ୟ ଭାରରେ ଶୋଭିତ, ତା'ର ଶାଖାସବୁ ମେଲି ଆକାଶ ଦିଗରେ ପ୍ରସାରିତ । ତା'ପରେ ମୁଁ ଏହି ବାକ୍ୟଟି ସ୍ପଷ୍ଟଶୁଣି ପାରିଲି :

''ତୁ ନିଜକୁ ଚେରୀବୃକ୍ଷର ଆତ୍ମା ସହ ଏକୀଭୂତ କରିଛୁ ଏବଂ ଏହା ଆବିଷ୍କାର କରିପାରିଛୁ ଯେ ସ୍ୱୟଂ ଭଗବାନ୍ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଆକାଶକୁ ଚାହିଁ ପୁଷ୍ପର ଏହି ପ୍ରାର୍ଥନାର ଅର୍ଘ୍ୟଦାନ କରୁଛନ୍ତି ।''

ମୁଁ ଏହା ଲେଖି ରଖିବାର ପର ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ସବୁକିଛି ବିଲୀନ ହୋଇଗଲା, କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋ ଶିରାପ୍ରଶିରାରେ ଅତୁଳନୀୟ ଶାନ୍ତି ଓ ଶକ୍ତି ସହ ଚେରୀବୃକ୍ଷର ଶୋଣିତ ପ୍ରବାହିତ । ମାନବ ଦେହ ଏବଂ ବୃକ୍ଷ ଦେହ ମଧ୍ୟରେ ପାର୍ଥକ୍ୟ କ'ଣ ? ବସ୍ତୁତଃ କୌଣସି ପାର୍ଥକ୍ୟ ନାହିଁ – ଯେଉଁ ଚେତନା ଉଭୟଙ୍କୁ ଅନୁପ୍ରାଣିତ କରେ ତାହା ଏକ ଓ ଅଭିନ୍ନ । ସେତେବେଳେ ଚେରୀଗଛଟି ମୃଦୁ ସ୍ୱରରେ କହିଲା :

''ବସନ୍ତ-ବିଶୃଙ୍ଖଳାର ପ୍ରତିକାର ରହିଛି ଏହି ଚେରୀ ପୁଷ୍ପରେ ।''

ଏପ୍ରିଲ୍ ୯, ୧୯୧୭

ଥରେ ଯେତେବେଳେ ସବୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ଆସିଛି ତୋର ବିଶ୍ୱଚେତନାର ରାଜ୍ୟକୁ, ତା'ପରେ ପ୍ରତିଥର ଯେତେବେଳେ ମାନସ ରାଜ୍ୟକୁ ଫେରିଯାଏ, ସେତେବେଳେ ଦେଖେ ସେଠାରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଚିନ୍ତା ହେଲା ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଅଚିନ୍ତ୍ୟପୂର୍ବ ଅତଳସ୍ପର୍ଶୀ ଅପରୂପ ସମସ୍ୟା ।

ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ କୌଣସି ପ୍ରଶ୍ନ ନାହିଁ – ନିସ୍ତବ୍ଧ ନୀରବତା ମଧ୍ୟରେ ସବୁକିଛି ଚିରକାଳ ଜ୍ଞାତ; ନିମ୍ନରେ ସବୁକିଛି ଅଭିନବ, ଅଜ୍ଞାତ, ଅପ୍ରତ୍ୟାଶିତ ।

ଉଭୟେ ମିଳିତ ହୁଅନ୍ତି ଏକ ଅଭିନ୍ନ ଚେତନାରେ, ଯାହା ଆଣିଦିଏ ଶାନ୍ତି, ଆଲୋକ ଓ ଆନନ୍ଦର ଉତ୍ସ ଏକ ବିସ୍ମୟବିଭୋର ନିର୍ଭରତା ।

ଏପ୍ରିଲ୍ ୧୦, ୧୯୧୭

ଆଧାରର ଅତଳ ତଳ ଅବଧି ହୃଦୟ ମୋର ଘୁମେଇ ପଡ଼ିଛି...

ସମଗ୍ର ପୃଥିବୀ ଏକ ନିରନ୍ତର ପରିବର୍ତ୍ତନ ମଧ୍ୟଦେଇ ଚଳଚଞ୍ଚଳ, ସକଳ ପ୍ରାଣ ସୁଖ ଭୋଗ କରେ, ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରେ, ପ୍ରୟାସ କରେ, ଯୁଦ୍ଧ କରେ, ଜୟ କରେ, ଧ୍ୱଂସ ପାଏ, ପୁଣି ସୃଷ୍ଟ ହୁଏ ।

ଆଧାରର ଅତଳ ତଳ ଅବଧି ହୃଦୟ ମୋର ଘୁମେଇ ପଡ଼ିଛି...

ଏଇ ଯେତେ ଅସଂଖ୍ୟ ବିଚିତ୍ର ଉପାଦାନ, ମୁଁହିଁ ସେମାନଙ୍କର ଚାଳକ ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି, ମୁଁହିଁ ସେମାନଙ୍କର ସକ୍ରିୟ ଚିନ୍ତାଶକ୍ତି, ମୁଁହିଁ ସିଦ୍ଧିଦାୟୀ କର୍ମବଳ, ମୁଁ ପୁଣି ଜଡ଼ ଉପାଦାନ ହୋଇ ଚାଳିତ ହୁଏ ।

ଆଧାରର ଅତଳ ତଳ ଅବଧି ହୃଦୟ ମୋର ଘୁମେଇ ପଡ଼ିଛି...

ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସୀମା ଆଉ ନାହିଁ, ବ୍ୟଷ୍ଟିଗତ କ୍ରିୟା ଆଉ ନାହିଁ; ଯେଉଁ ଏକମୁଖିତା ବିଭେଦ ଓ ସଂଘର୍ଷ ନେଇଆସେ ତା' ଆଉ ନାହିଁ, ରହିଛି କେବଳ ଅଦ୍ୱିତୀୟ ଅନନ୍ତ ଏକତ୍ୱ ।

ଆଧାରର ଅତଳ ତଳ ଅବଧି ହୃଦୟ ମୋର ଘୁମେଇ ପଡ଼ିଛି...

ଏପ୍ରିଲ୍ ୨୮, ୧୯୧୭

ହେ ମୋର ପରମ ପ୍ରଭୁ ! ଆଜି ରାତିରେ ତୁହିଁ ମୋ ସମ୍ମୁଖରେ ଆବିର୍ଭୂତ ହୋଇଥିଲୁ ତୋର ସକଳ ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟ ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ ନେଇ । ତୁ ତ କେବଳ ଗୋଟିଏ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଏହି ସତ୍ତାକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଶୁଦ୍ଧ, ଦୀପ୍ତିମୟ, ସ୍ୱଚ୍ଛ ତଥା ସଚେତନ କରିପାରୁ । ତୁହିଁ ତାକୁ ତା'ର ଅଜ୍ଞାନ ଅନ୍ଧକାରର ଅବଶିଷ୍ଟ ଚିହ୍ନ ମଧ୍ୟରୁ, ତା'ର ସର୍ବଶେଷ ଆକର୍ଷଣ ମଧ୍ୟରୁ ମୁକ୍ତ କରିପାରୁ, ତୁହିଁ ପାରୁ... କିନ୍ତୁ ତୁ କ'ଣ ତାହା ଆଜି ରାତିରେ କରି ନାହୁଁ ଯେତେବେଳେ ତୋର ଦିବ୍ୟପ୍ରଭାବ ଓ ଅନିର୍ବଚନୀୟ ଦୀପ୍ତିଦେଇ ତାକୁ ଅଭିଷିଞ୍ଚିତ କଲୁ ? ବୋଧହୁଏ ତାହା, କାରଣ ମୋ ମଧ୍ୟରେ ରହିଛି ଏକ ଅତିମାନୁଷୀ ଶକ୍ତି ଯାହା ଶାନ୍ତି ଓ ବିଶାଳତା ଦେଇ ଗଢ଼ା । ତୋ ନିକଟରେ ମୋ ପ୍ରାର୍ଥନା, ଏହି ଶିଖରରୁ ଯେପରି ପତନ ନ ହେଉ, ଏହି ଶାନ୍ତି ଯେପରି ଚିରଦିନ ମୋ ସତ୍ତାରେ ସର୍ବେଶ୍ୱର ହୋଇ ବିରାଜିତ ହେଉ –

କେବଳ ମୋ ଅନ୍ତରର ଗଭୀରତମ ପ୍ରଦେଶରେ ନୁହେଁ, ସେଠାରେ ତ ବହୁଦିନ ଧରି ତାହା ବିରାଜିତ, କିନ୍ତୁ ମୋର ବାହ୍ୟ କ୍ଷୁଦ୍ରାଦପି କ୍ଷୁଦ୍ର କ୍ରିୟାକଳାପ ମଧ୍ୟରେ ମୋ ହୃଦୟର, ମୋ କାର୍ଯ୍ୟର କ୍ଷୁଦ୍ରତମ ପରିବେଶ ମଧ୍ୟରେ ବି ତାହା ବିରାଜ କରୁ । ସକଳ ଜୀବର ତ୍ରାଣକର୍ତ୍ତା ହେ ଭଗବାନ୍ ! ମୋର ପ୍ରଣତି ଗ୍ରହଣ କର ।

''ଦେଖ ଏଇ ଯେତେ ଆଶିଷ, ଏଇ ଯେତେ ପୁଷ୍ପ; ଏଇ ଯେତେ ଦିବ୍ୟପ୍ରେମର ହାସ୍ୟ, ତା'ର ପକ୍ଷପାତ ନାହିଁ କି ବିରାଗ ନାହିଁ... ଏଇ ମହାନ୍ ନିର୍ଝର ସର୍ବାଭିମୁଖେ ପ୍ରବାହିତ ଏବଂ କୌଣସି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ମଧ୍ୟ ତା'ର ଅଲୌକିକ ଦାନ ସେ ଫେରାଇ ନିଏ ନାହିଁ ।''

ପରମାନନ୍ଦର ଭଙ୍ଗୀରେ ତାଙ୍କର ବାହୁଦ୍ୱୟ ପ୍ରସାରିତ କରି ଶାଶ୍ୱତ ଜନନୀ ତାଙ୍କ ବିଶୁଦ୍ଧତମ ପ୍ରେମର ଶିଶିରଧାରା ପୃଥିବୀ ଉପରେ ନିରନ୍ତର ବର୍ଷଣ କରୁଛନ୍ତି ।...

ଆକାକୁରା – ଜୁଲାଇ ୧୩, ୧୯୧୭

ଦିନେ ମୁଁ ଲେଖିଥିଲି :

''ଆଧାରର ଅତଳତଳ ଅବଧି ହୃଦୟ ମୋର ଘୁମେଇପଡ଼ିଛି...'' ଖାଲି କ'ଣ ଘୁମେଇ ପଡ଼ିଛି ? ବିଶ୍ୱାସ ହୁଏ ନା । ମନେହୁଏ ଶାନ୍ତ ହୋଇଯାଇଛି, ହୁଏତ ଚିରଦିନ ଲାଗି । ନିଦ୍ରାରୁ ଜାଗରଣ ଅଛି, କିନ୍ତୁ ପ୍ରଶାନ୍ତିରୁ ବିଚ୍ୟୁତି ନାହିଁ । ସେହିଦିନଠାରୁ କୌଣସି ପତନ ମୁଁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ନାହିଁ । ତୀବ୍ର ଭାବରେ ଏକାଗ୍ର କିଛି ଥିଲା ଯାହା ମଝିରେ ମଝିରେ ବିକ୍ଷୁବ୍ଧ ହୋଇପଡୁଥିଲା – ତା' ପରିବର୍ତ୍ତେ ସତ୍ତାକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିଛି ଏକ ବିଶାଳତା, ତାହା କି ବିପୁଳ, କି ପ୍ରଶାନ୍ତ, କି ସ୍ଥିର ! ବରଂ ମନେହୁଏ ସତ୍ତା ଯେପରି ତା' ମଧ୍ୟରେ ଲୀନ ହୋଇଯାଇଛି, କାରଣ ଯେ ସୀମାହୀନ ତାକୁ କିପରି ରୂପ ମଧ୍ୟରେ ଧରି ରଖିହେବ ?

ଏହି ଯେଉଁସବୁ ବିଶାଳ ପର୍ବତମାଳା ମୁଁ ଦେଖୁଛି ମୋ ଝରକା ଦେଇ, ସେସବୁ ପ୍ରଶାନ୍ତ ସୀମାରେଖା ଟାଣି ସଗୌରବେ ତରଙ୍ଗାୟିତ ହୋଇ ଲମ୍ବିଯାଇଛି ଦୂର ଦିଗନ୍ତ ଅବଧି, ଅନନ୍ତ ଶାନ୍ତିରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ମୋର ଏହି ସତ୍ତାର ଛନ୍ଦ ସହ ସେଗୁଡ଼ିକର ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଙ୍ଗତି ରହିଛି । ହେ ଭଗବାନ୍ ! ତୁ କ'ଣ ତୋ ରାଜ୍ୟର ଅଧିକାର ନେଇଛୁ, ଅନ୍ତତଃ ତୋ ରାଜ୍ୟର ଏହି ଅଂଶଟିର ଅଧିକାର ? କାରଣ ବର୍ତ୍ତମାନ ସୁଦ୍ଧା ଶରୀର ତମସାଚ୍ଛନ୍ନ, ଅଜ୍ଞାନ, ପ୍ରତ୍ୟୁତ୍ତର ଦେବାରେ ମନ୍ଥର ଏବଂ ଅନମନୀୟ – ଅନ୍ୟ ଅଂଶ ପରି ଏହା କ'ଣ

ଦିନେ ବିଶୁଦ୍ଧ ହେବ ? ଏବଂ ତୋ ବିଜୟ କ'ଣ ସେତେବେଳେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବ ? ଜାଣିବା ନିରର୍ଥକ । ତୁ ଯେପରି ଚାହୁଁ ଏ ଯନ୍ତ୍ରଟି ସେହିପରି ହୋଇଛି ଏବଂ ତା'ର ପରମାନନ୍ଦ ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ମିଶ୍ରଣ ନାହିଁ ।

ଟୋକିଓ – ସେପ୍ଟେମ୍ବର ୨୪, ୧୯୧୭

ତୁ ମୋତେ ଏକ କଠିନ ନିୟମର ବଶବର୍ତ୍ତୀ କରାଇଛୁ । ଗୋଟିକ ପରେ ଗୋଟିଏ ଶିଡ଼ିର ପାହାଚ ଅତିକ୍ରମ କରି ଶେଷରେ ତୋ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଛି, ମୋର ଏହି ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱାୟନର ଶିଖର ଦେଶରେ ତୁ ମୋତେ ଦେଇଛୁ ଏକାତ୍ମତାର ଅନନ୍ତ ଆନନ୍ଦସମ୍ଭୋଗ । ତତ୍ପରେ ତୋ ଆଦେଶ ଶିରୋଧାର୍ଯ୍ୟ କରି ମୁଁ ପୁଣି ଗୋଟିକ ପରେ ଗୋଟିଏ ପାହାଚ ଓହ୍ଲାଇ ବାହ୍ୟ ଚେତନା ଓ ବାହ୍ୟ କର୍ମ ମଧ୍ୟକୁ ଅବତରଣ କରି ଆସିଛି, ତୋତେ ଆବିଷ୍କାର କରିବାକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରିଥିବା ଏହି ଜଗତ୍ ମଧ୍ୟକୁ ପୁନଃ ପ୍ରବେଶ କରିଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ଓହ୍ଲାଇ ଆସିଛି ସୋପାନର ପାଦ ଦେଶକୁ, ସବୁକିଛି ମୋ ମଧ୍ୟରେ ଓ ମୋ ଚତୁଃପାର୍ଶ୍ୱରେ ଏପରି ନିର୍ଜୀବ, ଏପରି ତୁଚ୍ଛ, ଏପରି ଅସ୍ୱଷ୍ଟ ଯେ ମୁଁ କିଛି ବୁଝିପାରୁ ନାହିଁ...

ତୁ ମୋଠାରୁ କ'ଣ ପ୍ରତ୍ୟାଶା କରୁଛୁ ? କାହିଁକି ବା ଏହି ସୁଦୀର୍ଘ ମଞ୍ଚର ପ୍ରସ୍ତୁତି, ଯଦି ସେଇ ଶେଷ ପରିଣାମ ଏହାର ଲକ୍ଷ୍ୟ ହୋଇଥାଏ ଯାହା ଅଧିକାଂଶ ମାନବ କୌଣସି ନିୟମ ପାଳନ ନ କରି ବି ଲାଭ କରନ୍ତି ?

ଏହା କିପରି ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରେ ଯେ ଯେଉଁ ଦୃଶ୍ୟସକଳ ମୁଁ ଦେଖିଛି, ତାହା ଦେଖି ସାରିବା ପରେ, ଯେଉଁ ଅଭିଜ୍ଞତା ମୁଁ ଅନୁଭବ କରିଛି, ତାହା ପାଇ ସାରିବା ପରେ, ତୋ ଚେତନା ଓ ତୋ ସହ ଏକତ୍ୱର ପୁଣ୍ୟତମ ମନ୍ଦିରରେ ପ୍ରବେଶ କରିବା ପରେ ମଧ୍ୟ ତୁ ମୋତେ ତିଆରି କଲୁ ଏପରି ଏକ ଯନ୍ତ୍ରରୂପେ ଯାହା ନିତାନ୍ତ ସାଧାରଣ ଏବଂ ରଖିଲୁ ଅତି ସାଧାରଣ ଅବସ୍ଥାରେ ? ହେ ପ୍ରଭୁ ! ବାସ୍ତବିକ ତୋ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଅନବଧାରଣୀୟ ଏବଂ ମୋ ବୁଦ୍ଧିର ଅଗମ୍ୟ ।...

ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ମୋ ହୃଦୟ ମଧ୍ୟରେ ତୁ ତୋ ପୂର୍ଣ୍ଣାନନ୍ଦର ଶୁଦ୍ଧତମ ହୀରକ ଖଣ୍ଡ ସ୍ଥାପନ କରିଛୁ, ତା'ହେଲେ କାହିଁକି ତା' ଉପରେ ବାହ୍ୟ ଛାୟା ପ୍ରତିଫଳିତ ହେବାକୁ ଦେଉଛୁ ? ଏହି ଯେଉଁ ଶାନ୍ତିରତ୍ନ ତୁ ମୋତେ ଦାନ କରିଛୁ, ତୁ କ'ଣ ଚାହୁଁ ତାହା ଅଖ୍ୟାତ ଓ ନିରର୍ଥକ ହୋଇଯାଉ ? ବାସ୍ତବିକ ଏସବୁ ରହସ୍ୟମୟ ଓ ମୋ ବୁଦ୍ଧିକୁ ବିପର୍ଯ୍ୟସ୍ତ କରିଦେଉଛି ।

କାହିଁକି ତା'ହେଲେ ମୋତେ ଆନ୍ତର ନୀରବତା ଦେଇ ବାହ୍ୟ ଜୀବନକୁ ଏତେ ସଚଳ କରିଛୁ, ଚିନ୍ତାକୁ ଯେତେସବୁ ଅକିଞ୍ଚିତ୍କର ଜିନିଷରେ ବ୍ୟାପୃତ ରଖିଛୁ ? କହ କାହିଁକି ? ମୁଁ ଚିରକାଳ ଏପରି ପ୍ରଶ୍ନ କରିପାରେ, ହୁଏତ ଚିରକାଳ ବୃଥାରେ ।

ମୋର ଉଚିତ ନୀରବରେ ମଥାନତ କରି ତୋ ଆଦେଶକୁ ମାନିନେବା ତଥା ମୋର ବର୍ତ୍ତମାନ ଅବସ୍ଥାକୁ ବିନା ବାକ୍ୟବ୍ୟୟରେ ସ୍ୱୀକାର କରିନେବା ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ସାକ୍ଷୀ ମାତ୍ର ହୋଇ ସୃଷ୍ଟି-ଅଜଗର କିପରି ତା'ର କୁଣ୍ଡଳ ଅବିରତ ଖୋଲି ଚାଲିଛି ତାହା ନିରୀକ୍ଷଣ କରୁଛି ।

(କିଛି ଦିନ ପରେ)

ହେ ପ୍ରଭୁ ! କେତେଥର ତୋ ଆଦେଶ ସମ୍ମୁଖରେ ଦୁର୍ବଳ ହୋଇପଡ଼ି ତୋତେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଛି, ''ପାର୍ଥିବ ଚେତନାର ଏହି ଅଗ୍ନିପରୀକ୍ଷାରୁ ମୋତେ ମୁକ୍ତି ଦେ, ତୋର ସମୁଚ୍ଚ ଏକତ୍ୱ ମଧ୍ୟରେ ମୋତେ ବୁଡ଼ିଯିବାକୁ ଦେ ।'' କିନ୍ତୁ ମୋର ପ୍ରାର୍ଥନା ଯେ ଭୀରୁତା ତାହା ମୁଁ ଜାଣେ, ତେଣୁ ତାହା ନିଷ୍ଫଳ ହୋଇ ରହିଯାଏ ।

ଅକ୍ଟୋବର ୧୫, ୧୯୧୭

ହେ ପ୍ରଭୁ ! ହତାଶ ହୋଇ ମୁଁ ତୋତେ ଡାକିଛି, ଆଉ ତୁ ମୋ ଡାକ ଶୁଣିଛୁ ।

ନିଜର ପରିସ୍ଥିତି ଓ ଅବସ୍ଥା ବିଷୟରେ ଅଭିଯୋଗ କରିବା ମୋର ଭୁଲ ହୋଇଛି, ମୁଁ ନିଜେ ଯାହା, ସେହି ଅବସ୍ଥା କ'ଣ ତା'ର ଅନୁରୂପ ନୁହେଁ ?

ତୋ ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟର ଦ୍ୱାର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତୁ ମୋତେ ନେଇଆସିଲୁ, ତୋ ସୌଷମ୍ୟର ଆନନ୍ଦ ପ୍ରଦାନ କଲୁ, ସେଥିପାଇଁ ମନେହେଲା ମୁଁ ଯେପରି ଲକ୍ଷ୍ୟରେ ପହଞ୍ଚି ଯାଇଛି; କିନ୍ତୁ ପ୍ରକୃତରେ ତୁ ତୋ ଯନ୍ତ୍ରଟିକୁ ତୋ ଜ୍ୟୋତିଃର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଲୋକରେ ଦେଖିନେଲୁ ଓ ତାକୁ ପୁଣି ଜଗତର ଅଗ୍ନିଚୁଲ୍ଲି ମଧ୍ୟରେ ବୁଡ଼ାଇ ରଖିଲୁ ଯେଉଁଥିରେ ସେ ଆଉଥରେ ନୂଆ କରି ତରଳି ପରିଶୁଦ୍ଧ ଓ ପବିତ୍ର ହୋଇଉଠିବ ।

ଏହିସବୁ ଚରମ ଓ ବେଦନାଦାୟକ ଅଭୀପ୍ସାର ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ମୁଁ ଦେଖେ ଓ ଅନୁଭବ କରେ ଯେ ତୁ ମୋତେ ବିଭ୍ରାନ୍ତକାରୀ ଭୟଙ୍କର ବେଗରେ ଟାଣି ନେଉଛୁ ରୂପାନ୍ତର ପଥରେ ଏବଂ ଆଧାର ମୋର ସ୍ପନ୍ଦିତ ହୋଇଉଠେ ଅନନ୍ତର ସଚେତନ ସ୍ପର୍ଶରେ ।

ଏହିପରିହିଁ ତୁ ମୋତେ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଓ ଶକ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରୁ ଯଦ୍ଵାରା ମୁଁ ଏହି ନୂତନ ପରୀକ୍ଷା ଅତିକ୍ରମ କରିଯାଇ ପାରିବି ।

ନଭେମ୍ବର ୨୫, ୧୯୧୭

ହେ ପ୍ରଭୁ ! ନିଦାରୁଣ ଏକ ଦୁଃଖର ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ମୋର ଅକପଟ ଶ୍ରଦ୍ଧା ନେଇ ତୋତେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରି କହିଲି, ''ତୋର ଇଚ୍ଛା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଉ'', ତୁ ତୋର ମହିମମୟ ରୂପରେ ଆବିର୍ଭୂତ ହେଲୁ । ତୋ ପାଦତଳେ ମୁଁ ପ୍ରଣିପାତ କଲି, ତୋ ବକ୍ଷରେ ଆଶ୍ରୟ ପାଇଲି । ତୁହିଁ ମୋ ସତ୍ତାକୁ ତୋ ଦିବ୍ୟାଲୋକରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିଦେଲୁ, ତୋର ପରମାନନ୍ଦରେ ପରିପ୍ଲାବିତ କରିଦେଲୁ । ତୁ ମିତ୍ରତାକୁ ଦୃଢ଼ୀଭୂତ କଲୁ ଏବଂ ତୋର ନିରବଚ୍ଛିନ୍ନ ସାନ୍ନିଧ୍ୟ ସମ୍ପର୍କରେ ନିର୍ଭର ନିଶ୍ଚୟତା ଦେଲୁ । ତୁହିଁ ପ୍ରକୃତ ପରମ ବନ୍ଧୁ ଯେ କେବେ ଆମକୁ ବ୍ୟର୍ଥ ବିଫଳ କରେ ନାହିଁ, ତୁ ଶକ୍ତି, ତୁ ସହାୟ, ତୁହିଁ ଦିଗ୍‌ଦର୍ଶକ । ତୁ ସେହି ପରମ ଆଲୋକ ଯେ ସମସ୍ତ ଅନ୍ଧକାର ଦୂର କରେ, ତୁ ବିଜୟୀ, ତୋ କଲ୍ୟାଣରେ ବିଜୟ ସୁନିଶ୍ଚିତ । ଯେତେବେଳଠାରୁ ତୁ ଏଠାରେ ରହିଛୁ ସବୁକିଛି ସ୍ଵଚ୍ଛ, ପରିଷ୍କାର ହୋଇଯାଇଛି । ମୋର ଦୃଢ଼ପ୍ରତିଷ୍ଠ ହୃଦୟରେ ଅଗ୍ନି ପ୍ରଜ୍ଵଳିତ, ତା'ର ପ୍ରଭା ବିଚ୍ଛୁରିତ ହୋଇ ସମଗ୍ର ବାୟୁମଣ୍ଡଳକୁ ଶୁଦ୍ଧ ଓ ଉଦ୍ଭାସିତ କରୁଛି ।

ତୋ ଲାଗି ବହୁ ଦିନୁ ରୁଦ୍ଧ ପ୍ରେମ ମୋର ଆଜି ପୁଣି ନୂତନ ହୋଇ ଫୁଟି ପଡ଼ିଛି, ପରୀକ୍ଷା ଭିତର ଦେଇ ଦଶଗୁଣ ଅଧିକ ଶକ୍ତି ନେଇ ବେଗରେ ସର୍ବଜୟୀ ହୋଇ ଛୁଟିଚାଲିଛି । ନିର୍ଜନବାସରେ ସେ ସଂଗ୍ରହ କରିଛି ଶକ୍ତି, ସତ୍ତାର ବାହ୍ୟସ୍ତର ଭେଦ କରିବାର ସାମର୍ଥ୍ୟ, ଯଦ୍ଵାରା ସେ ସମଗ୍ର ଚେତନା ଉପରେ ଆଧିପତ୍ୟ ସ୍ଥାପନ କରିବ, ତା'ର ପରିପ୍ଲାବନକାରୀ ସ୍ରୋତରେ ସକଳ ବସ୍ତୁକୁ ଗ୍ରାସ କରିବ ।...

ତୁ ମୋତେ କହିଲୁ, ''ମୁଁ ଫେରି ଆସିଛି ଚିରଦିନ ପାଇଁ ।''

ଆଭୂମି ପ୍ରଣତି ଜଣାଇ ତୋ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ମୁଁ ଶିରୋଧାର୍ଯ୍ୟ କରିନେଉଛି ।

ଜୁଲାଇ ୧୨, ୧୯୧୮

ଅକସ୍ମାତ୍ ତୋ ସମ୍ମୁଖରେ ମୋର ସକଳ ଆତ୍ମାଭିମାନ ଖସିପଡ଼ିଲା । ମୁଁ ଅନୁଭବ କଲି ତୋ ଉପସ୍ଥିତିରେ ନିଜେ ନିଜକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିବାର ଆୟାସ କି ତୁଚ୍ଛ... ମୁଁ ଅଶ୍ରୁପାତ କଲି ଅଜସ୍ର ଧାରାରେ, ଅସଂଯତ ଭାବରେ, ସେ ମୋ ଜୀବନର ମଧୁମୟ ଲୋତକଧାରା... ଲଜ୍ଜା, ସଂଯମ ନ ମାନି ଯେଉଁ ଅଶ୍ରୁ ମୁଁ ତୋ ସମ୍ମୁଖରେ ଢାଳିଦେଲି ତାହା କି ତୃପ୍ତିକର, କି ଶାନ୍ତିପୂର୍ଣ୍ଣ, କି ମଧୁମୟ ! ଏହା ପିତାର କୋଳରେ ସନ୍ତାନ ପରି ନୁହେଁ କି ? ଏବଂ ଏପରି ପିତା ! କି ମହତ୍, କି ଉଦାର, କି ବିପୁଳ ଅବଧାରଣାପୂର୍ଣ୍ଣ ! ଏବଂ କି ଶକ୍ତିଯୁକ୍ତ, କି ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ସେ ପ୍ରତ୍ୟୁତ୍ତର ! ଏ ଅଶ୍ରୁଧାରା ସତେ ଯେପରି ସ୍ୱର୍ଗର ଶିଶିରବିନ୍ଦୁ । ମୁଁ ଯେ ନିଜ ଦୁଃଖରେ ଅଶ୍ରୁପାତ କରି ନାହିଁ, ଏହା କ'ଣ ତାହାର କାରଣ ? ଆହା, କି ମଧୁର, କି ସ୍ୱସ୍ତିକର ଅଶ୍ରୁ ! ତୋ ସମ୍ମୁଖରେ ତାହା ମୋ ହୃଦୟକୁ ଅକୁଣ୍ଠଭାବେ ଉନ୍ମୁକ୍ତ କରିଦେଲା; ଅପରୂପ ଗୋଟିଏ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ତରଳିଗଲା ଅବଶିଷ୍ଟ ସେହିସବୁ ବାଧା ଯାହା ତୋ ଏବଂ ମୋ ମଧ୍ୟରେ ବିଚ୍ଛେଦ ଆଣିଥା'ନ୍ତା ।

କିଛି ଦିନ ପୂର୍ବେ ମୁଁ ଜାଣିଛି, ମୁଁ ଶୁଣିଛି ଏ କଥା : ''ତୁ ଯଦି ମୋ ସାକ୍ଷାତରେ ଅଶ୍ରୁପାତ କରୁ କୌଣସି ଆବରଣ ନ ରଖି, କୁଣ୍ଠା ନ ରଖି, ତା'ହେଲେ ଅନେକ କିଛିର ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେବ, ଏକ ମହାବିଜୟ ଲାଭ ହେବ ।'' ସେଥିପାଇଁ ଯେତେବେଳେ ଦେଖିଲି ବୁକୁ ମଧ୍ୟରୁ ଚକ୍ଷୁ ଅବଧି ଅଶ୍ରୁଧାରା ଉଠି ଆସୁଛି, ସେତେବେଳେ ଆସି ତୋ ସମ୍ମୁଖରେ ବସିଲି, ଅର୍ଘ୍ୟସମ ଭକ୍ତିନତ ଚିତ୍ତରେ ସେ ଅଶ୍ରୁଧାରାକୁ ବହିଯିବାକୁ ଛାଡ଼ିଦେଲି । ସେ ଅର୍ଘ୍ୟ ହୋଇଉଠିଲା କି ମଧୁର, କି ଆଶ୍ୱାସପୂର୍ଣ୍ଣ !

ବର୍ତ୍ତମାନ, ଯଦିଓ ମୁଁ ଆଉ ଅଶ୍ରୁପାତ କରୁ ନାହିଁ, ତୋତେ ଏତେ ନିକଟରେ ଅନୁଭବ କରୁଛି, ଏତେ ନିକଟରେ ଯେ ମୋର ସମଗ୍ର ସତ୍ତା ଆନନ୍ଦରେ ଶିହରିତ ।

ଶିଶୁର କାକଳିରେ ନିବେଦନ କରୁଛି ମୋର ଶ୍ରଦ୍ଧାଞ୍ଜଳି :

ଶିଶୁର ପୁଲକ ନେଇ ତୋତେ ଡାକି କହୁଛି :

''ହେ ଭଗବାନ୍ ! ହେ ପରମ ପ୍ରଭୁ ! ତୁହିଁ ଏକମାତ୍ର ଅନ୍ତରଙ୍ଗ, ଆମେ ଯାହାକିଛି ତୋତେ କହିବାକୁ ଚାହୁଁଛୁ ତୁ ସେସବୁ ଆଗରୁହିଁ ଜାଣୁ କାରଣ ତୁ ଯେ ସେସବୁର ଉତ୍ସ !''

''ହେ ଭଗବାନ୍ ! ହେ ପରମେଶ ! ତୁହିଁ ଏକମାତ୍ର ବନ୍ଧୁ, ତୁ ଆମକୁ ଗ୍ରହଣ କରୁ, ଆମକୁ ଭଲ ପାଉ, ଆମକୁ ବୁଝିପାରୁ, ଆମେ ଯେପରି ଠିକ୍ ସେହି ଭାବେ, କାରଣ ତୁହିଁ ତ ଆମକୁ ଏପରି କରିଛୁ ।

''ହେ ପରମ ପ୍ରଭୁ ! ତୁହିଁ ଏକମାତ୍ର ଦିଗ୍‌ଦର୍ଶକ, ଆମର ଯାହା ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱତମ ଏଷଣା

ତୁ କେବେ ତାହା ଖଣ୍ଡନ କରୁ ନା, କାରଣ ତା' ମଧ୍ୟରେ ରହିଛି ତୋର ଏଷଣା — ତୋତେ ଛାଡ଼ି ଆଉ କାହାକୁ ଖୋଜିବୁ ଯେ ଆମ କଥା ଶୁଣିବ, ବୁଝିବ, ଆମକୁ ଭଲ ପାଇବ, ପଥ ଦେଖାଇ ଦେବ, ଏ ଯେ ମୂର୍ଖତା, କାରଣ ତୁହିଁ ରହିଛୁ ସେ କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ଏବଂ ତୁ କେବେ ବି ଆମକୁ ଛାଡ଼ି ଯାଉ ନା ।

''ତୁହିଁ ମୋତେ ଦେଇଛୁ ପରମ ସମୁଚ୍ଚ ଆନନ୍ଦର ପରିଚିତ, ବୁଝାଇଛୁ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷ ନିର୍ଭରତା, ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ଭୟତା, ଅଖଣ୍ଡ ଆତ୍ମଦାନ ଯେଉଁଥିରେ କୌଣସି କୁଣ୍ଠା ବା ଅବଗୁଣ୍ଠନ, ପ୍ରୟାସ ବା ନିଗ୍ରହ ନାହିଁ ।

''ଶିଶୁ ପରି ତୋତେ ଚାହିଁ ମହୋଲ୍ଲାସରେ ଯୁଗପତ୍ ମୁଁ ହସିଛି ଓ କାନ୍ଦିଛି, ହେ ମୋ ଚିର ପ୍ରିୟତମ !''...

ଅକ୍ଟୋବର ୧୦, ୧୯୧୮

''ହେ ମୋର ପରମ ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁ ! ତୋ ପାଇଁ, କେବଳ ତୋରି ପାଇଁ ମୁଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରି ଚାଲିଛି — ଏ ଚିନ୍ତା କି ମଧୁର ! ମୁଁ ରହିଛି ତୋ ସେବା ପାଇଁ, ତୁ ମୋ କର୍ମର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଓ ଆଦେଶ ଦେଉ, କର୍ମକୁ ପରିଚାଳିତ, ସୁଚାଳିତ ତଥା ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ କରୁ । ଏହି ଅନୁଭୂତି, ଏଇ ବୋଧ କି ଶାନ୍ତି, କି ସ୍ୱସ୍ତି, କି ପରମା ତୃପ୍ତି ଆଣିଦିଏ ! କାରଣ, ତୋତେ ଅବାଧରେ କର୍ମ କରିବାକୁ ଦେବାକୁ ହେଲେ ଆବଶ୍ୟକ କେବଳ ବାଧ୍ୟ ହେବା, ସୁନମ୍ୟ ହେବା, ନିବେଦିତ ତଥା ଏକାଗ୍ର ହେବା — ତା'ହେଲେ ଭୁଲ, ତ୍ରୁଟି, ଅଭାବ ବା ନ୍ୟୂନତା କିଛି ରହିବା ଅସମ୍ଭବ; ତୁ ଯାହା ଚାହିଁଛୁ ତାହାହିଁ କରୁଛୁ ଏବଂ ଯେମିତି ଚାହିଁଛୁ ଠିକ୍ ସେହିପରିହିଁ କରୁଛୁ ।...

ମୋର କୃତଜ୍ଞତା ତଥା ମୋର ହର୍ଷପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ପୂର୍ଣ୍ଣତଃ ନିର୍ଭରଶୀଳ ନିଷ୍ଠାର ଜ୍ୱଳନ୍ତ ବହ୍ନିଶିଖାକୁ ଅର୍ଘ୍ୟରୂପେ ଗ୍ରହଣ କର ।

ପିତା ସ୍ମିତହାସ୍ୟରେ ମୋତେ ଚାହିଁ ତାଙ୍କର ସୁଦୃଢ଼ ବାହୁ ଯୁଗଳରେ ଗ୍ରହଣ କଲେ । ମୋର ଆଉ ତେବେ ଭୟ କାହିଁକି ? ତାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ମୁଁ ଲୀନ ହୋଇଗଲି । ଏ ଦେହ ମଧ୍ୟରେ ଜୀବନ୍ତ ରହି ସେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି — ଏ ଦେହକୁ ତାଙ୍କର ଆତ୍ମପ୍ରକାଶ ପାଇଁ ସେ ନିଜେହିଁ ତ ଗଢ଼ିଛନ୍ତି ।

ଓଇଓ୍ୱାକେ – ସେପ୍ଟେମ୍ବର ୩, ୧୯୧୯

ଏତେ ଅନୁରାଗ, ଏତେ ଯତ୍ନ ସହିତ ଯେଉଁ ଭୋଜ୍ୟ ମୁଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କଲି, ମଣିଷ ଯେତେବେଳେ ତାହା ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କଲା, ମୁଁ ଭଗବାନଙ୍କୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କଲି ତାହା ଗ୍ରହଣ କରିବା ପାଇଁ ।

ହେ ପ୍ରଭୁ ! ତୁ ମୋର ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଗ୍ରହଣ କଲୁ ଏବଂ ମୁଁ ପାତିଥିବା ଆସନରେ ବସି ମୋର ତୁଚ୍ଛ ଓ ଅକିଞ୍ଚିତ୍କର ନୈବେଦ୍ୟର ପ୍ରତିଦାନରେ ମୋତେ ଦେଲୁ ଶେଷ ମୁକ୍ତି ! ଆଜି ପ୍ରଭାତରେ ବି ମୋର ହୃଦୟ ବେଦନାକ୍ଲିଷ୍ଟ ଓ ଦୁଶ୍ଚିନ୍ତାଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇପଡ଼ିଥିଲା, ଗୁରୁ ଦାୟିତ୍ୱର ଚାପରେ ମସ୍ତିଷ୍କ ଅଭିଭୂତ ହୋଇପଡ଼ିଥିଲା – ବର୍ତ୍ତମାନ ସେମାନେ ଭାରମୁକ୍ତ; ବହୁଦିନ ଧରି ମୋର ଆନ୍ତର ସତ୍ତାର ଅବସ୍ଥା ଭଳି ସେମାନେ ଆଶ୍ୱସ୍ତ ଓ ପୁଲକିତ । ପୂର୍ବେ ଯେପରି ମୋର ଅନ୍ତରାତ୍ମା ସ୍ମିତ ହାସ୍ୟରେ ତୋତେ ଚାହିଁରହିଥିଲା ଠିକ୍ ସେହିପରି ମୋ ଦେହ ଆଜି ଚାହିଁରହିଛି ।

ହେ ପ୍ରଭୁ ! ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁ ମୋଠାରୁ ଏ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରିନେବୁ ନାହିଁ ତ ? ମୁଁ ଭାବୁଛି ଏଥର ମୁଁ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ଶିକ୍ଷା ପାଇଛି ଏବଂ ସ୍ତର ପରେ ସ୍ତର ଅତିକ୍ରମ କରି ଉଠିଚାଲିଛି ଶେଷ ଚୂଡ଼ାକୁ ଯେଉଁଠି ରହିଛି ନବଜନ୍ମ । ସମସ୍ତ ଅତୀତର ଯାହା କିଛି ବର୍ତ୍ତମାନ ଅବଶିଷ୍ଟ ତାହା ହେଲା ଏକ ବିପୁଳ ପ୍ରେମାବେଶ, ଯାହା ମୋତେ ଦେଇଛି ଶିଶୁର ନିର୍ମଳ ହୃଦୟ ଏବଂ ଦେବତାର ଭାରହୀନ ମୁକ୍ତ ଚିନ୍ତା ।

ପଣ୍ଡିଚେରୀ – ଜୁନ୍ ୨୨, ୧୯୨୦

କରୁଣା କରି ମୋତେ ଅନିର୍ବଚନୀୟ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରଦାନ କରିବା ପରେ, ହେ ମୋର ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁ, ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁ ଦେଇଛୁ ପରୀକ୍ଷା, ସଂଗ୍ରାମ, ଏବଂ ସେସବୁକୁ ମୁଁ ତୋର ସୁଯୋଗ୍ୟ ବାର୍ତ୍ତାବହରୂପେ ହର୍ଷୋତ୍ଫୁଲ୍ଲ ଚିତ୍ତରେ ଗ୍ରହଣ କରିନେଇଛି । ଦିନ ଥିଲା ସେତେବେଳେ ମୁଁ ଶାନ୍ତି ଓ ସମନ୍ୱୟ ପ୍ରତି ମୋର ଆନ୍ତରିକ ଅନୁରାଗ ବ୍ୟାହତ ହେବ ବୋଲି ସଂଘର୍ଷକୁ ଭୟ କରୁଥିଲି । କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ, ହେ ମୋର ଭଗବାନ୍, ତାକୁ ମୁଁ ସାନନ୍ଦେ ବରଣ କରିନେଇଛି – ଏ ତ ତୋ କର୍ମର ଅନ୍ୟତମ ମୂର୍ତ୍ତି, ତୋ କର୍ମର ଯେଉଁ ଅଙ୍ଗସକଳ ଆମେ ହୁଏତ ଭୁଲିଯାଇଥା'ନ୍ତୁ ସେସବୁକୁ ସ୍ପଷ୍ଟ କରିବା ପାଇଁ ଏ ତ ହେଲା ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଉପାୟ – ନିଜ ସହ ଏହା ନେଇଆସେ ବିସ୍ତାରର, ବୈଚିତ୍ର୍ୟର ଓ ସାମର୍ଥ୍ୟର

ବୋଧ । ଗୋଟିଏ ଦିଗରେ ଦେଖିଛି ତୋର ଗୌରବୋଜ୍ଜ୍ୱଳ ମୂର୍ତ୍ତିରେ ତୁ ସଂଘର୍ଷକୁ ଜାଗ୍ରତ୍ କରିଛୁ, ଠିକ୍ ସେହିପରି ତୁ ପୁଣି ପରସ୍ପରବିରୋଧୀ ଘଟଣା ଓ ପ୍ରେରଣାରାଜିର ଜଟିଳତାସବୁ ଖୋଲି ଧରିଛୁ, ଅବଶେଷରେ ସର୍ବଜୟୀ ହୋଇ ଛିଡ଼ାହୋଇଛୁ ଯାହାକିଛି ତୋର ଆଲୋକ ଓ ତୋର ଶକ୍ତିକୁ ଆବୃତ କରିଥା'ନ୍ତା ସେଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ — କାରଣ ସକଳ ମଧ୍ୟରୁ ଉଦ୍ଭୂତ ହେବ ତୋର ସୁଷମ ଆତ୍ମସିଦ୍ଧି ।

ମେ ୬, ୧୯୨୭

ଜୀବନ ତଥା ମୃତ୍ୟୁକୁ, ସୁଖ ତଥା ଦୁଃଖକୁ କିପରି ଅର୍ପଣ କରିବାକୁ ହୁଏ ତାହା ଆମେ ଜାଣିବା ଉଚିତ । ସକଳ ବିଷୟରେ ଆଉ ସକଳ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଭଗବାନଙ୍କ ଉପରେ କିପରି ନିର୍ଭର କରିବାକୁ ହୁଏ ତାହା ବି ଜାଣିବା ଉଚିତ । ସେହିଁ ଆମର ଯାବତୀୟ ସିଦ୍ଧି-ସମ୍ଭାବନାର ବିଧାତା, ସେହିଁ କେବଳ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇ ପାରନ୍ତି ଓ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥା'ନ୍ତି ଆମେ ସୁଖୀ ହେବା କି ନା, ବଞ୍ଚି ରହିବା କି ନା, ସିଦ୍ଧିର ଭାଗୀ ହେବା କି ନା ।

ଏଇ ପ୍ରେମ, ଏଇ ଆତ୍ମଦାନର ସମଗ୍ରତା ଓ ପରାକାଷ୍ଠା ଆଣି ଦେଇପାରେ ପରମ ଶାନ୍ତି ଏବଂ ଏଇ ଶାନ୍ତିହିଁ ପୁଣି ନିରବଚ୍ଛିନ୍ନ ଆନନ୍ଦର ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ।

ଡିସେମ୍ବର ୨୮, ୧୯୨୮

ଏପରି ଏକ ଶକ୍ତି ଅଛି ଯାହା କୌଣସି ରାଷ୍ଟ୍ରୀୟ ସରକାରଙ୍କ ଅଧୀନରେ ନାହିଁ, ଏପରି ସୁଖ ଅଛି ଯାହାକୁ କୌଣସି ପାର୍ଥିବ ସଫଳତା ପ୍ରଦାନ କରିପାରେ ନାହିଁ, ଏପରି ଜ୍ୟୋତିଃ ଅଛି ଯାହାକୁ କୌଣସି ବିଜ୍ଞତା ପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରେ ନାହିଁ, ଏପରି ଜ୍ଞାନ ଅଛି ଯାହାକୁ କୌଣସି ଦର୍ଶନ ବା ବିଜ୍ଞାନ ଆୟତ୍ତ କରିପାରେ ନାହିଁ, ଏପରି ଆନନ୍ଦ ଅଛି ଯାହା କୌଣସି କାମନାର ପୂର୍ତ୍ତି ଦ୍ୱାରା ଉପଭୋଗ କରାଯାଇ ପାରେ ନାହିଁ, ଏପରି ପ୍ରେମତୃଷ୍ଣା ଅଛି ଯାହାକୁ କୌଣସି ମାନବୀୟ ସମ୍ବନ୍ଧ ନିବାରଣ କରିପାରେ ନାହିଁ, ଏପରି ଶାନ୍ତି ଅଛି ଯାହା କୁତ୍ରାପି ଦୃଷ୍ଟିଗୋଚର ହୁଏ ନାହିଁ, ଏପରିକି ମୃତ୍ୟୁରେ ମଧ୍ୟ ନୁହେଁ ।

ଏହା ହେଲା ସେହି ଶକ୍ତି, ସେହି ସୁଖ, ସେହି ଜ୍ୟୋତିଃ, ସେହି ଜ୍ଞାନ, ସେହି ଆନନ୍ଦ, ସେହି ପ୍ରେମ ଏବଂ ସେହି ଶାନ୍ତି ଯାହା କେବଳ ଭଗବତ୍ କୃପାରୁହିଁ ଆମ୍ଭେମାନେ ପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରୁ ।

ନଭେମ୍ବର ୨୪, ୧୯୩୧

ହେ ଭଗବାନ୍, ହେ ମୋର ପ୍ରେମମୟ ପ୍ରଭୁ ! ତୋ କର୍ମ ସମ୍ପାଦନ ନିମିତ୍ତହିଁ ମୁଁ ଜଡ଼ସ୍ତରର ଅତଳ ଗର୍ଭରେ ବୁଡିଗଲି, ମୁଁ ହାତ ଦେଇ ସ୍ପର୍ଶ କଲି ମିଥ୍ୟା ଓ ନିଶ୍ଚେତନାର ବିଭୀଷିକା, ବିସ୍ମୃତିର ରାଜ୍ୟ, କେବଳ ଅନ୍ଧକାର ! କିନ୍ତୁ ମୋର ହୃତ୍‌କେନ୍ଦ୍ରରେ ଥିଲା ତୋର ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସେହି ହୃତ୍‌କେନ୍ଦ୍ରରୁ ସହସା ଉତ୍ସାରିତ ହେଲା ଏକ ଆହ୍ୱାନ ଏବଂ ତୋ ନିକଟରେ ତାହା ପହଞ୍ଚିଲା : ''ଭଗବାନ୍, ଭଗବାନ୍, ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ତୋର ଶତ୍ରୁମାନେ ବିଜୟୀ ହୋଇଚାଲିଛନ୍ତି । ମିଥ୍ୟା ଆଜି ଜଗତର ସମ୍ରାଟ୍ । ତୋ ବିନା ଜୀବନ ମୃତ୍ୟୁ, ଏକ ଚିରନ୍ତନ ନରକ । ଆଶାର ସ୍ଥାନରେ ଦେଖା ଦେଇଛି ସଂଶୟ, ସମର୍ପଣ ପରିବର୍ତ୍ତେ ଆସିଛି ବିଦ୍ରୋହ, ବିଶ୍ୱାସ କ୍ଷୀଣ ହୋଇ ପଡ଼ିଛି, କୃତଜ୍ଞତା ଜନ୍ମଗ୍ରହଣ ବି କରି ନାହିଁ । ଅନ୍ଧ ରିପୁଗଣ, ହିଂସ୍ର ଆବେଗ, ପାପପୂର୍ଣ୍ଣ ଦୁର୍ବଳତା ତୋ ପ୍ରେମର ମଧୁର ବିଧାନକୁ ଆଚ୍ଛାଦିତ କରିଛନ୍ତି, ନିପୀଡ଼ିତ କରିଛନ୍ତି । ହେ ଭଗବାନ୍ ! ତୋର ଶତ୍ରୁଗଣ କ'ଣ ତିଷ୍ଠି ରହିବେ – ମିଥ୍ୟା, କୁତ୍ସିତତା, ଦୁଃଖତାପକୁ କ'ଣ ବିଜୟୀ ହେବାକୁ ହେବ ? ଭଗବାନ୍, ଆଦେଶ ଦିଅ ବିଜୟ ନିମିତ୍ତ, ଏବଂ ବିଜୟ ହାସଲ ହେବ । ମୁଁ ଜାଣେ ଯେ ଆମ୍ଭେମାନେ ଅଯୋଗ୍ୟ, ମୁଁ ଜାଣେ ଯେ ଜଗତ୍ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ତୋ କୃପା ଉପରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱାସ ସ୍ଥାପନ କରି ମୁଁ ଉଚ୍ଚ କଣ୍ଠରେ ଆହ୍ୱାନ କରୁଛି ଏବଂ ମୁଁ ଜାଣେ ଯେ ତୋର କରୁଣା ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବେ ରକ୍ଷା କରିବ ।''

ତେଣୁ ମୋର ପ୍ରାର୍ଥନା ତୀବ୍ର ଭାବେ ତୋ ଆଡ଼କୁ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ଉଠିଗଲା ଏବଂ ସେହି ଅତଳ ଗହ୍ୱରରୁ ତୋର ସମୁଜ୍ଜ୍ୱଳ ଦିବ୍ୟ ମହିମାରେ ମୁଁ ତୋତେ ଦର୍ଶନ କଲି ଆଉ ତୁ ମୋତେ କହିଲୁ, ''ସାହସ ହରାଅ ନାହିଁ, ଦୃଢ଼ ହୁଅ, ନିର୍ଭରତା ରଖ, – ମୁଁ ଆସିଛି ।''

ଅକ୍ଟୋବର ୨୩, ୧୯୩୭

(ଭଗବତ୍ ସେବକର ପ୍ରାର୍ଥନା)

ବିଘ୍ନବିନାଶନ ହେ ଭଗବାନ୍ ! ଜୟ ହେଉ ତୋର ।

ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ଅନ୍ତରରେ କିଛିହେଲେ ଯେପରି ତୋ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଆଉ ବିଘ୍ନ ନ ଘଟାଏ ।

କିଛିହେଲେ ଯେପରି ତୋ ଆବିର୍ଭାବରେ ବିଳମ୍ବ ନ ଘଟାଏ ।

ସକଳ ବିଷୟରେ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଉ ତୋର ଇଚ୍ଛା ।

ତୋ ସମ୍ମୁଖରେ ଛିଡ଼ାହୋଇଛୁ ଆମ୍ଭେମାନେ — ତୋର ଇଚ୍ଛାହିଁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ, ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ସତ୍ତାର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅଙ୍ଗରେ, ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମରେ, ଉଚ୍ଚତମ ଚୂଡ଼ାରୁ ତୁଚ୍ଛତମ ପ୍ରତ୍ୟେକଟି କୋଷରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଉ ।

ତୋଠାରେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ନିଷ୍ଠା ହୁଏ ଯେପରି ସର୍ବାଙ୍ଗୀଣ, ଚିରନ୍ତନ ।

ଆମ୍ଭେମାନେ ଅନ୍ୟ ସବୁକିଛି ପରିହାର କରି ଚାହୁଁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ତୋ ପ୍ରଭାବର ଅଧୀନରେ ରହିବାକୁ ।

ଆମ୍ଭେମାନେ କେବେହେଁ ଯେପରି ନ ଭୁଲୁ — ତୋ ନିକଟରେ ଗଭୀର ଭାବରେ, ନିବିଡ଼ ଭାବରେ କୃତଜ୍ଞ ହୋଇ ରହିବାକୁ ।

ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ତୁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଯେଉଁ ଅପରୂପ ସମ୍ପଦସବୁ ଦାନ କରି ଯାଉଛୁ, ସେସବୁର କିଛି ଯେପରି ଆମ୍ଭେମାନେ ଅପଚୟ ନ କରୁ ।

ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅଙ୍ଗ ଯେପରି ତୋ କାର୍ଯ୍ୟରେ ସହଚର ହୁଏ, ସେସବୁ ଯେପରି ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଉଠନ୍ତି ତୋର ସିଦ୍ଧି ସକାଶେ ।

ପରମ ସିଦ୍ଧିକର୍ତ୍ତା ହେ ଭଗବାନ୍ ! ଜୟ ହେଉ ତୋର ।

ତୋ ବିଜୟରେ ଦେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଜ୍ୱଳନ୍ତ, ସକ୍ରିୟ, ଚରମ ଓ ଅଟଳ ବିଶ୍ୱାସ ।

ନବ ବର୍ଷ ପ୍ରାର୍ଥନାବଳୀ

୧୯୩୩

ନୂତନ ବର୍ଷର ଜନ୍ମ ଯେପରି ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ଚେତନାର ମଧ୍ୟ ନବଜନ୍ମ ହୋଇଉଠେ ।

ଅତୀତକୁ ପଛରେ ବହୁ ଦୂରରେ ପକାଇ ଆସ ଆମେ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳମୟ ଭବିଷ୍ୟତ୍ ଅଭିମୁଖେ ଆଗେଇ ଚାଲିବା ।

୧୯୩୪

ହେ ଭଗବାନ୍ ! ପୁରାତନ ବର୍ଷ ମୁମୂର୍ଷୁ – ଆମର କୃତଜ୍ଞତା ତୋଠାରେ ପ୍ରଣତ ।

ହେ ଭଗବାନ୍ ! ନବ ବର୍ଷ ଜନ୍ମଗ୍ରହଣ କରୁଛି – ଆମର ପ୍ରାର୍ଥନା ତୋ ଅଭିମୁଖେ ଛୁଟିଚାଲିଛି ।

ନବ ବର୍ଷର ଉଷା ଆମ ପାଇଁ ଯେପରି ନବ ଜୀବନର ଉଷା ହୋଇଉଠେ ।

୧୯୩୫

ଯାହାକିଛି କୃତ୍ରିମ ଓ ମିଥ୍ୟାପୂର୍ଣ୍ଣ, ଯାହାକିଛି ଛଳନା ଓ ଅନୁକରଣ କରେ ସେସବୁକୁ ଆଜି ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ଆମେ ତୋଠାରେ ଉତ୍ସର୍ଗ କରୁଛୁ । ବର୍ଷର ସମାପ୍ତି ସହ ସେସବୁ ଯେପରି ନିଶ୍ଚିହ୍ନ ହୋଇଯାଏ । ଯାହାକିଛି ପୂର୍ଣ୍ଣତଃ ସତ୍ୟ, ଐକାନ୍ତିକ, ସରଳ ଓ ପବିତ୍ର କେବଳ ତାହାହିଁ ଯେପରି ନୂତନ ବର୍ଷରେ ତିଷ୍ଠି ରହେ ।

୧୯୩୬

ହେ ଭଗବାନ୍ ! ଏ ବର୍ଷଟି ଯେପରି ତୋ ବିଜୟର ବର୍ଷ ହେଉ । ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର କାମ୍ୟ ସେହି ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଷ୍ଠା ଯାହା ଆମକୁ ଏହି ବିଜୟ ନିମନ୍ତେ ସୁଯୋଗ୍ୟ କରି ଗଢ଼ିବ ।

୧୯୩୭

ବିଘ୍ନ ବିନାଶନ ହେ ଭଗବାନ୍ ! ଜୟ ହେଉ ତୋର ।

ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ଅନ୍ତରରେ କିଛିହେଲେ ଯେପରି ତୋ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଆଉ ବିଘ୍ନ ନ ଘଟାଏ ।

୧୯୩୮

ହେ ଭଗବାନ୍ ! ଏହାହିଁ କର – ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ଅନ୍ତରରେ ସବୁକିଛି ଯେପରି ତୋ ସିଦ୍ଧିର ପ୍ରତିଷ୍ଠା ନିମିତ୍ତ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଉଠେ । ହେ ପରମ ସିଦ୍ଧିଦାତା ! ନବ ବର୍ଷର ଦ୍ୱାରଦେଶରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହୋଇ ଆମେ ତୋତେ ପ୍ରଣତି ଜଣାଉଛୁ ।

୧୯୩୯

ଶୁଦ୍ଧିର ବର୍ଷ ।

ହେ ଭଗବାନ୍ ! ଦିବ୍ୟ କର୍ମିଗଣଙ୍କର ଏହି ପ୍ରାର୍ଥନା ଯେ ସେମାନେ ଯେପରି ଗୋଟାଏ ଚରମ ଶୁଦ୍ଧି ବଳରେ ଅହଂର ଆଧିପତ୍ୟରୁ ମୁକ୍ତ ହୁଅନ୍ତି ।

୧୯୪୦

ନୀରବତା ଓ ପ୍ରତୀକ୍ଷାର ବର୍ଷ...

ହେ ଭଗବାନ୍ ! ତୋର କରୁଣା ଯେପରି ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଏକମାତ୍ର ଆଶ୍ରୟ ହୁଏ ।

୧୯୪୧

ଜଗତ ତା'ର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜୀବନ ଲାଗି ଯୁଦ୍ଧ କରୁଛି, ସେହି ଜୀବନ ଆଜି ବିରୋଧୀ ଓ ଆସୁରିକ ଶକ୍ତିସମୂହର ଆକ୍ରମଣ ଦ୍ୱାରା ବିପନ୍ନ ।

ହେ ଭଗବାନ୍ ! ତୋର ପରାକ୍ରମୀ ସୈନିକ ହୋଇ ଆମେ ସଂଗ୍ରାମ କରିବାକୁ ଚାହୁଁ ଯଦ୍ୱାରା ପୃଥିବୀ ଉପରେ ତୋର ମହିମା ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇପାରେ ।

୧୯୪୨

ଶତ୍ରୁନିଷୂଦନ ହେ ଭଗବାନ୍ ! ଜୟ ହେଉ ତୋର । ସହନଶୀଳ ଓ ତୋ ବିଜୟରେ ଭାଗୀ ହେବାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ଆମକୁ ପ୍ରଦାନ କର ।

୧୯୪୩

ମୌଳିକ ତଥା ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ଭାବରେ ବାଛିନେବାର ସମୟ ଉପସ୍ଥିତ ।

ହେ ଭଗବାନ୍ ! ମିଥ୍ୟାକୁ ବର୍ଜନ କରି ପୂର୍ଣ୍ଣଶୁଦ୍ଧ ଓ ତୋ ବିଜୟର ଯୋଗ୍ୟ ହୋଇ ସତ୍ୟ ଦିଗରେ ଅଭ୍ୟୁତ୍‌ଥିତ ହେବାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ଆମକୁ ପ୍ରଦାନ କର ।

୧୯୪୪

ହେ ଭଗବାନ୍ ! ସର୍ବଦା ସେହି ଏକହିଁ ମୂଢ଼ତା ମଧ୍ୟରେ ବାରଂବାର ପତନରୁ ଉଦ୍ଧାର ପାଇଁ ବିଶ୍ୱ ତୋତେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଛି ।

ଏହାହିଁ କର, ଯେପରି ସ୍ୱୀକୃତ ଭ୍ରାନ୍ତିର ପୁନରାବୃତ୍ତି ନ ହୁଏ ।

ପରିଶେଷରେ ଏହାହିଁ କର, ଏହାର କର୍ମାବଳି ଯେପରି ଘୋଷିତ ଆଦର୍ଶର ଏକନିଷ୍ଠ ଓ ଅଖଣ୍ଡ ପ୍ରକାଶ ହୁଏ ।

୧୯୪୫

ମନୁଷ୍ୟ ତା'ର ଆନ୍ତର୍ଜାତିକ ବ୍ୟବହାରରେ ବି ସତ୍ୟନିଷ୍ଠ ହୋଇ ନ ଉଠିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପୃଥିବୀରେ କଦାପି ଜୀବନ୍ତ ଓ ସ୍ଥାୟୀ ଶାନ୍ତି ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହେବ ନାହିଁ ।

ହେ ଭଗବାନ୍ ! ଆମେ ଏହି ପୂର୍ଣ୍ଣ ସତ୍ୟନିଷ୍ଠ ନିମିତ୍ତହିଁ ଆସ୍ପୃହାଶୀଳ ।

୧୯୪୬

ହେ ଭଗବାନ୍ ! ଆମ୍ଭେମାନେ ଚାହୁଁ ତୋର ଶାନ୍ତି, ଶାନ୍ତିର କୌଣସି ଶୂନ୍ୟ ମାୟାମୂର୍ତ୍ତି ନୁହେଁ; ଚାହୁଁ ତୋର ମୁକ୍ତି, ମୁକ୍ତିର ଏକ ମାୟାମୂର୍ତ୍ତି ନୁହେଁ; ଚାହୁଁ ତୋର ଐକ୍ୟ,

ଐକ୍ୟର ଏକ ମାୟାମୂର୍ତ୍ତି ନୁହେଁ । କାରଣ କେବଳ ତୋର ଶାନ୍ତି, ତୋର ମୁକ୍ତି, ତୋର ଐକ୍ୟହିଁ ପୃଥିବୀପୃଷ୍ଠରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ମଧ୍ୟ ଯେଉଁ ଅନ୍ଧ ହିଂସାକାଣ୍ଡ, ଯେଉଁ କପଟତା, ଯେଉଁ ମିଥ୍ୟାଚାର ରାଜତ୍ୱ କରୁଛି, ସେସବୁର ଉପରେ ବିଜୟ ହାସଲ କରିପାରେ ।

ହେ ଭଗବାନ୍ ! ତୋର ବିଜୟ ନିମିତ୍ତ ଯେଉଁମାନେ ସବିକ୍ରମେ ସଂଗ୍ରାମ କରିଛନ୍ତି ଓ କଷ୍ଟସ୍ୱୀକାର କରିଛନ୍ତି, ସେମାନେ ଯେପରି ସେହି ବିଜୟର ବାସ୍ତବ ଓ ଯଥାର୍ଥ ପରିଣାମ ଜଗତରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହେବାର ଦେଖିପାରନ୍ତି ।

୧୯୪୭

ଏହା ଏକ ପ୍ରାର୍ଥନା ନୁହେଁ, ପ୍ରୋତ୍ସାହନ ମାତ୍ର ।
ସେହି ପ୍ରୋତ୍ସାହନ ଏବଂ ତା'ର ବ୍ୟାଖ୍ୟା ଏହି ପ୍ରକାର :

''ଯେତେବେଳେ ସବୁକିଛି ଖରାପରୁ ଅଧିକ ଖରାପ ହୋଇଉଠେ, ସେତେବେଳେହିଁ ଆମେ ଆମ ଶ୍ରଦ୍ଧାର ଚରମ ପରିଚୟ ଦେବା ଉଚିତ ଏବଂ ଜାଣିରଖିବା ଉଚିତ ଯେ ଭଗବତ୍ କୃପା ଆମକୁ କଦାପି ନିରାଶ କରିବ ନାହିଁ ।''

ଉଷାର ପୂର୍ବମୁହୂର୍ତ୍ତ ସର୍ବଦାହିଁ ଗାଢ଼ ଅନ୍ଧକାରାଚ୍ଛନ୍ନ ।

ସ୍ୱାଧୀନତା ପୂର୍ବର ଦାସତ୍ୱ ସବୁଠାରୁ ଯନ୍ତ୍ରଣାଦାୟକ ।

କିନ୍ତୁ ଶ୍ରଦ୍ଧାପୂର୍ଣ୍ଣ ହୃଦୟରେ ଆଶାର ଶାଶ୍ୱତ ବହ୍ନି ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ ହେଲେ ସେଠାରେ ନୈରାଶ୍ୟର ସ୍ଥାନ ନ ଥାଏ ।

୧୯୪୮

ଆଗେଇ ଚାଲ, ଆଗେଇ ଚାଲ ନିରନ୍ତର !
ସୁଡ଼ଙ୍ଗର ଶେଷରେ ରହିଛି ଆଲୋକ...
ଯୁଦ୍ଧର ଶେଷରେହିଁ ବିଜୟ !

୧୯୪୯

ହେ ଭଗବାନ୍ ! ନୂତନ ବର୍ଷର ପୂର୍ବାହ୍ଣରେ ମୁଁ ତୋତେ ଜିଜ୍ଞାସା କଲି ମୋତେ କ'ଣ କହିବାକୁ ହେବ । ତୁ ଦୁଇଟି ବିପରୀତ ସମ୍ଭାବନା ଦେଖାଇ ଦେଇ ମୋତେ ନୀରବ ରହିବାକୁ ଆଦେଶ ଦେଲୁ ।

୧୯୫୦

ବାକ୍ୟ ନୁହେଁ, କର୍ମ ।
ଘୋଷଣା ନୁହେଁ, ସାଧନା ।

୧୯୫୧

ହେ ଭଗବାନ୍ ! ତୋର ରୂପାନ୍ତର କାର୍ଯ୍ୟ ସୁସମ୍ପନ୍ନ କରିବା ନିମିତ୍ତ ଆମେ ପୃଥିବୀରେ ରହିଛୁ । ଏହାହିଁ ଆମର ଏକମାତ୍ର ସଂକଳ୍ପ, ଏକମାତ୍ର ପ୍ରବୃତ୍ତି – ପୁନଶ୍ଚ ଏହାହିଁ କର, ଏହା ଯେପରି ଆମର ଏକମାତ୍ର ଜୀବନବୃତ୍ତି ହୋଇଉଠେ ଏବଂ ଆମର ସକଳ କର୍ମ ଯେପରି ଏହି ଏକହିଁ ଲକ୍ଷ୍ୟସାଧନରେ ସହାୟକ ହୁଏ ।

୧୯୫୨

ହେ ଭଗବାନ୍ ! ତୁ ଆମ ଶ୍ରଦ୍ଧାର ଗୁଣଧର୍ମ ପରୀକ୍ଷା କରିବାକୁ ଏବଂ ତୋ କଷଟି ପଥରରେ ଆମ ଆନ୍ତରିକତାକୁ କଷି ଦେଖିବାକୁ ସ୍ଥିର କରିଛୁ । ହେ ପ୍ରଭୁ ! ଏହି ଅଗ୍ନିପରୀକ୍ଷାରୁ ଆମେ ଯେପରି ମହତ୍ତର ଓ ଶୁଦ୍ଧତର ହୋଇ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇପାରୁ ।

୧୯୫୩

ହେ ଭଗବାନ୍ ! ତୁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ କହିଲୁ : ଭାଙ୍ଗିପଡ଼ ନାହିଁ, ଦୃଢ଼ ହୋଇ ରହ । ଯେତେବେଳେ ସବୁକିଛି ହରାଇବାକୁ ହେଲା ବୋଲି ମନେହୁଏ, ସେତିକି ବେଳେହିଁ ସବୁକିଛି ସୁରକ୍ଷିତ ହୋଇଥାଏ ।

୧୯୫୪

ହେ ଭଗବାନ୍ ! ଏ ବର୍ଷ ନିମନ୍ତେ ଏହାହିଁ ତୋର ବାଣୀ :
''ଗର୍ବ କରି କିଛି କହ ନାହିଁ, ତୋର କର୍ମହିଁ ତୋ କଥାର ପ୍ରକାଶକ ହେଉ ।''

୧୯୫୫

ଭଗବତ୍ ସଂକଳ୍ପ ବିରୋଧରେ କୌଣସି ମାନୁଷୀ ଇଚ୍ଛା ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତିଷ୍ଠି ପାରେ ନାହିଁ । ଆସ, ଆମେ ସ୍ୱେଚ୍ଛାରେ ଓ ଅନନ୍ୟଭାବେ ଭଗବାନଙ୍କ ପକ୍ଷ ଗ୍ରହଣ କରିବା, ପରିଣାମରେ ବିଜୟ ସୁନିଶ୍ଚିତ ।

୧୯୫୬

ସର୍ବୋତ୍ତମ ବିଜୟହିଁ ସର୍ବନ୍ୟୂନ କୋଳାହଳ ପ୍ରକାଶ କରେ ।
ନୂତନ ଜଗତର ଆବିର୍ଭାବ ଡିଣ୍ଡିମନାଦରେ ଘୋଷିତ ହୁଏ ନାହିଁ ।

୧୯୫୭

ଅପଶକ୍ତିଠାରୁ ବୃହତ୍ତର ଏକ ଶକ୍ତିହିଁ ବିଜୟ ଲାଭ କରିପାରେ ।

ଆତ୍ମବଳି ଦେଇଥିବା ଶରୀର ନୁହେଁ, ମହିମାନ୍ୱିତ ଶରୀରହିଁ ଜଗତକୁ ଉଦ୍ଧାର କରିବ ।

୧୯୫୮

ହେ ପ୍ରକୃତି ! ମୃଣ୍ମୟୀ ଜନନୀ ! ତୁ କହିଛୁ ଯେ ତୁ ସହଯୋଗ କରିବୁ ଏବଂ ଏହି ସହଯୋଗିତାର ମହିମମୟ ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟର ସୀମା ନାହିଁ ।

୧୯୫୯

ନିଶ୍ଚେତନାର ଏକେବାରେ ମୂଳ ପ୍ରଦେଶରେ ଯେଉଁଠାରେ ତାହା ଅତ୍ୟନ୍ତ କଠିନ, ଅନମନୀୟ, ସଂକୀର୍ଣ୍ଣ ଓ ଶ୍ୱାସରୋଧକ, ସେହିଠାରେ ଏକ ସଂହତ ସର୍ବଶକ୍ତିଯୁକ୍ତ କେନ୍ଦ୍ରରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚିଲି — ଏବଂ ତତ୍କ୍ଷଣାତ୍ ଉତ୍କ୍ଷିପ୍ତ ହେଲି ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ଏକ ବୃହତ୍ ମଧ୍ୟରେ ଯାହା ରୂପହୀନ, ସୀମାହୀନ ଏବଂ ଯାହା ଏକ ନୂତନ ଜଗତର ବୀଜରାଜିରେ ସ୍ପନ୍ଦିତ ।

୧୯୬୦

ଜ୍ଞାନାର୍ଜନ କରିବା ଭଲ,
ଜୀବନରେ ଆଚରଣ କରିବା ଆହୁରି ଭଲ,
ହୋଇଉଠିବାହିଁ ପୂର୍ଣ୍ଣତମ ସିଦ୍ଧି ।

୧୯୬୧

ସେହି ଅନୁପମ ଆନନ୍ଦମୟ ଜଗତ୍ ଏହି ପୃଥିବୀପୃଷ୍ଠରେ ଅବତରଣ କରିବାକୁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାର ସମ୍ମୁଖରେ ରହି ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଆବାହନ ନିମିତ୍ତ ଅପେକ୍ଷା କରୁଛି ।

୧୯୬୨

ପୂର୍ଣ୍ଣତା ନିମିତ୍ତ ଆମ୍ଭେମାନେ ତୃଷିତ । କିନ୍ତୁ ଏହି ମାନବୀୟ ପୂର୍ଣ୍ଣତା ନୁହେଁ, ଯେଉଁ ପୂର୍ଣ୍ଣତା ଅହଂପ୍ରସୂତ ଏବଂ ଯାହା ଭାଗବତ ପୂର୍ଣ୍ଣତାର ପଥରୋଧ କରେ ।

କିନ୍ତୁ ଆମେ ଚାହୁଁ ସେହି ପୂର୍ଣ୍ଣତା ଯାହା ପୃଥିବୀପୃଷ୍ଠରେ ଶାଶ୍ୱତ ସତ୍ୟକୁ ପ୍ରକାଶ କରିବା ନିମିତ୍ତ ସମର୍ଥ ।

୧୯୬୩

ଆସ, ଆମେ ଦେବମୁହୂର୍ତ୍ତ ନିମିତ୍ତ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେବା ।

୧୯୬୪

ତୁମେ କ'ଣ ପ୍ରସ୍ତୁତ ?

୧୯୬୫

ସତ୍ୟର ଆଗମନୀକୁ ପ୍ରଣାମ ।

୧୯୬୬

ଆସ, ଆମ୍ଭେମାନେ ସତ୍ୟର ସେବା କରିବା ।

୧୯୬୭

ମନୁଷ୍ୟ, ଦେଶ, ମହାଦେଶ ସକଳ !
ବାଛିନିଅ – ଅନ୍ୟ ପନ୍ଥା ନାହିଁ –
ସତ୍ୟ ଅବା ରସାତଳ ।

୧୯୬୮

ତରୁଣ ରହ,
ପୂର୍ଣ୍ଣତାର ସାଧନାରୁ କଦାପି ବିରତ ହୁଅ ନାହିଁ ।

୧୯୬୯

ବାକ୍ୟ ନୁହେଁ – କର୍ମ ।

୧୯୭୦

ପୃଥିବୀ ଏକ ବିପୁଳ ପରିବର୍ତ୍ତନ ନିମିତ୍ତ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଉଛି ।
ତୁମେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବ କି ?

୧୯୭୧

ଧନ୍ୟ ସେହିମାନେ ଯେଉଁମାନେ ଭବିଷ୍ୟତ୍ ଅଭିମୁଖେ ଲମ୍ଫ ଦିଅନ୍ତି ।

୧୯୭୨

ଆସ, ଆମେ ସମସ୍ତେ ଶ୍ରୀଅରବିନ୍ଦଙ୍କ ଜନ୍ମଶତବାର୍ଷିକୀର ଯୋଗ୍ୟ ହୋଇ ଉଠିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବା ।

୧୯୭୩

ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ଏକସଙ୍ଗେ ସମଗ୍ର ଜଗତ୍ ସମ୍ବନ୍ଧେ ସଚେତ, ସେତେବେଳେହିଁ ତୁମେ ଭଗବାନଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧେ ସଚେତ ହୋଇ ପାରିବ ।

'ଧ୍ୟାନ ଓ ପ୍ରାର୍ଥନା' ପ୍ରସଙ୍ଗରେ
ଶ୍ରୀଅରବିନ୍ଦ

'ଧ୍ୟାନ ଓ ପ୍ରାର୍ଥନା' ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଶ୍ରୀଅରବିନ୍ଦଙ୍କ ପତ୍ରାବଳୀ

ପ୍ରଶ୍ନ – 'ଦିବ୍ୟ ଅଧୀଶ୍ୱର'ଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ମା'ଙ୍କର କେତେକ ପ୍ରାର୍ଥନାରେ ଏହିପରି ରହିଥିବାର ମୁଁ ଦେଖିଛି : ''ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ଭଗବତୀ ଜନନୀଙ୍କ ସହିତ...'' । ମା ଓ ଦିବ୍ୟ ଅଧୀଶ୍ୱରଙ୍କର ପୁଣି ଭଗବତୀ ଜନନୀ ରହିବେ କିପରି ? ଏଥିରୁ ମନେହୁଏ ମା ଯେପରି 'ଭଗବତୀ ଜନନୀ' ନୁହନ୍ତି ଓ ଆଉ କେହି ମା ରହିଛନ୍ତି ଏବଂ 'ଦିବ୍ୟ ଅଧୀଶ୍ୱର' ସର୍ବାତୀତ ନୁହନ୍ତି, ତାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଜଣେ 'ଭଗବତୀ ଜନନୀ' ଅଛନ୍ତି ! କିଂବା ଏହିସବୁ ପ୍ରାର୍ଥନା ନୈର୍ବ୍ୟକ୍ତିକ କିଛିର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ?

ଉତ୍ତର – ଏହି ପ୍ରାର୍ଥନାସବୁ ଲେଖା ହୋଇଛି ମୁଖ୍ୟତଃ ପୃଥିବୀ ଚେତନା ସହ ଏକାତ୍ମ ହୋଇ । ଅପରା ପ୍ରକୃତିରେ ଯେଉଁ ମା ରହିଛନ୍ତି, ସେ ଏହା କହୁଛନ୍ତି ପରା ପ୍ରକୃତିରେ ରହିଥିବା ମା'ଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ; ରୂପାନ୍ତରକାରୀ ଶକ୍ତିସବୁ ଯାହାଙ୍କଠାରୁ ଆସେ, ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ରହିଥିବା ସେହି ନିଜ ନିକଟରେହିଁ ନିଜେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରି ରୂପାନ୍ତର ନିମନ୍ତେ ପୃଥିବୀଚେତନାର ସାଧନା ମା ସ୍ୱୟଂ କରିଚାଲିଛନ୍ତି । ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱର ଚେତନା ସଙ୍ଗେ ପୃଥ୍ୱୀ-ଚେତନାର ଏକାତ୍ମତା ସାଧନା ମା ସ୍ୱୟଂ କରିଚାଲିଛନ୍ତି । ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱର ଚେତନା ସଙ୍ଗେ ପୃଥ୍ୱୀ-ଚେତନାର ଏକାତ୍ମତା ସଂଘଟିତ ନ ହେବା ଯାଏ ଏହା ଏହିପରି ଚାଲୁଥିବ । ମୋର ମନେହୁଏ 'ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ' ଶବ୍ଦଟି ସାଧାରଣ ଅର୍ଥରେ ପୃଥ୍ୱୀ-ଚେତନା ଭିତରେ ଜନ୍ମ ନେଇଥିବା ସମସ୍ତଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ବ୍ୟବହୃତ ହୋଇଛି – ଏହାର ଅର୍ଥ 'ଦିବ୍ୟ ଅଧୀଶ୍ୱର' ଏବଂ ମୋର ଜନନୀ ବୋଲି ବୁଝାଉ ନାହିଁ । 'ଦିବ୍ୟ ଅଧୀଶ୍ୱର' ଏବଂ 'ଅଧିରାଜ' ସର୍ବଦା ଭଗବାନଙ୍କୁ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କରିହିଁ କୁହାଯାଇଛି । ଯେଉଁ ମା ସାଧନାର ଭାର ବହନ କରି ଚାଲିଛନ୍ତି ଏବଂ ଯେ ଭଗବତୀ ଜନନୀ – ସେ ଉଭୟେହିଁ ଏକ ତେବେ ଭିନ୍ନ ରୂପରେ, ଏବଂ ଉଭୟେହିଁ ପ୍ରାର୍ଥନା ଜଣାଉଛନ୍ତି 'ଅଧିରାଜ' ବା 'ଦିବ୍ୟ ଅଧୀଶ୍ୱର'ଙ୍କ ନିକଟରେ । ଭଗବାନଙ୍କ ନିକଟରେ ଭଗବାନଙ୍କର ଏହି ପ୍ରକାର ପ୍ରାର୍ଥନା ତୁମେ ରାମାୟଣ ଓ ମହାଭାରତରେ ମଧ୍ୟ ଦେଖିବାକୁ ପାଇବ ।

(୨୧.୮.୧୯୩୬)

ପ୍ରଶ୍ନ – ୧୯୧୪ ମସିହାର କେତେକ ପ୍ରାର୍ଥନାରେ ମା' ରୂପାନ୍ତର ଓ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିର ବିଷୟ କହିଛନ୍ତି । ସେତେବେଳେ ତ ସେ ଏଠାରେ ନ ଥିଲେ, ତା'ହେଲେ ଏଥିରୁ କ'ଣ

ଏହା ବୁଝାଯାଉ ନାହିଁ ଯେ ଏଠାକୁ ଆସିବାର ବହୁ ପୂର୍ବରୁହିଁ ତାଙ୍କର ଏହିସବୁ ଧାରଣା ଥିଲା ?

ଉତ୍ତର – ମା ତାଙ୍କର ତରୁଣ ବୟସରୁ ଏପରିକି ତାଙ୍କ ବାଲ୍ୟକାଳରୁ ମଧ୍ୟ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଭାବରେ ସଚେତ ଥିଲେ । ଭାରତକୁ ଆସିବାର ବହୁକାଳ ପୂର୍ବରୁହିଁ ସେ ସାଧନା କରିଥିଲେ ଓ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଅର୍ଜନ କରିଥିଲେ ।

(୨୩.୧୨.୧୯୩୩)

ପ୍ରଶ୍ନ – ମା ତାଙ୍କର ଜୁନ ୧୬ ତାରିଖ, ୧୯୧୪ ମସିହାର ପ୍ରାର୍ଥନାରେ ଯାହା ଲେଖିଛନ୍ତି : ''ତୋର ଦୀପ୍ତି ଚତୁର୍ଦିଗରେ ବିଚ୍ଛୁରିତ ହେବାକୁ ଚାହୁଁଛି...''– ଏହାଠାରୁ ଅଧିକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଉ କିଛି ନାହିଁ । ଚେତନାର ବିପୁଳ ବିଶ୍ୱଗତିର ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ ଦେଖିଲେ ନିଜ ପାଇଁ ପୂର୍ଣ୍ଣତାର ବା ଯନ୍ତ୍ର ହେବାର ସମସ୍ତ ଭାବନା କେତେ ବୈଚିତ୍ର୍ୟହୀନ ଓ ନୀରସ ମନେହୁଏ ।

ଉତ୍ତର – ଏ କଥା ଠିକ୍ । ନିଜ ପାଇଁ ପୂର୍ଣ୍ଣତା ଯଥାର୍ଥ ଆଦର୍ଶ ନୁହେଁ । ସାଧନା ବା ଯନ୍ତ୍ର ହେବା କେବଳ ଏହି 'ଦୀପ୍ତି ବିଚ୍ଛୁରଣ'ର ଉପାୟ ହିସାବରେହିଁ ଉପଯୋଗୀ ।

(୩୦.୪.୧୯୩୬)

ପ୍ରଶ୍ନ – ମା ତାଙ୍କର ୧୯୧୪ ମସିହା ମେ ୧୭ ତାରିଖ ପ୍ରାର୍ଥନାରେ କହିଛନ୍ତି : ''ଏଇ ହେଲା ସେହି ଦୁଇଟି ବାକ୍ୟ ଯାହା ମୁଁ କାଲି ଲେଖିଥିଲି ଏକ ଅନିବାର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରୟୋଜନ ଯୋଗୁଁ । ପ୍ରଥମଟି ଏଇଥିପାଇଁ ଯେ ଯେପରି କାଗଜ ଉପରେ ଲେଖା ନ ହେଲେ ପ୍ରାର୍ଥନାଟିର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଶକ୍ତି ଲାଭ ହେବ ନାହିଁ ।''

ଏହା କ'ଣ ସତ୍ୟ ଯେ କଥା ବା ଲେଖାରେ ପ୍ରକାଶିତ ନ ହେଲେ ପ୍ରାର୍ଥନା ଯଥେଷ୍ଟ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହୁଏ ନାହିଁ ଏବଂ ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ଶକ୍ତିସମ୍ପନ୍ନ କରିବାକୁ ହେଲେ ତାହାକୁ ପ୍ରକାଶ କରି ଧରିବା ପ୍ରୟୋଜନ ?

ଉତ୍ତର – ଏହା ଏକ ସାଧାରଣ ନିୟମ ହିସାବରେ କୁହାଯାଇ ନାହିଁ – କେବଳ ସେହି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପ୍ରାର୍ଥନା ଓ ଅନୁଭୂତି କ୍ଷେତ୍ରରେ ସେହି ପ୍ରୟୋଜନ ଅନୁଭୂତ ହୋଇଥିଲା । ସବୁକିଛି ନିର୍ଭର କରେ ବ୍ୟକ୍ତି, ଅବସ୍ଥା, ସେହି ମୁହୂର୍ତ୍ତର ଆବଶ୍ୟକତା ଉପରେ ବା

ଚେତନାର ସ୍ତର ବା ପର୍ଯ୍ୟାୟ ଉପରେ । ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଅନୁଭୂତିର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏସବୁ ଜିନିଷ ସର୍ବଦା ନମନୀୟ, ପରିବର୍ତ୍ତନୀୟ । କେତେକ ଅବସ୍ଥାରେ ବା କୌଣସି ଏକ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ବା କୌଣସି ଏକ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ପ୍ରାର୍ଥନାର କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ଶକ୍ତିକୁ ସକ୍ରିୟ କରିବା ପାଇଁ କିଂବା ଅଭିଜ୍ଞତାକୁ ସ୍ଥାୟୀ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରକାଶର ପ୍ରୟୋଜନ ହୋଇପାରେ । ଅନ୍ୟ ଏକ ଅବସ୍ଥାରେ ବା ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ବା ଅନ୍ୟ ଏକ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ତାହା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବିପରୀତ ହୋଇପାରେ, ପ୍ରକାଶ ଫଳରେ ସେତେବେଳେ ଶକ୍ତି ବରଂ ଇତସ୍ତତଃ ବିଛାଡ଼ି ହୋଇଯାଇପାରେ ବା ତା'ର ସ୍ଥାୟିତ୍ୱରେ ବିଘ୍ନ ଆସିପାରେ ।

(୨୧.୬.୧୯୩୬)

ପ୍ରଶ୍ନ – ମା'ଙ୍କର ୧୯୧୪ ମସିହା ଡିସେମ୍ବର ୧୨ ତାରିଖ ପ୍ରାର୍ଥନା ଏହିପରି ଆରମ୍ଭ ହୋଇଛି : ''ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଜାଣିରଖିବା ଉଚିତ କିପରି ସବୁକିଛି ହରାଇ ସବୁକିଛିକୁ ଲାଭ କରିବାକୁ ହୁଏ,... ।'' ଈଶୋପନିଷଦ୍ ମଧ୍ୟ କହେ : ''ତେନ ତ୍ୟକ୍ତେନ ଭୁଞ୍ଜୀଥାଃ'' – ଏହି ଦୁଇଟି ଉକ୍ତିରେ ସେହି ଗୋଟିଏ ସମାନ ସତ୍ୟ ବିଷୟରେ କୁହାଯାଇ ନାହିଁ କି ?

ଉତ୍ତର – ହଁ, ନିଶ୍ଚୟ । ମୂଳତଃ ସେହି ଗୋଟିଏ ସତ୍ୟକୁ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଭାବରେ ପ୍ରକାଶ କରାଯାଇଛି । ଏହାକୁ ମଧ୍ୟ ନେତିବାଚକ ଭାବରେ ଏହିପରି ପ୍ରକାଶ କରାଯାଇପାରେ ଯେ, ''ଅଜ୍ଞାନ ଓ ଅପୂର୍ଣ୍ଣତା ଭିତରେ ବସ୍ତୁସବୁ ଯେପରି ଅଛନ୍ତି ଆମେ ଯଦି ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସେହି ଭାବରେ ଆସକ୍ତିର ସହ ଜାବୁଡ଼ି ଧରିବୁ ତେବେ ଭଗବତ୍ ଜ୍ୟୋତିଃ, ସୁସଙ୍ଗତି ଓ ଆନନ୍ଦ ଭିତରେ ସେମାନଙ୍କର ସତ୍ୟ ଓ ପୂର୍ଣ୍ଣତାର ସ୍ୱରୂପରେ ସେମାନଙ୍କୁ ଆମେ ଲାଭ କରିପାରିବୁ ନାହିଁ ।''

(୧୬.୮.୧୯୩୫)

ପ୍ରଶ୍ନ – ମା ତାଙ୍କର ଏକ ପ୍ରର୍ଥନାରେ (ଅକ୍ଟୋବର ୮, ୧୯୧୪) କହିଛନ୍ତି : ''କର୍ମ ମଧ୍ୟରେ ଯେଉଁ ଆନନ୍ଦ ତାହାର ପ୍ରତିପୂରଣ ଓ ସାମ୍ୟରକ୍ଷା କରେ ଅନ୍ୟ ଦିଗରେ ସକଳ କର୍ମନିବୃତ୍ତି ମଧ୍ୟରେ ରହିଛି ଯେଉଁ ବୃହତ୍ତର ଆନନ୍ଦ... ।'' ଏଥିରୁ ତ ଏହା ସୂଚିତ ହେଉଛି ଯେ କର୍ମ ଅପେକ୍ଷା କର୍ମରୁ ନିବୃତ୍ତି ଅଧିକତର ଶ୍ରେୟଃ ।

ଉତ୍ତର – ତୁମେ କ'ଣ ମନେକର ମା'ଙ୍କର ମନ ତୁମମାନଙ୍କ ମନ ପରି ଅନମନୀୟ, ଏବଂ ସେ ସବୁ ସମୟ ପାଇଁ, ସବୁ ଲୋକଙ୍କ ପାଇଁ ଓ ସବୁ ପ୍ରକାର ଅବସ୍ଥା

ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ଧରାବନ୍ଧା ନିୟମ ରଖି ଦେଇଛନ୍ତି ? ଏଠାରେ ଏପରି ଏକ ଅବସ୍ଥା କଥା କୁହାଯାଇଛି, ଯେଉଁଠି ଚେତନା କେତେବେଳେ କର୍ମ-ତତ୍ପର ଓ ଯେତେବେଳେ କର୍ମ-ତତ୍ପର ନୁହେଁ ସେତେବେଳେ ଆତ୍ମସଂବୃତ । ଏହାପରେ ଆସେ ଏପରି ଏକ ପର୍ଯ୍ୟାୟ ଯେତେବେଳେ କର୍ମ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ରହିଥାଏ ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦ ଅବସ୍ଥା । ଏହାଠାରୁ ଆହୁରି ଆଗକୁ ଏକ ଅବସ୍ଥା ରହିଛି ଯେଉଁଠି ଉଭୟେ ଏକ, ତେବେ ତାହା ହେଉଛି ଅତିମାନସ । ଏହି ଦୁଇଟି ହେଉଛି ନିଷ୍କ୍ରିୟ ବ୍ରହ୍ମ ଓ ସକ୍ରିୟ ବ୍ରହ୍ମର ଅବସ୍ଥା, ସେମାନେ ପାଲଟାପାଲଟି ହୋଇ ଆସି ପାରନ୍ତି (ପ୍ରଥମ ଅବସ୍ଥା), ସହାବସ୍ଥାନ କରିପାରନ୍ତି (୨ୟ ଅବସ୍ଥା), ମିଶି ଏକ ହୋଇଯାଇ ପାରନ୍ତି (୩ୟ ଅବସ୍ଥା) । ତୁମେ ଯଦି ଏପରିକି ପ୍ରଥମ ଅବସ୍ଥାରେ ପହଞ୍ଚିବ, ସେତେବେଳେ ହୁଏତ ମା'ଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶର ପ୍ରୟୋଗ କଥା ଚିନ୍ତା କରି ପାରିବ କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ତା'ର ଅପପ୍ରୟୋଗ କରିବ କାହିଁକି ?

ପ୍ରଶ୍ନ – କର୍ମ ମଧ୍ୟରେ ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦ ଉପଲବ୍ଧି କ'ଣ ସମ୍ଭବ ?

ଉତ୍ତର – ନିଶ୍ଚୟ, କର୍ମ ମଧ୍ୟରେ ଏହାର ଉପଲବ୍ଧି ସମ୍ଭବ । ହାୟ, ଭଗବାନ୍ ! ତା' ଯଦି ନ ହୋଇଥା'ନ୍ତା, ତେବେ ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗର ଅସ୍ତିତ୍ୱ ରହନ୍ତା କିପରି ?

ପ୍ରଶ୍ନ – ମା' ତାଙ୍କ ପ୍ରାର୍ଥନାରେ କହିଛନ୍ତି, ଅନୁଭୂତି ଆସେ ଭଗବାନଙ୍କ ଇଚ୍ଛାରେ । ତା'ହେଲେ କ'ଣ ଧରିନେବାକୁ ହେବ ଯେ କୌଣସି ଏକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅନୁଭୂତିର ସ୍ୱଳ୍ପତା ବା ପ୍ରାଚୁର୍ଯ୍ୟ ଘଟିଥାଏ ଭଗବାନଙ୍କ ଇଚ୍ଛାରେ ?

ଉତ୍ତର – ଏପରି କହିବାର କୌଣସି ମୂଲ୍ୟ ନାହିଁ ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତୁମର ଏ ଉପଲବ୍ଧି ନ ଆସିଛି ଯେ ସବୁକିଛିହିଁ ଭଗବାନଙ୍କଠାରୁ ଆସୁଛି । ମା' ଯେପରି ଭୀଷଣ ଦୁର୍ଭୋଗ ଓ ଅସୁବିଧା ମଧ୍ୟରେ ବି ଉପଲବ୍ଧି କରୁଥିଲେ ଯେ ଏସବୁ ମଧ୍ୟ ଆସୁଛି ଭଗବାନଙ୍କଠାରୁ, ଏବଂ ଏହା ତାଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ନିଜର କର୍ମ ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଉଥିଲା । ଏହିପରି ଉପଲବ୍ଧି ଯାହାର ହେବ ସେହି କେବଳ ଏହି ଧରଣର ମନୋଭାବର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଉପଯୋଗ କରିପାରେ । ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏହା ସେମାନଙ୍କୁ ଭ୍ରମାତ୍ମକ ସିଦ୍ଧାନ୍ତସବୁ ଦିଗରେ ନେଇ ଯାଇ ପାରେ ।

(୧୦.୫.୧୯୩୪)

ପ୍ରଶ୍ନ : ମା' ତାଙ୍କର ୧୯୧୪ ଅଗଷ୍ଟ ୪ ତାରିଖ ପ୍ରାର୍ଥନାରେ କହିଛନ୍ତି : ''ଶକ୍ତିରାଜିର ସଂଘର୍ଷ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରିତ ହୋଇ ମଣିଷ ଅପରୂପ ଆତ୍ମବଳିଦାନ କରିଚାଲିଛି,... ।'' ସ୍ପଷ୍ଟତଃ ସେ ମହାଯୁଦ୍ଧର କଥା କହିଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସେହି ଯୁଦ୍ଧ ଫଳରେ କୌଣସି 'ବିଶୁଦ୍ଧ ଆଲୋକ' ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ହୃଦୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିଛି କି, କିଂବା ଦିବ୍ୟଶକ୍ତି କ'ଣ ପୃଥିବୀରେ ଚତୁର୍ଦିଗରେ ବିସ୍ତାରିତ ହୋଇଛି କିଂବା ସେହି ବିଶୃଙ୍ଖଳା ଓ ଅରାଜକତା ମଧ୍ୟରୁ ମଙ୍ଗଳପ୍ରଦ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ କିଛି ଉଠିଆସିଛି କି, ସେ ଯେପରି କହିଛନ୍ତି ? ଯେହେତୁ ଜାତିସମୂହ ପୁଣି ଯୁଦ୍ଧ ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଉଛନ୍ତି ଏବଂ ଅନବରତ ଏକ ସଂଘର୍ଷର ଅବସ୍ଥାରେ ରହିଛନ୍ତି, ସେଥିରୁ ତ ମନେହୁଏ ନାହିଁ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ଆନ୍ତର ଅବସ୍ଥାରେ କୌଣସି ପରିବର୍ତ୍ତନର କିଛି ସୂଚନା ଦେଖା ଯାଇଛି ବୋଲି । ସାରା ପୃଥିବୀର ମନୁଷ୍ୟ, ଏପରିକି ଭାରତବାସୀମାନେ ମଧ୍ୟ ଆଉ ଏକ ଯୁଦ୍ଧ ଚାହୁଁଛନ୍ତି ବୋଲି ମନେହୁଏ ଏବଂ କେହି ଯେ ଶାନ୍ତି, ଜ୍ୟୋତିଃ ଓ ପ୍ରେମ ଚାହୁଁଛନ୍ତି ଏପରି ତ କାହିଁ କେଉଁଠି ଦେଖାଯାଉ ନାହିଁ ।

ଉତ୍ତର – ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇଛି ଆହୁରି ଖରାପ ଦିଗରେ – ମନୁଷ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରାଣମୟ ଜଗତ୍ ଓହ୍ଲାଇ ଆସିଛି । ଅନ୍ୟ ଦିଗରେ 'ଅପଶକ୍ତିକବଳିତ' ଜାତିମାନଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଶାନ୍ତି ପାଇଁ ଅଧିକତର ଆକାଂକ୍ଷା ଜାଗ୍ରତ୍ ହୋଇଛି, ସେମାନେ ଅନୁଭବ କରୁଛନ୍ତି ଏପରିସବୁ ଘଟଣା ଘଟିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ଭାରତବର୍ଷଙ୍କୁ ଯୁଦ୍ଧର ପ୍ରକୃତ ସ୍ପର୍ଶ ଲାଗି ନାହିଁ । ଯାହାହେଉ ମା' ଯାହା ଭାବୁଥିଲେ ତା' ହେଲା ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ସତ୍ୟ ଦିଗରେ ଉନ୍ମୋଚନର ବିଷୟ । ତାହା ଅନ୍ତତଃ ଆସିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଛି । ପୁରାତନ ବସ୍ତୁସର୍ବସ୍ୱ ସଭ୍ୟତା ପ୍ରତି ଏକ ବ୍ୟାପକ ବିତୃଷ୍ଣା ଦେଖା ଦେଇଛି, ଗଭୀରତର ସତ୍ୟ ଓ ଆଲୋକ ଦିଗରେ କିଛିଟା ଅନ୍ୱେଷଣ ଜାଗ୍ରତ୍ ହୋଇଛି, ତେବେ ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟର ବିଷୟ ପୁରାତନ ଧର୍ମସବୁ ଏହାର ସୁବିଧା ନେଉଛନ୍ତି । କେବଳ ସଂଖ୍ୟାଲଘୁ ମାତ୍ର ଅଳ୍ପ କେଇଜଣ ସଚେତନ ଭାବରେ ନୂତନ ଆଲୋକର ସନ୍ଧାନ କରୁଛନ୍ତି । (୯.୬.୧୯୩୬)

ପ୍ରଶ୍ନ – ୧୯୧୪ ମସିହା ଅଗଷ୍ଟ ୧୬ ତାରିଖ ପ୍ରାର୍ଥନାରେ ମା' କହିଛନ୍ତି : ''ଯେଉଁ କେତୋଟି ମହାଶକ୍ତିଧର ଅସୁର ଅଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ପ୍ରତ୍ୟେକେ ଦୃଢ଼ ସଂକଳ୍ପ କରନ୍ତି ତୋର ସେବକ ହେବା ପାଇଁ...''

କିନ୍ତୁ କେଉଁ କାରଣରୁ ଅସୁରମାନେ ଭଗବାନଙ୍କର ସେବକ ହେବା ପାଇଁ ଦୃଢ଼ ସଂକଳ୍ପ ଗ୍ରହଣ କଲେ ? ତାହା କ'ଣ ଭଗବାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିଜର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସିଦ୍ଧ କରାଇବା ପାଇଁ ନା ଏହା ଏକ 'କୂଟନୈତିକ କୌଶଳ' ?

ଉତ୍ତର – ଏହା ହେଉଛି ସେହିସବୁ ଅସୁରଙ୍କ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ, ଯେଉଁମାନେ ମନୁଷ୍ୟ ଦେହ ଧରି ଜନ୍ମଗ୍ରହଣ କରିଥା'ନ୍ତି। ଯେତେଦୂର ସମ୍ଭବ ସେମାନେ ଏହା ଏଡ଼ାଇବାକୁ ଚାହାନ୍ତି, କାରଣ ନିଜେ ଜନ୍ମ ନ ନେଇ ମନୁଷ୍ୟସତ୍ତାମାନଙ୍କୁ ଅଧିକାର କରିବାକୁ ସେମାନେ ଅଧିକ ପସନ୍ଦ କରନ୍ତି। ସେମାନେ ଜନ୍ମ ନେଇଥା'ନ୍ତି ଏହି ଦାବି ନେଇ ଯେ ଭଗବାନଙ୍କ ସେବା କରି ତାଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟ କରି ସେମାନେ ନିଜକୁ ପୁନରୁଜ୍ଜୀବିତ କରିବେ। କିନ୍ତୁ ଏହା ବିଶେଷ ସଫଳତା ଲାଭ କରି ନାହିଁ। (୧୫.୬.୧୯୩୬)

ପ୍ରଶ୍ନ – ଅନେକ ଲୋକଙ୍କର ଏହି ମତ ଯେ ମା' ଆଗେ ମାନବୀ ଥିଲେ କିନ୍ତୁ ଏବେ ମୂର୍ତ୍ତ ଦିବ୍ୟଜନନୀ ହୋଇଛନ୍ତି ଏବଂ ତାଙ୍କର ପ୍ରାର୍ଥନାବଳୀ ଏହି ମତକୁ ପ୍ରତିପାଦିତ କରୁଛି ବୋଲି ସେମାନେ ଭାବନ୍ତି। କିନ୍ତୁ ମୋ ମନର ଧାରଣା ଓ ଚୈତ୍ୟ ଅନୁଭୂତି ଅନୁସାରେ ମା' ହେଉଛନ୍ତି ସ୍ୱୟଂ ଭାଗବତୀ ଜନନୀ ଯେ ଇଚ୍ଛା କରି ଅନ୍ଧକାର, ଅଜ୍ଞାନ ଓ ବେଦନାର ବସନ ପିନ୍ଧିଛନ୍ତି ମନୁଷ୍ୟକୁ ପରାଜ୍ଞାନ, ପରମ ସୁଖ, ପରମାନନ୍ଦ ତଥା ପରମ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନିକଟକୁ ଘେନିଯିବେ ବୋଲି।

ଉତ୍ତର – ଭଗବାନ୍ ମାନବରୂପ ଧରନ୍ତି, ମଣିଷର ବାହ୍ୟ ପ୍ରକୃତିକୁ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି ସ୍ୱୟଂ ପଥରେ ଚାଲିବେ ଓ ମାନବକୁ ପଥ ଦେଖାଇବେ ବୋଲି କିନ୍ତୁ ସେ ତାଙ୍କର ଦିବ୍ୟସ୍ୱରୂପକୁ କେବେ ବି ତ୍ୟାଗ କରି ନ ଥା'ନ୍ତି। ଯାହା ଘଟେ ତା' ହେଉଛି ଏକ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି, ନିତ୍ୟବର୍ଦ୍ଧମାନ ଦିବ୍ୟଚେତନାରହିଁ ଏକ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି, ତାହାକୁ ମାନବଚେତନାର ଏକ ଦିବ୍ୟପରିଣତି ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ। ମା' ତାଙ୍କର ଶୈଶବରେ ବି ଅନ୍ତରରେ ମାନବତ୍ୱର ବହୁ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଥିଲେ। ଅତଏବ ତୁମର ସେହି 'ବହୁଲୋକ'ଙ୍କ ମତ ଭ୍ରାନ୍ତ।

ପ୍ରଶ୍ନ – ମୋର ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ମନେହୁଏ ଯେ ମା'ଙ୍କର ଏହିସବୁ ପ୍ରାର୍ଥନାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହେଲା ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ଅଭୀପ୍‌ସୁ ଚୈତ୍ୟସତ୍ତାକୁ ଦେଖାଇଦେବା ଭଗବାନଙ୍କ ନିକଟରେ କିଭଳି ଭାବରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବାକୁ ହୁଏ।

ଉତ୍ତର – ହଁ, ତାହାହିଁ ଠିକ୍। (୧୭.୮.୧୯୩୮)